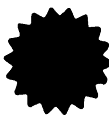

ERVNT NVTRICES
REGINÆ
TVÆ
Reg:
Coll:
Oxon:
ROBERTVS
EGLESFIELD
CLERICVS

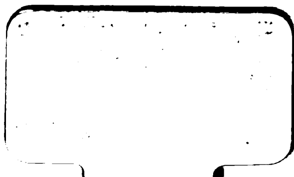

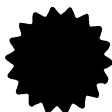

ERVNT NVTRICES
REGINÆ
TVÆ
Reg:
Coll:
Oxon,
ROBERTVS
EGLESFIELD
CLERICVS

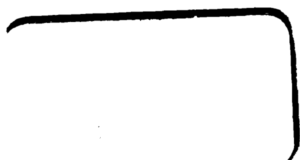

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ

ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ

ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

HEPHÆSTIONIS ALEXANDRINI

ENCHIRIDION

AD MSS. FIDEM RECENSITUM

CUM

NOTIS VARIORUM

PRÆCIPUE LEONARDI HOTCHKIS, A.M.

CURANTE

THOMA GAISFORD, A. M.

ÆDIS CHRISTI ALUMNO.

ACCEDIT

PROCLI CHRESTOMATHIA GRAMMATICA.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCCX.

COLL. REG. OXON.
BIBL.

PRÆFATIO.

DATUR tibi in manus, Lector benevole, Hephæstionis Alexandrini, eruditi et perelegantis Grammatici, editio nova, scriptorum codicum, quotquot in Anglia reperiri potuerunt, subsidiis instructa, virorum insuper doctorum commentariis subinde illustrata. In contextu auctoris describendo, lectiones eas potissimum adoptavi, quas optimi quique codices repræsentabant. Emendationes ex conjectura perpaucas, nullas certe inconsulto lectore, admittendas judicavi. In notulis ad inferiorem cujuslibet paginæ oram subjectis tam Manuscriptorum, quam editionum Florent. et Turneb. lectiones a receptis diffidentes, illas quidem plerumque mendosas, sed memoratu tamen haud indignas, exhibui. In uberioribus, quæ ad calcem apponuntur, annotationibus, duo præcipue spectavi: primum, ut Grammaticorum Latinorum, ex Græcis fontibus, ut probabile est, sua omnia haurientium, auctoritate Hephæstionis nostri præcepta confirmarentur, et locorum similium inter se facta collatione dilucidiora evaderent. Adde quod haud paucas metrorum formas, quæ ex Nostro, invidam epitomatoris manum passim experto, male exulabant, ex scriptoribus istis postliminio resti-

tui posse arbitratus sum. Verba ad editionis Putschianæ fidem fere semper citavi; nullos enim aut MSS. aut editiones veteres præsto habebam, si unam excipias Diomedis Mediolanensem. Fiat aliquando, ut ingens illa Grammaticorum veterum collectio, cum collatione MSS. &c. ex Bibliotheca Petri Bondami, viri edito variarum lectionum libello aliisque scriptis celeberrimi, in publicam [a] Academiæ Leidensis illata, communibus eruditorum usibus, typographicæ ope, subjiciatur.

Secundo, operæ pretium facturus mihi videbar, si ex Poetis antiquis, metrorum, quæ maxime frequentata essent, specimina nonnulla excerperem. Itaque Tragicorum, Comicorum, et Lyricorum loca nonnunquam integra in notas transtuli, nonnunquam, versuum tantummodo [b] numeris designatis, ad auctores ipsos lectorem ablegare malui. Pindarum et Æschylum cæteris eapropter parcius laudavi, quod virorum in omni literarum genere, tum præcipue in re metrica, peritissimorum Hermanni Burneiique opera maximo cum fructu tironibus adiri posse censebam.

Excerpta ex Aristidis Quintiliani de Musica libris, D'Orvillii jussu, subjunxi.

---

[a] Videnda *Jonæ Guilielmi Te Water Narratio de Rebus Academiæ Lugd. Bat.* 1802. 8vo. p. 78.

[b] In citandis Tragicorum versibus, usus sum numeris Æschyli ed. Pauwianæ, Euripidis (præterquam in 4. prioribus fabulis a Porsono emendatis) Musgravianæ, Sophoclis, Brunckianæ. In Aristophane, Kusterianæ.

Deinde tractatum Procli utiliſſimum, appendicis loco, annectendum curavi, cum notis Sylburgii, Schotti, et Nunneſii. In quibus etſi multa immutari, multa etiam haud male reſecari poſſe intelligebam, mecum tamen conſtitui nihil innovare, ſi nonnulla excipias aperta operarum vitia hinc inde ſublata, et pauca fortaſſe alia inter imprimendum emendata.

Valeas B. L. et opellæ noſtræ in ſtudioſæ Juventutis uſus collocatæ faveas, boniqne conſulas.

Subſidia hujus Editionis, et ſignorum explicatio.

B. Libri MSS. tres Bibliothecæ Bodleianæ. Barocc. 72. 115. 165. MS. num. 74. Epitomen tantum continet.

C. Codex Collegii Caiio-Gonvillienſis apud Cantabrigienſes, cujus uſum mihi conceſſit vir humaniſſimus Martinus Davy, M. D. collegii iſtius magiſter.

H. Codex Harleianus, in Muſeo Britannico ſervatus.

N. Codex Norfolcienſis, Bibliothecæ Reg. Soc. Londini. Horum duorum codicum collationem mihi ſuppeditavit ingenuarum artium dum apud nos erat fautor optimus, Cyrillus Jackſon, S. T. P. intra paucos menſes Ædis Chriſti Decanus.

M. Codex Publicæ Bibliothecæ apud Cantabrigienſes, olim Viri admodum Reverendi, Joannis Mori, Epiſc. Elienſis. Hujus libri lectiones ad fidem collationis Bentleianæ citantur.

D. Editio Turnebiana cum MS. collata, quam in Vanno Critica laudat D'Orvillius. Hujus usum mihi obtulit Vir doctissimus Carolus Burneius L. L. D. Grenovicensis.

Bentl. Notulæ quædam ad marginem exemplaris Turnebiani adscriptæ manu Ricardi Bentleii, in Bibliotheca Coll. SS. Trin. Cant. adservatæ. Harum descriptionem industriæ debeo P. P. Dobræi A. M. ejusdem Collegii Soc.

L. Hotchkis. Hephæstionis Enchiridion ex MSS. emendatum, et commentario illustratum, nondum tamen typis exscriptum, studio Leonardi Hotchkis A. M. Collegii S. Joannis Bapt. apud Cantab. olim socii, necnon Scholæ Regiæ Salopiensis haud ita pridem magistri. Vir eruditus cujus industriæ hoc emendatum Hephæstionis exemplar debemus, MSS. omnes Anglicanos adhibuerat, totumque opus, speciminibus versuum ex Poetarum veterum reliquiis undecunque allatis, illustrarat. Quantum ex illius laboribus profecerim, omnium optime potest statuere amicissimus Burneius, qui, pro sua in literas Græcas voluntate, his copiis nostram editionem augere et locupletari dignatus est. Illud interim lectorem monitum velim, me Hotchkisii nomen, quotiescunque verba ipsius integra proferenda, aut emendationes in veterem aliquem auctorem propositæ memorandæ erant, fideliter adscripsisse: multa tamen alia illinc mutuo sumpsisse, quæ singillatim recensere mihi non ubique licuit. Laudem itaque laborum ad Grammaticum nostrum explicandum feliciter susceptorum per me integram *habeat secum, servetque sepulcro.*

Tyrwhitt. Notulæ quædam manu Thomæ Tyrwhitti ad marginem exemplaris ed. Pauw. penes cl. Burneium adscriptæ.

Arnaldus. Georgii D'Arnaud Specimen Animadversionum Criticarum *Harlingæ.* 1728. 8vo.

D'Orvillius. Critica Vannus in inanes I. C. Pavonis Paleas *Amstelædami* 1737. 8vo.

Fl. Theodorus Gaza, G. Lecapenus, Em. Moſchopulus, et Hephæſtionis Enchiridion, *Florentiæ* per hæredes Philippi Juntæ 1526. 8vo. min.

Turn. H. E. apud Adrianum Turnebum *Pariſiis* 1553. 4to.

Pauw. H. E. cum animadverſionibus J. C. de Pauw. *Trajecti ad Rhenum* 1726. 4to.

H. R. Ad Proclum emendandum adhibiti ſunt duo codd. Muſeo Britannico ſervati, Harl. 5592. p. 261. Reg. 16. C. XIII. Priorem haud dubie uſurparat Sylburgius.

Index Manuſcriptorum, ex Fabricii Bibl. Gr. T. VI. p. 299. ſeq. ed. Harles. quos, uti ſperandum eſt, futurus editor in conſilium advocabit.

Hiſpania.

BIBLIOTH. REG. MATRIT. n. XL. fol. 56. Hephæſt. enchir. de Metris: incip. εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς. Sed non conſentit cum editis. In eodem cod. ſunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animadverti, diverſa ab editis Hephæſtionis, aut forſan quædam ſunt ab aliis ad Hephæſtionem ſcripta ſcholia: ut fol. 38. averſo, et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, brevi, atque communi ſyllaba: fol. 68. de metris, præcipue de pedibus. fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis eſt diverſus, nec vero cum editis conſpirans cod. n. XCV. fol. 192. cum Conſtantini Laſcaris notis, animadverſionibus, ſcholiis, auctariiſque. Vide *Iriarte* Cat. Codd. Gr. p. 147. et 380. ſqq.

Italia.

ROMÆ, in Bibliotheca Barberina, cod. chartac. ſæc. XIV.

MEDIOLANI, in Bibl. Ambroſ. teſte Montfaucon. Diar. Ital. p. 17.

NEAPOLI in Bibl. Reg. cod. chart. n. XCVIII. et secundum Montfaucon loc. cit. p. 310. cod. rec. in bibl. S. Joan. de Carbon. Augustinian.

VENETIIS, in bibliotheca D. Marci n. CCLXIII. et CCCCLXXXIII. cum quibusdam scholiis marginalibus, praemissis prolegomenis *Longini* et epitome novem metrorum, sequitur expositio in Hephaest. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris, cum nota praefixa, ἐγράφη ἐκ παλαιοῦ τινος βιβλίου init. τοὺς μετρικὸν σύστημα. Et alia opuscula grammatica. In Cod. DXXXI. Hephaest. de metris et Epitome novem metrorum ex illius enchiridio. Catal. Codd. Gr. pp. 130. 254. 287. Inter Codd. Nannianos n. CCXCI. sunt fragmenta ex Hephaest. sed in compendium redacta, et auctor catalogi illorum Codd. p. 488. collati cod. cum ed. Pauwii varias enotavit lectiones.

FLORENTIÆ in Bibl. Medic. Cod. XXI. plut. X. n. 6. Cod. XXXIII. plut. 57. n. 3. Cod. XXXIII. n. 2. plut. 58. (Bandin. Cat. Gr. I. p. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. n. 35. plut. 55. est fragmentum adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephaestionis, sed ejus textus, quia diversus est ab edito, Bandinio loc. cit. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur.

Gallia.

PARISIIS in bibl. olim regia, Hephaest. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. Nempe 1270. 2008. 2674. 2676. una cum scholiis quae ab editis discrepant, uti in sequenti cod. 2677. 2711. 2713. 2717. 2755. 2756. 2757. cum scholiis 2847. in nonnullis differt ab editis. 2881. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Joanne Boivin primum edita: anonymi de novem metrorum generibus, quae ad verbum exstant in scholiis ad Hephaest. ed. Turneb. p. 83. tum n. 5. Anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam Christiano; nam (p. 173.)

S. Sophronium laudat, eumque ut multo se antiquiorem; (confector Catal. T. II. p. 565. id ineditum opus esse arbitratur: incip. λοιδορεῖν βουλόμενοι) n. 7. Anonymi fragm. de carminis pedibus, cujus auctor initio paginæ *Dionysius* dicitur. n. 8. Anonym. de Iambico, Heroico, et Anacreontico metro: denique in cod. 2972. Hephæst. enchirid. et anon. tract. de metris e veterum scriptis collectus.

MONTPELLIER in Bibl. Pellicieri teste Montfauçon.

Germania.

MONACHII in bibl. Elect. Bavar. Cod. 175. Hephæst. cum additamento *Demetrii Triclinii.* Cat. Codd. Gr. p. 69.

BRESLAVIÆ in bibl. Rhediger. teste Kranz in memorabil. bibl. Elizabet. Wratislav. p. 88.

HEIDELBERGÆ quondam in bibl. Palat. n. 132. et cum proleg. *Longini* n. 314. it. *Hephæst.* et *If. Argyrus* de metris n. 386. in Sylburgii catal.

AUGUSTÆ VINDEL. in bibl. publ. v. Reiseri Catal. p. 88.

Batavia.

LEIDÆ. In Bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quædam ex Hephæstione. Catal. p. 343. n. 61. Inter Codd. If. Vossii n. 32. five Cat. n. 2704.

Testimonia Veterum de Hephæstione.

Ex Suida.

Ἡφαιστίων Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς σχηματισμούς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Inter præceptores Imperatoris Veri Hephæstionem recenset Julius Capitolinus c. 2. p. 409. ubi Casaubonus:

"Hephæſtion hic videtur eſſe Alexandrinus Grammati-"cus, cujus exſtat hodieque de re metrica elegans libel-"lus. Auctorem certe illum antiquiſſimum eſſe nullus "dubito."

Priſciani verba p. 1327. et 1329. ſuis locis dedimus.

Hephæſtionis ſæpe meminit Scholiaſtes Ariſtophanis Tragicorum et Pindari metricus; ſcholiaſtes Hermogenis p. 381. ὁ δὲ ῥυθμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἀριστόξενος καὶ Ἡφαιστίων, χρόνων τάξις. Χρόνος δέ ἐστι μόριον ποδὸς, ἢ φωνῆς μέτρον ἐλάχιστον, ἢ μέτρον κινήσεως.

Ibid. 387. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡφαιστίων φυσικὰ μέτρα γενικὰ βούλεται εἶναι ἐννέα, δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα ἀσυνάρτητα, καὶ συγκεχυμένα.

NB. Paginas edd. Turneb. et Pauw. numeris margini appoſitis deſignari curavimus.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ.

ά. Βραχεια ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ [a] βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ [b] τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.

ΣΧΟΛΙΑ.

α. [c] Ἰστέον ὅτι τὸ ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ εἴρηκεν, ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ἢ σύμφωνα ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ, ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ, εἴρηται ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν.

VARIÆ LECTIONES.

[a] βραχυνόμενον et sect. seq. μηκυνόμενον. Scilicet vocales medias sive ancipites, Α. Ι. Υ. quæ vel breves vel longæ pro re nata effici possint. *L. Hotchkis.*

[b] τέλους. Sic editum ex C. D. N. Alii τέλει. Mox ἑνὸς ἁπλοῦ om. N.

[c] Ἰστέον ὅτι ex D. addita. Idem Codex post κοινὴν habet τὸ προσῆκον πλῆθος. N. B. Scholia quæ infra textum subjiciuntur, et quæ ex MSS. fortasse Parisinis primus evulgavit Turnebus, a codicibus nostris omnino absunt.

C. I. 2. β. ΜΑΚΡΑ ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν [d] τῶν καλουμένων διφθόγγων, οὔ-

---

1. [e] Μακρὰ μὲν, σημείωσίς ἐστιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημείωσις συστελλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται ἡ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτετάμενον, οἷον, λίτοτατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγότατος· ἡ δὲ βραχεῖα εἰς δίχρονον συνεσταλμένον, οἷον, ἁγιώτατος, ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος. [[f] ἰστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ότερος καὶ ότατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω [g] γράφεται. Βραχέα ὡς ἐπίπαν εἰσὶ πέντε· α. ε. ι. ο. υ. εὑρισκομένων δὲ δύο συμφώνων, ἐκτείνεται τὸ πρὸ [h] τοῦ φωνῆεν. οἷον ἀβρότατος καὶ λαμπρότατος. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ μ. καὶ τὸ π. καὶ τὸ βρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἑνὸς τῶν διπλῶν εὑρισκομένου ἐκτείνεται, οἷον [i] ἀψότερος καὶ ἀξιότερος, ἀντὶ γὰρ δύο συμφώνων εἰσὶ διπλᾶ.] [k] τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύω συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, ταῦτά ἐστι κατὰ στοιχεῖον. Ἄκρατος, ἀνιαρὸς, ἀνίατος, ἄνισος, ἀπρόσιτος. Βούλιμος, βόθυνος, βρυχὴ, βριμὼν, βρίθω. Γλίφω. γλίχων, γρυπὸς, γρῖφος [γυρὸς D.] Δύσπραγος, δυσπέρατος. Ἐπάρατος, εὐθύνω. Θέα, θυμός. Ἴσος, ἴσχυρος, ἴφθιμος. Κενὸς, κηλὶς, κνιπὸς, κριτὸς, κριθὴ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. Λῖπος, λιρὸς, λιμὸς, [l] λῖτος, λύμη. Μαιὸς, μῦθος. Νίκη. Ξεναγὸς, ξένος. Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Πρᾶος, πῖον, πιράσω, πρᾶγος, πυγὴ, πυρὰ, πυρός. Ῥάθυμος, ῥάων, ῥινὸς, ῥιγῶ, ῥυσός. [m] Σιμὸς, σιλὼν, σέριφος. Τιμὴ, τρανὸς, τῦφος. Ὕλη. Φανὸς, φθίνω, φιμῶ, φλυαρῶ. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χύλος. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχή. ταῦτα μὲν ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ᾽ αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ότερος καὶ ότατος. [[n] Διαλαμβάνει περὶ

[d] τῶν καλουμένων διφθόγγων. Sic C. Turn. διφθόγγων καλουμένων N. τὴν καλουμένην δίφθογγον Fl. et MSS. alii.

[e] De his syllabarum notis ◡ – vide Villoisoni Prolegomena ad Homerum p. vii. quas, ne textui nostro insererentur, vetuerunt rationes typographicæ. Et nemo vel levissime literis imbutus istarum usum, uti spero, desiderabit.

[f] Verba uncinis inclusa suppeditat MS. apud D'Orvillium.

[g] Lege Porsoni notas breves in Xenophontis Anab. p. xliii, (90. l. 3.) Vide et Eustathium Il. P. p. 1114, 40. = 1154, 5.

[h] τῶν Tyrwhittus.

[i] "Certe ἀψότερος et ἀξιότερος "corruptæ voces." *D'Orvillius.*

[k] τὰ δὲ σεσημειώμενα] τὰ κατ᾽ ἐπέκτασιν σεσημειώμενα τὰ καὶ διὰ τοῦ οτερος μικρὰ ποιοῦντα. εἰσὶ δὲ 9. D.

[l] λιτὸς D.

[m] σιμὸς, σίλω, σ. σιγὴ. στρατηγός. D. "Vox στρατηγὸς nihil "hic facit." *D'Orvillius:*

[n] Hæc suppeditavit D. Ad Suidam v. Δράκων provocat D'Orvillius. Draco Stratoniceus de Metris Poeticis occurrit inter Codd. Colbert. in Bibl. Parisiensi N. 1215. item inter MSS. de M. le Président de Mesme. v. Bibl. Bibl. Montefalconii p. 1326. C. Hunc

τως, ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον, ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλ- C. I. 2. λαβῆς, ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικὸν, οἷον, [o] θὴς, θὼς, ναῦς, παῖς· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἄντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται.

Θέσει [p] δὲ μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος, ἢ βραχυνομένου φωνήεντος σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ [q] αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς φωνήεντος, πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἢ ἓν διπλοῦν. [r] Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους καὶ ἀεὶ ῥαδίως. Ἤτοι γὰρ [s] λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον

[t] Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε — 2

καὶ

[u] Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

τούτων ὁ Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων, πλατύτερον μετὰ πολλῆς ἄγων τῆς ἀκριβείας, καὶ ὁ βουλόμενος ἐκεῖθεν σαφῶς εἴσεται.]

Grammaticum citant Pierſon. ad Mœrin. p. 70. Valckenaer Diatribe Eurip. p. 217. Koën præf. ad Gregor. p. xxii. Brunck. Fr. Soph. ΚΡΙΣΙΣ, et Lex. Soph. v. φάρος. cf. Hermannum de Em. rat. Grammat. p. 443. et nota in Æſchyli fragmento Ἴσον οὐρανῷ duos MSS. Bibliothecæ Bodleianæ Herodiani opus complectentes, et in nonnullis Hermanniano integriores, retinere. Quod ſupereſt, vix neceſſe eſt ut moneam in his ſcholiis, prout nunc leguntur, multa eſſe falſiſſima; ſed in emendandis iis aut refutandis oleam atque operam conſumere vix tanti exiſtimo.

[o] θῆς θῶς. Fl. B. παῖς καὶ ναῦς Turn. καὶ ναῦς omiſſo παῖς C.

[p] δὲ deeſt Fl. C. B. H.

[q] Sic B. H. Fl. αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φ. Turn. τὰ φωνήεντα C. et mox omittit ἢ ἓν διπλοῦν.

[r] γ. δ. τ. καὶ ἀεὶ ῥαδίως MSS. Fl. γ. δ. τ. κατὰ πέντε τρόπους Turn. Utrumque, D'Orvillio obſecutus, conjunxi.

[s] λήξει C.

[t] Τίρυνς, οὐδέ τι. Sic Turn. cum H. N. C. Τίρυνς καὶ οὐκέτι τεῖχος ἐπήρκεσ Fl. B. De hac urbe Homerus Il. Β. 559. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Hujus mœnia a Cyclopibus condita Pauſanias miranda ut Pyramidas Bœot. IX, 35. p. 783. et Argivos diruiſſe tradidit, Corinth. II, 17. p. 148. de quorum demolitione poeta hæc ſcripſiſſe videtur. *L. Hotchkis.*

[u] Καὶ κεῖνος. Sic Fl. H. B. κἀκεῖνος Turn. C. pro ἥμενος Turnebus in calce pro varia lectione

C. I. 2. καὶ [x] Τιμοκρέων ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι,

Ὦ ξυμβουλεύειν χέρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

καὶ Ἐμπεδοκλῆς,

[y] Ἅλς ἐπάγη ῥιπῆσιν, ἕως μένος ἠελίοιο—

Ἢ ἐν τῇ ἑξῆς ἐστι [z] ταῦτα συλλαβῇ, οἷον, [a] Ἕ-κτωρ.

κείμενος exhibet. Hoc fragmentum Alcmanis esse testatur Apollonius Dyscolus post Maittairii librum de Dialectis a Reitzio editus p. 423. Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν ἑορτὴ, ὀρτὴ, τελέως, λέως· τρόμος, τέτρομος· ἐγὼ, ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν, ἅμα καρσ᾽ ἐκεῖνος φησὶν (ἁμάκαρς ἐκεῖνος conjicit D'Orvillius,) et mox, Δωριεῖς τῆνος . . καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῶ χρόνω. Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. Καὶ κεῖνος ἐν σαλέσιν πολλοῖς ἥμενος, Ἀλκμάν. Pro σάλισι D'Orvillius conjicit τάπησι, et locum ita constituit, Κἀκεῖνος ἐν τάπησι πολλοῖς ἥμενος Ἀμάκαρς ἀνήρ. Pauwius hariolatur σάλισσι. Harum emendationum neutra mihi quidem arridet, neque quidquam interea melius habeo quod ipse proponam. Videtur tamen esse versus Iambicus tetrametrus acatalecticus, quam speciem ab antiquis Lyricis nonnunquam usurpari patet ex Nostro infra cap. v. licet ab ea Tragici et Comici constanter abstinuerint.

[x] Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων Turn. C. σίρς ἀπὸ ν. δὴ π. Fl. B. H. χερσὶν σ᾽ ἄπο C. σιερσ᾽ ἀποιν.υς δὴ N. χέρσι δὲ Turn. Edidi e verissima Toupii conjectura Append. ad Theocrit. XVI. 34. Verba Toupii sunt: "ὢ συμβουλεύειν, χέρς ἄπο, νοῦς δὲ "πάρα. Ita scribendus iste versiculus, qui valde exercitos "habuit viros eruditos. Dicitur autem χὲρς, ut ἄρς, μάκαρς, "et si quæ alia ejusdem farinæ "vocabula. Quare Timocreontis versiculus ita demum "vertendus est: *Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet*. Quod "de *Seniore* aliquo intelligendum videtur." Ceterum de Timocreonte consulas Meursium Rhod. II. 13.

[y] Ἅλς. "*Mare* Boreæ *impetu fuit concretum, donec vis Solis* "illud solveret." Sic bene interpretatur Dorvillius. ἐπάγει Fl. et MSS. quidam. ἕως μενος Fl. ἑωσμένος Turn. ἑωσμενως C.

[z] ταῦτα e MSS. addidimus.

[a] "Hunc locum sanissimum "injuria turbat Cl. Corn. "Pauw. Ad quod probandum, "ante omnia loci sensum exhibebo. *Aut in sequenti sunt syllaba* (duæ consonantes) *ut*, "Ἕκτορ δ᾽ ἐν κλισίῃσιν. *Quo in casu observandum est, ne prior consonans sit muta, posterior vero liquida; tales enim syllabæ communes sunt, ut in sequentibus dicetur. Aut* syllaba *desinit in unam* consonantem, *sequentem vero habet ab alia incboatam: ut ἄλλος*. Quo sensu nihil est "clarius: nam in voce Ἕκτορ, "duæ consonantes secundam

Ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν, μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναὶ, ὡς ἑξῆς εἰρήσεται. Ἢ λήγει μὲν εἰς ἓν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς [b] ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου, οἷον, ἄλ-λος. Ἢ εἰς διπλοῦν λήγει, οἷον, ἕξ. Ἢ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην, οἷον, [c] ἕ-ξω. C. I. 2.

" inchoant syllabam, in quibus " casibus plerumque, et fere " semper, prior consonans est " muta, posterior liquida. In " ἄλλος, priorem syllabam con- " sonans prima claudit, et " posteriorem inchoat secunda, " quod manifesto vult Hephæ- " stio. Hujus loci integritate " vindicata, Viri docti conjectu- " ram examinabimus. Is lo- " cum ita constituit. Ἢ ἐν τῇ " ἑξῆς ἐστὶ συλλαβῇ· οἷον, ἄλλος. " Ἢ λήγει μὲν εἰς ἓν, ἔχει δὲ καὶ " τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· " οἷον Ἕκτορ κ. τ. λ. Exempla " ab Hephæstione allata hoc " pacto male esse posita nemo " est qui non videat; ἄλλος " enim non habet syllabam a " duabus consonantibus incho- " atam; sed altera ejus syllaba " consonante finitur, altera in- " choatur; unde patet non ido- " neum ei locum tribuere V. " Cl. Alterum exemplum Ἕκ- " τορ &c. itidem non debita lo- " catur in sede; etenim in voce " Ἕκτορ primam syllabam con- " stituit ε, ultimam κτορ; et " quamvis concederetur pro- " nuntiari posse ἕκ-τορ, exem- " plum hoc in ordine locum " habere non posset: quoniam " subjunguntur illa, ex ipsius " Viri Docti sententia, ἔνθα καὶ " δεῖ &c. nam in vocibus ha- " bentibus syllabam, ancipitem " propter mutam vel liquidam, " ut ἄκρος, ὅπλος &c. prior con- " sonans non claudit syllabam, " nec posterior sequentem in- " choat, sed ambæ ad sequen- " tem referuntur, hoc pacto; " ἄ-κρον, ὅ-πλον; alioquin sylla- " ba, mutam et liquidam præ- " cedens, non posset esse brevis, " quod docet ipse Hephæstio " p. 6." *Arnaldus*. Exemplum restat in voce Ἕ-κτωρ. itaque rejeci Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν Turnebi. E fit longa ante KT. Pars reliqua versus omissa est in ed. Fl. et MSS. atque ut alia ex Homero plurima supplementa ab aliena manu addita fuisse videntur. *L. Hotchkis*. Recte statuisse videtur vir eruditus; etsi ed. Fl. et Codices, quos vidi, omnes totidem literis exhibeant Ἕκτωρ δ' ἐν κλισίῃσιν.

[b] Pro, verbis ἀρχομένην ἀ. ἑ. ὁ. ἀ. ἢ ε. δ. λήγει C. habet ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην ἑτέρου.

[c] " Doctissimus Corn. Pauw " ἕξω genuinum esse dubitat, " quia non credit veteres ἕ-ξω " pronuntiasse, pro ἕκ-σω; repo- " nit igitur ἕζω. Sed nullus du- " bitem veteres ἕξω pronunti- " asse, prout hic notat Hephæ- " stio; constans enim regula " esto, priscos in pronuntiando " analogiam secutos esse, adeo-

C. I. 3. γ. Κοινη γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς·
3 ἤτοι ὅταν μακρῷ φωνήεντι, ἢ διχρόνῳ μηκυνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνῆεν, οἷον (Od. α. 1.)

Ἄνδρα [d] μοι ἔννεπε μοῦσα [[e] πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ]
πλάγχθη, ἔπει Τροίης [ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.]

(καὶ Il. δ. 109.)

τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς [ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.]

Ῥᾷον μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη κοινὴ, εἴγε ἡ συλλαβὴ

---

1. Κοινὴ] Κοινὴν τὴν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· πῆ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, πῆ δὲ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἐκθετέον· οὐ γάρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. Ὅταν γὰρ ἡ χρεία καλέσῃ, ἢ μακρὰ, ἢ βραχεῖά ἐστιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται. 7. Κέρα] Τὸ ρα μακρόν ἐστιν, ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἐκ κράσεως. ὡς γὰρ κρέας κρέατος καὶ κρέως, καὶ κρέατα, κρέαα, καὶ κρέα. καί ἐστι τοῦ κρέα τὸ α μακρόν. τὸ γὰρ δύο αα εἰς α μακρὸν κιρνᾶται. οὕτω καὶ τὸ κέρας λεγόμενον τοῦ κέρατος καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι καὶ κέραι καὶ κέρᾳ, καὶ ἔστι τὸ ρα μακρὸν ἐκ κράσεως, διὰ τοῦτό ἐστι τὸ ρα μηκυνόμενον. 8. Ῥᾷον μὲν] Ἡ γὰρ ἀνάπαυσις τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλή-

" que cum in præsenti pronun-" tiarent ἔ-χω, in futuro dice-" bant ἕ-ξω. Eadem analogica " pronuntiandi ratio servatur " in τέ-χνη, τέ-κνον, ὕ-πνος, κά-" πνος, Αἰγύ-πτιος, ἐρε-τμὸν, ἰφθι-" τμὴ, et similibus; hinc etiam " fit, ut vocales, istas consonan-" tes præcedentes, fuerint anci-" pites habitæ. Verum si con-" cederemus, V. D. veteres non " ἕ-ξω sed ἕκ-σω pronuntiasse; " ἕζω etiam heic apud Hephæ-" stionem locum non habere, " probari posset. Nihil enim nos " inducit ut credamus veteres " magis ἕ-ζω, vel soluta duplici " ἕ-δσω, quam ἕζ-ω vel ἕδ-σω pro-" nuntiasse. Viro Docto im-" posuit fortasse vulgaris voces " istas efferendi ratio, qua ἕξω " pronuntiamus ἕκ-σω, et ἕζω " ἕ-δσω." *Arnaldus.*

[d] Exemplum diphthongi, quæ hic fit communis, est ΜΟΙ. Vocalis longa est Η in πλάγχθη. Vocalis producta est Α in κέρα. Κέρα enim a κέραα factum habet Α productum, ut et vocales contractæ producuntur omnes, quæ tamen ante alterum fient communes. *L. Hotchkis.*

[e] Loca uncinis inclusa ignorant codices quidam. Scholion κέρα—μηκυνόμενον ex D. additum est.

[f] κοινή. Sic Turn. C. Alii Codices cum Fl. addunt συλλαβή. Mox ἢ pro εἴη C.

εἰς μέρος λόγου εἴη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. C. I. 3. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται, καὶ μάλιστα [g] ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῷ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ (P. 642. ed. Pauw.)

[h] Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

λων χωρίζουσα, τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι. Φησὶ δὲ ὁ μετρικὸς, ὅτι ἡ κοινὴ συλλαβὴ ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου καλλίστη ἐστίν. Εὑρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη. 6. Ἴστρος τοιαύτας] Κοινή ἐστιν ἐν μέσῳ τὸ ΤΟΙ. Ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ

[g] Ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις. C. habet ἐν τριμέτροις. Exempla modo allata fuerunt in versibus Epicis Homeri. Nunc ait vocales longas vel diphthongos fieri communes, sæpius in aliis versibus quam in Epicis. *L. Hotchkis.*

[h] Ita C. M. et fere N. cum Prisciano I. p. 562. Fl. Turn. et alii Codices Οἶστρος τοιαύτης παρθένου. Sed Prisciani locus, tironum præcipue in gratiam, deinceps adscribendus est. Et sic quidem se habet editio, quæ sola fere manibus studiosorum teritur, Putschiana: *Invenitur tamen hæc diphthongus in media dictione correpta tunc, quando compositæ dictionis antecedentis in fine est sequente vocali, ut* præustis. *Virgil. in* VII. Stipitibus duris agitur, sudibusve præustis. *Hom.* ἀνηπτόποδες χαμαιεῦναι. *sicut etiam longæ vocales solent corripi, ut* dehisco. *Virgilius in* V. Infindunt pariter sulcos, totumque dehiscit convulsum remis, rostris stridentibus, æquor. *Œ quoque idem patitur apud Græcos. Æschylus* Ἴστρος τοιαύτας παρθένου λοχεύεται. *Unde quidam non sine ratione unum tempus et semis singulas eas habere dicunt. Ideoque si consequatur consonans, quæ dimidium tempus habet, omnimodo producuntur.* Jam vero librorum quorundam varietates enotemus. Ac primum editio Juntina anni 1525. (hanc enim temporis notam exemplar, quod ipse possideo, in calce excusam gerit, quum alteram 1554 in fronte præferat, adeo ut quæ huc usque pro diversis habitæ sunt, unam esse eandemque luculento satis confirmatur testimonio) post Hom. addit in VI. *Iliados* σοὶ ναίους ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. In secundo Virgilii loco, metrum certe salvum præstitit Putschius *Rostris stridentibus* edendo. Juntina vero exhibet cum nonnullis Virgilii scriptis exemplaribus *rostrisque stridentibus*, ubi molossus dactyli sedem occupat. Sanissime Aldus; *rostrisque tridentibus*. In Æschyli fragmento, ed. Junt. sic: οἶστρος

C. I. 3. καὶ [i] Σοφοκλῆς (Aj. 1118.)

οὐδ' ἂν τοιαύτην γλῶσσαν—

καὶ μὴν καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 13.)

εἴπερ ποιήσω—

ἐν δὲ ἰωνικῷ [k] τῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Ἀδώνιδος τόδε,

τίνα τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν θέλετ' ἐσακοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος, (Od. lx. ed. Barnes.)

[l] ἥκου νῦν ἐπὶ Ανθαίου.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον οὕτως, ὡς τὸ τοῦ Ἀρχελάου

4 [m] ὄνομα [n] Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. Φησὶ γοῦν [o],

---

βραχείας ἄρχεται. Τὸ δὲ, ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ, [p] Σωτάδου ἐστὶν, ὃν ἀπεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνοιτο. 10. Ἐν δὲ] Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἀπὸ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. Ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς, δύο βραχείας, τὴν ΤΙΝΑ, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς.

τοιαύτης, παρθένους λοχεύετε. Ed. Ald. οἶστρος τοιαύτας παρθένους μαινύεται. Aldinæ editionis veſtigia ſequuntur edd. Aſcenſiana Pariſ. M.XXVII. (ſic) fol. et Baſilienſis 1545. 8°.

[i] Locos Sophoclis et Ariſtophanis exhibent ſoli C. et M.

[k] τῷ deeſt Turn.

[l] οἴκου Fl. B. H. N. ἥκου C.

[m] ὄνομα deeſt Fl. B. H.

[n] Σοφοκλῆς. De Sophocle, Ariſtonis filio, Tragici celeberrimi nepote, qui elegias condidit, conſulendus Mauſſacus ad Harpocrationem in v. ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Singularia videntur Euſtathii verba ad Il. B. p. 264, 19. = 200, 24. πενίλεως, πηνίλεως, ἀττικῶς· οὐ τὸ κοινὸν, ἄχρηστον ἠρωικῷ μέτρῳ· ἤγουν τὸ πηνέλαος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Hæc vox in Sophoclis certe Trachiniis non exſtat. Quid ſi ad locum a Noſtro citatum reſpexerit doctiſſimus Præſul? Mox οὔτ' εἰς ἔπος οὔτ' ἐλεγείαν exhibet Turn. quaſi pars eſſet verſus heroici, improbantibus Pauwio et D'Orvillio.

[o] γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Turn.

[p] Σωτάδου. Plutarch. II. p. 11. A. Τοῦ γὰρ Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, Σωτάδης εἰπὼν, "Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ "κέντρον ὠθεῖς," ἐν δεσμωτηρίῳ πολλοὺς κατεσάπη χρόνους, καὶ τῆς ἀκαίρου λαλιᾶς οὐ μεμπτὴν ἔδωκε δίκην· ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ (nonne παράσχοι?) τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς

Ἀρχιλέως. ἦν γὰρ [q] σύμμετρον ὧδε λέγειν. C. I. 3.

καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα [r] γράφων ἐλεγειακὸν, τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα [s] ἐρεῖν ἔμελλεν,

Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδος.

διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. ξ. 489.) συστέλλομεν τὴν

[t] Πηνελέοιο ἄνακτος.

[u] Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον· ἐν γὰρ Ὀρέστῃ δράματι φησὶν,

---

5. Ἀμυσχρὸν] Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ γὰρ Ἀρχελαΐδος καὶ τὸ Πηνελάοιο, τὸ λα ἐκτεταμένον ἐστί· γίνεται οὖν κοινή, πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν. Vide Athenæum XIV. p. 620. F. et Euſtathium ad Il. Π. p. 1069. = 1090, 32. Od. Z. p. 1565, 1. = 266, 27. De hujus ſcriptoris Iliade, cujus infra mentio, vide Strabonem VIII. p. 345. C. ed. Pariſ. et confer Hermogenem p. 247. ed. Criſpin. Demetrium Phalereum ſect. 189. Euſtath. ad Il. A. p. 12. = 10, 10.

[q] τὸ σύμμετρον C.

[r] γράφει Fl. H. B. Parthenius, elegiarum et aliorum carminum ſcriptor, vixit, teſte Suida, uſque ad Tiberii tempora. Pleniorem ejus notitiam petas ex Voſſio de Poetis Græcis c. viii. p. 70. et Fabricio Bibl. Gr. III, 27.

[s] ἐρεῖν. εὑρεῖν N.

[t] Sic MSS. Fl. Πηνελάοιο Turn. paullo ante συστέλλεται τὴν μὲν N. "Nota συστέλλεσθαι "poſitum pro *corripere*, qua ſig"nificatione id apud Gramma"ticos ut plurimum reperias; "ut apud Athenæum IX. p. "588. F. Πέρδιξ. τούτων πολλοὶ "μὲν μέμνηνται ὡς καὶ Ἀριστοφά"νης. Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν "ἔνιοι ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὴν μέσην "συλλαβήν· ὡς Ἀρχίλοχος, Πτώσ"σουσαν ὥστε πέρδικα. Lib. X. "p. 446. E. Ἐνίοτε δὲ καὶ ΣΥΣ"ΤΕΛΛΟΥΣΙ τὸ ι (quod eſt in "πίομαι) ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' "ἱερῶν, Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται "τὰ χρήματα. Καὶ ἐν Σύρφακι, "Καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολύ. Scho"liaſt. β. Æſchyl. Sept. Theb. "509. Ὤφειλε δὲ τὸ δύσχιμον "διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ "τοῦ χειμῶνος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη "διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΣΥΝΕΣΤΕΙ"ΛΕΝ αὐτὸ, ἐκτὸς γάρ ἐστι ποῦς. "Apud Corinthum, ſeu potius "Gregorium Corinthi Metro"politanum De Dialecto Dori"ca num. 86. Hephæſt. Schol. "p. 2. alioſque." *Arnaldus.*

[u] Ῥίνθων. De Rhinthone, φλυάκων, ſive fabularum ubi res tragicæ ludicro ſermone tractabantur, ſcriptore, conſulas Fabricium in notitia Tragicorum deperditorum B. G. II. xix. et auctores ibi allegatos. Exſtat

C. I. 3.

Ὡς σὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλη θείη·
ἴθ' Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει.

καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ (1107.)

πάθη ταλαίνης ἐξαπάλλαξαι ζόης.

5 Ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. xi. 18.)[z]

---

in Rhinthonem Epigramma Noſſidis ſatis venuſtum in Antholog. H. Steph. p. 208. Analect. Brunck. T. I. p. 196. Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί· Ῥίνθων εἴμ' ὁ Συρακόσιος, Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάκων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. Sic enim locum exhibet MS. Vaticanus. Edd. ante Brunckianam v. 3. male ſiſtunt καλύκων, quæ lectio viros longe doctiſſimos, in quibus Toupium, qui de hoc ſcriptore præclare meritus eſt Emend. II. p. 136, mirum in modum exercuit. Sed quum Noſſidis inciderit mentio, a me impetrare nequeo, quin aliud ejuſdem Poëtriæ Epigramma in collectione Brunckiana proxime antecedens, et a magno Bentleio in Diſſert. Phalarid. p. 355. minus feliciter tentatum, ex Cod. Vaticani veſtigiis à viro eruditiſſimo R. Porſono duobus in locis reſtitutum cum Lectoribus meis communicem. Ὦ ξεῖν' εἰ τό γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν, τᾶν Σαπφῶ Χαρίτων ἄνθος ἐνοψόμενος, Εἰπεῖν, ὡς Μουσαῖσι ΦΙΛΑΘΗΝ, Α ΤΕ Λοκρὶς γᾶ Τίκτεν, ΙΣΑΙΣ Θ' ὅτι μοι τοὔνομα Νόσσις, ἴθι. Ceterum in fragmento quod ſequitur amplexus ſum lectiones C. et M. a Bentleio probatas. C. tamen habet διώνυσος. Fl. ὅδε διόνυσος αὐτὸς ἐξόλη θείης. εἶδ' ἱππώνακτος τὸ μέτρον οὐ μοι μάλλοι. MSS. nonnulli ὅ σε—ἐξώλη θείης vel ησ' et verſu ſeq. μέλλει. Turnebus ὁ Διόνυσος—εἶθ'—οὐ μοι μέλει. Huc reſpicit Herodianus MS. in Bibliotheca Leidenſi, quem plenius velim exſcripſiſſet Valckenærius ad Euripid. Phœn. 1508. πολλάκις—εὑρίσκομεν τὸ ΜΝ ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν—ὁμοίως καὶ τὸ ΠΤ—καὶ τὸ ΚΤ, ὡς παρὰ Τυρίνθῳ, Ἱππώνακτος τὸ μέτρον· οὐδέν μοι μέγα· ubi corrigendum monet vir egregius παρὰ τῷ Ῥίνθωνι Ἱ. τ. μ. οὐδέν μοι μέλει, et Noſtri locum indicat. Verſum ſecundum, prout nunc editur, ſatis aſperum atque horridum eſſe fateor, et quem faſtidioſæ Atticorum aures proculdubio non toleraſſent; a Siculis fortaſſe atque Italis paullo plus licentiæ, poetis præſertim ludicri generis, fuit conceſſum. Verſum ex Euripidis Hecuba ſoli exhibent C. et M. ſed ibi ζόης, metri cauſa, edidit Porſonus, quam formam legibus analogiæ optime convenire docet Euſtathius Il. Γ. p. 411. init. = 311, 28. Editio Euripidis Baſilienſis 1544. cum lectionibus e MStis magnam partem ductis, in Bibl. Bodl. adſervata, locum ita correctum dat, ζωῆς] ο ὡς πνέω πνοὴ, οὕτω καὶ ζέω ζοὴ τῇ χρείᾳ τοῦ μέτρου.

[z] καὶ φησὶ addunt MSS. non-

ὑψηλαῖς ἐς πόντου ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα. C. I. 3.

καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. ν. 275.)

οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις (Fr. cxxi. ed. Barnes.)

οὐδέ τι τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γε μὲν ὡς [a] ἀδοιάστως.

ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων (Hom. Il. π. 235.)

σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι,

καὶ [b] πάλιν (Od. κ. 243.)

ἔδμεναι οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν,

[c] ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ [d] ἀπηρτίσθαι τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαὶ, ὡς μία ἡ χαμαὶ ἀκούεται· τῇ μέντοι γε [e] υι διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον (Il. η. 47.)

Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο—

Δεύτερος [f] δέ ἐστι τρόπος, ὅταν βραχεῖ, ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον [g] ὑγρόν· οἷον, ὅπλον, ἄκρον, (Il. τ. 287.)

---

16. Δεύτερός ἐστι] Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπάρχωσιν. Εἰκότως. Τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστὶν ἀσθενὲς, ὡς κακόφωνον· τὸ δὲ δεύτερον εὐόλισθον καὶ τρέχον. Διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀφώνου, καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ τὴν μακρὰν, καὶ γίνεται κοινὴ συλλαβή. Ποιοῦσι δὲ κοινὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα, ἐπεὶ ἑκάστη συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπήν· ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινὴ συλλαβή.

nulli. Mox γὰρ ἄειδε C. Sequens ex Homero exemplum omittit N.

[a] ἀδιάστως Fl. B.

[b] πάλιν deest MSS. Fl.

[c] ἴσως. ἴσθι C.

[d] ἀπηρτῆσθαι Fl. B. ἀπαρτίσθαι C. a καὶ πάλιν ad ἐν τῷ χαμαὶ desunt N. τὴν λέξιν ὡς ἐν τῷ χάμαι ἀκούεται habet C.

[e] Sic Codd. plures. τῇ μέντοι η F. τῇ μέντοι γε Turn. Ἕκτωρ C.

[f] δὲ deest Turn.

[g] ἀμετάβολον Barocc. 72. in scholiis pro πλείω χρόνον Pauwius conjicit μείω χρόνον.

C. I. 3. Πάτροκλέ μοι δειλῷ—

ὅταν δὲ [h] τὸ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν

---

2. Ἡμίφωνον] Οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

[h] τὸ deest Turn. "Sequitur "προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ: "unde apparet, mendam in his "hærere: nam unum evertit "alterum, et hæc simul esse vera "non possunt: dicam quod "sentio, tribus verbis: aut in-"ter ἄφωνα et ἡμίφωνα non dis-"tinxit Hephæstio, aut ὑγρὰ et "ἡμίφωνα pro iisdem habuit: si "prius sumas, legendum ὅταν "δὲ προηγούμενον ὑγρὸν ᾖ, οὐκέτι "κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ "τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ "ἡμίφωνον ὑγροῦ. Si posterius, "contra scribendum ὅταν δὲ "προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι "κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ "τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ "ἄφωνον ὑγροῦ. Tertium non "datur hic: tu elige, quod cu-"pis: potes enim; quia non "scimus certo quid de apho-"nis, hemiphonis, et liquidis "præcise senserit Hephæstio." *Pauw.*

"Locum hunc, licet minime "obscurum, haud videtur intel-"lexisse V. D. Error ortus est "ex ignoratis ἡμιφώνοις, vel se-"mivocalibus, quas easdem "credidit cum ἀφώνοις, vel cum "ὑγροῖς; ideoque duplicem hu-"jus loci emendationem pro-"tulit; sed neutra vera est; "sanissimus enim hic est locus, "ut jam demonstrabimus. Ἡ-"μίφωνα vel semivocales ple-"rumque esse dicuntur istæ li-"teræ, quæ in pronuntiando a "vocalibus incipiunt, quod ta-"men falsum esse recte de-"monstravit magnus J. G. "Vossius Lib. I. de Arte Gram-"mat. c. 14. Scholiastes He-"phæst. scribit: Ἡμίφωνον· οἷον, "ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Sed ibi "cum semivocalibus confundit "liquidas. Quicquid ejus sit, "certum est, secundum He-"phæstionem μ cum conso-"nanti præponitur semivoca-"lem esse, at cum postponitur "liquidam; prius hac in pagi-"na, posterius in sequenti do-"cet. Præter μ, secundum "eundem, σ est semivocalis. "Hæ autem duæ semivocales "solæ sunt, quæ in eadem syl-"laba liquidæ præponantur. "Sensus ergo loci Hephæstio-"nis hic est: *Secundus modus* "(syllabæ ancipitis) *est, cum* "*natura brevi, vel correptæ vo-*"*cali adjunguntur in sequenti syl-*"*laba duo consonantes, quarum* "*prior est liquida, posterior muta* "&c. *Cum vero primo in loco* "*est semivocalis, non anceps est* "*præcedens* vocalis, *sed prorsus* "*longa*. Hunc esse hujus loci "verum et genuinum sensum, "liquido patet, ex eo, quod "mox scribat Noster, ἤδη μέντοι "ἡ διὰ τοῦ ΜΝ σύνταξις ἐποίησέ "που καὶ βραχεῖαν, quæ est ex-"ceptio regulæ modo datæ, de "vocalibus liquidas præceden-"tibus." *Arnald.*

"Non senserit diversa ab "Dionysio Thrace in Gramm. "apud J. A. Fabricium B. G.

ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά· προτάσσεται δὲ C. I. 3.
ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ, τοῦ ν, οἷον ἀμνός· τὸ [i] δὲ σ τοῦ μ, οἷον, ἐσμός· καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ [k] μάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ

"T. VII. p. 27. et Ariſtide "Quintiliano L. I. p. 44. Et "utrumque ſtultum eſt, quod "ponit, Hephæſtionem non diſ-"tinxiſſe inter ἄφωνα et ἡμίφωνα, vel non inter ὑγρὰ et ἡμίφωνα. Sed neſcivit nomen "generis hærere ſæpe ſpeciei. "Sic literæ M. Σ. hic vocantur "ſemivocales: quales re vera "ſunt; et quales ſunt Λ. N. P. "Z. Ξ. Ψ. ſed illæ rurſus diſtin-"guuntur in *liquidas* et *dupli-"ces*. Ergo omnes liquidæ "ſunt ſemivocales, ſed non "omnes ſemivocales liquidæ, "et liquidas ſine vitio ſemivo-"cales adpellamus. Ἡμίφωνα "ὀκτώ, ait Dionyſius (De "Struct. Or. cap. xiv. p. 96. ed. "Upton.) ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. "Hic autem Hephæſtio docet, "quomodo ſyllaba produci de-"beat, quando ſemivocalis, quæ "ſimul liquida eſt, præmittitur "liquidæ; et verba ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, et verba "προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον idem "notant, et ſibi lucem addunt "invicem. Exempla adducit "τοῦ MN. τοῦ ΣM. et τοῦ ΣΛ. "nam Σ inter ſemivocales, *ſed "nec liquida, nec duplex*, ut me "docuit Voſſius, et ΣN. Hi "ſunt unici caſus, ubi ſemivo-"calis poteſt præcedere liqui-"dæ. Et ſyllabæ his ſemivo-"calibus præmiſſæ longæ ſunt, "niſi quod mox excipiat, ἤδη "μέντοι ἡ διὰ τοῦ MN σύνταξις "ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὕμνος. "Ita hic locus intelligendus, et "nulla mutatione indiget. Ho-"mo poſuit voces ἰσμὸς, ἀμάσλης, πάστης corripi in prima. "Minime gentium. Syllabæ "ſunt longiſſimæ: unica MN "compoſitio excipitur. Hæc "ſcripſeram cum vidi Arnal-"dum hic bene quoque refu-"taſſe Pauwium, diſſimili ali-"quantum modo. Sed nobis "facile convenerit. Dicit præ-"terea (Pauwius ſc.) de quo "non cogitaveram, primam in "ἐτλὸς pro ἐσθλὸς corripi: de "quo nec ipſe Hephæſtio cogi-"tarat. Nam alioquin non "ſolum MN adduxiſſet, ut idem "animadvertit. Mox Arnaldus "docet, male τὸ μὲν M τοῦ N "mutari a Pavone in Γ τοῦ N. "Nam prius ſe habet optime. "Vide quoque M. Meibomium "ad Ariſtidem Quintilianum "p. 274." *D'Orvillius.*

[i] τὸ δὲ Σ τοῦ M deſunt C.

[k] μάσλης C. et ſic conjicit Pauwius, κατὰ πάθος, id eſt, *per omiſſionem literæ* θ, more Dorico, pro μάσθλης. Ἀμάσλης Fl. Turn. cum majore parte Codicum, et hanc lectionem defendunt Arnaldus et D'Orvillius. Locus Pollucis VII. 93. a D'Orvillio laudatus ita ſe habet: τὰς μέντοι Τυῤῥηνικὰς, ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος εἴη, μάσθλης Λύδιον-

C. I. 3. [l]Πάσνης καὶ Μάσνης, ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. Ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις,

[m]Ἀλλοτριογνώμοις, ἐπιλήσμοσι, μνημονικοῖσι—

καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

καικὸν ἔργον. ubi Jungermanni codex τὰ μέντοι τυῤῥηνικὰ εἴη ἂν ὁ Σάπφους μάσκλης ποίκιλος verbis Sapphus omissis. Falckenburgius, Hemsterhusio teste, aliam medelam adhibet: τὰς μέντοι τυῤῥηνικὰς, εἴη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης (ad oram μάλης) ποικίλος μάσθλης εἶπε, Λύδιον καλῶν καλὸν ἔργον. Toupius Emend. T. IV. p. 232. rescribit τὰ μέντοι Τυῤῥηνικὰ ὁ Σαπφοῦς μάσθλης ἂν εἴη. Ποικίλος μάσθλης, Λύδιον καλὸν ἔργον. Judicium meum haud interpono; etsi pro variæ lectione μάλης non omnino incommodum crediderim μάσλης. Similem literæ θ omissionem in voce ἰσλὸς recte notat Pauwius, de cujus formæ ratione consulenda est Hermanni disputatio ad Pindari Olymp. II. 34.

[l] Sic C. Πάσνης καὶ Ἄσνης Turn. Μάσνης tantum Fl. H. B. Etymologus M. p. 249, 15. Δάσληρα. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσληρα ὄνομα ἔστι λίμνης· (N. B. pro ἔστι MS. D'Orv. habet δὲ τοῦτο) καὶ Βρυσμὸς, ἐστὶ δὲ ὄνομα βασιλέως· καὶ Πάσνης καὶ Μάσνης, ὀνόματα ποταμῶν· καὶ Ὀσρόηνη, ὅπερ τίνες Ὀῤῥοΐνη λέγουσιν, ἔστι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Συρίᾳ· τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστι μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. Similia habet Codex MS. Barocc. 50. fol. 329. b. e quo sæpius Etymologus restaurari et augeri potest: Μάσθλης ἐστιν λῶρος ὁ εὐμάλακτος· δάσληρα, ὄνομα λίμνης· πάσνης καὶ μάνης (sic) ὀνόματα ποταμῶν· βύρσνος ὄνομα βασιλέως· ὀσροΐνη ὅπερ τίνες λέγουσιν ὀῤῥοΐνη χώρα ἐστὶν ἐν συρίᾳ οὕτω λεγομένη. Vix dubitari potest quin ex Xanthi historia verba ab Etymologo notata derivata sint. Xanthi reliquias collegit *Fridericus Creuzer* inter *Historicorum Græcorum antiquissimorum fragmenta, Heidelbergæ* 1806. 8vo. Nostrum tamen, non nisi ex Fabricii indice cognitum habuit: "Utrum qui ab *Hephæstione in Enchiridio* laudatus "*Xanthus* hic *Lyricus* sit, an "ille *rerum scriptor*; cum iste "liber ad manus non sit, de"cernere nequeo." P. 136.

[m] Sic C. Turn. et ita citat Aldus in Instit. Grammat. p. 250. ed. R. Steph. 1531. ἀλλοτριογνώμης ἐπιλήσμοσιν Fl. H. B. Legendum conjicit Arnaldus "Ἀλλοτρίας γνώμης ἐπιλήσ"μοσι· μνημονικοῖς ΔΕ— sensu a "sequentibus, quæ nobis invi"dit vetustas, pendente." Ἀλλοτριόγνωμος certe analogiæ præsidio caret, ut ex usu vocum εὐγνώμων, συγγνώμων, μαλακογνώμων, et similium quisque statim intelliget. Longius tamen a MSS. vestigiis abit Arnaldus.

εὔυμνος C. I. 3.

καὶ μαυσικὰν [n] ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος

Ἠχή.

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Fragm. Bentl. xxvii.) 6

[o] τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος—

[p] ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον,

---

1. Εὔυμνος] Τροχαϊκὸν γὰρ μέτρον· καὶ ἔδει τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. Ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαϊκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρτίαις. Ἦν οὖν εὔυμνος τὸ υ μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν γέγονε κοινή. 6. Τὸ ἄφωνον] Ὥστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλόνοτι· οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητής φησι.

[n] Epicharmi verba diſtribui quomodo voluiſſe videtur Spanhemius ad Callimachi H. Apoll. 31. Arnaldus cum Scholiaſte metrum putat Trochaicum eſſe, et illud ἠχὴ, quod in Trochaici certe initio ſtatui nequit, non ab Epicharmo profectum. Fortaſſe recte. Quum enim de vocis εὔυμνος tantum quantitate agatur, nulla cauſa eſt quare alterius verſiculi initium, nempe ut ſenſus evadat integer, a Grammatico noſtro prolatum exiſtimemus, præſertim quum conſuetudo ejus fere perpetua ſit imperfectæ ſententiæ locos ad regulas confirmandas adhibere. Sed, ne id omitterem, vetuit MSS. auctoritas, qui omnes, præter N, ubi locus omnino deeſt, ἠχὴ retinent. ἔχουσα et φιλόληρος Fl. B. H.

[o] Hoc Callimachi fragmentum citat Priſcianus I. p. 542. 551. et II. p. 572. Priorem locum adſcribam: *Sunt ſimiliter in conſonantibus ancipites vel liquidæ, ut* L *et* R, *quæ modo longam modo brevem poſt mutas poſitæ in eadem ſyllaba faciunt ſyllabam. His quidam addunt non irrationabiliter* M *et* N: *quia ipſæ quoque communes faciunt ſyllabas poſt mutas poſitæ: quod diverſorum confirmatur auctoritate tam Græcorum, quam Latinorum. Ovidius in* X. *Metamorphoſeon.* Piſcoſamque Gnidon, gravidamque Amathunta metullis. *Euripides in Phœniſſis:* ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισεν. *In eiſdem:* ἀπωλόμεσθα, δύο κακῷ σπεύδεις τέκνον. *Apud Græcos invenitur tamen m ante n poſita, nec producens ante ſe vocalem more mutarum. Callimachus:* τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ. Ubi Ed. Ald. habet ὤλεσεν αἰνῶν, in duobus aliis locis ὤλεσεν αἰνῶς. Ed. Flor. Euripidis verſus corruptiſſime exhibet ὅτι τὰ θνητὰ ζῆν κατ' ἀριθμὸν ὥρισε, et ἀπολλόμεσθα νῦν κακοῖς μητρὸς τέκνον neque melius Callimachi: τῶς μὲν ὅμνησ' ἀργεῖος ἔφη ξένος, ὄλλυσεν αἰνῶς. In poſteriore tamen p. aliquanto melius ἰσότης ἔταξε καὶ καὶ ἀριθμὸν διώρισε—ἀπολλόμεσθα. δὲ κακωσπούδεις τέκνον. τῶς μενομνὴς ἀργεῖος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

[p] κἂν Turn. deinde ἀρχικὸν C.

C. I. 3. τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβὴ, ἀλλ' ἄντικρυς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ, (Fr. Urſini p. 105.)

[q] ἔκ με λάσας ἀλγέων,

(καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Od. ρ. 90.)

ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες.

Φησὶ δὲ ὁ [r] Ἡλιόδωρος τὸ μ ἐπιφερόμενον [s] ἀφώνῳ ἧττον

---

4. Ἔκ με λάσας] Μακρὸν γὰρ ἔμεινεν ἡ ε· καίτοι ἑξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ· ἀλλὰ κατὰ διάστασιν. 7. Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος] Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιοδώρου μὴ οἰομένου ποιεῖν κοινὴν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον τὸ μ ἐστίν· οἷον ΟΓΜΟΣ, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα.

[q] Sic recte diſtinxit Bentleius poſt Horatium p. 709. Imitatur nempe Alcæus Homericum ἐκ δέ με πάντων ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, aut aliquid ſimile. Libri omnes male ἐκ μ' ἐλάσας.

[r] "Heliodorus dixerat M "parciſſime ceterarum liquidarum poſt mutam corripere "ſyllabam in *Epicis*: ideoque "contenderat a Cratino dictum "ἐλήλυμεν pro ἐλήλυθμεν, quod "pro ἐληλύθαμεν alias ponitur. "Eam opinionem refutat Hephæſtio oſtendens primo ex"emplis vocum ex ipſo Cratino "ἄκμων, ἀριθμητοὶ, τεκμαρτὸν, in "*hexametris* correptarum. Dein "et magis eum urguet, cum "dicat in voce ἐλήλυμεν id non "ſpectaſſe Cratinum, in *Epicis*, "quia hac voce utuntur etiam "in aliis metris, ut in trimetro "hoc, Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς δό"μους ἐλήλυμεν. Quin hanc "Syncopen et uſurpatam in "aliis perſonis, ubi M locum "habere non poterit, ut in hoc "Trimetro Iambo. Τοιοῦδε φω"τὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε, pro "ἐληλύθατε. Ad hæc Sch. pri"mo ait, ἐπιλαμβάνεται *repre"hendit Heliodorum, qui putat "ſyllabam non eſſe communem "ante M cum muta*. Mox autem "in alia nota ad verſum Σκῆψιν. "συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά "φησιν. Quaſi dicat: *patroci"natus Heliodoro* ſcilicet *hæc "dixit*. Nam re vera prima "ſpecie hoc ad Heliodori ſen"tentiam firmandam faciebat "exemplum, niſi cetera argu"menta in contrarium advo"caſſet: quibus nempe patebat "eum in aliis uſum poſitione "debili ante M, et in aliis "etiam metris, non Epicis ſo"lis occurrere ἐλήλυμεν et ἐλή"λυτε. * * * Heliodoro re vera "συνηγορεῖ Ariſtides Quintilia"nus Lib. I. p. 47. ubi vide "M. Meibomium." *D'Orvillius.*

[s] Sic Turn. C. ἄλλῳ Fl. H. N. B. et mox ὑγρὸν F. B.

τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι [t]συλλαβάς. C. I. 3.
Διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς [u]Χείρωσι πεποίηκε,

[x]σκῆψιν μὲν, Χείρωνες, ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας—

ἀντὶ τοῦ ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν· πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν [y]Κλεοβουλίναις,

ἔστιν ἄκμων καὶ [z]σφύρα νεανίᾳ εὔτριχι πώλῳ.

---

3. Σκῆψιν μὲν] Συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. Ἠδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε· κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπέφερε τὸ ἄφωνον καὶ ὑγρόν· ψεῦδος δὲ τοῦτο. Ἀττικὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφηρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν. 8. Ἔστιν ἄκμων] Ἐν ταύτῃ γὰρ ὀφειλούσῃ βραχείᾳ εἶναι ἐπιφέρεται τὸ μ· ἰδοὺ οὖν ἀφώνου ὄντος κ πρὸ τοῦ μ γίνεται κοινή. Οὐκοῦν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ ἐλήλυθμεν ἡ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου καὶ τοῦ μ.

[t] συλλαβὰς, μᾶλλον δὲ μακράς C.

[u] Χείρωσι. Sic Edd. et MSS. præter N. postulante metro. Vide Jungermannum ad Pollucem X. 186. Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 556. Menagium ad Diogenem Laertium, I. 62. Itaque miror Hermannum ad Aristophanis Nub. Schol. 920. pravam adoptasse lectionem Χείρωσι. Versus Cratini apud Luciani Scholiasten, citati etiam a Suida v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, et a Scholiaste Platonis p. 5. ed. Ruhnken. ita digerendi, Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ Κύων, ἔπειτα χὴν, θεοὺς δ' ἐσίγων. Prior est Iambelegus, alter Iambicus trimeter catalecticus.

[x] Σκῆψιν. Arnaldus putat Σκῆψιν sumi pro *monitu*, ut apud Æsch. Ag. 895. Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει. Nescio tamen an Σκῆψις in h. l. sit nomen civitatis, ut Etymolog. M. Σκῆψίς ἐστι πόλις ἐν Τροίᾳ, de qua civitate Strabo XIII. p. 607. atque hic legamus,

Σκῆψιν μὲν ΧΕΙΡΩΝΟΣ ἐλήλυμεν ὡς ὑποθήκας.

L. Hotchkis. Edidi secutus Turnebum. Χείρωνας F. H. B. Χείρωνι N. σκῆψιν μὲν ὦ Χείρωνες C. ἐλήλυθμεν Fl. Per vocem ὑποθήκας alludit fortasse Comicus ad opus, quod olim, Suida teste, sub Chironis nomine circumferebatur, ὑποθήκας, ἃς ποιῆται πρὸς Ἀχιλλέα, nisi mavis intelligere carmen Χειρῶνος ὑποθήκας inscriptum, quod Hesiodo tribuunt complures, ab Aristophane in Δαιταλεῦσιν derisum auctor est Phrynichus Ecl. Att. p. 32.

[y] Κλεοβουλίναις. De hac fabula satagunt Viri docti ad Hesychium v. Αἴθης.

[z] σφῦρά (sic) edidit Turn. σφύρα Fl. Causa nulla erat quare dubitaret D'Orvillius an ultima

C. I. 3. καὶ [a] πάλιν ἐν Πανόπταις,

[b] κράνια δισσὰ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθμητοί.

καὶ [c] πάλιν ἐν Ὥραις,

[d] οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

Ἄλλως τε καὶ τὸ [e] ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις
7 μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν [f] Κύκνῳ,

Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς [g] δόμους ἐλήλυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολούθως πρόσωπον,

τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

Τρίτος δέ ἐστι [h] τρόπος, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ [i] λέξεως ᾖ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρᾶς [k] ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλ' ἤτοι ἑνὸς, ἢ μηδενός· ὡς ἐν τῷ (Il. ξ. 421.)

---

in σφύρα corriperetur. Aristoph. Pac. 565. Νὴ Δί' ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη. Melius tamen observat locutionem Cratino adhæsisse ex Homer. Od. Γ. 434. ἄκμονά τε, σφῦράν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην. Pro πώλῳ Fl. et MSS. B. H. πώπῳ. C. πόλῳ.

[a] πάλιν deest Fl. B. D. H. Totum exemplum N.

[b] Sic C. Turn. κράνια δισσάφορα—ἀριθμητοὶ Fl. B. H.

[c] πάλιν deest Fl. B. H.

[d] Sic Turn. εἶδος οὐδὲν ἄρ' ἦν οὐδὲν π. τ. C. et puto M. ἄρ' οὖν οὐδέν τι προσιδόντες τ. F. H. et sic, vel τοι B. In Aristoph. Av. 482. pro ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστι τεκμήρια τούτων edidit Beckius, ἀλλ' ὄρνις, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστιν τεκμήρια τούτων. "Mutavi," inquit, "has lectiones metri causa." Immo recepta lectio unice vera est. Mutata metrum pessumdat. μ'

[e] ἐλήλυθμεν Fl. ἐλήλυθ' sic C. i. e. ἐλήλυθεν, quod delet, substituens ἐλήλυμεν. Utramque lectionem conjungere videtur Fl. deinde καὶ om. Fl. H. αὐτοῖς λεγόμενον desunt C.

[f] Κύκνῳ. Hoc nomen Athenæo VI. p. 270. E. recte restituit Casaubonus. Et alibi permutantur κύκνος et κύκλος. Sic in Euripid. Ion. 163. Aldus dedit ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει Κύκλος. Etymologus M. p. 544, 4. inter alias τοῦ κύκνος origines ponit κύκλος.

[g] δόμον ἐλήλυθμεν F. et paullo post ἐλήλυθε.

[h] τρόπος κοινῆς συλλαβῆς Turn.

[i] λέξις Fl. B. H. θέσεως deest C.

[k] ποιητικῶν deest Fl. B. H.

C. I. §. 8

> οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον —

[l] ἢ (Il. μ. 144. ο. 396.)

> αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε —

καὶ (Il. ξ. 1.)

> [m] Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης —

(Od. ι. 109.)

> ἀλλὰ τά γ᾽ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

(Il. ζ. 194.)

> καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον —

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἡ κοινὴ ἔληξε, καὶ [n] εἰς τὴν τοῦ ποδὸς [o] τελευταίαν· αἱ γὰρ ἄλλαι κοιναὶ, ἃς εἶπον, ἀρκτικαὶ [p] ποδῶν ἦσαν· αὕτη δὲ, καὶ τοῦ ποδὸς, [q] καὶ τῆς λέξεως ληκτικὴ, λέγω δὲ ἡ ΜΕΝ.

---

[l] ἢ deest Turn. qui habet etiam θρόος τε in fine versus.

[m] Priscianus I. p. 563. citante D'Orvillio: *Apud Græcos tamen quoque ι sequente producere licet antecedentem e brevem ut Hom. in hoc versu,* Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

[n] εἰς τὴν deest C.

[o] ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν Turn. ἔληξεν quoque addit C.

[p] ποδὸς Turn. C.

[q] καὶ τῆς λέξεως om. C. λέγω δὲ ἡ μὲν desunt Turn. pro his καὶ μὲν habent C. M. pro ληκτικὴ N. dat ἀρκτική.

ΚΕΦ. Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΙΣ ἐστιν, ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἵδε· ἢ γὰρ [1] δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, [2] οἷον (Il. ε. 349.)

Γ. Συνεκφώνησις] Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖον ἐστι μάθημα, καὶ πάνυ μετρικοῖς ἁρμοδιώτατον· πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετρον ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιΐας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

εἰ κοινόν τις λάβοι, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις. Φασὶ μὲν γὰρ κόσμον εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνῆεν λήγει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. Ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῇ οι συλλαβῇ τὸ δοι ἐπιφερόμενον, σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθείη λόγῳ. Συνεκφωνῶ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδεῖος, μὲν θεοί. Αὕτη ἡ συνεκφώνησις λέγεται καὶ συνίζησις. Πάντως δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτι ἡ φωνὴ ὑποθλίβουσα καὶ ὑποκλέπτουσά τι τῶν φωνήεντων, τὰς κακομετρίας ἀφαιρεῖ τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἀλλεπάλληλος φορὰ, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ ὑφιζάνειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ· οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος τὸ θεοὶ, δισύλλαβον ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε· τὸ δὲ οι προσενεγκοῦσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισυλλάβου πεποίηκε τοὔνομα, καὶ γέγονε θοι τρόπον τίνα. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις συναλοιφῆς· κλοπὴ γάρ ἐστι χρόνων αὕτη, γραμμάτων οὔσης τῆς συναλοιφῆς· ὅτι ἡ μὲν συναλοιφὴ ὡς γράφεται καὶ βαίνεται, οἷον, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὁλοκλήρως βαίνομεν, οἷον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'. Ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς, οἷον,

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

κοινὸν δὲ ἑκατέρας τὸ παρατηρεῖν, μὴ σύμφωνον ᾖ μεταξύ. Ἡφαιστίων δὲ προλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον.

[1] δύο deest Fl. [2] ὡς τὸ Turn.

ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, C. II.

καὶ [u] πάλιν (Od. υ. 227.)

Βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ—

ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν [x] (Od. α. 183.)

πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακρὰν (Od. ι. 283.)

νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων [y] ἐνὶ πόντῳ,

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν· ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ [z] ἐν τῇ Ἰλιάδι,

---

9. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς

[u] πάλιν deest MSS. Fl.

[x] Sequentia in omnibus, quæ vidi, exemplaribus corrupte leguntur. Fl. B. H. ſiſtunt ἢ γὰρ μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, οἷον, ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ὑπεροπεύεις, καὶ βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ. ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακράν. νέα μέν μοι κατεάξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. πλέων ὑπὶ οἴνοπα πόντον, ἢ δύο βραχεῖαι ε. μ. β. et ſic fere C. N. In C. autem omittitur verſus νέα μέν μοι κατέαξε, in N. deeſt βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ. Diverſo modo in T. ſcribitur: ἢ γὰρ δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. καὶ πάλιν, Βουκόλ' ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας· ἡ βραχεῖα καὶ μακρὰ, εἰς μίαν μακράν. Ἐπειδὴ δ' εἰς νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ πάλιν, Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. ἢ δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακράν. Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. ἢ δύο β. ε. μ. β. Senſu itaque poſtulante, ſic locum refingendum curavi, ut in textu exhiberetur ſynizeſeos ſchema ad ſequentem normam accommodatum. 1mo, Duæ longæ in unam longam contrahuntur. 2do, Brevis et longa in unam longam. 3[tio], Duæ breves in unam longam. 4to, Duæ breves in unam brevem. Quomodo et hic olim ſcriptum fuiſſe ex Euſtathio ad Il. Α. p. 12. = 10, 1. colligere mihi videor. Euſtathium infra exſcribam. Quod ad Hom. Od. Ι. 283. attinet, Νέα μέν μοι κ. non inutile erit monere Cod. Harl. 5674. in contextu habere Νῆα, et ſupra νέα μέν μοι οὕτως ἀρίσταρχος. Vocem νέα alibi apud Homerum non reperio. Quid igitur hic ſtatuendum? Si verſum a Turnebo editum, ex Hom. Il. Ψ. 1. ſervandum judicabis, legendum plane cum Arnaldo et Bentleio, Ἐπειδὴ δ' εἰς νέας τε. Quem tamen, MSS. omnibus adſtipulantibus, rejicere non dubitavi.

[y] ἐνοσίχθων pro ἐνὶ πόντῳ Homeri edd. *Pauw.*

[z] ἐν τῇ Ἰλιάδι deſunt Fl. B. H.

ΚΕΦ. Δ.

12 ## ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

ΑΚΑΤΑΛΗΚΤΑ καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον ἔχει· [i] οἷον, ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ Διός.

---

1. Ἰστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικὰ ἢ ἀναπαιστικὰ βαίνηται κατὰ συζυγίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ἕξ.

Ακατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾷ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ.

[k] Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὃ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγα.

ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐτάρκεις αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταλήκτου εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκαταληκτὸν εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις· καὶ εἰδικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλάττωσις. Ἀπὸ τούτου οὖν τοῦ εἰδικοῦ ὠνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικόν. τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ' ὅτι ἐὰν ᾖ δισύλλαβος ὁ πούς, ὅπερ καὶ ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· εἰ δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.

[i] οἷον ὡς καὶ C. ὡς om. N.

[k] Schol. "Locus corruptus "est, quem ita legere vellem : "Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, "ἤως ὁ πρὸς τῷ τελείῳ, καὶ μέρος "προσέλαβε μονοσύλλαβον, Μῶσ' "ἄγι Καλλιόπα. Illud θύγα "ortum eſt ex ſequenti exemplo "Brachycatalectorum. Hoc ve-"ro exemplum, ut jam emen-"davimus, admodum aptum "eſt : plane enim reſpondet ei, "quod affert Hephæſtio, Ἐν δὲ "Βατουσιάδης." *Arnaldus.*

ημηρος

ΙΚΟΣ

τος

οΦος

ηστίχορος.

ΟΣ ∪ – ∪

∪ – ∪

Δορυμέδ

Σ ∪ ∪

– – ∪

– – ∪

Η ΤΑΥΤ

ΤΑΥΤΟ

– Εὐφ

Ἀριστε

ΕΡΟΣ, ἢ

Σ ἢ ΙΑΜ

ΝΤΙΣΠΑ

ΟΠΟΔΙ

δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπ
ἢ διπλασίονα, ἢ ἡμιόλιον.
τίονος τροχαῖος· μακρὰ γὰρ τ
ἡμιόλιον· τρεῖς δὲ παραυξήσει
λεῖται, διὰ τὸ ἐν τέλει ἴαμβο
λοκὴ τετράσημος· ἀπὸ ῥυθμο
τικά ἐστι. 15. Παίων]
εἰς ἰωνικά. Τὸ δὲ παιωνικ

Ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ἡ τελευτα
πρώτην βραχεῖαν ἔχῃ, ὁ δι
ἰωνικὰ, καὶ τὸ χοριαμβικὸν
τῆς κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς λα
καὶ τῆς τρίτης λαμβανομέν
ἀντισπαστικῶν, τὸ ἐπίμικτον
γεται, ὁ ἀριθμόν τινα ἔχων ἐ

e uti nequiffet. Quid?
σοὶ non πόλις? An Κρῆτ
nefcis infpice Cafaubonun
6. et Deliaca in Mifcell.
Rhodius autem et Caricu
r hac pagina. Pedes I
nimis. An maluit ἀπὸ
D'Orvillius.

]

ὸ ῥυθμοῦ, ἢ
καὶ τοῦ μὲν
ῆς βραχείας
ς ἔχουσιν οἱ
υ ἀεὶ εὑρίσ-
ῦ δὲ ὁ δάκ-
Ὁ πρῶτος
ὴν ἐπιπλοκὴν
ία συλλαβὴ
ύτερος παίων
, καὶ τὸ ἀν-
μβανομένης,
ης, τὸ ἀντι-
ποιεῖ· ὁ δὲ
, ἑαυτῷ, καὶ

an Ἴωνες
ς non con-
n ad Stra-
Obſ. Vol.
s illi pedes
onici, Cre-
τῶν ἐθνῶν ?

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΑ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον, [l]ἐπὶ ἰαμβικοῦ, C. IV.

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΒΡΟΣ τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς ἰαμβικοῦ κεῖται.

Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, ὁ τὸ μέτρον συνιστὰς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἷον, ἐπὶ δακτυλικοῦ,

Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΔΗΣ συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται [m]δακτυλικοῦ. Ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ παρὰ δύο συλλαβὰς καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. 13

ΒΡΑΧΥΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται, οἷον, ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

[n]Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεησίππω.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ ΣΙΠΠΩ πούς ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.

ΥΠΕΡΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός· οἷον, ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

---

[l] ἐπὶ μὲν ἰαμβικοῦ C. Sapphus fragmentum quod ſequitur prout edidi exhibet Bentleius poſt Horatium p. 709. cum edd. Fl. Turn. et nonnullis MSS. χαίροις ἀνύμφα C. χαίροις ἀνύμφα B. 2. M. χαίροις ὦ Turnebus in calce contra metrum. χαίροις τυ Arnaldus. Non video quare aliquid immutetur. Senſus pendet ab antecedentibus. Ad hunc vero poetriæ locum reſpexit fortaſſe Theocritus, Id. XVIII. 49. χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ. Mox γὰρ deeſt Fl. MSS.

[m] δακτυλικοῦ. Sic B. Fl. H. δακτύλου Turn. vocem omittit C. deinde poſt δύο συλλαβὰς, καλεῖται habet Turn.

[n] ἄγατ' ἐς C. M. Mox πούς deeſt Turn.

C. IV. 2, [o] Εἶμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα.

3. τοῦτο μὲν οὖν πλείονι [p] συλλαβῇ περιττεύει. Δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον, ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ,

ἄδ' Ἄρτεμις, ὦ [q] κόραι.

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔσχε τὸν τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαίστου μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. Καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

14 β. Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν· οἷον (Il. β. 1.)

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ, μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

γ. Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι [r] φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

---

[o] Ita correxit Bentleius ex vestigiis codicum C. et M. εἶμ' ὦ τὰ πύσσα κωλυθεῖσα, citans (Hesychii verba) Ὕσσαχος· πάσσαλος. Verum partim viderat Pauwius, partim D'Orvillius cum Hemsterhusio in nota ad Hesychium II. p. 1089. In D. exhibetur α πυσ quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceteri omnes, εἶμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα. Bentleianae etiam emendationi favet MS. in Catalogo librorum apud Nannios p. 488. εἶμ' ὡς ἀπυσιλάκλω λυθεῖσα.

[p] συλλαβῇ πλείονι Turn. C. Mox δύναται δ' Fl. et καὶ om. C.

[q] κόρα Fl. B. Sed de hoc exemplo confer infra Cap. xi.

[r] φόως deest in Fl. B. H. C. Hunc Simonidis locum ob usum vocis φόως citat J. Pricæus ad S. Lucam I. 79. Paullo supra pro ἐπίληπτα Eustathius Nostrum compilans ad Il. π. p. 984, 6. = 975, 2. habet ἐπι-

καὶ πάλιν [s] Νικομάχου τοῦ [t] τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος, C. IV. 3.

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· [u] γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην· οὐ γὰρ ἐνεχώρει. [x] Ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις,

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ [y] ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

λῆψιμα. Eustathii locum infra dabimus.

[s] De Nicomacho vide Fabricii Bibl. Gr. IV. 22.

[t] Sic C. M. τοῦ περὶ ζ. τὴν ἐ. Turn. τὴν om. Fl. H. B.

[u] γινώσκειν Fl.

[x] ἔνιοι Fl. B.

[y] οὐ γὰρ ἀλλὰ correxit et illustravit Bentleius ad Callimachi Fr. XCII. ἄλλο Edd. MSS. Aristoph. Eq. 1205. ἄπιθ', οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις. Quo respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, Ἄπιθ' οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ. Aristophanis et Suidæ locorum notitiam viri omnium longe eruditissimi Ricardi Porson indicationi debeo.

ΚΕΦ. Ε.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν [z] δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τοῦτ' ἔστι πρώτην, τρίτην, [a] πέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τοῦτ' ἔστι δευτέραν, τετάρτην, ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν,

---

1. Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος, ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος· ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος. Ἴαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστι λοίδορος· ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ στωμυλλεύεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἴσθ' ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέῃ μίᾳ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ' αὐτόν ἐστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μίᾳ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει. Ἀλλ' εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου ἀμφίβραχυς, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ μὲν εἴη αὕτη, ποιήσοι ἂν τὸν τέταρτον παίωνα· εἰ δὲ βραχεῖα, προκελευσματικόν· τὰ δὲ αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μόλοττος· εἰ δὲ βραχεῖα, [b] παλιμβακχεῖος· πάλιν, εἰ ἴαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα [c] βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ,

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδί; τίς σὰς παρήειρε φρένας;

Ἔπει δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. Εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικὰ, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον.

---

[z] Τὸ ἰ. μετρὸν δέχεται Turn. κατὰ μὲν τὰς πρώτας C.

[a] καὶ πέμπτην Turn. σπονδεῖον δάκτυλον om. C.

[b] Schol. παλιμβακχεῖος. Sic em. Pauwius. Vulgabatur ἐπίτριτος τέταρτος.

[c] ἀκατάληκτα em. Pauwius, et mox pro τετράσημον idem τριακαιτριακοντάσημον, et pro ὀκτάσημος, ὀκτασήμους.

καὶ ἀνάπαιστον· [d] τοῦτον δὲ παρὰ [e] μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς [f] ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. Ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυῤῥίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· [g] ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον [h] παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα ἤτοι ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν [i] δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται· οἷον, (Fr. xcv.) C. V. 1.

ἐρῶ τε [k] δῆτα κοὐκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι. 16

τρίμετρα δὲ, ὡς τὸ [l],

ἔστε ξέινοισι μειλίχοις ἐοικότες.

[m] τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου (Ursin. p. 102.)

---

[d] Sic B. 1, 3. C. H. τοῦτο B. 2. Fl. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον Turn.

[e] Alii τοῖς, alii μέν. Utrumque conjunxi. Deinde pro συνεχῶς legit συγχνῶς, et hic, et infra pp. 17. et 20. T. Hemsterhusius apud Gavellum in Observ. Misc. Nov. IV. p. 236.

[f] Scriptores intelligit quales erant Archilochus, Solon, et Simonides; vide infra ad Proclum.

[g] ὅταν B. 1. H. C. Fl. ὅταν δὲ ἐστὶ B. 2.

[h] παραλήγοντα ἔχει σπανίως D.

[i] τρίμετρα H. B. D. τρίμεθρα Fl. αὐτοῖς N.

[k] δ' ἦυτε C.

[l] τὸ deest Turn. C. ἔσται ξένοι εἰλίχοις ἐοικότες Fl. B. H. ἔσται quoque C. Plutarchum adversus Stoicos T. II. p. 1068. B. ex editione Aldina citat Bentleius: διψῶντες οὖν ὕδατος, οὐκ ἔχουσι χρείαν, οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες. Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες Στέγης μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης, ἐκεῖνος ὁ λέγων Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα [γὰρ] ῥιγῶ. Ubi miror non vidisse doctissimum Wyttenbachium lenissima medela duos senarios posse restitui, Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες, Στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Ad Hipponactis verba, quæ paullo plenius laudat Plutarchus, p. 1058. D. Aristophanem in Av. 935. respicere docuit Josephus Scaliger ad Virgilii Catalecta, p. 232. Confer Interpretes Hesychii in v. Βαμβαλύζει.

[m] τετράμετρον, δὲ οἷον τὰ Ἀλκαίου C.

C. V. 2. δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

[n] καταληκτικὰ δὲ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον,

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου,

ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.

τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἱππώνακτος,

[o] εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

β. Ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ καλούμενον χωλόν· [p] ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, ἄλλοι δὲ Ἀνανίου εὕρημα φασὶν εἶναι. Διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον ἴαμβον ἔχει, ἢ πυῤῥίχιον [q] διὰ τὴν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον [r] ἢ τροχαῖον· [s] καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο, [t] ἰάμβου καὶ σπονδείου, δέχεται καὶ τρισυλλά-

---

[n] καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον C. Turn. τρίμετρα N. οἷον deeſt C. Turn. Huc reſpicit Scholiaſtes Ariſtoph. Plut. 302. ubi recte obſervat Hemſterhuſius alterum Anacreontis verſum cum priore non inepte conjungi poſſe; quomodo ſentiebat etiam doctiſſimus Bondamus in Variis Lectionibus, p. 350. Plotium emendans *De metris*, p. 2642. Lemmata iſta ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς cum plurimis ejuſmodi quæ in ed. Turn. paſſim conſpiciuntur, Manuſcriptorum auctoritate delevi. Quod ſemel monuiſſe ſatis eſt. Sed, ut ad Anacreontem revertar, mirari ſatis nequeo Brunckium in Analectis T. I. p. 101. edentem παρέστω καὶ μαχέσθω, quum ex Hephæſtione et Schol. Ariſtoph. veram lectionem dudum reſtituerit Barneſius. Mox τρίμετρον, et τετράμετρον Turn. C.

[o] ἤμοι C. M.

[p] ὅπερ τ. μ. Ἰ. τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα. Turn. C. Dedimus ex Fl. B. H. N. D.

[q] διὰ τὴν ἀδιάφορον om. C.

[r] ἢ τροχαῖον abeſt B. 2. hiatu tamen relicto.

[s] καὶ ὅτι ἐκεῖνο cum reliquis ad καὶ τὸν ἀνάπαιστον abſunt a C.

[t] Sic N. quomodo emendavit Pauwius. Edd. et MSS. alii ἰάμβους καὶ σπονδείους.

βους τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· C. V. 3. τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνά- 17 παιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τό,

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω —

ἔσθ' ὅτε καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ [u] τραχύτερον γίνεται, ὡς τό,

εἰς ἄκρον [x] ἕλκων, ὥσπερ ἀλλάντα ψύχων.

γ. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα [y] μέτρου ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ [z] ὁ ἴαμβος ἐδέξατο [a] ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες [b] ἐκοινώνησαν· δάκτυλος, φημὶ, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος τοῦ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. Εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. Παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κωμικοῖς, οὐ λίαν ἀντιποιουμένοις συμμετρίας, οὐκέτι. Τὸν δὲ τροχαῖον, ὃς ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, παρῃτήσαντο. Εὑρίσκεται δὲ παρὰ [c] τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαιστος· τὸν γὰρ βίον οὗτοι μιμούμενοι, θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως δια-

---

[u] τραχύτερος Turn.

[x] "Verterim: *In altum trahens, ac si frigefaceret botulum.* "Ψύχειν sæpe de eduliis quæ "frigefiunt usurpatur: ut apud "Athenæum IX. 383. E. Præterea etiam ἀλλάντες fervidi et "in frusta secti edendi apponebantur. Pherecrates ap. "Polluc. VI. 58. φύσκαι τε καὶ "ζέοντες ἀλλάντων τόμοι. Cf. "Athen. V. 268. F." *Arnaldus.* In Fl. B. N. H. ἥκων.

[y] μέτρων Turn. Totam hanc sectionem omittunt C. M.

[z] Vel legatur ὁ ἰαμβικὸς, vel saltem ἴαμβος hic versum iambicum, non pedem, denotat. *L. Hotchkis.*

[a] ἐν deest B. 1. Fl. H. ἀρχὴν N.

[b] ἐκοινώνησαν καὶ οὗτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ. Turn.

[c] τοῖς om. H.

C. V. 3. λέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ [d] τετράσημον. Ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδιοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς κέχρηνται.

---

[d] τετράσημον. Sic recte MSS. Fl. Male Turnebus τρίσημον. Male etiam Arnaldus conjicit τρισύλλαβον. Mox οὐ contra sensum omittunt Fl. et Pauw. recte habent Turn. N. H.

ΚΕΦ. ϛʹ. 18

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Το τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, [e] τρίβραχυν, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τούτους τε, καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. [f] Ὅτε δὲ ἐστὶ καταληκτικὸν, τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τρίβραχυν· [g] ἐὰν δὲ ᾖ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρὸν μὲν καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθιον· οἷόν ἐστι, (Phœn. 250.)

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
θούριος μολὼν Ἄρης.

---

1. Ἀκολούθως ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἥκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν· ἄμφω γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσι, τῆς καλουμένης τρισήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθής ἐστιν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπὴς ἑκατέρα τομή· γένεσίς τε ἐστὶν ἑκατέρῳ ἡ αὐτή· καὶ γὰρ τῷ ἰαμβικῷ εἰ προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχεῖαν, ἰαμβικόν· ἐπειθ' ὁ ἴαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τοὐναντίον. 6. Τετράσημον] Σημασίαι οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται. 10. Νῦν δέ μοι] Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθιον, ἁπλῶν ποδῶν τριῶν, καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Ληκύθιον δέ φασιν αὐτὸ, ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τὸ, [Ran. 1264.]

Θοαῖσιν ἵπποις. Α. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

[e] Post τρίβραχυν tam in edd. quam in MSS. quibusdam sequitur ἴαμβον. Hanc vocem delendam esse recte existimavit Pauwius, et sic tandem omisi auctoritate N C. M. Contra Arnaldus male retinendam duxit, provocans ad Aristoph. Nub. 518. 607. Sed hi versus sunt Eupolidei polyschematisti, de quibus infra tractat Hephæstio, c. 16. 4.

[f] καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα C. et in prioribus Turn.

[g] καὶ ἐὰν ᾖ Turn. C. mox αὐτοῖς et ληκύθειον N.

C. VI. τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, [h] οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου, ὃ
19 τινες ἀκέφαλον [i] ἰαμβικὸν καλοῦσι·

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ [k] ἐδαισάμην.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

[l] Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

τοῦτο δὲ τὸ [m] τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ [n] παρατελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τὸ,

---

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν· βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ [o] Καλλίμαχος ΜΟΥΣΑΝ ΛΗΚΥΘΙΑΝ τὴν τραγωδίαν λέγει. 3. Ζεῦ πάτερ] Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικὸν, πέντε πόδας ἔχον καὶ συλλαβήν· ἀκέφαλον δέ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἴαμβον· ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἴαμβος γίνεται. Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λβ χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι. 6. Χωλὸν] Εἰ παραλήγει ὁ σπονδεῖος τοῖς

[h] οἷον τὸ Turn.

[i] ἰαμβὸν MSS. Fl. v. Porsoni notam ad Eurip. Orest. 141.

[k] Sic D. C. M. et Nannianus. Ceteri cum edd. ἐδασάμην.

[l] Ἐρξίη omittunt M. C. et pro δῆτ' habent δ' ἦντ'. De nomine Ἐρξίη nihil habeo quod confidenter affirmem. Etymologum citat D'Orvillius, Ἐρξίας ὄνομα κύριον, p. 376, 51. Bentleius remittit ad Athenæum XIII. p. 561. F. ubi allegatur Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς. Herodotus vero VI. 98. δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος ἑρξείης. Ubi Wesselingius: "Advertit animum meum Ἑρξίης Arch. cui facile primas "tribuo ob hæc veteris poetæ "apud Hephæst. Enchirid. p. "19. Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος "ἀθροΐζεται στρατός. Quæ qui"dem Simonidis si sint, Jac. Up"toni ea conjectura, pondus ad"dent explicationi, tangentque "Darii hanc in Græcos expe"ditionem: sententia namque, "Dario sane infelices comparan"tur copiæ. Hæc vir doctus ad "Dionysium de Struct. Or. Sect. "iii. p. 23." Commodum observat L. Hotchkis simile nomen in Anacreontis fragmento lxxiii. ed. Barnes. ex Athenæo XI. p. 498. C. occurrere: Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι Τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον. Deinde ὁ στρατὸς exhibet Fl. cum parte codicum. MS. Nannianus ἔρξας ἐπ' πῆ δ' ἦν κατ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

[m] μέτρον Turn.

[n] παρατελεύτου. Sic MSS. cum Fl. ut credo, omnes. παρατελευταίου Turn. Similis est harum vocum confusio in MSS. Mœridis p. 191, 192. et Athenæi III. p. 106. C. ubi consule Schweighæuserum. Deinde οἷόν ἐστι καὶ τὸ absunt a Turn.

[o] Vide Scholiasten Pindari p. 167. ed. Heynii, et Bent-

[p] μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὰ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. C. VI.

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καίπερ ὄντι [q] ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν· οἷόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου (Fr. Bentl. cxv.)

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Ἰθυφαλλικὸν, ᾧ πρῶτος μὲν [r] Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως,

οὐκέθ' ὅμως [s] θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· [t] κάρφεται γὰρ ἤδη.

καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον· ἡ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττή ἐστιν· ἑβδόμη γάρ. 5. Ἔρχεται] Τροχαϊκὸν πεντάμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον, ποδῶν ἁπλῶν θ, καὶ μιᾶς συλλαβῆς. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας. Εὑρίσκονται καὶ τετράχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ χρόνους. 10. Κάρφεται] Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικὸν, τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει· λέγεται δὲ ἰθυφαλλικὸν, ἐπειδὴ τούτῳ ἐκέχρηντο ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ.

leium ad Callimachi Fragm. CCCXIX.

[p] Μὴ προτίμα. Hic libri discrepant. Μητροτίμῳ Turn. C. M. μἴτροτίμῳ Fl. μὴ προτίμω H. N.B. Sumo μὴ προτίμα, *ne præjudica*, e calce ed. Turn. et Schol. p. 89. δ' ἦυτέ με H. δηῦτέ με N. C. δ' ἦν τέ με Fl. B. 2. [pro δεῦτε, δ' αὖ D. δῆτ' Turn. in calce cum Schol.] puto δ' οὔτ' ut versus et sententia sit hujusmodi: *Ante ne damnate, non est judicandum in obscuro. L. Hotchkis.* Hujus versus scriptura displicere videtur Adriano Heringæ Observ. c. xxi. p. 178. qui nihil tamen melius in medium profert.

[q] Ὑπερμέτρῳ. Inquit versum e duobus et triginta temporibus esse supra metrum, quod non ultra triginta extendere debet. Cap. XIII. p. 44. Bentleius ad Fragmenta Callimachi Fr. CXV. pro διανήξας ex Anthologia inedita restituit διατμήξας, quod metrum postulat, atque hunc versum addidit, Ἀμφορεὺς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθης ἄγων. forte τ' ἄγων. *L. Hotchkis.* MS. Nannianus ἔρχεται πολὺς, αἰγαῖον δὲ νήξας ἀπ' οἰνηρῆς χίου.

[r] Ἀρχίλοχος μὲν ἐχρήσατο Turn. et mox αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ Turn. C. N.

[s] θάλλοις MS. Nan. θάλλης F. B. H.

[t] κάρφεται. Ad illud Homeri referre videtur Od. N. 430. κάρψε μὲν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. *L. Hotchkis.*

C. VI. 2. οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος, (Fr. cxvii.)

[u] Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς,
ἐμμὶ τῷ φυγαίχμα.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν· οἷον,

οὐδ' Ἀμεινψίαν ὁρᾶτε πτῶχον ὄντ' ἐφ' ἡμῖν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρον [x] ἔνδοξόν ἐστιν· οἷον τουτὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, (Fr. cxix.)

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα.

20 β. Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότατα ἐν [y] αὐτῷ ταῦτά ἐστι. Τῷ δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περίττας ἐμπίπτοντι χώρας, ἥκιστα οἱ ἰαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ καὶ οἱ τραγικοὶ, οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἰαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῆς ἀρτίου ἀναπαίστῳ· ἑκάτερον γὰρ [z] ἄλογον· οὔτε γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον ἐπὶ τῆς ἀρτίου χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, [a] οὗ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῷ τροχαϊκῷ, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. Ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς

14. Οἱ δὲ κωμικοὶ] Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἰάμβου κατὰ τὰς ἀρτίους τὸν ἀνάπαιστον ἐλάμβανον οἱ κωμικοὶ, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ ἰαμβοποιοὶ σπανίως· οὕτω καὶ ἐνταῦθα δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττάς φησι χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμιλητικὸν, καὶ τὸ βούλεσθαι δοκεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον. τῆς γὰρ πρώτης τοῦ σπονδείου μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένης, ἀνάπαιστος γίνεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὁ δάκτυλος.

[u] Corrupte Fl. et fere H. αἰνεῖ θεὸς. ἐμμιτῷ * τῷ φυγαίσχημα. αἰνείων C. M. N.

[x] Ἔστιν ἔνδοξον· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀ. Turn. Idem in corrigendis paullo supra exhibet πτῶχον ὄντ' ἐν' ἡμῶν.

[y] τούτῳ C.

[z] Pro ἄλογον forte ἀνάλογον. *L. Hotchkis.*

[a] οὗ λύσις—ἐγχωρεῖ desunt F. H. B.

καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προειρήκαμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὡς τινες οἴονται. Παράδειγμα τόδε, C. VI. 2.

τῶν πολιτῶν [b] ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

τῆς γὰρ καταληκτικῆς οὔσης ΑΠΟΦΑΝΩ, δῆλον ὡς ὁ παρακείμενος ποὺς ΑΠΟΦΑ ἐστὶ τρίβραχυς, [c] ὡς προείρηται.

---

[b] ἄνδρες F. dein δημιουργοὺς om. F. H. B.

[c] Voces ὡς προείρηται absunt F. H. B.

ΚΕΦ. Ζ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

21 Τὸ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δὲ, εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἴη, δάκτυλον ἕξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον, [d] κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικὸν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μεμειωμένα, ἤτοι συλλαβῇ, ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. [e] Ἐπισημότατα δὲ ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τό τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἷον,

μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς ΛΗΟΣ, λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ. Καὶ τὸ πεντάμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον· οἷον,

χαῖρε ἄναξ [f] ἕταρε, ζαθέας μάκαρ ἥβας.

[g] Καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ
22 πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδοῖς, οἷον,

---

1. Τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ὀνομασίαι πέντε· Δακτυλικὸν, ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ ἁρμόζοντος αὐτῷ· Ἡρῷον, ἀπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν Ἡρώων τούτῳ γέγραφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εὔρωστον τοῦτο τὸ μέτρον ὡς καὶ οἱ Ἥρωες. Πυθικὸν, ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθιον τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ μέτρῳ. Ἔπος, κατ' ἐξοχὴν, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότεροι εἶναι. Ἑξάριθμον, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.

[d] ἤγουν ἀμφίμακρον addunt Fl. H. B. deinde εἰ δὲ καταληκτικὸν om. C.

[e] ἐπισημότατον Turn. et credo N. $\overset{\text{τα}}{\text{ἐπισημοτατων}}$ C. syllaba των deleta.

[f] ἑτάρα M. B. χαῖρε ἄ. ναξ ἑτά. ραζεθε. ασμάκαρ. C. de Æolico ἕταρε vid. Gregorium, p. 286.

[g] καὶ τετράμετρον εἰς δισύλλαβον καταληκτικὸν C. deinde μὲν dant C. H. mox οἷον deest Turn. C.

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι. C. VII.

ὕστερον δὲ καὶ Ἀνακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ [h] ὅλα ἄσματα συνέθηκεν· (Fr. cxxii.)

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

καὶ,

Μνᾶται [i] δηῦτε φαλακρὸς Ἄλεξις.

Ταῦτα μὲν οὖν τῶν εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν παραδείγματα· τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν, τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν συλλαβῶν Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν [k] ἐπῳδῷ, οἷον,

[l] ἐν δὲ Βατουσιάδης.

---

[h] καὶ ἄλλα ἄσματα συνέθηκεν C. συντέθεικεν Fl. H. N. συντέθηκεν B. καὶ ὅλα Turn.

[i] δεῦτε Turn. Ad v. χαρίεσσα χελιδοῖ annotavit Bentleius: "Sic Sophocles Ajace p. 38. "(ed. H. Steph. sc. v. 628. Br.) "οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς. "Schol. ἡ ἀηδὼ δὲ κατὰ Μιτυληναίους. Unde illud ejusdem "Schol. p. 87. (Electr. 149.) Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδὼν forsasse legendum, Ἦρος ἄγγελ', "ἱμερόφων' ἀηδοῖ. Versus Sapphicus." Vide Eustath. Il. Θ. p. 716, 53. = 604, 30.

[k] ἐπῳδῷ MSS. plerique. ἐπωδῇ Turn. Fl. "Hunc locum "vitii suspectum habeo, et quidem in fine, ubi ei aliquid "deesse colligere licet ex Scholiaste Aristoph. Nub. 274. "cujus verba ad hunc Hephæstionis locum omnino sunt referenda: Ὧν τὰ πρῶτα δύο, "δακτυλικὰ πενθημιμερῆ, ἃ καλεῖται Ἀρχιλόχεια, ὡς Ἡφαιστίων "φησὶ, διὰ τὸ τὸν Ἀρχίλοχον τούτοις χρήσασθαι ἐν ἐπῳδῷ· ὡς τὸ, "Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Atqui nullibi apud Hephæst. nunc legitur Dactylica Penthem. dicta fuisse Archilochica. Hinc "conjicio hunc locum olim ita "fere constitutum fuisse ab Hephæstione. Τῷ μὲν πενθημιμερεῖ Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῷ, ὃ διὰ τοῦτο Ἀρχιλόχειον καλεῖται· ὡς τὸ, Ἐν δὲ Βατουσιάδης." *Arnaldus*. De priore recte monuit Scholiographus, Αἰνέω νεφέλαι esse Archilochium. Versus autem secundus extendit in hexametrum. Ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. et vv. 284, 285. connectendi sunt in Simmieum ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται. Duces adeo fallaces sunt de ea gente Grammatici, etiamsi ab Hephæstione hausisse profiteantur. *L. Hotchkis.*

[l] Ἐν δὲ Βατουσιάδης. Celebris hicce Archilochi versiculus adhuc delitescit in corrupto Prisciani *de Ponderibus* libro, p. 1350. quem mihi olim indigitavit Porsonus. Locus Prisciani

C. VII. τῷ δὲ ἑφθημιμερεῖ Ἀλκμὰν, (Urſin. p. 69.)

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ, τὸ τετράμετρον Ἀρχίλοχος ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι [m] αὐτὸ τροχαϊκοῦ τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ; οὕτως·

οὐκ ἔθ' ὅμως θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

Ἀλκμὰν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε. (Urſin. p. 65.)

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διὸς,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
[n] ὕμνον, καὶ χαρίεντα τίθει χόρον.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

23 β. Τὰ δὲ ΑΙΟΛΙΚΑ [o] καλούμενα, τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα [p] πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον,

---

ſic ſe habet. Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας Υ, Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ, τὰ δύο ἥμισυ, ἥμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις, πέμπτην ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος προθεὶς τὸ ἐνδεκάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον, ἀντὶ τοῦ, δύο ἥμισυ πόδες. Ubi primo notandum verba καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις, π. ἤ. ad Herodotum non pertinere, ut bene obſervat Weſſelingius ad I. 50. Quicquid autem de ſuperioribus ſtatuas, certiſſimum eſt nonnulla poſt Ἡρόδοτος excidiſſe, et pro portentoſis iſtis ἐνδεκάτους. Ἰάδης reſtitui debere Ἐν δὲ Βατουσιάδης. De locutione δύο ἥμισυ, præter auctores ab Weſſelingio allatos, vide Heſychium v. Ἡμισύτριτον, (Archilochum qui ab Heſychio laudatur poterat quoque Didymus reſpicere) Ulpianum ad Demoſthenem c. Androt. p. 386, 30. ed. Pariſ. et Bentleium in Epiſtola ad Daviſium Anglice ſcripta poſt Diſſert. Phalarid. ed. 1777. p. 444.

[m] Sic C. N. H. αὐτὸ τοῦ τρ. Turn. αὐτοῦ τρ. Fl.

[n] ὕμνῳ Fl. Turn. MSS. ὕμνον primus reſtituit F. Urſinus ad Lyricorum Fragmenta p. 65. ex Scholiaſte Hermogenis p. 400. ubi legitur ἐπὶ δ' ἱερὸν ὕμνον. Ad hunc quoque locum provocat Bentleius. Recte conjungit ἱφίμερον ὕμνον Arnaldus, citans Theocrit. I. 62. Theogn. 987. Addo corruptum in Dianam canticum apud Athenæum XIV. p. 636. D. Senſum vocis τίθει explicat Toupius Em. T. II. p. 295.

[o] καλούμενα μέτρα τὸ μὲν C.

[p] πάντως deeſt Fl. H. B.

ἤτοι σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυῤῥίχιον· τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, δακτύλους πάντας· τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν, διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα, εἰς δισύλλαβον καὶ συλλαβήν. Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι· C. VII. 2.

κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα [q] καλέσαι,
[r] εἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἐμοὶ γεγενῆσθαι.

πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον· (Ursin. p. 286.)

[s] τίῳ σ', ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω;
ὄρπακι [t] βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

τὸ δὲ τετράμετρον·

[u] θυρωρῷ πόδες [x] ἐπτορόγυιοι,

12. τίῳ σ' ὦ] Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλῳ μεμειωμένον. Τὸ δὲ ΒΡΑΔΙΝΩ, ἀντὶ τοῦ ῥαδινῷ ἐστι, πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς. 15. Θυρωρῷ] Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυσὶ δακτύλοις μεμειωμένον· τὸ δὲ ἙΠΤΑΘΟΡΓΥΙΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἑπταοργυῖοι.

[q] καλέσαι Edd. et credo MSS. paullo ante κέλλομαι Fl. H.

[r] ἔχρην B. 2. ἐχρὴ B. 3. ἐπόνασιν H. B. Fl.

[s] Sic citat Scaliger ad Catullum LVII. p. 46. τίω=τίνι Hesych. *D'Orvillius.* vide Eustath. Od. Α. p. 1695, 21. τίῳ Edd. MSS. Nannianus τί ἦς ὦ.

[t] "Dictiones omnes, quæ a P "litera incipiunt, quia solet aspirari, Æoles loco aspirationis "B præponunt, nam in eam li- "teram mutari consuevit illorum "digamma, hinc βρόδον pro ῥόδον "dicunt, βρυτὴρ pro ῥυτὴρ, βράκος "pro ῥάκος." Salmasius ad Consecr. templi in agro Herculis, p. 45. et v. Priscian. p. 547. *L. Holsbkis.* Vide Koënium ad Gregorium de Dialectis p. 270. et auctarium ad Hesychii T. I. p. 759, 4.

[u] θυρόποδες Fl.

[x] ἐπτορόγυιοι. Metrum recusat ἐπταθόργυιοι Turnebi, nec ἐπτόργυιοι e calce, ut sit spondeus pro dactylo, recipi potest, etsi Scholiastes contra auctorem ait, ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους. Lectio ed. Flor. et MSS. pene omnium est verisimilior, ἐπταρόγιοι (ἐπταθοῤῥόγυιοι C. M.) facta ab ἐπτορόγυιοι, quam veram puto. Etymologus M. p. 633, 5. Ὀρόγυια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω· ὁ μέσος παρακείμενος ὤρεγα. ἡ μετοχὴ ὠρεγώς· τὸ θηλυκὸν ὠρεγυῖα· συστολῇ καὶ τροπῇ ὀρόγυια. Similis error

C. VII, 2.

τὰ δὲ [y] σάμβαλα πεντέβοια,
πίσυγγοι δὲ δεκ' ἐξεπόνασαν.

τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπ-
24 φικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον [z] Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται, (Urſin. p. 10.)

ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, [a] Ἄτθι, πάλαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον· (Urſin. p. 10.)

[b] ἔρος δ' αὖτε μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ
γλυκύπικρον ἀμάχανον [c] ὄρπετον.

---

6. Ἠράμαν] ὁ πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν ιβ. καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον ιδ συλλαβῶν. Πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος.

deformat Iambicum Ariſtophanis in Avibus v. 1130. Ἑκατοντόργυιον, ubi legendum puto Ἑκατοντορόγυιον· ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους. *L. Hotchkis.* Vide *Menſtruam librorum cenſuram,* (*Monthly Review,* Vol. XXVIII. N. S. p. 430.) ubi criticus eruditiſſimus citat Photium MS. ὀρογυίας λέγουσιν (i. e. Attici) οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης. Conſule quoque, ſi his non contentus ſis, Stephanum Byzantinum in v. Ἀγυιά. MS. Nannianus ἑπταόργυιοι.

[y] σύμβολα πενταβόεια Turn. πεντεβόηα C. M. "Hunc locum "expreſſit fortaſſe Dem. Pha- "lereus ἐν τῷ περὶ Ἑρμ. §. 167. "ſcribens: ἄλλως δὲ σκώπτει "(Σαπφὼ) τὸν ἄγροικον νύμφιον, "καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν γάμοις." *Urſinus.* σάμβαλα· σάνδαλα Heſych. Πίσυγγοι. Pollux VII. 82. τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας ΠΙΣΥΓΓΟΥΣ ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν ΠΙΣΥΓΓΙΑ. In Athenæo XV. p. 699. C. ingenioſe corrigitur ἔγραφε δ' ὡνὴρ Εὖ, παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπίων, Πισύγγους, ἢ φῶρας ἀναιδέας—. Deſcriptio eſt Parodi celebris Homericorum carminum grandiloquentiam ad res viliſſimas detorquentis.

[z] ὅλον Σαπφοῦς C. H.

[a] Ἄτθί. Fl. Turn. B. H. N. cum Plotio p. 2636. exhibent ἄτι. C. M. vero propius ἀτϊ. Quod edidimus eleganter et optime conjecere Tyrwhittus et Bentleius. Unius lineolæ additione ſanam lectionem præſtabit MS. Nannianus, qui habet ἄτοι.

[b] ἔρος δ' αὖτε μ' ὄλλυσϊ μελήσδων εἰ Fl. et ſic fere MS. Farneſ. apud Urſinum p. 285. ἔρος etiam MSS. apud Koënium ad Gregor. p. 286. Ἔρως Turn.

[c] ὄρπετον. Rutgerſius Var. Lect. IV, 6. corrigit ἕρπετον. Male. v. Koënium ad Gregor. p. 284. In ſchol. ſecutus ſum

[d] Ἄτθι, σοὶ δ' ἰμέθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτῇ. C. VII. 3.

γ. Ἔστι δέ τινα καὶ ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΑ καλούμενα ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δ' αὐτῶν [e] ἐπισημότατα, τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον·

καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν [f] οἰκεῖς.

καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον Πραξίλλειον, (Ursin. p. 53.)

ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

---

3. Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος· ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα.

certam Hotchkisii conjecturam pro vulg. τέσσαρες τετρασύλλαβοι ω.

[d] Ἀτθί. Sic M. C. alii male Ἀτθίς. Lege canonem a Porsono prolatum in nota ad Euripidis Orest. 614. In versu sequente literas male separatas φροντὶς δ' ἦν sagacissime conjunxit Bentleius. φροντίσδην Æolice pro φροντίζειν. Deinde ποτῇ idem ex C. M. Ceteri ποτί. Superest ut moneam, quod observarunt etiam viri doctissimi Bentleius et Hotchkisius, ad hunc locum respicere Terentianum Maurum p. 2431. *Æolicum ex isto genuit doctissima Sappho, Quod sit quinque pedum velut hos modo perspicis: Nam primum addidit illa disyllabon ut libet; Spondeum nec enim capiti locat omnium: Sed quia mobilis hic locus, et chorion solet Admiscere, dein quater addere dactylon: Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua quum foret, Ille tetrametro datur ante disyllabus.*

[e] ἐπισημότατον Fl. MSS.

[f] οἴκοις C. M.

ΚΕΦ. Η.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

25 Το ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς, [g] καὶ δάκτυλον. Εἰσὶ δὲ [h] αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν [i] διαιρουμένου. [k] Ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ἀκατάληκτος· καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβὴν, βραχυκατάληκτος.

Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, (Nub. 959.)

Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος [l] πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστι·

χαίρετε δαίμονες οἱ Λεβάδειαν Βοιώτιον οὖθαρ ἀρούρης.

---

1. Ὥσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστικοῦ γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν· ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλῃς τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον εἴη πάντως ἀναπαιστικόν. οἷον τοῦ,

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

ἀφελομένης τῆς τὸν συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

[g] Inepte addunt καὶ ἴαμβον F. Turn. et pars codicum. Eas voces delevi auctoritate C. M. et Schol. Aristophanis Plut. 487. ubi vide Hemsterhusium.* Alia est ratio loci Archilochei, cujus infra mentio p. 47, 10.

[h] αὐτῷ Fl. B.

[i] διαιρούμενου N. M. C. διαιρούμεναι Fl. Turn. αὐτῷ (ου)—διαιρουμένῳ (ου) H.

[k] Fl. cum nonnullis MSS. habet ὑπερκατάληκτον — ἀκατάληκτον—καταληκτικὸν— βραχυκατάληκτον.

[l] πρῶτον Turn. et paullo post αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ.

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην πολλῷ αὐτῷ κεχρῆσθαι. C. VIII.
Καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητὴς, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν [m] Λόγῳ καὶ Λογίννᾳ,

οἱ τοὺς ἰάμβους [n] καττὸν ἀρχαῖον τρόπον,
ὃν πρᾶτος εἰσηγήσαθ' Ὡριστόξενος.

καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεταί τινα τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα·

τίς [o] ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις.

τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον

---

6. Καὶ Λογγῖνος] τοῦτο τινὲς μὲν ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ ΟΙ ΤΟΥΣ ΙΑΜΒΟΥΣ, τινὲς δὲ λέγουσι τίθεσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τῶν Ἀριστοξένου λόγων.

[m] Ita hujus fabulæ titulum ſcribendum eſſe me monuit Porſonus. Λογίννα fœmininum eſt τοῦ Λόγος. MSS. habent λογίνα. Λογγῖνος Turn. et Schol. In Athenæo III. p. 106. E. MS. Veneto-Pariſienſis dat λογιναι et VIII. p. 338. D. λόγον εἶναι. MS. Heſychii a Schowio collatus Λόγειαι.

[n] καττὸν ἀρχαῖον. Et hæc lectio Porſoni ſagacitati debetur. Libri omnes habent καὶ τὸν ἄριστον. Prima vox ex Doricæ dialectus ignoratione facile corrumpi potuit, ἄριστον ex Ἀριστόξενος paullo poſt ſequente proculdubio irrepſit. κατὰ τὸν ἄριστον legebat L. Hotchkis, καὶ τὸν ἀναπαίστων Bentleius, κατά γε τὸν ἄριστον Hermannus. In v. ſeq. πρᾶτος ſuppeditant pro πρῶτος C. M. ὡριστόξενος MSS. ut credo, omnes. Locutio ἀρχαῖον τρόπον occurrit in Fragmento Eupolidis apud Suidam v. βαστάσας, ſic forſan conſtituendo. Ἄγε δὴ πότερα βούλεσθε τὴν ΝΥΝ διάθεσιν ᾠδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ; Ἀμφότερ' ἐρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τῶν τρόπων, (vel τοῖν τρόποιν) ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι.—

[o] ἀλαζονίαν. Sic Hermannus. Edd. et MSS. ἀλαζονείαν. Quis non ſtatim in memoriam revocat Ariſtot. Ethic. IV. 7? Οἱ μὲν οὖν δόξης χάριν ΑΛΑΖΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ, τὰ τοιαῦτα προσποιοῦνται, ἐφ' οἷς ἔπαινος ἢ εὐδαιμονισμός· οἱ δὲ κέρδους, ὧν ἀπόλαυσίς ἐστι τοῖς πέλας, καὶ ἃ διαλαθεῖν ἐστι μὴ ὄντα, οἷον ἰατρὸν, ἢ ΜΑΝΤΙΝ σόφον.

C. VIII. παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παραδείγματα,

26 ἄγετ' ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι ποτὶ τὰν [p] Ἄρεως κίνασιν.

Ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ [q] καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος, ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων, τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

[r] τίνες αὖ πόντου κατέχουσ' αὖραι· νέφος οὐράνιον τόδ' ὁρῶμαι.

ἐποίησε δὲ τινα στίχον καὶ σπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον·

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

[s] Περὶ μὲν οὖν τοῦ τετραμέτρου ταῦτα. Τῷ δὲ τριμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὅλον ποιημάτιον ἔγραψεν, ὡς τὸ,

ἱστία ἀγνὰ ἀπ' εὐξείνων [t] μέσα τοίχων.

Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν, καλεῖται μὲν παροιμιακὸν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· [u] οἷον,

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τούτου τοῦ μέτρου [x] μόνου, ὥστε οὐκ εἰκότως [y] αὐτὸ μόνον

---

21. Οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν] Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ἡφαιστίων, οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα, παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γράψαντες παρ-

[p] Ἄρεος κίνησιν D.
[q] καλουμένῳ om. N.
[r] τίνες οὖν Fl.
[s] τῷ δὲ τριμέτρῳ—ὡς τὸ om. Fl. περὶ—ταῦτα om. Turn. Ambo habent M. C.
[t] Sic ed. Turn. μέσα τοι ἔχων Fl. B. ἱστία—μέσα τοίχων M. C. locum corruptum putant Micyllus, et Hotchkis.
[u] οἷον ex D. Καὶ κάρκορος. Vide Schol. Nicandri p. 41. ed. Colon. Schol. Aristoph. Vesp. 239.
[x] μόνου Fl. MSS. μόνον Turn.
[y] παροιμιακὸν τοῦτο μόνον Turn. De loco Cratini vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 197.

παροιμιακὸν καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο· C. VIII.

σιγᾶν νυν ἅπας ἔχε σιγάν·
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

πρῶτος δ' Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ [z] μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. Τὸ γὰρ, 27

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε

ἐφθημιμερές ἐστιν ἀναπαιστικόν. Ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ, [a] ὡς καὶ ἐκ τοῦ παραδείγματός ἐστι δῆλον· καὶ σπονδείῳ,

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

οιμίας, κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, καὶ ἰαμβικῶν, καὶ ἐπικῶν οὐσῶν παροιμιῶν. Ὡς γὰρ τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Ἀριστοφάνους μὴ εὑρηκότος, ὅμως τῷ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτῷ, ὠνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην ὁ Ἡφαιστίων ἐμέμψατο. 12. καὶ ἰάμβῳ] καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος ἐποίησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἴαμβον· καὶ φησὶν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον ἴαμβος εὑρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι (ἀνάπαιστοι·) οἷον,

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προς | τροχαῖος καὶ
ἔφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. | λοιπὸς ἴαμβος καὶ ἀνάπαιστοι.

[z] Pro μεγέθει conjecerat Marklandus legendum μέτρῳ. Sed recte se habet textus. Infra in Cap. de Ion. a'min. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον κ. τ. λ. "Fl. "μεγέθη. Sæpe ita ει et η et οι "et υ miſcentur in Fl. ut in "omnibus libris. Pro χαρίλαε "habet χαρίλας." *D'Orv.* Lectio ed. Flor. videtur merus typorum error; quam tamen, modo metri lex pateretur, admittendam eſſe putet fortaſſe aliquis propter Athenæum X. p. 415. E. Ἀρχίλοχος δὲ ἐν τετραμέτροις, Χαρίλαν εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμῳδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον. Ex Athenæi Epitoma Euſtathius ad Od. I. p. 1630, 8. = 356, 46. τὶς χαρίλας κατὰ ἀρχίλοχον. Adde Ælianum V. H. I. 27.

[a] ὡς καὶ ἐκ τ. Sic C. ὡς ἔκ τε π. Fl. B. D. H. ὡς καὶ ἐπὶ τ. π. Turn.

C.VIII. 2. ἀναπαίστῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἐπὶ δύο [b] μόνων στίχων κεχρῆσθαι δοκεῖ.

ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων.

καὶ πάλιν,

φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα.

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα.

β. [c] Τῷ δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποστέλλοιτο ἂν καὶ τὸ ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΝ ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ Ἀριστοφάνειον,

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' [d] ἐπίσυτο βροτῶν,

γίνεται [e] γὰρ, ἑκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαίστων λελυμένου εἰς τὸν προκελευσματικὸν, [f] δίμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα διαιροῦντες πυῤῥιχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις

---

6. Ἴαμβον ἔχει] Τοῦτό φησιν, ὅτι τὸ ΕΡΕΩ καὶ τὸ ΦΙΛΕΕΙΝ ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ε̄ ἐν γινομένων, ΕΡΩ, ΦΙΛΕΙΝ. Καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις, ἐπεὶ διὰ τινὰ αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαίστου ἐν ἀρχῇ. 8. Ὑποστέλλοιτο ἂν] Ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτοι, καθότι τῆς ἀναπαίστου διαλυθείσης μακρᾶς ὁ προκελευσματικὸς γίνεται. 13. Εἰς τὸν προκελευσματικὸν] Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστικὴ, καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς προκελευσματικοῦ, καὶ τοῦ τελείου ποδὸς, ὄντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, τοῦτ' ἔστιν ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. Εἰκότως δὲ ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς λήγοντα ἔταξεν ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλον ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεὶς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος.

[b] Sic C. δύο μόνων Turn. μόνων δύο Fl. mox πάλιν deeſt Fl. et aliis. De hiſce exemplis plenius agetur infra in capite De Aſynartetis.

[c] δὲ et mox ἂν deſunt Fl. B. H.

[d] ἐπίσσυτο Fl. et MSS.

[e] δὲ Fl. B. et mox λελυμένων.

[f] δίμετρον. Sic C. M. τετράμετρον Fl. Turn. et alii. Marius Victorinus p. 2546. *Nam ex Dimetro Anapæſtico Trimeter* (lege *Tetrameter*) *Proceleuſmaticus figurabitur verſus, longa ejus in breves ſoluta, et ſyzygia in ſimplices pedes diviſa.*

δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἑκάστου ἀναπαίστου προκελευσματικοῦ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ καθαροῦ, καὶ μὴ λελυμένου. C.VIII. 3.

γ. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΟΝ, οὕτω κἀν τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· οὗ ἐστὶν ἐπισημότατον, τὸ μετὰ τέσσαρας πόδας αὐτὸν [g] ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος. Καλεῖται μὲν οὖν Ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ χρησαμένου αὐτῷ κατακόρως· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ. 28 (Fr. cxlvi.)

Ἀγέτω θεὸς, οὐ γὰρ ἔχω δίχα [h] τῶδ' ἀείδειν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον [i] πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον, πάντως ἀναπαίστους ἐφύλαξαν· Ἀλκμὰν δέ που καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

---

8. Ἔχον τὸν βακχεῖον] Εὑρήσεται οὖν πρὸς τῷ τέλει ἴαμβος καὶ μία συλλαβὴ, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένῳ· ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

[g] ἔχοντα C.

[h] τῶδ'. Ita Bentleius ad Callimachum pro librorum lectione τᾶνδ'. Mox ἀείδειν mavult Ernestus. Paullo post, hiatus vitandi caussa, φιλώτερ' ἄπαρτι γὰρ οἱ reponendum suadet Ernestus, remittens ad Schol. Aristoph. Plut. 388.

[i] πόδας Fl. H.

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ.

29 Το χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ, [k] ὅτε καταληκτικόν ἐστιν εἰς τὴν ἰαμβικὴν καταχλεῖδα περαιοῦται, τοῦτ' ἔστιν, εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον. Περαιοῦται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, οἷον, δίμετρον μὲν, τὸ,

ἱστοπόνοι [l] μείρακες.

---

1. Τὸ χοριαμβικὸν δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτε δὲ καταληκτικόν ἐστι, τότε τὸν τελευταῖον βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον. Γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας [m] πεντασύλλαβος [ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. Μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον τροχαϊκὸν καλεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρωτὴ μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. Ὁ γὰρ χορίαμβος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου σύγκειται, ἤγουν μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς.] 2. Ἐπίμικτον] Ἐπίμικτα καλεῖ, τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ καθὸ καθ' ἑαυτὸν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἁπλῶν ὄντες. Εἰ οὖν καθ' αὑτὸν μικτὸς, ἄλλο προσλαβὼν ἐπίμικτος ἔσται. 7. Ἱστοπόνοι] Τὸ ἹΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, χοριαμβικὸν δίμετρόν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλαδὴ τὸ χοριαμβικόν. Μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ μονοποδίαν. Ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἁπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος· διπλοῦς γάρ ἐστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου· οὐ δύνανται κατὰ μονοποδίαν μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίημεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικὸν, τὸ ἹΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, δίμετρον καταληκτι-

[k] καὶ addunt Fl. B. H.

[l] Μείρακες. Hoc exemplum subjungas Piersoni notæ ad Mœrin p. 262. In verbis Cratini citandis metrum jugulavit Vir doctissimus. Repone quemadmodum apud Suidam legitur; Πεδαπούς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν. Suidæ locum tangit Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 260. ubi αὐτοῖς omnino retinendum esse cuivis statim patebit inspicienti Nostrum paullo supra p. 18, 6.

[m] Ita em. Tyrwhittus, qui et sequentia uncinis inclusit. πενταδάκτυλος edd.

τρίμετρον δὲ, [n] οἷον, C. IX.

οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί.

τετράμετρον δὲ,

αἳ [o] Κυθερείας ἐκπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι. Τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μὲν, τὰ ἐξ [p] Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους, (Fr. xiii.)

οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς 30
φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος, (Fr. lxxxvi.)

κὸν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ αὖθις τροχαίου καὶ βραχείας συλλαβῆς περιττῆς. Οὕτω μὲν οὖν ὅταν ὡς ἁπλοῦς αὐτοὺς θεωρῶμεν, ἐπεὶ ἔν γε τῇ συνθέσει, ἄλλως ἕξει τὰ κατ' αὐτούς. Αὐτίκα γὰρ [q] τὸ ἹΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, ἔστι χορίαμβος ὁ πρῶτος πούς· ὁ δὲ τελευταῖος περαιοῦται εἰς δάκτυλον. [[r] Ἀδιάφορον] Ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρά ἐστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖά ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν καταληξίδα. [Δάκτυλον] Ὁ γὰρ δάκτυλος [s] περὶ τὴν τελευταίαν μακρὰν, χορίαμβος ἐστίν· οἷόν ἐστι κἀνταῦθα τὸ ΜΕΙΡΑΚΕΣ. 2. Οὐδὲ λεόντων] Τὸ ΟΥΔΕ ΛΕΟΝΤΩΝ ΣΘΕΝΟΣ ΟΥΔΕ ΤΡΟΦΑΙ, ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. 4. Λευκωλένου] Ὁμοίως καὶ τὸ ΩΛΕΝΟΥ ἀμφίμακρον ἀντὶ δακτύλου. Εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἡ κατακλεὶς, τῶν πρώτων χοριάμβων ὄντων. 8. Γυναῖκες] Πρῶτος, χορίαμβος· καὶ ὁ τελευταῖος, [t] ἴαμβος ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τοῦτ' ἔστιν οὕτως ὡς ἔχει, ἀμφίβραχυς. 13. Τρίμετρα δὲ] Τὰ τρίμετρα δύο ἔχουσι χοριάμβους, καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τρίμετρον χοριαμβικὸν,

Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν·

τετράμετρον,

Δεῦτέ νυν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῦσαι.

---

[n] οἷον om. Fl. H. mox nonnulli habent τρίμετρα et τετράμετρα.

[o] Κυθερῆας C. et mox, οἷον δίμετρα.

[p] Αἰολοσίκωνος. De titulo hujus fabulæ vide Casaubonum ad Athenæum III. 15. IX. 6.

[q] τοῦ mavult Pauwius.

[r] Voces uncinis inclusæ Pauwii monitu insertæ sunt.

[s] L. παρὰ Pauwius.

[t] L. διίαμβος cum Pauwio.

C. IX. δακρυόεσσάν τ' [u] ἐφίλησεν αἰχμάν.

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, [x] οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς, (Ursin. p. 7.)

[y] δεῦτε νῦν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς, (Fr. lxxxvii.)

[z] ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ καταχλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι, (Fr. lxxxviii.)

ἐκ ποταμοῦ [a] 'πανέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν [b] Ἀμφιάρεῳ,

---

9. Ἀναπέτομαι] Ἡ γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, λύσις ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας καὶ χοριαμβικῆς· ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένην εἰς δύο βραχείας· χοριαμβικῆς δὲ τῆς πρώτης μακρᾶς, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἑξῆς οὔσης βραχείας. Γίνεται οὖν τῆς ΑΝΑΠΕΤΟΜΑΙ λέξεως τὸ ΤΟΜΑΙ τρίβραχυς, τῆς ΜΑΙ συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας. Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ΔΗ ΠΡΟΣ ΟΛΥΜ χοριάμβου, διαλύεται ἡ ΔΗ μακρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τρίβραχυς, καὶ μένει τὸ ΟΛΥΜ ἰαμβικόν.

[u] ἐφίλησαν N.
[x] οἷον Fl. H.
[y] δεῦτε νῦν C. δεῦτέ νυν alii. Si legeris, inquit Bentleius, δεῦτε νῦν ἀ | similis erit Horatiano, *Te Deos oro, Sybarin cur properes amando.*
[z] Hoc fragmentum uno versiculo auctius legitur apud Scholiasten Aristoph. Av. 1372. διὰ τὸν ἔρωτ' οὐ γὰρ ἐμοὶ τέλει συνηβᾶν. Ubi corrigendum esse οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν me docuit eruditissimus Porsonus.
[a] παρέρχομαι C. M. quæ non varia est lectio, sed merus scribæ festinantis error, et ρ pro ν exarantis.
[c] Ἀμφιάρεῳ. Sic Fl. B. H. Ἀμφάρῳ C. Ἀμφιαράῳ Turn. De hac Aristophanis fabula vide Hemsterhusium ad Plut. p. 238.

οἶδα μὲν [b] ἀρχαῖόν τι δρῶν, κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν. C. IX.

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν [c] Βράγχον συνέθηκε, (Fr. xxxvi.)

δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι.

Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς [d] Πλειάδος, [e] ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα· 31

τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρί τε καὶ [f] Περσεφόνῃ καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα.

τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι [g] Φίλικος λέγων,

[h] καινογραφοῦς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

---

5. Εἷς ὢν τῆς Πλειάδος] Ἑπτὰ γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ Πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστιν οὗτος ὁ Φίλικος. Ἐπὶ Πτολεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης.

[b] ἀρχαῖόν τι δρῶν. Sic Fl. cum MSS. ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν Turnebus, typorum forsan errore, nam in corrigendis recte emendatur. Hoc tamen utcunque fit, pravam Turnebiani textus lectionem in Aristophaneorum fragmentorum collectione adoptat Brunckius.

[c] Βράγχον. Sic Fl. et MSS. Βάκχον Turn. Lege Bentleium ad Callimachi fragmenta. Strabo IX. p. 421. C. ed. Paris. Τοῦ δὲ Μαχαίρεως ἀπόγονόν φασι ΒΡΑΓΧΟΝ τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν ΔΙΔΥΜΟΙΣ ἱέρου. Vide etiam XIV. p. 634. C. D.

[d] De Tragicorum Pleiade vide Fabricium Bibl. Gr. II. xix. p. 688. Pro Κερκυραῖος N. habet κορυφαῖος.

[e] ἑξάμετρον Fl. et alii.

[f] Φερσεφόνῃ Turn. C. κεκλημένῳ N. pro καὶ Κλυμένῳ.

[g] Φίλισκος D. Salmasius ad Alas p. 244. "Perperam apud "Atilium Fortunatianum in "Arte p. 2678. *Phalæcium metrum* pro *Philicium* scriptum "est. Sed et *Phalæcus* apud "eundem male pro *Philicus* legitur, ubi dicit Phalæcum "conscripsisse hymnos Cereri "et Liberæ tali genere metri. "Philicus enim, non Phalæcus, "hoc metro carmen in honorem Cereris et Liberæ composuerat, cujus initium Τῇ "χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρι &c. "quem versum sic ibidem Latine reddidit, aut imitatus est "Fortunatianus: *Frugiferæ sacra Deæ quæ colitis mystica,* "*junctæque Jovi nefasto. Frugifera Dea* est Δημήτηρ. *Jupiter nefastus,* ὁ κλύμενος, hoc "est, Pluto. *Juncta Jovi nefasto,* Proserpina."

[h] καινογραφοῦς MSS. et mox ὑμᾶς. Καινογραφῆς—ἡμᾶς Turn.

C. IX. ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἔν τε τῷ Πελέκει,

Ἀνδροθέᾳ δῶρον ὁ Φωκεὺς κρατερᾶς [i] μηδοσύνας ἦρα [k] τίνων Ἀθάνᾳ.

κἀν ταῖς Πτέρυξι,

[l] λεύσσετε τὸν γᾶς τε [m] βαθυστέρνου ἄνακτ' [n] ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα.

πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

---

2. Ἐν τῷ Πελέκει] Σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς. Ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθειται· μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος, σύγγραμμα καλούμενον.

[i] κηδοσύνας N.

[k] τίων præfert Salmaſius.

[l] λεῦσσέ με Salmaſius.

[m] βαθύστερνον M. C. D.

[n] ἀκμονίδαν ἄλλυδις δράσαντα M. C. ἀκμωνίδαν ἀλλύδος ἑδράσαντα Fl. et ſic fere alii. ἑδράσασα Turn. Senſus eſt interprete Salmaſio: *Vide me qui lætæ terræ rex ſum, quique Cælum in alia ſede conſtitui.* Heſychius: Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ οὐρανός. Ἄκμονος γὰρ παῖς. Euſtathius Il. Σ. p. 1154, 23. = 1209, 49. Ἄκμων δὲ ὅτι καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐρρέθη λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως, ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ Ἄτλας εἴληπται, καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς, ὁ Ἀλκμὰν, φασὶν, ἱστορεῖ. Etymolog. M. p. 49, 46. Ἄκμων σημαίνει τόν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος· Τῷ περιδινήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν. Plura non exſcribam.

ΚΕΦ. Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ. 32

Το ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην, κατὰ τὸν πρότερον πόδα, εἰς [o] τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δὲ ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ἐὰν δέ [p] που ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς, οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν 33
πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος πούς εἰς τρίβραχυν. Καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον [q] ΔΟΧΜΙΑΚΟΝ, οἷον,

---

1. Τὸ ἀντισπαστικὸν] Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, ἢ παίωνα τρίτον, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα. 5. Ἐὰν δέ που] Τοῦτο φησὶν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν, τίθεται ὁ ἀντίσπαστος· καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα. τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει, δύο γάρ ἐστι· κῶλα δὲ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς.

[o] τὰ deest Turn. Mox τετρασυλλάβου C. cum δισυλλάβου in marg.

[p] πού deest Fl. H. B. et forte aliis.

[q] δοχμαϊκὸν edd. et MSS. nonnulli. Sed alterum præstant C. Marius Victorinus, p. 2534. Plotius, p. 2657. aliique; et sic dudum emendavit Meibomius ad Aristid. Quint. p. 266. ex Etymologo M. p. 285, 25. qui sic se habet: Δοχμιακὸς, εἶδος μέτρου ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον·

Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ—

ἔστι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. (357.) Πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα·

C. X.

κλύειν μαίετε
τὸν ἐγχώριον.

ἑφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον,

[r] ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ,
συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, αὐτοῦ [s] τοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό·

κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσε.

δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον· οἷον,

καὶ κνίσσῃ τινὰ [t] θυμιήσας.

τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν

---

4. Ἄνδρες] Ἐκ Κοριάννους, ὡς κατὰ ἁπλοῦν δὲ πόδα βαῖνον, ἑφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν, καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος πούς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος· εἶτα ἴαμβος καὶ συλλαβή. 14. Καὶ κνίσσῃ] Μετὰ διποδίαν, συλλαβὴ ἐπὶ τῶν ὑπερκαταλήκτων εὑρίσκεται. Εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι, καὶ συλλαβή.

αὐτὰρ δὴ καὶ ταῦτα, ἴαμβος, ἰαμβικός· δάκτυλος, δακτυλικός· παίων, ἐπίτριτος. οὗτοι μὲν οὖν ὀρθοί εἰσι ῥυθμοὶ, ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· ἡ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἡ δυὰς πρὸς τριάδα, ἡ τριὰς πρὸς τριάδα· ἡ τριὰς πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δοχμιακῷ, τριάς ἐστι πρὸς πεντάδα, καὶ δυὰς ἡ πλεονεκτοῦσα. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθός· ἐκλήθη τοίνυν δοχμιακὸς, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δοχμιακὸν, ὡς ἐμπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτὼ χρόνων.

[r] Pherecratis verſus, (vide infra XV, 15.) e Noſtro, ut videtur, citat Scholiaſtes Ariſtoph. Nub. 563. προσέχετε C. Codd. nonnulli συμπήκτοις. Fl. συμπύκτοις. C. συμπτίκτοις. Hermannus ait: "Pro ἀναπαίστοις vereor ne ſit ἀντισπάστοις legendum, ſi quidem Pherecrates de hoc ipſo metro, ut videtur, loquutus eſt." Sed haec emendatio metrum prorſus corrumpit.

[s] τοῦ deeſt Turn. C.

[t] θυμιάσας Turn.

πρώτην [u] ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἑξῆς ἄλλας ἰαμβικὰς, Φαλαίκειον καλεῖται· οἷον, C. X.

[x] χαῖρε, χρυσόκερω, βαβάκτα, κήλων

---

3. Χαῖρ' ὦ] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον. Δέχεται δὲ ἵνα ἀντίσπαστον, ἤτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβήν.

[u] ἀναπαιστικὴν B. ἀνασπαστικὴν H.

[x] χαῖρε. Sic editum ex Etymologo Magno, p. 183, 42. Βαβάκτης, ὀρχήστης, λάλος, μανιώδης, βακχευτής, λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρατῖνος, Χαῖρε χρυσόκερω βαβάκτα κήλων Πάν. βαβάκτρα κήλ. F. H. D. βαβάκτρα κήλων N. βαβάκτα κήλων C. βαβάκτα γάλλων Turn. De voce κήλων consulas Eustathium ad Il. B. p. 258. pen. = 196, 15. Od. Θ. 1597, 28. = 310, 2. Etymolog. M. p. 510, 50. Lectioni γάλλων aliqua saltem ex parte patrocinabitur Eustath. Od. Δ. p. 1494, 61. = 166, 18. τὰ μέντοι ἐναντία τοῦ ἀβακεῖν, βάβαξ, ἤτοι λάλος, μαινόμενος, ἄσωτος, γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι (472.) ὁ δ' αὐτὸς καὶ βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν. Sed omnes MSS. edd. habent χαῖρ' ὦ χρυσόκερως. Misere se torquet Pauwius sequentem in modum a D'Orvillio castigatus: "ὦ non opus. Χρυσόκερω signatus "vocativus non deterior. Et "κήλων pro Γάλλων præstare pro-"nunciavit jam If. Vossius ad "Catullum, p. 163. qui ὀχευτὴν "interpretatur, et postea expli-"catius Wesselingius ad Itine-"rarium Antonini p. 641. in-"terpretatus, secundum Sui-"dam, θερμὸν εἰς τὴν συνουσίαν, "Pani vasato, ut ad Calabr. "VI. 480. vocas, aptum do-"cuit. Et has lectiones esse "veriores, non solummodo E-"tymologus editus adfirmat: "quocum codex meus ejus "Grammatici vetustissimus et "accuratissimus consentit; sed "et liber Florentinus Hephæs-"tionis quem laudat Vossius. "Et sic laudavit quoque D. "Heinsius ad Silium Italicum "XIII. 329. quæ omnia ille "ignoravit; imo longe plura. "Nam nec scivit esse Cratini "fragmentum; quod Etymo-"logus testatur: non Diphili, "ut male Heinsium laudasse "animadvertit Wesselingius; et "Cratini quidem Majoris, se-"cundum Theod. Canterum in "collectis Comicorum fragmen-"tis. Imo hæc non solum, sed "ne cogitavit quidem inqui-"rere, quid sit hic τὸ Πελασγικὸν Ἄργος: quod quidem no-"tum ex Homeri Il. B. v. 681. "et ejus interpretibus. Unde "possemus hic innui credere "Λύκαια vel similia festa non "solummodo in Arcadia in Pa-"nis honorem, sed et in Thes-"salia celebrata; nisi minus "verosimile esset Atheniensem "Comicum Cratinum huc re-"spicere. At cum Panos an-"trum et sacellum non procul "ab Acropoli Atheniensi fuisse "doceat J. Meursius in Athenis "Atticis II. c. 8. ex Pausaniæ

C. X.

Πὰν, Πελασγικὸν Ἄργος [y] ἐμβατεύων.

34 τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, οἷον [z] τὸ Ἀλκαίου, (Ursin. p. 105.)

ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν
λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν [a] πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, [b] Ἀλκμαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον,

---

5. Ἦλθες] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον· ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἓξ, τὴν τελευταίαν μόνην ἔχον ἰαμβικὴν, τὴν ΛΕΦΑΝΤΙΝΑΝ. Πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ Ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπάστου, καὶ δύο ἰάμβων τελείων· ἀκατάληκτον γάρ ἐστι· καὶ τὸ ἑξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ ἐκ δύο ἰάμβων.

" Att. c. 28. et Herodot. VI. " 105. et Euripidis Ione 938, et " 493. ubi et chororum mentio " fit: quin Luciani locum ex " *Bis Accusato* T. II. p. 219. " idem Meursius adducat, ubi " Pan dicitur τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα οἰκεῖν μικρὸν ὑπὸ " (forte ἀπὸ) τοῦ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥ. " Et Schol. dicat esse τόπον Ἀθηναῖς ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων. possemus suspicari il" lud ipsum Templum Panos " indicari non procul a loco " *Pelasgicon* dicto: et quem " Cratinus hic joco Comico vo" cat Ἄργος Πελασγικόν. Qua " de re utinam doctissimus Ti" berius Hemsterhusius senten" tiam suam aliquando aperiat, " ut sperare fecit Wesselingius, " quem omnino consulito ad " Antoninum, et VV. Cl. Was" sium et Dukerum ad Thu" cyd. II. 16." *D'Orvillius.*

[y] ἐμβατεύων illustrat Arnaldus citans Soph. Œd. Col. 679. (710.) Euripid. Rhes. 225. Æschyl. Pers. 447.

[z] τὸ Ἀλκαίου desunt Fl. H. B. mox ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B.

[a] κατὰ τὸν ἕτερον Edd. MSS. Immo contra omnes libros posui πρότερον. Pes prior secundæ dipodiæ potest esse quivis disyllabus. Versus enim constat ex Iambica dipodia, ante Glyconium, et in initio Glyconii pes prior Antispasticæ est e quovis disyllabo. *L. Hotchkis.* Pro σχήματα D. habet τμήματα.

[b] Ἀλκμαϊκόν. N. habet ἀλκαϊκόν. C. ἀλχαϊκόν.

[c] κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἁγναὶ Χάριτες Κρόνῳ. C. X.

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

[d] κατθνάσκει Κυθέρη' ἁβρὸς Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν.
καττύπτεσθε κόραι, καὶ [e] κατερείκεσθε χιτῶνας.

τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, καλεῖται Πριάπειον· οἷον,

ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς·
οἴνου δ' ἐξέπιον [f] κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ, κωμάζων [g] παῖδ' ἁβρῇ.

πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν· ἀλλά τόγε

---

1. Κόλπῳ σ'] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀλκμαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης μόνης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς. τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ ΚΟΛΠΩ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστικὴ καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα· σπονδεῖον γάρ. 4. Κατθνάσκει] Τὸ τετράμετρον καταληκτικόν ἐστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς. 5. Καττύπτεσθε] Τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ ΟΙΝΟΥ, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή.

[c] κόλπος ἐδέξαθ' Fl.

[d] Posui κατθνάσκει pro καταθνάσκει ut Poetæ frequenter, et ut versus hic postulat. Ita breviter scribi solet κ̄θνάσκει. *L. Hotchkis*. Sic citat Bentleius ad Horat. p. 710. Κυθέρη' habet C. Ceteri καταθνάσκει κυθέρει'.

[e] κατερείκεσθε. Sic optime Pauwius, probantibus viris doctissimis Wesselingio et Valckenærio ad Herodotum p. 230. Hic igitur Pauwium immerito castigat D'Orvillius, etsi in plerisque satis culpabilem. Pejor est Bentleii emendatio καταρήγνυσθε, et a librorum lectione, κατερύκεσθε (C. κατερυσκεσθαι) exhibentium, remotior.

[f] κάδον. Sic N. H. C. cum Athenæo XI. p. 472. F. alii male κάδδον. *L. Hotchkis*.

[g] ποδὶ ἐ ἁβρῇ Fl. H. B. 1. potius ποδὶν (sic, voluit forte ποσὶν) ἁβρῶς. sed παιδὶ ἁβρῇ T. et MSS. alii, unde fuisse suspicor παῖδ' ἁβρῇ vel κόρῃ ἁβρῇ. *L. Hotchkis*. ποδὶ ἁβρῷ citat Scaliger ad Catullum p. 16. et Vossius ad Catullum p. 344. Hoc fragmentum inter Anacreontea retulit Barnesius n. LXXX. ex Athenæo XI. p. 472. F. XIV. 646. C. Polluce X. 70.

C. X. καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Ἔστι δὲ πυκνὸν καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ, [h] ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου, (Urſin. p. 9.)

[i] γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, [k] βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον· ᾧ τὸ τρίτον ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται· πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα, (Urſin. p. 105.)

Νύμφαις ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ [l] τετυγμέναις.

[m] Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται.

τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἱ πατροφόνων ἔριθοι.

---

5. Γλυκεῖα] Δύο ἴαμβοι, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἴαμβοι, συλλαβὴ, καὶ τὸ ἑξῆς τοιοῦτον. 10. Νύμφαις] Ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης· τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι, ἀκατάληκτον γάρ. 12. Τὸν στυγνὸν] Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σιμμίειον, ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπερκαταλήκτων, τίθεται συλλαβὴ μία. Εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μιὰ συλλαβή.

[h] ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου C. ἐπί τι τοῦ ἑβδόμου Fl. H. B. Hæ voces omnino deſunt D. " Subaudi-" endum eſt ᾠδῆς. *In Oda libri* " *ſeptimi*. Ut vides, numerus " Odæ omittitur: et hunc ad-" ſcripſit forte Hephæſtio, ſed " male neglexerunt Hephæſtio-" nis ſcribæ: commode pro-" fecto legi poſſet hic, ἐπὶ τῆς ς " τοῦ ἑβδόμου, *in ſexta Oda libri* " *ſeptimi*. Ita peccatum mil-" lies: nihil tamen affirmo." *Pauw.*

[i] γλυκυα—κρέκην C. et mox ἐξκαιδεκασύλλαβον. Priorem verſum ſine auctoris nomine citat Etymologus M. p. 505. ult. " Vide Wolfium in Sapphicis " p. 230. Voſſium ad Catul-" lum p. 345. Yvonem Vil-" liomarum in Locos contro-" verſos R. Titii L. V. p. 101. " ed. Commelin. Victor. IX. " Var. Lect. XVIII." *D'Orvillius.*

[k] βραδινὰν idem quod ῥαδινάν. *Per agilem Venerem,* Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 72. v. Cap. VII. *L. Hotchkis.*

[l] τετιμημέναις Fl. B. τετυσμέναις H.

[m] Σιμμίας μὲν N.

ὅπερ [n] καὶ καλεῖται Σιμμιακόν· ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο, (Urſin. p. 105.) C. X.

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἶαν, τὸν ἄριστον [o] πιδ' Ἀχιλλέα.

---

3. Ἀχιλλέα] Ἐξ ὁλοκλήρου, τὸ ΑΧΙΛΛΕΑ, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον. Ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίζησιν τὸ ΑΧΙΛΛΕΑ ἵνα γένηται καταληκτικόν. εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ, τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβὴ, εἰ καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἴαμβοι.

[n] καὶ ex C. additum.

[o] πιδ' Ἀχιλλέα. Ita dudum correxere viri doctiſſimi Caſaubon. ad Athen. XV. 15. Portus ad Lyricos p. 182. Bentleius ad Horatium, et fortaſſe alii. MSS. παῖδ' Ἀχιλλέα. Turn. πόδ' Ἀχιλλέα. Vide ſis Valckenærium ad Euripidis Phœn. 1034.

ΚΕΦ. ΙΑ.

36 ## ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

Το [p] ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον· ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι, καθόλου σπανίως εἰς [q] τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ τέλους οὖσαν· ἔστι τοίνυν [r] ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἑφθημιμερῆ μὲν, τὰ τοιαῦτα οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο, (Ursin. p. 49.)

Ἁδ' Ἄρτεμις, ὦ κόραι,
φεύγοισα τὸν Ἀλφεόν.

καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον, ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἀρτίων χωρῶν ἐμπίπτουσι, καὶ οἱ χορίαμβοι, [s] οἷον,

Τίς τὴν ὑδρίην ὑμῶν
ἐψόφησ'; ἐγὼ πίνων.

---

6. Ἑφθημιμερῆ μὲν] Τὸ ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος· ἡ δὲ κατακλεὶς, τροχαϊκή. 10. Οἱ μολοσσοὶ] Εἰκότως δὲ ἐπὶ τῶν ἀρτίων οἱ μολοσσοί. Τοῦ γὰρ μολοσσοῦ τιθεμένου κατ' ἀρχὰς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτὸν, εὑρίσκοντο πέντε μακραὶ ἐφεξῆς, καὶ ἀῤῥυθμία πολλὴ ἐγένετο· τοῦ δὲ μέτρου, ὃ ἐπιφέρει, ὁ πρῶτος, ἰωνικὸς, καὶ μολοσσὸς, εἶτα διτρόχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός. τὸ γὰρ ΗΝ ῾ΗΜΩΝ καὶ τὸ ΓΩ ΠΙΝΩΝ, μολοττοὶ ἀντὶ ὁλοκλήρων ἰωνικῶν εἰσίν. Ἡ γὰρ τελευταία μακρὰ διαιρουμένη εἰς δύο βραχείας ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν συναιρεθεισῶν, ὁ μολοττὸς γίνεται. Ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Κλεομάχειον. τὸ δὲ ΕΨΟΦΗΣ' Ε διτρόχαιος· εἶπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς. τὸ αὐτὸ πλῆρες, ἐψόφησεν· εἶτα ἀμοιβαῖον, ΕΓΩ ΠΙΝΩΝ, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν.

[p] Τὸ δὲ Turn. C. et καὶ abest.

[q] τὸν ἰωνικὸν Fl. H. Interpunxi Arnaldo auctore, qui interpretatur καθόλου σπανίως, *In universum raro.*

[r] ἐν τῷ ἰωνικῷ ἐπίσημα Fl.

[s] οἷον om. Turn.

καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα Πραξίλλεια· ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς· (Urſin. p. 16.) C. XI.

Πλήρης μὲν ἐφαίνεθ' ἁ σελάνα·
αἱ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν.

τὰ δὲ [t] τρίμετρα ἀκατάληκτα, διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς· τὰ μὲν γὰρ, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῆς ἐποίησαν βάσεως· οἷον, 37

Κρῆσσαι νύ ποθ' ὧδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
[u] ὠρχεῦνθ' ἀπαλοῖς ἀμφ' ἐρόεντα βωμόν.

ἔνια δὲ καὶ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαϊκῶν· οἷον,

[x] Τριβωλέτερ· οὐ γὰρ Ἀρκάδεσσι λώβα.

τῶν δὲ τετραμέτρων, ἐπισημότατόν ἐστι [y] τὸ βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σωτάδειον· τοῦτο δὲ κατὰ τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαϊκὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαίστου καὶ πυρριχίου, ἢ τὴν ἐκ τριβράχεος καὶ τροχαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ἢ τὴν ἐκ βραχειῶν ἕξ, οἷον,

Ἥρην ποτέ φασὶν Δία τὸν τερπικέραυνον.

---

4. Πλήρης] Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Πραξίλλειον· βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸν τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν. 16. Ἀναπαίστου] Διότι λυομένων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν· τοῦ δὲ τροχαίου λελυμένου γίνεται ὁ τρίβραχυς. Συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. Τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων, λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενουσῶν, ἓξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἓξ βραχεῖαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ τροχαίου γεγόνασιν. 19. Ἥρην] Ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σωτάδειον,

[t] δίμετρα Fl. βάσεως deeſt C.

[u] Vide Spanhemium ad Callim. H. Del. 306. ἀρχεῦντ' ἀπαλοῖς Fl. ὠρχεῦντ' H. ὠρχεῦθ' C.

[x] τριβώλετες Fl. H. B. Vox videtur corrupta, neque ſuccurrit conjectura, cujus ope locus integrior exhibeatur.

[y] τὸ deeſt C. Idem mox κατὰ τὰς τρεῖς habet.

C. XI. καὶ [z] τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν. καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαϊκὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγεν· καλεῖται δ' Αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἷον, (Urſin. p. 13.)

εὐμορφοτέρα [a] Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς Γυριννῶς.
ἀσαροτέρας, οὐδαμὰ πω" ῥαννα σέθεν τυχοῖσα.

ἐκ τριῶν ἰωνικῶν, καὶ ἑνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς, εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον. 6. Ἀσαροτέρας] Τὸ ΑΣΑΡΟΤΕ δεύτερος παίων. Συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ,

[b] μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι.

[z] τετράμετρον δὲ ἀκατάληκτον δ. συνετίθησαν Fl. B. H. συντίθησαν D. Deinde ἢ γὰρ C.

[a] Μνασιδίκα abeſt a Fl. et multis codicibus. Γυρίννω H. Longini Fr. p. 173. Etymolog. M. p. 243, 51. Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως, παρὰ τὸ γυρῖνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον, ὡς ἔρατος, Ἐρατὼ· καὶ κλέος, κλεὼ καὶ Κλειώ. Γυρήνω Turn. γυρίνω Fl. γηρίνως C. (vel γηρίνω καὶ, collationi enim meæ h. l. aliquantum diffido) ἀργυρίννω N. Γυριννῶς correxit Toupius. Sequentem verſum cum Arnaldo corruptum puto. ἀσαροτέρα· σοῦ δ' ἄμ' ἰπώρανάν σέθεν τυχοῦσα Fl. B. H. niſi quod in hoc τυχοῖσα legitur. ἀσαροτέρα σοῦ δ' ἄμ' ἰπ' ὤρανε σέθεν τυχοῖσα N. ἀσαρωτέρα σουδαμὰ πωρανα σέθεν τυχοῖσαν C. Exhibui itaque, partim ex Arnaldi conjectura, ut ſenſus ex antecedentibus, quæ temporis injuria intercidere, pendeat, hac ſententia: *faſtidioſæ magis, neque adhuc tui, o amabilis, compos facta ſum.* Quam periculoſum ſit laceris deperditorum auctorum fragmentis conjectandi medelam adhibere nemo fere neſcit; et Poetarum præſertim Æolicorum, quorum ne unus quidem integer ad noſtram uſque ætatem perduravit. Quocirca ſi quid in hiſce edendis aut corrigendis peccaverim, veniam, uti ſpero, haud denegabit æquus et eruditior lector. Sed, ut ad Noſtrum revertar, ſi ſecundum Poetriæ verſiculum cum priore arcte conjungendum ſtatuas, fortaſſe legendum ἀσαροτέρα τ'.

[b] Ultima corruptiſſime edidit Turnebus, Μή με ἄσαις, ἀμηδοκίαισιν. Sapphus verba quædam ex eadem Oda haud minus corrupte leguntur apud Etymologum M. p. 485, 41. Καλήζω, κατὰ διάλεκτον. Οἱ Αἰολεῖς τὰ τῆς πρώτης συζυγίας, διὰ τοῦ η προφέρουσιν, ἀδικήω. Ὠψάτ' ἀδικήη. Sic Edd. Aliquanto melius codex D'Orvillianus, ὤψαφ' ἀδικήη. Proculdubio innuitur Leſbiæ Poetriæ verſiculus ex celeberrima Oda quam nobis conſervavit Dionyſius Halicarn. περὶ Συνθεσ. Ὀνομ. Sect. 23. Τίς σ' ὦ Σαπφοῖ, ἀδικῆ; Proxime ad MS. D'Orv. lectionem accedit Aldus Rhet.

παρατηρεῖν δὲ χρὴ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις, C. XI.

πόας τέρεν ἄνθος μαλακὸν [c] μάτοισαι.

ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ᾽ ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες· ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν, ἔσθ᾽ ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκὰς, οἷον, (Urſin. p. 10.)

δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ πληΐαδες· μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ᾽ ἔρχεθ᾽ ὥρα· ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω. 38

---

4. Πόας] Ἰωνικῷ γὰρ ὄντι ἡ πρώτη βραχεῖα ἀπελείφθη, ἡ ΠΟ. Ἔχει δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαϊκήν. 5. Παραλαμβάνουσι] Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἁπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. 7. Παραλαμβάνοντες] Ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστὶ παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑπτασήμου, ἤτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον,

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα.

ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν καὶ τροχαϊκῶν. Τὸ οὖν Ἁ ΣΕΛΑΝΑ, ἑπτάσημός ἐστι τροχαϊκή. Τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος, μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον α. Ἔστιν οὖν τὸ Ἁ ΣΕΛΑΝΑ, ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

p. 537. τις σω ψαπφαδίκη. Duriſſima ſane eſt diphthongi οι elíſio: legendum tamen videtur τίς σ᾽, ὦ Σαπφ᾽, ἀδικῆ. Potes quidem levi tranſpoſitione facta ſic digerere, Σαπφοῖ, Τίς σ᾽ ἀδικῆ, ſed hoc alteri non temere prætulerim. N. B. In p. ſuperiore lin. 10. ab im. corrige Ὤψά τ᾽.

[c] μάτοισαι ſic D. H. μάτοισαν Fl. B. μάτεισαι Turn. C. Scaliger ad Varron. p. 30. citat ματεῦσαι, ubi Verſum Ennii ſic emendatum, *Ibant malacam viere Veneriam corollam*, ex Noſtro tranſlatum exiſtimat.

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

39 Το [c] ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς [d] διποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον. Ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. Ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς, ὥσπερ [e] ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.

Καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὡς [f] παρ' Ἀλκμᾶνι, (Urfin. p. 67.)

Ἑκατὸν μὲν Διὸς υἱὸν
τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

[g] καὶ παρὰ Σαπφοῖ, (Urfin. p. 13.)

τί με Πανδιονὶς [h] ὠράνα χελιδών.

---

7. Ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ] Τουτέστι τρίτος παίων. Γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων γίνεται ὁ μολοττός.

[c] Τὸ δὲ Turn.
[d] συζυγίας N.
[e] ἐπὶ τοῖς Fl. H. B.
[f] ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι C. alii ὥσπερ Ἀλκμᾶνι.
[g] καὶ παρὰ Σαπφοῖ D. alii Σαπφοῖ δέ.

[h] ὠράνα. Pauwius probat ὡραῖα e calce Turnebi. Arnaldus et D'Orvillius ὦ 'ραννά, quomodo et Vossius apud Koënium ad Gregor. de Dialectis p. 279. Sed ὠράνα retinet Bentleius ad Horatium Carm. III. 12. He-

Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε, (Urſin. p. 104.) C. XII.

Ἔμε δειλὰν, ἔμε πασᾶν [i] κακοτάτων πεδέχοισαν.

Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτὶ,

Τό γε μὴν ξείνια δοῦσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται,
ὀλέσαι, [k] κἀποτεμεῖν ὀξεῖ χαλκῷ κεφαλάν.

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ·

[l] Ἃ δ' ἀνάγκα 'σθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράσομεν.

[m] Τοῦτο μέντοι καὶ ΓΑΛΛΙΑΜΒΙΚΟΝ, καὶ ΜΗΤΡΩΙΑΚΟΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΩΜΕΝΟΝ καλεῖται· ὕστερον δὲ 40

6. Τό γε μὴν] Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβὴ, διὰ τὸ καταληκτικόν. Τοιοῦτον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ Ἀ Δ' ΑΝΑΓΚΑ οὐδέτερόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἅ τινα. 11. ἀνακλώμενον] Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν. Οὔτε γὰρ ἡ ἐσχάτη τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὖσα γέγονε βραχεῖα, οὔτε δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρά εἰσιν. Ἴσως δὲ περὶ τῶν ἑξῆς ὁ λόγος. Γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη,

ſychius: Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφὴ, ubi Voſſius, "apud Sappho ponitur ὠράνα pro ὦ ἐραννά. Vide tamen num ὠράνα ſit *verna* ab ὥρα *ver*: unde eadem ἠρινὰ Ariſtophani." Locus Ariſtophanis eſt Pac. 800. ὅταν ἠρινὰ μὲν Φωνῇ χελιδὼν Ἑζομένη κελαδῇ. ubi Scholiaſtes: καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὗτος· ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών. Heſychii Gloſſa haud dubie corrupta eſt, et duplici modo tentat Toupius Em. T. III. p. 528. IV. p. 116. χελιδὼν in fine correxit Voſſius. Debebat ſaltem χελιδοῖ.

[i] κακοτάτων πεδ' ἔχοισαν C. κ. πόδ' ἴ. Turn. κακότητα παῖδ' ἴ. Fl. B. H. Verſum poſt Caſaubonum emendavere Stanleius ad Æſchyl. Choëph. 587. et Bentleius ad Horatii Carm. III. 12.

[k] κἀποτεμεῖν emendatio eſt D'Orvillii. καὶ ποτί μιν edd. et credo MSS.

[l] Sic Tyrwhittus et fere J. C. Scaliger Poet. II. 21. ἃ δ' ἀναγκαῖ' Pauwius. ἅδ' ἀνάγκας θ' edd.

[m] Concinnius hæc ad ſequentem modum refingas: Τοῦτο μέντοι καὶ Γαλλιαμβικὸν, καὶ Μητρῳακὸν καλεῖται (ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη) διὰ τὸ κ. τ. λ. Marius Victorinus p. 2602: *Quod quidam* Metroiacum, *eo quod deum matris cantibus aptum ſit, meritoque etiam* Galliambum *a Gallis miniſtris deæ appellarunt*. Mox τούτῳ τῷ μέτρῳ deſunt Fl. et MSS. quibuſdam.

C. XII. ἀνακλώμενον ἐκλήθη· διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· [n] ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα καὶ τὸν παλιμβάκχειον, καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρὰ, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα [o] δηλοῖ,

Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ᾄσματα [p] συνέθηκε. (Fr. lxxxix.)

μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς [q] θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα [r] φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσὶ Δήμητρος. 7. Γαλλαὶ] Ὁ πρῶτος μολοττός ἐστιν. Εἶπε γὰρ, ὅτι δέχεται μολοττὸν ἐν ταῖς περιτταῖς. Αἱ δὲ ἑξῆς ἰωνικαὶ δηλονότι ἐπιμιγνύουσι τὰ προειρημένα τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν πρῶτον μολοττόν· περιττὴ γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἑξῆς ἰωνικὰς καθαράς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοττὸν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν μετὰ τὰς δύο μακρὰς, εἰς μίαν λαμβανομένων· ΑΙΣ ΕΝΤΕΑ, ΑΙΣ ΕΝΤΗ· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ΧΑΛΚΕΑ, ΧΑΛΚΗ. Ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, διὰ τὴν τοιαὐτην τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν, ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι. 11. Μεγάλῳ] Ταῦτα μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα. Ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν ἀντὶ μακρᾶς. Εἴρηται δὲ κατ' ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐ-

[n] Arnaldus putat hunc locum sic esse constituendum e schol. Aristoph. Ran. 326. Ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ ΕΠΙΤΡΙΤΟΥΣ καὶ τρίτους παίωνας ἔχοντα. Pro καθαρὰ, καθὰ Fl. μακρὰ C.

[o] Sic C. in marg. quomodo emendavit Pauwius. δῆλον C. in textu. Ceteri δῆλα.

[p] συντέθεικε Fl. N. H. B.

[q] Vide Wesselingium et Larcherum ad Herodot. I. 105. et notas ad Longinum c. xxviii. Adde *Jortin's Remarks on Eccles. Hist.* T. II. p. 261. ed. 1805.

[r] Lampridium in Alexandro Severo c. 24. citat D'Orvillius. Mox pro Δήμητρος Scaliger ad Eusebium p. 122. corrigit Ἰδαίας μητρός.

τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον, (Urſin. p. 16.) C. XII.

[s] ζαιλεξάμαν ὄναρ [t] Κυπρογενήα.

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἑτέρως ἐσχημάτισται, (Fr. lxix.)

ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' [u] οὐδαμὰ τῶνδε.

τὸ δὲ καταληκτικόν· (Fr. cxxvi.)

Διονύσου [x] σαῦλαι [y] Βασσαρίδες.

τῆς ἔσται πεντάσημος, ὅ ἐστι παιωνικὴ, ὡς ἡ, ΚΟΨΕΝ ΏΣΤΕ τροχαϊκὴ συζυγία οὖσα, ἔχει τὴν πρὸ αὐτῆς τὴν ΤΕ Μ' ΕΡΩΣ Ε παιωνικήν· τὸ δὲ ἑξῆς τὸ ΠΡΟΣΕΛΕΞΑΜΑΝ δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. Ἔστι γὰρ ἡ μὲν πρώτη συζυγία, ΠΡΟΣΕΛΕΞΑ, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα, ΜΑΝ ΟΝΑΡ ΚΥ μακρᾶς γενομένης διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ ΠΡΟ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας. Βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίει τὸ ἰωνικόν· κοινῆς δὲ συλλαβῆς γενομένης τῆς ΚΥ διὰ τὸ ἄφωνον εἶναι καὶ ἀμετάβολον, τὰ ἑξῆς ἔσται ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. 7. Διονύσου] Ὁ δεύτερος στίχος μολοττός ἐστιν ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν· ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός:

[s] *ζαιλεξάμαν.* Sic C. probante Bentleio. προσελεξάμην Fl. προσελεξάμαν H. a p. m. προσελαβάμαν N. ζαιλεξάμαν eſt pro διελεξάμην, more Æolico. Etymologus M. p. 407, 7. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ, ζὰ φασί· καὶ τὸν διάπλουτον, ζάπλουτον. Iidem, teſte eodem in ſequentibus, pro διαφλεγὴς dicebant ζαφλεγὴς, pro καρδία, κάρζα, pro διαμενὴς, ζαμενὴς, pro διάκορος, ζάκορος. Vide interpretes Heſychii in v. ζαβάλλειν, et præcipue ibi citatum G. J. Voſſium in Etymolog. v. *Zeta.*

[t] Κυπρογενήα Bentleius. κυπρογενία Turn. et MSS. plerique. κυπρογένηα C.

[u] Οὐδαμά. Vide Toupium ad Suid. T. II. p. 113.

[x] Vocem σαῦλαι triſyllabum faciunt σαΰλαι Micyllus p. 98, et Pauwius, improbantibus Arnaldo et D'Orvillio. Etymologus M. p. 270, 38. Διασαλακώνισον, ἀντὶ τοῦ διάθρυψαι, διαγαυρίασον. Ἀριστοφάνης, [Veſp. 1164.] τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς (ſic enim MS. D'Orvillianus, magno literarum noſtrarum emolumento inter theſauros Bibliothecæ Bodleianæ haud ita pridem repoſitus, pro vulg. ἀκριβῶς, quomodo etiam Suidas,) διαβαίνειν, καὶ οἱονεὶ σείεσθαι, παρὰ τὸν σάλον. Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα· διασαυλούμενον. Ἀριστοφάνης. (Fr. cv. ubi legendum videtur στόμφακα, quæ vox

C. XII. τὸ δὲ [x] ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι, (Fr. cxviii.)

---

occurrit Nub. 1370. nam ὄμφακα secundam corripit, uti testatur idem Acharn. 351. et Plato Comicus apud Schol. ibid. Suidam vv. δεινόν. ὄμφαξ. quem locum unicum hoc consilio proferunt Grammatici, Phrynichus Eclog. Att. p. 16. (Apparat. Sophist. MS. τὰς ὄμφακας θηλυκῶς εἶπεν Πλάτων) Eustathius Od. Α. p. 1390, 54. = 19, 37. ut ὄμφαξ genere fœminino a veteribus usurpatam fuisse ostendant. Hac occasione liceat observare elegantem Babrii choliambum apud Etymologum, p. 625, 53. iisdem fere verbis in MS. D'Orvilliano exhiberi, quibus eum correxerat perspicacissimus Musgravius apud Tyrwhittum in Append. Dissert. de Babrio, p. 53. Ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος ὡς ᾤμην.) Διασαυλούμενος, ἁβρυνόμενος, καὶ διαθρυπτόμενος· παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. Aristophanis fragmentum post vocem διαθρυπτόμενος collocandum vidit Brunckius, sed ante Brunckium idem viderat Albertus ad Hesychium. In Vespis 1164. perpendi merentur variæ lectiones apud Scholiasten διαλυκώνισον et διιλακώνισον. Consule H. Steph. Append. Thesaur. col. 743. C. D. F.

[y] Βασσαρίδες erant Bacchæ. Etymologus M. p. 191, 2. Βασσαρίδες, αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὅ ἐστιν ἐρημοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα· ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι. λέγονται βασσάραι αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. χιτῶνας οὖν ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου· ἀπὸ τῶν βησσῶν. Hæc sincera esse nemo affirmaverit, neque satis feliciter expedivit Sylburgius. Hesychius: Βασσάραι, χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Scholiastes Persii Sat. I. 101. *Bassarides, Bacchæ, quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces* Bassarin. *Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchæ succingebantur. Vulpes Thraces* Bassares *dicunt.* Hinc fortasse Etymologus paullo verisimilius corrigi potest: Λέγονται βασσάραι χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, ἀπὸ τοῦ Βασσάρου Διονύσου, ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Huic emendationi favet aliquatenus MS. D'Orvillianus, qui postrema sic exhibet ἀπὸ τοῦ β^{ου} διο^{ν}. ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν. Voces βασσάρου Διονύσου reperiuntur conjunctæ apud Clementis Alexand. Cohort. p. 19, 12. ὄργιον Διονύσου βασσάρου. Sed neque locutio βάκχου Διονύσου, licet ab h. l. aliena, temere damnanda est. Eustathius, Od. Ζ. p. 1551, 55. = 247, 29. βακχείῳ—ἔχοντι τὴν κλῆσιν, ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου. Hesychius v. Βάκχου Διώνης. οἱ μὲν βακχευτηρίας Σεμέλης· οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης. Athenæus p. 78. C. et ex eo Eustathius Od. Ω. p. 1964, 16. = 839, 8. Βακχίως Διονύσου. vide et Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. 5. Paullum diversa est Sophocl.

Παρὰ δ' ἠΰτε [a] Πυθόμανδρον κατέδυν' ἔρωτα φεύγων. C. XII.

τῷ δὲ [b] καθάρῳ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε,

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

Œd. Col. 678. βακχειώτας Διόνυσος. Eudocia in Anecdotis Græcis Villoiſoni, T. I. p. 87. Βασσάραι αἱ τοῦ Βάκχου τροφοί· διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιεῖσθαι τὸ μανιῶδες. Euſtathius ad Il. Ξ. p. 989. = 982. qui ex eodem fonte, ex quo Eudocia, hauſit, habet διὰ τὸ μανιῶδες, διὰ vero omittit Phavorinus, p. 356, 22. ed. Baſil. Cornutus, c. 30. p. 219. ed. Gale. ſic forſan diſtinguendus eſt: καὶ τὴν κίτταν, ὡς λάλον ὄρνεον ἀφιεροῦσιν αὐτῷ. Καὶ Βασσαρέα καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ βάζειν κ. τ. λ. Bacchus ſcilicet vocatur Baſſareus, non pica, ut minus recte interpres. Sed ut ad Βασσαρίδας revertar, hoc nomine inſcriptam fabulam compoſuit Æſchylus, cujus meminerunt et alii, et Eratoſthenes in Cataſteriſmis, p. 9. ed. Fell. unde nonnulla exſcribam argumentum iſtius tragœdiæ exponentia. Orpheus τὸν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς ἀνατολὰς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. Ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς, αἵ τινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέῤῥιψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις.—Valckenærius in Callimacheis p. 186. e MS. corrigit ἐπεγειρόμενος ἐπὶ τὴν ἕω, et paullo poſt e conjectura ἐπέπεμψε.

[z] ἀκαταληκτικὸν C.

[a] Πυθόμανδρον ſic Fl. et MSS. probante Bentleio ad Horat. Carm. I. 23, 5. Πυθόμενδρον C. πυθόμαν δὲ Turn. typorum forſan errore, nam alia lectio ad calcem commemoratur.

[b] καθαρῶς Turn. qui ſequentia ſic exhibet, Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ· deinde ut verſum Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα. Hæc vero prava verborum diſtinctio ad finem libri recte emendatur. Quod quidem fugiſſe videtur eruditiſſimum Meurſium Rhod. II. 13. ubi ex hoc Noſtri loco Timocreontem *Siculum* vocat. Ceterum ad hoſce ipſos verſus reſpicere videtur Plato in Gorgia p. 300. A. ed. Læmar. καὶ τοῦτο ἄρα τὶς μυθολογῶν, κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. Inter Anacreontea n. cvi. male inſeruit Barneſius, ſecutus fortaſſe Scaligerum Poet. II, 21.

ΚΕΦ. ΙΓ.

41 ## ΠΕΡΙ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ παιωνικὸν εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε ΚΡΗΤΙΚΟΝ, καὶ τὸ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, καὶ τὸ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιΐαν. Τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτήδειον. Δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους παίωνας. Καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν κρητικὸν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ,

42 ἔγειρε [c] δὴ νῦν, μοῦσα, κρητικὸν μέλος.

εἶτα ἐπιφέρει,

χαῖρε δὴ, μοῦσα· χρονία μὲν ἥκεις· ὅμως
δ' ἦλθες, [d] οὐ πρὶν ἐλθεῖν ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως.

ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας

---

1. Τό τε κρητικὸν] Ὁ πρῶτος παίων τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακρὰν, ποιεῖ τὸν κρητικὸν, τοῦτ' ἔστι τὸν ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελὼν ποιεῖ τὸν βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν, τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελὼν, ποιεῖ τὸν παλιμβάκχειον. 3. Μελοποιΐαν] Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς καὶ [e] δύο βραχειῶν πάλιν, ἀῤῥυθμία πολλὴ γίνεται καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρήσεται. Ἐπὶ μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου [f] διπλασίων ὁ λόγος γίνεται. 4. Λύσεις] Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες λύονται εἰς τοὺς παίωνας· ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν τέταρτον παιῶνα· ἡ δὲ ἐσχάτη, τὸν πρῶτον.

[c] δὴ νῦν cum Turnebo omittit Plotius p. 2661. Paullo ante καὶ τὸ παλιμβακχειακὸν om. Fl.

[d] Sic edd. MSS. cum Plotio l. c. Hermannus p. 355. scribendum putat δ' ἦλθες, οὔτοι πρὶν ἐλθοῦσα σαφές· ἀλλ' ὅπως. Vellem hunc locum plenius exscripsisset Toupius ad Hesych. T. III. p. 428.

[e] μιᾶς βραχείας πάλιν conjicit Pauwius.

[f] Legendum videtur ἡμιόλιος, vide supra Schol. ad cap. 3. Marium Victorinum p. 2485.

χώρας, εἰς ἣν τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. Οὕτω C. XIII.
γοῦν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντιθέασιν, οὗ [g] παράδειγμα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν· (Fr. viii.)

> ὦ [h] πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
> χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν Σφηξίν· (1266.)

> ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν.

καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι,

> φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγώ,
> καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.

ὁμῶς δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα, (Fr. ix.)

> ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλατάνοι εὖ διαφυτεύσομεν.

ἐν δὲ ταῖς [i] δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, καὶ κρητικοὺς

---

4. Ὦ πόλι φίλη] Ὅλοι παίωνες πρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς ΚΕ ἐν τῷ ΛΗ ΚΕΚΡΟΠΟΣ τῆς τελευταίας μόνης τὸν κρητικὸν ἐχούσης. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον παιωνικὸν τετράμετρον. 15. Ἐν ἀγορᾷ] Τὸ γὰρ ΕΝ ΑΓΟΡΑ τέ-

[g] παράδειγμα ſic C. alii παραδείγματα.

[h] ὦ πόλι. Vide Hemſterhuſium ad Ariſtoph. Plut. p. 261. Totus hic locus valde turbatur in ed. Turn. οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός. Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν· τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις ἐν Κόραξι· φησὶ γοῦν οὕτως. Dedimus ex Fl. et MSS.

[i] δευτέραις. Omnes libri προτέραις. Exſcribo Arnaldi notam. "Vir cel. T. Hemſterhuſius ad Jul. Polluc. X. "152. jure merito pro προτέραις "hic reponendum eſſe cenſet "δευτέραις. At ſi ſententia Cl. "Pauw vera foret, hæc emen"datio ſupervacanea eſſet; ſed "qui Theſmophoriazuſæ, quæ "ad nos pervenerunt, fuerint "ſecundæ, cum omnia loca et "voces, quæ a veteribus ex iis "citantur, in noſtris non inve"niantur? Ita apud Athen. I.

C. XIII. πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε, (Fr. xxii.)

μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,
μήτε Χάριτας βοᾷν εἰς χόρον Ὀλυμπίας,
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

43 Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἔν τισι ποιήμασι τοὺς πλείστους κρητικοὺς παραλαμβάνειν,

μᾶτερ ὦ πότνια, κλῦθι, νυμφᾶν ἀβρᾶν,
Δῶρι, κυμοκτύπων [k] ἧραν' ἁλίων μυχῶν.

ταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο· τοὺς δὲ [l] τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας. 4. Εἰς χορὸν] Πάλιν τὸ ΤΑΣ ΒΟΑΝ κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέσῳ, καὶ τὸ, ΕΙΣΙΝ ΩΣ κρητικόν. Ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί. 8. Μᾶτερ] Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια [m] τῆς α ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὸ κατέμιξε, λαμβανομένης· ἔτι δὲ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφώνων ἐπιφοράν.

" 29. A. et Harpocrat. v. Πύλη; " ut jam notavit vir eruditus " Lud. Kufterus, duo loca ex " fecundis citantur Thefmopho- " riazufis, quorum neutrum in " noftris reperias. Ifte, qui ab " Harpocratione citatur, ple- " nius extat apud Schol. Arif- " toph. Nub. 623. fed ibi fim- " pliciter eft ἐν Θεσμοφοριαζού- " σαις. Addi poffunt duo Sui- " dæ loca notata a viro appri- " me docto J. A. Fabricio Bibl. " Gr. II. 21. p. 677. Quorum " locorum alter eft in v. Λακω- " νίζω, alter in Λύκος ἔχανεν. " Eam vocem idque prover- " bium, quo etiam ufus eft Eu- " phron in Adelphis ap. Athen. " IX. p. 380. B. Suidas extare " ait in Thefmophoriazufis fe- " cundis: utriufque tamen nec " vola nec veftigium in noftris " eft Thefmophoriazufis. Sta- " tuendum itaque omnino, eas, " quas habemus Thefmophori- " azufas, primas effe; eoque " magis quod A. Gellius N. A. " XV. 30. locum citet ex pri- " mis Thefmophoriazufis, ut " fcribit, depromptum: qui e- " tiam in noftris reperitur. In- " de certo liquet pro προτέραις " hic legendum effe δευτέραις: " verficuli enim, quos Hephæf- " tio citat, in noftris Thefmo- " phoriazufis non inveniuntur." v. Cafaubon. ad Athen. I. 23. Kufter. ad Thefmoph. init. D'Orvill. Crit. V. p. 533.

[k] Ἧρα Turn. ἦραν Fl. MSS. ἧραν' lectio eft Salmafii ad Simmiæ Rhodii Securim p. 207.

[l] Lege τρεῖς.

[m] Sic Pauwius pro τὸ α.

καὶ πάλιν, C. XIII.

> σοὶ μὲν εὔιππος, [n] εὔπωλος, ἐγχέσπαλος
> δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὔσκοπον ἔχειν.

ἓν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε [o] ἀμφοτέρας τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς λύσας τὸν [p] ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας, ἐφ᾽ ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς [q] παρατελεύτου κέχρηται,

> σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα παρὰ κόρε νεβροχίτων.

συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας· εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικὸν,

> [r] θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ [s] τοῦ τετραμέτρου, ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπάγειν

---

9. Σέ ποτε] Ἰδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις ἐκ τοῦ πενταβράχεος· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τῆς ΝΕ πάλιν, ἐν τῷ ΝΕΒΡΟΧΙΤΩΝ ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης. 14. Ὧ δὴ] Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅπου ἔφη, ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν [t] τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον.

[n] Εὔπωλος. Sic omnes Edd. et MSS. defenditque Arnaldus ex Sophoclis Œd. Col. 711. Ex Pauwii conjectura εὔκωλος edidit Hermannus. εὔμωλος conjicit Toupius Em. T. III. p. 551. eodem plane modo quo ad Sophoclem Musgravius. In versu sequente Turnebus habet εὔσκοπόν γ᾽, quod metrum pessumdat, Ἐνυάλιος enim secundam producit. Dionysius quidem Halicarn. περὶ Συνθέσεως ὀν. c. xvii. p. 128. ed. Upton. allegat pro exemplo pedis Chorei, Βρόμιε, δορατόφορ᾽, ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε, quem tamen locum hoc nomine vitii suspectum habeo.

[o] ἀμφοτέρας deest Fl. B. H.

[p] ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν παίωνα C. ἐ. π. β. παραλαμβάνει πλὴν τῆς τελευταίας. ἐφ᾽ ἧς τὸν δ. παίονα Fl.

[q] παρατελευταίου Turn.

[r] θεμελιακὰν C.

[s] τῶν τετραμέτρων Fl. B. H.

[t] Recte πενταμέτρων Pauwius.

C. XIII. κρητικόν· τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισὶν, ἀφ' οὗ καὶ Θεοπόμπειον καλεῖται,

πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου [u] προκόπτειν τὸ μέ-
44 τρον, διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος, ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων, (Urſin. p. 65.)

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως οἷα [x] παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς τῶ [y] κυπαιρίσκω.

δεδηλώσθαι δὲ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, (Urſin. p. 202.)

ὦ περικλειτὲ [z] δ' ἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

---

5. Δύναται] Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπίπτοντες, ὅ τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχεῖος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον τριάκοντα χρόνων· πέντακις γὰρ ἓξ, τριάκοντα. Ἕως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ καθ' ἑτέρους καὶ ἕως λβ. Ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν ὡς ἔχοντα ἓξ χρόνους, οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον ὑπερπίπτοντα τὸν λ. πλὴν σημείωσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν διαφέρει πρὸς τὰ ἄλλα μέτρα. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατ' ἀφαίρεσιν τὰ ἀντιπαθοῦντα αὐτοῖς μέτρα τίκτει· ὥσπερ τὸ ἰαμβικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ βραχείας τίκτει τὸ τροχαϊκόν· τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς τίκτει τὸ ἰαμβικόν· ταὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. Τὸ μέντοι κρητικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς, ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ [a] μονοειδὲς αὐτό. Αὔξεται δὲ τοῦτο καὶ μέχρι ἑξαμέτρου.

[u] προκόπτειν—ἑξάμετρον om. C.

[x] παῖς παίσδει. Sic cum Bentleio Toupius Em. T. III. p. 385. οἷα παῖσδα Fl. B. N. H. παίσδει C. et Turn. conj. in calce. παῖς δὴ Turn. In ſeq. αἰπάνθης C.

[y] κυπαιρίσκω ſic recte Turn. C. Euſtathii loca Il. Ξ. p. 969. = 954, 20. Φ. 1239. = 1328, 47. Od. K. 1648, 7. = 382, 31. citavit D'Orvillius. Vide Koënium ad Gregor. p. 115. alii κυπαρίσκῳ.

[z] τ' ἄλλ' Turnebus in calce.

[a] ὁμοιοειδὲς conjicit Pauwius, deinde αὐτῷ Tyrwhitt. ὁμοιοειδὲς αὐτῷ Bentleius.

β. Τὸ δὲ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, *σπάνιόν ἐστιν· ὥστε, εἰ* C.XIII.2.
καί που ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεσθαι, οἷον,

ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν [b] κυρίξειν τιν' ἀρχάν,
φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις περιπηδήσεταί νιν.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν καὶ ὁμοιοειδῶν μέτρων.

---

5. Μονοειδῶν] Μονοειδῶν ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων. Ἐκεῖνα γὰρ ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν. 5. Ὁμοιοειδῶν] Ὁμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα· οἷον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ Φερεκράτειον, τὸ Γλυκώνειον, ὁμοίως κἀπὶ τῶν ἄλλων.

[b] κορύξειν Fl. B. κορίξειν H. calce. κηρύξειν C. κερύψειν D. κυρίζειν Turn. in

45 ## ΚΕΦ. ΙΔ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΝ.

ΤΗΣ δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα. ΕΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ μὲν οὖν, τὸ ΣΑΠΦΙΚΟΝ καλούμενον ἙΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, οἷον,

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.

τοῦτο δὲ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν [c] ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα ἐξ ἰάμβου, καὶ τῆς ἀδιαφόρου, ὥστε εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα περὶ τὴν τετάρτην συλλαβήν, πῆ μὲν βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. Θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τὸ,

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα

πρόκειται· θάτερον δὲ,

ἀλλὰ [d] τυίδ' ἔλθ' αἴ ποκα κατερῶτα.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα βααβ αββ
βαββ βααβ αβα

---

[c] ἑξάμετρον Fl. B.

[d] τυίδ' ἐλθ' αἴ ποτι κατ' ἔρωτα Fl. αἴ πότα C. τοί δ' ἔλθ' αἴποτι κ. ἔ. Turn. Locus exhibetur ſecundum Voſſii emendationem ad Catullum, p. 116. Sed pro κατερῶτα videtur ſcribendum κατέρυτα. Vide Koënium ad Gregor. p. 274. In canonibus metricis edendis Editionum et Manuſcriptorum nulla habenda erat ratio. Ubique ad Hephæſtionis mentem, non monito lectore, reformavi. Hoc tantum notent tirones, ſyllabam brevem litera α, unum tempus, longam litera β, duo tempora ſignificante, indigitari. Ceterum hunc locum egregie illuſtrabunt obſervata peritiſſimi rerum muſicarum interpretis Caroli Burneii, *Hiſtory of Muſic*, T. I. p. 74.

ἔστι δὲ καὶ παρ' [e]Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν C. XIV.
εὕρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον, 2, 3. 46

> χαῖρε Κυλλάνας [f] ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι.

τοιούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφήν· εἶτ' [g]ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον, χοριαμβικὸν πενθημιμερὲς, συνέμπιπτον δακτυλικῷ τῷ εἰς δεύτερον τροχαῖον· [h] οἷόν ἐστι τὸ,

> πότνια θυμόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστὶν ἐπιχοριαμβικόν.

β. Ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ [i]ἙΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, ὃ τὴν μὲν πρώτην [k]ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ χοριαμβικὴν καὶ ἰαμβικὴν καταληκτικὴν καταληκτικά· [h] οἷον,
(Schneider. lxv.)

> Ὁ [l] Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι,
> ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

γ. ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ δὲ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ΑΛΚΑΙΚΟΝ ἙΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ κατα-

---

[e] Ἀλκαίῳ. Sic calx Turnebi cum Fabricio Bibl. Gr. VII. p. 19. Ἀλκαίων edd. et credo MSS. Ἀλμάνι quidem C. ſed ſtatim delet.

[f] μέδεις ſic MSS. ὃς μεδέεις Fl. μέδων Turn.

[g] ἐπιφέρουσι τὸ διχοριαμβικὸν Fl. B. H.

[h] οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον Turn.

[i] ἐνδεκασύλλαβον om. C.

[k] ἀναπαιστικὴν F. H. B.

[l] Μουσαγέτας eſt Epitheton Apollinis qui ita vocatur a Platone Legg. II. init. Strabo, X. p. 468. A. Ariſtides Quintilianus p. 4. invocat τὸν πρόσω θεὸν Μουσαγέτην qui ibi eſt Ἀπόλλων Μουσῶν ἐπιστάτης. *L. Hotchkis.* Vide Bentleium ad Hor. Carm. IV. 6, 25. Pindar. Nem. V. 45. Ariſtoph. Av. 217. Euſtath. Il. A. p. 10. = 8, 45.

C.XIV.4. χλεῦδα, ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, οἷον, (Urſin. p. 104.)

[m] ὦ 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Διός.
[n] Μέλαγχρος [o] αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

ὥστε εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα, κανόνα δὲ τοιόνδε,

αβαβ ββαα βαα
ββαβ ββαα βαα
αβαβ αβαα βαα
ββαβ αβαα βαα

δ. Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ΑΛΚΑΙΚΟΝ ΔΩΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, οἷον, (Urſin. p. 102.)

47 ἰόπλοκ', ἀγνὰ, [p] μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.

---

[m] ἄναξ—μέγαλοιο Fl. H. B.

[n] Melanchrus Mitylenæ tyrannus a Pittaco interficitur. Diog. Laert. I. 74. Suidas in v. Πίττακος. Alcæus Pittaco inimicus hæc in laudem Melanchri ſcripſiſſe videtur. Vide D'Orvillii Van. Cr. p. 459. et Bentleium Diſſert. Phalarid. p. 33. ed. 1699. *L. Hotchkis.* Bentleius in notulis MSS. neſcio qua de cauſa, ſcripſerat, "Μελάγχρως καὶ μελαγχρής· ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η. Κρατῖνος. Photii Lex. MS." Quibuſcum tamen conferenda Euſtathii Od. Π. p. 1799, 16. = 601, 1. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ συγκόψας τὸ μελαγχροιής, μελαγχρὴς λέγει· ὅθεν καὶ Μένανδρος, μελαγχρές φασιν εἶπε μειράκιον. Menandri locus, ni fallor, Clericum effugit. Antiphanes Athenæi IV. p. 161. A. Euſtath. Od. Τ. p. 1863, 55. = 694, 8. μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

[o] αἰδὼς Fl. Turn. Arnaldus αἰδοῦς legendum ſuadet, quod eſt veriſimile, vel pro illo αἰδώς. *L. Hotchkis.* Edidi αἰδῶς ſecutus Voſſium ad Catullum p. 118. probante D'Orvillio.

[p] μειλιχόμειδε. Hanc vocem ad corruptam Heſychii gloſſam bene admovit Toupius Em. III. p. 426. etſi in verbis lexicographi conſtituendis, MSti ope deſtitutus, a vero aliquantum aberraverit. Codex Venetus apud Schowium pro Muſurianis Μειλιχόμητις, ἡδύς, exhibet tantum μειλιχομετίδης. Una τ literula deleta omnia plana evadent: μειλιχομειίδης, πραΰγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραΰνοος. Non tamen negarim vocem ultimam τῷ μειλιχόμητις aptius convenire. Conferendus H. Steph. Theſaur. II. p. 1612. A.

[q] ὁ κανὼν οὗτος, C. XIV. 5, 6.

αβαβ ββαα βαβα
ββαβ αβαα βαββ

ε. Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν, ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον· εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου καταχλεῖδα· οἷον,

τοιοῦτος εἰς Θήβας παῖς [r] ἁρμάτισσ' ὀχήμενος.
[s] μόλις μὲν Ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ββαα βαβα βαα
ββαβ αβαα βαββ βαβ.

ϛ. ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ δὲ ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ τρίμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαρὰς, οἷον, (Urſin. p. 66.)

περισσόν. αἰ γὰρ Ἀπόλλων ὁ [t] Λύκειος.
[u] Ἰνὼ σαλασσομέδοισαν ἀπὸ μάσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ααββ ααββ
ββαβ ααββ ααβα.

ζ. Καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμένου

---

23. Ἀνακλωμένου] Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἔν τινι βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας

[q] καὶ ἔστιν ὁ κανὼν οὗτος Fl. B. D. H.

[r] ἁρμάτισσ' ὀχήμενος. Sic Bentleius. ὀχούμενος Arnaldus. ἁρμάτισσι χήμενος Turn. Fl. χείμενος C.

[s] μᾶλις C. Ἕννα Toupius ad Suid. T. I. p. 168. Canon deeſt in ed. Turn. ἀκατάληκτον deeſt Turn.

[t] Λύκηος C. Λύκιος Turn. Fl.

[u] ἰνὼ σάλας ὁ μίδοισαν ἀπομάσδων Fl. ἰνωσαλασσομέδοισαν ἀπὸ μάσδων C. Ἰνὼ σάλας ὁμέδοισαν ἀπομάσδων Turn. σάλασσα pro θάλασσα Dorienſibus tribuit Etymologus MS. Paris. apud Koën. ad Gregor. p. 137.

C.XIV.6. δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος [x] ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον· οἷον παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 10.)

ἔχει μὲν [y] Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Σαπφοῖ τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν.

κανὼν δὲ αὐτοῦ [z] οὗτος,

αβαβ ααβα βαββ
ββαβ ααβα βαβα.

βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος λειπούσης χρόνῳ· παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον, ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ, ἑπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκήν· ἔχει δὲ οὕτως ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ Τεχνικοῦ. Ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας ὀφείλουσα εἶναι μακρὰ, βραχεῖά ἐστιν· ἡ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρά ἐστιν, ἥ τις ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν, καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν ποιεῖται.

[x] ἢ ἑπτάσημος om. Fl. ἤτοι ante ἑξάσημος habet Turn.

[y] Ἀνδρομέδαν καλὰ ἀμοιβὰν C.

ψάφοι Fl. ψαπφοῖ B. H. C.

[z] οὗτος. ὅδε Turn.

ΚΕΦ. ΙΕ. 48

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

ΓΙΝΕΤΑΙ δὲ [a] καὶ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου [b] παραλαμβάνηται στίχου. Πρῶτος δὲ καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται· ἐπὶ μὲν γὰρ ἐποίησεν ἔκ τε ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ,

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

Τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' ὅλου κέχρηται τοῦ ἑφθημιμέρους, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ [c] κώλῳ δύο, οἷον,

---

2. Μηδὲ ἕνωσιν] Ὡς τὰ ἐλεγεῖα. Τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἥνωται ἐν τῷ μέτρῳ, οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα ξδ. Τὰ γὰρ ὀκτὼ μέτρα τοῖς ὀκτὼ μέτροις, τοῦτ' ἔστιν ἑαυτοῖς, ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ ταῦτα γίνεται. Ἀπὸ τῶν ἑξασήμων μὲν, λϛ· ἑξάκις γὰρ τὰ ϛ, λϛ. Τῶν δὲ τετρασήμων [d] εἰσὶν κδ, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Ἔτι καὶ θάτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μέν ἐστιν ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ ὀκτὼ, οἷον, ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα χοριαμβικοῖς ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ κδ, ἀντιπαθῆ κδ, ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένης, τὸ ὅλον ἓν ποιεῖ, ΑΧΡΕΙΟΓΕΛΩΣ. Ἐν γὰρ τῷ ΛΩΣ ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἑφθημιμερές ἐστιν ἐν τῷ Ο, καὶ ἔτεμε τὸ ὉΜΙΛΕ. 5. Ἡμιολίου] Ἡμιόλιον εἶπε τοὺς τρεῖς ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου. 9. Ἑφθημιμεροῦς] Ἑφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπαρτίζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἁπλοῦς πόδας καὶ συλλαβήν.

[a] Καὶ deeſt Turn.

[b] παραλαμβάνωνται Turn.

[c] κύκλῳ F. N. H. B. κόλῳ C. tum δύο Turn. quod deeſt Fl. et credo MSS.

[d] Ita emendavit Pauwius. Turnebus edidit τῶν δὲ τετρασήμων τέσσαρα τὰ λ. ε. εἰσὶ κδ.

C. XV. Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν· οἱ δὲ πολλοί.

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ [e] Κρατῖνος,

χαῖρ', ὦ μέγ' [f] ἀχρειόγελως, ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτὴς ἄριστε πάντων,
εὐδαίμον' [g] ἔτικτέ σε μήτηρ ἰκρίων ψόφησις.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως [h] τὸ τρίτον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις· τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. Καὶ μέντοι καὶ τοὺς σπονδείους παρῃτήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ οἱ μετὰ τὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι,
49 ἀλλὰ ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟΝ, τὸ ἐξ ἰωνικῆς, καὶ χοριαμβικῆς, τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. Δύναται

---

2. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν] Ὅ ἐστιν οὐκ εἰς τὸ ἑφθημιμερὲς τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετά· οἷον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου ἐγίνετο ἑφθημιμερές. 6. Εὐδαίμον] Εὐδαίμον' ἔτικτε, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος· ἡ ΚΤΕ συλλαβὴ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος. 7. Ἐνταῦθα] Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἑφθημιμερεῖ, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ [i] τῇ πρὸ αὐτοῦ πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἑφθημιμεροῦς, ἡ τομὴ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε. 12. Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον] Οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαίστους· καὶ ὁ πρῶτος σπονδεῖος, δυνάμει ἀνάπαιστός ἐστι, καὶ ὁ [k] ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ, ΑΥΤΑ ΔΕ ΣΥ ΚΑΛΛΙΟΠΑ· [l] δύναται δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, ΑΥΤΑ ΔΕ ΣΥ, καὶ ἑξῆς χορίαμβος, ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν.

[e] Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις Turn.

[f] Ἀχρειόγελως. Suidas ad hunc locum fortaſſe reſpiciens, Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος· ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. Loquendi ratio defluxit ex Od. Σ. 162. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν. De ἐπίβδαις vide Ruhnkenium ad Timæum p. 119, 120. Verſum male repræſentat Turnebus Χαῖρ' ὦ μέγα Χρειογέλως ὁμιλετὴς ἐπίβδαις. ἀχρειόγελος ὁ μῖταις Fl. ὁμιλετεῖ C.

[g] ἔκτισε τε—ψόφησιν Fl. μετ' αὐτὸν Ἀρχίλοχον Turn.

[h] τὸ τρίτον. Sic Fl. et MSS. τρίμετρον Turn. τρίτον μέτρον conjicit Tyrwhittus.

[i] τοῖς Pauwius.

[k] ἑξῆς vel οἱ ἑξῆς Pauwius.

[l] Sic Pauwius pro δύναται δὲ τὸ κα.

δὲ καὶ εἰς [m] τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι εἰ ἀπὸ [n] σπον- C. XV.
δείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς, (Urſin. p. 7.)

αὐτὰ δέ συ Καλλιόπα.

τοῦ προσοδιακοῦ ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον.

Τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω [o] διαιροῖτο, εὑρήσει

---

3. Αὐτὰ] Δύο συλλαβαί. τὸ ΑΥΤΑ ΔΕ ΣΥ ΚΑΛΛΙΟΠΑ δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος. 4. Τοῦ προσοδιακοῦ] Ἐσθ᾽ ὅτε γὰρ καὶ ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ, καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν·

Ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον [p] ἃ ν λέγω σοι.

ἐφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμικται, καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττον, καὶ χορίαμβον, ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδὸς ποιεῖ ἀναπαιστικόν. Τὸ ἑξῆς ΤΟΥΣ ΔΕ ἙΞΗΣ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΥΣ βούλεται δεῖξαι τὸν ἀνάπαιστον ᾠκειωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ. Ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι, ἐὰν ᾖ ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος, οἱ δὲ ἑξῆς ἀνάπαιστοι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, καὶ λοιπὸν ὁ ἑξῆς εὑρίσκεται χορίαμβος, ἔκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου.

[m] τρίμετρον ἀνάπαιστον T. τρίτον ἀνάπαιστον Fl. N. H. B. exhibent, ubi nullus dubito quin ſcriptum fuerit εἰς Γ. ἀναπαίστους atque ex γ litera numerali τρίμετρον et τρίτον orta eſſe. Auctor vult, Proſodiacum ex Ionico a majore et Choriambica dipodia poſſe dividi in Anapæſticum e Spondeo et duobus Anapæſtis,

αὐτὰ—δὲ σὺ Καλ-λιόπα.

L. Hotchkis.

[n] σπονδείου Turn.

[o] διαιροῖτο. Sic Turn. et C. ex emend. διαιρεῖ Fl. B. N. H. C. a p. m.

[p] ἃ ν λέγω. Sic proculdubio corrigendum eſt, quod et me monuit Dobræus. ἃ λέγω Turn. Particula ἂν alias nonnunquam a librariis omittitur. Sic in verſu Euripidis Suppl. 736. ubi edd. recte habent ἂν σὺ τυγχάνῃς, Plutarchus II. 1056. C. quomodo fere Diogenes Laërt. IX. 71. et Suidas v. Πυῤῥώνειοι, citat ἃ σὺ τυγχάνεις. Λέγομεν e conjectura Pauwii recepit Hermannus, quod nequeo probare, quia tam Scholiaſtæ quam Eupolidis ipſius ſententiæ adverſari videtur.

C. XV. τῷ προσοδιακῷ ἐφάρμοζον. Ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχῃ τὸν πρῶτον, τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους, τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας [q] προστιθεὶς τῷ σπονδείῳ, [r] ποιήσει ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, [s] οἷς ἑξῆς χορίαμβος. Δύναται δὲ κἂν ἀπὸ ἀναπαίστου κἂν ἀπὸ δακτύλου ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παραλαμβάνεσθαι, [t] τοῦ δὲ ἑξῆς χοριάμβου γενομένου· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ,

[u] Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παιῶνος δευτέρου, ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ

---

5. Κἂν ἀπὸ δακτύλου] Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδείου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἑξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷόν ἐστιν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν. Γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικὸς, τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου, καὶ γίνεται πρῶτος παίων· λοιπὸν ὁ ἑξῆς εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου. Πάλιν, ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ᾖ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικὸς, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ γίνεται δεύτερος παίων, καὶ ὁ ἑξῆς χορίαμβος ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς καὶ τοῦ ἀναπαίστου. Διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτε· ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἴαμβος τῷ ἀναπαίστῳ. Ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἐφθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου λήγουσαν, τὸ μετ᾽ αὐτὸ ἰαμβικὸν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

καὶ τόν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσ-
έφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

λοιπὸν τὸ ΕΦΗ, ἴαμβος· τὸ δὲ ΠΟΔΑΣ Ω ἀνάπαιστος· καὶ ΚΥΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται.

[q] προσθεὶς C. Turn.
[r] ποιήσεις C. Turn.
[s] οἷς ἑξῆς χορίαμβος. Sic C. οἷς ἑξῆς χορίαμβον Fl. H. οἷον ἑξῆς χοριαμβικὸν Turn. Aliquando conjeci ὄντος ἑξῆς χοριάμβου. Dobræus καὶ τὸν ἑξῆς χορίαμβον.
[t] τοῦ δὲ ἑξῆς χοριάμβου γινομένου. Sic Fl. quacum conspirant N. H. B. in N. vero δὲ deest. τῶν ἑξῆς χοριάμβων γινομένων C. sed τῶν om. Turn.
[u] Ἑρμονίδη Fl. B. H.

ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεοικὸς τῷ προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν. Παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γένηται τὸ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ [x] ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος καὶ ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ, C. XV.

ἀστῶν δ᾽ οἱ μὲν κατόπισθεν

[y] τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συλλαβὴν μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἑξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ, ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ᾽ ἔστιν ὁ μολοσσος, μὴ ἐμπίπτοι. 50

Ὑπονοήσειε δ᾽ ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ᾽ αὐτὸν, καθ᾽ ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι,

---

5. Δύναται δέ τις] Δύναται, φησὶ, τὶς βιάσασθαι καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων, Ἀστῶν οἱ μὲν κατόπισθεν, ἄχρι δύο σπονδείων. Ἀστῶν δ᾽ οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἑφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἑξῆς, χορίαμβος. Χορίαμβός ἐστι, τὸ ΜΕΝ ΚΑΤΟΠΙΣΘ. Ἀλλ᾽ οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ᾽ ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος. 13. Τρίτην διαφορὰν εἶναι] Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιοῦντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιοῦντες.

[x] ἰωνικοῦ Fl. et MSS. ἰαμβικοῦ Turn.

[y] τὸν — ποιήσας. Ita Fl. B. H. D. et sic fere Turn. ad calcem. τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας Turn. C. et mox αὐτῶν. τὸν πρῶτον. Ita Fl. nempe Ἀστῶν δ᾽ οἱ essent molossus, atque μὲν κατόπισ Choriambus. Sed Ionicus eam contractionem in molossum minime recipiet. Turnebus hæc pejus τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας. *L. Hotobkis.*

C. XV. 2

Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.
φιλέειν στυγιόν περ ἐόντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι· Φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχρημένος, δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ἴαμβον περιίστασθαι. Ἡ δὲ τοῦ [z] ἀναπαίστου φαντασία γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον. Κρατῖνος δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς [a] Ἀρχιλόχοις,

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι [b] οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν Ἐρασμονίδη.

β. Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων. Ἄλλο δέ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰθυφαλλικοῦ, [c] οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

---

8. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν] Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ Ἀρχιλοχείῳ. Δοκῶν οὖν τοῦτο μιμεῖσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος ΤΩΝ ΑΩΡΥΛΛΕΙΩΝ. Ἀωρύλλειοι· οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι. 14. Τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας] Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων.

[z] ἀναπαιστικοῦ C. mox γεγονέναι F. N. H. quod ortum ex γεγονέναι (νε superscr.).

[a] Ἀρχιλόχοις. De titulo hujus fabulæ vide Caſaubonum ad Athenæum III. 9. Menagium ad Laert. I. 12. Hanc vocem Heſychio v. εὕδοντι admodum probabiliter reſtituit Sopingius. De fragmento ſequente adi Sopingium ad Heſych. v. ἱράσμιον. De voce ἀωρολείων, præter Suidam, conf. Caſaubonum ad Sueton. I. 47. et Toupium Add. Theocr. V. 90. Ad calcem Turnebi alia commemoratur lectio ἀωρυλλείων, quam habet quoque Scholiaſtes.

[b] οὐκ ἄντικρυς. Hoc eſt, ut Hermanni verbis utar, "pro "Dactylico ordine Logaœdi"cum adhibuit," vel ad Noſtri rationes accommodatius, iambum pro anapæſto in ſedem tertiam introduxit.

[c] οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον deſunt Fl. et MSS. et mox οἷόν ἐστιν οὗτος.

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη. C. XV: 3.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας, διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον, καὶ κρητικὸς, οἷόν ἐστιν οὗτος,

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἷος ἦν [d] ἐφ' ἥβης.

τοῦτο [e] παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxci.)

[f] τόν με παλαιστρῖται ὁμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς [g] Σεριφίοις, οὐκέτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ 51 καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον,

χαίρετε πάντες θεοὶ, πολύβωτον, ποντίαν Σέριφον —

γ. Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον, ἐκ

---

2. Ὁ τελευταῖος] Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος ὥσπερ ἐν τέλει [h] στίχου· στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴ γε δύο συνειρημέναι εἰσί· καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. 12. Ἀσυνάρτητον] [i] Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων.

[d] ἐπ' ἥβης Fl. οἷον—ἐπήβης C.

[e] παρὰ μὲν τ. Turn. καὶ deeſt Turn.

[f] De hoc Callimachi loco agit Valckenærius in Diſſertatione de Ariſtobulo p. 125. cujus verba expromam: "Ex "omnibus aliis Poetis unus "mihi *Callimachus* videtur, ip-"ſius ætate Græce converſos, "libros evolviſſe noſtros ſacros, "hinc etiam tranſſumſiſſe non-"nulla, quin ſeptimum quoque "diem mundo natalem laudare "potuiſſe, numeri certe ſepte-"narii laudator *H. in Del.* v. "251. et ſeq. *Hephæſtion* hunc "dat verſum *Callimachi* p. 50. "Τόν με παλαιστρῖται ὁμόσας θεὸν "ἑπτάκις φιλήσειν. ne oſcula qui-"dem abſque Numine ſepties "fuiſſent repetita: Certe hoc "ſpectavit *Apuleius Met.* XI. "p. 238. *marino lavacro ſe tra-"diderit ſepties ſubmerſo fluctibus "capite.*"

[g] Σεριφίοις. Edd. et credo MSS. habent Σερίφοις. Sed alteram lectionem prætulere Viri doctiſſimi ad Pollucem VII. 69. X. 156. quemadmodum Codex D'Orvillianus Etymologi M. p. 751, 5. In verſu Cratini πολυβώτου ποντίας Σερίφου emendat Hemſterhuſius ad poſteriorem Pollucis locum, ſine neceſſitate, ut vidit Pauwius. Pro ποντίαν Fl. male habet παντοίαν. In C. πάντα θεοὶ οἱ πολύβρωτον ποντίαν.

[h] Sic Pauwius: erat στίχος. στίχον.

[i] Corrigit Pauwius τρίτον εἶδος ά. ἐ. δ. δ. κ. σ. καὶ δ. h. e. τεσσάρων ἰάμβων.

C. XV 4. δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου,

ἀλλά μ' ὁ [k] λυσιμελὴς, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

δ. Ἔνδοξόν ἐστι [l] καὶ ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ΕΓΚΩΜΙΟΛΟΓΙΚΟΝ καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν [m] καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, (Ursin. p. 104.)

Ἦ ῥ' ἔτι [n] Δινομένει τῷ Τυῤῥακήῳ
τἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

[o] κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν, (Fr. CXX.)

[p] Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναιχμάν.

---

4. Ἔνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον] Ἐπισύνθετον δὲ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον, ἀσυμφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων.

[k] λυσιτελὴς MSS. πάθος Turn.

[l] καὶ om. Turn. et mox ἐστὶν Fl. H. B.

[m] καὶ om. Turn. et mox ἄσμασιν dat Fl.

[n] δινομένη τῷ τυῤῥάκηῳ Fl. H. B. μυρσίνῳ Fl. C. B. μυρσίνῳ D. Bentleius in Epiſtola ad medicum celeberrimum Ricardum Mead, p. 250. ſplendidi operis quod munificentiæ viri de humanioribus literis optime meriti, C. Burneii, debemus, " " in ηιοι may be either pronounced " and make a ſyllable; or be adjunctum, (that is, iota ſubſcriptum,) in the Æolian manner; " as I remember theſe verſes of " Sappho (ſic) in Hephæſtion." Deinde citat noſtri verba prout in textu leguntur. In notulis MSS. idem indicavit corruptum Athenæi locum XI. p. 460. D. Ἀλκαῖος· Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης δινομένη παρίσδων. MS. habet παρίσδων. Sed hæc ingeniis meo ſagacioribus perſananda commendo. D'Orvillii et aliorum ſuper hos verſus diſputationes commodiore loco infra dabuntur.

[o] κέχρηται—ᾄσμασιν om. D.

[p] Ὀρσόλοπος ſic C. et Codex Etymologi D'Orvillianus p. 634, 1.1. quemadmodum recte edidit Barneſius. ὀρσόλεπος Fl. H. ὀρσόλεπτος B. ὄρσ' ὀλέπος Turn. φιλέειν Fl. H. B. μὲν αἰχμὰν Edd. MSS. μεναιχμὰν vult Pauwius, alterum D'Orvillius.

ε. Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ, ΙΑΜΒΕΛΕΓΟΣ καλεῖται· [q]τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ· C. XV. 5, 6, 7.

πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν.
[r]κεῖναι λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἄναξ.

ϛ. Γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον Πλατωνικὸν, ἐν ᾧ, τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο [s]δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ· τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις,

χαῖρε παλαιογόνων ἀνδρῶν θεατῶν [t]ξύλλογε παντοσόφων.

ζ. Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον, (Fr. lxviii.)

ὃς καὶ [u]τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τίκετο ξανθὰν Ἀθάναν. 52
[x]σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

---

1. Ἀντιστραμμένον] Τὸ δὲ ἀντιστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος ἐκ τοῦ ποιοῦ· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ. Τὸ πρῶτον γάρ ἐστιν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ δεύτερον ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι καὶ συλλαβὴ, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι καὶ δύο συλλαβαὶ καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δύο συλλαβαί. Τὸ μὲν β διπλάσιον. Εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν· Τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

[q] τοῦτο Turn.

[r] κεῖνων. Recte, ut videtur, inter Pindaricorum carminum fragmenta n. LXVII. edidit Schneiderus. Priorem versum Pindaro diserte tribuit Clemens Alexand. Strom. VI. p. 731. (Fr. C.) λυθέντες C.

[s] Pro δακτυλικὰ C. habet πλατωνικά. Quod ad fabulæ Platonicæ epigraphen attinet, eodem plane, quo hic exhibetur, modo scriptam allegat, auctoris licet nomine omisso, Etymologus M. p. 595, 40. τῶνδε βουλευτὶς πόνων· ἐν ταῖς Ξαντρίαις. In p. 755, 43. MS. D'Orvillianus præstat Πλάτων ξτ (i. e. ξάνταις.) ἦν δὴ θόρμος τευταζόντων. Suidas etiam ξάνταις vv. Πλάτων. τευτάζειν. Adde Eudociam Villoisoni v. Πλάτων.

[t] ξύλλογον N. πανσόφων C.

[u] τί πῶς Fl. B. τυπῶς H.

[x] σοφοί. Hunc versum inter Pindarica n. xxix. Plutarchi auctoritate II. p. 116. D. recepit Schneiderus.

C. XV. 8. η. Τοῦ δὲ [y] δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου γίνεται τὸ ΕΛΕΓΕΙΟΝ, ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐ-
54 τοῦ μέρος ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ πρότερον, κινουμένους ἔχει τοὺς [z] δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι, ἢ σπονδείους· ἢ τὸν μὲν πρῶτον, δάκτυλον· τὸν δὲ δεύτερον σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον, σπονδεῖον· τὸν δὲ δεύτερον, δάκτυλον. Παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· τὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο [a] δακτύλων συνεστήκῃ· οἷον,

[b] Νήϊδες οἳ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείαν, τὸ δὲ πρότερον οὔ. Ὥστε αὐτὸ ποτὲ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ [c] τρεισκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

Καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου, ἓν σχῆμα·

[d] παίσατε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

---

[y] Pro δακτυλικοῦ C. habet καταληκτικοῦ. Pro δὶς Fl. exhibet δύο.

[z] δύο om. C. mox αὐτοὺς om. Turn.

[a] δακτυλικῶν Fl. B. συνεστήκοι Turn. συνεστήκει C.

[b] Νήϊδες. Hunc verſum ex Elegis Callimachi depromtum eſſe ſibi perſuaſum habuit Hemſterhuſius ad iſtius Poetæ Fr. cxi. qui conſtructionem ſic ordinat: φίλοι, οἳ οὐκ ἐγένοντο νήϊδες Μούσης. Citatur etiam hic verſus ſine auctoris nomine in Grammatico MS. quem infra exſcribam. Diſerte imitantur Auctores Epigrammatum apud Brunck. Anal. T. III. p. 265. n. DXXXIX. Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ πέφυκας Νῆϊς Μουσάων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις. et p. 269. n. DLXIV. Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

[c] Ita legendum erat poſtulante ſenſu. MSS. et Fl. tantum habent δωδεκασύλλαβον. Turn. tantum τρεισκαιδεκασύλλαβον. Mox pro εἶναι quod deeſt Fl. γίνεσθαι N. H.

[d] Hunc verſum, e poeta vetuſto, forſan Callimacho, deſumtum, mutuatus eſt Agathias Brunck. Anal. III. p. 40. n.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν· C. XV. 9.

[e] τίκτεσθαι· βροντᾷν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

τοῦ δὲ τρεισκαιδεκασυλλάβου, δύο σχήματα. ποτὲ μὲν πρῶτος ὁ δάκτυλος·

Νηΐδες οἱ Μούσαις οὐκ ἐγίνοντο, φίλοι.

ποτὲ δὲ δεύτερος·

ῥέζειν, καὶ στιφίων εὔαδε τῷ Παρίῳ. 55

Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως [f] καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον, οἷον τὸ Καλλιμάχου, (Fr. cxcii.)

ἱερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

θ. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀν-

---

8. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, ΟΥΚ ΕΓΕΝΟΝΤΟ ΦΙΛΟΙ, διπλασιάσῃ τὶς, ποιεῖ ἐλεγεῖον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάσῃ τὶς, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγεῖον. Ἐὰν γὰρ ἔχῃ τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον· ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾖ, δυνατόν· διὸ [g] εἶπεν οὐ πάντως. Δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισημήνασθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγεῖον· εὑρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν τῷ διπλασιάζεσθαι τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τὶς εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας. 11. Διοσκουρίδεω] Ἡ γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς οὐκ ἀπήρτησεν εἰς μέρος λόγου. Λήγει γὰρ εἰς τὸ ΔΙΟΣ· τὸ δὲ ὅλον μέρος εἰς τὸ ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΕΩ. 12. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν] Πρώτη ἀντιπάθεια, ἡ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις, πρὸς τοὺς δισυλλάβους ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἁπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνωνται· οἷον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου ὁ ἀπὸ μακρᾶς τροχαῖος παραληφθείη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς

XX. Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῷ Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν. Ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον Οὐ λάθε· ΤΩΝ Δ' ΕΤΕΩΝ Ἡ ΔΕΚΑΣ ΟΥΚ ΟΛΙΓΗ.

[e] Plutarchus, *Quomodo Adulator ab Amico internoscatur*, T. II. p. 54. D. εὐφυής εἰμι ποιητὴς καὶ στίχον οὐ φαυλότατον γράφων· ΒΡΟΝΤΑΙΝ Δ' ΟΥΚ ΕΜΟΝ, ΑΛΛΑ ΔΙΟΣ.

[f] καθ' ἕτερον. N. habet καθ' ἕκαστον. *L. Hotchkis* conjicit κατὰ πρότερον.

[g] εἶποι Pauwius.

C.XV. 10. τιπάθειαν, ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου· οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον [h] Ἰοβάκχοις,

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

ι. Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον [i] Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον, παρὰ μεν αὐτῷ Εὐριπίδῃ, (Fr. inc. cxcviii.)

Ἔρως ἀνίχ' ἐπνώτας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, (Fr. cxvi.)

[k] ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χόρῳ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ᾐσθόμην· ἔστι κ' Ἀφροδίτα.

ἀρχῆς δακτύλου καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχεῖος, καὶ ἑξῆς ἔχων δύο μακρὰς παραληφθείη. Ἔστι δὲ [l] ἀντιπάθεια ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις, [m] οἷόν ἐστι τὸ ἀναπαίστοις· ὡς εἶναι μὲν τριῶν μερῶν τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικὸν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων. 9. Ἔως ἀνίχ] Ἐνδεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἑφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἑξῆς ὅμοιον, καὶ τὸ γ.

[h] ἰοβάκχοις. "Fl. plenam "distinctionem ante hanc vo- "cem habet, et Cod. Ἰοβάκχης "habet in initio versus. nec "agnoscit voculam καὶ, sed rec- "te vulgata se habet. vid. J. "A. Fabricium Bibl. Gr. I. p. "572. ad hos Ἰοβάκχους in "Bacchicis festis cani solitos "respicit Pollux IV. c. vii. "παροίνια, ἰόβακχοι. Vero si- "mile autem fit, Archilochum "forte primum Ἰόβακχον com- "posuisse: deinde ab aliis poë- "tis alios hymnos ejusdem ar- "gumenti fuisse additos: sen- "sim omnes illos in unum fas- "ciculum collectos et ad unum "auctorem relatos esse. Sic "Pervigilia Veneris duo in "unum locum collata coaluere, "ut probabile admodum nuper "reddidit illustris J. Buherius "in adnott. ad illud carmen, "Petronii de bello civili Poë- "matio subjunctum." *D'Orville*. De his infra ad Proclum.

[i] Εὐριπίδειον. Vide Schol. Aristoph. Equit. 753. in ed. Fl. male ἔλαμψεν.

[k] In C. locus sic exhibetur mutilus, ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χόρῳ τῆς λύρης ᾐσθόμην ἔστι χ' Ἀπόλλων ἀφροδίτη. Verba ἀκούω καὶ τῶν ἐρώτων ibidem manu sua supplevit Bentleius.

[l] ἡ β. ἀντιπάθεια Pauwius.

[m] Legendum videtur οἷόν ἐστιν ὁ ἀντίσπαστος.

ια. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς, ὅπερ, ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν. C.XV.11.

[n] ἐστί μοι καλὰ πάϊς χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν, Κλεῒς ἀγαπατὰ,
ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἐραννάν. 56

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον [o] δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς ὅτι οὕτως σύγκειται, [p] ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ·

---

1. Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην] Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἵ εἰσιν ἐναντίοι. 4. Γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικὸν] Ὅλον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, προκαταληκτικὸν, διὰ τὸ, κατὰ τὸν δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἑξῆς ὑπόκειται.

[n] Hi versus omnes constant e Trochaico Dimetro et Iambico Hephthemimeri. Sed solus eorum secundus juxta eam formam cæsuram recipit. ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν est igitur Trochaicus dimetrus acatalectus, cujus pars reliqua debet esse Hephthemimeres Iambicum. Sed κλεῒς ἀγαπητὰ vel κλεῒς κἀγαπητὰ non est tale. Conjectura igitur suppleatur κλεῒς ΤΕ κἀγαπητά. *L. Hotchkis.* Hunc versum etsi mendosum, prout in MSS. scribitur, reliqui. Bentleius sic: lege Κλεῒς ἀγαπατὰ, et totum fortasse sic, ἐστί μοι καλὰ παῖς | χρυσιοῖσιν ἀνθέμοισιν Ἐμφερῆ ἔχοισα μορ | φὰν, Κλεῒς ἀγαπητὰ Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ οὐ θέλω | Λυδίαν πᾶσαν οὐδ' ἐραννάν. Tyrwhittus voluit, ἐμφερῆ μάλιστ' ἔχοισα | μορφὰν Κλεῒς ἀγαπατά. Πᾶσαν deest Turn. Ceterum Sapphoni recte, ut videtur, tribuit Ursinus, p. 287.

[o] δῆλον—ὅτι οὕτως. Libri omnes agnoscunt οὕτως. Turnebus vero quia Κλεῒς κἀγαπητὰ non fuit Hephthemimeres Iambicum, ut debuit, ου posuit, et ad calcem Libri abjecit οὕτως. Pauwius, ut in erroribus solet, hunc sequitur. Miror vero D'Orvillium, cui Hephæstio tantum debet, hoc probasse. *L. Hotchkis.* Turnebus ita locum exhibet: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν, Κλεῒς ἀγαπητὰ δῆλόν ἐστιν α. τ. τ. ὅτι οὐ σύγκειται. D. quem male cepit D'Orvillius, hoc modo: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὲς, τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφήν.

[p] Pro ὡς προείρηται C. habet ὥσπερ εἴρηται.

C. XV. 12, 13. τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς,

ἐστί μοι καλὰ παῖς,

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

χρυσίοισιν ἀνθέμοισι.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

ἀντὶ τὰς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν.

καὶ βραχυκαταλήκτου,

πᾶσαν οὐδ' ἐραννάν.

Ἀνακρέων δὲ οὐχ ἰαμβικῷ ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικὸν, (Fr. clvii.)

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην [q] Στράττιν εἰ κομήσει.

ιγ. Τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ τὸ καλούμενον Κρατίνειον. Ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς·

Εὔιε κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ', [r] ἔφασκ' Ἐκφαντίδης,

---

5. Χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν] Ἐὰν εἰς τὸ ΧΡΥ γένηται ἡ τομὴ, εὑρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἴαμβοι, καὶ συλλαβὴ, καὶ ἡ τομὴ οὐ λήγει εἰς λέξιν. Ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γένηται εἰς τὸ ΠΑΙΣ, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὑρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. Τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰάμβων. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ΕΜΦΕΡΗ ΕΧΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗΝ διὰ τὸ τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς διούσης ἐν τῷ ΠΑΙΣ. Ἔδει γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τετμῆσθαι. 6. Ἐξ ὑπερκαταλήκτου] Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ τελειότητος περιττεῦον συλλαβῇ, εἰ δισύλλαβοι εἶεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι καὶ δύο. 8. Καὶ βραχυκαταλήκτου] Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὑρίσκεται τὸ ἑφθημιμερὲς, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον. 13. Τὸν λυροποιὸν] Ἔστι γὰρ χορίαμβος καὶ δύο ἴαμβοι, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικὸν, ἕως τοῦ ΚΟΜΗΣΕΙ.

[q] Στράτιν et κομίσει Turn. Στρατῖνον εἰ κομίσει Scaliger Poet. II. 23. non ut notat Barnesius ad Anacreont. p. 305.

[r] ἔφασκε Φαντίδης Turn. Male. Maussacus in dissert. Critic. p. 402. Harpocrat. ed. Blancard. ex citatione D'Orvillii: " Ec-

πάντα φορητὰ, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ, C.XV.13.

" phantis vel Ecphantides Poe- " ta Comicus fuit ignobilis, et " parum ob vetustatem et in- " scitiam notus: e cujus Σατύ- " ροις hoc fragmentum habemus " apud Athenæum III. p. 96. " C. πόδας τε εἰ δίοι πριάμενον " καταφαγεῖν ἑφθοὺς ὑός." (Hermannus corrigit πόδας ἔτ' εἰ ut versus sit Trochaicus tetrameter. Schweighæuser T. XIII. p. 414.) " Scholiastes Comici " Vesp. 1182. Φραντίδην hunc " vocat; sed ut animadverte- " runt docti viri, illic legendum " est Τηλεκλείδης καὶ Ἐκφαντίδης, " ut optime habet Pollux II. " 127." Plura habet ibidem Vir eruditissimus sed longiora quam ut hic commode exscribantur. Viri præstantissimi quos reprehendit sunt Josephus Scaliger ad Virgilii Copam, p. 261. et Florens Christianus ad Aristoph. Vesp. 151. Vide etiam Casaubonum ad Athenæi l. cit. Hesychius v. Ἐκκεχοιριλωμένη· τοῦ Χοιρίλου οὖσα. Ἐκφαντίδη γὰρ τῷ Κωμικῷ Χοίριλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο κωμῳδίας. et Χορίλον Ἐκφάντιδος. Κρατῖνος τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον. Emendant Χοίριλον. Ubi eadem fere de causa Ecphantidem deridet Cratinus, qua Euripidem Aristophanes Ran. 975. Εἶτ' ἀνίτριφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς. Schol. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμποιεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη. . Ecphantidæ quoque meminit Aristoteles in Polit. VIII. p. 227, 15. ed. Sylburg. Sed omnino lectu digna sunt Aspasii verba in comment. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 53. b. καὶ κωμῳδῶν χορηγῶν, σύνηθες ἐν κωμῳδίᾳ παραπετάσματα [1] δέῤῥεις ποιεῖν οὐ [2] πορφυρίδας μυρτίλος ἐν τιταννόπαισι τὸ, [3] δεινῆς ἀκούεις ἡράκλεις. τουτέστι σοὶ τὸ σκῶμμα ἀσελγὲς καὶ μεγαρικὸν, καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾷς, ὁρᾷς τὰ παιδία. διασύρονται γὰρ οἱ μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς. ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὑρεθείσης, εἴ γε καὶ σουσαρίων ὁ κατάρξας κωμῳδίας μεγαρεύς. ὡς φορτικοὶ τοίνυν καὶ ψυχροὶ διαβάλλονται. καὶ πορφυρίδι χρώμενοι ἐν τῇ παρόδῳ. καὶ γοῦν ἀριστοφάνης ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει που, μὴ δ' αὖ γέλωτα μεγαρόθεν κεκλημένον. ἀλλὰ καὶ ἐκφαντίδης παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητὴς φησί. μεγαρικῆς κωμῳδίας ᾆσμα [4] δείμαι αἰσχύνομαι τὸ δρᾶμα μεγαρικὸν ποιεῖν. δείκνυται γὰρ ἐκ πάντων τούτων ὅτι μεγαρεῖς τῆς κωμῳδίας εὑρεταί. Codex MS. C. C. C. obiter a me inspectus nihil discrepat a vulgatis, nisi quod 1. δέῤῥεις in textu omittat, suprascripto tamen δέρῖς. 2. habeat πορφύρας. 3. δεινῆς a p. m. sed δεινῶς ex em. et 4. δείμ' ἠσχυνόμην. Diversum exemplar videtur secutus Jo. Bernard. Felicianus in Versione Latina *Venetiis* edita, 1589. fol. " *Splendorem autem et munificen-* " *tiam absone affectat, qui sicut* " *inquit, vel* ἐρανισταῖς, *id est,* " *contributariis sodalibus convi-* " *vium apparatu nuptiali factum* " *exhibet, vel comœdos, hoc est* " *histriones comicos, purpureis stra-* " *gulis in scenam inducit, cum ta-* " *men in comœdia non e purpura,* " *sed e ciliciis stragula fieri con-* " *sueverint. Carpuntur autem* " *Megarenses in comœdia quod*

C.XV.14. πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ [s] Σχοινίωνος, ὦ Κάρων.

τὸ μὲν οὖν καθαρὸν Κρατίνειον τοιοῦτόν ἐστι.

57 ιδ. Πολυσχημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ Κωμικοί. Τοὺς γὰρ σπονδείους τοὺς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς, παρὰ τάξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς [t] Ἀστρατεύτοις, καὶ

---

4. Τοὺς γὰρ σπονδείους] Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδεῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτοι δ' ἐν ταῖς περιτταῖς τιθέασι· καὶ τὸ [u] ἰαμβικὸν οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν. 6. Ἐν ταῖς μέσαις] Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἔν τε τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ.

" *purpureis vestibus in ea uti soleant, quodque importuni, insulsi, ineptique in ea habeantur, cujus inventionem sibi vendicant. Susarion enim, qui comœdiam auspicatus est, fuisse Megarensis perhibetur. Quos quidem taxans Myrtilus in ea fabula quam Titanum filios inscripsit, ita inquit;* Graviter audis Hercules: Hoc est tibi dicterium petulans ac Megaricum. *Item Aristophanes in Vespis:* Et frigide admodum irrides: puerulos aspicis, Debetis expectare nunc nil maxumum A me: nec ut de Megarico huc risum afferam Raptum solo ad vos. *Ecphantides quoque, antiquissimus veterum comœdiarum scriptor,* Prætereo, *inquit,* carmen Megaricæ comœdiæ, Nam me pudet facere Megaricam fabulam. *Quibus omnibus insulsa Megarensium importunitas videtur notari.*" Aspasius fortasse ex melioribus MSS. aliquando redintegrabitur; interim consulas Aristoph. Vesp. 57. et in schol. corrige Εὔπολις Προσπαλτίοις.

[s] Σχοινίωνος. "Apud Plutarch. de Mus. p. 1132. D. inter νόμους tibiarum recensetur Σχοινίων. Et Σχοινίων apud Hesych. quoque scribendum. Cratinus apud Hephæst. p. 56. Πλὴν ξ. κ. τ. λ. et de hoc accipiendum est. Non recte igitur Is. Casaubon. ad Athen. XIV. p. 894. dictum putat quod fracta et effeminata sit saltu suo." *Sopingius* ad Hesych. v. Σχοίνων. Vide et Pollucem IV. 65, 79.

[t] Ἀστρατεύτοις. "In aliis Codicibus est Εὐστρατεύτοις (Turneb. in calc. B. C.) Sed hoc spurium est; satis enim frequenter hujus fabulæ verum nomen, quod est Ἀστράτευτοι, occurrit; ut apud Schol. Aristoph. Av. 808. Hephæst. p. 61. Athenæum C. Diogenem Laertium et Suidam. Videtur Eupolis hoc dramate perstrinxisse homines molles, militiæque ob nimium otii studium et meticulosum ingenium ineptos. Id non leviter firmat alter hu-

[x] ἀτακτοτάτως συνέθηκε τὸ εἶδος· πῆ μὲν γὰρ τοιαῦτα C.XV.14.
ποιεῖ,

ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην [y] προσίσχετε,
εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει.

πῆ δὲ τοιαῦτα,

---

3. Ἄνδρες ἑταῖροι] Ἐν τῷ ἰαμβικῷ σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὲ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἤδη ΔΕΥΡ' ΗΔΗ. Καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ [z] τὴν πρώτην ἥ ἐστι ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ.

"jus dramatis titulus; duplici "enim nomine vocabatur 'Αστρατεύτοι et 'Ανδρογύνοι, teste "Suida in V. Εὔπολις. Idem "etiam, quod de dramatis hujus argumento dixi, ferme "colligi potest ex fragmentis, "quæ hinc et inde superant. "Apud Schol. Aristoph. Av. "1555. exstat ex hoc dramate "locus, in quo perstringit Pisandrum, hominem meticulosissimum, quem alii etiam "Comici sale Comico perfricuerunt, et Atheniensibus in "scena deridendum propinarunt. Eupolidis verba hæc "sunt: Πείσανδρος εἰς Πάκτωλον "ἐστρατεύετο· Κἀνταῦθα τῆς σῆς "στρατείας κάκιστος ἦν Ἀνήρ. "Versum secundum, sensu et "metro flagitante, ita legas ve"lim: κἀνταῦθα τῆς ὅλης στρατιᾶς κάκιστος ἦν. Alius ex "eisdem Astrateutis locus est "apud Athenæum IX. p. 397. "C. Hæc verba ita ad legem "metricam sunt reducenda: "μή ποτε θρέψω Παρὰ Φερσεφόνῃ "τοιόνδε ταὧν Ὅς τοὺς εὕδοντας "ἐγείρει. Versus sunt Ana"pæstici, quorum primus est "posterius bisegmen dimetri "Anapæstici. Secundus, inte"ger Dimeter Anapæsticus. "Tertius, Dimeter Catalecti"cus; quales non raro clau"dunt sententiam; apud Æs"chylum fere semper. Tertius "denique ex Astrateutis locus, "nobis servatus est a Diogene "Laert. III. 7. in quo Philo"sophos tangit. Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ." *Arnaldus*. "Eupolidis fragmentum "ita scribendum est, deleto σῆς, "quod ex articulo τῆς in vicinia "natum est, κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ." Porsonus in Append. ad Toupii Em. T. IV. p. 467. Secundum ejusdem poetæ fragmentum sic libentius constituerim, ut parœmiacum proxime antecedat basis Anapæstica: Μή ποτε θρέψω παρὰ Φερσεφόνῃ Τοιόνδε ταὧν Ὅς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.

[u] ἐν ταῖς περιτταῖς hic supplet Pauwius.

[x] ἀτακτότατα Turn. ἀτακτοτάτοις C.

[y] προσίσχετε recte Hermannus. Libri habent προΐσχετε—μή τοι et τυγχάνῃ Fl.

[z] Sic Pauwius pro τὴν μὴν.

C.XV. 14. καὶ [a] ξυνιγεινόμην αἰεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν.

---

1. Καὶ ξυνιγεινόμην] Τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς Ἀνακρεόντειον ἔχουσι τὸν μὲν α

[a] ξυνιγεινόμην citat Valckenærius ad Phœn. 360. ξυνιγινόμην MSS. Fl. Καὶ ξυνεγινόμην αἰεὶ τοῖς ἀγαθοῖς, φάγροισιν. Turn. "Tolle diſtinctionem quæ eſt poſt ἀγαθοῖς, et hoc junge cum φάγροις, per quos, non homines, ut vult Cl. Pauw, ſed piſces intelligas velim. Ξυγγίνεσθαι vel συγγίνεσθαι per metaphoram ponitur pro *comedere*, ut a Teleclide apud Athen. II. p. 56. Vide de hac ſignificatione τὸν πάνυ (Caſaubonum) Animadv. II. 15. III. 34. Φάγροι vero a veteribus in deliciis habebantur, hinc Metagenes apud eundem Athen. VI. p. 269. F. ſcribit, Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι᾽ ἂν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει Τιθύσιν ὄπταις καὶ ΦΑΓΡΟΙΣ καὶ καράβοις. Priorem verſum metro poſtulante et ſenſu lége ita: Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι᾽ ἐντεῦθεν ῥέει, ejectis μὲν ἂν, quæ orta ſunt ex priore vocis ἐντεῦθεν ſyllaba. Idem, quod de phagris dixi, liquet ex Mneſimachi Hippotropho apud Athen. IX. p. 403. B. cujus illi verſus omnes in Anapæſticos dimetros ſunt diſpeſcendi. Carne veſcebantur *phagri* teſte Platone in Cleophonte apud Athen. VII. p. 315. C. Σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισε σαπρὰν Ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν. Locus hic paullo aliter legendus eſt, et ſic quidem: ". . . σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισεν σαπρὰν Ὀρφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν. Nota hunc poſteriorem verſum citari ab Athenæo VII. p. 327. ſolum, hoc pacto Ὀρφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις ἴση βορά. Sed illud ἴση a Gloſſatore profectum eſt, ni ad ſenſum ſupplendum ſit ipſius Athenæi: quicquid ejus ſit, ex integro fragmento liquet, non ipſius id eſſe Poetæ; ſive ſit ille Plato, vel Ameipſias: id enim etiam incertum; nam priore in loco, ubi hunc verſiculum citat Dipnoſophiſta, eum Platoni tribuit, in poſteriore vero Ameipſiæ. Optimi *Phagri* reperiebantur in Eretria, indeque Ἐρετρικοὶ dicuntur Antiphani ἐν Προβατεῖ apud Athen. VII. p. 295. D. De *Phagris* multa adhuc habet quæ diximus firmantia, Athenæus, p. 327. Ubi inter alia citat Strattidis locum ex Philoctete, qui ita ad Anapæſticos dimetros acatalecticos eſt redigendus: Κἄτ᾽ εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἁδροὺς Ὀφωνοῦσιν μεγάλους τε φάγρους, Καὶ Κωπαΐδων ἁπαλῶν τεμάχη Στρογγυλοπλεύρων." *Arnaldus.* "Paraſitus hic loquitur et helluo—qui ſe jactat ſemper ἀγαθοῖς φάγροις συγγενέσθαι, nempe τοῖς Ἐρετριακοῖς. Eos enim in deliciis fuiſſe patet ex Athenæo VII. 295. D, τὰ ἀγαθὰ ſæpe de exquiſitis ferculis dici no-

ὥσθ᾽ ὅλον [b] αὐτὸ χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον C.XV.15.
Ἀνακρεοντείῳ τῷδε,

[c] Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ πηκτίδ᾽ ἔχοντα καλήν.

πῆ δὲ [d] καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι.

ιε. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ [e] καταληκτικῶν διμέτρων [f] δικατάληκτον, ὃ Φερεκράτης ἑνώσας, σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ [g] Κοριαννοῖ,

---

χορίαμβον, εἶτα δύο ἰάμβους· καὶ πάλιν χορίαμβον καὶ [h] τροχαῖον καὶ συλλαβήν· καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπάστων· ἀντίσπαστος δέ ἐστιν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. Εἴρηται δὲ ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ [i] πρώτη ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὥσπερ ἐνταῦθα. Τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο [k] ἀναπαίστων περὶ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά. 6. Δικατάληκτον ὃ Φερεκράτης] Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν δικατάληκτον εἶπε. 6. Σύμπτυκτον ἀνάπαιστον] Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ᾽ ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φερεκράτης μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαίστῳ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον.

" tum, uti apud Latinos *Bonæ* " *res.*" *DOrvillius.*

[b] αὐτὸν Turn. C.

[c] Σίμαλον. Sic Turn. C. et forte H. N. Σίμαλλον B. Σίμετρον Fl.

[d] πῆ δὲ καὶ ἄλλοις. Sic C. quomodo emendavit Hermannus. Ceteri καὶ ἐν ἄλλοις, quæ lectio, subintellecto δράμασι, retineri poterat.

[e] καταληκτικὸν δίμετρον Fl. B. N.

[f] δικαταλήκτων C.

[g] " Κοριαννοῖ. Athenæus XIII. " 3. πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν " ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. " Φερεκράτους Κοριαννώ. quem lo- " cum advocat Sylburgius ad " Etym. M. in Ὑοσκύαμος. ubi " habetur etiam in Cod. meo, " ἐν Κοριαννοῖς. At apud Athe- " næum semper ἐν Κοριαννοῖ. " Vide dubitantem Jungerman- " num ad Polluc. X. 179. ubi " Cod. Κοριαννοὶ. Photius viti- " ose. ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Κοριάνις " Φερεκράτις. πάντων γάρ εἰσι τῶν " φίλων ἑνός γέ του. V. doctiss. " Alberti Indicem. et Meursii " Bibl. Attic. necnon ad Nico- " machum p. 175. et Fabric. " Bibl. Gr. Miror tamen to- " ties Κοριαννοῖς occurrere. An " pluralis numerus de causa " nobis ignota habuit locum, " ut in *Menæchmis* Plauti, et " *Archilochis* Cratini?" *D'Orvillius.*

[h] ἴαμβον Pauwius.

[i] μακρὰ Pauwius.

[k] ἀντισπάστων παρὰ Pauwius.

C. XV. 16—18.

ἄνδρες [l] πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ
συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

ιϛ. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον Καλλίμαχος, (Epigr. xli.)

[m] Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν,

ὅπερ προέταξεν ἐπισυνθέτου, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ ἰθυφαλλικοῦ, τοῦδε,

Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης.

ιζ. Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο, ἡ Σαπφὼ [n] πεποίηκε, (Urſin. p. 7.)

58 δεῦρο [o] δεῦτε Μοῖσαι χρύσιον λιποῖσαι.

ιη. Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἐφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ἡ αὐτὴ ποιήτρια, (Urſin. p. 11.)

ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, [p] ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

καὶ ὁ πους συνῆψε τὴν λέξιν, (Urſin. p. 13.)

---

1. Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν] Ἡ γὰρ τελευταία ΤΕ ΤΟΝ ΝΟΥΝ κατακλεὶς ἀντισπαστική ἐστιν, ὅ ἐστιν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχεῖαν, ἥτις λείπει. 11. Δεῦρο δεῦτε] Χορίαμβος, καὶ ἴαμβος καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἐφθημιμερὲς, πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται· δοκεῖ δὲ τὸ Σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκά εἰσι. Φαμὲν οὖν ὅτι ἐὰν συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκὰ, εὑρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. 17. καὶ ὁ πους συνῆψε τὴν λέξιν] Οὐκ ἔτεμε γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου εἰς τὴν κατακλεῖδα τὴν ἰαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ἹΜΕΡΤΩ.

[l] προσέχετε C. ἐξευρήματι καινῷ desunt Fl.

[m] Integrum Callimachi Epigramma eſt: Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος Εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

[n] πεποίηται C.

[o] δηῦτε Fl. MSS.

[p] ὡς ἀρᾶϊ C. et mox ἀνάραι Fl. B. ἂν ἀρᾶθ C.

[q] μελίχροος δ' ἐφ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ. C.XV.18.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

---

[q] μελίχρος δ' ἐπιμερτῷ Fl. μελίχροιος C. μελίχρως—κέχρυται N. μηλόχροος ex Pauwii emendatione recepit Hermannus.

59 ## ΚΕΦ. Ιϛ΄.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΑ δὲ καλεῖται ὅσα κατ' [r] ἐπιλογισμὸν μὲν οὐδένα πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν [s] χρησιμωτάτων ποιητῶν· τούτων δ' ἐπισημότατά [t] ἐστι τάδε.

Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ, οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' ὅτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περαι-

---

1. Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται, ὅταν παρὰ τοὺς ὡρισμένους τόπους τίθενται οἱ πόδες. οἷον αἱ ἄρτιαι τοῦ ἰάμβου δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον· ὅταν οὖν τις τῶν Κωμικῶν, θείη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον, ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ ἰαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυσχημάτιστον· ἔδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα, περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν, καὶ ἑξῆς, περὶ ἀπεμφαινόντων· συγκεχυμένον δέ ἐστιν, ὅταν συζυγίᾳ τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἔν τινι μέτρῳ, κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κεῖται πούς, οἷον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὑρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βάσει σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ἐν περιττῇ. τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος, μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος. 1. Κατ' ἐπιλογισμὸν] Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν, καὶ τῶν ποδῶν συγγένειαν. 2. Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων] Οἷον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων [u] διαφόρων ποδῶν σχέσιν. σχήματα γὰρ ἔλεγον, τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν, καὶ τῶν χρόνων σύνθεσιν. 5. Τὸ πριάπειον] Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον καταληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷον,

Ἠριστήσαμεν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς.

5. Ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ] Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διΐαμβος, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ μακρὰν, ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν. 7. Τοῦ παντὸς μέτρου] Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν

[r] ἐπιλογισμὸν, ἤτοι κατὰ λόγον τινὰ, καὶ κοινωνίαν, καὶ πόδων συγγένειαν N. μὲν om. C. et mox habet δέχεται.

[s] χρησιμωτάτων Fl. B. D. χρησίμων N. χρησαμένων C. Turn.

[t] ἐστι om. Fl. B.

[u] διαφόρον Pauwius. Mox Turn. habet τετράμετρον ἀκατάληκτον et in exemplo ἀπόκλασμα.

ῶσιν, ἐάν τε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, ἐάν τε ἀπὸ τροχαίου, C. XVI.
κατὰ τὸ [x] δεδομένον, ἐάν τε ἀπὸ σπονδείου· οἷον παρ' [y] Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ·

> [z] οὐ βέβηλος, ὦ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,
> κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω,
> ὀδεύων Πηλουσιακὸν [a] κνεφαῖος παρὰ [b] τέλμα.

ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἡ τελευταία, καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα, τὸ [c] ἀσυνάρτητον ποιεῖ. 4. Οὐ βέβηλος] Εἰς τὸ ΟΥ ΒΕΒΗΛΟΣ ἐστι πρῶτον ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· δεύτερον, χορίαμβος· τρίτον, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα τέταρτον, ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, ΔΙΟΝΥΣΟΥ· τὸ δὲ ΚΑΓΩ σπονδεῖός ἐστι.

[x] δεδογμένον C.

[y] Εὐφορίωνι τῷ χεῤῥονησιώτῃ. Χεῤῥονησίτῃ D. "*Apud Stephanum εὐφορίων Θρακὶ bis laudatur.* [Ut Annotavit Meurſius "ad Chreſtomathiam Helladii "p. 967. Tom. X. Theſ. Gronov. in ὀγκαῖα et ἄσβωτος] "*fallor an idem opuſculum eſt.* "θρᾷξ [θρᾷξ] et χεῤῥονησιώτης "*Pauw.* hæc ſuſpicio ipſo Pavone levior, nam Hephæſtion "dicit ΤΩ Χεῤῥονησιώτῃ. in citationibus non ſolent addere "articulum. Quid! nonne pro "meo jure et probabilius dicam "forte hos verſus exſtitiſſe in "ejus Διονύσῳ, cujus ter meminit Steph. Ἀκτή. Λύκαψος. et "ὠρύχιον. quamvis verſiculus "ſub voce ultima extans potius videatur Hexameter. Sed "quis nobis dixerit toto poemate metro eodem uſum Euphorionem." *D'Orvillius.*

[z] οὐ βέβηλος. Hunc et ſequentem verſum citat Dionyſius Hal. περὶ Συνθ. p. 4, 19. ed. Sylburg. p. 30. ed. Upton. ubi ὡς λέγεται præbent edd. præter Aldinam, quæ cum Noſtro τελεταὶ exhibet. In ſeq. εὐεργεσίης habet Aldus, ceteri ἐργασιῆς. τελεσταὶ Fl. Scholiaſtes Hermogenis p. 393. monente Bentleio, φησὶ τετράμετρα ταῦτα εἶναι προσῳδιακὰ, καὶ ὅμοια τοῖς Πριαπείοις, ὑπό τινων δὲ Ἰθυφαλλικοῖς καλουμένοις τοῖσδε· Συμβέβηλος ὡς λέγεται τοῦ νέου Διονύσου Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω.

[a] κνεφαῖος deeſt Fl.

[b] "τέλμα. Fl. λαῖτμα. hoc "eſt natum e gl. λαῖτμα θαλάσσης notiſſimum erat: non "adeo τέλμα. Nempe Euphorion reſpicit opinionem, qua "Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Heſych. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἕλαφος [ab "ἕλος] πλὶξ, ἰλύς. Τελμῖνος μολύσματος πηλώδους. Τέλματα "τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ "ὕδατος. Τελμάτων, πηλῶν. et "quod extra dubium hanc rem "ponit, en Strabonis teſtimonium XVII. p. 1154. Μεταξὺ "δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πηλου-

C.XVI.2. β. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ΓΛΥΚΩΝΕΙΩΝ [d] τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης, (Urſin. p. 46.)

[e] καλὰ γέρεια εἰσομένα.

---

1. Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων] Τὸ καθαρὸν γλυκώνειον, ἀντισπαστικόν ἐστι, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἷον,

Καπρὸς ἠνίχ' ὁ μαινόλης.

4. Καλὰ γέρεια εἰσομένα] Ὁ πρῶτος λέλυται εἰς τρίβραχυν. καὶ ἔστιν ἡ συζυγία ΚΑΛΑ ΓΕΡΕΙΑ· εἶτα, ΕΙΣΟΜΕΝΑ, [f] ὕπερθεν τῆς ἐν τῷ ἰαμ-

" σιακοῦ λίμναι, καὶ ἕλη μεγάλα " καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη, ἅτινες " Βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem ingenium " erat non alienum ab his luſibus. Helladius loco modo " laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις. hanc tamen locutionem inter has " non retulerim. Boni Poetæ " etiam in his ſibi indulſerunt. " Porro ait Strabo illa loca τέλματα et βάραθρα vocari, at in " aliis Codd. Strabonis habetur " βάθρα. βάραθρα reponit mag" nus Caſaubonus ad L. XVI. " et XVII. p. 1076. et 1154. " ex tribus locis Diodori, et ex " altero Polybii, ubi βάραθρα " διὰ τῆς ἀνύδρου vocari dicuntur. Si βάραθρα vera lectio, " ut nihil dubito, illa etiam " Suidæ reſtituenda, ubi τέλματα explicantur βάθρα. Eodem " modo apud Photium. Et id " vero ſimile: quia et τέλμα " φρέαρ et βάραθρον χάσμα φρεατῶδες explicatur Suidæ. Ariſ" toph. Av. 1592. Ὄμβριον ὕδωρ " ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. " ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. Κυρίως " δὲ τὸ πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. " Sed hujus rei arbitrium eſto " penes doctiſſimum Weſſelin" gium: qui Diodoro ſalutares " admovit manus, et ſi quid in " codd. ejus varietur nos mo" nere non gravabitur. Rurſus " certe apud eundem L. I. p. " 26. [18.] de his locis verba, " πέδια τελματώδη, τὰ προσαγορευόμενα βάραθρα firmant lectionem Euphorionis, et emen" dationem in Suida et Photio. " Quin tamen Etym. M. βάθρα, " in Codice meo quoque, ag" noſcitur, et præterea definitur " τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων, ubi " negans particula inſerenda, " ut ne Polybio et Schol. Ariſ" tophanis adverſetur. βάθρα " poſſent reſpondere *vadis*, quæ " circa Peluſiacum litus ſunt: " ſed de illis cogitari nolim." *D'Orvillius*.

[c] πολυσχηματιστον Pauwius.

[d] τὰ τοιαῦτα Turn.

[e] καλὰ deeſt Fl. mox γέρεια Turn.

[f] ὑπερθὲν τὴν — μακρὰν Pauwius.

Ταναγρίδεσσι [g] λευκοπέπλοις. C.XVI. 2.
[h] μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις.
[i] λιγουροκωτίλης [k] ἐνοπῆς.

βικῷ μακρὰ εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον· καὶ τὰ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως.

Καλὰ γέρεα εἰσομένα,

ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος ὁμοίως,

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις·

καὶ τὸ τρίτον ἐστὶ,

μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε·

καὶ τὸ τέταρτον,

λιγουρακωτίλας.

καὶ τὸ πέμπτον,

καὶ πινυτήκονθ' εὐψιβίας.

παραβεβίασται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ ΚΟΝ· τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει. 3. Λιγουροκωτίλης] Βοιωτιακὴ ἡ τοῦ ο προσθήκη, καὶ βραχεῖα μὲν, ἡ ου. πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τρίβραχυν ἀνελύθησαν· διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσὶν, ἀσυνήθως τῷ ἀντισπαστικῷ ἡ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσχημάτιστον ἐποίησε.

[g] λευκοπέπλους Fl.

[h] μεγάδ' ἐμὴ μέγαδε Fl. μέγα δὲ σε πολὶς sic C. ſpatio relicto.

[i] λιγουροκοτίλης Fl. et MSS. λιγουροκωτίλης. " Vide Metrici " (Pauwii ſcil.) ignorantiam " cum edat cum Turnebo λῐγοῡ-" ρŏκωτῐ́λης ἐ̆νŏπῆ̄ς, et ſecundam " in prima voce producat, ig-" narus Bœotorum dialecto dici " θουγάτηρ, et tamen corripi " ſyllabam. Vide de hac re et " de hoc verſu Salmaſium ad " Inſcript. p. 176. Sic mox " pro γλυκοῦ ſcribendum γλουκοῦ " ut recte in Fl. Hinc forte " varietas illa in ὑψιβίας, ubi " forte an οὐψιβίας ſcriptum ab " ipſa Corinna. Hinc ſuo jure " Græci *Poſtumus* potuerunt ver-" tere Πόστουμος, nec tamen " producere ſyllabam. Sed ta-" men p. 159. e Schol. hoc di-" dicit, quem nondum antea " perceperat. Nam hoc ad ip-" ſum textum monitum opor-" tebat; quod etiam ibi de " Ταναγρίδεσσι factum oportue-" rat. Porro Criticum rogatum " velim quid de hoc verſiculo " ſentiat; ſitne Corinnæ an " alius. Urſinus et Wolfius in " Corinnæ fragmentis non ad-" gnoverunt. Ego Corinnæ pu-" tarim, quia ſequitur, ἔτι δὲ " καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχή-" μασιν. Schol. una quoque ex-" plicat." *D'Orvillius*. Citat quidem Salmaſius λιγουροκωτίλης ἐνοπῆς typorum forſan vitio. De Bœoticæ dialecti uſu, ου pro υ adoptantis, conſulas velim Villoiſonum in Prolegom. ad Homerum p. xlix. et Koënium ad Gregor. de Dialectis p. 179.

[k] ἐνωπῆ C.

C.XVI.3. ὧδε καὶ τόδε,

καὶ πεντηκόνθ' οὐψιβίας.

ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν,

[l] δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω.
[m] κατὰ μὲν βριμούμενοι.
πόλιν δ' ἐπράθομεν.
προφανὴς [n] Γλούκου δέ τις ἄδων.
πελέκισσι δονεῖται.

γ. Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικὸν, τὸ καλούμενον ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ πολυσχημάτιστον συνέθεσαν. Μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ ἀταξία πολλὴ, ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' [o] Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ Γένει,

---

6. Πόλιν δ' ἐπράθομεν] Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ,

πόλιν δ' ἐπράθομεν,

ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν· τὸ δὲ,

προφάνης γλούκου δέ τις ᾄδων,

ἀντίσπαστος, καὶ χορίαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ,

πιλίκισσι δονεῖται,

ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος.

[l] "Vidit J. C. Wolfius in "Poetriis p. 45. agi de ἵππῳ "δουρατίῳ Equo Trojano quo "inclusi Danai hic dicunt, ut "legendum est, ut puto, Δουρατίῳ τ' ἐφ' ἵππῳ κατὰ μὲν βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν." *D'Orvillius.*

[m] καὶ τὰ C. βριμόμενοι C.

[n] Γλυκοῦ Turn. receptam tuentur MSS. ἀείδων C. αἰδῶν Fl. Mox πιλίκισιν Arnaldus.

[o] Priscianus, qui hunc ipsum Hephæstionis locum respicit in fine libri de Metris Comicis, p. 1329. pleniore et meliore videtur usus Grammatici Nostri exemplo, quam quod in nostras manus devenit. Verba ejus, etsi in editionibus insigniter corrupta, Lectori aliqua saltem ex parte integriora proponam. *Hephæstion quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus locis habentem iambicarum* συζυγιῶν, *id est, conjugationum, ut est apud Eupolim in fabula quæ dicitur* χρυσὸς γένος ὁ κακίστη πό-

ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὅσας Κλέων ἐφορᾷ, C. XVI.
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν δὲ μᾶλλον [p] ἔσει. 4, 5.

61

δ. Καὶ τὸ Εὐπολίδειον τὸ καλούμενον ἐπιχοριαμβικὸν πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς τροχαϊκὰς [q] παρὰ τάξιν ποιοῦσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν· οἷον,

εὐφράνας ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.
[r] ὁ σώφρων τε χὼ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην.

ε. Καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβι-

---

10. Καὶ τὸ Κρατίνειον] Τὸ καθαρὸν κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι, καταληκτικὸν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικήν· τὴν δευτέραν, ἰαμβικήν· τὴν τρίτην, τροχαϊκήν· τὴν καταληῖδα, τροχαϊκήν· καὶ ἐν ταῖς ἰαμβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδείους, πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιοῦσιν, οἷα ἐστὶν ἡ παράβασις ἥδε,

Ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσέχετε.

ἡ πρώτη, χοριαμβικὴ, ΑΝΔΡΕΣ ἙΤΑΙ· ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ οὖσα, ἐν τῇ ἀρτίῳ ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ῬΟΙ ΔΕΥΡ' Η· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα, ἐν τῇ

λει πᾶς ὤνασας κλέων ἔφορος, ὡς εὐδαίμων πρότερόν γε σὺ νῦν τε μᾶλλον ἔσει. *Idem:* ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν πῶς οὖν, οὐκ ἄντις ὅμιλον χαίροι τοι αἶδε πόλεις ἣν ἔξεστι πάνυδ' ἐν τῷ κακῷ γε τὴν ἰδέαν. *Hi omnes locis paribus ſpondeos habent.* Ita quidem Putſchius Aldinum exemplar preſſe ſecutus. Meliorum vero lectionum veſtigia ſuppeditat editio Juntina: χρύσον, γένος ὠκαμίστη πόλει πάσω νόσας κλέωνε φοραίως εὐδέμων πρότερον γέσαμντε μᾶλλον ἔσει. *Idem:* ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων σηγορίαν πώσου νοῦ κάντις ὅμιλον χαιρίγειαιδε πολίειν ἔξεστιν πᾶν ὕλεν τῷ κακῷ γε τὴν ἰδέαν. Unde quivis facile eruet, quod et ad oram libri ſui, in Bibliotheca Bodleiana ſervati, appoſuerat magnus Scaliger, χρυσοῦν γένος, ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὅσας Κλέων ἐφορᾷ Ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα νῦν τε μᾶλλον ἔσει. *Idem:* Ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν. Πῶς οὖν οὐκ ἄν τις ὁμιλῶν χαίροι τοιᾷδε πόλει Ἵν' ἔξεστι. Pro corruptis πάνυ δ' ἐν ſcripſit Vir egregius πᾶν λεπτῷ unde nihil extrico. De fabula Eupolidis vide Caſaubonum ad Athenæum IX. 17. et Hemſterhuſium ad Pollucem IX. 26. X. 63.

[p] ἔσση C. alii ἔσῃ.

[q] παρατάξεις N.

[r] ὁ σώφρων. Ex Ariſtoph. Nub. 529.

C.XVI. 5. κοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχηματιστόν ἐστιν. Ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν παραδείγματα παρατιθέμενοι. Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος ἑξῆς ῥητέον.

περιττῇ, ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ ΠΡΟ· καὶ λοιπὸν ἡ κατακλεὶς τροχαϊκὴ, ΙΣΧΕΤΕ.

Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει.

ὁ πρῶτος χορίαμβος, ΕΙ ΔΥΝΑΤΟΝ· ὁ δεύτερος, ἐν ἰαμβικῇ γνησίῳ, ΚΑΙ ΜΗ ΤΙ ΜΕΙ· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ΖΟΝ ΠΡΑΤΤΟΥΣΑ· ἡ καταχλεὶς πάλιν τροχαϊκὴ, ΤΥΓΧΑΝΕΙ· ἑξῆς ὁμοίως ταῖς ἰαμβικαῖς, καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεὶς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ ἀσυναρτήτῳ.

ΚΕΦ. Α.

[a]ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ. 63

[ΤΩΝ ποιημάτων τὰ μέν ἐστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.

Κατὰ στίχον μὲν ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ τῶν ἐποποιῶν ἔπη· [b]καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου ἢ κόμματος, ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον,

ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἱ φασὶ τεκόντες.

καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου.

β. Συστηματικὰ δὲ ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν σῶμα [c]παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦται.

γ. Μικτὰ δὲ ὅσα μέρος μέν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον, μέρος δὲ συστηματικόν.

δ. Κοινὰ δὲ ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖ-

---

[a] In edit. Turneb. inscriptio est, Ἡφαιστίωνος περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. Sed totum hoc caput cum duobus sequentibus a mala epitomatoris sive interpolatoris manu profectum arbitror. Nihil enim continent quod non longe melius atque dilucidius in cap. iv. et reliquis exponatur. Quare, si vel unius probæ notæ codicis auctoritate instructus essem, e textu prorsus eliminassem. Ut nunc est, consultius putavi hanc meam suspicionem doctiorum judicio permittere; ideoque uncinos tantum adhibui.

[b] καταχρηστικῶς δὲ om. Fl. et alii.

[c] παραληφθέντων. Sic C. παραληφθέντα Fl. Turn.

C.II.1–3. ται, αὐτὸ δὲ τὸ [d] σύστημα ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφοῦς, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ [e] διστιχίας, αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία ὁμοία ἐστί.

ΚΕΦ. Β.

ΤΑ [f] μὲν κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.

Κατὰ σχέσιν μέν ἐστι, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος. Καλεῖται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι.

β. Ἐξ ὁμοίων δὲ ὅσα [g] ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, [h] ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχικῆς, οὔτε ὑπὸ στίχου, οὔτε ὑπὸ συστήματος καταμετρούμενα.

γ. Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν [i] ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλησιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε [k] κατὰ συστήματα, οἷός ἐστιν [l] ὁ Μαργίτης ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν ἰαμβικὰ, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

---

[d] συστηματικὸν ἐστὶ Fl. et alii.
[e] διστοιχίας et διστοιχία C.
[f] Sic C. Τὰ μὲν desunt Fl. Turn. et al. et mox habent ἃ δὲ ἀπολελυμένα τὰ μὲν ἐξ ὁμ.
[g] ἐκ om. C.
[h] ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας om. F. N. mox ἀρχῆς Turn.
[i] Sic Turn. C. ὁμολογούμενα συνέστη Fl. B.
[k] Pro κατὰ συστήματα C. D. N. habet συστηματικά.
[l] ὁ om. C.

Ἴσθμια δὶς, Νεμέᾳ δὶς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην, C. II. 4, 5.
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ, III. 1, 2.
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλα.

δ. Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει κατὰ σχέσιν, μέρος δέ τι ἀπολελύμενον, ἢ ἐξ ὁμοίων.

ε. Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ᾽ ἑτέραν μὲν ἰδέαν γέγραπται τοῦ [m] συστήματος· δύναται δὲ [n] καὶ καθ᾽ ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ᾽ εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα, κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι. Τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

ΚΕΦ. Γ.

ΠΑΛΙΝ δὲ [o] ἕκαστον τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον. Τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ [p] περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, [q] τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν.

Τὰ μὲν οὖν [r] μονοστροφικά εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται.

β. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται * * ἐὰν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικὰ, ἐὰν δὲ ἐν [s] μέσῃ, μεσῳδικά. Ταῦτα μὲν οὖν,

---

[m] σώματος Fl. B. D.

[n] καὶ deest Fl. B.

[o] ἕκαστα Turn. C.

[p] περικοπήν. Sic C. Fl. παρακοπὴν Fl. et alii. Præpositiones περὶ et παρὰ in MSS. quam sæpissime confunduntur; ideoque in hujus generis varietatibus enotandis in posterum operæ meæ parcam.

[q] τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl. B. D. et forte alii.

[r] μονόστροφα εἰσὶν ὅσα Fl. B. D.

[s] ἐν μέσῳ ᾠδικὰ Fl. B.

C. III. 3, 4, 5. καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δὲ [t] ὑπερεξαγάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. Ἤτοι γὰρ περιωδικά ἐστιν, [u] ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι. [x] Ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσιν, [y] καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι.

γ. Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει· τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς περιόδους ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει· τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

δ. Ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ [z] σχέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὴν αὐτὴν [a] τάξιν [b] παραβάλλεται

65 ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· [c] ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοίπων οὕτω. Ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια.

ε. Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστὶν, ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδέαν, ἔκ τε ἐπῳδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν, ἢ κατὰ περικοπήν.

---

[t] ὑπερεξαγάγῃ sic C. ὑπὲρ ἓξ ἀπάγῃ Fl. ὑπὲρ ἓξ ἐπάγῃ Turn.

[u] ὅτε εἰ Fl.

[x] ἢ παλινῳδικὰ—ὦσιν om. C.

[y] καὶ αἱ—ἀνόμοιαι om. Fl. B.

[z] σχέσιν. Emendatio est Meibomii ad Aristidem Quintil. p. 282. edd. et MSS. habent θέσιν.

[a] πρᾶξιν C.

[b] παραβάλλονται Fl. D.

[c] ἀλλὰ om. C. et mox ἀπὸ τέλους, et τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

ϛ. Κοινὰ δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν C. III. 6.
[d] ἰδέαν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον, εἰ μονοστροφικῶς γραφὲν, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.]

---

[d] ἰδεῶν Turn.

ΚΕΦ. Δ.

[e] ΠΕΡΙ ΣΤΙΧΟΥ, ΚΩΛΟΥ, ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, [f] οὔτε μεῖζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὂν [g] τριῶν συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχῃ τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται ΚΩΛΟΝ, ἐὰν δέ τι ἐλλείπῃ, ΚΟΜΜΑ.

β. ΣΥΣΤΗΜΑ δέ ἐστι μέτρων συναγωγὴ, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον [h] κοινωνία· καὶ οἱ ἐπῳδοί. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν.

---

1. Στίχος ἐστὶ] Ἰστέον ὅτι τὸ μέν ἐστι μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. Μετρεῖται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτὸς τὰ μέτρα· τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. Διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρουμένου, νῦν περὶ μόνου μετρουμένου διδάσκει, ὅ ἐστι περὶ ποιήματος. 8. Ἑξαμέτρου πρὸς πεντ.] Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγεῖον, ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφοράν. 9. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων] Ἀνόμοιοι δέ εἰσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀντισπαστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐκ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικοὺς ἔχει στίχους· ἃ δὲ χορικὰ, τὰ ἐκ κώλων συγκείμενα.

[e] Inſcriptio in ed. Turn. Τοῦ αὐτοῦ Ἡφαιστίωνος σαφεστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. Et hæc ſane inſcriptio mihi ſaltem ſuperiorum capitum interpolationem indicare videtur. Ceterum novam capitum et ſectionum diviſionem, Hotchkiſii monitu, adoptavi.

[f] οὔτε μεῖζον τεσσάρων deſunt Fl. B.

[g] δύο Turn. C.

[h] κοινωνικὰ C. et οἱ ἐπῳδοὶ ibidem deſunt.

ΚΕΦ. Ε.

ΟΝΤΩΝ δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν τούτων μίξιν ὑφίσταταί τά τε ΜΙΚΤΑ ΓΕΝΙΚΑ προσαγορευόμενα, καὶ τὰ ΚΟΙΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ· καὶ μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγῳδίαι, καὶ αἱ παλαιαὶ κωμῳδίαι. Μέρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα.

β. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον
γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα·
ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφοῦς. Διὰ μὲν
γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾷν πα-
ραγεγραμμένον ἕκαστον ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑ- 66
ρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, κατὰ συστήματα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι. Πάλιν δὲ, τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ [i] δυάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν κατὰ τύχην τινὰ ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.

γ. Δεδειγμένου δ' ἡμῖν τί τε ἐστὶ στίχος, καὶ τὶ κόμμα, καὶ τὶ κῶλον, καὶ τὶ σύστημα, ὅμως παρέντες

---

7. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ] Συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις, κατὰ δύο ὁρᾷν παραγεγραμμένα, ὥσπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματα· προσέτι καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ [k] ἐν ταύτῃ, ὥσπερ εἰ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα ἀλλήλοις εὑρήσεται. 11. Καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν] Οὔτε γὰρ ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ δυάδα δὲ διῄρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. 14. Καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν] Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φασὶ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον.

[i] δυάδι διστίχων Fl. B. [k] ἐν τούτῳ vel ἐν τούτοις Pauwius.

 ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα, καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμὲν,

ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἱ φασὶ τεκόντες
εὐναίους ὀαρισμοὺς
[1] ἔχθειν ἴσον ὀλέθρῳ.

ΚΕΦ. ϛ'.

Τῶν δὲ ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΟΝ τὰ μέν ἐστι μικτὰ, τὰ δὲ οὔ. Καὶ ΜΙΚΤΑ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμῳδίαι· πῆ μὲν γὰρ τετράμετρα ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι, πῆ δὲ τρίμετρα εὑρίσκεται. Τὰ δὲ ΑΜΙΚΤΑ, ὡς αἱ τοῦ Ὁμήρου ῥαψῳδίαι.

---

2. Κατὰ στίχον γεγράφθαι] Ἐπείπερ στίχου, μόνου δὲ, κόμματα λέγει ἑξῆς· καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φασὶ κατὰ στίχον γεγράφθαι. 4. Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος] Δίμετρα γάρ εἰσι καταληκτικὰ ταῦτα τὰ κομμάτια.

[1] ἔχειν. Edd. et credo MSS. Sed ἔχθειν ex Scaligeri citatione ad Catullum p. 73. edidit Bentleius inter Fragm. Callimachi cxviii. In Fl. et B. pro εὐναίους ὀαρισμοὺς male legitur εὐνεύους ἀρίθμους. Scaliger porro, ἁ παῖς ἁ—τὰν—φασί.

ΚΕΦ. Ζ.

ΤΩΝ δὲ ΚΑΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ γεγραμμένων, τὰ μέν ἐστι κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικὰ, τὰ δὲ κοινὰ συστηματικά· περὶ ὧν ἐροῦμεν.

ΚΑΤΑ ΣΧΕΣΙΝ μὲν οὖν ἐστιν, ἃ [m] δουλεύοντα ἀνταποδόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιήτης γράφει.

β. ΑΠΟΛΕΛΥΜΕΝΑ δὲ, ἃ εἰκῆ γεγράπται, καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου.

γ. Μετρικὰ δὲ ΑΤΑΚΤΑ ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα,

Ἴσθμια δὶς, Νεμέᾳ δὶς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
[n] Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

---

1. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα] Τὸ σύστημα ἐκ στίχου καὶ κομμάτων καὶ κώλων γίνεται. 3. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ] Τοῦτο ἓν εἶδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ· ὥστε κατὰ μίξιν, τήν τε κατὰ στίχον, καὶ συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν. 7. Ἃ εἰκῆ γέγραπται] Ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρου ὅρον οὐκ ἔχοντος, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυναμένου ἁρμόσαι, δίχα ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχήρη γενέσθαι· οὔτε ἀνακύκλησιν, ὥστε κατὰ σχέσιν γενέσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια

[m] δουλεύοντ' ἀποδώσει Fl. B. δουλεύων ἀνταποδόσει Turn. C.

[n] Edd. et fere MSS. Ἀριστόδημος θρασὺς ἀλεῖος πάλᾳ. Quod edidi ex conjectura est Scaligeri ad Eusebium, p. 266. ed. pr. p. 428. ed. sec. cui adstipulantur Bentleius et D'Orvillius. Ipso citante Pausanias VI. 3. p. 457. ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος.

C. VII. 4. τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὁμήρου· οὐ γὰρ τεταγμένῳ
67 ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται.

δ. ΕΞ ὉΜΟΙΩΝ δέ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ [o] ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾖ, οὐκ ἔστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ,

ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

ἄπειρος μὲν γάρ τις ὢν φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, [p] ἐπειδὴ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας [q] καταμετρούμενον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. Διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ἄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. Ἔστι δέ τινα τὰ

δὶς, Νεμέᾳ δίς. Δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεία, καὶ ἴαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα. 1. Οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν] Ἀλλ' ἀτάκτως ὅπου ποτὲ, τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ· μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἴαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ. 3. Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστι] Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημήνατο· τῶν γὰρ μέτρων, τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ, καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται· περίοδος δέ ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰάμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολούθων μέντοι ὄντων καὶ τῶν ἑξῆς· οἷον, καὶ τὸ προσοδιακόν ἐστιν. 3. Ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου] Περίοδός ἐστι ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταρίθμησις· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν, ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἁπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ περιόδου, τουτέστι τριῶν ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίαις καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστρόφου· ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἑνὸς τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἑξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὔσης τῆς αὐτοῦ ποσότητος· περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περικοπὴ ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ἄσματι· ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική.

[o] ποδῶν Fl. B.
[p] ἐπεὶ Turn. C.
[q] γεγραμμένον Turn.

ἐξ ὁμοίων οὕτω πεποιημένα, οἷον τὰ Ἑρμείου, παιωνικὰ ὄντα, C. VII. 5, 6.

[1] Ἑπτά μοι δὶς τριάκοντα βασιλεὺς σχεδόν.

καὶ τὰ ἑξῆς.

ε. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν περί τε τῶν [2] μικτῶν συστηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συστηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν ὅτι ΜΙΚΤΑ μέν ἐστι ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ, ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Ἀλκαίου, καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συστηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας.

ς. ΚΟΙΝΑ δέ ἐστι ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΑ, τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ τοῦ,

ἐμὲ δειλάν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

---

3. Ἑπτά μοι δὶς τριάκοντα] Τοῦτο παιωνικόν ἐστι, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνῃρημένην, ἙΠΤΑ ΜΟΙ ΔΙΣ ΤΡΙΑ· ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος πούς, τὰς τελευταίας συνελὼν, καὶ κρητικὸν ποιήσας, ἐκ — ᴗ —, καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν μακρὰν μίαν· ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παίωνα, ΚΟΝΤΑ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΧΕΔΟΝ.
5. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν] Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ τρία ᾄσματα· τὰ δὲ ἐν σχέσει, ὡς εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδήν· ἑκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν, κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν· ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ παιωνικοῦ σύγκειται, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ· εἴ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς ᾠδὰς, οὔσας συστηματικὰς, εἴποι ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκεῖσθαι· καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχὴ,

Ὦναξ Ἄπολλον παῖ μεγάλω Διὸς, ἐπιωνική· τῆς δὲ δευτέρας,
Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδων. σὲ γάρ μοι, ἐπιχοριαμβική.

10. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ] Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσὶν ὑποπεπτωκότα, τῷ τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τῷ κατὰ σχέσιν ἐξ ὁμοίων. ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ᾆσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι· τῇ δὲ ποιότητι ἐναλλάττειν· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ γὰρ ὅμοιον, τῶν πρός τι· τινὶ γὰρ ὅμοιον. προτίθεμεν γὰρ καὶ τὸ ἀνόμοιον. καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἔκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα, ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι· οὐ γὰρ δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά.

[1] ἑπτάμηνος Turn. [2] καταμίκτων Turn. συστημάτων Fl.

C. VIII. 1, 2. ἄπειρος μὲν γάρ τις ὢν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως, ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν εἶναι τὸ ᾆσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος κατὰ σχέσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεδείξαμεν.

ΚΕΦ. Η.

ΤΩΝ δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ
68 ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, [t] τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ μὲν οὖν εἰσὶν, [u] ὅσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος.

β. ΕΠΩιΔΙΚΑ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. Τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους τὰ μέν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, [x] τὰ δὲ προῳδικὰ, τὰ δὲ μεσῳδικὰ, τὰ δὲ περιῳδικὰ, τὰ δὲ παλινῳδικά.

Ἐπῳδικὰ μὲν οὖν ἐστιν ἐν οἷς [y] συστήμασιν ὁμοίοις

---

[t] τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl. B.

[u] ὅποσα C. Turn.

[x] τὰ δὲ προῳδικὰ—παλινῳδικά. Ex C. adjecta. Ceteri omittunt.

[y] συστήμασιν abest a Fl. et MSS. Ante ἐπ' ἔλαττον MSS. et edd. habent δηλονότι. "Unicuique hæc fugiente tantum oculo inspicienti liquido constabit ea turbata esse. In hoc loco sanando, et quæ spuria sunt ex eo eradendo, non levem opem nobis commodabit Scholiastes Euripidis Hecubæ 629. Hic primo omittit συστήμασι, in quo eum sequitur Triclinius, in metris Sophocl. Aj. p. xi. Tamen, etsi fretus duplici illa auctoritate, minime assevera-

ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. Ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν C.VIII.3. τριῶν ἀριθμοῦ οὐκ ἂν γένοιτό τι τοιοῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι· γίνεται γὰρ, ὥσπερ τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον, ὡς τά γε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται.

ΠΡΟΩιΔΙΚΑ δέ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων.

ΜΕΣΩιΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται.

ΠΑΛΙΝΩιΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά ἐστιν, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι.

ΠΕΡΙΩιΔΙΚΑ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχομένοις.

γ. ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ δέ ἐστιν ΑΝΟΜΟΙΟΜΕΡΗ,

---

14. Περιῳδικὰ δὲ] Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικὰ, ἑκάτερον ἓν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. 17. Κατὰ περικοπὴν δὲ] Ὥστε, εἰ τύχοι, γενέσθαι περικοπὴν κώλων καὶ στίχων λϛ, διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεταί τις· καὶ ἐπάγεσθαι ὅμοια μὲν λϛ, τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν συστήμασι τρισὶν, ἢ ὅσοις βούλεται

"verim eam vocem esse delen- "dam. Totam locum ita ex- "hibet modo laudatus Scholi- "astes: Ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν ὡς Ἡ- "φαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁμοίοις "ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται· ἐπ' ἔλατ- "τον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ "ἤτοι στροφῆς, ἀντιστροφῆς, καὶ "ἐπῳδοῦ, οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦ- "τον· ἐπὶ πλεῖον δὲ οὐδὲν κωλύει "ἐκτείνεσθαι· γίνεται δὲ ὥσπερ "τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, "καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον. "Unde patet apud Hephæstio- "nem ista, τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ — "δηλόνοτι, quæ sensum turbant, "expungenda esse; cetera sic "satis dilucida sunt. Neque "enim certum est hæc, ἤτοι "στροφῆς, ἀντιστροφῆς, καὶ ἐπῳ- "δοῦ, quæ apud Euripidis "Scholiasten leguntur, He- "phæstionis textui esse inse- "renda; facile enim ab ipso "Grammatico, majoris lucis "causa, addi potuerunt." *Arnaldus.*

C. VIII. 4, 5. ὁπόταν ἐκθέμενος ὁ ποιητὴς ὁποσαδήποτε συστήματα [z] διάφορα ἐπαγάγῃ ἐκ τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περικοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις· τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας, ἢ πάσας.

δ. ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΑ δέ ἐστιν, ὁπόταν ὁ ποιητὴς γράφῃ ὁπόσα δήποτε κῶλα ὡς ἀνόμοια, καὶ ὡς βούλεται· εἶτα τούτων ἀνταποδῷ τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς σπανιώτατόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἐστὶν οὕτω πεποιημένα ἐν τῷ [a] ἐπιγραφομένῳ Ὠῷ.

69 ε. ΜΙΚΤΟΝ δέ ἐστι ΚΑΤΑ ΣΧΕΣΙΝ ποίημα, ἐν ᾧ

ὃ ποιῶν, κωλικοῖς, ἢ στιχηροῖς· οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις· πάλιν, ἀλλήλοις μὲν ἀνόμοιά ἐστιν· ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον εἰ τύχοι, δύο περικοπαὶ, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές· τοιαῦτα δέ ἐστιν ἐν δυάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσεσιν· οἷον τὸ μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα ἑξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἐστὶν ἀνόμοια· ἀλλ' ἐπαγομένου αὐτοῖς τοῦ τε ἀντιστρέφοντος τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος γινομένου, τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρεφουσῶν ἀλλήλαις, τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατά ἐστιν. 13. Ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ] Οἷον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἴδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ περιῳδικὸν, καὶ ἐπῳδικὸν, καὶ τἄλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ ταυτὸν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθήσεται μικτὸν κατὰ σχέσιν.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνῃσι· [b] θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθορᾷς πόλιν
χαίρουσ'. οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

[z] διάφορα om. Fl. B. D.
[a] ἐπιγεγραμμένῳ Turn.
[b] θρασυκαρδίων calx Turnebi.

ἐστι μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν [b] εἴδους, οἷον, λόγου χάριν, τό τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικόν. C.VIII.6.

ϛ. ΚΟΙΝΟΝ δέ ἐστι ΚΑΤΑ ΣΧΕΣΙΝ τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, κάθαπερ τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ᾆσμα, (Od. lx.)

γουνοῦμαί σ', Ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν.

[c] καὶ τὰ ἑξῆς.

Κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν. Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἴς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἡ στροφή· ὥστε Φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων, ἢ τῶν πέντε.

---

14. Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος] Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, οἷον τὸ τρίτον, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον.

[b] ἤδη Fl. B. C.

[c] καὶ τὰ ἑξῆς desunt Fl.

ΚΕΦ. Θ.

ΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΥ δὲ ἡμῖν τινά ἐστι τὰ ἀπολελυμένα, φαμὲν εἴδη τούτων εἶναι τά τε ἄστροφα, καὶ τὰ [d] ἀνομοιόστροφα, καὶ ἄτμητα.

ΑΣΤΡΟΦΑ μὲν οὖν ἐστι, τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι αὐτὰ ὑπονοητικά.

5. Ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι] Ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων· ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφὰς διαιρεῖσθαι, καίτοι εἰκῆ γεγραμμένα, * ἀλλ' οὐδ' ἐν τὸ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος ἀμοιβαῖον, ὥσπερ Ἠλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμνιον, τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ· ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ, Φεῦ φεῦ, Ἰοὺ ἰού· ἔστι τοιοῦτον, ἑτερόστροφον προειρημένου τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλος· ὥστε δύνασθαι διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ ἐναντίον τῇ ἀντιστρόφῳ· τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονοητικὰ, βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου ἐπιφορᾷ. τοῦτο γὰρ ὡσπερεὶ τεκμήριόν ἐστι μακροῖς ἐπενεχθέν· κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς [e] Λευκαδίας Μενάνδρου· οἷον, βραχέος κώλου ἐπιφορᾷ· οἷον, οὐ πάντα δίμε-

[d] Ἀνομοιόστροφα. "Hæc apud "Schol. Ariſtoph. Ran. 1295. "maxima ex parte conſpiciuntur. Legit autem pro ἀνομοιόστροφα, ἀλλοιόστροφα. Sed "male: ἀλλοιόστροφα enim ſunt "genus tantum ἀνομοιοστρόφων. "Fortaſſe hæc Hephæſtionis "verba accommodavit ad Ariſtophanis, quem illuſtrabat, "locum: in eo enim ſunt tria, "ᾠδὴ, σύστημα, et ᾠδὴ, quæ tria "inæqualia ſimul ſumpta ſunt "ἀλλοιόστροφα. Hephæſtionis, "quæ præ manibus ſunt, verba "etiam adducit Triclinius de "metr. Soph. Aj. p. 13. et pro "ἢ κατὰ ἀλλὸ ἐπιφώνημα, habet "ἢ κατ' ἀλλὸ ἀναφώνημα. Sed "Hephæſtionis ἐπιφώνημα malim quam ejus ἀναφώνημα. "Ἀλλοιοστρόφων inter alia exemplum eſt ap. Eurip. in "Hecub. v. 687. ad quod "Schol. hæc metrici verba; "ſed ex parte tantummodo "nim. uſque ad illa: ἢ κατὰ "ἐφύμνιον, &c. citat." *Arnaldus.*

[e] Vide fragmentum Menandri ex Strabone p. 452. apud Clericum p. 110. et Emend.

β. ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ δέ ἐστιν, ὅσα πάντως δι- C. IX. 2,
αιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς 3. X. 1, 2.
ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατ' ἄλλό τι [f] ἐπιφώνημα. Διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. Ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείω, ἀλλοιόστροφον.

γ. ΑΤΜΗΤΑ δέ ἐστι, τὰ τηλικαῦτα, ὥστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τεκμήριόν τι ὑπάρχειν τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ [g] τετμηκέναι, μήτε [h] βραχυκατάληξιν, μήτε τι ἕτερον τῶν [i] διοριζόντων τὰ ποιήματα, οἷον ἐφύμνιον, ἢ ἀναφώνημα.

ΚΕΦ. Ι.

ΤΩΝ δὲ ΕΞ ΟΜΟΙΩΝ, τὰ μέν ἐστιν ἀπεριόριστα, τὰ δὲ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους.

ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΑ μὲν, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα, ἢ περιόδου, περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὅμοιά ἐστι.

β. ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΥΣ δὲ ΑΝΙΣΟΥΣ ἐστιν,

τρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δὲ μονόμετρα καταληκτικά· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιροῦντα, καὶ δι' ἴσων γένοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν.

Bentl. p. 45. ed. Cant. Adde Scaligerum ad Virgilii Catalecta p. 69. ed. Lugd. Bat. 1595.

[f] ἀναφώνημα Fl. B. Mox πλείονα Turn.

[g] τετμηκέναι deest Fl.

[h] βραχυκαταληξίαν Edd. MSS.

[i] ὁριζόντων C.

C. XI. ὁπόσα ἐξ ὁμοίων συνεστῶτα ἔχει κατάληξιν, ἢ [k] βραχυκατάληξιν μεταξὺ, οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεὶ, οἷα μάλιστα φιλεῖ γενέσθαι ἐν τοῖς 70 [l] παρόδοις τῶν χορῶν. Ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα ἀναπαιστικὰ, [m] λόγου χάριν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν εὐθὺς ὅμοια μὲν, καὶ ἀναπαιστικὰ, οὐ μέντοι τῶν ἴσων συζυγιῶν.

ΚΕΦ. ΙΑ.

ΕΣΤΙ δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα [n] ΕΦΥΜΝΙΑ, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιόν τι εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιηταὶ ταῖς στροφαῖς, οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα,

Ἰήϊε παιάν.

καὶ,

Ὦ διθύραμβε.

ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στί-

3. Ἐν ταῖς παρόδοις] Οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος. 6. Τῶν ἴσων συζυγιῶν] Οἷον τῶν ἰσοκώλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ σχέσιν· μέχρι δὲ τῶν ἐνταῦθα διαίρεσις. 8. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια] Ταῦτα καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. 15. Μὴ μετὰ στροφὴν] Οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσῳδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ.

[k] βραχυκατάληξιν D. ceteri βραχυκαταληξίαν.
[l] παρῴδοις Turn.
[m] λόγου χάριν—ἀναπαιστικὰ om. Fl. εὐθὺς ὅμοια μέντοι τῶν ἴ. σ. C.

[n] ἐφύμνια. Vide Spanhemium ad Callimach. H. Apoll. 98. In Scholiis pro μεγάλῳ στίχῳ forte legendum ἄλλῳ στίχῳ, ex Hephæst. p. seq.

χον κέηται παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, ΜΕΣΥΜΝΙΟΝ καλεῖται τὸ ποίημα, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ, (Urfin. p. 11.) C. XII.

ᵒ ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον,
Ὑμήναιον,
αἴρρετε τέκτονες ἄνδρες·
Ὑμήναιον,
γαμβρὸς ἔρχεται ἶσος Ἄρηϊ.

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΕΙΣΙ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ΕΠΩιΔΟΙ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται, οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;

καὶ ἔτι,

ᵖ Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης.

---

12. Πάτερ Λυκάμβα] Προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός· ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον.

ᵒ ὕψοι δὲ Fl. ἴσως ἄρει Fl. "Fulvius Urfinus ὕψι δὴ et "ἄρηι. ὕψι. μετέωρον. ἄνω. ὑψηλοῦ. "apud Hefych. Suid. et fic "apud poetas fæpius. Portus "quoque ὑψιδή. Sic recte edi-"dit Wolfius. Sic extat apud "Demetrium Phalereum de "Eloc. §. cxlviii. quem ignora-"vit Pavus, qui pro auctori-"tate, ὑψοῖ idem quod ὑψοῦ. "Porro Demetrius quoque rec-"te habet ἄρηι; et præterea εἰσ-"ἔρχεται." *D'Orvillius.* ἀείρατε Fl. Turn. ἀείρετε C. Hunc verfum, voce Ὑμέναιον ejecta, in exemplum Hexametri Æolici adducit Bentleius poft Horatium p. 710. Ὕψὶ | δὴ τὸ μέλαθρον αἴρρετε, τέκτονες ἄνδρες. Edd. MSS. habent ὑμήναον.

ᵖ Εὖτε. Sic citat Bentleius ad Horatii Ep. I. xix, 29. Edd. et MSS. plerique εὖ τοι. C. habet εὖ τι.

C. XII. 2, 3. XIII. 1, 2. β. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, ΠΡΟΩιΔΟΣ καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι, (Fr. 128.)

ἀρθεὶς δ' ηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης, ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

γ. Ὥσπερ δὲ ταῦτα εὑρίσκεται, οὕτω γένοιντ' ἄν [q] τινες καὶ ΜΕΣΩιΔΟΙ, ὅταν περιέχῃ μέν τι μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ᾖ τεταγμένον.

ΚΕΦ. ΙΓ.

ΕΣΤΙ δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ΕΠΙΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ [r] καὶ ἐκ περιττοῦ, ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον, τῇ στροφῇ πρόσκειται· οἷον τὸ Βακχυλίδου, (Ursin. p. 203.)

ἦ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μοῦνος ἀνθρώπων [s] ἐρᾷς,

καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,

71 σὺ δ' ἐν χιτῶνι μούνῳ παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

β. Ὅταν μὲν οὖν βραχέα ᾖ τὰ ἐπιφθεγματικὰ, τοῦτο πρόσεστιν αὐτοῖς [t] μόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα ὥστε

---

1. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν] Οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται. 6. Ὅταν περιέχῃ μέντοι] Ὡς τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια· διαφόρως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι, πρὸς τὰς στροφὰς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὔ.

[q] τίνες C. Turn. abest a ceteris.

[r] καὶ deest Fl. B.

[s] ἐρᾷς. Sic Fulvius Ursinus, et Bentleius. ὁρᾷς edd. MSS.

[t] μόνον. Hermannus conjicit ὄνομα. Pro τηλικαῦτα Fl. mox exhibet τοιαῦτα.

στροφὴν ἐκπληρῶν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιη- C. XIV. τοῦ στροφὴν, ἐπιζεῦχθαι δὲ τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων, εἶτα πάλιν τὰ ἴσα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές.

ΚΕΦ. ΙΔ.

ΕΣΤΙ δέ τις ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ ἡ καλουμένη [u] ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ, ἥ τις ἐὰν τελεία γράφηται, ἐστὶν αὐτῆς [x] εἴδη ἑπτά. Καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὴ εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις στάν-

---

[u] Grammatico Noſtro lucem haud exiguam hic loci affundet Pollux IV. 111. deinceps exſcribendus: Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν, ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούληται λέγειν, ὁ χόρος παρελθὼν λέγει ταῦτα. Ἐπιεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταὶ, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. Ἐν μέν γε ταῖς Δαναΐσι, τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας, ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος, ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. Τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς κωμικῆς, ἑπτὰ ἂν εἴη μέρη, κομμάτιον, παράβασις, μακρὸν, στροφὴ, ἐπίῤῥημα, ἀντίστροφος, ἀντεπίῤῥημα. Ὧν τὸ μὲν κομμάτιον, καταβολή τις ἐστὶ βραχέος μέλους. Ἡ δὲ παράβασις, ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ· εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα τὸ ἐπίκλην ἔχει. Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον μακρὸν, ἐπὶ τῇ παραβάσει βραχὺ μελύδριόν ἐστιν, ἀπνευστὶ ᾀδόμενον. Τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προᾳσθείσῃ, τὸ ἐπίῤῥημα, ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. Καὶ τῆς ἀντιστρόφου τῇ στροφῇ ἀνταᾳσθείσης, τὸ ἀντεπίῤῥημα, τελευταῖον ὂν τῆς παραβάσεως, ἐστὶ τετράμετρα, οὐκ ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπιῤῥήματος. "Quum "ſuo nomine populum alloqui "poeta vult, per Chorum id "facit, et Παράβασις dicitur, "cujus generis plures exſtant "in Ariſtophane. Nunquam "autem tum iambicis utebatur "chorus, ſed ſemper anapæſtis, "vel tetrametris." Bentleius Diſſert. Phalar. p. 111. ed. Lennep. p. 204. ed. 1699.

[x] μέρη Fl. MSS.

C. XIV. τες οἱ χορευταὶ παρέβαινον, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες ἔλεγόν τινα.

Τὰ δὲ [y] εἴδη τῆς παραβάσεώς ἐστι ταῦτα· ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς οὕτως [z] ὠνομάζετο· φησὶ γὰρ Εὔπολις, « [a] Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο·» δεύτερον δὲ [b] εἶδός ἐστιν, ἡ ὁμωνύμως τῷ [c] γένει καλουμένη ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ· καὶ τρίτον, τὸ ΜΑΚΡΟΝ προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φάμεν εἶναι [d] ἐπιμηκέστερον· οὐ μὴν ἀλλὰ, καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι, ἐδόκει εἶναι μακρότερον.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐστιν ἀπολελυμένα. Ἕτερα δέ ἐστι τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα, τό τε ΜΕΛΟΣ, καὶ τὸ [e] ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑκκαίδεκα ἦν στίχων, καὶ τὸ τῷ μέλει ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΝ· καὶ τὸ καλούμενον ΑΝΤΕΠΙΡΡΗΜΑ, ὅπερ ἦν τῶν ἴσων κώλων τῷ ἐπιῤῥήματι.

---

[y] μέρη Fl. B.

[z] ὠνομάσθη Turn. C.

[a] Εἰωθὼς C.

[b] εἶδός ἐστιν om. Fl. et MSS.

[c] γένει. Sic Turn. C. ὅλῳ Fl. et alii.

[d] ἐπιεικέστερον Fl. B. C.

[e] Etymologus M. p. 363, 46. Ἐπιῤῥήματα. Ἐν τοῖς χοριακοῖς, ὅτε συστροφὴν ᾖσειαν μέλος, ἐπελέγετο ποιημάτιον ις στίχων· εἶτα τὴν ἀντίστροφον ἀποδόντες, ἐπελέγετο πάλιν τετράμετρον ποιημάτων τῶν ἴσων στίχων. Ἐκαλοῦντο δὲ ταῦτα ἐπιῤῥήματα. Ubi cum Sylburgio legendum, ὅτε τὴν στροφὴν ᾄσειαν, et ἐπιλέγετο πάλιν τετράμετρον ποιημάτιον τ. ἴ. σ. quemadmodum fere extat apud Argumentum Aristoph. Nub. Vide etiam Pollucis locum paullo ante citatum.

ΚΕΦ. ΙΕ. 74

[f]ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

ΤΑ [g] σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται· λέγω δὲ, ὁποῖά ἐστιν ἥ τε ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ —, καὶ ἡ ΚΟΡΩΝΙΣ ⸎, καὶ ἡ ΕΞΩ ΝΕΝΕΥΚΥΙΑ ΔΙΠΛΗ <, καὶ ἡ ΕΣΩ >, καὶ ὁ ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΣ ※, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.

Παρὰ μὲν οὖν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ παράγραφος, εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος ἡ κορωνίς. Ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ ἐπῳδὸν, ἡ παράγραφος μὲν [h] ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ [i] ἀντιστρόφου κεῖται, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ ἡ κορωνίς· καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἡ διορίζει τά τε ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια.

Ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει ὁ ἀστερίσκος τίθεται, γνώρισμα τοῦ [k] τετέλεσθαι τὸ ᾆσμα, ἐπεὶ ἡ κορωνὶς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπῳδῶν. Καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὁ καὶ

---

[f] De his signis eruditissime agit Villoisonus in Prolegomenis ad Homerum, p. xiii. seqq. qui et hoc caput edidit e Codice Veneto p. lix. Vide praecipue, quorum non oblitus est Villoisonus, Viros doctos ad Ciceronis Ep. ad Atticum VIII. 2. p. 751. ed. Graevii. Casaubonum et Menagium ad Diogen. Laert. III. 65. Lectu etiam dignissima Noltenius, in re non multum dissimili, habet in *Lexico Antibarbaro* parte Orthograph. v. *Signa distinctionis.*

[g] Τὰ σημεῖα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλοις ἄλλως κ. Fl.

[h] ἐπὶ τὸ τέλους Fl.

[i] ἀντιστροφῆς Fl.

[k] τετέλεσθαι C. Ven. τετελέστου Fl: τετελειῶσθαι Turn.

C. XV. 2. μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται, Σαπφοῦς τε, καὶ Ἀνακρέοντος, καὶ Ἀλκαίου· ἐπὶ δὲ [l] τῶν Ἀλκαίου ἰδίως, κατὰ μὲν τὴν [m] Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν, ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆς.

[n] Καὶ ἡ μὲν διπλῆ, ἡ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς Κωμικοῖς καὶ τοῖς Τραγικοῖς, ἔστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται. [o] Ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ, τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἑπτάστροφον· τὸ δὲ ἥμισυ, ἑτέρου. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ 75 στροφαῖς [p] ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι.

β. Τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισὶ, περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. Τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ, καὶ ἀπαλλαγέντων, [q] καταλείπηται ὁ χορός· ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς. Τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς [r] ἀντιστρόφου. Ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ

---

[l] τῶν ſic C. τοῦ alii.

[m] De Ariſtophane Byzantino, Critico perilluſtri, erudite agit, F. A. Wolfius in Prolegomenis ad Homerum §. xliv. p. ccxvi. et ſeqq. De Ariſtarcho vide eundem capite ſequente.

[n] ἡ δὲ διπλῆ Turn. C.

[o] γράψας C.

[p] ταῖς ἑτέραις τίθεται ἡ διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μ. Turn.

[q] καταλείπεται Turn. καταλίπηται C.

[r] ἀντιστροφῆς Fl. B.

[s] πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ [t] στροφὴ ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δὲ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ [u] στροφῶν, ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται. C. XV. 3, 4.

γ. Εἰπόντων δὲ ἡμῶν ὅτι ἔστι τινὰ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους ἀναπαιστικὰ γεγραμμένα, ἃ δὴ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἑκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἡ παράγραφος.

Τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων ἑπτὰ, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος, τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ· οὐδὲν ἧττον δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν [x] ἀνταποδιδῶται. [y] Ἐὰν δὲ ἐνῇ [z] τὰ ἀνακυκλούμενα, τό τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους καὶ τὸ ἀντεπίρρημα, ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος ἡ ἔξω νενευκυῖα.

δ. Εἰώθασι τοίνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ, μεταξὺ ἰαμβείων τινῶν, γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ὁποσασοῦν στροφάς· εἶτα πάλιν περάναντες δι' ἰαμβείων τὸ προκείμενον, κατὰ [a] διέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. Ἐφ' ἑκάστης οὖν στροφῆς τίθεται παράγραφος· ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου δύο τίθενται διπλαῖ· ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς ἔξω βλέπουσα· ἡ δὲ 76

[s] προσδηλῶσαι C.
[t] γραφὴ C.
[u] στροφῆς Turn.
[x] ἀνταποδιδῶται C. ἀναποδιδῶται Fl. αὐτῷ ἀποδιδῶται Turn.
[y] εἰ δὲ εἴη Fl.
[z] τὰ ἀνακλώμενα Turn.
[a] συνέχειαν Turn.

C. XV. 4. κατὰ τὸ τέλος ἔσω νενευκυῖα· δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλεπούσης ὅτι ἀνταποδίδοται τινὰ αὐτοῖς. ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδομένοις, πάλιν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς, παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ· ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι· διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅτι ἀνταποδίδοται.

[a]ΕΚ ΤΩΝ

ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΤΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

α. ΑΛΛ' [b]εἴτε νέα τῶν μέτρων ἡ θεωρία, εἴτε Μούσης εὕρεμα παλαιᾶς, ἑκάτερον ἕξει καλῶς. Ἀρχαία μὲν γὰρ οὖσα, ἐκ τῆς παλαιότητος ἕξει τὴν σεμνότητα· νέα δὲ οὖσα, ποθεινοτέρα καθ' [c]Ὅμηρον,

> Τὴν γὰρ ἀοιδὴν [d]πάντες ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
> Ἥ τις [e]ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ [f]θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ [g]ἔσχον τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγξατο.

---

[a] Hæc integrius exhibentur ex Longini ed. Hudſoniana. Mutila ſunt in edd. et MSS. Hephæſtionis.

[b] Præceſſerat nempe aliquid de artis metricæ antiquitate. *Boivin.*

[c] Odyſſ. α. 351. *Boivin.*

[d] In vulgatis, non πάντες, ſed μᾶλλον. *Boivin.*

[e] Αἰόντεσσι Codex Vaticanus: item Codex Ambroſianus. *Boivin.*

[f] Videntur hæc pertinuiſſe ad fragmentum *de Metri origine divina*, quod infra exhibebimus. *Boivin.* Hæc corrupta ſunt, atque ita emendanda: Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ΕΣΧΕ τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas Ἐλεγείνειν τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου τινὲς κληθῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ μανείς. Ita ſcribendus iſte locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiaſt. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρου πνεῦμα τὸν ῥυθμόν φησιν ὁ Λογγῖνος. Immo, μέτρου πατέρα. Eodem reſpicit Schol. Ariſtoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός. καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ῬΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi ſubindicavit amiciſſimus Ruhnkenius. *Toupius.* Heſychius, ab eruditiſſimo Præſule Aſaphenſi refictus, Ῥυθμὸς, μέτρου κανών.

[g] Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔσχε. Mox in Codice Vaticano legitur ἔχον. *Boivin.*

β. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρου ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν, ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι. Πρῶτον δὲ ὀλίγα προειπεῖν δίκαιον.

γ. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή. Ἔνιοι γοῦν οὕτως ὡρίσαντο· ΜΕΤΡΟΝ ΕΣΤΙ ΠΟΔΩΝ Η ΒΑΣΕΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΣ, ΑΙΣΘΗΣΕΙ ΤΗι ΔΙ' ΑΚΟΗΣ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ. εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοὴ, τὸ κοσμοῦν ἐστι φωνή. Ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή.

δ. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν, διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν. φησὶ γοῦν·

[h] Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
Ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἡρῷος. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικὸν, ὅταν λέγῃ,

Πολλῶν δὲ λόγων [i] καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ὑμῖν.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς [k] Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

---

[h] Demosthenes in Orat. de Corona, p. 333. edit. Basil. *Boivin.*

[i] Γρ. *καὶ θορύβων γιγνομένων.* *Boivin.*

[k] Id est, a *spondeo* incipiens. *Ionicum* autem *a minori* illud est quod a *Pyrrhichio* incipit; ut, *Miserarum est neque amori dare ludum* &c. *Boivin.* Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæst. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chœrobosci Grammatici Γυριννῶς sive Γυριννῶς. Etymol. Γυριννὼ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. Εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρῖνος γυριννὼ, ὡς ἔρατος Ἐρατὼ καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ. Chœroboscus περὶ τῶν εἰς ω. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον, ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητὼ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι· Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενον μέν σοι φέρω καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὴ κεκορημένη στοργᾶς· (lege Στοργῶς·) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τᾶς ἀπαλᾶς Πυρινῶς. Lege Γυρινῶς ex Etymologo. Vides Γυρινὼ facere Γυρινῶς, ut Σαπφὼ Σαπφῶς. et notanda varia lectio apud Chœroboscum Εὐμορφοτέρα Μναΐδος. [Sic Fulvius Ursinus.] Sed vulgatam ut metrum taceam, satis firmat Longinus. Recte autem emendavimus Στοργῶς. *Storgo* est nomen mulieris, ut Sappho, et Gyrino, nisi præstat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Differt. XXIV. 9. Καὶ ὅ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quæ hic Γυρινὼ sive Γυριννὼ dicitur, Γυρίνναν vocat Maximus. Ὅ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ, ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθὶς, καὶ Ἀνακτορία. *Toupius.*

Εὐμορφοτέρα Μυασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε. Διαφέρει δὲ μέτρον [l] ῥυθμοῦ. Ὕλη [m] μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. ὁ [n] γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν [o] ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ [p] μελῶν καὶ σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. Μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾗ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μετὰ τοῦτον, τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς· ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί· λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ. [q] Ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης· πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. Εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ [r] οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

ϛ. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. Καὶ γὰρ τὴν [s] εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν [t] ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἁρμο-

---

[l] Vide Quinctilianum in Instit. Orat. lib. ix. c. 4. et huc refer ea quæ ab illo de *Rhythmi* et *Metri* differentia dicuntur. *Boivin.*

[m] Μὲν abundat, et abest a Codice Vaticano. *Boivin.*

[n] Pro γὰρ legendum δέ. *Boivin.*

[o] Ita in Cod. Vat. ἀκούσομεν in aliis Codd. *Boivin.*

[p] Legendum καὶ μελῶν σχήματα. ut in edit. Oxon. *Boivin.* D'Orvillius Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat. *Toupius.*

[q] Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης, &c. vel sic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης· πότερον, &c. *Boivin.* Posteriora hæc glossema sapiunt. Quare lego, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur: Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; *Toupius.*

[r] Voces οἱ παλαιοὶ absunt a Codice Vaticano. *Boivin.*

[s] συμμετρίαν Sch. Hephæst.

[t] Ita locutus est Julian. Or. 2. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης,

διώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ [u] εἴποι χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετρῶ ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν. [x] [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

ζ. Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. Μέτρον τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου, μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον Ἰαμβικὸν, [y] καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ· τοῦτο δὲ [z] Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. [a] Εἰ τοίνυν

ἹΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἢ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῇ παραδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, ΕΙΤΕ δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, ΕΙΤΕ ΤΙΝΙ ΘΕΙΑι ΔΟΣΕΙ, διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ plane gemella ſunt. Confer Porphyr. apud Joannem Stobæum Serm. XXI. p. 185. Quod ſequitur, Λέγεται—μέδιμνος, deprompturn videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον, τὸ πόλλακις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην, καὶ χοίνικα, καὶ ἀμφορέα, καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ. *Toupius.* Similiter Euſtathius ad Il. B. p. 196, 29. = 149, 1. Ἰστέον γὰρ ὅτι ὥσπερ μέδιμνος τό τε σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, ἔτι δὲ καὶ χοῖνιξ ὁμοίως, λέγομεν γὰρ μέτρον τι χοίνικα, καὶ πῆχυς δὲ αὐτός τε ὁ μετρῶν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, οὕτω καὶ τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. Quæ partim repetit ad Od. O. 1782, 57. = 577, 4.

[u] Εἴποιμι uterque Cod. Vat. et Ambroſ. *Boivin.*

[x] Uncis incluſa aberant a Codice Regio: exſtant autem in Vaticano. Vide Hephæſtionis Enchiridion, p. 76. edit. Turnebi, ubi hæc eadem rectius. *Boivin.* Sic leguntur. λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν· καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν.

[y] Καὶ abeſt a Codice Vaticano. *Boivin.*

[z] De *Ulyſſe metrico* equidem nihil quidquam habeo compertum. Joannes Fabricius, vir doctiſſimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὁμηρικός. Quod miror. Ceterum hæc verba non leguntur in ſcholiis ad Hephæſtionem. Quare ex margine huc invecta videntur. Quod et cl. Moro viſum. *Toupius.* Habent h. l. Longini MSS. τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς &c. Legendum puto, ἡ πρωτὴ Ὁμήρου ῥαψωδία μέτρα ἔχει ΤΜΔ, τοῦτο δὲ Ὀδυσσείας ἐσημειώσατο. Scilicet in libro primo Odyſſeas eſſe metra, i.e. verſus 444. Ex his ſcriba minime peritus facile mutavit Υ in Χ, atque ex ΜΔ ὁ μετρικὸς abbreviari ſomniavit, tum ab Ὀδυσσείας quam Cod. ſervavit, Ὀδυσσεὺς ille novus metricus formatur. *L. Hotchkis.*

[a] Pro εἰ τοίνυν, legendum videtur, ἔτι νῦν. *Boivin.*

μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν διποδίαν, [b] ὅταν τὸ Ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον· ὃν τινες τῶν [c] ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὅ τινες μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἡ λέγουσα,

Ὄρθιον, ἑξαμερὲς, τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα. Μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν [d] προειρημένων αὐτὸ [e] τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, [f] [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, ποὺς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

[g] Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Ὄνομα γοῦν ἐστι, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

θ. Περὶ δὲ ὅρων μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς [h] ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιΐας [i] γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ι. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν διὰ τὸ ξίφος, [k] ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν [l] μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν

---

[b] Ὡς ὅταν in edit. Oxon. *Boivin.*

[c] Μετρικῶν Cod. Vat. *Boivin.*

[d] Post προειρημένων, virgula, non punctum. *Boivin.*

[e] Recte cl. Pearcius, αὐτὸ μετρούμενον. Schol. ad Hephæst. p. 71. ed. Pauw. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. *Toupius.*

[f] Uncis inclusa absunt a Codice Vaticano. *Boivin.*

[g] Post ἶσον, et post ἥμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si Homerus dixisset, ἶσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἥμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς. Iliad. I. ver. 16. *Boivin.*

[h] Ὑπαρχομένοις. Cod. Vat. *Boivin.*

[i] Γρ. γευσαμένοις. *Boivin.*

[k] Pro ἀλλὰ lego καὶ, et mox pro καὶ lego ἀλλά. Trajectio manifesta. *Boivin.*

[l] Forte μὴ εἰδότων. *L. Hotchkis.*

[m] παραγγελμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα [n] οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει· τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο.

ια. Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφην, ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή· καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. Τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ [o] ἤρξαντο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους. Διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβή· εἴδη δὲ αὐτῆς, βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη. Οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας. Καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς [p] ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὅρος.

ιβ. [q] Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . . .

ιγ. [r] Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν [s] ἔξεστιν ὑφ' ἕνα φθόγγον παραλαβεῖν, [t] ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση. Καθόλου γὰρ αἱ μέν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ ἐν ποσότητι [u] καταριθμοῦντες τοὺς χρόνους, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τῆς ποσότητος.

---

[m] παραδειγμάτων MS. Harl. inter lineas.

[n] Ita in Cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως.

[o] Ἤρξατο Cod. Vatic. *Boivin.*

[p] Ἔλεγχον ἔσχεν. ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut poſt ἔσχεν ſubaudiatur Ἡφαιστίων, et ut ὁ ὅρος initium ſit vel argumentum ſectionis duodecimæ, quæ deficit. *Boivin.*

[q] Definitio ſyllabæ omiſſa a Librario, quem duarum ſectionum ſimilia initia in errorem induxerunt. *Boivin.*

[r] Ita legitur in Cod. Vatic. in aliis Ἔστι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem præceſſiſſe. *Boivin.*

[s] In MS. οὐκ ἔξεστιν, perperam. *Boivin.*

[t] Ita lego, in MS. εἴποι τις, ſine ἂν μή. *Boivin.*

[u] Καταμετροῦντες in Cod. Vat. *Boivin.*

II.

[x] ἌΡΚΤΕΟΝ δὲ ἀπὸ βραχείας. οὕτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτὴν ὁρίζεται· ΒΡΑΧΕΙΑ ΕΣΤΙ ΣΥΛΛΑΒΗ Ἡ ΕΧΟΥΣΑ [y] ΒΡΑΧΥ ΦΩΝΗΕΝ, Η ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ, ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ, ΟΥΤΩΣ ὩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗι ἙΞΗΣ ΣΥΛΛΑΒΗι ΦΩΝΗΕΝΤΟΣ ΜΗ ὙΠΑΡΧΕΙΝ ΣΥΜΦΩΝΑ ΠΛΕΙΟΝΑ ἙΝΟΣ ἉΠΛΟΥ, ΑΛΛ' ΗΤΟΙ ἙΝ, Η ΜΗΔΕ ἙΝ.

Πάνυ οὖν ἐπαίνου ἄξιος ὁ ὅρος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα δεῖ ὑγιῆ ὅρον ἔχειν. Ὅρος [z] καὶ τοῖς φιλοσόφοις [a] εἶναι, ὁ μηδὲν ἔξωθεν τῶν ὁριζομένων συμπεριλαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὁριζομένων καταλιπών, ὃς ἀντιστρέφει πρὸς τὸ κεφαλαιῶδες· τουτέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχωσιν οἱ ὅροι αὐτός τε ὁ ὅρος καὶ τὸ ὁριζόμενον, οὕτως ὡς ἐπὶ τοιοῦδε παραδείγματος· ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Εἴ τι οὖν ἐστι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν, τοῦτό ἐστιν ἄνθρωπος πάντως. Καὶ αὖ πάλιν, φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος. Εἴ τι οὖν [b] ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος, τοῦτο φωνὴ πάντως. Οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅρου, εἴδωμεν τὸ ἀντιστρέφον. Εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, [c] μετὰ τῆς ἄλλης συλλαβῆς οὐκ ἔχον σύμφωνα ἑνὸς πλείονα, τοῦτο πάντως ἐστὶ συλλαβὴ βραχεῖα. Προείρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ τέλους λέξεως κείμενον, διὰ τὴν κοινὴν λεγομένην. [d] [ἐάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζῃ λόγου, τῷ τῆς κοινῆς ὑπο-

---

[x] In Codice Regio, unde hoc fragmentum habuimus, proxime subsequuntur scholia in definitionem syllabæ brevis. Sunt autem ea quoque Longini; ut et caput περὶ ἐπιπλοκῆς, et ἐπιτομὴ τῶν ἐννέα μέτρων, quod utrumque in Codice Regio exstat. Verum ultima hæc duo in lucem edidit Turnebus cum Enchiridio Hephæstionis. At illa de quibus loquimur scholia nondum, quod sciam, vulgata sunt. Addantur itaque supra allatis, tametsi sunt mendosa, et, ut puto, interpolata. *Boivin.*

[y] Id est, vel brevem, ut ε et ο; vel correptam, ut α, ι, υ, quæ modo breves, modo longæ sunt. Quin et vocales longæ η et ω, et ipsæ etiam diphthongi, aliquando corripiuntur, ut in οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, et in δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, &c. Sed hæ quidem in fine tantum dictionis, ubi dictio sequens a vocali incipit: nec tamen brevem per se syllabam faciunt. Unde opinor Hephæstion addit, *non in fine dictionis. Boivin.*

[z] Legendum γάρ. *Boivin.*

[a] Εἶναι Græco-barbare, pro ἐστί. *Boivin.*

[b] Plutarchus de Musica T. II. p. 1131. D. ἐπεὶ δ' ὁρίζονται τὴν φωνὴν οἱ ἄριστοι γραμματικοὶ, ἀέρα πεπληγμένον αἰσθητὸν ἀκοῇ.

[c] Legendum puto, μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἄλλης συλλ. *Boivin.*

[d] Uncis inclusa non bene cohærent, sed scholium scholio additum sapiunt, ac videntur e margine in mediam paginam irrepsisse. *Boivin.*

ΣΧΟΛΙΑ.

ΚΕΦ. Α.

[m] Ο ΜΕΝ τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, 77
ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος. οἱ δέ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες· καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων, οὗτος· (Il. γ. 164.)

οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσί.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων ἐστὶν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, ἓν τῶν ἀφώνων· οἷον,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ.

τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἷον,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

καὶ πάλιν,

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν.

τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν φύσει, φαίνεται ἐν τῷ,

Οὔτι μοι αἰτὴ ἐσσί·

ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ.

ὁ δὲ βραχὺς, ἐν τῷ,

Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον.

---

[m] Desunt in Fl. ad ἐμήκυνε τὴν να συλλαβήν.

C. I. Σημείωσαι δὲ ὅτι κἂν τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, λήγῃ δὲ ἡ πρώτη εἰς φωνῆεν, κοινὴν ποιεῖ συλλαβήν· οἷον,

ἀλλὰ τά γ᾽ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

[n] (Ἄλλως.) Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὖσα κατεπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ,

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν.

καὶ,

Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

δεύτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξείας. Αὕτη οὖν ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχέων ἢ βραχυνομένων διχρόνων, μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. μ. 208.)

Τρῶες δ᾽ ἐῤῥίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ἰδοὺ ὁ τελευταῖος ποὺς, πυῤῥίχιος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ Ο, ἀντὶ τροπῆς παρείληπται τῆς ὀξείας μηκυνούσης τὸ Ο, καὶ οὐκ ἀκαίρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ, καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διατυπώσει τοῦ χαρακτῆρος ἑαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν. Ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπικειμένη ἐπάνω βραχείας, μηκύνειν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη, καὶ μετακειμένη, δύνασθαι τῇ βραχείᾳ χρόνον χαριεῖσθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. δ. 76.)

ἢ ναύτῃσι τέρας.

ἡ ΡΑΣ συλλαβὴ, βραχεῖα οὖσα διὰ τῆς προκειμένης ὀξείας ἐμηκύνθη. Μετακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, (Il. ζ. 62.)

Αἴσιμα παρειπών· ὁ δ᾽ ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί.

τὴν [o] ΠΟ βραχεῖαν οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἝΘΕΝ ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν τὸ λεγόμενον λαγαρὸν, ἀπαθὴς, ὡς οἷόν τε, γέγονε, διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδὸς, μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος τὸ λαγαρόν. [p] Τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρο-

---

[n] Ἄλλως addidi monente Pauwio.

[o] Sic recte Pauwius. Erat ἀπὸ βραχείας.

[p] Scribe τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν ἀναφερόντων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἝΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὃ ἐμηκύνθη. Pauwius.

κων ἔτυχε βοηθείας. Τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν C. I.
ὥσπερ ἐπὶ τοῦ 'ΕΘΕΝ, ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη· καὶ 78
ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἑνὶ μόνῳ ἔξεστι κεχρῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης. Αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ τίθεται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης ἐκ δύο τότε συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. Οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τονικὴν δύναμιν. Αὕτη τοίνυν περισπωμένη τῇ πρὸ αὐτῆς, ἢ τῇ μετ' αὐτὴν, δύναμιν χαρίζεταί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. ζ. 81.)

πάντῃ ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν,

τοῦ γὰρ ΠΡΙΝ τὸ Ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. ζ. 366.)

οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην ——

πάλιν γὰρ τὸ ΑΣ συστελλόμενον, διὰ τῆς προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. Αὕτη τοίνυν ἡ δασεῖα, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη, τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. α. 193.)

ᑫἝως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν Ε ἐν ἀρχῇ οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ 'ΩΣ 'Ο, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ Ο μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη, ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ δια-

---

ᑫ Eustathius Il. A. p. 80. = 60, 50. Τὸ δὲ 'ΕΩΣ 'Ο ΤΑΥΘ' ΩΡΜΑΙΝΕ πάθος ἔχει περὶ τὴν τοῦ στίχου καταρχὴν προκεφάλου εἴτουν μακροκεφάλου ὄντος. Τὸν γὰρ πρῶτον τόπον πούς ἐπέχει ἀμφίβραχυς 'ΕΩΣ 'Ο. Ὁ δὲ ἀμφίβραχυς ἀνοίκειος μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ θεραπεύοιτο, καθάπερ καὶ ἐνταῦθα θεραπεία τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ 'ΕΩΣ κατὰ λόγον συνιζήσεως εἰς μίαν καταλογίζεται μακρὰν συλλαβήν· τὸ δὲ Ο κατὰ τέσσαρας τρόπους κοινῆς συλλαβῆς ἐκ τοῦ ταπεινώματος τῆς βραχείας ἀνίσταται μηκυνόμενον. Καὶ γὰρ καὶ δασύνεται, καὶ τόνον ἔχει ὀξὺν, κἂν ἡ συνέπεια βαρύνῃ αὐτό· καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταλήγει, καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίζεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ τ' ἐπαγόμενον.

C. I. στάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινομένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος. Προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος τουτουῒ στίχου, (Il. η. 353.)

ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

τοῦ γὰρ ἽΝΑ τὴν ΝΑ συλλαβὴν βραχεῖαν οὖσαν, ἡ ἐπὶ τοῦ ι, δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν. Ἀλλ' εἴποι τὶς ὅτι τὸ ΜΗ ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν ΝΑ συλλαβήν.

[r] Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ΩΣ, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ Ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ Σ. Πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυν χρόνον· Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ ΛΟΣ συλλαβὴ ἡ ἐν τῷ ΚΑΛΟΣ, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ ΦΙΛΟΣ· γίνεται γὰρ βραδύτης τὶς τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. Πάλιν ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ, ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῆς συλλαβῆς τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης, καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον, (Il. ι. 457.)

Ζεύς τε,

(Od. ψ. 13.)

καί τε χαλιφρονέοντα.

Ὑγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

Ἰστέον ὅτι ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαρεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἑξῆς συλλαβήν· ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῷ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ Ρ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς

---

[r] Hæc, usque ad finem capitis, in Ed. Fl. leguntur post vocem παραλαμβάνει p. 92. ed. Turn. qui numerus margini nostræ recensionis appingitur.

φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ [a] δασύνεται· C. I.
ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὕρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς ἡ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὕρηται φωνῆεν.

---

[a] δασύνεται. Videfis Fifcherum in Animadv. ad Welleri Grammat. Gr. T. I. p. 244, 245. et auctores ibi laudatos, viz. Anonymum περὶ πνευμάτων poſt Ammonium Valckenærii p. 114. Schol. Venet. ad Homer. Il. A. 56. Porphyrium in Villoifoni Anecdotis p. 114. Villoifonum in Prolegom. ad Homer. p. 4. Anecdot. Gr. p. 121.

ΚΕΦ. Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

ΣΥΝΙΖΗΣΙΣ ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν· δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,

ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ Η καὶ τὸ ΟΥ ἀμφότερα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν συλλαβὴν μακρὰν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, (Il. γ. 237.)

Κάστορά θ' Ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

τῆς ΚΕ καὶ Α συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένων. Τοῦτο δέ τινες οὔ φασιν εἶναι συνίζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΤΕ καὶ ΟΝ συλλαβὴ, εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ΟΝ καὶ ΟΥ εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἔχει τε ἡ ἄνω χρῆσις, καὶ ἐν τῷ, (Il. η. 159.)

Ὑμίων οἵπερ ἔασι.

τῆς ΜΕ καὶ ΩΝ εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένης. Καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, (Il. γ. 152.)

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

τῆς Ε καὶ Ω εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, (Il. ω. 769.)

Δαέρων ἢ γαλόων.

τῆς ΔΑ καὶ Ε εἰς μίαν μακράν. Ὅτι δὲ τὸ ΔΑ μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ, (Il. γ. 180.)

Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ——

καὶ, (Il. ξ. 156.) C. II.

αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα.

ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

δενδρέῳ ἐφιζόμενοι,

δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίζησις τοῦ Ω καὶ Ε εἰς μίαν βραχεῖαν. Ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ Ω κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦσι πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως. Ἡ μὲν γὰρ συναλοιφὴ ὡς γράφεται, οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις οὐχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται· ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖται· διὸ καὶ συνίζησις λέγεται. συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἐκ τινὸς μείζονος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθεζομένους συμβαίνοντος· ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος αὐτῶν.

ΚΕΦ. Γ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

ΠΟΥΣ ἐστι ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχείας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς δὲ σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχείας. Τινὲς δὲ οὕτως ὡρίσαντο, πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα. Οἱ δὲ οὕτως, πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων ἢ
80 πέντε· ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. Ὕλη δὲ ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητί τε καὶ ποιότητι εὐπρεπῶς κινούμεναι. Αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ, βραχεῖά τε καὶ μακρὰ, ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτελοῦσι. Πᾶν γὰρ διφυὲς ἑτέρῳ [t] διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἴπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ ποιεῖ. Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἁπλοῖ πόδες τέσσαρες ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι. μετ' αὐτοὺς δέ εἰσιν οἱ τρισύλλαβοι ἁπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτὼ δὲ τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. Καὶ ἁπλοῖ μέν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλαβῶν γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων αὐτοῖς. Ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαὶ, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ποιοῦσι. δὶς γὰρ τὰ δ, ὀκτώ. Ἐκκειμένων γὰρ τῶν [u] τεσσάρων δισυλλάβων, τοῦ τε πυῤῥιχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ τῆς βραχείας, ἑκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. Καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυῤῥιχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον, ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· [x] τῷ δὲ τροχαίῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀμφίβραχυν, ἡ δὲ μακρὰ τὸν παλιμβάκχειον· τῷ δὲ σπονδείῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βάκχειον, ἡ δὲ

---

[t] συμφύει MSS.

[u] γὰρ τῶν δ συλλαβῶν Fl. τῶν τεσσαρῶν MSS. τῶν δισυλλαβῶν Turn.

[x] Mancus erat locus in edd. emendavimus e MSS.

μακρὰ τὸν μολοσσόν. Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείων τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται· διὸ καὶ ἑκκαίδεκα εἰσί. τετράκις γὰρ τὰ δ, δεκαέξ. Καὶ γὰρ ὁ πυῤῥίχιος ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἴαμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος. Ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διΐαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον. Ὁ δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον. Ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον. Ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλαβῶν, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδίαν, ἢ καὶ συζυγίαν. Ποσοῦνται τοίνυν [y] οὗτοι, οἵ τε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτὼ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ἑκκαίδεκα, εἰς εἴκοσι ὀκτώ. Καὶ μεχρὶ μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἱστῶσι τοὺς πόδας· καὶ εἴ που δὲ εὑρεθῇ πεντασύλλαβος πούς, λυομένης, φασὶ, τῆς ἐν τινὶ [z] τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεσθαι τοῦτον. Ἄλλοι δέ φασι, τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν [a] τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀπογεννᾷν τριάκοντα δύο, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. ὥσπερ γάρ, φασὶν, οἱ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ἑκκαίδεκα τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας [b] ἑκατέρας προσλαμβάνοντες, τοὺς λβ πεντασυλλάβους ποιοῦσιν· οἷς ὀνόματα μὲν οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, [c] τρισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ δισυλλάβων, ἢ δισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. αὐτίκα γάρ, (Eurip. Phœn. 2.)

ἥλιε θοαῖς ἵπποισι.

[y] οὕτως Turn.

[z] πετρασυλλάβου ποδίας Fl. B. 1. πετρασυλλάβου διποδίας B. 2.

[a] τῶν δύο συλλαβῶν. Sic bene Pauwius.

[b] ἑκατέραν Fl. MSS.

[c] Sic emendavimus Pauwium fere secuti. Fl. et MSS. δισυλλ. φ. ε. μ. τρισ. ἢ τρισ. μ. τρισ.

C. III. δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. Ἰαμβικῶς μὲν, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες [d] τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον· τὸν δὲ δεύτερον, ἀναπαιστον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. Πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ πεντασυλλάβοις ἑκατέρας
81 τῶν δύο συλλαβῶν ([e] προστιθέντες) ἑξασυλλάβους ποιοῦσι ξδ. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ, συγκροτούμενοι εἰς ρκδ. Ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφ᾽ ἑαυτοὺς [f] πολυπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, ρμδ ποιοῦσι· καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν προτέραν μέθοδον, καθ᾽ ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν τοὺς πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβ εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ γίνονται. Πολυπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ. καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ. καὶ ὁμοῦ ξδ. ις οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ πεντασύλλαβοι [g] (καὶ ξδ ἑξασύλλαβοι) ρμδ ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. Δῆλον τοῦτ᾽ ἔστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. Εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι᾽ ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. Ὥσπερ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιτεττόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον [h] ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ ποδὸς ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός· καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον μέρος τὸ πρὸς τῇ νηΐ, ποὺς κέκληται. Ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ [i] ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ᾽ ἑκάστῳ δηλώσομεν.

---

[d] Sic cum Pauw. Vulg. δισ.
[e] Vocem fupplevit Pauwius.
[f] πολλαπλασιάζοντες Turn.
[g] Supplevimus fecuti Pauwium.
[h] Vocem e MSS. reftituimus.
[i] ἐθνῶν conj. Pauw, ex altero fchol. ἀπὸ ῥ. ἢ σ. ἢ πόλεων χρησαμένων. Idem mox ἢ ἀριθμῶν delet.

Ἔστιν οὖν ὁ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ἐκ [k] δύο βραχειῶν συγκείμενος. C. III.
Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατόν ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου παρωνομάσθαι φασί. Πρώτῳ γὰρ [l] τούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι, ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ [m] παρίαμβος, ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται· ἢ ὅτι πυῤῥίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν [n] διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου. Ἄλλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ [o] κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ, ἢ [p] πυῤῥιχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδισμα ἐλάφου πτεροφόρου χερσὶν καθημένη,

ὁ προκελευσματικός.

Δεύτερος ΙΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ [q] Μετανείρῃ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς

---

[k] δύο abest Fl. MSS. De faltatione Pyrrhica vide Athenæum XIV. p. 629, 630. Euftath. ad Il. N. 957, 46. = 938, 8. Etymolog. M. p. 634, antip. *Mémoires de Littérature* T. I. p. 119. *Hiftoire de l'Académie des Infcriptions* T. XXXV. p. 262.

[l] πρ. γ. τῷ Πύῤῥῳ B. 2.

[m] παρίαμβος. *Pariambus ideo* (dictus) *quod minus habeat unum tempus ab Iambo: παρὰ enim Græci minus dicunt.* Marius Victorinus p. 2486.

[n] διαλλάσσοντες Fl. Turn.

[o] κατάπυκνον—συγκεῖσθαι Fl. MSS.

[p] πυῤῥικὰ Fl. MSS. Exemplum quod fequitur fatis probabiliter expedire nequeo. Pauwius, cui adftipulatur Toupius Em. III. 426. corrigit ἐπὶ δίσμα, fed in ceteris nihil juvat.

[q] Edd. et MSS. male τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νήρει. Edidimus fecuti Heinfium ad Ovid. Faft. IV. 539. qui Meurfium compilavit Athen. Att. III. 1. docente Ruhnkenio ad Homeridæ H. in Cer. 161. Scholiaftes Nicandri a Ruhnkenio laudatus fic fe habet: Ἱστέον ὅτι τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Περσεφόνης ἁρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Δηὼ περιήρχετο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν. Ὑπεδέχθη δὲ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας· ἤ τις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. Ἡ δὲ θεὰς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτὴν οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτων δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη, ἔπιεν. Ἰάμβη δέ τις δούλη τῆς Μετανείρας, ῥαθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους, καὶ σκώμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. Ἠπεὶ δὲ τὰ

C. III. δύναται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. Ἰαμβικῶς μὲν, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες [d] τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον· τὸν δὲ δεύτερον, ἀναπαιστον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. Πάλιν δὲ τούτοις τοὺς λβ πεντασυλλάβους ἑκατέρας
81 τῶν δύο συλλαβῶν ([e] προστιθέντες) ἑξασυλλάβους ποιοῦσι ξδ. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ, συγκροτούμενοι εἰς ρκδ. Ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφ᾽ ἑαυτοὺς [f] πολυπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, ρμδ ποιοῦσι· καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν προτέραν μέθοδον, καθ᾽ ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν τοὺς πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβ εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ γίνονται. Πολυπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ. καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ. καὶ ὁμοῦ ξδ. ις οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ πεντασύλλαβοι [g] (καὶ ξδ ἑξασύλλαβοι) ρμδ ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. Δῆλον τοῦτ᾽ ἔστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. Εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι᾽ ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. Ὥσπερ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιτασσόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον [h] ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ ποδὸς ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός· καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον μέρος τὸ πρὸς τῇ νηΐ, πους κέκληται. Ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ [i] ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ᾽ ἑκάστῳ δηλώσομεν.

---

d Sic cum Pauw. Vulg. δισ.
e Vocem supplevit Pauwius.
f πολλαπλασιάζοντες Turn.
g Supplevimus secuti Pauwium.
h Vocem σ MSS. restituimus.
i ἐθνῶν conj. Pauw, ex altero schol. ἀπὸ ρ. ἢ σ. ἢ πόλλων χρωμένων. Idem mox ἢ ἀριθμῶν delet.

Ἔστω οὖν ὁ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ἐκ [k] δύο βραχειῶν συγκείμενος. C. III.
ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατόν ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν
ίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη, ἐνόπλιος ὄρ-
ησις οὖσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου παρωνομάσθαι φασί.
ρώτῳ γὰρ [l] τούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι, ἐπινίκιον ὕμ-
ν συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ
παρίαμβος, ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται·
ὅτι πυῤῥίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην
υλλαβὴν [n] διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου.
λλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες·
ῖτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ [o] κατάπυκνον γίνεσθαι
ὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντι-
έμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκε-
ευσματικὰ, ἢ [p] πυῤῥιχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

Ἔθι μόλε ταχύποδες ἰσθίσμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὶν καθαρίνα,

προκελευσματικός.

Δεύτερος ΙΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος.
ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτι ἡ Δη-
ήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ
λανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ
Μετανείρῃ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς

---

[k] δύο abest Fl. MSS. De saltatione rrhica vide Athenaeum XIV. p. 9, 630. Eustath. ad Il. N. 957, 46. : 938, 8. Etymolog. M. p. 634, tip. *Mémoires de Littérature* T. I. 119. *Histoire de l'Académie des Inscriptions* T. XXXV. p. 262.

[l] πε. γ. τῷ Πύῤῥῳ B. 2.

[m] παρίαμβος. *Pariambus ideo* (dictus) *quod minus habeat unum tempus Iambo: παρὰ enim Graeci minus dicunt.* Marius Victorinus p. 2486.

[n] διαλλάσσοντες Fl. Turn.

[o] κατάπυκνον—συγχεῖσθαι Fl. MSS.

[p] πυῤῥικὰ Fl. MSS. Exemplum quod sequitur satis probabiliter expedire nequeo. Pauwius, cui adstipulatur Toupius Em. III. 426. corrigit ἰδίσμα, sed in ceteris nihil juvat.

[q] Edd. et MSS. male τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νήρι. Edidimus secuti Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. qui Meursium compilavit Athen. Att. III. 1. docente Ruhnkenio ad Homeridae H. in Cer. 161. Scholiastes Nicandri a Ruhnkenio laudatus sic se habet: Ἰστέον ὅτι τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Περσεφόνης ἁρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Δηὼ περιήρχετο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν. Ὑπεδέχθη δὲ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας· ἥ τις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. Ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτὴν οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτου δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη, ἔπιεν. Ἰάμβη δέ τις δούλη τῆς Μετανείρας, παραμυθουμένη τὴν θεὸν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους, καὶ σκώμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. Ἦσαν δὲ τὰ

C. III. ἔφαμεν, παρεμυθήσατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ᾄσματα ἐν τοιούτῳ ῥυθμῷ προενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος Ἰάμβης καλουμένης, ᾗ πλυνούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππώναξ, καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

ἄνθρωπ' ἄπελθε· τὴν σκάφην ἀνατρέπεις.

ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ [r] ἴον βάζειν, τοῦτ' ἔστι λόγους μεστοὺς πικρίας λέγειν· ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

82 Τρίτος ὁ ΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵ τινες ἐν τῷ προϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ ΣΠΟΝΔΕΙΟΣ, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο [s] πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ ΧΟΡΕΙΟΣ, ὁ καὶ ΤΡΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ ΜΟΛΟΤΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ Πύῤῥου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος [t] ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· ὁ [u] καὶ τρίμακρος· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων μολοσσὸς κέκληται. [x] τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν. Τρίτος ὁ ΔΑΚΤΥΛΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων. ἀπὸ γὰρ μείζονος ἁρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους προΐασιν· ἢ ἀπὸ τῶν δακτύλων οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρῆτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν

ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἰαμβικῷ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν. Ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον ἴαμβοι λέγεσθαι. Adde Eustathium ad Od. Λ. p. 1684. = 435. quem infra dabimus ad p. 87.

[r] ἴον βάζειν. Sic emendavit Tyrwhittus pro vulg. ἰβάζειν. Etymologus M. p. 463, 23. Ἰάμβη. Τινὲς ὅτι Ἰάμβη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ (sic Schol. Nicandri loc. supra cit.) τὴν Δημήτραν δὲ λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ἐποίησε γελάσαι· καὶ ἰαμβεῖον εἴρηται, ἀπὸ τοῦ ἰαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν, ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν, ἢ ὡς βέλη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ ἀπὸ τῆς εὑρούσης γυναικὸς βάκχης τινὸς, Ἰάμβης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴαν βάζειν· ἡ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἴα καλεῖται.

[s] πολυχρονίαν B. 2.

[t] ὡς ἐν τῷ ἱ. Δ. B. 1. 2.

[u] Sic B. 2. τριμακρὸς δὲ Fl. Turn.

[x] ὅτι τὸ παλαιὸν τοὺς μ. ἱ. B. 2.

Δία κοῦρον ὄντα εἰλεῖσθαι· οἱ δέκα ὄντες, καὶ τούτῳ τῷ μέλει ᾄδοντές καὶ ὀρχούμενοι, τὸν Κρόνον ἠπάτων. Καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἡρῷον, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἡρώων καὶ πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος [y] δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ΑΜΦΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς [z] μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικὸς, ὅτι ὑπερτιθεμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἕκτος ὁ ΑΜΦΙΜΑΚΡΟΣ, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν τὰς μακρὰς, ὁ καὶ ΚΡΗΤΙΚΟΣ καὶ [a] παιωνικός· τὸ μὲν ὅτι ὑπὸ Κρήτων εὑρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ παιωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται. Ἕβδομος ὁ ΒΑΚΧΕΙΟΣ, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβακχεῖος. Ὄγδοος ὁ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΟΣ, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς, καὶ πομπευτικὸς, διὰ τὸ ἐν [b] προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς διονυσιακαῖς πομπαῖς [c] ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τετρασυλλάβων μνείαν οἱ σχο- C. III.

---

[y] δάκτυλος Fl. B. 1. 2.

[z] βραχείας Fl.

[a] παιωνικὸς—παιωνικά. Sic dudum emendavit Micyllus de Re Metrica p. 6. b. ἰωνικὸς—ἰωνικὰ MSS. Edd.

[b] ποδίοις Fl. ποδίοις B. 1. 2.

[c] ἐπιτήδειον Fl. B. 1. Mox φιλοκρινῶμεν *accuratius tractabimus*, interprete Toupio Emend. III. p. 428. Nescio quomodo accidit ut hoc verbum Thucydideo usu satis probatum, et a Budaeo in commentarios fideliter relatum, ex H. Stephani Thesauro prorsus exulet. Vide Wassii indicem in v. et Abreschii Dilucid. p. 581. Auctar. p. 373. Φιλοκρινεῖν vel φυλοκρινεῖν saepe usurpat Eustathius, cujus loca, in eorum praecipue gratiam qui lexicis condendis operam daturi sunt, quanta scilicet ad manum enotata habeo, jam deinceps transcribam. Il. B. p. 339, 35. = 257, 10. Τὴν γὰρ Ἀχιλλέως πανοπλίαν τί χρὴ καὶ λέγειν, τὸ τῆς Ἰλιάδος δαιδάλειον ἔργον; οὕτω καὶ τοὺς κρείττους τῶν ἵππων, ἀλλά τι καὶ αὐτοὺς ὅπλον φιλοκρινεῖ. I. 773. = 681, 25. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὕτω πολὺς περὶ τοῦ Καλυδωνίου τούτου συὸς λόγος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ γένος αὐτοῦ φυλοκρινεῖν. et paullo post Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀγρίους αἱ ἱστορίαι σύας μεγάλους φυλοκρινοῦσιν. Λ. 865, 12. = 810, 35. οἱ δὲ ταῦτα φυλοκρινοῦντες. Σ. 1154, 17. = 1209, 42. τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πιθανῶς Πλούταρχος. Υ. 1212, 52. = 1291. 27. φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατηγικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν. Χ. 1262, 50. = 1361, 14. οἱ τὰ περὶ ζώων φυλοκρινήσαντες. Od. Θ. 1591, 46. = 301, 46. καί κεν ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων. ἤγουν διερευνώμενος ἀφῇ, φιλοκρινῶν, περιβλεπόμενος. I.

C. III. λογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. Τέως εἰσὶν οὗτοι, πρῶτος ὁ ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΣ, οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυῤῥιχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, ΔΙΣΠΟΝΔΕΙΟΣ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος, ὁ ΔΙΙΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλληλος ἴαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία. Τετάρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, ΔΙΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ Διχόρειος, ἢ Τροχαϊκὴ Ταυτοποδία. Πέμπτος, ὁ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυῤῥιχίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἑκτὸς, ὁ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ περσικός· ἰωνικὸς μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέχρηντο· περσικὸς δὲ, διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι.
83 Ἕβδομος ὁ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βακχεῖος κατὰ ἴαμβον. Ὄγδοος ὁ ΧΟΡΙΑΜΒΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ βακχεῖος κατὰ τροχαῖον. Ἐφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρές εἰσι ΠΑΙΩΝΕΣ, κοινῷ μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ [d] μόνην συλλαβὴν ἔχοντες ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. Περιερχομένης [e] δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτου χώρας, διαστέλλονται ἕκαστος τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστι τοίνυν πρῶτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγκείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιῶσιν ὕμνοις παραλαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ δύο βραχειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ

1619, 26. = 341, 19. οὕτω καὶ τοὺς εἰς γεωργίαν δεξιοὺς τόπους τεχνιέντως ὁ ποιητὴς φιλοκρινεῖ. X. 1918, 57. = 773, 32. οἷα συγκεχυμένου τοῦ Εὐρυμάχου καὶ μὴ φυλοκρινοῦντος λόγου ἀκρίβειαν. Ω. 1957, 17. = 829, 8. οἱ ταῦτα φυλοκρινοῦντες.

[d] μονοσυλλάβον I. ἕκαστον Fl. MSS.

[e] δὲ deest Fl. MSS. mox διαστίλλεται Turn.

C. III.

βραχείας, ὁ καὶ διδυμαῖος, ἢ κουρητικὸς, ἢ δελφικὸς, ἢ [f] δρόμιος· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικός. Ὁμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι ΕΠΙΤΡΙΤΟΙ, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ τε πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς, ἢ δόχμιος· δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν· τρίτος ὁ ἐκ δύο μακρῶν, βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ [g] περιοδικός· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα· ὁ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικὸν, ἤγουν τὸ ἡρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν· ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. Οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

---

[f] δρόμειος et mox ὑποχρηματικὸς Fl. Marius Victorinus p. 2539. *Dehinc quia aptum saltantibus videtur, ὑπορχηματικὸν a Græcis dicitur.* Lege ὑπορχηματικόν.

[g] παροδικὸς MSS.

ΚΕΦ. Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ καὶ ἀπόθεσις ταυτόν ἐστι. Καταχλεῖδά φησι τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστι μιᾶς· πενθημιμερὲς δὲ καλεῖται, ὅτι τὰ δύο ἥμισυ ἀναλυόμενα πέντε μέρη ποιοῦσιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι [k] ἕπτα μέρη ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ. Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα συλλαβαὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ συλλαβὴν πεπληρῶσθαι τὴν συζυγίαν· καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρος κατάληξις γένηται.

---

k ἕπτα μερῶν ἥμισυ Turn. ἕπτα μέρη ἥμισυ Fl.

ΚΕΦ. Ε.

ΠΕΡΙ ΒΠΙΠΛΟΚΗΣ.

ΕΠΙΠΛΟΚΗ ἐστι τοῦ μέτρου τὸ ἀνώτατον γένος, ἐξ ἧς τὰ μέ-
τρα γίνεται. Ἐισὶ μὲν οὖν ἐπιπλοκαὶ κατὰ μέν τινας καὶ ἄλλαι· 84
πλὴν αἱ νῦν ἀναγκαιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἑξάσημος τετραδική· καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἴδη δύο, τό τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἑξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό τε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικὸν, τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. Ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει. Ἐροῦμεν δὲ καὶ ἑκάστης τὸ ἴδιον. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἴδη δύο ἐξ αὐσῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικὸν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τετράσημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἴδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τά τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. Καὶ ἡ ἑξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται· ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἁπλοῦν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική· ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἑξάσημος τετραδική· μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη τόνδε τὸν τρόπον· ἐκτίθημι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε,

Ἰὼ [h] Κάϊκε Μύσιαι τ' ἐπιῤῥοαί.

τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκὸν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου [i] δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν· καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. Οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται. φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθείην κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν.

Νῦν ἰὼ Κάϊκε Μύσιαι τ' ἐπιῤῥοαί.

---

[h] Æſchylus apud Strabonem XIII. p. 916. = 884. ed. Oxon. Macrobium V. 20.

[i] τρίμετρον Fl. B. Pauwius legendum conjicit, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ἀκαταλήκτου τρίμετρον καταληκτικόν.

C. IV. συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις· τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέκεσθαι. Ταῦτα περὶ τρισήμου δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἴδη γεννᾷ, δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. Κληθείη δ' ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. Ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικὸς, (Od. ι. 39.)

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

τούτου τοίνυν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν, τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἐὰν τὰς ἑξῆς ἀφέλῃς βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

• Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικὸν τὸ εἶδος γίνεται,

Ὅτι Ἰλιόθεν.

Τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. Δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακρὰν εὑρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοὶ τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. Ἐὰν μέντοι ὁ ἡρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συγκαταμεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει· ἐν γὰρ ταῖς ἁρμοζούσαις προσθέσεσί τε καὶ ἀφαιρέσεσι, τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε, (Il. η. 1.)

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεὶς βραχείας δύο,

Ὁ δὲ ὡς εἰπὼν πυλέων·

διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ τούτοις ἔσθ' ὅτε κατὰ δύο; μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἁπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως διεσήμαινε, τὸ καταληκτικὸν καὶ
85 ὑπερκαταληκτικόν· καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλλαβίαν· ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀνταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνιότε καὶ κατὰ δύο. Ἔτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ

ἐν διπλασίῳ· πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν, τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν ἴσῳ ὁ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ, καλεῖται μὲν τετραδικὴ, ἐπειδὴ τέσσαρα εἴδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, καὶ ἰωνικὰ δύο. Ἑξάσημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἑξάχρονός ἐστιν. Ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον· τίθημι μέτρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, C. IV.

Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα.

τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν,

στεῖ δ' ἐπὶ γῆς.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος,

ἐπὶ γῆς δέν.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν ἀντισπαστικὸν,

πὶ γῆς δένδρε.

εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος,

γῆς δένδρεα.

οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί· τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο. ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε. σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι. καὶ ἔστιν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη τῶν ε χωρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἔστι τὰ δύο δὶς τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται ις. δὶς γὰρ τὰ ὀκτὼ, ις. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε,

C. IV. καὶ γίνονται λβ. δὶς γὰρ ιϛ, τριάκοντα δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸν ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον, σπονδεῖον. ἡ δευτέρα τρεῖς, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον· ἡ τρίτη πέντε, ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρᾳ· ἡ πέμπτη, πέντε. καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ. πολλαπλασιάζω τὴν α, ἐπὶ τὴν β. πεντάκις τὰ γ, ιε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ. πεντάκις ιε, γίνονται οε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ. τρὶς οε, σκε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε. πεντάκις τὰ σκε, ͵αρκε. ὥστε εἶναι τὰ τριμέτρου ἰαμβικοῦ σχήματα, ͵αρκε. Διὰ τὶ οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; ὅτι πάντως ἐστὶν ἴαμβος. κἂν γὰρ πυῤῥίχιος ᾖ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἴαμβός ἐστιν. Ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ· καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

ΚΕΦ. ϛ'.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Το ἰαμβικὸν μέτρον, κατὰ μὲν τὸ περιφανέστατον αὐτοῦ μέχρὶ τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕροις κόμμα, καὶ μέχρὶ τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. Δέχεται δὲ κατὰ μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἴαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἴαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἴαμβον μόνον, ἢ πυῤῥίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, τὸ ἓξ ἔχον πόδας, ἢ χώρας· καθὸ κατὰ διποδίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. Ὑφίστανται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρου 86
κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. Ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἵπερ καὶ πάντων· καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικὰ, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον· τοῦτο,

φεῦ φεῦ.

λείπει γὰρ ὅλος πούς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ἀκατάληκτον δὲ τοῦτο,

φεῦ φεῦ. ἰώ.

καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

ἄρμαριν·

εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Ὑπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα.

ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ. Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

ἤλιε θοαῖς ἵπποις.

λείπει γὰρ ὅλος πούς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ἀκατάληκτον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐρῶ τε δῆτα κοὐκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο,

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

C. VI. μιᾷ γὰρ συλλαβῇ λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι. Ὑπερκατάληκτον δὲ ὡς τόδε,

ἔσπειρεν αὐτὸς καὶ πίτρας δή.

μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω,

λείπει γὰρ ὅλῳ ποδί. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

ἥκω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας.

καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.

ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν ὡς τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σάς.

λείπει γὰρ ὅλῳ ποδὶ πρὸς τετράμετρον. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δ διποδίας. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε,

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα,

λείπει γὰρ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον. Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

[m] οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτται πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

πεντάμετρον δὲ βραχυκαταληκτὸν μὲν τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε.

ἀκατάληκτον δὲ,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε φρένας.

καταληκτικὸν δὲ τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς φρένας σ' ἀφείλετο.

Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅπου καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν ἴαμβον ἐπὶ πλέον τῶν λβ χρόνων ἀνέρχεσθαι.

---

m "Laborat Versus: nam in "quarto loco spondeus subsistere non "potest. An legendum τὴν φάτναν "πεφυρμένην." Sic *Pauwius*, quo sensu ipse viderit. Φάτται haud dubie corrupta est vox, quam quidem in præsenti corrigere nequeo.

Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικὸν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυῤῥιχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ ἀδιαφορεῖ κατὰ τὸν παραλήγοντα πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἴαμβον συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν καταπληῖδα, ἤτοι τὴν βάσιν, σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, ἢ σπονδεῖον· ἴαμβον μὲν ὡς τόδε, C. VI. 87

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

σπονδεῖον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐπ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τοσαῦτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἔστιν ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον· δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον. τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον. Ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. [a] ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ

---

[a] Vide Ariſtotelem in Poet. ſect. 7. et ibi Tyrwhittum, quem etiam audi ad ſect. 37. Euſtathius ad Od. Λ. p. 1684. = 435, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι

C. VI. ἐστὶ καὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι. Καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κάκον. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος, (Il. δ. 442.)

ἥτ' ὀλίγη μὲν, (λίγων,) πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ ἕξ· ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυῤῥίχιος. μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται· εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον.

Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι τέσσαρες, τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πᾶς ἰδίως λεγόμενος ἰαμβικός. Καὶ ἐστὶ τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἕνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον, (Euripid. Bacch. 1.)

ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίαν χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει ποθ' ἡ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον, (Aristoph. Ran. 101.)

καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν.

ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

---

πολλῶν προσώπων ἁψαμένων βρόχοις ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ οἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέροντες (lege αἱ Λυκαμβίδες — φέρουσαι) τὴν ἐπιφορὰν τῶν κείνου σκωμμάτων· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ δεινὸς ὑβρίζειν. Ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυῶν, τὸ, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἴπῃ, σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν. Καὶ κόρη δέ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα κατέλυσε τὸν βίον ἀγχόνῃ, διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἴαμβος ἐκ βραχείας ὢν καὶ μακρᾶς, αἰνίττεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸ καὶ τὴν ὕβριν, ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπό τινος βραχέος αἰτίου ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλῳ τῆς Ὁμηρικῆς ἔριδος, ἣ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορυσσομένη, τέλος ὑψοῦται ὅπου φησὶν ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἴαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἱππῶναξ, χωλιαμβοποιῶν ἀκράχολα. Ὅτι δὲ καὶ ἱλαροί τινες ᾔδοντο ἴαμβοι δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἡρπαγμένῃ τῇ κόρῃ, παρεξενώθη Κελέῳ καὶ τῇ γυναικὶ Μετανείρῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ· Θεράπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη παρεμυθεῖτο αὐτὴν ἐπιχουμένη τοιούτῳ μέτρῳ. Vide et Strabonem IX. p. 422. A. = 611, 20. ed. Oxon.

ᵒ ἦν δ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον. C. VI.

ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἷον,

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.

ᵒ Est versus Euripidis Bacch. 1051. ubi quidem legitur, ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, Hoc me olim docuit Porsonus.

ΚΕΦ. Ζ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

Το μὲν ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς.
88 Οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἴς τε κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλά φασιν [p] οἴκους, τὰ δὲ δύο κουκούλιον· καὶ ἐπιδέχονται οἱ μὲν οἶκοι ἀνάπαιστον καὶ δύο ἰάμβους, καὶ περιττὴν συλλαβήν· οἷον,

ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῦθρον.

καὶ,

ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.

τὸ δὲ τούτων κουκούλιον σύγκειται ἔκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυῤῥιχίου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἤτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις τὸν μείζονα· οἷον,

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἁγίων περσιδάμου [q] κόσμου αἴων,

καὶ,

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.

Τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἐφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἵμπονος ἥβη.

---

[p] Οἶκος. Hymni genus, in Dei vel Sancti alicujus laudem, ita constructum, ut quasi *Compagem*, *Ædificium*, *fabricamque* virtutum ejus et gloriæ videatur componere: et ideo κοντακίῳ opponitur, ut eo amplius et diffusius. Italorum quoque poemata habent *Stanze*, id est *Domus* sive *Habitacula*. Ita *Goarus* apud *Du Cangium* in *Glossario* ubi plura. Idem etiam in v. κουκούλιον Nostro utitur, et comparat Anonymum MStum περὶ μέτρων, vix tamen dignum qui a nobis iterum describatur.

[q] κόσμον ἀεὶ ὢν MS. Barocc.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος, εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον, C. VII.

Χριστιανῶν μακάρων ἴλαθετι παῖδες.

Καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει ἐκ δισυλλάβων ἓξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἰάμβου· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυῤῥιχίου· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυῤῥιχίου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου, διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΚΕΦ. Η.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

ΕΣΤΙ δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομὰς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. Ἐπισημότατα δ' αὐτοῦ, τό τε δίμετρον καταληκτικὸν, καὶ ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικὸν, ὅ τινες καὶ ἀκέφαλον ἴαμβον καλοῦσιν, ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπει κατ' ἀρχὰς ἰαμβικὸν τρίμετρον εἶναι· καὶ ἔτι τὸ τετράμετρον.

Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο,

Ζεῦς με.

ἀκατάληκτον,

κάρφεται γάρ.

καταληκτικὸν,

Ζεῦ πάτερ.

ὑπερκατάληκτον,

ἔρχεται πολύς.

Δίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

κάρφεται γὰρ ἤδη,

ὁ καὶ ἰθυφαλλικόν. ἀκατάληκτον δὲ,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε.

καταληκτικὸν δὲ,

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων.

ὁ καὶ Εὐριπίδειον. ὑπερκατάληκτον δὲ,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε νῦν.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχόν.

ἀκατάληκτον δὲ,

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θούριος Ἄρης.

καταληκτικὸν δὲ, ὁ καὶ ἴαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι,

Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

ὑπερκατάληκτον δὲ,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον [a] διαστμήξας.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

οὐδ' Ἀμειψίαν ὁρᾶτε πτωχὸν ἔνθ' ἔν' ἡμῶν.

---

[a] Erat διανήξας, et fic mox.

ἀκατάληκτον δὲ, C. VIII.

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε κούρα.

καταληκτικὸν δὲ,

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στράτος. 89

ὑπερκατάληκτον δὲ,

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κούρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς δέ.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τῷ τέλει τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συνδέσμου,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.

ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

μὴ προτίμα δῆτ'· ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ, ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στράτος.

χορεῖον,

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

ΚΕΦ. Θ.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. Ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρός τε τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. Ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν εἴς τε συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. Καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Ὑμῖν μὲν θεοί.

Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται, καὶ Ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ, (Il. α. 2.)

οὐλομένην ἣ μυρί',

ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι.

Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ᾧ Ἀλκμὰν κέχρηται,

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ Ἀρχιλόχειον,

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ Ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, (Il. β. 441.)

ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον,

χαῖρε ἄναξ ἑτάρε ζαθέας μάκαρ ἥβας.

ἀκατάληκτον δὲ, (Il. β. 2.)

εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος.

Ἑξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν οὐκ ἔχομεν· εἴπου δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ συλλαβῇ περιττεῦον

τοῦ πενταμέτρου ἀκαταλήκτου. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, C. IX.
πάντα τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη. Ἀκατάληκτον δὲ σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς 90
τὸ, (Od. ι. 347.)

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους, ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς [t] ἀποθέσεις· τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. Ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται. Κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον, καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον· καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους. Καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ (Od. α. 2.)

πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπήρτισται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. Ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ (Il. γ. 164.)

οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι.

καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἔν τε τῇ ΜΟΙ συλλαβῇ δὺο, 91
καὶ ἐν τῇ αἰτίη· ἀπηρτισμένον γάρ εἰσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν Ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ. Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέ-

---

[t] Sic MSS. προθέσεις Edd. Caeterum hujus Scholii reliqua omisimus: Mera enim est ipsius Hephaestionis repetitio.

C. IX. ραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα ἡ αὐτὴ ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος· οἷον,

πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον,

εὖ τί μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νυ μοί αἴτιοί εἰσιν.

ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξαμέτρου στίχοι.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΗΡΩΙΚΟΥ.

Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτά· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ πολιτικόν. Κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον, (Il. α. 357.)

ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Περιοδικὸν δέ ἐστι, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον, καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Βουκολικὸν δὲ τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον, (Il. κ. 475.)

ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο.

Σαπφικὸν δέ ἐστι τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον, (Il. β. 1.)

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Ὑπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον, (Il. α. 214.)

[u] ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειον δέ ἐστι τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον, (Il. χ. 59.)

---

[u] Eustathius ad Il. ι. p. 740, init. =635, 32. "Επτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους. Τούτων δὲ τῶν στίχων ἑκατέρου ἡ εἰς ἀνὰ δύο ἐννοίας τομὴ, οὐ πάνυ μετρικῶς ἔχειν δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἵ φασιν ὅτι τὸ μέτρον χαίρει μὲν συνδεσμεῖσθαι τοὺς πόδας ἀλλήλοις, ὡς κατὰ μηδὲν εἰς μέρος ἀπαρτίζειν λόγου, οἷον, Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Παραιτεῖται δὲ ὥσπερ τὸ κατὰ πόδα τέμνεσθαι, οἷον, Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν. Ἔνθα καθ' ἕνα ἕκαστον πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπαρτίζεται. Οὕτω καὶ τὴν δίχα τομὴν, ἤγουν τὴν εἰς δύο ἐννοίας, ὡς τὸ, Ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων. Οὕτω δὲ καὶ τὴν τριχῆ καὶ ἐπὶ πλεῖον διαίρεσιν. Ῥυθμικὰ γάρ φασι ταῦτα, ἢ μετρικά. Οὐκοῦν καὶ τὰ ῥηθέντα δύο ἔπη ῥυθμικώτερον διάκεινται.

πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. C. IX.

Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἷον, (Il. λ. 679.)

ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ λογοειδεῖ[x].

---

[x] De differentiis et affectionibus verſuum heroicorum plura vide infra p. 181. ſeqq. Interim non inopportunum opinor ſequentia ex Euſtathio ad Od. Φ. p. 1899=746, 9. excerpere. Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. ὃς δὴ στίχος καὶ ἐπαινεῖται ὡς ὁλοσπόνδειος, καὶ τῷ στασίμῳ τοῦ μέτρου ἐξομοιούμενος τῇ στάσει τῶν συναντώντων ἀλλήλοις κατὰ φιλίαν. Ὥσπερ αὖ πάλιν ἐπαινετοὶ ἑτέρωθι κατ' ἄλλον τρόπον οἱ ὁλοδάκτυλοι. Ὁποῖον καὶ τὸ, Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.—Ὅτι δὲ τὸν ἐκ πέντε δακτύλων συγκείμενον στίχον καὶ ἕκτου σπονδείου ἢ τροχαίου πηδητικὸν μάλιστα οἴδασιν οἱ παλαιοί, ὁ τεχνικὸς παραδίδωσιν. Ἔνθα σημειωτέον τὸ μάλιστα δοκοῦν πρὸς διαστολὴν ἑτέρου εἰρῆσθαι πηδητικοῦ ἔπους. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον, ὁ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδισμένος στίχος, οὗ μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. (Ariſtoph. Nub. 651.) Ὁποῖος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν· οἷον, Ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. Λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας· ἐπὶ πλέον δὲ, τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι, καὶ κοῦφα πυῤῥιχίζουσι. Cf. etiam Il. B. p. 282. med.=213, 48. Λ. p. 836, 15=770, 32. Od. X. p. 1923, 48. =780, 32.

ΚΕΦ. Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Το δὲ ἀναπαιστικὸν, κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. Δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

πότε δ' Ἀρτεμὶς οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κέρκορος ἐν λαχάνοισιν.

τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Σιμμίειον, τὰ,

Ἱστία ἁγνὰ ἀπ' εὐξίνων μέσα τοίχων.

Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

92 ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἔστι τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ,

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπίσυτο βροτῶν.

Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ, ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. Ἔστι δὲ ἐπισημότατον αὐτοῦ, τὸ καλούμενον Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαίστους· οἷον,

Ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν·
Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.
[x] Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμὰν καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

---

[x] Hermannus ad Orphica p. 788. "In Callimachi fragmento, quod "Hephæst. p. 38. servavit, scribi de- "bet, ἁ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim "ex ἡ natum eſt, quod ſcholiaſtes "Hephæſt. hoc verſu habet p. 92." Immo οἱ ex α male exarata derivatur. Vide Porſonum ad Eurip. Med. 44.

ΚΕΦ. ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

ΓΙΝΟΝΤΑΙ τὰ ἔπη [y] χωλὰ, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἔνδειαν. Ἑκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατά τε τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον,

---

[y] Versus ἀκεφάλους, λαγαροὺς, μειούρους memorat Athenæus XIV. p. 632. D. Sæpius Euftathius: viz. Il. A. p. 114=86, 26. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου (ὀλοῇσι φρεσὶ θύει) θεραπεύουσιν οἱ μετρικοὶ ὡς οἴδασιν ἐκεῖνοι, λαγαροῦ ὄντος, καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν ΛΟ συλλαβὴν, διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης. Τίνες μέντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοιῇσι φρεσὶν, ἵνα οὕτως ἀπαθὴς εἴη ὁ στίχος. Il. Γ. p. 399=302, 51. Διπαθὴς δὲ λαγαροειδῶς ὁ ῥηθεὶς στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φίλε ἑκυρὲ, δυσὶ γὰρ ποσὶ σκάζει. Ὧν ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος, ὁ δὲ, σπονδεῖος βίαιος. Ἡ γὰρ ΛΕ συλλαβὴ ὡς μακρὰ λαμβανομένη διά τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν καὶ τὸ καταπεραιοῦν στιγμικῶς, καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασεῖαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὴν δύο συλλαβῶν. Ἡ δὲ ἐφεξῆς ΡΕ συλλαβὴ ὁμοίως ἐκτεινομένη τριχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξέως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προκεῖσθαι τοῦ Δ δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀποτελεῖ· καὶ οὕτως ἡ τοῦ μέτρου ποδικὴ ἐκθεραπεύεται χώλανσις. Il. Z. 641=500, ult. Τὸ δὲ μένος ἐκτείνει μετρικοῖς ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἀρέσκουσαν Ἀριστάρχῳ τελείαν στιγμὴν, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ οὕτω χρονίζον καὶ στάσιμον τῆς φωνῆς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. Ἄλλως δέ γε δύο παθῶν ὥσπερ κεφαλικῶν τῶν ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντων, οὕτω καὶ κοιλιακῶν ὡς ἄν τις ἐρεῖ ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ὄντων. Ἑνὸς μὲν, κατὰ μέγεθος εἴτουν πλεονασμὸν, ὃ δὴ προκοίλιον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοιούτων λέγεται ζώων. Ἑτέρου δὲ κατ' ἔνδειαν, ἤτοι ἔλλειψιν, ὃ σφηκῶδές τε καὶ σφηκοειδὲς λέγεται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν, ἔτι δὲ καὶ λαγαρὸν τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχύνσεως. Εἴη ἂν ὁ παρὼν στίχος τοῦ τοιούτου εἴδους, ὡς τρίχρονος τὸ μέσον, ἤγουν τὸν τέταρτον πόδα, ἰαμβικῶς, καὶ μὴ τετράχρονος σπονδειακῶς, ἢ δακτυλικῶς ὡς ἐχρῆν ἐν μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Ἡ γὰρ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μετ' αὐτὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ ἴαμβον, ἀλλ' οὖν κατὰ τροχαῖον σφηκικὴ καὶ ἀπαχὴς ἐστι λαγαρουμένη. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Προκοιλίου δὲ παράδειγμα τὸ, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ. Ὁ γὰρ τρίτος ποὺς τετρασύλλαβος ὢν, ὤγκωται οἷον τὴν κοιλίαν, καὶ δέεται συστολῆς μετρικῆς. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσφι. Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ ἀσυμμετρίαν ἔχον, ἐθέλει σφίγγεσθαι τῇ συνιζήσει. Ὅμοιον καὶ τὸ πρῶτον ἔπος τῆς Ἰλιάδος. Καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν, Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον, καὶ τὰ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητα. Καὶ οὕτω μὲν καὶ τάδε. Οἱ δὲ τὸ προκοίλιον λαγαρὸν καλέσαντες διὰ τὸ ἀκούειν ἴσως λαγαρὸν εἶναι οὗ τὸ πάχος ἐκκεκίνωται εἰς πλάτος, οὐκ ἂν ἀρέσκοιεν τοῖς παλαιοῖς. Il. M. p. 900=858, 20. Ἐν δὲ τῷ, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, στυχηρόν ἐστι πάθος ὃ λέγεται καὶ μυουρία, διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ μειουρία διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυῤῥιχισθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολὴν παθόντος κατὰ μυὸς οὐρὰν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἤτοι τέλους ἄκρου, ὥσπερ ἔμπαλιν ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὁ περὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ οἱονεὶ κεφαλὴν συσταλεὶς, ὁποῖον καὶ τὸ, Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. Ἕτεροι δὲ τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἐκτατικὴν εἰδότες, ἀπ' αὐτῆς φασι προστεθῆναί τι χρόνου τῇ τοῦ ο φυσικῇ βραχύτητι, ὡς εἰς τροχαίου ἀπάρτισιν. Ἄλλοι δὲ ὄπφιν μετέγραψαν, οἷα ὀκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ, διὰ τὸ οὐχ Ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην οὐ διπλάζει τὰ δασέα. Ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ οὐ γλώσσης Ἑλλήνων ἐστί. Διὸ καὶ τὸ κὰπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προείρηται. Monet deinde καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον, ὅμως Ὅμηρος τὸν Ἑλ-

C. XI. καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ· ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ προκέφαλος καὶ ἀκέφαλος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός· ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασὶ, καὶ ὁ μείουρος· οὓς καὶ πάθη τῶν στίχων φασί.

ΠΡΟΚΕΦΑΛΟΣ οὖν ἐστὶν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. δ. 682.)

Ἦ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο,

καὶ ἐν τῷ,

Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

ΑΚΕΦΑΛΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπῃ χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,

καὶ ἐν τῷ, (Il. α. 70.)

ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα,

λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

ΠΡΟΚΟΙΛΙΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ, ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Il. β. 544.)

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.

πλεονάζει γὰρ ἐν ΔΗΙΩΝ ἡ Ι. χρόνῳ δὲ ὡς ἐν τῷ, (Il. α. 17.)

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·

πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ ΚΑΙ χρόνος.

ΛΑΓΑΡΟΣ δὲ, ὃν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. κ. 60.)

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα,

ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ Ο χρόνος ἢ συλλαβή.

ληπικὸν ἐμφαίνει φόβον, καὶ τὴν συστολὴν, καὶ τὴν εἰς τὸ τάχυ φεύγειν ῥοπὴν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου, καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. Il. O. p. 1012, 33=1013, pen. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὗ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ, Οὓς τίκετο Ῥέα, εἰ καὶ εἰς τρίβραχυν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ' οὖν εἰς δάκτυλον λογίζεται, οἷα τοῦ ῥῶ ἐκτείνοντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβήν. Ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. Καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελὴς, κατὰ τὸ, Καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Εἰ δὲ γράφεται, οὓς τέκε Ῥέα, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, μυουρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τὸ, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν. Vide etiam ad Il. P. 1114, 42=1154, 8. Il. X. 1274, 50=1378, 2. Od. Γ. 1464, 61=123, 39. Od. K. 1647, 23=381, 36. Od. Λ. 1676, 15=422. ult. Od. O. 1775, 35=566, 20. Demetrius Phalereus, §. 255. Ἔστι δ' ὅπη κακοφωνία δεινότητα ποιεῖ, καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα δέῃ τοιαύτης. ὥσπερ τὸ Ὁμηρικὸν, τὸ, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν· ἦν μὲν γὰρ καὶ εὐφωνοτέρως εἰπόντα σῶσαι τὸ μέτρον· Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· ἀλλ' οὔτ' ἂν ὁ λέγων δεινὸς οὕτως ἔδοξεν, οὔτε ὄφις αὐτός. "Ὄφιν pronunciandum ὄπφιν. Neque est μύουρος στίχος quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit." Scaliger ad Eusebium p. 111=119. Adi sis Marium Victorinum p. 2511.

ΔΟΛΙΧΟΟΥΡΟΣ δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, C. X.
οἷον, (Od. ε. 231.)

λεπτὸν καὶ χάριεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ.

πλεονάζει γὰρ τῇ Ι συλλαβῇ.

ΜΕΙΟΥΡΟΣ δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἴολον ὄφιν.

τούτων μὲν οὖν τῶν ἓξ τρόπων, ὅσοι δύνανται, ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς, ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη. ζητήσειε δ' ἄν τις περί τε τοῦ, (Il. ι. 5.)

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον,

καὶ τοῦ, (Od. σ. 246.)

Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή. προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσίν. οὔτε γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσί, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. φαμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλλείπουσι χρόνῳ ἢ συλλαβῇ· κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας χώρας ἐκπέσῃ, καὶ ἀντ' αὐτῆς βραχεῖα τεθῇ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης τὸ ἔπος γίνεται. 93
καὶ τούτων τῶν προτεθέντων στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονές κε μνηστῆρες,

δυνάται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε, καὶ ο, συλλαβῆς εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ, (Od. η. 119.)

Ζεφυρείην πνείουσα.

φασὶ δέ τινες καὶ περὶ τούτων, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον, ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἴολον ὄφιν.

ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν,

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ὄφιν αἴολον εἶδον·

ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ᾔσθετο τῆς τοῦ δασέος Φ ἐκφωνήσεως, πλέον τὶ ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τὶ νέμειν. τὸ αὐτό φασι καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείην. ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν κἂν τούτῳ τὴν ΖΕ συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος Φ ἐπαγωγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ΟΦΙΝ. ἀλλ' ἡ ΡΕΙ συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον προβῆναι. οὐ γὰρ δύναται διὰ

C. XI. τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μή που τὴν ΡΕΙ συλλαβὴν διὰ τοῦ Ι φήσειε γράφεσθαι. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ ΒΟΡΕΗΣ τὴν [y] ΒΟ, καὶ ΡΕ, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν ΒΟ συλλαβὴν τοῦ Ρ ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται· (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. Ἀκέφαλος οὖν πάντῃ ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, (Il. α. 193.)

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν.

καὶ ἐν τῷ, (Od. δ. 90.)

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα.

οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως, οὔτε διὰ κοινῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. τούτοις ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, (Hom. Od. μ. 423.)

ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

Εἰσὶ δὲ καὶ εἴδη στίχων ἕξ· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχὺς, μαλακοειδὴς, κακόφωνος καὶ λογοειδής. ΙΣΟΧΡΟΝΟΣ μὲν οὖν ἐστιν, ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ, (Od. φ. 15.)

Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν.

ΑΠΗΡΤΙΣΜΕΝΟΣ, ὁ διανοίαν αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ· οἷον,

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

ΤΡΑΧΥΣ δέ ἐστιν, ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἷον, (Il. γ. 363.)

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

ΜΑΛΑΚΟΕΙΔΗΣ δέ ἐστιν, ὁ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς· οἷον, (Il. ρ. 51.)

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

ΚΑΚΟΦΩΝΟΣ δέ ἐστιν, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν· οἷον, (Od. λ. 127.)

Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

ΛΟΓΟΕΙΔΗΣ δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον,

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Ἐπίχαρμος μνημονεύει) Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.

---

[y] Lege τὴν ΓΕ καὶ ΗΣ συλλαβήν. Pauw.

Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς [a]Ὁμηροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος. C. XI.

Τῶν ἀωρολείων) Ἀωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, τουτ' ἔστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

---

[a] Lege Μυροῦς. *Pauwius.*

ΚΕΦ. ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

94 Τὸ δὲ ΕΛΕΓΕΙΟΝ μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι, συντιθέντες, τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· [a]τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διῄρηται πενθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομήν· πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς. ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεραπευομένους, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου, οἷον,

Νηΐδες αἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

τούτου γαρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ μούσης. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστὶν, ὅτε καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν.

---

[a] τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου, τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου, Hermannus *de Metris*, p. 233.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΟΙΝΤΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

ΑΡΧΗ μὲν οὖν ἡ τῆς μετρικῆς ὁ περὶ στοιχείων λόγος· εἶθ' ὁ περὶ συλλαβῶν· εἶθ' ὁ περὶ ποδῶν· εἶθ' οὕτως ὁ περὶ τῶν μέτρων· τελευταῖος δὲ ὁ περὶ ποιήματος, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ σκοποῦ τῆς μετρικῆς παρατιθέμενος.

Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστι φωνῆς ἐνάρθρου μέρος ἐλάχισ-
τον. Τῶν δὲ στοιχείων τὰ μὲν τορὸν καὶ ἐξάκουστον προϊ-
έντα τὸν ἦχον, φωνήεντα λέγεται· τὰ δὲ ἀμυδρῶς τῆς
ἀκοῆς καθικνούμενα, ἡμίφωνα· τὰ δὲ μικρὸν καὶ ἀμαυ-
ρὸν ἠχοῦντα παντάπασιν ἄφωνα, [a] οἷον ὀλιγόφωνα, προσ-
αγορεύεται. Τῶν μὲν οὖν φωνηέντων τὰ μὲν ἐλαχίστῳ 44
χρόνῳ προενεχθῆναι δυνάμενα, βραχέα λέγεται· τὰ δ'
ἐξ ἀνάγκης μείζονι, μακρά· τὰ δ' ἐπαμφοτερίζοντα τῷ
χρόνῳ, καλεῖται δίχρονα. Τῶν δ' ἡμιφώνων τὰ μὲν δύο
συμφώνοις ἐν τοῖς μέτροις ἰσοδυναμοῦντα, λέγεται δι-
πλᾶ· τὰ δὲ ἔλαττον ἑνὸς συμφώνου δυνάμενα κατὰ συμ-
πλοκάς, ὑγρὰ καλεῖται· τὰ δὲ μηδετέρας τούτων κοινω-

---

[a] Verba οἷον ὀλιγόφωνα desunt MS. Magd. Meibomius citat Martianum Capellam lib. iii. *Mutæ ideo hoc nomine nuncupantur, quoniam nisi illis vocales associatæ succurrerint, intra oris sonitum ante auspicia moriuntur.*

ναῦντα διαφορᾶς, ἰδιαζόντων μέντοι γε ἀφώνων, τὰ μὲν ἐπιπολῆς κινοῦντα τὸ πνεῦμα, ψιλά· τὰ δὲ ἔνδοθεν μετὰ σφοδρότητος ἐξάγοντα, δασέα· τὰ δὲ μεταξὺ ποιοῦντα, μέσα προσαγορεύεται.

Τούτων συντιθεμένων γίνονται συλλαβαὶ, ταῖς τῶν φωνηέντων διαφοραῖς, ὧν ἐπέχουσιν, ὁμώνυμοι. Καὶ αἱ μὲν ἐξ ἑνὸς ἔχουσι τὰς δυνάμεις· αἱ δὲ ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων αἱ μὲν ἐκ φωνηέντων, ὡς αἱ δίφθογγοι, ἃς ἤτοι κατὰ κρᾶσιν, ἢ κατὰ συμπλοκὴν, [b] κατ' ἐπικράτειαν γίνεσθαι φαμέν· αἱ δὲ καὶ διὰ συμφώνων, ὡς αἱ θέσεις σχηματιζόμεναι. Αἱ μὲν οὖν μακρὸν ἔχουσαι [c] στοιχεῖον, ἢ δίχρονον ἐκτεινόμενον, ἢ [d] βραχὺ στοιχεῖον διχρόνῳ συμπλακὲν, ἢ δίχρονα δύο ἀλλήλοις συμπλακέντα, καλοῦνται μακραί· αἱ δὲ βραχὺ φωνῆεν, ἢ δίχρονον συστελλόμενον, ἤτοι καθ' αὑτὸ, ἢ μετὰ ἁπλοῦ συμφώνου, βραχεῖαι
45 λέγονται. Καὶ αὗται μὲν φυσικαὶ τῶν συλλαβῶν διαφοραί. Γίνονται δέ τινες καὶ κατὰ πρόσθεσιν τῶν συμφώνων μακραὶ συλλαβαί· ἤτοι διὰ τὴν ἰδίαν θέσιν προσλαβοῦσαι μῆκος, ὡς ἡ εἰς δύο σύμφωνα λήγουσα· ἢ εἰς ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπὸ τῶν ἑξῆς, ὡς ἡ ἔχουσα δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα, ἢ ἓν διπλοῦν· ἢ ἀπ' ἀμφοτέρων, ὡς ἡ λήγουσά τε εἰς ἁπλοῦν, ἔχουσά τε ἐπιφερόμενον ἁπλοῦν. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων δέδεικται τὰ μεγέθη τῶν στοιχείων τοῖς διαστήμασιν ἰσάριθμα τοῦ τόνου. Τὸ μὲν γὰρ ἐλάχιστον αὐτῶν τοῦ μεγίστου τεταρτημόριόν ἐστιν, ὡς ἡ δίεσις τοῦ

[b] ἢ κατ' ἐπικρ. legendum cenſeo. *Meibom.*

[c] Pro στοιχεῖον hic et infr. mallem φωνῆεν. *Meibom.*

[d] Ut ſyllaba ει in εἶδος, ſyllaba οι in οἶκος, ſic εὖρος, οὖρος. Sequentis verſus exempla ſunt, αι, αυ, υι, in nominibus αἷμα, αὖλαξ, ἅρπυια. Hos duos verſus uno vocabulo comprehendere potuiſſet, ſcribendo, ἢ δίφθογγοι. *Meibom.*

τόνου· τὸ δὲ μέσον, ἥμισυ μὲν τοῦ μείζονος, διπλάσιον δὲ τοῦ ἐλάσσονος. Τῆς μὲν γὰρ μακρᾶς ἡμίσεια ἡ βραχεῖα· τῆς δὲ βραχείας, ἁπλοῦν σύμφωνον. Δῆλον δὲ ἐκ τοῦ τὴν βραχεῖαν ἢ διπλοῦ συμφώνου παρατεθέντος, ἢ ἑνὸς φωνήεντος, γενέσθαι μακράν. Ἔτι τῶν συλλαβῶν αἱ μὲν οἷαι καθ᾽ ἑαυτὰς θεωροῦνται, τοιαῦται κἂν ταῖς παραθέσεσι τῶν ἑπομένων φαίνονται· αἱ δὲ μεταβάλλουσαι, ὡς ἔκ τε τῶν θέσει μακρῶν, κἀκ τῶν κοινῶν ἐστι συνιδεῖν. Ἐκ γοῦν τῶν εἰρημένων διαφορῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς, διαφοραὶ συνίστανται τῶν λεγομένων κοινῶν ἢ μέσων ἐν τοῖς ποσί. Μέσαι μὲν οὖν εἴρηνται καὶ κοιναὶ, διὰ τὸ ποτὲ μὲν βραχείας, ποτὲ δὲ μακρὰς ἐκπληροῦν χρείας. Τούτων δὲ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν φύσει μακρῶν λαμβάνονται, ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγῃ συλλαβὴ, τῆς ἑξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης. Τῷ γὰρ οὐκ ἔχειν μεταξὺ συμφώνων τὸ συνάπτον αὐτὰς, κεχηνότας ἀπεργαζόμεναι τοὺς ἤχους, 46 τὴν τῆς φωνῆς διαλύουσιν εὐτονίαν· ἥ τε ἡμετέρα σπουδὴ τοῦ τὴν δευτέραν ἐπιλαβεῖν διὰ τὴν τῆς φωνῆς συνέχειαν, πρὶν ἐντελῆ [e] προσενέγκασθαι τὴν προτέραν, τῆς τοῦ καθηγουμένου τόνου μακρότητος ἀποτέμνεται. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν φύσει βραχειῶν ὅταν εἰς μέρος λόγου συλλαβὴ λήγῃ· ἡ γὰρ μεταξὺ διάστασις τῆς τοῦ προτέρου τελευτῆς, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου, μῆκος [f] τῆς συλλαβῆς παρέχεται. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε δυοῖν ἐπιφερομένοιν συμφώνοιν, τὸ μὲν ἄφωνόν ἐστι· τὸ δὲ, ὑγρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ καθηγουμένου τῆς συμπλοκῆς στοιχείου, παχυφωνοτέρου τυγχάνοντος, [g] ὁ τοῦ δευτέρου λεπτότερος ὢν ἐκ-

[e] Melius puto προσενέγκασθαι. Meibom.

[f] τῇ συλλαβῇ MSS. Ox. Melius. Meibom.

[g] Videtur subaudiendum esse ἦχος, licet non praecesserit. A-

θλίβεταί τε καὶ πιέζεται. Πάλιν τούτων τινὲς ἀπὸ μὲν τῶν φύσει μακρῶν ἧττον κοιναὶ γίνονται, ὅταν ἡ φωνηέντων πάσχουσα συλλαβὴ σύγκρουσιν, εἰς μέρος λόγου τε λήγῃ, καὶ διὰ [h] φθόγγων γίνηται τῶν κατὰ συμπλοκήν, λέγω δὲ τῶν δι' αὐτῶν συντιθεμένων· [i] εὐτονωτέρους γὰρ [k] οὕτως ποιοῦνται τοὺς ἤχους, ἀμφότερα φανερῶς ἐκβοῶσαι τὰ φωνήεντα. [l] Ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν, ὅταν εἰς μέρος λόγου λήγουσα συλλαβὴ φωνηέντων πάσχῃ σύγκρουσιν λίαν ἀσθενής· μῆκος δὲ προσλαμβάνουσα πλέον ἢ κατὰ κοινήν, τὸ ἀρχτικὸν τῆς μετ' αὐτὴν συλλαβῆς στοιχεῖον συμβαίῃ δασύνεσθαι. Αἱ δ' ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν,
47 ὅτε καθηγησαμένου κατ' ἐπιφορὰν ἀφώνου [m] τὸ μ̄ τῶν ἀμεταβόλων συμπλέκεται. Τῶν γὰρ λοιπῶν ὑγρῶν κατὰ πρόεσιν πνεύματος ἐκφωνουμένων, τοῦτο μόνον ἐμφράττοντες [n] ἡμῶν τοὺς πόρους ἐκφωνεῖν βιαζόμεθα. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐναντιοπαθοῦν τὸ φωνητικὸν ὄργανον οὐκ ἀπεικότως [o] κολούει τὴν τῆς φωνῆς ὁμαλότητα. Τοιγαροῦν κἂν [p] ἀμετάβολον αὐτῷ συμπλέξωμεν, ἀμφότερά τε τρανῶς ἐθέλοιμεν ἐκφωνεῖν, οὐκέτι κοινήν, θέσει δὲ μακρὰν τὴν συλλαβὴν ποιησόμεθα. Ἀμέλει καὶ τῶν ἀρχαίων

---

lias bene foret, τὸ τοῦ δευτέρου λεπτότερον ὄν. *Meibom.*

[h] φθόγγων] Scribendum censeo φωνηέντων. Certe per ſonos intelligere debemus vocales. Sunt autem φωνήεντα κατὰ συμπλοκὴν vocales per connexionem, ex quibus diphthongus fieri poteſt, ut αι, αυ, ει, ου. *Meibom.*

[i] pro εὐτονωτέρους leg. εὐφωνοτέρους. *Meibom.*

[k] οὕτως] leg. e MSS. αὗται ſc. συλλαβαί. *Meibom.*

[l] ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν] Mallem ut ſupra φύσει βραχειῶν ἧττον κοιναὶ γίνονται. *Meibom.*

[m] Idem ſenſit Heliodorus apud Hephæſtionem p. 7. Immerito illum reprehendit Hephæſtio. *Meibom.*

[n] Quid ſi χειλῶν τοὺς πόρους, labiorum vias? *Meibom.*

[o] κωλύει MSS.

[p] Per ἀμετάβολον intelligitur ἡμίφωνον. Idem docet Hephæſtio p. 5. *Meibom.*

τινὲς, βουληθέντες τὴν προκειμένην τούτῳ βραχεῖαν πολλαχοῦ ποιεῖν, τὸν μὲν τοῦ μ παρατρέχουσι φθόγγον, τὸν δὲ τοῦ ν μόνον ἐξάκουστον ἀποστέλλουσι. Χρὴ δὲ κἀκεῖνο θεωρεῖν, ὡς εἰ μὲν μόνην τὴν συλλαβὴν ἐθέλοιμεν [q] κινεῖν, ἐκ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων τὸ μέγεθος αὐτῆς ἡμῖν ἐπιγνωστέον· εἰ δὲ ἐν ποδικῷ σχήματι, καὶ τὴν ἑξῆς προσληπτέον πρὸς ἐντελῆ γνῶσιν τῆς τοῦ ποδὸς ἐπισκέψεως. Αὐτίκα παντὸς μέτρου τὴν τελευταίαν ἀδιάφορον ἀποφαινόμεθα, μηδεμιᾶς αὐτῇ συλλαβῆς ἐπιφερομένης, δι' ἧς ἀφωρισμένως ἑνὸς μεγέθους αὐτὴν ἂν εἰπεῖν προσήκει.

Τούτων δὴ συντιθεμένων ἀλλήλαις γίνονται πόδες· παρὸ καὶ συστήματα συλλαβῶν [r] εἴρηται. Δύο μὲν οὖν συντεθεῖσαι γίνονται τέσσαρες· ἢ γὰρ ἄμφω βραχείας
ἔχων γίνεται πυῤῥίχιος, ὁ καὶ παρίαμβος· ἢ μακρὰς, 48
σπονδεῖος· ἢ βραχεῖαν καθηγουμένην, ἑπομένην δὲ μακρὰν, ἴαμβος· ἢ ἐναντίως, τροχαῖος. Τριῶν δὲ συγκειμένων, ὀκτώ· ἢ γὰρ τὰς τρεῖς βραχείας [s] ἔχει, καὶ ποιεῖ χορεῖον· ἢ τὰς τρεῖς μακρὰς, καὶ ποιεῖ μολοσσὸν, ἀπὸ ἔθνους οὕτω προσαγορευόμενον· ἢ μίαν μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς βραχείας κατὰ τὰς τρεῖς χώρας, καὶ ποιεῖ δάκτυλον, ἀμφίβραχυν, ἀνάπαιστον· ἢ μίαν βραχεῖαν καὶ δύο μακρὰς ἀμοιβαδὶς, καὶ γίνεται βακχεῖος, ἀμφίμακρος, παλιμβακχεῖος. Τεσσάρων δὲ συλλαβῶν ἐκτεθεισῶν γίνονται πόδες δέκα ἓξ, οὓς δυνατὸν διὰ τῶν ὁμοίων θεωρεῖν μεθόδων· ἢ γὰρ τέσσαρας ἔχων βρα-

---

[q] κινεῖν] Puto legendum ἰδεῖν vel κατιδεῖν. *Meibom.*

[r] εἴρηται] Mallem εἴρηνται. ſc. οἱ πόδες. Ibidem O. συντεθεῖσαι. pro quo omnino leg. συντιθεισῶν, ut p. 48. *Meibom.*

[s] ἔχει] Aliquid deeſſe videtur: vel oratio eſt ἀνακόλουθος. Quo enim reſpicit verbum ἔχει? Reſtituerim non ὁ πούς, ſed ἡ λέξις. *Meibom.*

χείας καλεῖται προκελευσματικὸς, ἢ τέσσαρας μακρὰς, δισπονδεῖος· ἢ δύο βραχείας ἡγουμένας ἔχων, δύο δὲ μακρὰς ἑπομένας, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος· ἢ ἐναντίως ἐσχηματισμένος, ἀπὸ μείζονος· ἢ περιεχούσας ἔχων τὰς μακρὰς, ἐν μέσῳ δὲ τὰς βραχείας, χορίαμβος· ἢ ἐναντίως ἔχων, ἀντίσπαστος· ἢ τὰς μὲν μακρὰς ἐν περιτταῖς ἔχων χώραις, τὰς δὲ βραχείας ἐν ταῖς ἀρτίοις, διτρόχαιος· ἢ ἐναντίως ἔχων, δίιαμβος· ἢ μίαν μὲν μακρὰν ἔχων, τὰς δὲ λοιπὰς βραχείας, παίωνας ποιεῖ τέσσαρας, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς μακρᾶς τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας· τὸν μὲν [t] οὖν πρώτην ἔχοντα, πρῶτον· τὸν δὲ δευτέραν, δεύτερον, καὶ τὰς ἑξῆς ἀνάλογον. Εἰ δὲ μίαν μὲν
49 ἔχει βραχεῖαν, τὰς δὲ λοιπὰς μακρὰς, τοὺς ἐπιτρίτους ἀποτελεῖ, ἀπὸ τῆς χώρας, ἐν ᾗ τίθεμεν τὴν βραχεῖαν, κατὰ ταυτὰ τοῖς παίωσι τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἐχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. Ὁ μὲν γὰρ τῶν δισυλλάβων ἐν αὐτῷ τρίσημος· ὁ δὲ τετράσημος. Τούτων πάλιν συντιθεμένων γίνονται πόδες, δισυλλάβων μὲν καὶ τρισυλλάβων πεντασύλλαβοι [u] λβ̄· τῶν δὲ τρισυλλάβων ἀλλήλοις παρατιθεμένων, ἑξασύλλαβοι ἑξηκοντατέσσαρες, οὓς καὶ μετρικὰς προσαγορεύουσι συζυγίας. Μέχρι γὰρ ἑξάδος ηὐξήθη συλλαβή τε καὶ πούς, καὶ μέτρον, διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ τελειότητα,

---

[t] οὖν MSS. deinde καὶ τοὺς ἑξῆς sc. παίωνας. *Meibom.*

[u] λβ. Quum enim quatuor sint pedes disyllabi et octo trisyllabi, iis inter se multiplicatis 32 pedes quinûm syllabarum consurgunt. Atque hoc liquebit, si singulis disyllaborum octo trisyllabi addantur. Eodem modo singulis trisyllaborum ad octo trisyllabos additis, habebuntur hexasyllabi pedes 64. *Meibomius.*

καὶ τῷ περιέχεσθαι πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς τῆς [x] συμφωνίας λόγους.

Ἐκ δὴ τῶν ποδῶν συνίσταται τὰ μέτρα. Μέτρον μὲν οὖν ἐστι σύστημα ποδῶν ἐξ ἀνομοίων συλλαβῶν συγκείμενον, ἐπὶ μῆκος σύμμετρον. Διαφέρειν δὲ τοῦ ῥυθμοῦ φασιν, οἱ μὲν, ὡς μέρος ὅλου· τομὴν γὰρ ῥυθμοῦ φασιν αὐτὸ, παρὸ καὶ μέτρον εἰρῆσθαι, διὰ τὸ μείρειν, ὃ σημαίνει, μερίζειν· οἱ δὲ κατὰ τὴν ὕλην. Τῶν γὰρ γινομένων ἐκ δυοῖν ἀνομοίων τοὐλάχιστον [y] γεννώμενον, τὸν μὲν ῥυθμὸν ἐν ἄρσει καὶ θέσει τὴν οὐσίαν ἔχειν· τὸ δὲ μέτρον ἐν συλλαβαῖς, καὶ τῇ τούτων ἀνομοιότητι. Ταύτῃ τοι ῥυθμὸν μὲν συνίστασθαι καὶ διὰ τῶν ὁμοίων συλλαβῶν, καὶ διὰ τῶν ἀντιθέτων ποδῶν· μέτρον δὲ διὰ μὲν τῶν πάσας ὁμοίας [z] ἐχόντων μηδεπώποτε· διὰ δὲ τῶν ἀντιθέτων ὀλιγάκις. Τῶν δὴ μέτρων πρωτότυπα μέν ἐστι καὶ ἁπλᾶ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα· δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, χοριαμβικὸν, ἀντισπαστικὸν, ἰωνικὰ δύο, παιωνικόν. Τούτων τὰ μὲν ἄλλα μέχρι τεσσάρων ποδῶν εὐπρεπῶς ηὔξηται· τὸ δὲ δακτυλικὸν, ὅτε καταληκτικὸν γίνεται μέχρι ϛ΄. [a] Τὸ μὲν γὰρ καθ' ἕνα βαίνεται πόδα, καὶ προχωρεῖ σύνεγγυς κδ̄ χρόνων, ἰσαρίθμων ταῖς ἐν τῷ διὰ πασῶν διέσεσι· τὰ δὲ, κατὰ [b] διποδίαν ἢ βαίνοντα

---

[x] *συμφωνίας λόγους.* Hoc de numero consonantium intelligendum, quarum sex cum Aristoxeno plerique omnes Harmonici statuebant, recepta in illarum numerum, contra Pythagoricorum sententiam, dia pason et dia tessaron consonantia. *Meibom.*

[y] *γεννώμενον*] Cod. Scal. *γεννωμένων.* Oxon. *γινωμένων.* Melius scriberetur *γινόμενον.* *Meibom.*

[z] Bene Cod. Magd. *ἐχόντων ποδῶν μηδὲ πώποτε.* Sed ultimum melius conjunctim. *Meibom.*

[a] *τὸ μέν.* Scribo *τὰ μέν.* *Meibom.*

[b] *διποδίαν ἢ βαίνοντα*] Codd. Ox. *διποδίαν ἢ συζυγίαν καὶ προχώρουν χρόνων, ἢ ὀλίγῳ πλειόνων,*

τὸ προειρημένον τῶν χρόνων πλῆθος διαιροῦντες εἰς δύο σύνθετα προσηγόρευσαν. Τῶν δὲ μέτρων τὰ μὲν ἀκατάληκτα καλεῖται, ὅσα ταῖς ἑνούσαις συλλαβαῖς συναπαρτίζει τοὺς πόδας· ἃ δὲ καταληκτικὰ, ὅσα συλλαβὴν ἀφαιρεῖ τοῦ τελευταίου ποδὸς, σεμνότητος ἕνεκεν τῆς μακροτέρας καταλήξεως· τὰ δὲ βραχυκατάληκτα, οἷς ποὺς δισύλλαβος ἐλλείπει· τὰ δ' ὑπερκατάληκτα, ἐν οἷς μία συλλαβὴ περισσεύει. Εἰ γὰρ ποὺς πλεονάζει, ταυτὸν γίνεται τῷ βραχυκαταλήκτῳ. Καὶ μὴν ἃ μὲν αὐτῶν ἐστι δίμετρα, ἃ δὲ τρίμετρα, ἃ δὲ τετράμετρα, ἕως ἕξ. Ἔτι τὰ μὲν διὰ μόνων τῶν ἰσοχρόνων γίνεται ποδῶν· τὰ δὲ, διὰ πλεοναζόντων τοῖς χρόνοις. Καὶ τὰ μὲν δέχεται τοὺς ἰσοχρονοῦντας, εἰ δύναιτο τὴν αὐτῶν διατηρεῖν φύσιν· τὰ δ' οὐχὶ, ὅσα διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἰς ἑτέρου
51 μέτρου φαντασίαν περιΐσταται. Πάλιν τὰ μὲν αὐτῶν ἐξ ὁλοκλήρων ἄρχεται τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχει· τὰ δὲ ἐξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά. Καὶ τὰ μὲν ποιεῖται συνεκφωνήσεις συλλαβῶν, χρείας ἕνεκεν μέτρου· τὰ δὲ οὐχί. [c] Συνεκφώνησις δέ ἐστιν, ὅτε διὰ τὴν τοῦ ποδὸς συμμετρίαν, δύο συλλαβὰς σύμφωνον οὐκ ἐχούσας μεταξὺ, ἤτοι δύο βραχείας, ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἢ βραχεῖαν καὶ κοινὴν ἀντὶ κοινῆς, ὅπερ γίνεται σπανίως· πάλιν δύο βραχείας, ἢ βραχεῖαν καὶ μακρὰν, ἢ κοινὴν καὶ μακρὰν ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβάνομεν.

ὅθεν τινὲς τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρημένον. Doctiss. Langbainius hic in marg. προχωρεῖ μέχρι . . . ων χρόνων. Aliquid enim deesse nemo non videt. Scribo μέχρι τῶν αὐτῶν χρόνων, ἤ. *Meibom.*

[c] De hac figura videri quoque potest Hephæstio. Primum autem illius modum, qui est cum duæ longæ pro una longa adsumuntur, non habet Aristides: potest tamen, secundum Hephæstionis exempla, ad illum referri, quo brevem et longam pro longa adsumimus. *Meibom.*

Εἴπωμεν δὴ βραχέα περὶ ἑκάστου, ποιησάμενοι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ· σεμνότερον γὰρ ἁπάντων, διὰ τὸ τὴν μακρὰν ἀεί ποτε καθηγουμένην ἔχειν. Τὸ δὴ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΝ ἐπιδέχεται δάκτυλον, σπονδεῖον, ὡς ἰσόχρονον· προκελευσματικὸν δὲ οὐδαμῶς· ἀπρεπὲς γὰρ διὰ τὸ τῶν βραχέων πλῆθος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως ἑξαμέτρου· ὁτὲ μὲν ἀκατάληκτον· ὁτὲ δὲ καταληκτικὸν, ἡνίκα καὶ τοῦ τροχαίου κατὰ τέλος δεκτικὸν γινόμενον, ἡρῷον καλεῖται. Μόνον δὲ τὸ ἑξάμετρον ταύτης τυγχάνει τῆς προσηγορίας, σεμνότερον γὰρ γίνεται διά τε τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ συλλαβὴν μὲν κατάρχειν αὐτοῦ μακρὰν, λήγειν δὲ εἰς κατάληξιν εὐμεγέθους διαστήματος. Τομαὶ δὲ εὐπρεπεῖς αὐτοῦ, πρώτη μὲν ἡ μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἣ καὶ διπλασιαζομένη ποιεῖ τὸ 52
ἐλέγειον· οὗ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ τὴν μὲν τῆς προτέρας συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν ἐξ ἀνάγκης μακρὰν ἔχειν· τὴν δὲ δευτέραν συζυγίαν ἀναμφιβόλως ἐξ ἀμφοῖν συγκεῖσθαι δακτύλων. Δευτέρα, ἡ μετὰ [d] δύο πόδας. Τρίτη δὲ, ἡ μετὰ τρεῖς εἰς συλλαβήν. Τετάρτη κατ' ἐνίους, τέσσαρες δάκτυλοι· ἤ, ὅπερ ἄμεινον, [e] τέταρτος τροχαῖος· ἡ γὰρ εἰς ὅμοια μέρη, διαίρεσις μᾶλλον ἢ τομὴ καλεῖται. Τομὴ δέ ἐστι μόριον μέτρου τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον ἀπαρτίζον, ὑπὲρ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιροῦν τὸ μέτρον. Τοῦ δὲ γενικοῦ δακτυλικοῦ πεποιήκασιν οἱ μετὰ ταῦτα εἴδη· δίμετρον, τρίμετρον, τετράμετρον, πεντάμετρον. Παραβαίνουσι δέ τινες αὐτὸ, καὶ κατὰ συζυγίαν

---

[d] δύο πόδας. Plane addendum εἰς δισύλλαβον. *Meibom.*

[e] τέταρτος τροχαῖος. Hoc eſt, dactylicum tetrametrum, in diſyllabum deſinens, quo primus uſus eſt in Epodis Archilochus, ut ſcribit Hephæſtio. *Meibom.*

ποιοῦντες τετράμετρα καταληκτικά. Τινὲς δὲ κἂν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς ἀνισοχρόνους αὐτῶν δισυλλάβων τίθενται, ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά.

Τὸ δὲ ἀντίστροφον τούτῳ τὸ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΝ δέχεται πόδας, δάκτυλον, (σεμνότερον γὰρ ὑπ' αὐτοῦ γίνεται) καὶ τὸν ἰσόχρονον σπονδεῖον, καὶ τὸν προκελευσματικόν. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου καὶ προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ ὅτε μέν ἐστιν ἁπλοῦν καθ' ἕνα πόδα γίνεται· ὅτε δὲ σύνθετον, δι' ἣν προείπομεν αἰτίαν, κατὰ συζυγίαν ἢ διποδίαν. Διποδία δέ ἐστι πους τετρασύλλαβος·
53 τί δὲ ἡ συζυγία προειρήκαμεν. Καὶ τὰ εἴδη δὲ τῶν καταλήξεων ἐπιδέχεται πασῶν. Καὶ τὴν τῶν λογαοιδικῶν μέθοδόν τε καὶ χρῆσιν· οὐ κατὰ τὰς πρώτας χώρας μόνον πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους παραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τὸν βακχεῖον.

Τὸ δὲ ΙΑΜΒΙΚΟΝ δέχεται δάκτυλον, τρίβραχυν, ἀνάπαιστον· τροχαῖον δὲ οὐδὲ ὅλως· εἰς ἕτερον γὰρ τραπήσεται μέτρον. Σπονδεῖον δὲ δέχεται μὲν ἐν ταῖς περιτταῖς· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις οὐδαμῶς. Ὁ γὰρ χωρίσας αὐτὸ τῆς πρὸς τὸ δακτυλικὸν ὁμοιότητος, ὁ κατὰ τὴν ἀρτίαν χώραν ἴαμβός ἐστι. Διὸ καὶ τοὺς ἰσοχρόνους τῷ σπονδείῳ λίαν σπανίως καὶ κατὰ τὰς [f] περιττὰς παραλαμβάνει. Δέχεται δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ πυρρίχιον· σπονδεῖον δέ, ὅτε τὸ καλούμενον [g] χῶλον γίνεται· ἐν δὲ τοῖς καταληκτικοῖς, ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ

[f] Vox e MSS. addita.

[g] Sic emendavit Meibomius. O. κῶλον.

[h]τὴν ἀδιάφορον. Ἀρξάμενον δὲ ἀπὸ διμέτρου προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ βαίνεται κατὰ διποδίαν. Ἐπιδέχεται δὲ [i]καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἴδη πάντα καὶ τομὰς εὐπρεπεῖς· τήν τε μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἣ πενθημιμερὴς καλεῖται, καὶ τὴν μετὰ τρεῖς, ἥτις ἑφθημιμερὴς ὠνόμασται.

Τὸ δὲ ἀντικείμενον τούτῳ ΤΡΟΧΑΪΚΟΝ δέχεται τρίβραχυν, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· σπονδεῖον δὲ ἐν ταῖς ἀρτίαις μόναις, διά τε τὰς ἐπὶ τοῦ [k]ἰάμβου προῤῥηθείσας ἡμῖν αἰτίας, καὶ ὅτι ἐφεξῆς πολλῶν κειμένων μακρῶν, ἡ τῆς φωνῆς συνέχεια τοῖς ἐπαλλήλοις μεγέθεσι τῶν συλλαβῶν διακόπτεται. Εἰ δὲ εἴη καταληκτικὸν, καὶ ἀμφίμακρον ἢ δάκτυλον. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου· πρόεισι δὲ ἄχρι τετραμέτρου. Γίνεται δὲ καὶ χωλὸν ὅταν τις ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν περιττῶν χώρᾳ σπονδεῖος ἐμπέσῃ. Χαριεστέρα δ' αὐτοῦ τομὴ εἰς τρεῖς τροχαίους· ἐπιδέχεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας. 54

Τὰ δὲ ἐκ τούτων συγκείμενα χοριαμβικόν τέ ἐστι καὶ ἀντισπαστικόν. Τὸ μὲν οὖν ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ ἐπιδέχεται διποδίαν ἰαμβικὴν καθαρὰν, καὶ τὴν ἑπτάσημον σπανίως [l]συζυγίαν, καὶ τὴν ἰσόχρονον αὐτῷ. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως τετραμέτρου, ὅτε ἐστὶν ἁπλοῦν· ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τὰς διαφορὰς ἐπιδέχεται. Τὸ δὲ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΝ μετρεῖται μὲν τῷ ὁμωνύμῳ ποδί· πολλάκις δὲ τὸν πρότερον δισύλλαβον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δισυλλάβους μεταβάλλει· εὐπρεπέστερον μὲν ἦν καὶ εἰς σπονδεῖον, σπανίως δὲ εἰς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἀρ-

---

[h] Sic recte Meibomius. O. τινὰ διάφορον.

[i] Sic MSS. In ed. κατὰ τῶν.

[k] ἰαμβικοῦ Meibom.

[l] καὶ auctore Meibomio delevi.

ξάμενον ἀπὸ διμέτρου πρόεισιν ἄχρι τετραμέτρου. τὰς εἰρημένας χρήσεις τοῦ κατ' ἀρχὴν ποδὸς ἐν πάσῃ χώρᾳ παραλαμβάνον, τὴν κατάληξιν εὐπρεπείας ἕνεκεν εἰς ἰαμβικὴν καθαρὰν ποιεῖται. Ὅτε δὲ καταληκτικὰ γίνεται, δέχεται καὶ τὸν ἀμφίβραχυν, ἢ τὸν βακχεῖον. Καὶ ὁτὲ μὲν ταῖς περιτταῖς προκειμένης ἀντισπαστικῆς ἐπι-
55 φέρει τὴν ἰαμβικήν· ὁτὲ δὲ τοὐναντίον ποιεῖ. Ὁμοίως καὶ τῆς ἰαμβικῆς τὸν πρότερον πόδα τρέπον εἰς τοὺς λοιποὺς δισυλλάβους· ἐνίοτε δὲ εἰς τρίβραχυν, ἢ ἀνάπαιστον, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἴαμβον συγγένειαν.

Τῶν δὲ ΙΩΝΙΚΩΝ τὸ μὲν ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ σύγκειται διὰ σπονδείου καὶ πυρριχίου· τρέπει δὲ πολλάκις ἐν τῇ πρώτῃ διποδίᾳ τὸν σπονδεῖον εἰς ἴαμβον, κατὰ πᾶν μέγεθος μέτρου. Πρόεισι δ' ἀπὸ διμέτρου μέχρι τετραμέτρου, καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἴδη δέχεται. Τροχαϊκὴν δὲ δέχεται διποδίαν, κατὰ μὲν τὴν περιττὴν χώραν, καθαράν· κατὰ δὲ τὴν ἄρτιον, καὶ ἑπτάσημον. Πολλάκις δὲ καὶ τὸν μολοσσὸν παραλαμβάνει, συνάγον τὰς βραχείας εἰς μακρὰν ἢ συζυγίαν ἰαμβικήν, πεντασύλλαβόν τε καὶ ἑξασύλλαβον· λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας. ΤΟ δ' ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ μετρεῖ μὲν ὁ ποὺς ὁ ὁμώνυμος· πολλάκις δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος· ὃν ὅταν παραλαμβάνωμεν, τὴν προκειμένην διποδίαν τρίτον παίωνα ποιοῦμεν, ἵνα μὴ τριῶν ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γίνηται τὸ ποίημα. Δέχεται δὲ καὶ τὰ τῆς καταλήξεως εἴδη, καὶ ποικίλλεται τάς τε βραχείας εἰς μακρὰς συνάγον, καὶ λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας.

Τὸ δὲ ΠΑΙΩΝΙΚΟΝ καλεῖται μὲν καὶ ΚΡΗΤΙΚΟΝ, διὰ τὸ ποτὲ μὲν τοῖς παίωσι καθαροῖς· ποτὲ δὲ τοῖς κρητικοῖς μετρεῖσθαι. Αὔξεται δὲ μέχρι τετραμέτρου.

τινὲς δὲ καὶ πεντάμετρα πεποιήκασι. Γίνεται δὲ ταῦτα καὶ διὰ τοῦ τετάρτου παίωνος καθαροῦ, οὗ πολλάκις 56 ἤτοι τὰς δύο μέσας βραχείας συνάγοντες εἰς μακρὰν, διὰ βακχείου καθαροῦ ποιοῦσι βακχειακόν· ἢ τὴν τελευταίαν μακρὰν εἰς δύο βραχείας λύοντες, δι' ὅλων βραχειῶν ταυτὸ ποιοῦσι· τὴν κατακλεῖδα μόνην τέταρτον παίωνα τηροῦντες, διὰ τὸ τῆς μακρᾶς εἰς ἀνάπαυσιν εὐπρεπές. Τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ μέτρα καὶ πρωτότυπα ταῦτά ἐστι.

Γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων μέτρων σύνθετα· τῶν δὲ ἀνομοίων ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἐκ δυοῖν μέτρων ἓν ἀποτελεῖ κῶλον· τὰ δὲ ἐκ μέτρου καὶ τομῆς, ἢ μέτρου καὶ τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ [m] μέτρου καὶ μέτρων. ὧν ποικίλη μὲν ἥτε χρῆσις, καὶ ἡ ἐπ' ἀκριβὲς τεχνολογία· εὐχερὴς δὲ τοῖς ἐπιστήμοσιν εἰς κατανόησιν. Γίνεται δὲ καὶ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ μέτρα δύο, ὧν τὸ μὲν ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς τροχαϊκὸν, ὡς ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα, δεόντως ἂν ἀντιπάσχειν τῇ ἰαμβικῇ λέγοιτο· τὸ δὲ, ΕΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ, ὅτε τροχαϊκῆς προκειμένης διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικὴ, οἰκειότητα πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ [n] τροχαίου τὴν ἰαμβικὴν, ὡς προειρήκαμεν, ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολλάκις καὶ ἰωνικὴ, ἢ συμπέπονθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ 57 καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένῃ, λέγω δὲ, τῇ ἀντισπαστι-

[m] μέτρου καὶ μέτρων] Puto legendum μέτρου, ἢ τομῶν καὶ μέτρου. Namque colon duo membra non excedit. *Mëibom.*

[n] Pro τροχαίου recte Oxon. τροχαϊκοῦ, nisi malimus τῆς τροχαϊκῆς. *Meibom.*

κῆ. Αὔξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἀκατάληκτα· τὰ δὲ καταληκτικὰ γίνεται. Μέσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἷς μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· οἷον ἐκκειμένου μὲν ἑνὸς δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικοῦ, κατὰ μέσον πέσῃ σπονδεῖος· ἄδηλον πότερα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα. τὸ μὲν δακτυλικόν· τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, ἄμφω δίμετρα, ἢ τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν. καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. Συγκεχυμένα δ' ἐστὶ τὰ διὰ τῶν συνθέτων γινόμενα ποδῶν, ὅταν τῶν μὲν μακρῶν λυομένων, τῶν δὲ βραχειῶν συναγομένων ἐν αὐτῇ διποδίᾳ, δυσχερὲς ᾖ πότεραν ἀποφαντέον. Οἷον εἴ τις διαλύσειε μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχείας, ἄδηλον πότερον ὁ μείζων πέφυκεν ἰωνικὸς, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν μέτρων, ἤτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς παρατίθεται, καταλαμβάνεται· ἢ ἐκ τῶν ἑπομένων κώλων, ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδιδομένων. Καλεῖται δέ τινα καὶ Ἀπεμφαίνοντα, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις [o] ποσὶν, ὅπου χρεία βραχείας, μακρὰ παραληφθῇ. ᾧ τινες καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηνται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην.

58 Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται ΠΟΙΗΜΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ Ὁμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγεια· τὰ δὲ, ἐκ τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῇ τις ἰαμβεῖον ἢ ἄλλό τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν ἀπολε-

---

[o] Pro ποσὶν ferme legerim ὀνόμασιν, ut illud ex Simonid. epigram. quod p. 14. habet Hephæstio, genuinum hic sit exemplum. ἢ μέγ. Ἀθ. κ. τ. λ. *Meibom.*

λυμένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἃ μὲν διμερῆ, ἃ δὲ τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπῳδὸν προσλαμβάνοντα. Καὶ τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει. ὁμοίως μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστρόφου τῷ τῆς στροφῆς ἀποδοθῇ πρώτῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ [p]παρατελευταίῳ. καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικὸς τῆς μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

---

[p] Sic MSS. παρατελάτῳ ed. παρατελεύτῳ em. Meibomius.

NOTÆ.

NOTÆ.

CAPUT PRIMUM.

De Quantitate Syllabarum.

I. 1. p. 1. DEFINITIONEM ſyllabæ ab Hephæſtione prætermiſſam, librariorum quoque incuria ex Longini Prolegomenis p. 142. exulantem, ita tradunt Grammatici Latini. Priſcianus II. p. 565. *Syllaba eſt comprehenſio literarum conſequens, ſub uno accentu, et uno ſpiritu prolata. Abuſive tamen etiam ſingularium vocalium ſonos, ſyllabas nominamus. Poſſumus tamen et ſic definire: Syllaba eſt vox literalis, quæ ſub uno accentu et uno ſpiritu indiſtanter profertur.* Idem p. 671. *Syllabas nominamus, non quod omnes comprehenſione literarum conſtent, ſed quod pleræque.* Diomedes II. p. 422. *Syllaba eſt proprie congregatio, aut comprehenſio literarum enuntiata.* (Sic enim recte edit. Mediolan. 1497. Putſchius male *enunciatio.*) *Fit autem ex omnibus vocalibus, etiam ex ſingulis, ſyllaba tam brevis quam longa, et ex copulatione vocalium conſonantiumque, temporum capax. Syllabæ autem dicuntur Græce,* παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα: *Latine* connexiones *vel* conceptiones *dici poſſunt, quod literas concipiant atque connectant.* Sergius in Donati edit. primam p. 1829. *Syllaba dicta eſt ex interpretatione Græca,* ἀπὸ τοῦ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα, *eo quod complectitur et conglutinat literas; unde et in quæſtionem illud venit, quare una vocalis ſyllaba dicitur. Intelligendum eſt tamen, quod hoc ſibi non ratione, ſed abuſive depoſcit.* Terentianus Maurus p. 2411.

Una vocalis jugata conſonanti aut pluribus
Syllabam reddat neceſſe eſt: ſyllabam Græci vocant,
Ore quod ſimul profectæ copulant unum ſonum;
Vinculum nam ſignat iſta congregale dictio.
Et tamen vocalis una quando pars ſermonis eſt,
Syllabam dici neceſſe eſt, quum ſit una litera.

et in iiſdem fere verbis permulti alii. Ex ſyllabis aliæ breves ſunt, aliæ longæ. Dionyſius Halicarn. περὶ Συνθέσ. Ὀν. Sect. xv. p. 104. ed. Upton. Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων — αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. Τούτων δέ εἰσι καὶ μακραὶ μὲν ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ

ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤτοι τῶν ἡμιφώνων καὶ ἀφώνων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. Poſtrema hæc quæ docta ſubtilitate explicare pergit ſcriptor diſertiſſimus, quum ad rem metricam vix quidquam adjumenti conferant, latius perſequi nolim. Conſulendus tamen Gregorius de Dialectis cum Koënii nota p. 282. Sextus Empiricus adverſus Mathematicos I. 6. p. 242. Πᾶσα οὖν συλλαβὴ, ἢ μακρά ἐστιν, ἢ βραχεῖα. μακρὰ δὲ γίνεται, φασὶ, διχῶς, φύσει τε καὶ θέσει. φύσει μὲν τριχῶς· ἢ ὅταν ἔχῃ στοιχεῖον φύσει μακρὸν, ὡς ἐπὶ τῆς ΗΩΣ λέξεως. ἑκατέρα γὰρ τούτων τῶν συλλαβῶν ἐστι μακρὰ, διὰ τὸ τὴν μὲν τὸ Η, τὴν δὲ τὸ Ω φύσει ἔχειν μακρόν. ἢ ὅταν ἐκ δυοῖν φωνηέντων συνεστήκῃ, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΙΕΙ λέξεως. αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ μακραὶ, τῷ ἑκατέραν ἐκ δυοῖν φωνηέντων ὑπάρχειν· ἢ ὅταν κοινὸν ἔχῃ τὸ στοιχεῖον μακροτόνως παρειλημμένον, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΡΗΣ· τὸ γὰρ Α δίχρονον, νῦν μακροτόνως ἐκφέρεται. οὐκοῦν φύσει τριχῶς μηκύνεται συλλαβή. θέσει δὲ πενταχῶς· ἤτοι ὅταν εἰς σύμφωνα τῶν ἁπλῶν λήγῃ δύο, ἢ ὅταν ἡ μετ' αὐτὴν συλλαβὴ ἀπὸ συμφώνων δύο ἄρχηται, ἢ ὅταν εἰς σύμφωνον λήγῃ, καὶ ἀπὸ συμφώνου ἡ ἑξῆς ἄρχηται· ἢ ὅταν εἰς διπλοῦν λήγῃ στοιχεῖον, ἢ ὅταν μετ' αὐτὴν διπλοῦν ἐπιφέρηται. Diomedes loco citato: *Syllabarum modi ſunt tam duo, natura et poſitione, quam tres qualitates. Aliæ enim breves, aliæ longæ, aliæ communes ſunt. Breves ſunt quæ correptam vocalem babent, et non deſinunt in duas conſonantes, vel in aliquid quod ſit pro duabus conſonantibus.* Ubi ed. Med. habet, *vel in aliud quod poſſit.* In brevi ſyllaba tempus unum eſt, in longa duo.

I. 2. p. 3. Κατὰ πέντε τρόπους. Syllabarum poſitione productarum plures commemorant ſpecies Grammatici Latini; ſed nimis forſan curioſe. Diomedes p. 423. *Poſitione longa fit ſyllaba modis ſeptem. Primo, cum correpta vocalis in duas deſinit conſonantes, ut,*

Ē̄ſt in ſeceſſu longo locus.

Altero, cum excipitur a duabus conſonantibus, ut,

Ā-criſioneis Danaë.

Tertio, ſi deſinat in conſonantem, et excipiatur a conſonante, ut,

Ār-ma.

Quarto, ſi deſinat in duplicem literam, ut,

Nōx erat.

Quinto, ſi ſequens a duplici incipiat, ut,

Ā-xis.

Sexto, ſi deſinat in unam conſonantem, et excipiatur a vocali loco conſonantis poſita u *vel* i, *ut,*

Āt Venus. Āt Juno.

Septimo, cum correpta vocalis deſinat, et, interpoſita i, *excipiatur a vocali, ut,*

Furias Ā-i-acis Oilei.

et,

Tro-i-aque nunc ſtares.

et,

Nate dea, nam te ma-i-oribus.

Confer Marium Victorinum p. 2471—2474. Valerium Probum p. 1431. Soſipatrum Chariſium p. 5. alioſque.

I. 3. p. 6. Diomedes p. 423. *Communium ſyllabarum modi ſunt ſeptem. Primus eſt, cum correpta vocalis excipitur a duobus conſonantibus, quarum prior ſit muta, ſequens liquida. Brevis enim hic eſt,*

noſtroſque ab rupe Cyclopas.

et,

Albanique patres.

Longa ibi,

At genus e ſylvis Cyclopum e montibus.

et,

Perpetuis ſoliti patres conſidere menſis.

ſyllaba enim, quæ ſine hac obſervatione poterat eſſe poſitione longa, brevis efficitur. F quoque litera, ſi præpoſita fuerit liquidæ, quamvis ſemivocalis ſit, mutæ tamen obtinens locum, brevem facit quæ poſitione fieri longa poterat, ut eſt,

.... ore fremebant.

et,

Talia flammato.

Secundus eſt, cum locum brevis longa occupat ſyllaba, per productam vocalem vel dipththongum, finita parte orationis, nec ulla interpoſita conſonante, ut eſt,

Te Corydon o Alexi.

et,

Inſulæ Ionio in magno.

ut eſt Homericus ille,

οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.

βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

Tertius, cum in fine partis orationis, verſa vice, longa ponitur vocalis correpta, una interpoſita conſonante, ut,

Emicat Euryalus, et munere lætus amici.

Item,

Oſtentans artem pariter, arcumque ſonantem.

et,

Omnia vincit amor, et nos cedamus amori.

et ut eſt apud Homerum,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή—.

Quartus, cum correptam vocalem duæ conſonantes ſequuntur, quarum

prior est s litera, quæ syllabæ ratione communis, velut sibilus posita, vim consonantis amittit. Interdum enim liquidarum mutat legem. Siquidem illæ subjunctæ mutis, utramque potestatem possident, hæc vero plurimum sibi defendit. Non enim solum subjungitur, verum etiam contraria præposita, loco liquidæ fungitur, ut est,

Ponitĕ spes sibi quisque.

et apud Lucilium,

Infantibus parvis.

sicut et Homericus versus ille testatur,

ἢ μὲν δὴ μάλα [a] πολλὰς μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν.

Quintus est, cum correptam vocalem suscipit Z duplex, quæ quum positione longam possit efficere, vim plerumque duplicis consonantis amittit, ut,

nemorosă Zacynthus.

Sed hic modus non tam ratione syllabæ communis admissus est, quam nominis necessitate susceptus, ut est [b],

ὑλήεσσᾰ Ζάκυνθος.

et,

οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον.

Sextus est, cum pronomina, hic vel hoc, c *litera terminata, vocalis statim subsequitur, quando in his pronominibus* c *litera crassum et quasi geminatum continet sonum, ut,*

Hic vir, hĭc est, tibi quem promitti sæpius audis.

est enim in hoc tam prima syllaba longa, quam tertia brevis. Septimus est, cum correpta vocalis in unam desinit consonantem, sequente h, *quæ plerisque aspirationis nota videtur, ut,*

Terga fatigamūs hasta.

Item,

Ænean hominum quisquam.

Sed modus superior quibusdam superfluus visus est, præcipue autem hic, quoniam sufficit finitam esse partem orationis. Ex his omnibus modis uno duntaxat uti admittunt qui metrorum rationum sunt admodum perspicaces. His similia vide apud Grammaticos modo citatos. Quod autem ad S inceptivæ potestatem spectat, si exempla Terentiani Mauri regulæ adversantia justo examine ponderabis, paucissima omnino reperies, quorum auctoritati seu MSS. seu rationes criticæ adstipulantur. Terentiani verba sunt, p. 2406.

Quæ sibi tres tantum poterit subjungere mutas,
Siquando SCutum, SPumas, *vel* STamina *dico,*
Hæc sola efficiet nudo ut remanente trochæo

---

[a] πολλάς. Il. B. 798. ubi libri meliores habent πολλά: nonnulli tamen, nominatim Edit. Flor. MS. Lipf. et duo Uratiflavienfes, πολλάς. Diomedes Heynii diligentiam elusit.

[b] Vide Dawes. Misc. Crit. p. 92.

Spondeum geminæ possint firmare sonoræ.
Exemplis an prava sequar, vel recta probabo.
Quisque scire *cupit, vel* quisque scribere *curat.*
Ante stare *decet, cum dico, et separo verbum;*
Ante Stesichorum *vatem natura creavit:*
Ultima vocalis remanens[c] *in fine trochæi*
Excipitur geminis queis proximus exoritur pes;
Quæ, quanquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant retro vires ac tempus oportet.

Bene autem observat Dawesius, "eam minus integram servari in "illis Horatii scriptis, quæ *sermoni propriora* ipse est professus. Il-"lud porro monendum est hanc ἀκρίβειαν, quæ apud Græcos per-"petua est, apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obti-"nuisse." Sed hanc quæstionem post Aldum Manutium, Micyllum, aliosque, uberius tractavit Justus Zinzerlingius in Diatribe subjuncta libello, cui titulus, *Justi Zinzerlingii Thuringi Criticorum Juvenilium Promulsis. Lugdun.* 1610. pp. 208. 12mo.

"An ultima dictionis in vocalem natura brevem desinentis syl-"laba debeat vi positionis, si vocabulum sequens a duabus his con-"sonis, *sc, sp, st,* inchoetur, produci, controversia est non ignobilis. "De illa visum est inpræsentiarum agere; ita tamen, ut ansam "magis dem aliis, quid sequi debeamus, decidendi, quam ipse id "dissidium componam. Atque hanc equidem viam insistam, ut "quid Grammatici, aliique viri docti, hac de re senserint, primo "indicem; postea exempla ex veteribus Poëtis petita in utram-"que partem subjungam.

"Affirmativæ sententiæ caussam, ut Græcos taceam, defendunt "principes, Diomedes, Priscianus, et Terentianus Maurus; qui-"bus nostro seculo calculum adjecit maximus Germaniæ nostræ "vates, et Franciæ suæ gloria, MELISSUS, qui in carminibus "suis studiose hoc semper servavit, aliosque uti servarent monuit. "Paria cum hoc fecit Taubmannus, quem differentem vide præ-"fatione suorum Melodæsiorum. Neque abhorrent ab hac opi-"nione Lipsius et Gruterus, duo eruditorum lumina; quorum il-"lum vide in notis ad Senecæ Medeam v. 393. hunc in notis ad "eamdem v. 111. ad Theb. 448. et Hercul. Oet. v. 1038. Uti "et Giphanius in notis marginalibus ad Lucretium.

"Abeunt vero ab his Jul. Cæs. Scaliger in Poetica sua, ubi "Catullum, quod Græcos hac in re imitari amaverit, reprehen-"dit; Raderus in Comm. ad Martialem V. 66. vanum vocans "Terentianum, quod secus senserit; et novissime, Henningius "Rennemanus IC. clariss. amicus noster singularis, in problematis "prosodiacis. Atque hos videre contigit, hujus dissidii memi-"nentes. Jam spatiemur per amœna Poetarum viridaria, et quod

[c] Sic Dawes.

" in hanc rem ibi est inventu, enotemus. Præmoneo vero, me, " quamquam hercifcundus mediam infiftam fententiam, ut talif- " modi fyllabam et produci et corripi poffe autumem, modo parce " fiat, paullo tamen in affirmativam partem effe procliviorem, " cum deprehenderim haut paucis locis corruptis alteram fulciri, " quibus nonnulla hoc capite fiet medicina.

" Principem locum teneat princeps Latinorum Poetarum, in " quo uno tantum, qui certus fit, loco utraque fententia nititur. " Prior illo, lib. ix. 37.

" *Ferte citi ferrum, date tela, fcandite muros.*

" Quamquam auxiliatores non defuerunt, qui languere fibi vifum " pedem voluerunt vigori fuo reftituere: aliis *et* infarcientibus, " *adfcendite* fcribentibus aliis. Cui addatur alter verfus, ut eft ex " emendatione Scaligeri in Caftigat. Catullianis Æn. VI. 687.

" *Venifti tandem tuaque fpectata parenti,*

" aliique, in quibus cæfuræ hoc adfcribitur, non pofitioni.

" Pofterioris fententiæ fundus eft in ifto loco Æn. XI. 309.

" *Spem fi quam accitis Ætolum habuiftis in armis*
" *Ponite—fpes fibi quifque.*

" Videri poterat et ifte verfus pro correptione fyllabæ ftare, qui in " quibufdam edd. vitiofe ita fcribitur, Æn. V. 153. et VIII. " 690.

" *Convulfum remis roftrifque ftridentibus æquor.*

" Sed jamdudum explofa eft hæc lectio ab Erythræo, et *tridentibus* " repofitum ipfa in altero fyllabæ initialis quantitate hoc poftu- " lante. Succedat huic ingeniofiffimus Nafo, in quo etiamfi nul- " lum productæ fyllabæ noftræ exemplum notarim, præter unum " quod ex MS. erutum alibi indicavi in his libris, plura vero " correptæ: illa tamen, paucis exceptis, talia funt, ut non valde " movere poffint dehinc alios, fi has meas ad ea notas infpicere " fuerint dignati. Met. VII. 440.

" *Occidit ille Scinis, magnis male viribus ufus.*

" Sed *Sinis* fieri debet, MS. et Plutarcho pofcentibus. Idem Art. " II. 671.

" *Aut mare navigiis, aut vomere fcindite terram.*

" Sed ora ed. Berfmanianæ refert in quibufdam effe *findite*, quod " in noftris etiam fervabatur membranis. Neque hæc variatio " hoc folum loco eft. Eft et in Ep. Medeæ XII. 94.

" *Et folidam juffo vomere findis humum.*

" Uti et ibi in margine vides. In Trift. V. 362.

" *Et Scythicum profuga fcindere puppe fretum.*

" Membranæ: *findere puppe.* Neque ideo quidquam huic rei " difconducit ifte verfus, quod non antecedit fyllaba brevis. Eo " enim dico, ut conftet de varietate harum vocum. Eadem ipfa " quoque eft in Sen. Herc. Fur. 335. ubi Delr. Lucret. p. 17. et " Claud. i. 454. in Eutrop. ubi in MS. *Elyfias findis Serrane nova-* " *les.* Prudentius etiam maculatus tali macula, in cujus Pfycho- " machia alicubi legitur; *quia fciffa voluntas,* quo loco membranæ

"veteres eodem modo abibant, legendo *fissa*. Sed pergo in Na-
"sone Art. III. 726.

"*Oraque fontana fervida*[d] *spargit aqua.*

"MS. cum illis facit, qui habent *fervida pulsat aqua*. Quod quo
"altero remotius, eo certius est mihi, præ illo glossemate suo
"damnatum.

"Eod. libr. 741.

"*Nomine suspectam mihi spiritus exit in auram.*

"Et hic MS.

"*Nomine suspectas jam spiritus exit in auras.*

"Lib. II. de Ponto II. 34.

"*Sæpe creat molles aspera spina rosas.*

"Sed hic versus una cum proxime antecedente videtur mihi sup-
"positítius. Maxime, quia alii duo, in quorum sedem hi forsitan
"suffecti, diu exsularunt; quos emendatos reddidi in Promulf. c.
"44. quo vise[e].

"Eod. libr. Eleg. 10. 28.

"*et olentia stagna Palici.*

"Membranæ, *et olentis stagna Palisi*. Epist. Œnones V. 2[f].

"*Ista Mycenæa litera scripta manu.*

"Uterque MS. *litera facta manu.*

"Epist. Ariadnes, X. 106.

"*Strataque Cretæam bellua stravit humum.*

"Non abit hic MS. quem inspexi. Ubertinus tamen notat
"quosdam legere *tinxit*. Diversitas sane permagna inter hæc
"duo. An fors fuerat *lavit*, cujus expositio sit *tinxit*? Hæreo.
"Pugnat pro recepta lectione exemplum Pedonis Albinovani in
"obitum Mecænatis:

"*Membra nec in strata sternere discat humo.*

---

[d] Codd. plerique apud Heinsium, MS. Bodl. et Ed. Pr. habent *pulsat*. Duo Heinsiani *lavit*. Wakefieldus ad Lucret. iv. 77. de hac re consulendus, legendum censet *mulcet*.

[e] Pont. II. 2.

"*Qui rapitur fatis, quid præter fa-*
"*ta requirit?*
"*Sæpe creat molles aspera spina*
"*rosas.*
"*Qui rapitur spumante salo, sua bra-*
"*chia campi*
"*Porrigit ad spinas, duraque sa-*
"*xa manus.*

"Duo sunt in his versibus quæ haut
"dubie cuivis legenti scrupulum in-
"jiciunt. Repetitio cum initii, *Qui*
"*rapitur*, tum vocis *spina*: et disso-
"lutio versus quarti. Ego præter
"laudatum librum duos alios se-
"quioris bonitatis hoc loco consu-
"lui; quorum alter omnino cum
"Bersmani editione consentit, ex-
"cepto quod pro *campi* habet *nanti*.
"Alter inepte,

"*Qui rapitur ventis, quid præter*
"*fata reliquit?*

"Di quanta ista variatio! vera lectio
"est in tertio, bonitate primo, li-
"bro;

"*Qui rapitur spumante freto, sua*
"*brachia cauti*
"*Porrigit, et spinas duraque sa-*
"*xa capit.*"

[f] Ejusdem epist. 26. *Est in qua nostri litera scripta memor.* Et sic MSS. quos inspexi, omnes. Burmannus tamen ad v. 2. hic etiam *litera facta* multos codices exhibere affirmat.

" Quem certum est Nasonem expressisse in suis carminibus, ut " evincunt isti versus :

" *Caussarumque triplex vaticinatur opus.*
" *Altius et vitiis exseruisse caput.*

" Uti quidam etiam hoc argumento permoti Ovidio tribuerint " ejus Elegiam in obitum Drusi. Idem igitur potuit et hic esse " factum. V. Trist. 13. 35.

" *Carmina scripta mihi sunt nulla.*

" Ita plane etiam membranæ. Sed suspecta est mihi hæc vox, " cum viderim illam alia etiam loca occupasse in membranaceis " libris, germanis extrusis. Qualia sunt IV. Trist. El. II. 20. " *Oppida scripta leget,* ubi recte ex aliis editur, *capta leget.* V. Trist. " I. 7. *læta et juvenilia scripsi,* ubi *lusi.* I. de Pont. El. V. 2. *Ut* " *sua scripta legas,* ubi *verba.* Quod si hoc non accidit huic ver- " sui, suspicio tamen esse potest de transpositione, ex qua simile " quid natum nobis Metam. III. 66. ubi Ciof. legit,

" *fixum lentæ curvamine spinæ* [g],

" Cum recte edatur *lentæ spinæ curvamine fixum,* quod in optimis " membranis ita ad apicem expressum vidi. Tale est, quod in " membranis inveni apud Claud. in Ruffin. II. 230.

" *Quorsum audet ferro leges imponere stricto.*

" Ubi recte impressum, *leges vibrato imponere ferro.* Alia præter- " eo, quæ sana in vulgatis libris in unis alterisque membranis de- " pravata inveni. De illo exemplo, quin genuinum Ovidî sit, " nullus dubito, in Art.

" *Altera Scylla maris monstrum.*

" An plura talium in ejus scriptis inveniantur, nescio [h]. Certe in " ejus lectione, (sed attendi ad hoc) non observavi. Ego scopum " præfinitum mihi tetigisse jam videor, cui animus fuit fidem " plerorumque exemplorum dubiam facere, quæ poterant in illam " partem adduci ex Nasone. Lucretius paullo amplius favet isti " parti. Hos enim in illo habes versus.

" *quam lecti mollia strata.*
" *Quidque superbia spurcitia.*
" *Libera sponte sua.*

---

[g] MSS. Bodleiani vel *medio lentæ spinæ curvamine fixum*, vel, *Quod lentæ medio spinæ curvamine fixum.*

[h] In Metam. I. 38. Edd. Pr. cum MSS. Bodl. exhibent,

Addidit et fontes et stagna immensa lacusque.

Met. IV. 280. Libri vett. cum Stephano Byzantino, *Sithon.*

Met. XII. 438. MS. Bodl. Auctar. F. 4. 22. *Et exprimitur per multa foramina densus.* In duobus aliis MSS. ejusdem Bibliothecæ (F. 1. 17. 4. 30.) hic et alter versus deest.

Art. Am. III. 289. Edd. priores et MSS. *ridet.*

Amor. III. 3. 6. *Ante fuit,* MS. Bodl. et sic editi ante Heinsium.

Fast. vi. 305. legendum, *scamnis considere longis,* ut Neapolis, et unus MS. Bodl. In tribus aliis (Auctar. F. 4. 24.) *longis—flammis.* (F. 4. 29.) *flammis* in textu, *scamnis* pro v. l. et *sedilibus* pro gl. Sed (F. 4. 28.) habet *scamnis.*

" *Speluncasque velut saxis pendentibus structas.*
" *—— guttis manantibus stillant.*
" *Tenuia sputa minuta*, &c.
" *Alioque est altera nata*
" *Endo statu.*

" Memoria igitur lapsus fuit olim vir doctus, perpetuo hoc vita-
" tum Caro adserens.

" Nec desunt tamen apud eumdem, quæ in contrarium possis
" adducere. Qualia sunt hæc:

" *Exspiretque foras in aperta promtaque cæli.*
" *plurimaque plus*
" *Montibus in summis vestigia cernimus ignis.*
" *Hinc illa primum Veneris dulcedinis in cor*
" *Stillavit gutta.*
" *Ex hoc usque mare speluncæ*, &c.
" *Nilus in æstate crescit*, &c.
" *Complere spatium.*

" Quod tamen postremum est ex conjectura Gifani: variantque
" in uno atque altero libri. Et hoc si, ut vides, admissum in mu-
" ta, cui liquida subjungitur, magis ædepol in geminatis mutis
" nostris admittetur, quæ potentiores.

" Catullus omnino stat ab illorum parte, qui producunt; quod
" hæc produnt exempla:

" In phaselo:

" *Propontida trucemve*, &c.

" Ibid.

" *Et inde tot per impotentia freta.*

" Et Priapeio ad Coloniam,

" *Si pote stolidam repente excitare veternum.*

" In Mamur.

" *quod comata Gallia*
" *Habebat unctum et ultima Britannia.*

" Ad Fundum Tiburtem,

" *Nec deprecor jam si nefaria scripta*
" *Sexti recepso.*

" In Galliambo,

" *Ut apud (miser) ferarum gelida stabula forem.*

" In Nupt. Pelei,

" *Nulla fugæ ratio, nulla spes.*

" Estque unicum, quod his opponi possit, in Nuptiis Pelei,

" *Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri.*

" Sed quod ipse etiam Homerus insuper habuit, Il. B. 495.

ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον.

" et ibid. 467.

ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ.

" Quum tamen constet Græcos magna religione contrarium ser-
" vare. Adfinxit alterum Catullo, qui substituit in lacunam car-
" minis ad Cinnam,

" *In pede stans fixo carmina tuctat bians.*
" Sed ab illustri Castigatore, ut debuit, acceptum.
" In Horatî Odis et Epistolis, pro neutra quidquam invenias " sententia. Quod data opera factum, vix est ut negari possit. " In Satiris sex locis brevi syllabæ cursum suum permisit, non " inhibentibus consonis istis sequentibus. Opinari possis, ut frena " sibi indulsit in alios invehendi, ita etiam in versu quamdam " sumsisse licentiam, quam alibi sibi non permittebat. Quin sa- " tirographi esse, ut quandoque in hæc et similia impingat ex ip- " so Horatio et Chrysippo pulcre docet Casaub. ad Pers. Sat. I. " ver. 111.

" Juvenalis contra quater longam facit hanc syllabam, brevem " ne semel. Uti neque Tibullus, qui tamen et ipse scripsit,

" *Pro segete spicas, pro grege ferre dapem.*

" Propertius quater[i] corripuit, produxit nunquam. Stati Papini " hæc sunt in hanc rem loca Theb. II. 700. VI. 551.

" *Tela nova, fragiles ævo circumspice muros.*
" — *agile studium et tenuissima virtus.*

" Pro adversa parte, (Achill. I. 348.)[k]

" *sparsosque studet componere crines.*

" Possis et istum versum adducere Theb. VII. 733.

" *fas et mihi spernere Phœbum,*

" sed noris MSS. habere, *fas et me spernere Phœbum.*

" In Silio hæc adnotavi exempla: III. 111.

" *gelidosne scandere tecum*
" *Deficiam montes.*

" IX. 576.

" *Immane stridens agitur.*

" Ult. 551.

" *arva*
" *Diversa spatio.*

" Sed et hic unum abit: XIV. 259.

" *Mille Agathyrna dedit, perflataque*[l] *Strongilos Austris.*

" In Valerio Flacco ne vestigium quidem horum videas. Idem " de Claudiano dico; nisi illud adferas de bello Gildonico v. 136.

" *rescissæ vestes, et spicea sparsim*
" *Serta jacent.*

" Attamen hoc tanti nondum fuit æstimatum, ut dignati fuerint " contextu. In ora enim hæret ed. Delrianæ. Sæpeque variatur " in his dictionibus. Tale illud Senecæ in Theb.

" *Mea membra sparsim spargite.*

---

[i] Propertii sex loca, quorum memini, sunt, III. ix. 53. 59. xvii. 21. IV. i. 41. iv. 46. v. 17.

[k] " Non contemnendus liber, *Sparsosque tumet componere crines.*" Gronovius.

[l] Sed hic ex MS. Coll. Regin. Oxon. et duabus edd. vetustioribus *Tragilas* edidit Drakenborchius.

"Ubi et nostræ et Palat. membranæ *passim*. Quamquam falsitas
"hujus lectionis, absque etiam libris esset, auribus se prodit.
"Apud eundem hujus generis aliquid repertum fuit olim in
"Troad. v. 31.

"*Tuosque manes, quodque stetit ante Ilion.*

"Dactylum enim quarta gressio spernit, necessarioque tribrachys
"faciundus, absque bellissima Lipsi e vet. lib. emendatione esset,
"*quo stetit stante Ilion.*

"In Manilio hoc unicum vidi correptæ exemplum,

"[m] *Tertia forma stetit summo jam proxima cælo.*

"Productæ in Martiale duo II. 66.

"*Ut digna speculo fiat imago tua.*

"V. 70.

"*Quid gladium demens Romana stringis in ora.*

"Nullum correptæ.

"Atque hactenus ex Poetis illos lustravimus, quos attendens
"ad hoc mihique talia enotans legi. Jam ex aliis pauca, quos
"adeo non nuper inspexi, neque oculis hujus rei curiosis. Me-
"mini tamen quorumdam adhuc. In Terentio illud legimus Pro-
"log. Hecyræ.

"*Quia sciebam dubiam fortunam esse scenicam.*

"Martian. Cap.

"*Crinale spicum pharetris deprome Cupido*
"*Libens capillum solvere.*

"Prudentius sæpissime producte extulit, sed dum hæc scribo, non
"est ad manus: quamquam idem semel alicubi in Hamartigen.
"corripuit. Ex Lucano pro syllabæ productione, si recte memi-
"ni, quædam adferri solent: quem denuo, uti et alios, hujus
"causa peragrare nec licet nunc, nec libet: qui vix tumultuarie
"hæc temporis inopia concipio. Faciat hoc alius, et rudibus his
"lineamentis colores addat.

"Ego, si mentem meam aperire mihi licet, cum, quia Græci, e
"quorum poesi plurima hausit Latina, syllabam, de qua loquor,
"producere amant, veteresque Grammatici Latini, qui et propius
"abfuerunt a tempore florentis Poeticæ, et plures, indubieque me-
"liores Poetarum libros habuerunt, idem præcipiunt: tum quia
"contrariæ opinionis haut pauca fulcra, ope veterum librorum, de-
"molitus sum, illorumque exiguus apud paucos invenitur nume-
"rus, apud quosdam vix unum, et ne hoc quidem in Tibulli, Val.
"Flacci, Juvenalis, Claudiani, Senecæ Tragœdi, Horatique (præter
"Satiris) versibus: vereor ut regula in hanc partem firma consti-
"tui possit, et exceptio pauciora, ex Catullo præcipue, Juvenali,
"Silio, Statio, aliisque habitura sit exempla. Neutrum igitur

---

m Manilii, quas vidi, editiones sic habent: III. 604.
Tertia forma est, et summo jam proxima cælo.
Et mox in loco Martialis excudendum curavi *Romana* pro *aliena*, quod exhibuerat Zinzerl.

" improbem, si parce fiat; utrumque si frequenter; quomodo hodie fere peccatur corripiendo."

De communi syllaba Eustathius ad Il. Δ. p. 480=366, 30. Ἐν δὲ τῷ, ΥΙΕ ΠΕΤΕΩΟ, ἐκτείνεται ἡ λήγουσα τῆς κλητικῆς, ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. (cf. Il. A. p. 80, 1=61, 1.) διά τε τὴν προηγουμένην δασεῖαν, καὶ διὰ τὴν ἐπικειμένην ὀξεῖαν, καὶ διὰ τὴν τῆς λέξεως καταπεραίωσιν, καὶ διὰ τὸ δύνασθαι διπλασιάζεσθαι τὸ ἐπαγόμενον ἄφωνον. Z. p. 625=478, 43. Ὅρα δὲ ἐν τῷ ΠΑΡΕΙΠΩΝ, ἐκτεταμένην οὐκ ἀναλόγως τὴν τῆς προθέσεως παραλήγουσαν. οὕτω δ' εὐθὺς ἐφεξῆς καὶ τῆς ΑΠΟ προθέσεως ἐκτείνεται ἡ λήγουσα ἐν τῷ, Ο Δ' ΑΠΟ ΕΘΕΝ ΩΣΑΤΟ ΧΕΙΡΙ. Τινὲς δὲ θεραπεύοντες αὐτὸ, μεταγράφουσιν ΑΠΑΙ ΕΘΕΝ, καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἀναπληροῦσιν. Οἱ μέντοι ἀκριβέστεροι, ἐκτείνουσιν ὡς ἐῤῥέθη τὸ Ο ἐνταῦθα τῆς προθέσεως διαφόροις λόγοις τῆς κοινῆς συλλαβῆς· μέρους τε γὰρ λόγου καταπεραίωσίς ἐστι, καὶ δασεῖα καὶ ὀξεῖα τοῦ ΕΘΕΝ ἐπιφέρονται, δυνάμεναι τὴν λήγουσαν ἐκτείνειν τῆς προθέσεως, ὡς οἱ γραμματικοὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ περὶ κοινῆς συλλαβῆς. cf. p. 641, 28=500, ult. 654, 47=519, 15. Od. Γ. p. 1465. init.=123, 44. K. p. 1665=407, 19. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ΟΥΤΕ ΠΟΙΗΤΑΩΝ, ὃ ἀνωτέρω ἐγράφη, ὡς βραχεῖα ἐλήφθη ἡ ἄρχουσα, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ,

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους μνηστεύεται [n],

ἡ δευτέρα χώρα βραχεῖαν ἔχει τὴν κατάρχουσαν λέξιν. cf. etiam Od. P. p. 1818, 33=628, 41. Diphthongum οι in ποιεῖν etc. etc.[o] οἷος, τοιοῦτος sæpe corripi monuit Brunckius ad Aristoph. Lysist. 128. δείλαιος Vesp. 165. Eubulo Athenæi IV. p. 559. C. Eurip. Phœniss. 1302. vide Porsonum ad 1319. γεραιὸς in nota Hermanni ad Euripidis Hecub. 64. ἔμπαιος Eustath. ad Od. Υ. p. 1896, 43=741, 6. ἱκταῖον Æschyl. Suppl. 381. ubi vide Burneium. Πειραιῶς Alexis Athenæi XIII. p. 562. A. Comicus incertus apud Dion. Chrysost. Or. 64. p. 596. post Valckenaerii ad Euripidis Hippol. 210. Callimach. p. 24. conamina sequentem in modum a Porsono persanatus:

Δέσποιν' ἁπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλις,
ὡς καὶ καλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον·
καλός γ' ὁ παρθενών· καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς·
ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
καὶ τοὐρανοῦ γ', ὡς φασὶν, ἐστὶν ἐν καλῷ.

Versus tertii dimidium καλός γ' ὁ παρθενὼν servavit Diogenes Laërtius VII. 6. In Euripidis Electra 500. per metrum stare potest παλαιὸν, quamquam ibi malim cum Scaligero et Piersono πολιόν. De diphthongo ει numquam apud Poetas Atticos ante vocalem correpta vide Valckenaerium ad Phœn. 1475. et consule Etymolog. M. p. 462. in v. Θυσία.

---

[n] Notanda diversa loci Æschylei lectio. Voces Οἶστρος et Ἴστρος permutantur Euripid. Iphig. Taur. 395.

[o] Fallitur autem Brunckius de v. ποῖον Equit. 33. Plane enim legendum ex tacita Porsoni emendatione Hec. 794. Βρέτας; τὸ ποῖον ἱερόν; ἠγῶ γὰρ θεούς;

P. 11, 16. Δεύτερος τρόπος. Exempla Clarkio ad Homeri Il. B. 537. prolata, partim non huc ſpectant, partim mendoſa ſunt. Homerica verba Αἰγυπτίας, Ἠλεκτρύωνος, Ἱστιαίαν, intacta prætereo. In Theocrito IV. 52. legendum erat fortaſſe, certe pronunciandum,

ταὶ 'τρακτυλλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο.

In Euripide ματεύων, numquam μαστεύων ſcribendum eſſe nemo ignorat. Vide Marklandum ad Euripidis Suppl. 87. 984. Qui ex Æſchylo et Euripide citantur verſus ἀμπλακήματα ἀμπλακῶν prima brevi continentes, eos jamdudum emendarunt viri docti :

Eumenid. 932. τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν.

Alceſt. 245. ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου.

Iphig. Aul. 124. καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἀπλακών.

Alia eſt Clarkii regula ad Il. A. 51. "Syllaba natura brevis, "in *vocalem brevem* deſinens, ſequentibus in *eadem* voce *conſonantibus duabus*, ut τέ-κνον, φιλότε-κνος, ἄ-τεκνος, (quæ in *oratione ſoluta*, ut ex Scriptorum Tragicorum et Comicorum *Iambis* conſtat, ſemper corripitur) in heroico Carmine, propter "*poſitionem* iſtam, (ſicuti in Latinis vocabulis *tenebræ*, *volucris*, "et ſimilibus) produci poteſt." Huc referendi etiam Daweſii Canones, Miſcell. Crit. p. 197. I. "Vocalis brevis ante tenues, quas vocant, conſonantes π, κ, τ, vel aſpiratas φ, χ, θ, "ſequente quavis liquida, uti et ante medias β, γ, δ, ſequente ρ, "ſyllabam brevem perpetuo claudit." Sed hanc regulam Tragici ſæpe violant. II. "Vocalis brevis ante conſonantes medias β, γ, "δ, ſequente quavis liquida præter unicam ρ, ſyllabam brevem "nunquam terminat, ſed ſequentium conſonarum ope longam "ſemper conſtituit." De quo audi Porſonum ad Euripidis Hecubam 298. "Daweſius canonem paullo temerius, ut ſolet, ſtatuit, nullam ſyllabam a poeta ſcenico corripi poſſe, in qua concurrant conſonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula plerumque vera, nonnumquam ab Æſchylo, Sophocle, Ariſtophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam."

Quod Noſter mox affirmat, vocalem ſcilicet conſonantibus μν præpoſitam nonnunquam corripi, quodque idoneis auctoritatibus comprobat, minime debuit Toupium moviſſe ut in Euripid. Bacch. 1134, corrigeret, ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· ΕΓΥΜΝΟΥΝΤΟ ΔΕ Πλευραὶ σπαραγμοῖς. Veram haud dubie hujus loci emendationem protulit, ſed tacite, Porſonus ad Euripidis Hec. 1042. ΓΥΜΝΟΥΣΙ ΔΕ ΠΛΕΥΡΑ σπαραγμοῖς. Neque debuit Brunckius ad Sophocl. Aj. 1077. ſtatuiſſe, "Nuſpiam apud Atticos ſcenæ poetas vocalis "ante literas κτ, πτ, ΜΝ, σκ, σμ, corripitur, ne quidem in diverſis vocibus, ſed vocalis brevis ante illas literas ſemper producitur, ut in hoc Euripidis ſenario, Med. 1046. λυποῦσαν, αὐτὴν "δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά. Vide Aj. 1360. Antig. 204. Rata eſt "hæc proſodiæ lex, a qua diſceſſionem numquam fieri licuiſſe "oſtendunt cum alii, tum Marklandus ad Suppl. 646. 984. Succurrit tamen Euripidis ſenarius, qui virum doctiſſimum fugit, in

" quo ſi nihil a librariis peccatum, culpam ipſe poeta commeruit. " Sed exemplum unicum eſt, quo lex non labefactatur. Verſus " eſt in Ione 1198. οἰνηρὰ σκεύη μικρὰ, μέγαλα δ' εἰσφέρειν. Ve- " rum eſt, quod ait Marklandus, ab Homeri verſibus hexametris " ad Tragicorum ſenarios argumentum metricum non recte tranſ- " ferri. Nam vitium hujus ſenarii fruſtra defenderetur exemplo " Heſiodi, qui hanc licentiam ſumere potuit in hoc Operum ver- " ſu: εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος." Tragicos aliquando vocalem ante μν corripere contra Brunckium oſtendit Porſonus in Append. ad Toupium T. IV. p. 442. prolatis ex Euripide duobus locis, Iph. Aul. 68. δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα. et 852. ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά· μνηστεύω γάμους. In choro Æſchyli S. Theb. 83. penultimam vocis ἐλεδεμνὰς brevem judicat Burneius, ut et antepenultimam vocis ὁμοδέμνιον in Agam. 1108. Dixit etiam Euripides Bacch. 73. ἀεὶ Διόνυσον ὑμνήσω, modo verſus iſte ſit parœmiacus. Sophocles Trach. 1136. ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μνωμένη. ubi tamen Heathio reponenti μωμένη viri docti adſtipulantur.

Quod ad conſonantes reliquas attinet, vera eſt fortaſſe Brunckii obſervatio; exceptiones ſaltem apud ſcriptorum veterum reliquias inveniuntur pauciſſimæ. Toupio Emendat. T. I. p. 414. lectionem Suidæ in verſu Eupolidis defendenti,

αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου,

breviter reſpondet Porſonus in appendice ex Photio citans, quod antea conjectando detexerat Hotchkiſius, νεανισκοῦντος. In Æſchylo apud Strabonem IV. p. 278=252. Oxon. legitur,

νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι στρογγύλων πέτρων.

ubi MSS. optimorum auctoritate γογγύλων reponit Gronovius. In Ione 1198. οἰνηρὰ τεύχη dudum emendavit Porſonus. De Sophoclis Trachin. 292. vix quicquam pronunciare auſim. Erdfurtius Toupii conjecturam adoptat τὰ δὲ πεπυσμένη. Sed in Electra 21. haud dubito quin rem acu tetigerit Hotchkiſius noſter,

ὡς ἐνταῦθ', ἵνα
Οὐκ ἔστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

cui correctioni favere quodammodo videtur Codex MS. olim D'Orvillianus[p]. In Diphilo Athenæi VI. p. 236. C. vulgatur

ἐὰν | δὲ πλάγι | ος καὶ | λέπτος εὐθ | έως | νοῶ,

ubi miror Schweighæuſerum ne memoraſſe quidem facilem Grotii correctionem ἂν δὲ πλάγιος. Alexis Athenæi IV. p. 164. C. Χοίριλος, Ὅμηρος, Ἐπίχαρμος, συγγράμματα. Quam ſæpiſſime in pro-

---

[p] Nunc in Bibl. Bodl. X 1. 3, 14. ſignatus. Locum Gloſſis ſic ſupraſcriptum exhibet;

ὅπου ὑπάρχει ... ὑπάρχομεν
ἐνταῦθ' ἐσμὲν
ἵν' οὐκ ἔστ' ὀκνεῖς (ſic)

Bentleium Epiſt. ad Hemſterhuſ. p. 96. in verſu Æſchyli laudantem Δεινὰ δὲ σπεῖρα pene obſtupefactus miror.

priis nominibus exarandis peccaſſe librarios vix neceſſe eſt ut moneam. Quid ſi igitur pro Ἐπίχαρμος ſubſtituamus Ἐπικράτης? Poetam illum mediæ Comœdiæ, de quo nonnulla Toupius ad Suid. T. I. p. 192. Sed hoc valde incertum eſt. In Philoſtephano Athenæi VII. p. 293. A. ſine controverſia reponendum Θίβρωνα, ut ex Sopatro ibid. VI. p. 230. F. cuivis patebit. Lege omnino Sylburgium ad Ariſtotelis Polit. VII. 14. et Weſſelingium ad Diodorum Sic. XIV. 36. Photius Lex. MS. Θιβρώνιον νόμισμα ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι. Trochaicus Antiphanis apud Athen. X. p. 449. B. νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πηκτὰ γαλακτοθρέμμονα, proculdubio corruptus eſt, et neſcio annon vere Grotius pro πηκτὰ ſubſtituerit τέκνα. Ibid. XI. p. 503. B.

παραθέμενος ψυκτῆρα τ' οἴνου μεθύσκεται.

Qui ſenarius nemini, ut opinor, placebit. Toupio Addend. Theocrit. XXI. 26. breviter reſpondet Porſonus ad Euripid. Med. 284. Cætera loca quantillum ponderis habeant cuivis diligentius inſpicienti ſtatim apparebit.

P. 15. In verſu Epicharmi cum Arnaldo concordat Toupius Emend. T. I. p. 117.

P. 18, 11. Τρίτος—τρόπος. De productionibus ob ictum metricum ſive arſin, ob theſin, et ob cæſuram multi multa. Vide præcipue Hermannum cum alibi, tum in Libro de Metris I. c. 21. p. 67. Bene autem obſervat vir idem doctiſſimus p. 66. "Hæc quidem omnia, quæ de productionibus ob metrum diximus, non in omnibus verſuum generibus, ſed maxime in hexametro heroico et aliis quibuſdam carminibus locum habent." Quod vero ad vocem ἀθάνατος ſpectat, cujus primam nunquam in verſibus iambicis produci, Brunckio auctore, affirmat, id ſtrenue negat Porſonus ad Euripid. Med. 139. n. I. Neſcio an Epicos ſolum Poetas ob oculos habuerit Strabo IX. p. 642=608. Oxon. cum hæc ſcriberet: Πρώτην δὲ Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλῆσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι· ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀκαμάτου, καὶ διακόνου. Sed hoc utcunque ſit, eadem eſt vocis ἰσόθεος ratio: vide Porſonum ad Euripid. Oreſt. 9. Æſchyl. Perſ. 80. 858. Sophocl. Antig. 837. Minime autem h. l. ſilentio prætereunda literæ ρ inceptivæ poteſtas, apud Poetas alios tum præſertim Atticos finalem vocis antecedentis brevem producentis; de qua egere D'Orvillius Crit. Vann. p. 334. Daweſius Miſcell. Crit. p. 160. Marklandus ad Suppl. 94. Toupius Emend. T. I. p. 300. Brunckius ad Euripid. Oreſt. 857. Ariſtoph. Plut. 1065. Addas Sophocl. Scyr. Fr. IV. ex Stobæo Grot. p. 225. λέπτης ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακράς. Ariſtoph. Ran. 1091. μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν. Sic enim MS. Barocc. 127. Antiphanes Athenæi X. p. 449. A. τοῦτ' ἔστιν· ἦν δ' ὁ γρῖφος ἐν

ταῦθᾰ ῥέπων. Epigenes ejuſdem XI. p. 469. C. ψυκτῆρα, κύαθον, κύμβιᾰ, ῥυτὰ τέτταρα. Euripides Erectheo apud Lycurgum in Leocrat. p. 205. ὡς θεῶν τε βωμοὺς, πατρίδα τε ῥυώμεθα. Eupolis Pollucis IX. 58. νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως. Pauciſſima iſto loco correptæ vocalis reperiuntur exempla. Æſchyl. Prom. 711. χρίμπτουσᾰ ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. 991. πρὸς ταῦτᾰ ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. Sophocl. O. T. 72. τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Euripid. Bacch. 59. τύμπανᾰ Ῥέας τε μητρός. Helen. 1129. ὃς ἔδραμε ῥόθια, cui in Antiſt. reſpondet ὅτ' ἔσυτο πατρίδος. et 1140. ἀμφὶ ῥυτάν. Sed in Chori cantibus fortaſſe major licentia. Simylus Stobæi Flor. p. 231. ed. Grot. κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι. Simonides inter Gnomicos Brunckii p. 99. οὐδὲ ῥίγιον κακῆς. Sed in carmine περὶ γυναικῶν, v. 63. λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον.

Diphthongos αι et οι nonnunquam ante conſonantem corripi exiſtimarunt viri primarii Salmaſius ad Aram Doſiadæ p. 242. et Caſaubonus Lect. Theocrit. c. xviii. quos plene et certiſſime refutat Bentleius in nota ad Callimachi Hymn. in Jovem v. 87. T. II. p. 5. ed. Erneſti.

CAP. II.

De Synizeſi.

P. 20. NON ſine fructu hic legentur quæ de συνιζήσει ſive συνεκφωνήσει collegit Euſtathius ad Il. A. p. 11, 21=9, 22. Ὅτι τὸ ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ οὐ φυσικῶς ἔχει τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου τοῦ ἐκ δακτύλων καὶ σπονδείων συγκειμένου, ἀλλὰ πάθος ἴσχει ὃ λέγεται συνίζησις. Αἱ γὰρ τέσσαρες συλλαβαὶ αἱ μετὰ τοὺς τέσσαρας πόδας, ἤγουν τὸ ΔΕ, καὶ τὸ Ω, καὶ τὸ Α, καὶ τὸ ΧΙ, εἰς δάκτυλον καταλογίζονται, τοῦ ΔΕ καὶ τοῦ Ω λαμβανομένων ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Κατὰ δέ τινας ἡ μετὰ τοὺς πρώτους τρεῖς πόδας τετρασυλλαβία, τὸ ΛΗΙΑΔΕ, δακτυλικῶς ποδίζεται, ὡς τοῦ Ι καὶ τοῦ Α καταλογιζομένων ἀντὶ βραχείας μιᾶς. Λέγεται δὲ τὸ πάθος συνίζησις, καθά που καὶ ἡ συναίρεσις παρὰ Ἡρωδιανῷ, κατὰ μίμησιν τῶν συνιζανόντων καὶ συμπιπτόντων σωμάτων, καὶ πυκνουμένων ἐξ ἀραιότητος, καὶ ἐκ πλείονος κατεχόντων ὀλιγώτερον τόπον κατὰ συμπίλησίν τινα, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ σεισμῶν ποτε γίνεται. Καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ καταλογισμὸς τῶν δύο συλλαβῶν εἰς μίαν συλλαβὴν δοκεῖ ποιῆσαι αὐτὰς συνιζῆσαι καὶ οἷον κατασμικρυνθῆναι καὶ στενοχωρηθῆναι ἐκ πλατυσμοῦ εἰς στενότητα. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ συνεκφώνησις λέγεται, διότι τὰ τῶν δύο λέξεων φωνήεντα ἐν τῷ μετρεῖσθαι νοοῦνται, οὐκ ἔτι ὡς δύο, ἀλλ' ὥσπερ ἐὰν τῇ φωνῇ τοῦ ἑνὸς συνανεκράθη καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου, καὶ ὡς ἕν τι ἄμφω συνεξεφωνήθησαν. Et paullo poſt, συνεκφώνησις, ἤτοι συνίζησίς ἐστιν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μεταξὺ μὴ ἔχουσαι, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Διὸ καὶ εὖ εἴρηται ὅτι τὸ συνεκ-

φαινόμενον τὰς δύο συλλαβὰς μίαν ἐν τῷ μέτρῳ ποιεῖ. Καὶ ὅτι πολλαχῶς ἡ συνίζησις, ἤγουν συνεκφώνησις, γίγνεται, διέλαβον οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταί. Ἢ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνου ὁμοίου, ἀντὶ ἑνὸς παραλαμβάνονται, οἷον, δύο μακρὰ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ δύο βραχέα πάλιν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ἢ καὶ ἀντὶ μιᾶς βραχείας. Ἢ δύο ἀνόμοια, οἷον, μακρὸν καὶ βραχὺ, ἀντὶ ἑνός. Καὶ κοινὴ δέ ποτε συλλαβὴ, ἵνα μὴ πλείω λέγωμεν, μετὰ ἑτέρου φωνήεντος συνίζησιν ποιεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ, τὸ Ω οὔτε μακρὸν ἀναντιῤῥήτως ἐστὶν, ἀλλ᾽ οὐδὲ μὴν βραχὺ, κοινὴν δὲ συλλαβὴν αὐτό φασιν οἱ γραμματικοὶ, ὅπερ συνεκφωνηθὲν καὶ συνιζῆσαν τῷ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν ἐκείνῳ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων τρόπων τῆς συνιζήσεως μυρία χορηγοῦσιν οἱ ποιηταί· μόνου δὲ τοῦ τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι, ὀλιγά εἰσι τὰ παραδείγματα. Προφέρεται γοῦν ἐν μὲν τοῦ Σωτάδα ἐν τῷ,

σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ᾽ ὦμον,

ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἑρμογένει κεῖται. Τὸ γὰρ ΑΙ καὶ τὸ Α, ὡς μία λογίζονται βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπαρτισμὸν ποδὸς τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ. Ἕτερον δὲ παράδειγμα ὅμοιον ἐκ Πραξίλλης, ἐν τῷ,

ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

τὸ γὰρ ΤΕ καὶ τὸ ΟΝ, δύο αὗται βραχεῖαι συλλαβαὶ, ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἐλήφθησαν. Εἰ δὲ καλῶς ἐπόδισάν τινες καὶ τὸ ΛΗΙΑΔΕ ὡς προείρηται, ἰδοὺ καὶ τοῦτο τέως τρίτον παράδειγμα. Τοιαῦτα δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ,

ἀστέρ᾽ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον,

καὶ τὸ,

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσεύς.

δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἡ κατὰ κοινὴν συλλαβὴν συνίζησις ἢ μακρά ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, ΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ, ἢ συνίσταλται ὡς ἐν τῷ, ΧΡΥΣΕΩ ΑΝΑ ΣΚΗΠΤΡΩ, καὶ, ΔΕΝΔΡΕΩ ΕΦΕΖΟΜΕΝΟΙ. Confer p. 25, 21=19, 29. 52, 8=39, 17. Il. E. p. 514, 19=389, 16. K. p. 805, 20=725, 4. Ω. 1372, 7=1513, 22. Od. K. p. 1655=393, 1. Marius Victorinus p. 2509. *Observanda præcipue in metris literarum vocalium inter se collisio, quæ trifariam evenit, id est, per* συναλοιφὴν, ἔκθλιψιν, συνεκφώνησιν, *vel* συναίρεσιν, *quarum inter se differentia talis est. Nam* συναλοιφὴ *est cum inter duas loquelas duarum vocalium concursus alteram elidit; id est, cum duæ partes orationis ita coeunt, ut altera in vocalem desinat, et altera incipiat a vocali, ut,* Hic hasta Æneæ stabat, *Item,* Priamique evertere gentem. *Nec tamen putaveris quamlibet e duabus eximi posse. Illa enim quæ supervenit priorem semper excludit, non prior sequentem.* Ἔκθλιψις *autem, vel* ἔκτριψις, *fit, cum duæ inter se dictiones dure concurrentes aliquam pluresve vocalium cum consonanti duntaxat exprimunt, ut,* Multum ille et terris jactatus et alto. *Item,* Circumdat necquicquam humeris, et inutile ferrum. Συνεκφώνησις *vero, cum duæ vocales in unam syllabam coguntur, quæ possunt duarum syllabarum locum divisæ complere, duntaxat interposita consonante: cum, Phaethon, in metro sic enuntiatur ut ex trisyllabo nomine disyllabon faciat, ita,* Cum te flagranti dejecit fulmine Phæthon. *Et illud Maronis,* Villis one-

rosum atque unguibus aureis. *Quidam superioribus tribus quartam speciem addiderunt, quam Græci dicunt κρᾶσιν, id est, cum unius literæ vocalis in duas syllabas fit communio, ut,* Audire est operæ pretium procedere recte. *Item,* Quæcumque est fortuna mea est. *Quæ veluti per contrarium συνεκφώνησιν in metris imitatur.*

Harum συνιζήσεων, συναλοιφῶν, κράσεων nonnullas amplectuntur Poetæ scenici, nonnullas vero rejiciunt. Temere certe ageret, qui Sotadis, neoterici neque nimis probati scriptoris, auctoritate ad Aldinam Sophocl. Philoct. 1333. lectionem Ἀσκληπιαδᾶν defendendam abuteretur. Vide modo Porsonum in Appendice ad Toupium T. IV. p. 444. et præf. ad Euripid. Hec. p. xxxv. Est asperrima synizesis in Sophoclis O. T. 640. δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, quam defendere videtur Porsonus ubi supra p. 441. emendandi conatu, sed infausto illo atque infelici, tollit Hermannus de Emend. Rat. Grammat. p. 47. δυό γ' ἀποκρίνας κακοῖν. Ut vere, quod sentiam, loquar, δυοῖν e Glossa in textum irrepsit; et fere pro comperto habeo unice probandam esse correctionem, quam haud ita pridem mecum communicavit Elmsleius, quamque in Sophoclearum fabularum editione viri istius doctissimi auspiciis inchoata stabilitam iri, et idoneis auctoritatibus confirmatam spero, τοῖνδ' ἀποκρίνας κακοῖν. Sed vix emendatione indiget Euripid. Iph. T. 938. ubi Ἐριννύων pedem Bacchium efficit. Prætereo voces θεὸς, νεὸς, et si quæ his similes sint, μονοσυλλαβῶς pronunciatas; alias, ut χρυσέαν disyllabon, Euripid. Hecub. 468. formas Atticas, βασιλεως, Μενέλεως, crases ἢ οὐ, μὴ οὐ, ἐγὼ οἶδα, sive ἐγῷδα cf. Valckenaer. ad Phœniss. 723. Consule Porsonum ad Euripid. Orest. 591. Phœn. 903. 1277. 1651. Diphthongus in τοι sequentem vocalem brevem longam efficit Med. 863. Sic in Aristoph. Ran. 512. legendum, quod me aliquando monuit Vir idem eruditissimus περιόψομ' ἀπελθόντ' ut fiat crasis. Plato Ποιητῇ apud Athenæum XIV. p. 644. A. — μόνος δ' ἄγευστος, ἄσπλαγχνος ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος, ἀλιβάντος.

P. 22. Ἀλκιβιάδην. Habemus simile exemplum in Epigrammate (Brunck. Anal. T. III. p. 304.)

Νύμφαι κρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο
Καὶ τάχα που τιμῆς εἵνεκα τοῦτ' ἔπαθον,
Νηπίη, οὐδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσασα,
Φιλησίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένος.

ubi in versu quarto auctor pro Dactylico exhibuit Iambicum ob contumaces syllabas vocis Φιλησίη. D'Orvill. in Charit. p. 258 = 356. *L. Hotchkis.*

CAP. III.

De Pedibus.

SYLLABARUM rationibus jam expositis, secundum institutum nostrum plenior aliquanto dilucidiorque ex Grammaticis excerpenda est pedum notitia. Terentianus Maurus p. 2412.

Ergo cum duas videbis esse vinctas syllabas,
Effici pedem necesse est, sint breves ambæ licet.
Una longa non valebit edere ex sese pedem,
Ictibus quia fit duobus, non gemello tempore.
Brevis utrinque sit licebit; bis feriri convenit,
Parte nam attollit sonorem, parte reliqua deprimit,
Ἄρσιν hanc Græci vocarunt, alteram contra θέσιν.
Una porro bis feriri quando poterit syllaba,
Temporum momenta sane lege certa dividunt,
Seu duas pes quisque junget, sive plures syllabas.
Aut enim quantum est in ἄρσει, tantum erit tempus θέσει
Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit,
Sesculo vel una vincet alterius singulum.

Dionysius Halic. περὶ Συνθ. c. 17. p. 124. Πᾶν ὄνομα, καὶ ῥῆμα, καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅ τι μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ᾽ αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.

Marius Victorinus p. 2485. *Pes est certus modus syllabarum, quo cognoscimus totius metri speciem, compositus in sublatione et positione: fiunt enim ex syllabis pedes ordine incrementorum, quem Græci συλλαβικὴν παραύξησιν vocant: item temporum, quam Græci χρονικὴν παραύξησιν nominant. Syllabarum autem incrementa fiunt quinque, incipientia a dissyllabis usque ad hexasyllabum. Temporum vero incrementa a duobus ad duodecim procedunt, id est, a disemo ad duodecasemum. Etenim cognationis et cujusdam ad augmentum propagationis, qua pedes multiplicati noscuntur orti a disyllabis quatuor, ratio talis est. Syllaba quæ ad incrementum pedum adjicitur, aut longa est, aut brevis; hujus adjectione ita numerus propagabitur. Sic Pyrrhichius e duabus brevibus, hunc brevis Tribrachum, longa Dactylum vel Anapæstum facit. Sic Spondeus e duabus longis, hunc brevis Palimbacchium, seu Bacchium, in prima sede posita longa Molossum reddit. Quo genere trisyllabi et tetrasyllabi usque ad hexasyllabos additamento temporum processerunt, ut dictum est a disemo ad duodecasemum, seu a dichrono ad duodecachronum.* Σημεῖον *autem veteres* χρόνον *i. e. tempus non absurde dixerunt, ex eo, quod signa quædam accentuum, quæ Græci προσῳδίας vocant, syllabis ad declaranda temporum spatia superponuntur, unde* tempora, signa *Græci dixerant. Sed et hoc, loco suggerente, non prætermiserim, easdem figuras pedum secundum spatia temporum per literas ita designasse, ut brevis syllabæ loco, quæ sit unius*

temporis ponatur B[p], *longæ autem loco, quæ sit temporum duorum* M, *hoc ideo, ut per literas regula pedum facile intelligatur. Pes autem dictus est sive quædam pars mensuræ et modus quidam. Similiter pes vocatur, sive quia in percussione metrica pedis pulsus ponitur, tolliturque; seu quia, ut nos pedibus ingredimur atque progredimur, ita et versus per hos pedes metricos procedit et scandit. Inter pedem autem et Rhythmum hoc interest, quod pes sine Rhythmo esse non potest; Rhythmus autem sine pede decurrit; non enim gradiuntur* Μέλη *pedum mensionibus, sed Rhythmis fiunt.*

Jam vero de singulis accuratius agendum est. Ac primum de PYRRHICHIO. Terentianus Maurus p. 2412.

Primus ille est, jure primus, ἡγεμὼν *qui dictus est,*
Auctor et ductor melorum, qui duas breves habet,
Ante enim breve est creatum, redditum longum dein:
Sicut unum numerus ante quam secundum prodidit.
Ergo natura repertus jure princeps dicitur
Ante quem non est creatus; quem sequuntur cæteri:
Δίβραχυν *dixere Græci, quod sit ambabus brevis:*
Πυῤῥίχιος *idem vocatur, quippe et aptus pyrrhichæ,*
Tam cito motu recursat, quam breves hi sunt soni;
Tertium detrecto nomen, lege nam metri vetor;
Παρίαμβος *namque dicunt, si probaris* ἔκτασιν,
Ars vetat primæ negare spatia bina syllabæ.
Reddere autem pedibus iisdem plura cogor nomina,
Ne quis erret quando nomen aliud alibi invenerit,
Ac putet pigrum, vel artis usque ad ista nescium.
Hujus exemplum videbis esse, quum dices hŏnŏr.

De Pyrrhicha vide Salmasium ad Solinum c. xi. p. 119. Lectu digna habet Diomedes p. 472. sed mire corrupta et turbata. cf. Kusterum ad Aristoph. Ran. 153. Hæc autem alibi non temere inveneris. *Apud Italos vero,* (i. e. pes pyrrhichius, vocatur) GRADIVUS, *a Gradivo* Ἄρεος καὶ Ἐνυοῦς, *id est, Martis et Bellonæ filio, quem eo primum pede usum poetæ fingunt, quod cum cacumina montium et difficilia collium concitato cursu capræ more superaret, quoties prædatoria vice grassaretur, citipedem hunc cursum sibi reperisse testificantur.* Dionysius Halic. ubi supra p. 126. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος ΗΓΕΜΩΝ τε καὶ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπής ἐστιν, οὔτε σεμνός, σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε,

λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόλυτα μέλεα.

TROCHÆUS teste Mario Victorino p. 2487. *dictus a cursu et celeritate. Nam* τροχὸς ἀπὸ τοῦ τρέχειν *vocabulum sumsit, idem et*

---

p Notavit Hephæstio per α, et β. cf. p. 78. et sic etiam ipse Victorinus p. 2492.

Chorius ἀπὸ τῆς χορείας. Plotius p. 2625. *Trochæus ex longa et brevi constat, temporum trium, ut cera. Dictus a velocitate rotæ, quam suo sono imitatur, quæ Græce τροχὸς nuncupatur. Alii χορεῖον appellant, quia ad choros aptam modulationis continet rationem.* Diomedes p. 474. *Huic* (Iambo sc.) *contrarius est* Trochæus, *quem χορεῖον appellant. constat ex longa et brevi, temporum trium, ut* Roma. *dictus* [q] ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέχοντας λέγειν. *quippe ejus modulationem, poematum sive metrorum compositioni accommodatam, rotatim et volubiliter dicebant. Trochæum etiam a Mercurio repertum satis constat, quod is præcipitem festinationem ex impetu longo in brevem gressum finiri ostenderet. Unde plerique Græcorum ex longa et brevi eum pedem composuerunt; vel* παρὰ τὸ τρέχειν, [r] *ex discursu, trochæum frequentaverunt: ac musici viri ocyori melo intenti, ex rotæ situ et volubili modo rytbmulum ejus et tonum designant;* [s] *qui et decursionibus aptum judicant, quod hi qui in bello laborant, quoties amissos ordines reparant, ex longo et disperso ambitu in brevem et arctum ordinem coguntur, rotæ scilicet similitudine* [t]*se ventilantes, cujus satis latus ac breviatus canthus, radiatus luminibus in angustum modioli circulum cohibetur. Aiunt hunc Trochæum Auruncos* Rotulum *nuncupasse, nimirum simili ratione, qua Græci* [u] *a rota invitati, vel diversa appellatione persuasi; quod cum aciem constituerent prolatis pedibus scuta brachiis protenderent, breviterque dextris succedentibus pedibus vestigia sisterent, ac reductis manibus, ingenti clamore, quæ vibraverant, tela jaciebant; quæ res huic melo ingenitum nomen acquisivit.* Hermogenes p. 312. ed. Crispin. περὶ γοργότητος agens, inquit: πλεονάζειν μέντοι πάντως ἐνταῦθα τοὺς τροχαίους καὶ τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας προσήκει. καὶ τούτου γε τεκμήρια ἐναργῆ πολλὰ καὶ τῆς τραγῳδίας, ἔνθα ἐπείγεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ, τροχαϊκῶς συντεθέντα. (Vide Euripid. Orest. 728. ubi Scholiastes Hermogenis p. 404. dat ἠκόμην δι' ἄστεος, et v. 730. θανοῦντας pro κτενοῦντας.) καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος αὐτὸ καὶ σαφέστερον ἐποίησε καὶ γοργότερον. οἱ γὰρ τετράμετροι αὐτῷ διὰ τοῦτ' (οἶμαι) καὶ γοργότεροι καὶ λογοειδέστεροι τῶν ἄλλων εἶναι δοκοῦσι διότι τροχαϊκῶς σύγκεινται. τρέχει γὰρ ὡς ὄντως ἐν τούτοις ὁ ῥυθμός.

IAMBUS. Nonnulla de Iambo pede attulimus ad Schol. p. 157, 158. Alia dabit Terentianus Maurus p. 2413. Marius Victorinus 2487. Plotius p. 2625. Diomedes p. 473. utcunque depravatus, dignus est tamen qui hic legatur. *Iambus qui constat ex brevi et longa, ut* Dies, *versui maledico habilis,* παρὰ τὸ ἰαμβίζειν *græce* [x] *appellatur. Hujus autem origo verbi ex nomine Iambes famulæ Celei* [y] *derivatur, quæ Cererem, filiam quærendo ad Meganiram* (lege *Metaniram*) *conjugem Celei delatam, cum vidisset sollicitam, male*

---

[q] Al. ἀπὸ τοῦ τρόχου, *h. e. rotatione.* Græca omittit Med.
[r] Al. *hoc est a currendo.*
[s] Al. *quia decursoribus.*
[t] Al. *eventilantis.*
[u] Al. *trocho nominandi.*
[x] *nominatur* Med.
[y] *nominatur* Med.

tractavit. Quidam autem ferunt Iambum quasi [z]Triambum *a Triumphatore Libero cognominatum. Sed alii a Marte ortum Iambum* [a]*strenuo duce tradunt, qui cum crebriter pugnas iniret, et telum cum clamore torqueret, παρὰ τὸ* [b]*ἰὸν βάλλειν Iambus appellatur. Idcirco ex brevi et longa pedem hunc esse compositum; quod hi qui jaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promtiore nisu telis ictum confirment. Auctor hujus librationis Arctinus græcus his versibus perhibetur.*

[c]ὁ ἴαμβος
ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφόρῳ ποδὶ ὄφρα οἱ γυῖα
τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχησι.

Igitur hunc pedem vel Iambicum gressum prisci Apuli Daunium, a Duce suo Daunio, prodiderunt, quod is primus quum adversus acrem Diomedis pugnam bellum asperum iniisset, [d]*gradali pugna suos dimicare instituit, et collato pede, assequenti paullatim dextero distento, et progredienti lævo et brevi successu, et longo distentu gradus simul et nisus firmaretur; unde non immerito melon hunc Iambicum, Gradalem quidam nuncupant, Gradivoque Marti augurant, quod gradariæ pugnæ hujus effectu moveantur.*

SPONDEUS nomen habet Aristid. Quintil. p. 37. διὰ τὸ ἐν σπονδαῖς αὐτὸν ᾄδεσθαι. Diomedes p. 472. *Dictus παρὰ τὴν σπονδὴν, quia in templis hoc pede quædam carmina componebantur, scilicet ut libantes sonum vocis abominosæ* (*ominosæ* Salmasius ad Solin. p. 88.) *audire non possent.* Et paullo post, ex emend. Salmasii loc. cit. *Cum aulis paribus ture incensis altaribus musicus choros geminis gressibus explicaret, et æquipedi sono tibicen spondaulium canere juberet, ut duabus longis melodiis, quasi duplicibus, et jugibus votis prospera deorum voluntas firmaretur. Numam Pompilium, divinitate præditum, hunc pedem* Pontificium *appellasse memorant, cum Salios juniores æquis gressibus circulantes induceret spondeo melo patrios placare indigites.* Terentianus Maurus p. 2413.

Qui quod in templis canorus a sono vocis malæ
Auribus libantis obstat, et favet, σπονδεῖος est.

Marius Victorinus p. 2487. *Spondeus e duabus longis, ut reges, temporum quatuor, dictus a tractu cantus ejus qui per longas tibias in templis supplicantibus editur. Unde et Spondaulæ* (sic enim recte Salmasius ad Flavium Vopiscum p. 824.) *appellantur qui hujusmodi tibias inflare assueverunt.* Dionysius Halicarnasseus περὶ Συνθ.

---

[z] Hesychius, Θρίαμβος, Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. Photius MS. Θριάμβους. Ἰάμβους ἔνιοι λέγουσι. Vide Toupii Em. T. III. p. 29. Etymologus M. p. 455, 16. Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης, πομπὴ, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. Ἐν τισι πόλεσιν, ὅταν ἤνθουν αἱ συκαῖ, παῖδες περιέλοντες σῦκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις ἔπαιζον, προσφέροντες ἰαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιάμβεια.

[a] Sic Med. *strenuum ducem* Putsch.

[b] Sic Med. Putsch. παρὰ τὸ ἰέναι καὶ βοᾷν. An leg. παρὰ τὸ ἰέναι βάλην ex Mario Victorino p. 2487?

[c] ΔΙΙαμβος Med. et ποδὶ—ἔχησι mox omittit.

[d] *gladiali* Med.

p. 126. a Porsono ad Euripid. Hec. 161. emendatus, Σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,

ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν
στείχω; ποίαν δῆθ' ὁρμάσω;
ποῦ μοι τις θεῶν
ἢ δαίμων ἐστὶν ἀρωγός;

Quintilian. I. 10. 32. *Pythagoram accepimus, concitatos ad vim pudicæ domui afferendam juvenes, jussa mutare in Spondeum modos tibicina, composuisse.* L. Hotchkis conferri jubet Aristoph. Acharn. 236. Pac. 432. 1104.

TRIBRACHYS. Diomedes p. 475. Tribrachys, Tribrevis, *seu* Thasius, *quem quidam* Brachysyllabum, *alii* Triorcheon, *nonnulli* Pygmona, *plerique* Chorium *nominant. Constat ex tribus brevibus, ex quibus nomen accepit, ut,* Hĕlĕnă. *Chorius autem ideo dictus, quia choreis hujus compositio convenit.* Nonnunquam *Trochæus* vocatur. Quintil. IX. 4. 82. *Tres breves* Trochæum, *quem* tribrachyn *dici volunt, qui choreo* trochæi *nomen imponunt.* Terentianus Maurus p. 2414.

Nam solet longam τροχαῖος *solvere in duas breves;*
Unde et appellant τροχαῖον, *quem vocamus tribrachyn.*

Dionysius Halic. p. 128. ὁ μὲν ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστὼς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων Χορεῖος, τρίβραχυς πούς· οὗ παράδειγμα τοιόνδε,

Βρόμιε, δορατοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε·

ταπεινός τε, καὶ ἄσεμνός ἐστι, καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον.

DACTYLUS. Diomedes p. 474. Dactylus, *quem Græci* πολιτικὸν *appellant. Constat ex longa et duabus brevibus, temporum quatuor, ut* Rōmŭlŭs. *a tractu digitorum dictus, quem ad exprimendam organi modulationem faberrime affectabant; vel ab* [e] *Idæis Dactylis, quos Curetas sive Corybantas Poetæ appellabant. Hi namque in insula Creta Jovem custodiendo, ne vagitu se parvulus proderet, lusus excogitato genere, clypeolis æneis inter se concurrentes, tinnitu æris illisi, rhythmica etiam pedis dactyli compositione celavere vocem infantis. Sed nativitatis eorum causam, vetusta fabulositas docet hanc fuisse. Aiunt Opem in Idam, montem insulæ Cretæ, fugiendo delatam, manus suas imposuisse memorato monti, et sic infantem ipsum edidisse, et ex manuum impressione emersisse Curetas, sive Corybantas; quos a montis nomine, et a qualitate facti, Idæos Dactylos appellant. Hos quidam tres putant, qui Lares esse creduntur, Damnameneus, Acmon, Celmon. Dicti* ἀπὸ τῶν κορῶν, *id est, a formosis oculis, qui* κόραι *vocantur, id est, pupulæ, vel a cono galeæ.* Marius Victorinus p. 2488. *Dactylus—a situ et similitudine digitorum, qui in manibus habentur, vocabulum traxit. Nam ex utraque parte breviores longiori junguntur.* Dionysius Hal. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχόμενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βρα-

[e] Vide Meursii Cretam lib. I. c. 4.

χείας, Δακτυλικὸς μὲν καλεῖται, πάνυ δέ ἐστι σεμνός, καὶ εἰς κάλλος ἁρμονίας ἀξιολογώτατος, καὶ τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τούτου κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,

'Ιλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

ANAPÆSTUS. Diomedes p. 475. *Huic contrarius eſt* Anapæſtus, *quem* ἀντιδάκτυλον *Græci nominant. Conſtat ex duabus brevibus et longa, temporum totidem, ut,* Nĕbŭlǣ. *dictus* παρὰ τὸ ἀναπαίειν, *i. e.* παρὰ τὸ ἀνάπαλιν ἀντικρούειν πρὸς τὸν Δάκτυλον. *quia recurrendo repercutiens Dactylum, ſono reciproco obloquitur ei per antiſtrophen.* Dionyſius Hal. 'Ο δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, 'Ανάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δὲ ἔχει πολλήν· καὶ ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν, ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. τούτου τὸ σχῆμα τοιόνδε,

βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.

AMPHIBRACHYS. Hujus pedis accuratam deſcriptionem dedit Santenius in commentario ad Terentianum Maurum, quam ex Tychſenii libro partim Germanice conſcripto *Bibliothek der alten Litteratur* huc transferemus.

" Amphibrachys vel Amphibrachus qui nullo diſcrimine a
" Latinis ſcribitur, Amphibrevis etiam audit apud *Diomedem* l.
" III. p. 475. *hinc et inde brevis* vertitur in Apoſpaſmatiis *Mallio*
" ſubjectis p. 83. et ſimili virtute ὑπερθετικὸς a *Schol. Heph.* p. 82,
" 22. *Meſites* a *Victorino* dicitur p. 1956. ab aliis *Meſiten*, ab aliis
" *Stolan* appellatum, ſcripſerat ante eos *Baſſus* p. 2666. med. ubi
" pro *Stolan* vide an *Scolion* malis: Scolius enim diſerte nuncu-
" patur a *Diomede*, tantum non ubique *Baſſum* ſecuto, l. c. *ideo*,
" addente, *quia habiliter componitur* Scolio: *eſt autem citharæ ſpecies*
" *menſalis:* qualem citharam, cum aliunde non noverim, ſuſpicor
" Diomedem ſcripſiſſe *cantilenæ:* quæ παροίνιον audit Proclo p.
" 10. παροίνιος ᾠδὴ *Heſychio* et *Suidæ* v. σκόλιον, et forſan σκόλια
" μέλη *Plutarch. de Muſica* p. 1140. F. σκόλια τὰ παροίνια μέλη
" *Schol. Ariſtoph. Veſp.* 1231. σκόλια ᾄσματα *Polluci* VI. 108. un-
" de αὔλημα παροίνιον *eidem* IV. 73. et ipſum poculum Scoliorum
" cantoris præmium ᾠδὸς dicebatur: v. *Athen.* XI. p. 503. D.
" Eodem pertinere videri poſſit *Schol. Ariſtoph. Ran.* 1337. et
" *Suid.* ὑπόμνημα ἔγραψεν Τυραννίων περὶ τοῦ σκολιοῦ, ὃ [f] προετέθη αὐ-
" τῷ ὑπὸ Γαΐου Καίσαρος. quo in loco cum nihil mutet *Cod. Lei-*
" *denſis*, niſi προετάθη, pro illo προσετάχθη ſubſtituerim. Amphi-
" brachos certe multos in Scoliis ſibi deprehendiſſe viſi ſunt *Schot-*
" *tus* et *Nunneſius* ad *Procli Chreſtomath.* p. 10. Equidem impri-
" mis huc refero unicum in ſuo genere fragmentum, quod vel
" alienum ſervavit, vel ipſe docendi gratia compoſuit *Dionyſius*
" *Halic. de Colloc. Verb.* T. II. p. 16, 28.

---

[f] περιτίθη retinet MS. CCC.

"Ἴακχε
Διθαμβε
Σὺ τῶνδε
Χοραγέ.

" Quamquam enim hic in tenebris verser, nescio tamen, an hic " rhythmus, non versus, sic uno pede disponi queat, cum *Schol.* " *Aristoph. Ran.* 1337. et ex eo *Suidas* Σκόλιον μέλος τι ὀλιγόστιχον " appellet. Meam in Basso restitutionem affirmat Atilius, cui p. " 2687, 42. duo Amphibrachi, sive Iambus et Pyrrhichius et " Trochæus, *Discolius* dicuntur: item *Diomedes* cui l. III. p. 478. " med. pes ex Pyrrhichio et Amphibracho sive tribus brevibus et " longa et brevi, *Hegemoscolius* audit. *Hegemon* autem Pyrrhi- " chius est.

" Quod ad Amphibrachi partitionem et ejus effectus attinet, " *Aristoxenus* in *Rhythmicis* p. 302. dixit: ὁ μὲν [λόγος] τοῦ τρισπλα- " σίου οὐκ ἔῤῥυθμός ἐστιν. Itaque idem pedes, qui nec in æqua, " nec in dupla, nec in sescupla partiantur, ἀλόγους nominare vi- " detur p. 298. quales *Aristides* de *Musica* l. p. 35, 28. κατὰ ἀριθ- " μοὺς μᾶλλον ἢ κατὰ εἴδη ῥυθμικὰ σώζειν τὰς ἀναλογίας ait: *irra-* " *tionales* vocatos a *Capella* II. p. 329. non *irrationabiles* censeo. " *Arrhythmos* vocat *Victorinus* p. 2485, 28. ex Aristoxeno, et *Ca-* " *pella* IX. p. 328. noto ad v. 1353. et in genere de Amphibra- " chi cæsura cf. *Cledonium* p. 1886, 17. *Donatum* p. 1740, 28. " *Sergium* p. 1883, 16. *Diomedem* p. 476, 18. Nostrum sic ex- " plicat *Victorinus* p. 2483, 30. *Amphibrachus in Arsi tria, in* " *Thesi unum accipiet*; *rursusque Arsis unum, Thesis tria sibimet vin-* " *dicabit*, (intersere: *non singuli*) *non dupli, sed sescupli ut in reliquis* " *ratione diducta*; *quippe cum tribus temporibus unum, et contra unum* " *tribus insequentibus repugnare videatur. Unde minus aptus in me-* " *tris, Musicis autem consentaneus æstimatur*; quorum ultima Bris- " sæo obloquuntur, in auctore v. 1426 *Exigunt* per *abjiciunt*, " *Musicam* per *orationem numerosam* explicanti. *Franc.* autem *Sa-* " *lina Music.* L. V. c. 15. *Exigunt* exponit per *explodunt*, quem " eo magis mireris, quod idem sequenti capite, Musicæ Amphi- " brachum convenire, ostendat; quomodo ad Musicam nescio " an admittat *Augustinus* Mus. l. II. p. 77. C. D. Eandem Par- " titionem in causa esse, cur Amphibrachus solus, nec cum aliis " æqualium temporum pedibus, nec secum ipso repetito conjun- " gatur, late ex arte ostendit idem *August.* p. 76. ' Amphibra- " chus non facit numerum,' ait *auctor fragm. de Metr.* c. 15. " Eum a metris penitus removet *Mallius* c. 3. p. 17. Apospasm. " p. 88. *Unus vero tantum est, qui tripla partitione dividitur, quæ* " *est maxima, ideo minime metris adest Amphibrachys* ◡ – ||| ◡ –, " Illic enim, item apud Isidorum p. 831, 41. *minime* probabilior " lectio, quam *minimis*, eaque divisio, quam notavi, præferenda " videtur, ut Latinum designet Metricus Amphibrachus, qui se- " cundum optimam *Brissæi* annotationem in Arsi tria semper " tempora, in Thesi unum: Græcus autem, ut τύραννος, unum in

" Arsi, in Thesi tria habet. Cum igitur in hoc pede major pars
" per totum minus contineat, male in sescuplo Amphibrachys
" Pæonum locum occupavit apud *Victorinum* p. 2483, 16. Ce-
" terum cum omnes reliquæ Partitiones præter solam Amphibra-
" chi triplam, recti sive ὀρθοὶ vocentur rhythmi, v. *Etymol. M.* v,
" Δοχμιακὸς, et quæ de ea voce complura noto ad v. 1551. ab
" hoc equidem oppositi cognominis *scolii* causam repetiverim; non
" ab ebriorum vacillatione cum *Oro* apud *Etymologum* in v. nec
" a convivarum inclinatione cum *Proclo* p. 10. nec ab obliquo
" cantatorum ordine cum *Dicæarcho*, *Aristoxeno* et *Phulli* apud
" *Schol. Aristoph. Vesp.* 1231. *Suida* et *Artemone* apud *Athenæum*
" XIV. p. 694. nec cum *Schotto* ad Proclum p. 49. existimave-
" rim Scolion opponi Orthio nomo, sed generi potius rhythmi,
" unde Orthium duxisse nomen testantur *Pollux* IV. 65. 73. *He-*
" *sychius*, *Suidas* v. ὄρθιον νόμον, quod eo magis veri sit simile, quod
" Terpander, qui secundum Pollucem et Suidam Orthio nomen de-
" dit, idem Scoliorum fuerit inventor secundum Pindarum apud
" *Plutarch. de Mus.* p. 1140. F. qua ratione eleganter *Maximus*
" *Tyrius* Or. 23. p. 281. Καλὸν μὲν ἐν πολέμῳ τὸ ὄρθιον, καλὸν δὲ ἐν
" τῷ συμποσίῳ Παροίνιον. Proxime a vero abfuit Eruditiss. CLU-
" DIUS *Bibliothek der alten Litteratur*. T. I. p. 51. Mihi, quan-
" quam nec ipsi de Scoliorum Metro constat, Amphibrachum ta-
" men in iis solis regnasse, persuasum est: et præterea eum pe-
" dem, propter intervalli in proportione partium magnitudinem,
" Musicæ quam poeticæ aptiorem esse."

BACCHIUS. Diomedes p. 475. Bacchius, Œnotrius, Tripodius, Saltans, *quem Græci* Pariambum *dicunt. constat ex brevi, et duabus longis, temporum quinque, ut*, Agenor, Athenæ. *dictus* παρὰ τὰς βάκχας, *quia bacchantibus convenienter componebatur.* Marius Victorinus p. 2488. *Cum vero longis duabus præponitur brevis, fit Bacchius, temporum quinque, ut*, Catones: *quia a Bacchi carminibus seu cantilenis, quæ aptissime hoc metro componuntur, nomen accepit; vel quia familiariter hic rhythmus Bacchantibus aptus sit.* Plotius p. 2626, *Bacchius dictus est, quod Baccho, id est Libero patri accepta modulatio bujus pedis sono componebatur.* Adde Quintilianum IX. 4, 82. Auctores alii pedem vocant Bacchium qui duabus longis brevem habet suppositam. Dionysius Halic. Ἐὰν δὲ τὴν ἀρχὴν αἱ δύο μακραὶ κατάσχωσι, τὴν δὲ τελευτὴν βραχεῖα, οἷά ἐστι ταυτί·

σοὶ, Φοῖβε, Μοῦσαί τε, συμβῶμεν·

ἀνδρῶδες δὲ πάνυ τοῦτο σχῆμα, καὶ εἰς σεμνολογίαν ἐπιτήδειον. Τὸ δὲ αὐτὸ συμβήσεται κἂν ἡ βραχεῖα πρώτη τεθῇ τῶν μακρῶν. Καὶ γὰρ οὗτος ὁ ῥυθμὸς ἀξίωμα ἔχει καὶ μέγεθος. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

τίν' ἀκτὰν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ;

τούτοις ἀμφοτέροις ὀνόματα κεῖται ῥυθμοῖς ὑπὸ τῶν μετρικῶν, Βακχεῖος μὲν τῷ προτέρῳ, θατέρῳ δὲ ὑποβάκχειος. Terentianus Maurus p. 2414.

Quum duas longas sequetur una brevior syllaba
Pes erit βακχεῖος, ἀντίβακχος autem tunc erit
Quum brevem primam locabis et duas longas dein;
Nomina aut vertes vicissim, quum priorem dixeris
Ἀντίβακχον, *nominato qui redit contrarius.*

Atilius Fortunatianus p. 2687. *Antibacchius ex brevi et duabus longis. Bacchius ex duabus longis et brevi.*

AMPHIMACRUS. Diomedes p. 475. *Huic* (Amphibracho scil.) *contrarius est* Amphimacrus, Fescennius, Amphimaros, *quem alii* Creticum *appellant. Constat ex longa, et brevi, et longa, temporum quinque, ut* Dēmŏphōn. *dictus a duabus longis, a quibus utrinque brevis media amplectitur. Creticus quoque, quia Cretes saltando, ejus rhythmica compositione utebantur.* Terentianus Maurus p. 2414.

Creticum appellant eundem, forte Creticum genus
Quomodo ludos sub armis congruentes succinat.
Primus iste pes locatur bis ubique in versibus,
Optimus pes et melodiis et pedestri gloriæ,
Plurimum orantes decebit, quando pene in ultimo
Obtinet sedem, beatam terminet si clausulam
Δάκτυλος, σπονδεῖος, *imam, nec* τροχαῖον *respuo.*

Plotius 2625. *Amphimacrus nomen accepit, quod ex utraque parte longam, quam Græci μακρὰν dicunt, habet: dictus tamen est hic pes etiam* Creticus, *quoniam in Creta insula Corybantes, ut vagitum Jovis nati celarent Saturnum, scutis suis sic sonuerunt, graviter, breviter, graviter.* Marius Victorinus p. 2488. *Hoc pede* ὑπορχήματα *constabant.* Dionysius Halic. μέσης γινομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, Κρητικός τε λέγεται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγεννής· ὑπόδειγμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·

οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήνῃσι χαλκεμβόλοις.

PALIMBACCHIUS. Diomedes p. 476. *Huic* (Bacchio scil.) *contrarius est* Palimbacchius, Latius, *qui et* Saturnius, *ultima brevi, quem quidam* Proponticon, *alii* Thessaleon *vocant. Constat ex duabus longis et brevi, temporum totidem, ut,* Nātūră. *dictus Palimbacchius, quia contrarius est Bacchio. Apud Græcos enim* πάλιν *contrarium significat, ideo,*

παλίντονα τόξα τιταίνων,

cornibus inter se contrariis. Eustathius ad Od. Z. p. 1551, 54 = 247, 27. Ἔστι δὲ παλιμβακχεῖος ἢ προπαροξυτόνως παλιμβάκχειος, πεντάχρονος πούς, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οἷον ἥφαιστος, ἀνάπαλιν ἔχων τῷ βακχείῳ, πενταχρόνῳ ὄντι ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον νοήμων, ἔχοντι τὴν κλῆσιν ἀπὸ τοῦ Βάκχου Διονύσου, ᾧ ὕμνους ἐκ τοιούτου μέτρου ᾖδον οἱ διθυραμβοποιοί. Vide supra ad Bacchium.

MOLOSSUS. Diomedes p. 475. *Huic contrarius est* Molossus, Vortumnius, Extensipes, *quem alii* Hippium, *vel* Chanium *dicunt,*

Constat ex tribus longis, temporum sex, ut, Æneas. Ideo Molossus dictus, quia Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, hujus modulata compositione utebantur. Hippius vero equestri scilicet pugnæ conveniens modulabatur. Plotius p. 2625. *Molossus dictus quod a Molosso Cretensi viro repertus est; hunc quidam et Creticum dicunt.* In Cæsio Basso p. 2666. repone *Hunc alii* Hippion *appellaverunt.* Dionysius Hal. Ὁ δὲ ἐξ ἁπασῶν μακρῶν, Μολοττὸν δὲ αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν, ὑψηλός τε, καὶ ἀξιωμάτικός ἐστι, καὶ διαβεβηκὼς ἐς ἐπὶ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·

ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

De pedibus duodecim præcedentibus ita Dionysius: Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοί τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρόν τε καὶ ἄμετρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα· οἱ γὰρ ἄλλοι ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι.

PROCELEUSMATICUS. Plotius p. 2626. *Proceleusmaticus dictus est, quod choros concitantes, ut celerius saltationem celebrarent inter se, hortabantur, et hortatio Græce κέλευσις nuncupatur.* Confer Servium ad Virgil. Æn. III. 128.

PÆONES. Plotius ibid. *Pæones a Pæone poeta nomen inditum possederunt.*

IONICI. Plotius ibid. *Ionici ab Ione inventore suo dicti.*

ANTISPASTUS. Plotius ibid. *Antispastus, quoniam ex utraque parte a brevibus revellatur, quod Græci ἀντισπᾷν dicunt.*

EPITRITI. Plotius ibid. *Epitriti ideo hoc nomine vocati, quod ad tres breves una longa variis vicibus teneatur.* Aristides Quintilianus p. 49. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἐχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. A. Gellius XVIII. 14. Epitritos *est, qui habet totum aliquem numerum et ejusdem partem tertiam, ut quatuor ad tres.* Macrobius in Somnum Scipionis II. 1. *Est* epitritus, *cum de duobus numeris major habet totum minorem et insuper ejus tertiam partem; ut sunt quatuor ad tria. Nam in quatuor sunt tria, et tertia pars trium, id est, unum.* His liceat ex Plotio p. 2626. adjicere. *Quinque syllabarum pedes ex disyllabis et trisyllabis vel contra compositi sunt numero triginta duo, quoniam quinque syllabæ* XXXII *schemata habent: qua ratione etiam metrum Heroicum, quod quinque pedibus variatur* XXXII *schemata habent.*

Sex syllabarum pedes sunt numero sexaginta tres, quoniam sex syllabæ schemata habent totidem. Hoc tamen scire debemus, quod quinque syllabarum pedes, et sex in metro reperiri possunt, et maxime in chororum modulatione, sed non scanduntur, eorum pedum more, qui ex quatuor syllabis constant. Nam illi juncti ex disyllabis uno nomine suo nuncupantur: hi vero per eas partes per quas compositi sunt: ut

si sit ex spondeo et dactylo pes compositus, non totus in se scanditur, sicut proceleusmaticus, sed spondeo et dactylo: sic etiamsi ex duobus dactylis componatur. Sed horum omnium subjungere schemata, est quidem possibile, sed molestum.

CAP. IV.

De Metrorum fine.

P. 24. DIOMEDES p. 501. *Species carminum sunt quatuor,* ἀκατάληκτα, καταληκτα, ὑπερκατάληκτα, βραχυκατάληκτα. 1. *Acatalecta, est integer versus singulorum metrorum.* 2. *Catalecta, est versus minus habens metricæ constitutionis.* 3. *Hypercatalecta, est super præcipuum versum syllabarum plus habens.* 4. *Brachycatalecta pedem minus habet, quam poscit pedum dispositio.* Priscianus super XII Verf. Æneid. p. 1216. *Catalecticos dicunt, quibus deest in fine aliquid; Acatalecticos, quibus nihil deest. Heroicus autem, qui legitimos habet dactylos, qui trisyllabi sunt, ideo in disyllabum desinere vult, et minuit in fine unam syllabam, ne sit impedimento sequenti versui quin celeriter incipiat. Præterea dicuntur hypercatalectici, quibus abundat una vel duæ syllabæ, ut novenarium Pindaricum; quod cum sit dimetrum iambicum, habet tamen unam syllabam plus in fine, Horatius,* Sylvæ laborantes geluque. *Brachycatalectici dicuntur in iambicis et similibus, quibus deest una syllaba vel duæ, ut est senarium iambicum Colophonium, ut Horatius;* Mea renidet in domo lacunar.

P. 26, 4. οἷον ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ. Heathius ad Æschyli Agam. 1010. "Ut verum dicam, omnes illi catalecti et hypercatalecti "in disyllabum nihil nisi merum Grammaticorum commentum "sunt carminum genera non recte distinguentium, neque uspiam "in veteribus Poetis exstare reperientur. Cum enim in carminibus tantum quæ e pedibus trisyllabis constant ex ipsa rei natura κατάληξις ista locum habere possit; de dactylis, creticis, "bacchiis et palimbacchiis res in aperto est. Nam dactylus catalectus in disyllabum est spondeus, propter τὸ ἀδιάφορον ultimæ "syllabæ, ideoque et primum Iliados versum, quia in trochæo "definit, in exemplum dactylici catalectici in disyllabum adfert "Hephæstion. Creticus autem bacchius et palimbacchius in di-"syllabum catalectus revera est vel trochæus vel pæonis dimi-"dium; in omnibus autem carminibus quæ pedibus istis con-"stant, pæones etiam et dipodiæ trochaicæ admittuntur, et eo-"rum locum tenere possunt. Restat tantum anapæstus, quem "ideo etiam in disyllabum καταλήγεσθαι non posse puto, quia in "anapæsticis anapæsto dactylus rite opponitur. Primæ vero duæ

" dactyli ſyllabæ primis duabus anapæſti ſyllabis rite opponi non " poſſunt, quia et ἰσόχρονοι non ſunt, et eadem antipathia inter " has, quæ inter trochæum et iambum ſive pyrrhichium, inter- " cedere reperitur. Vide Daweſ. Miſc. Crit. p. 62—66. Et re- " ipſa catalecticorum horum in diſyllabum anapæſticorum nul- " lum adhuc mihi videre contigit, qui non, aut correptus eſſet, " aut talis ut alia ratione commodius eum metiri liceret."

IV. 2. p. 26. παντὸς μέτρου ἀδιάφορος. Cicero Orat. ad Brutum c. 64. ſect. 217. *Nihil enim intereſt, dactylus ſit extremus an creticus; quia poſtrema ſyllaba, brevis an longa ſit, ne in verſu quidem refert.* Servius in Centimetro p. 1817. *Finalem ſyllabam in omnibus metris indifferenter accipi.* Maximus Victorinus p. 1957. *Eſt autem dactylicum carmen, quod conſtat dactylo et ſpondeo. Non dico, ultimo loco nonnunquam Trochæo, eo quod quidam bono judicio hunc pedem de verſu Hexametro excludendum cenſuerunt. Quippe omnis ſyllaba in verſu ultima ἀδιάφορος eſt, id eſt indifferenter accipitur, nec intereſt utrum producta ſit an correpta. Nam cum ita ratio expoſcat, ut pleno verſu viginti quatuor tempora inſint, admiſſo utique Trochæo curtabitur numerus temporum et erunt tempora* XXIII. Terentianus Maurus p. 2419.

Omnibus in metris hoc jam retinere memento,
In fine non obeſſe pro longa brevem.

Hanc regulam, unanimi Grammaticorum conſenſu munitam, modo tecum rem recte repute, omnino veram reperies. Quod enim obſervant viri docti, ſyllabam videlicet finalem in Dimetris Iambicis, Trochaicis, Anapæſticis, Ionicis &c. neutiquam pro communi habendam eſſe, hoc, ne leviſſime quidem, ſupradicto canoni obſtat. " Nempe dimetri," Daweſii verbis utor p. 30. " cu- " juſcunque generis continuo carmine per συνάφειαν decurrunt, " uſque dum ad verſum catalecticum, quo omne ſyſtema clauda- " tur, deventum ſit." In talibus itaque perſpicuum eſt finalem tantummodo uniuſcujuſque ſyſtematis ſyllabam pro verſus terminatione cenſeri. Quod in longioribus verſuum generibus, ſive ſenarii ſint Iambici, ſive hexametri heroici, ſive demum tetrametri Iambici, Trochaici, Anapæſtici, longe ſecus ſe habet. Vocales in fine ſenariorum nonnunquam elidi poſſe docet Valckenaerius ad Euripid. Phœn. 891. Confer Porſonum in Euripid. Med. 510. cum Heathio et Marklando ad Euripid. Iph. Aul. 929. De ultimarum ſyllabarum in carminibus Pindaricis menſura egregia protulerunt Daweſius Miſc. Crit. Sect. II. init. Hermannus Diſſert. Metr. apud Heynium T. III. p. 184. ſqq.

IV. 3. p. 26. Euſtathius ad Il. Ξ. p. 984, 2=974, 49. Ἐν δὲ τῷ, ΕΥΡΥΟΠΑ ΖΗΝ᾽ Ὡς ἩΡΑΚΛΗΟΣ ΠΕΡΙΧΩΣΑΤΟ, καταλήγει μὲν ὁ προηγούμενος στίχος εἰς τὴν ΖΗ συλλαβὴν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁ δὲ συνεχὴς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ν συναφθέντος εἰς τὸ ΩΣ. Καὶ δοκεῖ μὲν καινή τις ἡ τοιαύτη σύντα-

ξις, ἤγουν ἀκολουθία, τῆς γραφῆς. Ἔστι δὲ ἄλλως οὐ ξενίζουσα, ὡς ἔστι νοῆσαι ἀπὸ τῶν ἐφεξῆς. Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως, τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν. ὅπερ φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγράμματι, ἔχοντι οὕτω,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν πρῶτος στίχος δάκτυλος ὢν, ἤτοι ἡρωϊκὸς, καταλήγει εἰς τὸ ΑΡΙΣΤΟ· ὁ δὲ δεύτερος ἐλεγεῖος ὢν, ἀπὸ τοῦ ΓΕΙΤΩΝ ἄρχεται. Παράγουσι δὲ καὶ ἄλλο ἡρωελεγεῖον ἔπος ὅμοιον,

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.

καὶ ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν προηγούμενος στίχος εἰς τὴν ΛΟ συλλαβὴν καταλήγει, ὁ δὲ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ΔΩ ἄρχεται. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸν ποιητήν φασιν ἐνταῦθα παθεῖν, ἐν τῷ,

ἢ φῆς ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρυόπα Ζη-
ν' ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο.

τῆς γὰρ αἰτιατικῆς τοῦ εὐρύοπα Ζῆνα ἐκθλιψάσης τὸ α, τὸ νῦ πάντως τῷ φωνήεντι τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου προσνέμεται. Ὥστε αὐτὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ νῦ κατάρχεσθαι, τὸν δὲ πρῶτον στίχον, καταλήγειν εἰς μόνην τὴν ΖΗ συλλαβὴν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ περαιοῦσθαι εἰς τελείαν λέξιν τὸ τοῦ πρώτου στίχου μέτρον. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς ἐκθλίψεσι τὸ ἐναπομεῖναν σύμφωνον τῷ ἐπαγομένῳ φωνήεντι ἕπεται, δῆλον τοῖς ἀκολουθοῦσι κανόνι γραμματικῷ. Καθόλου γὰρ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἐν μιᾷ λέξει, ἢ καὶ ἐν συναλοιφῇ σύμφωνον εὑρεθὲν, τῷ δευτέρῳ προσνέμεται. Εἰ μέντοι τις τὸν πρῶτον στίχον οὐκ εἰς τὸ Η μόνον ἀλλ' εἰς τὸ ΝΥ ἀπαρτίζει, ΖΗΝ λέγων, εἶτα γράφων ΩΣ ΗΡΑΚΛΗΟΣ καὶ ἑξῆς, θεραπεύει μὲν τὴν καινότροπον τοῦ πρώτου στίχου κατάληξιν, καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ δευτέρου ἀρχήν. Καινοτομεῖ δὲ ὅμως τὴν ἔκθλιψιν, μὴ ἀφεὶς τὸ ΝΥ τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ ἐπακολουθεῖν. Τὸ δέ γε ἀποκοπὴν παρεισάγειν ἐνταῦθα, παράδοξον μέν ἐστιν, οὐκ ἀσύνηθες δέ. ἀποκοπέντα γὰρ τὸν ΖΗΝΑ, ΖΗΝ εἴποι τις ἄν. ὡς καὶ τὸν ἰχῶρα ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἰχῶρ τινες ἔγραφον, οἷον,

ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὀμόργνυ.

ἤδη δέ τις καὶ τὸν ΗΛΟΝ ἀποκόψας, ΗΛ εἶπεν, ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος, οἷον,

δαιμόνιος ἧλ.

εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ὅλως οὖν ὁ ῥηθεὶς Ὁμηρικὸς στίχος, τὸ, ἢ φῆς καὶ ἑξῆς, οὐκ ἀγαθὴν ἔχει κατάληξιν ὅπως ἄν τις αὐτὸν καὶ μεταχειρίσηται. cf. Il. Θ. p. 709=594, 2. Marius Victorinus p. 2499. *Omnis autem versus ab integra parte orationis incipit, et in integram desinit, exceptis his quæ in Comœdiis jočulariter dicta, corrupta aut semiplena efferuntur, aut quæ raro apud Epicos metri necessitate dividuntur.* Porsonus ad Euripid. Hec. 725. "Mendose μεταστέλλων in Phœnissarum edd. quibusdam, quam disjunctionem "non patiuntur Tragici senarii. Si quid aliter fertur, prava "distinctione laborat, ut Æschyl. Prom. 67. τῶν Διός τ' ἐχθρῶν

" ὕπερ Στίνεις. Joco dixit Eupolis ἀλλ' οὐχὶ," &c. Vulgatur quidem in fragmento Xenarchi apud Athenæum XIII. p. 569. C.

Δεδιότα κἀν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-
τα, πῶς ποτ' ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις.

ubi membranæ Parisienses ἔχοντα ἂς πῶς ποτ'—Κύπρι. Sed audi Porsonum in Appendice ad Toupii Emend. T. IV. p. 501. " Licentia, quam defendit Toupius nunquam Tragicis, nec Comicis nisi per jocum, ut Eupolidi apud Hephæst. concessa est. " Exempla duo, quæ sola ad rem sunt, mendo laborant. In Xenarcho reponendum,

δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν·
οἵ πῶς ποτ', ὦ δ'.—

" quod partim viderat Valckenaer. ad Euripid. Hippol. 415. In " Antiphanis fragmento (Athen. VI. p. 224.

πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
ἔλθω πεπίστευκ' εὐθύς. Ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι)

" præter alia minus commoda displicent ista εὐθὺς—εὐθὺ, quorum " alterutrum ex altero natum est. Scribendum videtur,

πεπίστευκ'· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίγνομαι."

Æschylus Prometh. Solut. apud Strabonem IV. p. 183. B. ed. Paris.

ὑπόσκιον θήσει χθόνα, οἷς ἔπειτα συμ-
βαλὼν δηώσεις ῥᾳδίως Λιγὺν στρατόν.

Sed dudum est quod ibi,

θήσει χθόν' οἷς ἔπειτα σὺ
βαλὼν, διώξεις——

emendarit Salmasius. Nondum persanatus est Eubulus Athenæi XI. p. 471. D. quem ex MS. sic edidit Schweighæuserus,

ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν
τῶν θηρικλείων, ὑπερaφρίζουσαν, παρα-
κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβητρίαν, &c.

Apte autem citat Toupius Epigr. ex Brunckii Analectis II. p. 384.

Θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο-
μήδης, καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

Versuum istorum qui per συνάφειαν continuantur diversissima est ratio.

CAP. V.

De Iambico.

P. 38. GRAMMATICI nonnulli omnia metrorum genera ex Dactylico et Iambico orta existimant, ut Marius Victorinus p. 2552. *Omnia ex Dactylo et Iambo principalibus orta noscuntur. Nam quæcunque protuleris ex his profluere fontibus, et ad hæc referri, veluti semina, examinando reperies. Hæc enim sola duo metra, quamvis et Iambicum Heroi sit traductivum, utpote cum trimeter de Hexametro manasse noscatur, hæc sola possunt Prototyporum Prototypa dici, et omnium metrorum elementa. Reliqua autem horum ἀποτμήματα.* Est etiam a Grammaticis disputatum, an a Dactylico potius quam Iambico differendi exordium sumant. Marius Victorinus p. 2513. *Auspicandum ab eo nobis pede potissimum credidi, qui heroum metrum principem omnium continens etiam nominis sui appellatione signavit. Siquidem nonnulli ambigant, a quo e duobus, metrorum ordinem inchoantes, exordium capiant. Nam qui ab Iambo initium trahunt, eo studio id fieri volunt, quod idem a brevi, a quo his origo est, incipiens tempore, et longo desinens, veluti a minori ad majus egressus per temporum incrementa consurgat.* (Vide Schol. ad p. 28.) *Pyrrhichius nullum ex se metrum edidit; Trochæus vero a longa incipit.* Et Victorino concinunt alii. Hephæstio autem noster, qui minime suis adstipulatoribus destitutus est, novem recenset prototypa metrorum genera, pedum nominibus, unde originem ducunt, insignita. Nec male ab eodem auctore factum arbitror, quod ab Iambo auspicatus sit.

Sed priusquam ad singulas versuum Iambicorum &c. species enotandas accedemus, proderit fortasse ut Ictuum, sive Accentuum metricorum, ratio exponatur. In hanc rem itaque nonnulla placuit excerpere ex Dawesii Miscell. Crit. Sect. V. init. " Metra iambica notum est præter iambum, uti et trochaica præ- " ter trochæum, pedes recipere tribrachyn, spondeum, dactylum, " et anapæstum. In ipsis iambo et trochæo, cum illum syllabæ " brevi longa, hunc longæ brevis subjecta constitueret; postula- " bat rei musicæ necessitas ut accentum longæ sedes determina- " ret. Spondeus autem cum ex duabus longis constaret, adeoque " ad ictus sedem per se plane esset indifferens, ei autem pes uter- " que de certis sedibus summa cum comitate cederet; haud levis " profecto contumaciæ arguendus veniret, ni in versu iambico " iambi, in trochaico trochæi rationem commodus vicissim ac pa- " tiens sequeretur. Tribrachys similiter pedi utrique morem ge- " rebat. In metro utique iambico in secundam, in trochaico in " primam ictum cadere patiebatur. Dactylus denique et ana- " pæstus in utroque metro spondei, utpote cui æquipollerent, in- " genio sese accommodabant. Haud dissimiliter in metro ana-

" pæſtico, cum in ipſius anapæſti ultimam ictus neceſſario cade-
" ret, hujus itidem indoli ſpondeus, dactylus, et proceleuſmaticus
" obtemperabant. Hinc adeo canon exſurgit: *In metris Iambicis*
" [1] *iambi*, [2] *ſpondei, et* [3] *anapæſti in ultimam*, [4] *tribrachi et* [5] *dactyli in me-*
" *diam: in Trochaicis pedis* [6] *cujuſque in primam: in Anapæſticis* [7] *ana-*
" *pæſti et* [8] *ſpondei in ultimam*, [9] *dactyli et proceleuſmatici in penulti-*
" *mam, ictus cadit.* Quod autem in tribrachi, dactyli, et proce-
" leuſmatici penultima potius quam ultima locum habeat, nihil
" eſt ut quiſquam miretur; nam in horum cujuſlibet ultima ne-
" ſcio quid importuni atque abſoni efficeret.

[3]*Πριαμού* | [1]*τε πά* | [1]*τρος ός* | [1]*μ'επεί* | [1]*Φρυγών* | [1]*πολίν*
[2]*κινδύ* | [1]*νος ίσ* | [4]*χι δόρι* | [1]*πεσείν* | [2]*Ελλή* | [1]*νικώ.*
[8]*και τόν* | [1]*φυτούρ* | [5]*γον Πρία* | [1]*μον ούκ* | [2]*αλλών* | [1]*παρά.*
[6]*καί το* | *δόρυ χρη* | *τόν οβι* | *λίσκον*
πέριπα | *τείν ι* | *χόντας* | *ήμας.*
[9]*αλλ' ίθι* | [8]*χαιρών* | *και πρά* | *ξειάς*
[7]*κατα νόυν* | *τον εμόν* | [9]*και σέ φυ* | [8]*λαττοί.*

" Eaſdem accentuum leges Latini itidem poetæ violare reformi-
" dabant. Atque in Bentleiana quidem Terentii editione ver-
" ſuum iambicorum et trochaicorum pedes alternos accentibus
" notatos videre eſt. Quæ quanquam res a viro Cl. ita admi-
" niſtrata ſit, ut adverſus canonem a nobis jam primo traditum
" vix unquam peccet: attamen ni vir Cl. aurem unice magiſ-
" tram, non artem ſecutus eſſet, regulam opinor, uti nos, incul-
" caſſe pauciſſimiſque exemplis illuſtraſſe contentus immenſo ſuo
" in depingendis accentibus labori peperciſſet, atque a typogra-
" pho inſuper gratiam haud levem iniiſſet. Quin etiam ipſi diſ-
" centium commodo, quod in animo habuiſſe ſe profitetur, effica-
" cius conſuluiſſet; quippe hoc pacto effeciſſet ut ne iis pedes
" quique alterni a ſe prætermiſſi moram injicerent. Eſt quidem
" ubi vir Cl. tam auris quam artis monita neglexiſſe videtur,
" cum utique illud Plautinum,

Piſcíbus in álto crédo praébent pábulum

" ita efferri voluerit, ut verbi *piſcibus* in prima ictus vim obti-
" neret.

" Unum porro diſcentium in commodum libet adjicere. Ca-
" veant utique, ſedulo caveant velim in legendis verſibus ſenariis,
" ne importunam atque odioſam ſyllabarum diſtributionem imi-
" tentur, quam Galli hodierni in ſuis perpetuam ſervant: hoc eſt,
" ne pedes magis dimetiantur quam numerorum harmoniæ gra-
" tiæque conſulant. Id quod in eos cadere dicendum eſt, qui ef-
" ferre ſolent,

ηκώ | *νεκρών* | *κευθμώ* | *να καί* | *σκοτού* | *πυλάς.*
λιπών | *ιν' Αί* | *δης χώ* | *ρις ώ* | *κισταί* | *θεών.*

" Aut etiam per dipodiam,

ηκώ νεκρών | *κευθμώνα καί* | *σκοτού πυλάς.*

" Nempe utrovis modo cæſuræ venuſtas et gratia tota perit.
" Hoc incommodum evitaturus aliam ſibi ſcandendi rationem in-

" ſtituit Cl. Bentleius. Ipſum autem audias. *Quare ego jam ab* " *ipſa adoleſcentia in omnibus iambicis præter tetrametrum catalecti-* " *cum, de quo poſtea dicam, aliam mihi ſcanſionis rationem inſtitui, per* " *διποδίαν ſcilicet τροχαϊκήν, hoc modo,*

" Po | eta dederit | quæ ſunt adoleſ | centium.

" *primo ſemipede quaſi ſubducto et abſciſo, verſu autem in dactylum* " *vel creticum exeunte.* Fateor equidem hanc rationem ubi cæſura " ſit πενθημιμερὴς ſatis commodam venire. In cæſura vero ἑφθη- " μιμερεῖ ſecus ſe res habet. Verbi gratia, ſi ſenarium ſupra de- " ſcriptum ita dimetiaris,

η | κω νεκρων κευθ | μωνα και σκο | του πυλας.

" ubinam obſecro eſt decantata cæſuræ virtus? Abiit, exceſſit, " evaſit. Tu vero, ſi me ſatis audies, eam legendi rationem ſer- " vabis, ut per ſeriem iambicam aſcendas, uſque dum ad cæſu- " ram, ſive πενθημιμερῆ ſeu ἑφθημιμερῆ perveneris: ſyllabam au- " tem quæ cæſuram conſtituit tanquam pedis præcedentis jam " majoris facti partem enuncies: deinde autem per trochaicam, " quam ſyllaba catalectica claudet, ita deſcendas, ut ultimus tro- " chæus cum ſyllaba ſequente tanquam pes unus, creticus ſcilicet, " efferatur.

ἥκω | νεκρῶν | κευθμῶνα || καὶ σκό | του πύλας.
λιπὼν | ἵν' ᾅδης || χωρὶς | ᾤκι | σται θεῶν
Πολύδω | ρος ἑκάβης || παῖς γε | γὼς τῆς | Κισσέως.

" Obſervabis autem in verſu altero et tertio haberi etiam cæſuram " τριήμερη. Proinde ſi in his ſtatim poſt pedem primum cæſura " adauctum ſeriem trochaicum inchoaveris, nihilo minor evadet " numerorum venuſtas.

λιπὼν ἵν || ᾅδης | χωρὶς | ᾤκι | σταί θεων.
Πολυδώρος || ἑκαβης | παίς γε | γώς τῆς | Κίσσεως.

" Similiter perinde erit ad verſus concinnitatem, ſi vel inciſione " ἑφθημιμερεῖ obſervata legeris,

προς οί | κον ευ | θυνόν ταχ || ἐναλι | άν πλατην,

" vel τριήμερει,

προς οίκον || εύθυ | νόν τας | ἐναλί | άν πλατην."

Statuit porro Vir idem doctiſſimus Accentum ſive ictum in τις non interrogantem nunquam cadere p. 198. in particulam γε p. 247. cui addatur τι. in ultimam vocis hyperdiſyllabæ correptam p. 211. 320. Huc etiam pertinet regula, quam infeliciter admodum proſcindit Marklandus ad Euripid. Suppl. 901. Anapæſtum nempe dactylo vel tribracho nunquam ſubjici pp. 250. 294. 316. Loca ab Hermanno prolata De Metris lib. II. c. XIV. pleraque ſunt a viris eruditis jam reformata.

Statuit etiam Daweſius, p. 215. Bentleium alioſque ſecutus, Poeſin Atticam, in iambicis ſaltim et trochaicis, ab hiatu vocalium et diphthongorum prorſus abhorrere. Comici tamen pronomen neutrale τι, ut et præpoſitionem περὶ, et ſiquæ alia fuerint ejuſdem generis, vocabulo a vocali vel diphthongo incipienti haud illibenter præfecerunt. Exempla hiatuum, quæ hic ſatis apte

examinari poterant, nunc prætermittam. Unum tamen, ne plane ἀσύμβολος discedam, libet apponere. In fragmentis scilicet Menandri p. 276. ed. Clerici, occurrit versus, quem a viro summo Bentleio prave emendatum nescio an alii animadverterint. Lege autem ex Scholiaste Æschyli Prom. 378.

Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους,
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ΘΕΛΚΤΗΡΙΑ.

Euripidis Helen. 760. palmaria emendatione sanavit Porsonus. Sed proderit locum integrum oculis lectorum subjicere.

Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ' οὐδ' ἐσήμηνε στρατῷ
Νεφέλης ὑπερθνήσκοντας εἰσορῶν φίλους·
Οὐδὲν | γε ἄλ | λὰ πόλις ἀνηρπάσται μάτην.

Quantocyus repone Οὐδ' Ἕλενος· ἀλλὰ πόλις α. μ. Quippe nec Calchas Græcis neque Helenus Trojanis edixit &c.

Trimetrorum, sive [g] senariorum, leges exposuit Porsonus in aurea sua ad Euripidis Hecubam præfatione; quam sæpius iterumque pertractandam lectoribus meis commendo. Interim ex ea delibare placuit, quæ summam disciplinæ istius continere videantur.

Tragici igitur anapæstum nisi in primo senarii pede, et nominibus propriis, rarissime, vel nunquam adhibebant; rarissime versus cæsura carentes scripsere; rarissime, si unquam, pausam neg-

---

[g] Bentleius Σχεδιασμ. de Metris Terentianis init. " Iambicus versus " senorum pedum Latinis veteribus " *Senarius* vocabatur, a Pedum et " Ictuum numero. Horatius A. P. " 251.

Syllaba longa brevi subjecta vocatur Iambus,
Pes citus: unde etiam Trimetris accrescere jussit
Nomen Iambeis, cum Senos redderet ictus
Primus ad extremum similis sibi.

" Sex, inquit, habet ictus versus Se- " narius, et tamen Trimetrus sive " *Ternarius* Græcis vocatur; quasi " tres tantum Ictus redderet, ob pe- " dis celeritatem, præsertim cum to- " tus Iambus puris decurrit. Latini " igitur per *μονοποδίαν, singulos pedes,* " hos versus dividebant; Græci per " *διποδίαν,* seu *geminatos.* Inde qui " Græcis est *Tetrametrus,* Varroni a " pedum numero est *Octonarius.* Ju- " ba rex apud Rufinum de Metris p. " 2712. *Quod autem binis pedibus, et* " *non singulis, scandatur Iambicus, ve-* " *tus institutum est.* Et mox: *Unde* " *apparet Heroicum singulis pedibus* " *scandi etiam apud veteres solitum,* " *Iambum autem binis.* Marius Vic- " torinus p. 2497. *Per Monopodiam* " *sola Dactylica scanduntur, per Dipo-* " *diam vero cetera.* Nescivit hic Bac- " chiacos et Creticos, quos etiam " Monopodia dimetitur. Diomedes " p. 503. *Feritur Senarius Iambicus* " *combinatis pedibus ter.* Terentianus " Maurus p. 2432.

Iambus ipse sex *enim locis manet*
Et inde nomen inditum est Senario:
Sed ter *feritur, hinc* Trimetrus *dicitur,*
Scandendo binos quod pedes conjungimus.

" *Ictus, Percussio* dicitur; quia Tibi- " cen, dum rythmum et tempus " moderabatur, ter in Trimetro, qua- " ter in Tetrametro, solum pede fe- " riebat: "Ἄρσις autem sive *Elevatio* " appellatur, quod in iisdem syllabis, " quibus Tibicen *pedem* accommo- " dabat, Actor *vocem* acuebat ac " tollebat. In *Thesi* autem sunt ce- " teræ syllabæ, quæ Ictu destitutæ " minus idcirco audiuntur."

lexere, hoc eſt, in quinto loco ſpondeum inter duo verba hypermonoſyllaba diviſere, ut in primo Ionis

Ἄτλας | ὃ χαλ | κέοι | σι νώ | τοις οὐ | ρανόν.

Dactylum certe in eodem quinto pede nunquam poſuere. Rariſſime etiam permiſere ut pedes tertius[h] et quartus integras voces vel vocum partes facerent. Sed hæc omnia ſibi libenter permiſere Comici.

Ceterum ex ſubjecto Schemate præcipuæ ſenariorum formæ tironibus colligendæ ſunt.

METRUM IAMBICUM TRIMETRUM ACATALECTICUM, TRAGICUM.

<table>
<tr><td></td><td>1 2 3 4 5 6</td></tr>
<tr><td>Purum.
Soph. Aj. 5.</td><td>πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.
∪ - | ∪ - | ∪ - | ∪ - | ∪ - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>Tribrachys in prima
Eurip. Troad. 510.</td><td>ἄγετε τὸν ἁβρὸν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα.
∪ ∪ ∪ | ∪ - | - - | ∪ - | - - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>——— in ſecunda ib. 500.</td><td>τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα.
- - | ∪ ∪ ∪ | - - | ∪ - | ∪ - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>——— in tertia
ibid. 501.</td><td>πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν.
∪ - | ∪ - | ∪ ∪ ∪ | ∪ - | ∪ - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>——— in quarta
ibid. 369.</td><td>πόλιν τε δείξω τήνδε μακαριωτέραν.
∪ - | ∪ - | - - | ∪ ∪ ∪ | ∪ - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>——— in quinta
Helen. 519.</td><td>ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα.
- - | ∪ - | - - | ∪ - | ∪ ∪ ∪ | ∪ -</td></tr>
<tr><td>Spondeus 1ma, 3tia, 5ta Troad. 498.</td><td>ἢ σιτοποιεῖν κἀν πέδῳ κοίτας ἔχειν.
- - | ∪ - | - - | ∪ - | - - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>Dactylus in prima
Troad. 480.</td><td>οὐκ ἄριθμον ἄλλως ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.
- ∪ ∪ | ∪ - | - - | ∪ - | ∪ - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>——— in tertia
ibid. 499.</td><td>ῥυσσοῖσι νώτοις βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
- - | ∪ - | - ∪ ∪ | ∪ - | - - | ∪ -</td></tr>
<tr><td>Anapæſtus in prima
Phœn. 542.</td><td>φιλοτιμίας παῖ μὴ σύ γ' ἄδικος ἡ θεός.
∪ ∪ - | ∪ - | - - | ∪ ∪ ∪ | ∪ - | ∪ -</td></tr>
</table>

Exempla Anapæſtorum in propriis nominibus pro ſe quiſque facile colliget.

---

h Marius Victorinus p. 2525. *Tomas, id eſt, diviſiones verſuum recipit Penthemimerim et Hephthemimerim, id eſt, quinariam et ſeptenariam. E quibus Penthemimeres in trimetris ſatis probatur quæ per binos Iambos et ſemipedem verba finit,*

Divi potentes | ferte laſſatis opem,

peſſimus autem qui ſingula verba in dipodiis habet,

Præſentium | divinitas | cæleſtium.

SATYRICUM.

N. B. In Satyricis fabulis anapæstus in secunda, quarta, et quinta sedibus invenitur; in tertia fortasse nunquam. Obstat quidem Cycl. 234. sed ibi cum Musgravio legendum ἐξεφρούντο.

Anapæstus in secunda Cycl. 260.	ἐπεὶ κατελήφθη σου λάθρα πωλῶν τὰ σά. ∪ - | ∪ ∪ - | - - | ∪ - | - - | ∪ -
——— in quarta ibid. 343.	πῦρ καὶ πατρῷον τόνδε λέβητά γ᾽ ὃς ζέσας. - - | ∪ - | - - | ∪ ∪ - | ∪ - | ∪ -
——— in quinta ibid. 242.	θήξας μαχαίρας καὶ μέγαν φάκελον ξύλων. - - | ∪ - | - - | ∪ - | ∪ ∪ - | ∪ -

Pausa negligitur Eurip. Cycl. 304.

ἅλις δὲ Πριάμου γαῖ᾽ ἐχήρωσ᾽ \| Ἑλλάδα.

In Satyris quoque trisyllabi pedes frequentius occurrunt, quod a Scholiaste p. 171. notatum idoneis auctoritatibus adstruit Casaubonus de Sat. Poës. p. 222.

COMICUM.

Anapæstus in 1. 2. 3. 4. 5. Aristoph. Vesp. 973.	κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα καταβήσομαι. ∪ ∪ - | ∪ ∪ - | ∪ ∪ - | ∪ ∪ - | ∪ ∪ - | ∪ -
Dactylus in quinta Menander apud Suid. v. Ἄβρα.	αὐτὰς ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γινομένη. - - | ∪ - | - - | ∪ - | - ∪ ∪ | ∪ -

Aliquando statueram omnes versus, qui mihi saltim cogniti essent, anapæstos sedibus illicitis continentes corradere, et simul in lectoris gratiam exhibere. Nunc, mutata paullum sententia, tria tantum Æschyli loca subjiciam, quorum priori anapæstus sedem quartam, duobus posterioribus quintam occupat. In Prom. itaque 354. Τυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς. MS. Barocc. ὃς πᾶσιν. Lego Τυφῶνα θοῦρον ὅστις ἀ. θ. deleto πᾶσιν, quod e Glossa[i] in textum irrepsit. Hanc emendationem mihi olim confirmavit Porsonus. Ibid. 681, ἀπροσδόκητος δ᾽ αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος. Supra αἰφνίδιος MS. Seldenianus scriptum habet ἐξαίφνης, et hoc verum esse mecum fortasse sentient eruditi, si pauca quædam de indole istius codicis prius enarravero. Codex est chartaceus, forma quartana, recens, sed ex antiquo descriptus, qui, ut videtur, non interpretamenta solum, sed lectiones etiam diversas singulis lineis interpositas habuit. Quum itaque antiquior iste codex librario in manus iterum describendus traderetur, is, neglecto prorsus glossarum et variarum lectionum discrimine, postquam textum absolverat, reliqua omnia uno tenore eodemque charactere intervallis ver-

---

[i] In S. Theb. 260. MS. Selden. habet αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμὲ, καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. Hinc perspicuum est unde derivatur vulgata lectio κἀμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.

ſuum inſeruit. Hinc factum eſt, ut vera lectio cum Gl. aliquoties confundatur, depravata textui immiſceatur. Prom. 943. Τὸν ἐξαμάρτοντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέροις. Secundum τὸν ſenſui parum commodum omittunt MS. Selden. et unus Moſquenſium. Porſonus emendabat κἀφημέροις.

Quod vero ait Hephæſtio, τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον—παρὰ μὲν τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ, ſic facile expedies, ſi de licentia, quam ſibi in propriis nominibus ſumebant, dictum intelligas. Ipſe poſtea p. 31, 5. anapæſtum Iambographis diſerte eximit, ubi vix dubito quin olim ſcriptum fuerit, παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙΣ τοῦτο σώζεται. Confer p. 36, 13, 14. In Archilocho apud Harpocrationem v. παλίνσκιον,

πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ

Porſonus legendum putabat ἐκυνήθησαν in Append. ad Toupium T. IV. p. 488. Melius Toupius (Porſono ipſo id me docente) ib. p. 406. ἐκλίνθησαν. Sic κλίνουσ' pro κινοῦσ' eidem apud Stobæum p. 437. reſtituit Valckenærius ad Phœn. 1683. Et in univerſum probabile eſt veteres iambographos a pedum triſyllaborum uſu maxime abſtinuiſſe. Specioſam ſane Tyrwhitti emendationem in Archilocho Strabonis XIV. p. 958=927. reddunt loca Valckenærio citata ad Herodotum p. 458, 21. quibus adde Clement. Alexandr. Strom. I. p. 398. Harpocrat. v. Στρύμη. Sed conjecturæ iſtiuſmodi non temere admittendæ ſunt. Dactylus primam ſedem occupat in fragmento ejuſdem Archilochi apud Athenæum XII. p. 523. D. E.

οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐφίμερος,
οὐδ' ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

P. 29, 8. Syſtema dimetrorum, quod ex omni quidem parte legitimum ſit, in Tragicorum reliquiis non deprehendi. Haud raro tamen in melicis iſtius moduli reperiuntur verſus, ad Poetarum libitum aliis generibus immiſti. In his autem obſervandum eſt tribrachyn et ſpondeum ſæpius, dactylum et anapæſtum parcius comparere. Veteres Lyrici, et Comœdiæ auctores hanc ſpeciem perpetuo ductu videntur ceciniſſe; exempli gratia,

Alcman Athenæi X. p. 416. D.

ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς· θέρος
καὶ χεῖμα, χὠπάραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ Ϝῆρ, ὄκα
σάλλει μὲν, ἔσθιεν δ' ἄδαν
οὐκ ἔντι,

Priſciani I. p. 546. 547.

καὶ χεῖμα, πῦρ τε δάϜιον.

Anacreon Athenæi X. p. 447. a.

Μήδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

Ariſtophanes Ran. 1002.

ΕΥ. τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν
τουτοῖσιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ,
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι,
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
κἀνασκοπεῖν, Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γοῦν 'Αθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε, Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρυβλίον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι;
ποῦ τὸ σκόροδον μοι τὸ χθεσινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι,
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελητίδαι κάθηντο.

ubi obſervandum v. 1010. tribrachyn, et 1018. anapæſtum ultimam ſedem occupare. De ſynaphia ſupra eſt monitum. Syſtemata plerumque claudit catalecticus, cui nonnunquam præfigitur monometer, ſeu [k] baſis Iambica, ut Equit. 377.

τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν εἰ χαλάζᾳ.

Sed in catalectico hoc diligenter curatum eſt, ut iambus ſyllabam catalecticam ſemper antecedat. Hermannus quidem de Metris p. 146. anapæſtum ſecunda etiam ſede arcet; ſed vide Nub. 1102.

ἔξαυ | τομολῶ | πρὸς ὑ | μᾶς.

Locus ibidem prolatus Acharn. 1038.

σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

haud dubie mendoſus eſt, ſiquidem ictus in ultimam vocis hyperdiſſyllabæ ſyllabam cadit.

Syſtemata pura apud Ariſtophanem ſunt quæ ſequuntur: Equit. 366—380. 441—454. 907—936. Nub. 1085—1102. Ran. 387—396.

Cum tetrametris miſcet idem Comicus Plut. 293. 294. 304. 306. 311. 313. 317—320. Ultima ſic diſtingue

---

k Marius Victorinus p. 2489. *Græco ſermone duorum pedum copulatio* Baſis *dicitur, veluti quidam greſſus pedum.*

λαβὼν τιν' ἄρτον καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὕ-
τω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

Syſtema tetrametrorum claudit Nub. 1389—1392. 1448—1453. Verſus 1446. 1447. dimetros putabat Daweſius, qui ſic eos tacite emendat p. 189.

τουθ' ετερον αυ μειζον κακον.
τι δ' ην τον ηττω 'γωγ' εχων.

Recte vero Hermannus, MS. Ravennatem ſecutus, in unum tetrametrum conjunxit,

τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. τί δ' ἦν ἔχων τὸν ἥττω.

Cum trimetris Acharn. 262—269. 273. 274.

In Acharn. 835—859. Syſtema eſt ex quatuor Hectaſin conſtans, in verſus ſic diſtributum,

1. 2. duo Iambici tetrametri catalectici;
3. 4. 5. tres Iambici dimetri;
6. Ionicus a majore dimeter brachycatalecticus, ſive ſyllaba, dactylus, ſpondeus. In v. 850. negantem particulam, ſenſui non magis quam metro noxiam, dudum eſt quod me monuit Porſonus radicitus evellendam eſſe.

Antiſtrophica ſunt ex dimetris et dimetris catalecticis Acharn. 1007—1016. 1036—1045.

Ejuſdem fabulæ 935—944. ſic videntur diſtribuendi,

κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
XO. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦ 'γαθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ' εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτο.

Dimetri ſunt etiam Ach. 1190—1195. 1230—1232. Veſp. 866—868. 881—885. 1326—1329. et quibuſdam aliis immiſtis Av. 406—433.

P. 29, 19. Tetrametros acatalecticos nunquam a Græcis ſive Tragicis ſive Comicis uſurpatos docuerunt viri eruditiſſimi Bentleius ad Ciceronis Tuſc. Diſp. I. xliv. Valckenaerius Diatrib. Eurip. p. 176. Daweſius Miſc. Cr. p. 29. Porſonus Append. ad Toupium IV. p. 454. Marius Victorinus p. 2528. *Admonemur hic quod apud Græcos celebratur non prætermittere, Boiſcum Cyzicenum ſupergreſſum Hexametri legem, Iambicum metrum in Octametrum verſum extendiſſe, ſub hujuſmodi Epigrammate,*

Βοΐσκος ἀπὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

P. 30, 2. Dimetros catalecticos ἡμιάμβους vocat Scholiastes Nicandri Theriac. 377. Locus Anacreontis ibi citatus dabitur ex emendatione Toupii in Suid. T. II. p. 364.

φύγωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς
οὐλῇ κατ' εὐθὺ κρατὸς
βατηρίῃ χαλέψῃ.

Promathidæ ἡμιάμβους memorat Athenæus VII. p. 296. B. cf. Casaubon. ad I. p. 19. C.

In Aristoph. Ran. 419. Systema est ex octo triasin constans, quarum duo versiculi priores Iambici sunt dimetri catalectici, tertius Iambicus trimeter:

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχίδημον
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας.

v. 440. reliquis deletis legit Hotchkisius αἴροι' ἂν αὖθις αὖγε. Equidem malim propius ad MSS. αἴροι' ἂν αὖθις, ὦ παῖ.

Ibid. 6. Trimetros catalecticos adhibuit Archilochus in Epodis, quod ex Horatio patet Carm. I. 4. II. 18. In melicis aliquando posuere Tragici. E. g. Euripides Helen. 640. 641. Continuis usus videtur Alcman Athenæi III. p. 111. A.

κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνῳ τε, σασάμῳ τε κὴν πελίχναις—

Philyllii fragmentum ab Athenæo supra paullo allatum in tetrametrum catalecticum distribuendum est:

αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων
γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς.—

Ibid. 8. De Tetrametro Catalectico, Marius Victorinus p. 2574. *Ut Archilochus Creticum Iambico trimetro præposuit, ut faceret tetrametrum trochaicum, ita* [k] *Hipponax trimetro iambico ultimum adjunxit Antibacchium ex prima brevi, longis duabus.——Frequens hoc Comicis metrum et præcipue antiquæ Comœdiæ scriptoribus, nostri quoque Plautus et Cæcilius et Turpilius non aspernati sunt; Atellanarum autem scriptores appetiverunt; est enim jocosis motibus emollitum, gestibusque agentium accommodatum.*

Hujus speciei leges exposuit Porsonus in Supplemento ad Præfationem Euripid. Hecub. p. xxxix. "Duabus rebus a Comico senario " hoc differt; primo quod quartus pes semper iambus vel tribrachys

k Omisi monere versum Hipponactis ab Hephæstione citatum sine auctoris nomine circumferri in Etymol. M. p. 26. Antep.

" ſit oportet; ſecundo, quod ſextus pes anapæſtum etiam admittit. " Sed pes catalecticam ſyllabam præcedens non iambus eſſe ne- " quit; niſi in proprio nomine, ubi conceditur anapæſtus; quod " de quarto etiam pede intelligi velim." Vide ibi multo plura. Ac vellem ſane vir eruditiſſimus omnia loca regulis modo dictis adverſantia protuliſſet, et, medica manu admota, ſanitati reſtituiſſet. Tum fortaſſe, ut in multis aliis, ſic in Cratini verſu apud Euſtathium Il. I. p. 768, 14=674, 47. Od. M. 1721, 28=487, 19. aliquid certi haberemus,

ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

◡ – | ◡ ◡ ◡ | – – | ◡ ◡ – | – – | ◡ ◡ | ◡ – | –

Ad hanc ſpeciem retulerunt eruditorum nonnulli verſus iſtos ſemibarbaros Græcis neotericis uſitatiſſimos, πολιτικῶν, ſive *vulgarium* nomine deſignatos; quanquam alii potius ad trochaicos numeros amandare cenſuerunt. Sed præſtat integram exhibere diſputationem eruditiſſimi Ducangii, Gloſſario Med. et Inf. Latinitatis inſertam. " POLITICI VERSUS quo carminis genere conſcripti " complures in manibus teruntur recentiorum Græcorum libri, " unde dicantur, non parva eſt difficultas; in qua enodanda, ſi li- " ceat mihi extra inſtituti metas paullo excurrere, dicam quod " ſentio.

" VERSUS POLITICI haud multum abludunt ab eo genere " verſuum, quos dithyrambicos veteres appellarunt. Nam ut ii " nullam numerorum, nullam carminum recurrentium certam le- " gem habebant, quod docet Ariſtoteles, ſed numeris lege ſolutis " feruntur, ut ait Horatius: ita et politici minime ad exactam " metri formam conſcripti ſunt. Syllabarum enim certo numero, " qui vix ultra 15 excurrit, crebriſque metaphoris, ὀνομάτων διπλώ- " σεσι, et συνθέτοις ὀνόμασι, conſtant: quæ omnia dithyrambicis " adſcribit Demetrius Phalereus, ſeu Dionyſius Halicarn. lib. περὶ " ἑρμηνείας p. 39, 44. ed. Morell. niſi forte dicamus eos ſimiles " eſſe veteribus Sibyllinis, quos longos fuiſſe aſſeverant Cicero et " Varro.

" Verſus Politicos heroicis adſcribit Scholiaſtes Hephæſtionis p. " 91. quo loco ſeptem genera carminum heroicorum recenſet, in " quibus *politicum* eſt poſtremum, quod ſic definit: Πολιτικὸν δὲ τὸ " ἄνευ πάθους, ἢ τρόπου πεποιημένον, veluti, inquit, ἵππους τε ξάνθας " ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, moxque λογοειδῆ appellatum fuiſſe ait, " quod videlicet ſolutæ orationis ſpeciem magis quam ſtrictæ præ " ſe ferat, quod et alibi innuit his verbis, λογοειδὴς δέ ἐστιν ὁ πεζότε- " ρος τῇ συνθέσει, quomodo *verſum pedeſtrem* dixit Fortunatus Picta- " vienſis Epiſcopus lib. 5. cap. 4. aut quomodo Commodianum " ſcripſiſſe ait Gennadius libro de Scriptor. Eccleſiaſticis, *quaſi ver-* " *ſu*. Unde conſtat πολιτικοῦ vocem pro ſoluta oratione, præci- " pue apud Græcos medii ævi Grammaticos, intelligendam, ut " apud Phrynichum in brevi illa quam conſcripſit Ἀττικῶν ὀνομά- " των ἐκλογῇ, in qua duobus locis ποιητικὸν πολιτικῷ opponit: ait

" enim ἐρεύγεσθαι, ποιητὴς, ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἐξαγγέλειν λεγέτω; et " alibi; μεσονύκτιον, ποιητικὸν, οὐ πολιτικόν. Ejusmodi est λεξικὸν " τοῦ πολιτικοῦ λόγου, quod laudat Photius in Bibliotheca cod. 148. " cui subjungitur aliud, ποιητικὰς λέξεις continens.

" Unde vero pedestris oratio, πολιτικῆς nomen sumpserit, vix " constat. Quidam, ait vir illustrissimus Episcopus Monspeliensis " ad Psellum, quasi *politos* dictos volunt: quomodo forte *politos* " *sermones* dixit Victor Utic. lib. 3. de Persecut. Vandal. p. 42. " *Si quis incredulus esse voluerit, pergat nunc Constantinopolim, et ibi* " *reperiet unum Subdiaconem Reparatum sermones politos sine ulla of-* " *fensione loquentem.* Alii πολιτικὴν orationem eo sensu accipien- " dam volunt, quo apud Rhetores sumptam legimus: tradit enim " Hermogenes lib. 2. Orator. alios πολιτικοὺς, alios σοφιστὰς ap- " pellatos, quorum etiam φράσιν diversam fuisse scribit: φράσιν " quippe πολιτικὴν eam dici, quæ seclusa erat ab ornatissimo di- " cendi modo, quem σοφιστικὸν vocabant: sophistæ enim ἐν τοῖς " ὀνόμασιν ἐσοφίζοντο, οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν, inquit Xenophon. Un- " de si quæ in eorum oratione δεινότης, erat tantum φαινομένη, καὶ " μὴ οὖσα. Præterea *Politici*, ejusmodi versus fortasse nuncupan- " tur, quasi civiles ac populares; quorum nempe in colloquiis fa- " miliaribus vulgo usus erat. Sic enim πολιτικὸν interpretatur " Cicero lib. v. de Finibus: *Namque sic hominis natura generata* " *sit, ut habeat quiddam innatum quasi civile, atque populare, quod* " *Græci* πολιτικὸν *vocant &c.* Longe enim popularior est oratio " pedestris ac soluta, quam stricta. Unde veteres Comici dum " quotidianum sermonem imitari volunt, consulto a stricta versifi- " cationis observatione recesserunt, uti observat Terentianus Mau- " rus:"

Sed qui pedestres fabulas socco premunt,
Ut quæ loquuntur sumpta de vita putes,
Vitiant iambon tractibus spondaicis,
Et in secundo, et cæteris æque locis;
Fidemque fictis dum procurant fabulis
In metra peccant arte, non inscitia,
Ne sint sonora verba consuetudinis,
Paulumque rursus a solutis differant.

" His consentanea scribit Hephæst. p. 17. comicos nempe ita ver- " sus suos exarasse, ut non observata ad normam metrorum lege, " soluta quodammodo oratione scripserint: τὸν γὰρ βίον οὗτοι μι- " μούμενοι θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως, " *dum enim vitam imitantur, soluta oratione differere videri volunt,* " *non vero stricta.* Idem tradunt de comicis Cicero, Priscianus, et " Rufinus lib. de Metris. Et sane hocce comicorum scribendi ge- " nus potissimum inventum fuit, quod ad mores informandos ap- " tius, et magis idoneum videretur: unde ἠθικὸς λόγος Græcis; " Latinis, *morata oratio* appellatur, in quo Terentius, et in sermo- " nibus Plautus excelluit, teste Varrone apud Nonium. In utro- " que autem scribendi genere, Terentii nimirum et Plauti, *non*

" *qualiacunque, sed grandia, pulchra, elaborata* verba observare est,
" quod de ethica dictione Sidonius dixit lib. 8. Epist. 11. quæ
" quidem omnia etiam Politicis versibus conveniunt. Grandibus
" enim, et compositis ferme semper farciuntur, seu, ut voce utar
" Johannis Tzetzæ Chil. IX. v. 280. ἡμαξευμένοις στίχοις ut sunt,
" quibus Historiam suam contexuit Constantinus Manasses; atque
" hi quidem, ut cæterorum ejusmodi scriptorum, ut observat Mar-
" tinus Crusius in Turco-græcia p. 193. *quindenis syllabis constant,*
" *ex 2 iambicis dimetris versiculis, priore acatalecto, posteriore cata-*
" *lectico Anacreonteo; in quibus potius tonorum (ut apte et leniter inter*
" *metiendam cadant) quam quantitatis syllabarum ratio habetur.* Hos
" versus, ni fallor, seu potius politicorum versuum concinnatores
" carpit Joannes Euchaïta Carm. πρὸς τοὺς ἀκαίρως στιχίζοντας
" p. 26. ubi sic ait: Μέτρον δ' ἄμετρον οὐδαμῶς μέτρον λέγω.

" Sed de hoc versuum genere audiendus in primis Leo Allatius
" in Diatriba de Simeonum scriptis: *Versus*, inquit, *Politici, ut*
" *plurimum Iambicis et Anacreonticis constant: ita tamen ut nulla*
" *quantitatis syllabarum, quod accuratissime veteres observabant, ratio*
" *habeatur, tantum earum numerus, declinationesque accentuum atten-*
" *dantur, et ratio ista confingendorum carminum non nunc primum in*
" *ea natione, sed multa abhinc sæcula, laboris forsan pertæsa ante, et*
" *barbarie omnia occupante, (adde quoque similium rerum ignoratio-*
" *nem) in usu fuisse comperitur, ut videmus in Photii Patriarchæ,*
" *Christophori Primi a secretis, Constantini Anagnostæ, Manuelis Im-*
" *peratoris, et aliorum Hemiiambis, sive Anacreonticis, Pselli, Meta-*
" *phrastæ, Philippi Solitarii, Manuelis Philæ, Tzetzæ iambis et poli-*
" *ticis: quo tamen recentiores et negligentiores in illis pangendis fuere.*
" *Et quemadmodum Anacreontici non omnes, eodem syllabarum ac pe-*
" *dum numero concluduntur; ita et hi nunc pluribus, nunc paucioribus*
" *syllabis, ad eorum tamen normam componuntur. In iambicis aliter*
" *factum est; nam veteres ratione pedum longiorum aut contractiorum,*
" *nunc syllabis auctiores, nunc imminutiores dictos versus fecerint licet,*
" *semper pedum numerum observarint; recentiores syllabas tantum,*
" *easque duodecim religiosissime servant. Quod idem servatum est in*
" *Politicis, in quibus syllabas quindecim nunquam excedunt; et si quæ*
" *ultra videntur, eas per aphæresin, sive synalephen decurtant et absu-*
" *munt; quod magis in Græcorum recenti vulgatoque sermone, ut et in*
" *Italorum, apud quos similes hiatus ad numerum syllabarum retinen-*
" *dum restringuntur, conspicitur. Politici ideo dicti, quod communes*
" *omnium sunt, usuique eorum accommodati; sic quoque scorta et mere-*
" *trices, quod omnibus sunt obsequiosæ et peculiares, et servitutem pub-*
" *licam serviunt, non alio addito, sed solummodo* πολιτικῶν *nomine in-*
" *notescunt. Meri Trochaici sunt: quemadmodum enim illi septem pe-*
" *dibus et syllaba constant, ita et hi; nisi quod antiquorum similes ver-*
" *sus ratione pedum longiorum quindecim syllabas aliquando excedunt.*
" *Politici nunquam, ut de Iambicis dictum est. Et quemadmodum an-*
" *tiquorum duobus membris integrantur, mediique inciduntur, ita et hi*
" *qui nuncupantur Politici.* Hactenus vir doctissimus.

" Complura ejuſmodi poemata, Politicis ſcilicet verſibus con-
" ſcripta ſervat Bibliotheca Regia, quorum indicem contexuit
" Philippus Labbeus in Nova Bibliotheca p. 132. 133. 134. et
" 135. Exſtant etiam non modo Politicis, ſed et rhythmicis ver-
" ſibus, Græcobarbaro idiomate aliquot ſcripta, ut Hiſtoria Apol-
" lonii Tyrii edita Venetiis, Βατραχομυομαχία Demetrii Zeni, in
" Turco-græcia Cruſi, et ejuſdem Alexander Macedo edit. Vene-
" tiis a. 1529. et alia ſimilis farinæ Græculorum opuſcula. Lau-
" datur Joannis Tzetzis liber de verſibus politicis a Labbeo in
" Bibl. nova MSS. p. 196."

Idem in Gloſſar. Græc. " *Politici verſus*, de quibus copioſe egi-
" mus in Gloſſar. Med. Lat. ex tetrametris Hipponacteis for-
" mati, ut obſervat D. Heinſius ad Heſiodum p. 96. qui ita in-
" valuere ſequiori ætate, ut cæteram poeſin regulis adſtrictam ple-
" rique averſarentur, qua de re hiſce iambis queritur Joannes
" Tzetzes in Libro Ἄλφα Τζετζικῶν ποιημάτων inſcripto;

Μούσης μέτρα φέρουσα τῆς ἀγυρτίδος,
ἡ τὴν ποδῶν εὔρυθμον οὐ τηρεῖ βάσιν,
πάσας δὲ μισεῖ διχρόνους καὶ τριχρόνους,
κανὼν δὲ τέχνης οὐδαμῶς αὐτῇ φίλος,
καὶ τί γὰρ ἄν τις τεχνικῷ γράφοι μέτρῳ,
πόδας τε τηροῖ πανταχοῦ, καὶ διχρόνους,
καὶ πάντα λεπτῶς, ὡς χρεὼν, ἀποξέοι,
ἴσων δοκούντων τεχνικῶν καὶ βαρβάρων,
μᾶλλον δὲ πολλοῦ βαρβάρου τιμωμένων
καὶ τῶν ἀτέχνων ὡς σοφῶν κροτουμένων.
καὶ ταῦτα ποίοις; τοῖς δοκοῦσι πανσόφοις.
οὕτω τὸ καλὸν ἐξαπέπτη τοῦ βίου,
οὕτω κατεκράτησεν ἡ χυδαιότης.

" Conſtant porro verſus Politici fere ſemper quindecim ſyllabis.
" Anonymus in Lexico MS. ad Schedographiam:

οὐ μὲν δὲ γράψομαι ἁπλῶς τὰς λέξεις δίχα στίχων,
ἀλλὰ καὶ ἐναρμόνιον σαφῶς ὀρθογραφήσω,
εἰς δεκαπέντε συλλαβὰς τὸν στίχον περιπλέξω.

" Euſtathius in Il. A. p. 11. καὶ δηλοῦσι τοῦτο φανερῶς οἱ δημοτικοὶ
" στίχοι, οἱ τὸ παλαιὸν μὲν τροχαϊκῶς ποδιζόμενοι, καθὰ καὶ Αἰσχύλος
" ἐν Πέρσαις δηλοῖ, ἄρτι δὲ Πολιτικοὶ ὀνομαζόμενοι· μέτρον μὲν γὰρ αὐ-
" τοῖς πεντεκαίδεκα συλλαβαὶ, εἰ μὲν μετὰ συμφώνων λαλοῦνται, γε-
" λῶνται ὡς ἄρρυθμοι, καὶ σκώπτονται ὡς πολύποδες. Vide eundem
" Euſtathium Od. A. p. 1676. Michael. Pſellus in Paraphraſi
" Cantici Canticor.

ἡμεῖς δὲ τὸ ἐπίταγμα τὸ σὸν, ὦ Στεφηφόρε,
ἀποπληρῶσαι θέλοντες, ὡς δοῦλοι τοῦ σοῦ κράτους,
πολιτικοῖς ἐφράσαμεν, ὡς δυνατὸν, ἐν στίχοις,
τὴν τῶν ᾀσμάτων δύναμιν, ἐξήγησιν καὶ γνῶσιν.

" Arſenius Monachus in Paraphraſi Geomantiæ Philoſophi Perſæ,
" ex Cod. Cæſareo,

ἐγὼ τὸ Λαξευτήριον τὸ κλέος Πυθαγόρα,

καὶ τῶν Περσῶν τὴν ἡδονὴν, καὶ τὴν τρυφὴν χαλδαίαν,
πολιτικῇ διδάξω σε συντόμως στιχουργίᾳ.

"Laudatur ex Bibliotheca Monchaliana Joannis Tzetzæ liber de "verfibus Politicis."

Plura dabunt Fofterus *On Accent and Quantity* p. 202. Mitfordius *Harmony of Language* Sect. XII. Harrifius *Philological Inquiries* p. 77.

V. 2. p. 30. Choliamborum, five fenariorum claudicantium, plures commemorat fpecies Plotius p. 2644. cujus exempla vero mirum funt in modum depravata:

Hipponactium, Ananium, claudum—

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.
ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Duplex claudum Hipponactium trimetrum acatalectum fit hoc modo, cum tertii pedis quatuor fyllabæ funt longæ, ut eft exemplum hoc,

ἀναβιῶσα ἀδμῆτι προσπταίων χώλῳ.

Amphicolum Hipponactium claudum fit hoc modo, cum ex utraque parte Iambici metri prima et noviffima claudum fit metrum. In prima claudum eft, cum in fecundo loco debente poni iambo, vel tribracby, vel anapæfto, fpondeus vel dactylus ponatur, fic et in noviffima, quale eft hoc exemplum

ΟΚΙΕΑΡΡΩΝΑ ΙΔΙΟΙΟΣΙΝ ἐν χοροῖς βακχῶν.

Prifcianus de Metris Comicis p. 1327. *Heliodorus Metricus ait,* Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. *h. e. Hipponax multa præteriit, id eft, prætermifit, præfinita in iambicis. Hipponax in primo:*

ἐρέω γὰρ οὕτω Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ.

Ifte enim verfus quum fit choliambus, in quarto loco et in quinto habuit dactylos, quum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. In eodem,

τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη πάλαι Ῥεωτ.

Ifte iambicus habet in fecundo loco fpondeum et in quarto dactylum. Voces corruptas ὀδύνη πάλαι Ρεωτ non agnofcunt edd. Aldina, Florentina, Badiana, Bafilienfis, fed omnes, præter Bafilienfem, vacuum aliquot verborum fpatium relinquunt. Prifcianus paullo poft: *Eupolis* Βάπταις, *quum in aliis Iambis ejufdem fabulæ recta eft obfervatione metrorum ufus, hos tamen pofuit in fine babentes fpondeos,*

ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας.
πολλοὶ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας.

Pofteriore exemplo fupradictæ editiones carent. Mox Prifcianus: *Hipponactem etiam oftendit Heliodorus iambos et choliambos confufe protuliffe,*

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνιε,
ἐπεύχομαι τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.

nam ῥιγῶ *fpondeus eft.* Edd. Ald. Flor. Parif. Baf. Ἑρμη φιλέραιε κιλαδεῦ κυλλήνιε ἐπεύχομαι τοῦ, nifi quod Fl. habeat κυλάγγιε. Hermannus legendum conjicit Ἑρμῆ, φίραιε, Μαιάδος, et Eupolidis loco

bene admovet Athenæum p. 370. B. Plotii et Prisciani specimina, qui velit aut possit, corrigat. Interim lectoribus me non omnino displiciturum spero, si ex Choliamborum scriptoribus, illis quidem plerumque elegantissimis, quo versuum istorum indoles penitius explicetur, insigniora quædam fragmenta protulero.

Hipponax Athenæi VII. p. 304. de helluone qui patrimonium suum devorarat:

ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύδην
θύννάν τε καὶ μυσσωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
[1] * * * *
πέτρας τ' ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

Idem ibid. IX. p. 370. B. de brassica, cui, utpote sacræ, supplicare vetusti moris erat:

ὁ δ' ἐξολισθὼν, ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ἣ θύεσκε Πανδώρῃ
Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

καὶ Ἀνάνιος δέ φησι,

καί σε πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

II. p. 49. E.

(καὶ) στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.

III. 78. B.

συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

XI. p. 495. D.

ἐκ πελλίδος πίνοντες, οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

et paullo post,

ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτὸς, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν—

subjicit deinde Athenæus Phœnicis Colophonii,

Θαλῆς γὰρ, ὅστις ἀστέων ὀνήϊστος,
καὶ τῶν τότ', ὡς λέγουσι, πολλὸν ἀνθρώπων
ἐὼν ἄριστος, ἔλαβε πελλίδα χρυσῆν.

et,

ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον, καί τοι γυίοις
χωλοῖσι δακτύλοις τε, θατέρῃ σπένδει,
τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδός.

Sed ut ad Hipponactem redeam, Athen. XIV. p. 645. C. cf. p. 388. B.

οὐκ ἀττάγας τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,

---

[1] Videtur aliquid deesse.

οὐδ' ἀτταγᾶς καὶ λαγῶς ἐμβάπτων.

Ananio[m] five Hipponacti tribuit XIV. p. 625.

χρυσὸν λέγει Πύθερμος, ὡς οὐδὲν τἄλλα.

Sequentia Hipponacti Stobæus p. 519. Gesn. Ananio Athenæus III. p. 78. F.

εἴ τις καθείρξει χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν,
καὶ σῦκα βαιὰ, καὶ δύ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρύσου κρέσσω.

Stobæus XV. p. 129. ed. Grot.

χρόνος δὲ φειγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

LXVIII. p. 279.

δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται
ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

Tzetzes ad Lycophron. 425. de versu Homerico agens

Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

ἢ δὲ μείουρον τοῦτον νομίζεις, ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ [n]Μιμνῆ τοῦ ζωγράφου χωλῶν ἰάμβων Ἱππωνακτείων στίχων,

[n]Μιμνῆ κατωμήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γάρ ἐστι συμφορή τε καὶ κληδὼν
Νικύρτα καὶ Σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ,
ἢν αὐτὸν ὄφις (leg. οὔφις) τάντικνήμιον δάκῃ.

Vide et supr. ad v. 234.

ib. v. 436. collato in Chil. XIII. 322. vide supra p. 251.

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

ib. 579. collato ad 1165. Schol. Hesiod. p. 82. ed. Heinf.

ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

ἀλλαχοῦ πάλιν,

ὁδ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισῖσι μάρτυσιν
ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρεν τὴν στέγην ὀφέλλοντα,
οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα πυθμένι στοιβῆς.

id. 690.

ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου, πάλμυ;

dixerat ad v. 219. ὁ Ἱππώναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ ἐβόησε, Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν.

id. 855.

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε τὴν χλαῖναν

---

[m] Hipponactis et Ananii, qui ante Epicharmum scriptis inclaruit, vid. Athen. p. 282. B. nomina ab antiquissimis temporibus videntur fuisse confusa; in cujus rei testimonium præter Hephæstionem consulendus Scholiastes Aristoph. Ran. 674. a Casaubono ad Athenæum excitatus. Sub Hipponactis nomine in Stobæo p. 295=297. ed. Grot. circumferuntur sex senarii legitimi, qui an Hipponactem auctorem habeant, dubitari fortasse potest.

[n] Suspectæ voces.

δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγεος,
οὔτ' ἀσκέρησι τοὺς πόδας δασείησιν
ἔκρυψας, ὡς μή μοι χίμετλα γίγνηται.

Sequentia codicis Seldeniani glossematibus admissis mirum in modum corrupit Potterus. Ea sic exhibemus emendatius ex citatione viri summi H. Valesii ad Harpocrationem p. 47. qui Priscianum quoque supra exscriptum ob oculos habuisse videtur.

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνιε
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.
δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, καὶ κυπασσίσκον,
καὶ σαμβάλισκα, κἀσκέρισκα, καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

Diogenes Laertius I. 107.

καὶ Μύσων, ὃν Ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

Tzetzes Chil. V. 743, de catharmate, sive piaculo, loquens, ὁ δὲ
Ἱππώναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει,
Πόλιν καθαίρειν καὶ κραδῇσι βάλλεσθαι.
καὶ ἀλλαχοῦ δέ που φησὶ, πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων,
βάλλοντες ἐν χειμῶνι, καὶ ῥαπίζοντες,
κραδῇσι, καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ [n] *φαρμακόν.*
καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτα φησὶ κατ' ἔπος,
δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι,
κἀφῆ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μάζαν,
καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.
πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες,
κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς.
καὶ ἀλλαχοῦ δέ που φησὶν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ·
λιμῷ γένηται ξηρὸν, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

Chil. X. 381. e primo Iamborum,

κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.

Apud auctorem De Solœcismo post Ammonium Valckenærii p. 193. et alibi,

καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

Æschrio Samius Athenæi VIII. p. 335. C. D. hinc in Brunckii Analect. T. I. p. 189.

Ἐγὼ Φιλαινὶς, ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις,
ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων,
χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην.

---

[n] *φαρμακόν.* Hæc vox Hipponacti penultima producta efferebatur. Vide locum supra allegatum ex Athenæo IX. p. 370. B. Photius Lex. MS. *φαρμακός· τὸ κάθαρμα βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους. Δηλοῖ καὶ Ἱππώναξ.*

οὐ γὰρ, μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους,
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος, οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δὲ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τί παιπάλημα, καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν, ὅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

Ejusdem Æschrionis meminit Tzetzes in comment. ad Hermogenem a Ruhnkenio excerptus in nota ad Longinum sect. 3.

μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σῖγμα.

et,

στῖνον καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

et,

ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα, φορτίου ζώνην.

et,

Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.
(καὶ) πίσσαν ἐφθὴν, ἣν θύραι μυρίζονται.

Phœnix Colophonius Athen. VIII. p. 359. E. F. 360. A. Mendicorum carmen est stipem cogentium sub cornicis nomine, quam manibus circumferebant, *doctæ*, ut observat Casaubonus Persii verbis utens, *verba nostra conari*.

Ἐσθλοὶ, κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθέων,
τῇ παιδὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν,
° ἢ ἄρτον, ἢ ἥμαιθον, ἢ ὅ τι τις χρήζει·
δότ', ὦ 'γαθοὶ, τὶ τῶν ἕκαστος ἐν χερσὶν
ἔχει, κορώνῃ· χἄλα λήψεται χόνδρον.
φιλεῖ γὰρ αὕτη πάγχυ ταῦτα δαίνυσθαι.
ὁ νῦν ἅλας δοὺς, αὖθι κηρίον δώσει.
ὦ παῖ, θύρην ἄγκλινε. Πλοῦτος ἤκουσε,
καὶ τῇ κορώνῃ παρθένος φέρει σῦκα.
Θεοὶ γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη,
κἄφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι·
καὶ τῷ γέροντι πατρὶ κοῦρον εἰς χεῖρας,
καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα κατθείη,
θάλος, τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ', ὅκου πόδες φέρουσιν ὀφθαλμοὺς,
ἀμείβομαι Μούσαισι πρὸς θύραις ᾄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ δόντι——
ἀλλ', ὦ 'γαθοὶ, 'πορέξαθ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ
δόμου. δὸς, ὦναξ, καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη.
νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν' ἐπαιτούσῃ.
εἰδὼς τοιαῦτα δός τι, καὶ καταχρήσει.

Idem X. p. 421. D.

οἴνου κάδοι μάχαιρα, καὶ κύλιξ αἰχμὴ,
κόμη δὲ τόξα, δήϊοι δὲ κρητῆρες,
ἵπποι δ' ἄκρητος, κἀλαλὴ μύρον κεῖται.

° Suspectus versus.

Idem XII. p. 530. e. seqq.

'Ανὴρ Νίνος τις ἐγένεθ', ὡς ἐγὼ κλύω,
'Ασσύριος· ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον,
καὶ τἄλλα πολλῷ [p] πλεῦνα Κασπίης ψάμμου·
ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδ' [q] ἴδειν ἐδίζητο·
οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνίστησε,
ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων·
οὐ [r] μυθιητὴς, οὐ δικασπόλος κεῖνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι.
ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν,
κἤραν, τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρῶν ὤθει.
ὡς δ' ἀπέθαν' ὡνὴρ, πᾶσι κατέλιπεν ῥῆσιν·
[ὅκου Νινός νῦν ἐστι, καὶ τὸ [s] σῆμ' ἴδε]
ἄκουσον, εἴτ' 'Ασσύριος, εἴτε καὶ Μῆδος
εἷς, ἢ Κόραξος, ἢ 'πὸ τῶν ἄνω λιμνῶν
'Ινδὸς κομήτης· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω,
ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα,
νῦν δ' οὐκ ἔτ' οὐδέν· ἀλλὰ γῆ πεποίημαι.
ἔχω δ' [t] ὁκόσσ' ἔδαισα, χὠκόσ' ᾔεισα
χὠκόσσ' ἐράσθην.
τὰ δ' ὄλβι' ἡμέων δήϊοι συνελθόντες
φέρουσιν, ὥσπερ ὠμὸν ἔριφον αἱ Βάκχαι.
ἐγὼ δ' ἐς ᾅδην οὔτε χρυσὸν, οὔθ' ἵππον,
οὔτ' ἀργυρῆν ἄμαξαν ᾠχόμην ἕλκων·
σποδὸς δὲ πολλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

Hermias Athenæi XIII. p. 563. D. contra Stoicos.

ἀκούσατ', ὦ Στοάκες, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἱ μόνοι πάντα
τὰν τοῖς πίναξι, τῷ σοφῷ πρὶν ἢ δοῦναι,
αὐτοὶ καταῤῥοφεῖτε· κᾆθ' ἁλίσκεσθε
τἀναντία πράσσοντες οἷς τραγῳδεῖτε.

Parmeno Athenæi V. p. 221. A.

ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον, ὡς ὕδωρ ἵππος,
Σκυθιστὶ φωνεῖ, [u] οὐδὲ κόππα γιγνώσκων·
κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πιθῷ κολυμβήσας,
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

Herodes Stobæi LXXIV. p. 321. Grot. p. 439. Gesn.

μὴ δὴ κόρῃ τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

Ibid. LXXVIII. p. 333=453.

ἢ χαλκέην μοι μυῖαν, ἢ κύθρην παίζει·

---

p πλεῦνα ex Scaligero ad Catullum p. 108.

q Sic em. Casaub. οὐ δίζων MS. et fere edd. Sed malim ἴδων cum Scaligero ad Catull. p. 95.

r Sic edit. Schw. MS. οὐ μυθητὴς οὐ μὴ θυκτὴς Ald. οὐ μὴ θυητὴς Cas.

s σῆμα ἰδεῖ MS.

t ἐκόσσον edd. MSS. et mox χὤκόσσ'.

u Pro οὐδὲ lego μηδέ.

ἢ μαλολόνθης ποσσὶν ἅμματ' ἐξάπτων,
τοῦ κισκίου μοι τὸν γέροντα λωβᾶται.

Vide notas ad Pollucem IX. 123. X. 176.

Ibid. XCVIII. p. 405=530.

ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν, ὃς δ' ἔχει μεῖον,
οὗτος τι μεῖζον τοὐτέρου δοκεῖ πρήσσειν.

Ibid. CXVII. p. 481=591.

ἐγὼ δ' ἀδραίνω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμίας καθέλκει· κεὶς σκίην πέρας τήκει.

Ibid.

ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψης,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίγνου.
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ.
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

γίγνου—οὑπέκεινα—ζόης debentur Porsoni notæ ad Hecub. 1090. ed. 3tiæ.

Ibid.

γύναι τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

Charinus apud Ptolemæum Hephæstionem VII. p. 338. ed. Gale. Χαρῖνος δὲ Ἰαμβογράφος ἠράσθη Ἔρωτος ἡμιάρρενος τοῦ Εὐπάτορος οἰνοχόου· καὶ πιστεύσας τῷ περὶ τῆς πέτρας λόγῳ, κατέβαλεν ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ καταβαλὼν, τὸ σκέλος κατεάγη, καὶ ὑπὸ ὀδύνης ἐτελεύτα, ἀπέρρηψε ταδὲ τὰ Ἰαμβεῖα,

ἔρροις πλανῆτι καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς,
Χαρῖνον, αἶ, αἶ, τὴν ἰαμβικὴν μοῦσαν
κατηθάλωσας ἐλπίδος κενοῖς μύθοις.
τοιαῦτ' Ἔρωτος Εὐπάτωρ ἐρασθείη.

Alia exempla ſuppeditabunt Theocritus, Callimachus, Babrii fragmenta elegantiſſima ab optimo Tyrwhitto concinnata. Sed licentiam, quam aliquoties ſibi ſumebant Græci ſpondeum quinta ſede collocantes, ſi Terentiano fides, prorſus aſpernata eſt Latina poeſis. Is enim p. 2437.

Quare cavendum eſt ne licentia ſueta
Spondeon, aut qui procreantur ex illo,
Dari putemus poſſe nunc loco quinto:
Ne deprebenſæ quatuor ſimul longæ
Parum ſonoro ſine deſtruant verſum:
Nam dactylum paremve quid tibi dicam?
Quum tantum iambus boc loco probe poni,
Aliuſque nullus rite poſſet admitti.

Hi Choliambi, ſive ſcazontes, ab aliis nominantur *mimiambi*; Terentianus loco citato,

Hoc mimiambos *Mattius dedit metro;*
Nam vatem eundem eſt Attico thymo tinctum,
Pari lepore conſequutus et metro.

Scaliger ad Varronem p. 70. ed. 1581. " Sophron ſcripſit [x] mimiambos, ſed proſa oratione. Ejus imitatione mimiambos quoque ſcripſit Herodotus, vel Herodes quidam vetus ſcriptor, verſibus Hipponacteis, quem ſecutus Mattius Romanus poeta. Maurus Terentianus (loc. cit.) intelligit, inquam, Herodotum, cujus ſcazontas adducit Stobæus. Sed apud eum perperam ἡμιάμβους legitur pro μιμιάμβους. Hic eſt ille qui apud Athenæum dicitur λογόμιμος. Mattius vero ſæpe in mimiambis adducitur a Gellio." Vide Caſaubonum ad Athenæum I. xvi. p. 19. D. et confer Stephanum Byz. v. Μεγαλὴ πόλις cum Diogene Laertio VI. 76.

Quinam fuerint κλεψίαμβοι quorum meminit Heſychius, Κλεψίαμβοι, Ἀριστόξενος, μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι, cf. Caſaubon. ad Athen. IV. p. 182. F. expediant alii.

Iambicorum carminum ſpeciebus ab Hephæſtione allatis plures adjicit Plotius, cujus verba hic plenius extuliſſem, ſi de exemplorum quorundam integritate mihi conſtaret. Interim, ne quid deſideres, iſtarum ſpecierum nomina ſic breviter accipe;

1. Trimeter.
2. Hipponactius claudus.
3. Dimetrum Catalecticum Anacreontium heptaſyllabum.
4. Acatalectum dimetrum.
5. Hipponactium dimetrum acatalectum claudum.
6. Trimetrum brachycatalectum colurum, Alcmanicum.
7. Trimetrum catalecticum Iambicum.
8. Palimbacchium Comicum trimetrum acatalectum, hac menſura,
   ◡◡– | ◡– | –◡◡ | ◡– | ◡– | ◡ ⏓.
9. Hipponactium, Ananium, claudum. Vid. n. 2.
10. Duplex claudum Hipponactium.
11. Amphicolum Hipponactium, claudum.
12. Tetrametrum, brachycatalectum, colurum.
13. Comicum tetrametrum catalecticum.
14. Tetrametrum chorium, hypercatalectum.
15. Tetrametrum claudum brachycatalectum.
16. Tetrametrum acatalectum claudum.
17. Tetrametrum cinædiambicum brachycatalectum.
18. Tetrametrum Satyricum colurum,
   ––◡– | ––◡◡◡ | ◡–◡– | ◡–
19. Pentametrum catalecticum.
20. Hexametrum catalecticum.
21. Heptametrum acatalectum.
22. Octametrum catalecticum.

---

[x] Sophronis mimos proſa oratione conſcriptos fuiſſe cum Scaligero ſtatuerunt Valckenærius ad Theocriti Adoniaz. p. 200. et Hermannus Ariſtot. p. 93. Contra Tyrwhittus ibid. p. 111. ἐμμέτρους fuiſſe contendit.

P. 31, 19. ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ. Dawesius Miscell. Critic. p. 62. "Videntur quidem viri eruditi tota via errasse, qui pedes in universum ἰσοχρόνους sive ἰσοδυνάμους statuerint, quorum tota quantitas sit æqualis. Contra enim mihi persuasum est illos duntaxat pedes a veteribus tanquam ἰσοχρόνους haberi solitos, qui in singulas itidem partes temporibus æquales secari possent, ita scilicet ut singulis longis vel singulæ itidem longæ, vel certe binæ breves responderent. En tibi pedum exempla cum ἰσοχρόνων tum ἀνισοχρόνων.

A			B			C		
Iambus	⏑	-	Trochæus	-	⏑	Spondeus	-	-
Tribrachys	⏑	⏑ ⏑	Tribrachys	⏑ ⏑	⏑	Dactylus	-	⏑ ⏑
						Anapæstus	⏑ ⏑	-

D			E		
Trochæus	-	⏑	Spondeus	-	-
Iambus	⏑	-	Amphibrachys	⏑ -	⏑
				⏑	- ⏑

"Habes utique linearum secantium A. B. C. utravis ex parte tempora non nisi æqualia, reliquarum vero D. et E. non nisi inæqualia. Percipis jam rationem decantati illius, ὁ τροχαῖος ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, sive ob quam in versu trochaico iambus, in iambico vicissim trochæus nusquam locum habeat. Quæ quidem, utcunque simplex sit, criticos tamen omnes videtur fefellisse. Hinc etiam ratio elucescit, cur amphibrachyn spondeo, adeoque dactylo et anapæsto pariter ἀντιπαθεῖν videre sit; sive cur pes iste in versu neque anapæstico, neque trochaico, nec denique iambico conspiciatur. Cujus tamen rei non solum rationem a nemine occupatam, sed ne ipsam quidem rem observatam memini. Est utique luce clarius, si totam pedum quantitatem spectes, trochæo iambum, spondeo, adeoque dactylo etiam atque anapæsto amphibrachyn esse ἰσοδύναμον.

"Observatæ τῆς inter iambum et trochæum ἀντιπαθείας rationem tentavisse quidem, sed parum assecutum esse video, multum licet in re metrica, Joannem King, dramatum aliquot Euripideorum editorem:" 'Quæri,' inquit, 'forsitan potest, cum in temporum paritate tanti sint poetæ, cur trochæus iambo temporibus par ex carmine iambico nihilo minus perpetuo excludatur. Id autem fieri videtur duabus de causis. Primo ipsa syllabarum dispositio et rei musicæ necessitas repugnat.' "Profecto si hic substitisset vir eruditus, haud scio annon videri posset id ipsum voluisse quod nos jam monuimus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit explicare." 'Iambus initio celer, in ultimo subsistit; trochæus e contra primo stat, mox impetu fertur; hic instar rotæ volubilior, ille tardior firmiorque: hic ab alto descendit, ille ex humili insurgit; in omnibus denique sunt dissimillimi: adeo ut facete Hephæstion, Τροχαῖος ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ. Secundo versum sibi proprium constituit iambus, versum

'sibi proprium constituit etiam Trochæus: et ambo diversis licet 'in locis eosdem adsciscunt pedes: jam vero si versus iambicus 'trochæos recepisset; si trochaicus iambos: quî alter ab altero 'dignosci potuisset? Nonne tanta confusio facta esset, quanta fieri 'potest maxima.' " Hæc ille. Juxta eam quam primo instituit " vir eruditus rationem, facile constabit dactylo non minus ana-" pæstum, quam trochæo iambum ἀντιπαθεῖν oportuisse. Quid " enim? Anapæstus initio celer, in ultimo subsistit; dactylus con-" tra primo stat, mox impetu fertur: hic instar rotæ volubilior; " ille tardior firmiorque: hic ex alto descendit, ille ex humili in-" surgit. Quæ tamen omnia non satis fuisse cur dactylo ana-" pæstus ἀντιπαθεῖ, exinde liquido constat, quod versus anapæsti-" cus dactylum non minus quam spondeum commodus ac patiens " receperit. Quæ secundo a viro erudito allata sunt, naturalem " inter iambum et trochæum ἀντιπάθειαν nihilo magis attingunt, " quam fabula, quod aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel " per se spectetur, recte se habet viri eruditi argumentatio: facile " enim ab invicem dignosci potuissent versus iambicus et trochai-" cus, si vel hic iambos, vel ille trochæos exclusisset. Utrumque " vero ad commodum satis discrimen neutiquam fuit necessarium. " Eccui enim obsecro non in proclivi est inter versum dactylicum, " cujusmodi est heroicus, et anapæsticum dignoscere? Atqui ver-" sus anapæsticus dactylum neutiquam excludit.

" Terentianum p. 84. ex emendatione nostra sic disputantem " reperimus:

Quid? non trochæus temporum est æque trium?
Est: sed trochæo longa prior est syllaba,
Brevis autem iambo: longa post: cui non potest
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente; quia fit hoc ionicum.
En cur iambo non trochæus serviat.

" Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu anapæstico " vel spondeo vel anapæsto dactylum subjungas, ionicum itidem " ἀπὸ μείζονος: si dactylo spondeum, ionicum ἀπ' ἐλάσσονος habe-" bis. Idcircone vero vel dactylus vel spondeus ex metro anapæstico " erit excludendus? Immo etiam in ipso versu iambico legitime " venit utriusque generis ionicus. Alterum utique videre est, quo-" ties vel iambum dactylus, vel spondeum tribrachys: alterum " quoties tribrachyn, ut alios casus omittam, spondeus excipiat.

Δουλον γενε̄σθαι̅ παρᾰ φρονουντος δεσποτου,
Κρατειν ὁ δαιμω̄ν ᾱλλᾰ τὸν ἐωνήμενον.
Κρατειν ὁ δαιμων αλλα τῶν ἐω̄νη̄μενον."

CAP. VI.

De Trochaico.

P. 33. VERSUUM Trochaicorum breviſſima ſpecies eſt monometer acatalectus, cujus exempla vide in Sophocl. Œd. Col. 1688. Euripid. Oreſt. 956. Frequentior eſt monometer hypercatalectus, quem *Pancratium* vocat Servius, Euripid. Oreſt. 987. 991. 1380. et alibi. Sophocl. Electr. 246. 247. Aj. 403. 404. niſi hos forte in unum aſynartetum conjungendos ſtatuas, quod in Aj. 401. factum. Sequitur dimeter brachycatalectus, ſive hemiolius, (v. p. 83.) qui in prima et ſecunda ſedibus trochæum vel tribrachyn neceſſario poſtulat. De ithyphallico, ejuſdem menſuræ verſu, agemus paullo infra. Exempla pete ex Sophocl. Œd. Col. 1224. Electr. 200. 475. 1086. 1421. Antig. 613. 1140. Trach. 140. 961. Aj. 626. Philoct. 680. Æſchyli et Euripidis loca omitto.

P. 33, 8. Dimetrum catalecticum *Euripideum* vocant Grammatici, quæ forma tamen ceteris tragicis minime fuit ignota; Soph. Œd. Tyr. 884. 886. 888. 1087. 1338. Col. 1054. 1483. 1694. Electr. 208. 478. 481. 1088. Antig. 362. 588. 591. 1139. 1142. Trach. 134. 634. 651. 958. Aj. 174. 405. Imo et ſyſtemate comprehendit Æſchylus Perſ. 114—125. Cretico, tanquam baſi, ante verſum noviſſimum poſito. Vide etiam Agam. 682—686. 1010—1015. Eumenid. 507—524.

Dimetrum acatalectum, quem *Alcmanium* vocat Servius, *Anacreontium* Plotius, omiſit Hephæſtio. Pulcherrima eſt Anacreontis oda apud Heraclidem Ponticum Allegor. Hom. p. 414. ab Horatio Carm. III. xi. 9. imitando expreſſa. Conſtat ex quatuor tetraſin, quarum uniuſcujuſque ultimus verſus prioribus eſt catalecticus. Synaphia negligitur, vv. 6. 7.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκεῖς δὲ
  μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν.
ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμι
  ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις,
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
  οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Hanc ſpeciem a Tragicis legitimo ſyſtemate comprehenſam nuſquam reperi. Sed uſurpat Ariſtophanes cum monometro ſive baſi ante verſum catalecticum, ut in Pace, 570.

ἀλλ᾽ ἀναμνησθέντες, ὤνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαίας,
ἣν παρεῖχ᾽ αὕτη ποθ᾽ ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ᾽ ἐλαῶν
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

Occurrit etiam catalecticis interpositis in Stropha et Antistropha Avium 1470. modo carminis istius artificium rite percipio; scilicet ut a Dimetro acatalecto incipiat, et a catalectico claudatur, interpositis primum duobus catalecticis, quos excipiunt totidem acatalecti, deinde tres catalectici cum tribus acatalectis.

Stropha.

πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυ-
μάστ᾽ ἐπεπτόμεσθα, καὶ
δεινὰ πράγματ᾽ εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας ἀ-
πωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδὲν ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.

Antistropha.

ἔστι δ᾽ αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόῤῥω τις ἐν
τῇ λύχνων ἐρημίᾳ·
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναριστῶσι καὶ ξύν-
εισι πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ᾽ οὐκέτ᾽ ἦν
ἄσφαλες ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ
πάντα τἀπιδέξια.

in Thesmoph. 536. sic distribue

τὴν παροιμίαν δ᾽ ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ,
μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

Vide etiam Equit. 284—302. Pac. 338—344. 650—655. Av. 385—399. 1552—1563. 1693—1700. Dactylum in quarta

ſede admiſit, niſi locus iſte corruptus ſit, Equit. 301. anapæſtum in ſecunda Equit. 299. Av. 388.

Dimetrum hypercatalectum, Servio *Bacchilidium*, habes Euripid. Oreſt. 1407. 1411. 1449. 1489. Soph. Antig. 849.

Trimeter brachycatalectus, Servio *Sapphicus*, extat Sophocl. Œd. Col. 1240. Trach. 650. Euripid. Oreſt. 1406. Phœn. 255. 317. Med. 634.

P. 34, 1. τρίμετρον καταληκτικόν. Hanc ſpeciem *Iambicum acephalum* vocat Terentianus p. 2437.

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic poteſt
Acephalos eſſe prima quando demitur,
Fierique primus pes et iſtic creticus.
Nam ſicut ille redditur trochaicus,
Sic verſus ante qui videtur integer,
Adeſt celer phaſelus ille quem vides
Quum demo primam, quod relinquo tale ſit:
Eſt celer phaſelus ille, quem vides,
Acephalus ergo, ſed trimetrus factus eſt;
Archilochus idem eſt uſus et tali metro.

vide Euripidis Oreſt. 140. 141. 1459. 1466. Med. 418. Helen. 171. Sophocl. Œd. Col. 1686. Pindar. Pyth. I. 8. &c.

"Trochaicos trimetros," inquit Bentleius ad Ciceronis Tuſcul. Diſp. III. 12. "neque Tragœdia neque Comœdia unquam agnovit." Ac pauca ſane quæ ex Ariſtophane exempla citat Hermannus (Lyſiſt. 1197. 1201. 1211. 1214. Veſp. 1064. 1095. Equit. 622. 623. 688. 689. ed. Brunck. ſc.) alia verſuum diſpoſitione commode amoveri poſſunt. Sed in Sophoclis Œd. Col. 1081. 1092. ſaniſſima videntur,

εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειάς.
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδόν.

Uſurpat Pindarus Olymp. III. 9. 27. VII. 35. Pyth. XII. 14. Iſthm. II. 8. Hanc formam *Sotadicum* appellat Servius.

Trimetrum hypercatalectum, *Sapphicum* Servio, habet Euripides Oreſt. 1397. 1399. 1512. Phœn. 170. 1057.

P. 34. τετράμετρον καταληκτικόν. Marius Victorinus p. 2530. *Tetrametri Trochaici quatuor traduntur genera hæc: Archilochium, item Tragicum, Comicum etiam, Satyricum. Volunt enim Archilochium eſſe, qui ex omnibus Trochæis conſtat: Tragicum autem quod plures Spondeos habeat, et ſit elatius; Comicum vero quod ſolutiones habeat complures—et præcipue dactylos et Anapæſtos. Satyricum quoque cum plurimas habeat, ut ſuperius, ſolutiones, frequenter tamen tribrachyn pedem.* Trochaicum tetrametrum catalecticum ex trimetro Iambico profluere, præfixo cretico, auctor eſt Terentianus Maurus p. 2434. et ſic etiam Rufinus p. 2710.

Creticon Archilochus trimetro ſuperaddidit ingens,

Adde Marium Victorinum p. 2573. Memineris autem eum a Tragicis trimetrum ſemper adhiberi, qui in prima ſede iambum, tribrachum, dactylum, vel ſpondeum, ſed anapæſtum nunquam, habeat; deinde qui quintum ſemipedem nominis verbive fine terminet. Sed optime omnium metri iſtius leges enucleavit Porſonus in Præfatione ad Euripid. Hecubam p. xlii. quo lectores ſtudioſos lubenter remitto. De dactylo ne a Comicis quidem, niſi in propriis nominibus, admiſſo ibid. xxi—xxiv. Addend. ad Hec. p. ult. Locum ex Sophoclis Philocteta 1402. mihi olim ſic emendandum monſtravit,

στείχωμεν. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

vocabulis εἰ δοκεῖ ad v. 1407. qui in edd. mendoſiſſimus eſt, relatis; ſic,

——ἀλλ', εἰ δοκεῖ
ταῦτα δρᾶν, ὥσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

P. 34, 6. Tetrameter Trochaicus claudus efficitur eadem fere ratione qua ſenarius Iambicus. Atilius Fortunatianus p. 2674. *Idem fecit Hipponax in ſcazonte quadrato, quod in trimetro—De quo plura dicere ſupervacuum eſt, cum omnia quæ accidunt trimetro ſcazonti, huic quoque accidere poſſint.* Exempla nunc ſubjiciam, quorum aciem ducat Ananius Athenæi VII. p. 282.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι.
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου.
ἡδὺ γ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρέας,
δέλφακος δ' ὅταν τραπέωσιν καὶ πατέωσιν ἐσθίειν,
καὶ κυνῶν αὔτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπέκων.
ὄϊος αὖθ' ὅταν θέρος τ' ᾖ, κὴχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθεὶς δοκέω μὲν καὶ μέσων νυκτῶν ἡδὺς
χἠμέρης.

Verſus tertius, quartus, et quintus trochæum habent ἐν παραλήγοντι, huic metro vix commode. In quarto pro ἐσθίειν nomen aliquod potius expectaſſem, quod ſignificationem τοῦ σταφυλὰς præ ſe ferret. Ejuſdem metri eſt Æſchrionis verſus ibid. p. 296. F. quem adfert etiam Euſtathius, ſed ἀνωνύμως, ut ſæpe alias, ad Il. B. p. 271, 27.=205, 33.

καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε.

Hipponax apud Erotianum v. ἀμφιδέξιος.

ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

quem verſum, ſed ultimo vocabulo carentem, laudat etiam Galenus T. V. p. 322. Valckenærium ad Hippol. 780. non intellexit Wakefieldus ad Sophoclis Trachin. 505. ed. Erdfurt.

Idem apud Strabonem VIII. p. 340. D. p. 495. ed. Oxon. Euſtath. Il. B. p. 305, 32=231, 16.

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρόν.

ibid. XIV. p. 636. D. 912, 25. Diogenes Laert. I. 84.
καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρέσσων.

P. 35, 6. Ithyphallicus verſus e tribus conſtat trochæis, ſed in tribrachum nonnunquam ſolutis: Terentianus Maurus p. 2423.

Ithyphallica porro dicarunt Muſici poetæ,
Qui ludicra carmina Baccho, verſibus petulcis,
Graio cum cortice phallo tres dabant trochæos,
Ut nomine ſit ſonus ipſo, Bacche, Bacche, Bacche.

Atilius Fortunat. p. 2698. *Ithyphallicum metrum de Trochaico eſt, nam ex tribus trochæis conſtat, quod ſit ſi ter* Bacche *dicas,* Bacche, Bacche, Bacche. *Dictum eſt autem inde quod in myſteriis Liberi Athenis vates ſtipitem rectum in modum faſcini tenebant, et qui hoc genere metri canant* φαλλοφόροι *dicebantur. Hoc et* Aſcronium *vocant.* Plotius p. 2649. *Ithyphallicum dictum quod hoc ſono cantantes Athenienſes Libero patri* φαλλὸν, i. e. *faſcinum virilem,* ἴθυνον, i. e. *ciebant, dicentes,*

εἶθι μ' ἰθύφαλλε.

Archilochus, Noſtro teſte, Ithyphallicum Dactylico tetrametro ſubjunxit. Exemplum aliud habes in Plutarcho II. p. 985. A.

πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἤπιος Ποσειδῶν.

ſed de hoc aſynarteto plura dicemus infra ad cap. XV. 2.

Pergit Hephæſtio—μετὰ ταῦτα ἐπήγαγον αὐτὸ ἰαμβείῳ. Athenæus XIV. p. 622. B. (v. Tyrwhitt. Ariſtot. Poet. ſect. 9.) οἱ δὲ ἰθύφαλλοι καλούμενοι, προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσιν, καὶ ἐστεφάνωνται (κιττῷ) χειρίδας ἀνθινὰς ἔχοντες. χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται ταραντῖνον καλύπτον αὐτοὺς μεχρὶ τῶν σφυρῶν, σιγῇ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον, λέγοντες,

ἀνάγετ', ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε.
ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
διὰ μέσου βαδίζειν.

Vetuſtiſſimum, quod nunc quidem exſtat, hujus metri fragmentum, judice et emendante Porſono, Ariſtophanis eſt apud Athenæum III. p. 91. C.

δάπτοντα, μυστίλλοντα, διαλείχοντά μου
τὸν κάτω σπαταγγήν.

Libri habent δαρδάπτοντα. Simile mendum e Babrii loco apud Suidam v. δάπτω MS. C. C. C. auctoritate eluit vir idem doctiſſimus, καὶ σπλάγχνα δάπτων. (cf. Suid. v. Πανθοίνην.) At neſcio tamen an illud Simonidis apud Etymologum M. p. 413, 25. vetuſtius, modo locum rite percipio,

οἷον τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο
ζῶον κάκιστον.

Athenæus XI. p. 497. C. Θεοκλῆς ἐν Ἰθυφάλλοις, οὕτως,
ἐθύσαμεν γὰρ σήμερον σωτήρια

πάντες οἱ τεχνῖται,
μεθ' ὧν πιὼν τοδὲ κέρας ὡς τὸν φίλτατον
βασιλέα πάρειμι.

Sed, ut Valckenærii verbis ad Euripid. Phœn. p. 809. utar, "carmen ithyphallicum unicum in suo genere debemus Athenæo VI. p. 253. hujus inprimis sospitatori Casaubono VI. c. xv. qui nonnulla reliquit corrigenda posteris." "Carmen," inquit Toupius emend. T. II. p. 616. "longe elegantissimum, et tum antiquitatis, tum adulationis Atticæ insigne monumentum." Demochares historiarum libro xxi. dixerat, Ἐπανελθόντα τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο, οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες· ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾖδον ὀρχούμενοι, καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς κ. τ. λ. Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισι,
ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
χἠ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ' ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς,
καὶ γελῶν πάρεστι.
σεμνὸν, ὅθι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός.
ὁμοῖος, ὥσπερ εἰ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κ' Ἀφροδίτης.
ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοὶ,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν·
σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.
εὐχόμεσθα δή σοι·
πρῶτον μὲν, εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.
τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς, ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
ὥσπερ ἡ παλαιά,
τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·

(Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πίλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόῤῥω·)
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μὴ
Οἰδίπου τίν' εὗρε,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ καταχρημνιεῖ,
ἢ πεινῆν ποιήσει.

Ultimus verſiculus nondum ſanitati reſtitutus eſt. MS. optimus habet ἢ σπεῖνον ποιήσει.

Speciminum agmen claudat Theodoridas in Analectis Brunckii T. II. p. 43. et ipſe manifeſtis vitiis inquinatus;

Μνασάλκειος τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα,
τῶ 'λεγειοποιῶ.
ἁ Μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ἧς ἀποσπάραγμα.
κενά τε γάρ τοι κἀπιλακυθίστρια,
διθυραμβοχῶνα.
τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόη,
τύμπανόν γ' ἐφύση.

Metrum Phallicum ſæpe cum Phalæcio confuſum eſt. Vide Daweſii M. C. p. 24. ſeqq. Etymol. M. p. 786, 56. Φάλαικον ποίημα αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενον. Lege φαλλικόν. Terentianum Maurum correxit ibidem Sylburgius. Veterum nonnulli, quod ad nominis ipſius rationem pertinet, per dipthongum ſcripſere εἰθύφαλλον. Euſtathius Od. A. p. 1413=50, 51. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὃ δηλοῖ, φησὶν, αἰδοῖον ἐντεταμένον, καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, καὶ ἑταιρικὸν δὲ, τουτέστι φίλον ταῖς ἑταίρεσιν, αἳ καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείουσαι, φησὶ, τὸν φάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Παυσανίας δὲ διὰ διφθόγγου γράφων καὶ αὐτὸς, φησὶν, ὅτι εἰθύφαλλος αἰδοῖον, καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ᾠδὴ ὑπόκειος.

P. 36, 5. Tetrametrum brachycatalectum *Sotadicum* vocat Servius. Vide infra ad cap. XI. p. 63, 13.

P. 36, 14. κωμικοὶ συνεχῶς. " Comicos quos maxime innuerit " Hephæſtio haud ſatis mihi compertum eſt. Is certe quem unum " hæc ætas integriorem habet, ne ſemel quidem dactylum in im- " pari ſede collocavit. Quod ſi qui loci erant, in quis collocaſſe " videretur, eos Brunckii ſagacitate jam purgatos accepimus; ut " Veſp. 749. in Avibus 788. ubi etiam nupera editio ἐκπτόμενος, " ſed nihil admonitum, Brunckii an libri Ravennatis lectio ſit. " Sed Eupolin ſcimus alioſque longe negligentius in menſura ob- " ſervanda verſatos, ut mireris Ariſtophanem tanto ſtudio illa vi- " taſſe, quæ ferri tamen ab Atticis auribus animadverteret. Ne-

" que enim falsus est Hephæstio dactylum comicis in imparibus
" locis tribuens. Sic Epicharmus apud Athenæum p. 374. E.

τοῖς Ἐλευσινίοις φυλάσσειν δαιμονίως ἀπώλεσας.

Hermannus de Metris p. 114, 115.

CAP. VII.

De Dactylico.

P. 38, 8. DACTYLICUS hexameter catalecticus in disyllabum, sive heroicus, cujus schemata præcipua vel pueris notissima sunt, sibi proprias habet τομὰς, sive cæsuras, eleganter et dilucide Terentiano Mauro p. 2419. enarratas;

Has autem leges heroicus omnis habebit;
Quum post duos pedes relicta syllaba est,
Si plenum absolvet verbi, vel nominis instar,
Orationis ista vel quæ pars erit:
Hoc πενθημιμερὲς *medium de quinque vocatur,*
Hanc et τομὴν *dixere; forma talis est:*
Tityre tu patulæ, | *concludit syllaba nomen,*
Duos pedes secuta, quæ sit semipes.
Talis in heroo laudatur regula versu,
Locumque primum possidet, quia prima sit.
Nec minus hanc laudant quæ dat mensura secundam,
Post tres pedes ut una nomen terminet.
Hanc ἑφθημιμερὴν, *numeri de parte, vocarunt,*
Quia tres pedes et una septem dividunt.
Inde tuo pater Æneas | *exemplar habebis;*
Post tres pedes reperta, nomen integrat.
Horum si nihil est, specta ne forte trochæus
Sit tertius, finemque det vocabulo:
Infandum regina | *datur locus ecce trochæo,*
Quem post duos pedes videmus tertium.
Nec vitium medio in versu deprensus habebit,
Quem dactylum secuta faciet syllaba:
Nam sequitur regina jubes: *prior inde trochæum*
Iü *brevis secuta reddit dactylum.*
Res *hinc quæ remanet, connectit cætera versus*
Membra; at trochæus tantum erit novissimus.
Et quartum tradunt simili ratione trochæum,
Exemplum at ejus vix sed ipsi conlocant:
Namque ex prædictis pæne est, ut regula quævis
Inventa versum comprobet; quem, si vacet,

Quandoque ut quartum contingat habere trochæum,
Exemplar ejus tale confici potest,
Quæ pax longa remiserat, arma | novare parabant:
Quartus trochæus arma *fit, rarum est tamen.*
Harum si nulla est species deprensa, magistri
Versum recusant, nec vocant heroicum.

Marius Victorinus p. 2508. *Incisiones etiam versuum quas Græci* τομὰς *vocant, ante omnia in Hexametro Heroico necessario observandæ sunt. Omnis enim versus in duo cola formandus est, qui Herous Hexameter merito nuncupabitur, si competenti divisionum ratione dirimatur. Sex enim pedum percussio versum quidem Hexametrum, non tamen Heroum, quem Epicum, si legem incisionis non tenuerit, faciet. Quarum prima Penthemimeres Tome dicitur, cum post duos pedes sequens syllaba plenam orationis partem distinguit, cujus exemplum erit,*

Quam Juno fertur.

Verbum enim post duos pedes concludit ac determinat syllaba, quæ in metro semper habetur, ut sequens sermo ab integra parte orationis incipiat. Geminata autem penthemimeres Tome versum pentametrum complet, ut,

Quam Juno fertur, quam Juno fertur.

Secundam divisionem ἑφθημιμερῆ *Græci dixerunt, quæ tribus pedibus emensis, adjicit syllabam, completque sensum, quacunque orationis particula. Huic, sicut et superiori, nomen inditum ex eo est, quod tribus pedibus et una syllaba, id est, semipede, quæ in arsi et thesi septem motus efficiunt, versum dividat. Cujus exemplum erit,*

Quam Juno fertur terris.

Nam post tres pedes suprema ris *syllaba sensum complet. Erunt igitur hæ duæ principales Tomæ, ut dictum est, Heroici versus incisiones, quibus similiter et Iambici trimetri dividuntur. Sed his in Heroo duæ aliæ accedunt. Nam si harum neutram inveneris, tertium Trochæum in versu conquires; id est Penthemimeren disyllabo clausam, ut est,*

Infandum regina.

Nam percussis duobus pedibus, tertius pes Trochæus est, gina, *cui conjuncta brevis* ju, *secundum legem versus hexametri dactylum complet;* bes *autem syllaba, et sensum superioris coli integrat, ut fiat hephthemimeres, et sequentis pedis initium inducit. Eodem modo et quartus Trochæus accipietur, qui raro admodum reperietur, ut est,*

Quæ pax longa remiserat, arma | novare parabant.

Quartus pes Trochæus, arma, *vide Hephthemimerem disyllabo clausam, ut supra, cui annexa brevis* no *syllaba Dactylum lege Heroici versus implet. Harum si nullam in Hexametro speciem inveneris, Heroum versum jure ac merito negabis. Nonnunquam autem evenit, ut in eodem versu plures incisiones, id est, Penthemimerem, et Hephthemimerem, et eam quæ quarta cæsura partem orationis terminat (quam Bucolicon Græci dicunt) reperiamus, ut*

Arma virumque cano Trojæ qui primus aberis.

Nam jæ qui *pes in versu quartus eam divisionem explicat, quam Bu-*

ÿolicon vocari dictum eſt, ſub qua pedum percuſſione ſenſus impletur. Nam Bucolici metri hæc lex eſt, quam per omne opus ſui carminis Theocritus Syracuſanus obſervat, exceptis paucis verſiculis. Adde Diomedem p. 496. A. Gellium XVIII. 15. Alias cæſurarum ſpecies commemorat Hermannus De Metris p. 270. Rem fuſius atque eruditius perſequitur in præclaris ad Orphica annotationibus p. 692. ſeqq. unde pauca quædam huc transferre non erit inutile: "Cæ-"ſuram ſupra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime "placuiſſe, quæ eſt in prima tertii pedis ſyllaba,

μῆνιν ἄειδε θεά.

"qua illi quidem ita ſunt uſi, ut non modo ſæpe trochæum iſto "in loco ponerent,

ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα.

"ſed plurimas etiam alias admitterent inciſiones. Quanquam "illa prior cæſura, quæ in prima eſt tertii pedis ſyllaba, princi-"patum obtinuit.—Sed in magna illa cæſurarum varietate, quam "habet verſus heroicus, una præcipue inciſio eſt, quæ quia vim "et robur numerorum debilitat, a melioribus poetis improbata "eſt. Eam dico, quæ habet trochæum in pede quarto,

Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

"Hanc igitur non niſi rariſſime admiſerunt."

A veteribus Grammaticis obſervatum fuit, poſt quintum verſus heroici pedem interpunctioni non eſſe locum. Scholiaſtes Harleianus ad Hom. Od. B. 77. Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ προτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, Χρήματ' ἀπαιτίζοντες.] Προτιπτυσσοίμεθα μετὰ τοῦ ρ. δηλοῖ δὲ τὸ στερνιζοίμεθα. ἢ ἀχώριστοι γενοίμεθα. καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς ὑποστίζειν εἰς αὐτό· τὸ δὲ μύθῳ τοῖς ἑξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωϊκοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται. Præcepti hujus rationes acutiſſime, ut ſolet, exponit Bentleius in nota ad Lucanum I. 231. a Porſono laudata. "In verſu heroico raro admodum fit "diſtinctio plenior pauſa, vel clauſula, in pede quinto; ſed ubi-"cumque illud fit, tum quia in legendo vox ob coli finem de-"primitur, et in θέσει eſt, ea erigenda eſt in priore ſyllaba pedis "ſexti; idque ex arcana muſices ratione, quam, qui aurem habet, "admonitus a me, facile deprehendet. Hanc ejus ſyllabæ eleva-"tionem ut conſequantur Poetæ, conficiunt pedem ſextum ex "duobus monoſyllabis, eo enim pacto vox in quinto pede demiſ-"ſior, in ſexto neceſſario extollitur. Vide modo hæc Virgiliana: "Ecl. VII. 35.

Nunc te marmoreum pro tempore fecimus: at tu.

Æn. III. 695.

Occultas egiſſe vias ſubter mare; qui nunc.

"Vide Æn. XII. 526. V. 372. 624. 713. Lucani VI. 700.

"Vides hic vocem Monoſyllabi virtute extolli; quod eo juſtius "fit, cum Monoſyllabon repetitum eſt, et majorem inde Emphaſin "adipiſcitur, ut in his Maronis, Ecl. V. 83.

Nec *percuſſa ſonant fluctu tam litora,* nec quæ.

VI. 39.

Incipiant silvæ cum *primum surgere*, cumque.

Georg. I. 80.

Ne *saturare fimo pingui pudeat sola*, neve.

Ibid. 223.

Debita quam *sulcis committas semina*, quamque.

" Atque hac repetiti verbi potestate nonnunquam et disyllabon
" pedem ultimum obtinet; ut noster Pharsal. VII. 350.

Ipsi *tela regent per viscera Cæsaris*, ipsi.

Virgil. Æn. V. 633.

Nulla*ne jam Trojæ dicentur mœnia*, nusquam.

" Hic enim *nulla* et *nusquam* repetitionis vim obtinent, sensu, non
" syllabis, convenientia. Non dicam tibi ad has leges Poetas cæ-
" teros numerorum studiosos accommodare se. Ipse tibi credes,
" cum rem cognoveris."

De licentiis carminum heroicorum, quarum præcipuæ sunt productiones ob cæsuram, et frequentior hiatuum usus, consulendus est omnino Hermannus in notis ad Orphica loco supra citato. Eustathius recenset quinque hexametrorum vitia, de quibus monitum est alibi.

Deinceps de altera hexametrorum specie quæramus, quam Grammatici Βουκολικὴν ideo vocant, *quia Theocritus*, inquit Diomedes p. 496. *auctor bucolici carminis hac plurimum esse usus creditur.* Terentianus Maurus p. 2430.

Pastorale volet quum quis componere carmen,
Tetrametrum absolvat, cui portio demitur ima,
Quæ solido a verbo poterit connectere versum;
Bucolicum siquidem talem voluere vocari.
Plurimus hoc pollet Siculæ telluris alumnus:
Ne Græcum immittam versum mutabo Latinum,
Dulce tibi pinus submurmurat, | en tibi pastor
Proxima fonticulis, et tu quoque | dulcia pangis.
Jugiter hanc legem toto prope carmine servat.
Noster rarus eo pastor Maro, sed tamen inquit,
Dic mihi, Damœtas, cujum pecus | an Melibœi?
Non, verum Ægonis, nuper mihi | tradidit Ægon.

Wartonus in diss. de Poesi Bucolica p. 36. " In pangendis ver-
" siculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus;
" ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum tetrametrum
" fiat. Cujus constructionis sunt omnes Idyllii primi, exceptis
" viginti et septem. Omnes etiam secundi, præter novem. Ex
" hac circumstantia concludit Heinsius illa carmina mera esse bu-
" colica: cum longe alius sit carminum cursus in *Ptolemæo* v. g.
" et *Charitibus*. Hac de re ita statuit Valckenaer. in epist. ad
" Rover. p. 15. ' Versum dactylicum dici debere Bucolicum, si
' duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, qui clau-
' deretur dactylo, terminante partem orationis atque adeo Alc-

'manicus.' "Porro laudatur Bucolicum carmen, certe numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat."

Hexametros in tragœdia admodum raros esse notat Tyrwhittus Aristot. Poet. p. 217. Plures indicat Hermannus ad eundem scriptorem p. 134. Observandum autem Tragicos hosce hexametros nonnunquam acatalectos reperiri, ut Euripid. Suppl. 279.

πρὸς σὲ γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
ἅντομαι, ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ, καὶ χέρα δειλαίαν.

media vocis δειλαίαν corripitur. cf. supra p. 216.

Quod ad Comicos, Aristophanes adhibet in fine Ranarum;

πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
κεἰς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,
τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

Cratinus sæpius usurpasse videtur, ut in fabula inscripta Ὀδυσσεῖς, apud Athenæum III. p. 99. F. Priscian. XVIII. p. 1214.

ἧσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν,
πύον δαινύμενοι, κἀμπιμπλάμενοι πυριάτῃ.

Posteriorem versiculum, neque in Athenæo, neque in Prisciano exstantem, hic subjunxi, Porsono monente, ex Schol. Aristoph. Vesp. 708. ubi sine ullo auctoris indicio exhibetur. Ex eadem scena, ex eadem fortasse oratione, quæ Cyclopis fuisse videtur Ulyssem et comites ejus compellantis, derivati erant, qui sequuntur ex Athenæo IX. p. 385. C. D.

ἀνθ' ὧν πάντας ἑλὼν ὑμᾶς, ἐρίηρας ἑταίρους,
φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας,
εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην, κᾆτα σκοροδάλμην
χλιαρὸν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων
ὑμῶν φαίνηται, κατατρώξομαι, ὦ στρατιῶται.

Ulyssis ad Polyphemum sunt verba X. p. 446. B.

τῆ νῦν τόδε,
πῖθι λαβὼν ἤδη, καὶ τοὔνομα μ' εὐθὺς ἐρώτα.

Alia exempla, ne nimius sim, sciens prætermitto.

P. 38, 12. Pentameter catalecticus in disyllabum, quem cum Nostro *Simmieum* vocat Plotius, Servio *Stesichorius* dicitur, nisi et ibi potius reponendum statuas *Simmieum*. Auctor quoque est Plotius hujus metri sedem quintam plane indifferentem esse, quippe quam pes quivis disyllabus implere queat. Notandum est autem unum tantummodo exemplum ab eodem Plotio reperiri, idem scilicet quod in contextu posuerat Hephæstio.

E Tragicis Æschylus hac mensura usus, Eumen. 373. systema Trochaico dimetro catalectico concludit;

δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναί,
τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι

ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὀρχησ-
μοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός.

Vide etiam Antistropham. Trochaico itidem dimetro catalectico præfecit Aristophanes Ran. 830. 837. 844. 851. Recte enim disposuit Brunckius. cf. hujus ed. 816. 820. 824. 828. Ithyphallicum prægreditur Nub. 459. ed. Brunck. Sophoclis Antig. 339—342. sic restituendos voluit Hotchkisius,

ἄφθιτον, ἀκαμάταν, ἀποτρύεται, Tetrametrus.
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεί-
ῳ γένει πολεύων.

Euripid. Troad. 843.

καλλιγάλανα τρέφεις· Πριάμοιο δὲ γαῖαν
Ἑλλὰς ὤλεσ' αἰχμά.

Bacch. 168. recte edidit Brunckius,

κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα.

P. 38, 15. Tetrametrum catalecticum in disyllabum Archilochus in Epodis dactylico hexametro subjunxit; quem postea imitatus est Horatius. Terentianus Maurus p. 2430.

Hexametro duo quando pedes primi retrahuntur,
Ut sermo expletus partes non occupet ambas,
Tetrametrus remanet versus, ceu subditus hic est:
Cantabunt mihi | Damœtas et Lyctius Ægon.
Cantabunt mihi *quum demsi, pars cætera restat*
Damœtas et Lyctius Ægon.
Talis carminibus Flacci reperitur epodos,
Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Ephesum, bimarisve Corinthi &c.

Hunc tetrametrum Plotius *Anacreontium* nuncupat p. 2638. *Anacreontium tetrametrum dactylicum a tetrametro Bucolico hoc differt, quod illud quidem octo schemata habet, et quartum pedem semper dactylum, hoc vero monoschematistum. Nam semper tribus dactylis percutitur, et quarto pede spondeo. Cujus metri exemplum Græcum est,*

Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

Marius Victorinus p. 2518. *Tetrameter in dactylum desinens Alcmanicum, in spondeum vero Archilochium metrum efficit.* Alcmanis exemplum præbet Hephæstio p. 40. Vide et Athenæum X. p. 416. C. XI. p. 499. A. Tetrametros tam catalecticos in disyllabum, quam acatalectos, in Tragicorum Choris, Aristophane, et Pindaro, aliquoties deprehendet Lector studiosus.

Trimeter catalecticus in disyllabum reperitur Sophocl. Trachin. 112.

πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος
ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
εὐρεῖ κύματα πόντῳ.

vide ejusdem fabulæ 501. 503. 511. 513. Hanc speciem *Alcmanium* vocat Servius.

P. 39, 8. πενθημιμερεῖ. Hac penthemimeri in melicis sæpe utuntur Tragici. Euripides Troad. 1101. quinque continuas exhibet. Archilochum in Epodis secutus est Horatius Carm. IV. 7. Terentianus Maurus p. 2422.

Nec tantum hexametris geminam subjungere partem
Dactylicam mos est: sæpe semel posita,
Præmisso hexametro dulcem subnectit epodon:
Talis epodus erit,
Tibia docta precor tandem mihi dicere versus
Desine Mænalios.
Hoc doctum Archilochum tradunt genuisse magistri:
Tu mihi, Flacce, sat es,
Diffugere nives, redeunt jam gramina campis,
Arboribusque comæ.

Observat Hermannus hoc metrum in Pindari carminibus nunc primo, nunc secundo loco spondeum habere, sed nunquam utroque simul; quod et in Tragicis fortasse verum.

P. 40, 1. Ἑφθημιμερεῖ. Hæc forma Tragicis parcius usurpata est, sicubi tamen occurrit, ad sequentem normam præcipue dirigitur;

- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | -
Euripid. Orest. 181. σῖγα φυλασσομένα στόματος.

- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - - | -
Ibid. 1254. πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

Hic loci inserendus videtur tetrameter hypercatalectus, Servio *Alcmanius*, cujus exemplum habes Soph. Aj. 224. 248.

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν.
ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον.

P. 40, 3. ἀκαταλήκτων. Acatalectorum plures commemorant species Grammatici Latini. 1. Dimetrum, quem Servius et Plotius p. 2640. *Hymenaicum* vocant. Plotii verba sunt, *Hymenaicum Dimetrum dactylicum Sapphicum monoschematistum est. Semper enim duobus dactylis constat.* Exemplum, quod profert, extra dubitationem corruptum est. 2. Trimetrum. Marius Victorinus p. 2518. *Trimetrus acatalectus, qui e tribus,*

Cui non dictus Hylas puer.

hoc ἡμιεπὲς dicitur, quo Simonides frequenter usus est. Plotius p. 2639. *Hemidexium trimetrum dactylicum, tribus dactylis constans, ut,* Εἶπε τὸν Ἀρχιλόχου τάφον. 3. Pentametrum, Servio *Simonideum*, cujus exemplum profert Plotius, sed mendosissime editum. 4. Hexametrum, Servio *Ibycium*.

P. 40, 12. δακτυλικά. Versus dactylicos hexametro prolixiores non commemoravit Hephæstio. Servius quatuor recenset species.

1. *Hexametrum hypercatalectum, Alcmanium.* 2. *Heptametrum catalecticum, Stesichorium.* 3. *Heptametrum acatalectum, Ibycium.* 4. *Heptametrum hypercatalectum, Ibycium.* Marius Victorinus p. 2519. *Inter hæc, ne ignorasse videar, non prætermiserim, quod ferunt apud auctores exempla reperiri, quibus ostendant Hexametrum Dactylicum usque ad Octametrum disyllabo terminatum processisse, ultra quam proceritatem nihil in eodem scrutandum est.* Heptametri sunt catalectici in disyllabum Æschyl. Perf. 864. 6. 871. 3. Vide Burneii Chor. Cant. p. 40.

VII. 3. p. 40, 13. De Metro Æolico verba Terentiani supra protulimus, p. 43. quibus vix necesse puto hic insuper adjicere Marium Victorinum p. 2559. Plotium p. 2636. Servius p. 1824. Eulogiacum *constat primo pede disyllabo quolibet et quatuor dactylis.* Ubi ipse multo ante conjeceram *Æolicum*, quam in manus meas casu delata esset elegantissima Santenii editio. Dactylici Æolici pentametri specimen præbet Theocritus Id. XXIX. Alcæus apud Aristophanem Vesp. 1227.

ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος τὸ μέγα κράτος,
ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

ubi spondeus primum locum occupat. Horum vero Æolicorum carminum indolem atque artificium percipies ex singulari isto perfectissimoque exemplo ab Hephæstione dato p. 42. 43.

ἱρος | δ' αὖτε μ' ὁ | λυσιμε | λης δονεῖ
γλυκυ | πικρον α | μαχανον | ορπετον.
Ατθι | σοι δ' εμε | θεν μεν α | πηχθετο
φροντισ | δην επι | δ' Ανδρομε | δαν ποτη.

De Æolicis carminibus in genere consulendus Bentleius post Horatium p. 710.

VII. 3. p. 43, 3. De versibus Logaœdicis hæc Marius Victorinus p. 2560.

His Logaœdiaci metri speciem, quæ et Enoplius *et* Archebulius *dicitur, non absurde conjunxerim adæque dactylici metri sobolem, scilicet cum Trochaica basi versus clauditur duobus vel tribus vel quatuor dactylis præeuntibus, prout carminis mensura aut ratio exegerit; cujus generis est etiam hoc, quod ex duobus dactylis et duobus connectitur Trochæis, et appellatur Alcaicum decasyllabum,*

- ∪ ∪ | - ∪ ∪ || - ∪ | - ∪

Item e tribus dactylis, et duobus Trochæis,

- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ || - ∪ | - ∪

rursus e quatuor, et duobus trochæis,

- ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ | - ∪ ∪ || - ∪ | - ∪

quæ species et in anapæstico versu reperietur, ita duntaxat, ut postrema ejus clausula Bacchio a brevi incipiente terminetur, et pro anapæsto nonnunquam spondeus ponatur.

De Alcaico Logaœdico nonnulla dicemus infra ad Cap. XIV. 3.

Occurrit Euripid. Hec. 946. Alceft. 603. Iph. Taur. 1105. Ion. 1068. Æfchyl. Prom. 132. et alibi. Reftituendus eft Sophocl. El. 1069. 1080.

Ibid. 10. Praxilleum habes Sophocl. Antig. 134.

ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντα λωθεὶς
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ.

CAP. VIII.

De Anapæftico.

SEQUENTIA loca ex Grammaticis Latinis decerpta carminum anapæfticorum indolem tironibus planam facient. Atilius Fortunatianus p. 2691. *Dactylico contrarium eft Anapæfticum metrum, huic naturale catholicum eft partes orationis fingulis pedibus terminare; hic enim verfus optimus eft. Secundus ab optimo qui fyzygias parte orationis finit. Nam ficuti in cæteris metris vitiofum eft fi finguli pedes partem orationis finiant, ita hic bonum eft quod in aliis contrarium. Recipit pedes, fuum fcilicet anapæftum, dactylum et* [a]*fpondeum, raro et* [b]*proceleufmaticum, hos omnes omnibus in locis.* Marius Victorinus p. 2520. *Anapæfticum metrum originem trahere a Rhythmo dactylico in dubium non venit, cum iifdem temporibus uterque eorum fyllabifque fubfiftat: unde a quibufdam* ἀντιδάκτυλος *dicitur. Siquidem Dactylus e longa et duabus brevibus, Anapæftus e duabus brevibus et longa digefti, fitu ordinis tantum difcrepare videantur. Dehinc, quod detracta per* ἐπιπλοκὴν *Heroo Dactylico prima longa, reliqui pedes in Anapæftum reformentur in eo dumtaxat verfu, qui quinque continuis per ordinem Dactylis currit: ut*

At tuba terribilem fonitum procul ære canoro.

Detracta enim at *fyllaba, qua primus in verfu dactylus conftat, erunt reliqui pedes Anapæfti, fic,*

Tuba terribilem fonitum procul ære canoro.

Recipit autem id metrum pedes quatuor fpatio temporum pares, fyllabarum numero difpares, Spondeum, qui eft Anapæfti collectio, Dactylum,

---

[a] Terentianus Maurus p. 2423. *Mirum tibi nec videatur Spondeon ineffe anapæftis: Rex et dominus prior ipfe eft, Hic advena fumptus, et hofpes: De fœdere temporis æqui Quotiens locus expetet, ultro Reddet fua jura priori.*

[b] In Æfchyli Perf. 926. (931.) Brunckius edidit ex MSS.

αἰνῶς | αἰνῶς | ἐπὶ γόνυ | κέκλιται.

Anapæftici videntur etiam ejufdem fabulæ 937. 938. (931. 932.)

κακοφάτι | δα βοὰν | κακομέλε | τον ἰάν.

Ariftoph. Nub. 913.

διὰ σὲ δὲ | φοιτᾶν.

Proceleusmaticum, et eundem Anapæstum in quacunque sede. Nam cum omnes numero-temporum quatuor comprehendantur, tamen divisione longarum vel conjunctione brevium, cum longæ in breves colliguntur, inter se variantur, et cum diversis vocabulis nuncupentur, ejusdem fere generis existunt. Nonnulli in ultima bujus sede Ionicum minorem recipiunt, ea ratione qua in fine metrum omne varie claudatur; debinc quod etiam ab auctoribus studio novitatis, quædam adjiciantur et detrabantur contra quam ratio veteris disciplinæ permittit, quod et in cæteris metris datur agnoscere. Nam et Iambus in clausula invenitur et appellatur Archebulium. At si trisyllabo pede sui dumtaxat generis terminetur, adæque Archebulion, sed integrum: nam prius, in quo Iambus, ἀπόκροτον *dicitur. Volunt enim sicut Dactylicum Trochæo ultimo, ita Anapæstum nonnunquam Iambo concludi, si quidem Dactylus ut Trochæus a longa incipiat, Anapæstus autem ut Iambus desinat, quo sit sonorus. Percutitur vero versus Anapæsticus præcipue per dipodiam, interdum et per singulos pedes. Est autem Percussio cujuslibet metri in pedes divisio Exemplum erit Tetrametri Catalectici, quod est in Anapæsticis, nobilis ille versus,*

Alius cithara sonituque potens volucres pecudesque movere.

Item,

Admota labris tuba terribilem sonitum dedit ære canoro.

Quod genus frequens est apud Aristophanem. Unde et Aristophanium vocatur: non quia conditor ejus idem fuit, nam et Æschylus et Cratinus et alii priores usi sunt eo, verum quia plurimus in boc metro Aristophanes est.

Postrema hæc citat Hemsterhusius ad Aristophanis Plutum p. 141. cum hac nota; "*Æschyli* quæ partes hic esse possint mihi "non liquet; quam ob rem aut *Aristoxeno Selinuntio*, aut *Epicharmo* locum illum potiori jure deberi persuasum habeo." Vox *Æschylus* haud dubie mendosa est, parum tamen feliciter excogitata est Viri eruditissimi correctio. Aperte enim legendum *Eupolis*. Ipse Victorinus non multo post p. 2523. *Nostri enim in modulandis metris seu rbytbmis, veteris comœdiæ scriptores sequi maluerunt, id est, Eupolin, Cratinum, Aristopbanem.* Simile mendum ex eodem Victorino eluendum est p. 2580. ubi verba fere repetit paullo ante prolata, *Accedit bis etiam illa Anapæsticorum species de fonte Dactylici versus veniens, apta admodum Comicis,* Ἀριστοφάνειος *nuncupata est, non quia conditor ejus Aristopbanes fuit, nam et Æschylus* (lege *Eupolis*) *et Cratinus priscæ comœdiæ scriptores ea usi sunt, sed quia plurimus in boc metro Aristophanes invenitur.* Tetrametros catalecticos vocat, κατ' ἐξοχὴν, ἀναπαίστους Aristophanes Equit. 502. Avib. 685. Pac. 734. Et Eupolin hoc metro usum esse testatur locus elegantissimus a Plutarcho servatus T. II. p. 662. D. Macrobio Saturn. VII. 5. Chorus Caprarum loquitur,

Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τε,
πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔτ' ἄλλα,
οἷον κύτισον, φάκον εὐώδη, καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον,

κότινον. σχῖνον, μελίαν, πεύκην, ἀλίαν, δρῦν, κιττὸν, ἐρείκην,
πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, κισθὸν, φηγὸν, θύμα, θύμβραν.

In ejusdem fragmento apud Suidam v. ἀγῆλαι, lege obiter ex emendatione Porsoni,

ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς τούτοις ΤΑΣΔΙ ΤΑΣ εἰρεσιώνας
καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεσθα.

Veterem lectionem τὰς διττὰς a Ruhnkenio, locum hunc tractanti ad Timæum p. 5. relinqui intactam, est profecto mirabile.

Tetrametrorum leges enucleate exposuit Porsonus in præfatione ad Hecubam p. xlvi. iterumque iterumque perlegendus. Formas eorum præcipuas ex subjecto schemate elicias,

```
  1       2       3       4        5       6       7
⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – || ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ – | –
  – – |   – – |   – – |   – – ||   – – |   – – |       |
– ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ |       || – ⏑ ⏑ |       |       |
```

et nota cæsuram post quartum pedem semper inviolatam servari. Quod mox ait Noster p. 46, 4. anapæstum aut spondeum in septima sede indifferenter adhiberi, non sine cautione quadam accipi debere monet Brunckius ad Aristoph. Vesp. 349. "Nusquam Aristophanes "in tetrametris anapæsticis syllabam catalecticam spondeo subjicit. "Hanc sibi licentiam sumsisse Cratinum testatur Hephæstio, sed "nihil tale de Aristophane dicit. Alia quæ adducit istius metri "exempla e Doricis poëtis petita sunt, quorum inventum fuisse vi-"detur: nec adeo temere metrum ipsum *Laconicum* appellatum "fuit." Jure autem *Laconicum* nominatum fuisse ex locis deinceps subjectis satis patebit. Polycrates in Laconicis de secunda Hyacinthiorum die, apud Athenæum IV. p. 139. E. τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θέα ποικίλη, καὶ πανήγυρις ἀξιόλογος, καὶ μεγάλη. Παῖδές τε γὰρ κιθαρίζουσιν, ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι, καὶ πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες, ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ' ὀξέος δὲ τόνου τὸν θεὸν ᾄδουσιν. Cicero Tusc. Disp. II. 15. *Spartiatarum mora procedit ad tibiam, nec adhibetur ulla sine anapæstis pedibus hortatio.* Marius Victorinus p. 2522. *Idem et* ἐμβατήριον *dicitur, quod est proprium carmen Lacedæmoniorum. Id in præliis ad incentivum virium per tibias canunt, incedentes ad pedem, ante ipsum pugnæ initium.* De spondeo ante syllabam catalecticam vide eundem p. 2546. 2560. Plotium p. 2653. Etiam in dimetro catalectico Tyrtæus apud Dionem Chrysost. II. p. 51. in Analectis Brunckii T. I. p. 53. Ἔτι δὲ οἶμαι τὴν παρακλητικὴν οἷα τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων, μάλα πρέπουσαν τῇ Λυκούργου πολιτείᾳ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις,

ἄγετ' ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι πατέρων πολιῆται.
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβαλέσθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως βάλλοντες,

μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾶς Σπάρτας.

modo verſus iſti re vera Tyrtæum habeant auctorem.

Dimetros acatalectos, ſpeciem longe uſitatiſſimam, ne verbo quidem attigiſſe Hephæſtionem nemini non permirum accidit. Ac ſane cum ob hanc, tum ob alias quoque cauſſas nunquam ſatis dolendum eſt eos tam breviter a Porſono in Præfat. tractatos fuiſſe. Meum non eſt rem a tanto viro quaſi in medio relictam ad umbilicum perducere; proferenda tamen ſunt nonnulla, ex ipſius magnam partem obſervationibus petita, quibus rite perceptis, mediocrem ſaltim hujus metri notitiam tirones adipiſci queant.

Syſtemata itaque legitima cum proprio pede omnibus locis indifferenter adhibent dactylum et ſpondeum; ſed rariſſime proceleuſmaticum; rariſſime etiam anapæſto dactylum præficiunt. Sophocl. Aj. 205.

νῦν γὰρ ὁ | δεινὸς ὁ | μέγας ὠ | μοκρατής.

Euripid. Alceſt. 80.

ὅστις ἂν | ἐνέποι | πότερον | φθιμένην.

In Hippol. 1381. forſan legas ὑπέρσχων. Electr. 1328.

θάρσει· | Παλλάδος | ὁσίαν | ἥξεις.

Ariſtoph. Av. 404. Pac. 168. Mneſimachus Athenæi IX. p. 403. C.

κάραβος, | ἰσχαρός, | ἀφύαι | βελόναι.

Ephippus Athenæi VII. p. 322. E.

κωβιός, | ἀφύαι, | βελόναι | κεστρεῖς.

Vocalium longarum et diphthongorum hiatus ea lege nonnunquam admittitur, ſi vocales iſtæ vel diphthongi corripiantur. Euripid. Med. 1081. Troad. 603. Electr. 1325. 1340. 1341. Verſus tum maxime numeroſi ſunt, quum ſingula metra ſive dipodiæ integris vocibus terminantur. Interdum tamen, quod ex ſubjectis exemplis patebit, voces in duo metra reperiuntur diſtributæ.

Æſchyl. Prom. 172. καί μ᾽ οὔ τι μελι | γλώσσοις πειθοῦς.
Perſ. 532. ἀλλ᾽ ὦ Ζεῦ βασι | λεῦ νῦν Περσῶν.

ſed de hoc loco vide Hermannum de Metris p. 292.

Agam. 52. πτερύγων ἐρετμοῖ | σιν ἐρεσσόμενοι.
64. γόνατος κονίαι | σιν ἐρειδομένου.
75. ἰσόπαιδα νέμον | τες ἐπὶ σκήπτροις.
84. θύγατερ, βασίλει | α Κλυταιμνήστρα.
86. πειθοῖ περίπεμ | πτα θυοσκινεῖς.
95. μαλακαῖς ἀδόλοι | σι παρηγορίαις.
791. τῷ δυσπραγοῦν | τι δ᾽ ἐπιστενάχειν.
794. καὶ ξυγχαίρου | σιν ὁμοιοπρεπεῖς.
795. ἀγέλαστα πρόσω | πα βιαζόμενοι.
1341. καὶ τοῖσι θανοῦ | σι θανὼν ἄλλων.
1528. Ἰφιγένειαν ἀν | άξια δράσας.
1557. ἀλλ᾽ Ἰφιγένει | ά νιν ἀσπασίως.
1559. πατέρ᾽ ἀντιάσα | σα πρὸς ὠκύπορον.

Choeph. 338. ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἂν ἐκ τῶν | δε θεὸς χρήζων.
857. νῦν γὰρ μέλλου | σι μιανθεῖσαι.
862. δαίων ἀρχαῖς | [c] τε πολισσονόμοις.
1071. νῦν δ᾽ αὖ τρίτος ἦλ | θέ ποθεν σωτήρ.
Eumen. 1008. ὑμεῖς δ᾽ ἡγεῖσ | θε πολισσοῦχοι.
Suppl. 620. ἄγε δὴ, λέξω | μεν ἐπ᾽ Ἀργείοις.

Prometh. Solut. apud Strabonem I. p. 58=49. ed. Oxon.
χαλκοκέραυνόν | [c] τε παρ᾽ Ὠκεανῷ
λίμναν παντοτρό | φων Αἰθιόπων.

Sophocl. Aj. 146. ἤπερ δορίληπ | τος ἔτ᾽ ἦν λοιπή.
Trach. 1276. μεγάλους μὲν ἰδοῦ | σα νέους θανάτους.
Antig. 156. τῆσδε Κρέων ὁ Με | νοικέως νεοχμός.
382. τοῖς βασιλείοισ | ιν ἄγουσι νόμοις.
Philoct. 1470. Νύμφαις ἁλίαι | σιν ἐπευξάμενοι.
Œd. Col. 1760. ὦ παῖδες, ἀπεῖ | πεν ἐμοὶ κεῖνος.
1771. διακωλύσω | μεν ἰόντα φόνον.
Electr. 94. ὅσα τὸν δύστη | νον ἐμὸν θρηνῶ.
Inachi fr. 2. Ἴναχε γεννᾶ | τορ παῖ κρηνῶν.

Euripid. Bacch. 1372. καὶ σὰς ἐδάκρυ | σα κασιγνήτους.
Hippol. 1376. τίς ἐφέστηκ᾽ ἐν | δέξια πλεύροις.
Alcest. 82. ζῶσ᾽ ἔτι φῶς λεύσ | σει Πελίου παῖς.
Iph. Aul. 594. ἴδετ᾽ Ἰφιγένει | αν ἄνασσαν ἐμήν.
Iph. Taur. 461. ἐν ναοῖσι πέ | λας τάδε βαίνει.

Aristoph. Nub. 451. ταῦτ᾽ εἴ με λέγου | σιν ἀπαντῶντες.
889. ἐν τοῖς πολλοῖ | σι λέγων ἀπολῶ,
944. κεντούμενος ὥσ | περ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν.
Ran. 1122. Παναθηναίοι | σι γελῶν, ὅτε δὴ
Acharn. 1142. ἴτε δὴ χαίρον | τες ἐπὶ στρατιάν.
Thesmoph. 52. μέλλει γὰρ ὁ καλ | λιεπὴς Ἀγάθων.
Vesp. 1473. τίς ἐπ᾽ αὐλείοι | σι θύραις θάσσει.
1478. πλευρὰν λυγίσαν | τος ὑπὸ ῥώμης.
Pac. 97. τοῖς τ᾽ ἀνθρώποι | σι φράσον σιγᾷν.
99. καιναῖς πλίνθοι | σιν ἀνοικοδομεῖν.
987. μὰ Δι᾽ ἀλλ᾽ ἀπόφη | νον ὅλην σαυτήν.
1002. δούλοισι χλανισ | κιδίων μικρῶν.
1003. κἀκ Βοιωτῶν | [c] γε φέροντας ἰδεῖν.
1320. κἄπειτ᾽ εὐξαμέ | νους τοῖσι θεοῖς.
Av. 523. νῦν δ᾽ ἀνδράποδ᾽, ἠ | λίθιους, μανᾶς.
536. κἄπειτα κατε | σκέδασαν θερμόν.

Aliquando, etsi rarissime, impetravit Comicorum licentia, ut voces in duo versus dissectæ exhiberentur. Aristoph. Av. 733.

βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ᾽ ὀρνίθων.

---

[c] Particula enclitica voci præcedenti ἀδιαλύτως adhæret.

vide et v. 611. in editione Brunckii. Vesp. 750.

ἴν' ὁ κήρυξ φησὶ, τὶς ἀψήφι-
στος ἀνιστάσθω.

Apprime autem et præ ceteris tenendum est, ultimas versuum horum syllabas minime pro communibus habitas esse, sed eadem diligentia servatas ac si in mediis versibus repertæ forent. Hanc legem, a se prius in Epistola ad Millium p. 26=23. editam, postmodum in Dissertatione Phalaridea rationum exemplorumque pondere stabilivit Bentleius, deinceps ex versione Lennepiana exscribendus. "In dis-" sertatione, ad Joann. Antioch. p. 26. nova quædam in medium pro-" tuleram, de numeris anapæsti. Antea opinio stabat, cujusque ver-" sus ultimam syllabam esse communem, idque tam Anapæsti, quam, " quod notum est, hexametrorum, aliorumque. Ut, qui posterio-" ribus hisce sæculis carmina fecerunt, sæpe tribrachi, vel tro-" chæo, vel cretico, anapæstos terminaverint; aut versum conclu-" serint vel vocali, vel litera M, cum in subsequentis initio esset, " vel vocalis, vel H. Quorum quodque vitiosum: neque enim " hæc licentia olim data scribentibus anapæstos; sed continua-" bantur anapæsti, vel pares anapæsto pedes, usque ad versum il-" lum, qui dicebatur parœmiacus, quasi unicus esset versus. Hanc " dicebam communem Græcorum poetarum regulam; nec ipse " Seneca, tragicus (ut pateat, hujus eum regulæ, quam nunc aperui, " conscium fuisse) unquam cretico anapæstos terminavit, ut Bu-" chananus, Scaliger, Grotius, cet. solent; licet, trochæo aliquan-" do, sed id etiam semel tantum atque iterum, nec nisi finita ver-" bis sententia. Confitebitur vel ipsa Invidia, si, quod detexerim, " verum sit, id non parvi esse momenti. Equidem mihi persua-" deo, si ante, quam carmina sua edidissent Buchananus, et reli-" qui, esset inventus, qui id patefaceret, eum summam ab illis gra-" tiam fuisse initurum, quod, præcavisset, ne, in iis, offenderent. " Sed vide, quod fatum eos circumstet, qui nova aperiunt. Prodit " tandem doctissimus Boyleus, ac doctis, qui, octo novemve ab-" hinc annos, fidem mihi habuerant, affirmat, *nihil falsum esse ma-" gis, aut plenum errore, posse, quam id, quod affirmaverim ego.* Di-" ceres, eum, qui tam audacter loquatur, idque *ore tam confidente,* " (p. 158.) non posse non *certo cognitum habere, quod aiat.* Num " autem ea, hic, causa scriptoris Censuræ? Num *digressus a propo-" sito,* certis verisque vestigiis? De hoc judicabit mox lector: sed " non possum, quin ante palam ei prædicem, me nonnihil indig-" nari, quod, memet occupatum, sentiam, in rebus tam futilibus, " quas in medium protulerit, refellendis.

" *Quid est,* inquit, p. 159. *quod Grotiis et Scaligeris, quibus viris?* " *opponere, sine ulla ratione, audeas? Solent Græci tragici terminare* " *trochæo vel tribrachi anapæstos: idque factum a Seneca quadraginta* " *aut quinquaginta minimum in locis, sententia etiam verbis non finita.* " Exempla quibus nititur, quinque sunt, ex Æschylo, et, pari nu-

" mero, e Seneca. Primum, quod ex Æschylo depromsit, est,
" Prom. v. 122.

Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσι
Διὰ τὴν λίαν——.

" et, huic simile, quartum, v. 565.

Τὸν δὲ χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι
χειμαζόμενον.

" Cadunt hi duo versus, ut opinatur scriptor Censuræ, in tro-
" chæos, ultima litera brevi. At, puto, aliquis, Boyleo longe in-
" doctior, cognovisset, σι hic esse longam posse, addita ei ν, ante
" consonantem, ut solent poetæ; εἰσοιχνεῦσιν, πετρίνοισιν. Didicisset
" id, ex hac etiam, quam citat, fabula, Boyleus, v. 173.

Ἐπαοιδαῖσι θέλξει στερίας.

" vel e Supplic. 36,

Ὀμβροφόροισί τ' ἀνέμοις ἀγρίας·

" vel Aristophan. Plut.

Ἀλσὶ διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί·

" et, Nub.

Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις ὥς φασι σοφός.

" In quibus locis omnibus, et centenis aliis, syllaba σι longa est,
" quasi sit expressum, ἐπαοιδαῖσιν, ὀμβροφόροισιν, ἀλσὶν, et φασὶν. Et
" hæc quidem in mediis versibus omnia; ne quid excipiat Scriptor
" Censuræ, si in extremis anapæstis sint.
" Sed melius fortasse ceciderit, quod, secundo loco, profert ex
" Æschylo; Prom. 191.

Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
Σπεύδων.——

" Hunc quoque versum terminari trochæo, putat, quia τα, syllaba
" brevis est. Sed doctissimo Censuræ scriptori dico, τα, in hoc lo-
" co, syllabam esse longam, quod subsequens verbum, σπεύδων, a
" duplici consonante incipiat. Nihil, hoc, frequentius; ut ex-
" emplis, ex ipso Æschylo petitis, probabo, et id quidem in me-
" diis anapæstis:

Πῆμα στενάχω τῇ ποτε μόχθων.
Γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν αὖθις.
Οὓς περὶ πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις.
Ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί.

" v. Prom. v. 99. Sept. Theb. 1064. Pers. 61. 630. Nonne πῆμα,
" ὠλέσατε, πᾶσα, et ἀλλὰ, in longam syllabam cadunt, quia duæ
" consonantes subsequuntur? Num quoque Virgilii oblitus est sui
" scriptor Censuræ?

Terrasque, tractusque maris, cœlumque profundum.
Æstusque, pluviasque, et agentes frigora ventos.
Ferte citi flammam, date tela, scandite muros.

" Aliud, ex Æschylo, est, Prom. 1084.

——στρόμβοι δὲ κόνιν
Εἱλίσσουσι——

" Ubi tribrachi terminari versum, putat, *νιν*, in voce *κόνιν*, brevi.
" Sed dico, anapæstum esse, et potest ultima vocis [d] *κόνιν* syllaba,
" esse longa. Sic Homerus:

Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
Τῶν ἄρ' Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος.

" et Aristophan. in Avibus:

Ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς.

" Nunc, quod reliquum est, ex Æschylo sumtum, exemplum vi-
" deamus, Prom. v. 156.

Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας.

" Etiam hic tribrachin esse, censet; tam enim est in poetis Græ-
" cis versatus, ut ultimam syllabam vocis *τάλας* brevem habeat.
" Quid itaque huic ejusdem poetæ anapæsto fiet? Sept. Theb.
" 1071.

Τεύξη κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος.

" Numquid, in medio, æque atque extremo, versu, tribrachi lo-
" cus? Quid his Euripidis? Hippol.

Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει.
Ἀπόλωλα τάλας, οἴμοι, οἴμοι.

" Quid his Iambis, ex eadem fabula?

Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτὸν ὦ τάλας ἐγώ.
Ἄρρηξιν ὡς ἔοικεν ὦ τάλας ἐγώ.

" Aut his, ex Sophoclis Philoct. Antig. Œd. Tyr. et Ajac.

Οἴμοι τάλας ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος.
Ἴησι δυσθρήνητον ὦ τάλας ἐγώ.
Οἴμοι τάλας ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς.
Ὡς οὐδ' ἐχόντων, ὦ τάλας ἐγὼ τάλας.

" Vix, puto, fabula est, sive comœdia, sive tragœdia, ex qua non
" aliquod exemplum peti, contra Scriptorem Censuræ, possit. Sed
" promat, si possit, ille, aut *ejus adjutor, qui pro eo quæsivit*, uni-
" cum modo, ubi *λας*, in *τάλας*, syllaba sit brevis. Quid ergo cum
" animo suo cogitavit, cum hæc scriberet? Meminerit forte illius
" Theocriti, Id. II.

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὦ τάλας οὐδέποθ' ἥκει.

" Nam illic brevis est. Sed, quæ ejus, in Græcis literis, peritia
" est, novisset, esse Doricum, nec, ut exemplum, valere, ubi non
" sit istius linguæ rationibus locus. Nam etiam, in quarto casu
" pluralis numeri, *ας* brevis est Doribus: ut ex eodem Theocrito,
" Id. III. apparet;

βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας.

" Vidimus jam omnia exempla, quæ e poetis Græcis depromsit

---

[d] Exemplum suppeditat Æschylus ipse Suppl. 179.
Ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ.

" ſcriptor cenſuræ: ac fateor, cum ad ea retro convertam oculos, " obſtupeſcere me temerarii audaciam ſcriptoris; qui, cum horum " ſtudiorum plane eſſet imperitus, ſine ulla neceſſitate, in res, tam " remotas a ſua intelligentia, ſe interpoſuit. Deflexit, ut ait, *de* " *via*, ut quæreret in quo poſſet offendere: qua quidem digreſſione " minime opus erat: nam nulla temere pagina eſt, in qua, etiamſi " firmiſſime inſiſtat propoſito, non offendat. Quid tandem erat, " quo, ad judicium ſuum, de anapæſtis Græcis, interponendum, " provocaretur is, qui oſtenderat, ne quidem ſibi conſtare de nu- " meris verſus iambici Latini. Reddiderat duo verſus Græcos, in " Ep. Phalaridis ſui 81. (114.) ſic:

Multo videtur ſatius, *timentem* nihil
Futura fata, quam timentem, perpeti.

" Prior quorum vacillat, et auctoris prodit ſcientiam; qui niſi " omnino ignoraſſet, claudicare verſum, aliud, quod ſumeret, in " promtu habuiſſet verbum, *metuentem*.

" Quum autem male ceſſerit ſcriptori Cenſuræ, quod, in Æſ- " chylo, tentavit, nec eo contentus ſit, ad exiſtimationem ſuæ, " in poetis, peritiæ imminuendam, quidquid de ea reliquum eſt, " id omne perdere velle videtur, cum judicis perſonam agat, in " Tragœdiis Senecæ (p. 159.) Orditur a loco, in Agamemn. " 337.

—Trucibus monſtris. Stetit impoſita
Pelion Oſſa: pinifer ambos
Preſſit Olympus.

" Hoc in medium adfert, ut probet, tribrachi poſſe terminari ana- " pæſtum: unde intelligas, exiſtimaſſe eum, *impoſita*, hic, ultima " ſyllaba brevi eſſe; ut, ex Boylei ſententia, de verborum conſtruc- " tione, *impoſita Oſſa* ſit, in caſu primo, poſitum. Jam unum " hoc mihi peto; ut, niſi ſit aliquod myſterium, efferat, quo ordi- " ne conſtruat hæc verba. Num, *Oſſa impoſita ſtetit Pelion?* Sed " valde rarum *ſtetit*, cum nomine, in quarto caſu. An, *Oſſa ſtetit* " *impoſita Pelion?* Sed *impoſita*, ante nomen, in quarto caſu, ra- " rius etiam altero. Præterea, ſi tribrachis, *impoſita*, in extremo " verſu; *Oſſa*, trochæus eſt, in medio; quod non tantum pugnat " cum iis, quæ aperui, de anapæſtis, ſed cum omnibus quæ un- " quam tradita ſunt.

" Sed ex hoc loco fortaſſe conjecturam aliquis fecerit, eſſe Boyleo " peculiarem æque Grammaticam, atque dialecticam. Quam pri- " mum eam divulgaverit, ad diſcendum ero paratus. Interea tem- " poris, *impoſita*, ut, ante eum, omnes, accipio, in caſu ſexto, *ſte-* " *tit impoſitâ Pelion Oſſâ*. Jam fere 16. Sæcula ſunt, quum pri- " mum hæc edebantur, et vix credi poteſt, tam præpoſtere un- " quam ante verba fuiſſe conſtructa, niſi fortaſſe in infimo ordine " ludi cujuſdam literarii.

" E quatuor locis reliquis, quæ, tanquam Senecæ, citat, tria non " minus ſumta ſunt ex Hercule Œtæo quæ fabulæ Senecæ non

" est, quemadmodum, octoginta abhinc annis, jam probavit doc-" tissimus ille Daniel Heinsius: ut hoc, tanquam unum de meis " paradoxis, pro more suo, explodere non possit scriptor Censuræ. " Unicum itaque restat exemplum, e Senecæ Medea, ad refutan-" dum id, quod aio, semel atque iterum fieri. Lepidum vero ad-" versarium! Veruntamen hoc ei dico, etiamsi sex exempla pro-" tulisset, et omnia bona illa, eum nihil aliud ostensurum fuisse, " nisi, quam esset animo ad calumniandum propenso. Nam *semel* " *atque iterum*, ἅπαξ καὶ δὶς, non speciatim *bis* valet: sed sæpe " *raro*; ut δὶς καὶ τρὶς, *bis terque*, *iterum atque tertium*, non *ter* " solum, sed *sæpe*. *Decies* itaque potest esse *raro*, quum nume-" rus, ad quem pertinet, aliquot centenis, vel millenis termina-" tur.

" Secutus nunc sum vestigia scriptoris Censuræ, cum *digressus* " *est a proposito*: ipse autem, ubi otium erit, cogitabit, quantum " ex hac digressione in se laudis redundaverit. Videtur ille, una " cum fido suo Achate, quidquid unquam edidero ego, id omne " excussisse; selegitque hunc locum, ut maxime omnium telis ex-" positum suis. Et, cum triumphus videretur dignus digressione, " quo eum consequeretur, de via declinavit. Sed cum maxime, " puto, intelliget, *non* (p. 160) *posse* UNUMQUEMQUE, *si modo ocu-* " *los in Senecam et Græcos tragicos conjecerit, refellere Bentleium*.

" Is, qui non solum *oculos conjecit* in libros de quibus vult disse-" rere, sed etiam diligenter eos legit, in medium afferre varia ex-" empla potuisset anapæstorum, qui cadere in trochæum, vel tri-" brachin, vel creticum, viderentur. Hoc etsi pulchre noveram, " cum, quæ erant a me observata, aperiebam; lectorem tamen " ejus non admonebam, sed totum, quodcunque erat, judicandum " ei relinquebam; ratus, si quando perpenderet hujusmodi exem-" pla, ipsummet aptum futurum, ad rationem illorum reddendam. " Quoniam vero palam oppugnata sunt ea, quæ disputaveram; ut " ne quis arbitretur, non veritatem, sed ejus, qui, oppugnaverit, " infirmitatem effecisse, ne everterentur; singula quæ quidem in " Græcis tragicis, Aristophane, et Seneca, invenero illis contraria, " in medium proferam; et ostendam, esse omnia corrupta a libra-" riis. Eritque singulorum facilis et promta correctio demon-" strationis instar cordato lectori, non posse non esse vera, quæ " disseruerim. Primum, cretico terminatur versus Æschyli, in " Prom. 279.

Καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσσυτον
Θῶκον προλιποῦσ' ———

" Quæ scriptura, si rata habetur, argumento, contra me, est, ul-" timam syllabam esse communem. Sed corrigendum κραιπνόσυ-" τον, cum simplici σ; ac tum anapæstus erit. Utuntur, aut sim-" plici, aut duplici, consonante poetæ, prout numerus postulat. " Hesychius; αὐτόσυτος, αὐτοκίλιστος· Σοφοκλῆς. Σκυρίοις. Dein, " Æschyl. Eumen. 1008.

Πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπὸν
Ἴτε, καὶ σφαγίων τῶν δ' ὑπὸ σεμνῶν
Κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτήριον
Χώρας κατέχειν.——

" Primus horum versuum in trochæum cadit, tertius in creticum; utrumque contrarium ei, quod volebam. Sed, in primo, legendum προπομπῶν, quemadmodum ex verborum sententia conjecerat Stanleius, vir doctus; quodque confirmat nunc numerus. In tertio autem, pro ἀτήριον[e], repono ἀτηρὸν, quod ejusdem virtutis, et altero usitatius: ipse Æschyl. Prometh. 745. sic:

Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

" Tertius locus Sophoclis est, Electr. 112.

Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες
Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

" Rursus, cretico terminatum, priorem versum habes: sed dactylus erit, si, quemadmodum par est, sine τοὺς legetur;

Ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

" Versus est paræmiacus, quæ semper anapæstorum clausula; ubi trochæo, qui est in ὁρᾶτε, aptus locus. Tum, in Sophoclis Antig. 129.

Ὑπερεχθαίρει καὶ σφᾶς εἰσιδὼν·

" Creticus, εἰσιδὼν, culpa librarii scriptus est, pro anapæsto, ἰσιδών.
" Præterea, in Sophoclis Philoctete, extr.

Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλέες
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι.

" Creticus in formam Spondæi convertetur, facili vocabuli, ἀολλέες, in ἀολλεῖς, mutatione, quæ vera scriptura est. Adhæc, in Euripidis Med. 1087.[f]

Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως.——

" Est trochæus in extremo versu: sed, si corrigemus, πολλαῖσίν γ', erit spondæus, ut oportet. Tum, ibid. 1103.

Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι, τόδε
Ἔστιν ἄδηλον.

" Versus medius, ut vulgo scribitur, contra me est; sed numeri mutandi, et distinguendi sic:

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.

---

[e] Hanc vocem imperite admodum Sophocli Antig. v. 4. donavit Brunckius loco viris eruditis desperato. Ipse nihil dubito quin recte emendaverit Porsonus, οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἄτερ. Similis est constructio Œd. T. 709. βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ΕΧΟΝ ΤΕΧΝΗΣ.

[f] Emendatio Heathio dignior quam Bentleio. Lege, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς. Porsonus in loc.

"Posterior versus nunc est Paroemiacus, quem vulgo antecedit "brevior ille, qui dicitur basis anapæstica. Porro, ibid. 1405.

Ζεῦ τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεσθ'.

"Creticum facile mutabis, si leges, ἀπελαυνόμεθ'.

"Præterea, ibid. 1413.

Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

"Si corriges ὄφελον[g], versu priore, ex cretico fiet anapæstus, ut "fas est. Tum, Euripid. Hippol. 257.

Πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος.
Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους, κ. τ. λ.

"Est rursus creticus, in priore versu; sed redundat γὰρ, ut ipsa "sententia docet. Neque enim ea comprehensa est causa ante- "cedentis, ut, si verum habetur γὰρ, accipienda verba sunt. Quo- "circa corrigo:

Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος·

"nec dubito, quin periti judices emendationem sint probaturi.

"Insuper, Euripid. Troad. 781.

Λαμβάνετ' αὐτὸν, τὰ δὲ τοιαῦτα χρὴ
Κηρυκεύειν,——

"Levi mutatione, τὰ δὲ τοιάδε χρὴ, ex cretico formabitur ana- "pæstus.

"Postremo, Aristophan. Nub. p. 106.

Γνωσθήσῃ πότ' Ἀθηναίοισιν,
Οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

"Si priori versui addas[h] γ', vitio carebit.

"Atqui hi versus, ut opinor, in poetis Græcis tragicis, omnes "sunt, qui [i]opponi iis possunt, quæ de numeris anapæsti disserui: "aut si quem forte prætermiserim, eum æque facile, ac reliquos, "corrigi posse, suscipio. Si autem, *oculos conjicere*, scriptori Cen- "suræ placuerit, ut plura exempla inquirat, a me forte præter- "missa; curabit, ne similia sint eorum, quæ jam protulerit in "medium. Nam ante aliquid intelligi, quam refellendum su- "matur, conducit."

Dimetris pro arbitrio poetarum immiscentur monometri, sæpe ante versum catalecticum, sive parœmiacum, qui systemata legitima semper claudit. Parœmiacum ex secunda heroici hexametri parte formatum putat Terentianus p. 2422. ibidem testatus hujus generis versus nonnunquam continuos reperiri:

---

g Porsonus, Musgrav. et Brunck. secutus, ὄφελον Ἐκ σοῦ edidit.

h Lege cum MSS. καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις.

i Citare poterant Bentleiani canonis oppugnatores Euripid. Alcest. 281. nam edd. ante Musgravianam omnes versum 282. omittunt. A Sophocl. Antig. 932. rectius manum abstinuisset Brunckius, quippe cujus emendatio hiatum minime tolerandum textui inferoit. Equidem malim vulgatum verborum ordinem retinere, et præpositionem ὕπερ, facile subintelligendam, prorsus delere; et hæc Erfurtii sententia.

Cetera pars superest | mea tibia dicere versus.
Hæc juncta frequentius edet
Anapæstica dulcia metra.
Cuicunque libebit ita istos
Triplices dare sic anapæstos,
Atque ille poeta Phaliscus,
Quum ludicra carmina pangit:
Uva, uva sum, et uva phalerna,
Et ter feror, et quater anno.
Libro quoque dixit eodem,
Unde, unde colonus Eoæ
A flumine venit Oronti.

Et hic sane numerosissimus est. Non raro tamen dactylus primam sedem occupat, ut Æschyl. Choeph. 377.

παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

Rarior est spondeus ante syllabam catalecticam: Æschyl. S. Theb. 826.

πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι.
Perf. 32. ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.
Agam. 367. βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.
Suppl. 8. ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.
973. βάξει λαῶν ἐν χώρῳ.

Rarissime dactylus anapæstum catalecticum prægreditur, ut Iph. Aul. 123.

παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.

Systemata, uti vocantur, anomala certis finibus vix possunt comprehendi, quum in talibus diversissimi generis versus, sine ullo, ut videtur, discrimine, admixti reperiantur. In hujusmodi quoque systematibus locum præcipuum sibi vindicant dimetri catalectici, sive pseudo-parœmiaci, plerumque ex septem syllabis longis constantes. Affatim exemplorum præstabunt Euripides Hec. 59—99. 155—215. Ion. 145. sqq. 900. sqq. Troad. 122. sqq. Aristoph. Av. 1058—1071. 1088—1101. Sophocl. Electr. 86—120.

P. 46, 14. In Simmiæ versu legendum ex emendatione Porsoni,

Ἱστία ἁγνὰ, τὺ δ' ἀπ' εὐξείνων μέσα τοίχων,

hoc est, ἕδρανον κατέχεις.

P. 48. προκελευσματικόν. Marius Victorinus p. 2545. *Ambigitur super auctoritate Proceleusmatici, qui constat ex duobus Pyrrhichiis, id est, quatuor brevibus, an inter prototypa metra hoc quoque recipiendum habendumque sit. Quia nec Molossicum, quod constat e tribus longis, propter nimiam similitudinem induci aut videri metrum potuit. Quidam tamen decimam huic speciem, post novem prototypa, impertiendam esse, e quibus est et Philoxenus, ex eo putaverunt, quod Laconicum longis constantem quindecim huic prope contrarium respondere posse con-*

ſpicerent, qui tamen non ex omnibus Moloſſicis connectitur. Nam ſpondeos invicem miſcet, ut eſt,

Ite O Parcæ primores fauſtæ nunc Parcas ducentes.

Satius tamen eſt annecti eum copularique Comico Anapæſtico, cujus cognationem in ſe conjunctis ſuis duabus ultimis brevibus demonſtrat. Nam ex Dimetro Anapæſtico Trimeter (lege *Tetrameter*) *Proceleuſmaticus figurabitur verſus, longa ejus in breves ſoluta, et ſyzygia in ſimplices pedes diviſa; ut eſt,*

Tuba terribilem ſonuit crepitum.

Præterea quod nunquam e Pyrrbichio, qui duplex in proceleuſmatico habetur, formata aliqua in metris ſpecies proferatur, hujus verſus longiſſimus erit Tetrameter Catalecticus, vel ſi quis illum adhuc extendere affectet, Pentameter. Recipit autem prima, et ſecunda, et tertia ſede Proceleuſmaticum, quarta Tribrachyn aut Anapæſtum, quibus et clauditur, ſcilicet detracta Proceleuſmatico ſyllaba ultima, aut duabus brevibus ultimis in unam longam redactis propter Anapæſtum, uti metrum ſit non numerus. Scanditur autem per dipodian. Exemplum erit Tetrametri Catalectici, id,

Nemus ave reticuit, ager homine ſonat.

Item,

Perit abit avipedis animula leporis.

Trimetri autem, id,

Agite, peragite juvenes.

Dimetri, id,

Agite juvenes.

Hoc metro veteres Satyricos Choros modulabantur, quod Græce εἰσόδιον, *ab ingreſſu chori Satyrici, appellabant, metrumque ipſum* εἰσόδιον *dixerunt.*

Proceleuſmatici metri exemplum præbet Timotheus Citharœdus apud Etymolog. M. p. 630, 40. in voce ὀρίγανον· εὕρηται ἐν συστολῇ ἡ PI συλλαβὴ, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρῳδῷ· οἷον,

τεταμένον ὀρίγανα διὰ μυελοτεφῆ.

Ὀδυσσείας δ. σύγκειται δὲ οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν· ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. Edd. habent ὀρίγανον, ſed alterum, metro prorſus neceſſarium, ſuppeditat MS. D'Orvillianus.

Diogenes Laertius in vita Diogenis VI. 79.

Διόγενες ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
ἐς Ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

et fortaſſe Ariſtophanes Lyſiſt. 545.

ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος.

P. 49, 10. De verſu Archebuleo Mar. Vict. p. 2582. *Hic verſus ab Archebulo Archebulius dictus eſt, non ipſo auctore editus, ſed ab eo*

frequenter usurpatus. Nam et Ibycus, et Pindarus, et Simonides hoc versu longe ante usi ostenduntur. Proprium autem Archebulium est, quod constat Ionico ἀπὸ μείζονος, in sequentibus duobus Dactylis et duobus Trochæis. Recipit et Anapæstum in fine et Spondeum pro Trochæo, sed et Bacchium a brevi incipientem. Atilius Fortunatianus p. 2672. *Archebuleus accepit nomen versus, non quod Archebulus eum invenerit; nam Stesichorus antiquior illo poeta, Ibycus, et Pindarus, et Simonides usi sunt eo, sed passim et promiscue. Archebulus autem quia carmen ex hoc uno genere composuit, Archebuleum nominatum est.* Exemplum præbet Diogenes Laertius in vita Carneadis IV. 65. lectoribus meis, donec melius aliquod invenerint, necessario satisfacturum.

τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
ἀμαθὴς γὰρ ὅς οὔ τι κάτοιδεν ὅπως δεδοίκει
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικὴν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρός τι πιὼν ἀπέσβη,
δότε τοίνυν ἔφησεν ἐμοί τι πιεῖν· τί μέντοι;
τί; δότ' οἰνόμελι. σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
φύσις ἡ συνέχουσά με, καὶ διαλύσεται δή·
χὸ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς, ἐνῆν δὲ
τὰ πλέω κακὰ κέρδε' ἔχοντα μολεῖν ἐς ᾅδην.

Nescio an ad hoc genus referendus sit Aristophanes apud Athenæum IX. p. 410. B.

φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

ubi sex anapæstis bacchius subjicitur.

Metri Anapæstici plures commemorat formas Servius, suis nominibus distinctas. Harum unamquamque ex subjecto schemate discat studiosus lector;

1. Trinicium (*Phrynichium* Santenius) *constat monometro acatalecto, ut*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - |

2. [k] Choricum *constat monometro hypercatalecto, ut,*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - | -

3. Aristophanium *constat dimetro brachycatalecto,*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - |

4. Parœmiacum, *constat dimetro catalectico,*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - | -

5. Pindaricum *constat dimetro acatalecto,*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - |

6. Alcmanium *constat dimetro hypercatalecto,*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - | -

7. Archebulium *constat dimetro acatalecto, et palimbacchio,*

◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ ◡ - | ◡ - -

---

[k] Frequens est hæc species in Tragicorum choris, quam, rationibus, opinor, idoneis motus, inter Ionica recensendam judicavi.

8. Pindaricum *constat trimetro brachycatalecto,*
⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ -
9. Alcmanium *constat trimetro catalectico,*
⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | -
10. Stesichorium *constat trimetro acatalecto,*
⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ -
11 Simonidium *constat trimetro hypercatalecto,*
⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | -
12. Alcmanium *constat tetrametro brachycatalecto,*
⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ -
13. Aristophanium *constat tetrametro* [1] *catalectico,*
⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | -

CAP. IX.

De Choriambico.

P. 50. DE metro Choriambico sic Diomedes p. 505. *Choriambicum metrum constat Choriambo pede quadrato, a quo nomen sumsit, a dimetro autem in tetrametrum longatur. Feritur per dipodiam quater, in qua antecedit Trochæus, sequitur Iambus, sed interdum, priore Trochæi syllaba in duas breves resoluta, Tribrachyn admittit, mediæ duæ quoque dipodiæ Iambicæ optime ponuntur quartæ clausulæ, id est, ut ultimus pes, aut Bacchio, aut Tribracho terminetur, vel potius Iambica dipodia collocatur, in qua antecedit anapæstus.* Marius Victorinus p. 2531. *Choriambicum metrum compositum ex duobus e quibus originem trahit, etiam nominis appellatione declaratur, nam trochæum veteres chorium appellant. Subsistit autem nunc e puris Choriambi conjugationibus,— nunc admixta et posita in quacumque sede Iambica basi, cujus etiam conclusione finiri præcipue studium.—Recipit autem Tribrachyn, eo quod ex Iambo vel Trochæo solutis nascitur. Raro autem Molossum, qui ex ipso formatur duabus mediis brevibus in unam longam conjunctis, haud alias quam supra Tribrachyn per divisionem longæ fieri diximus. Hoc genus Catalecticum fit, vel Bacchio a brevi incipiente, vel eo, qui Amphibrachys vocatur. Nam sicut sæpe diximus novissima indifferens est.* Servius in Centimetro p. 1822. *Metra Choriambica constant principaliter Choriambo. Verum, quia durius suo pede clauduntur, accipiunt in fine Amphibrachum, et Bacchium.*

De monometro hypercatalectico, quod alias Adonium appellatur, infra differemus. Dimetrum catalecticum, cujus exemplum dedit Hephæstio p. 51. ex Choriambo et Bacchio sive Amphibracho constans, vocabatur, Servio teste, Aristophanium. Et hæc sane

[1] Servius habet quidem in edd. *acatalecto,* sed nihil veritus reformavi. Exemplum ibidem prolatum nauci non est.

ſpecies haud raro apud Ariſtophanem reperitur, maxime cum Dimetris acatalectis conjuncta, ut in Equit. 552. 555. Veſparum locum 524. ſic diſponendum eſſe dudum me monuit Porſonus,

XO. νῦν δὲ τὸν ἐκ θἡμετέρου
γυμνασίου λέγειν τί δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει—
BΔ. (ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.
XO. ἀτὰρ φανεῖ ποῖός τις ὢν ἢν ταῦτα παρακελεύῃ)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν, ὁρᾷς γὰρ ὥς
σοὶ μέγας ἐστ' ἀγὼν νῦν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ', οὗ-
τός σ' ἐθέλει κρατῆσαι.

et in antiſtropha,

XO. οὐ πώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδένος ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.
ΦΙ. οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν,
καλῶς γὰρ ᾔδειν ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.
XO. ὡς δ' ἐπὶ πάντ' ἐλήλυθεν,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγω-
γ' ηὐξανόμην ἀκούων.
κἀν μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

Emendationis ratio vv. 532. 534. ſtatim patebit modo edd. Juntinas 1515. 1540. vel harum alterutram, diligenter inſpexeris. Alia exempla petas ex Sophocl. Œd. Col. 1692. Electr. 480. Antig. 610. 972. Trach. 506. Aj. 353. Euripid. Oreſt. 988. Med. 156. Hippol. 1164. Heracl. 355. 899. 900. 902. 920. Ion. 1071. Herc. F. 640. Bacch. 105.

ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
βαι στεφανοῦσθε κισσῷ·
βρύετε βρύετε χλοηρᾷ
σμίλακι καλλικάρπῳ,
καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
ἢ ἐλάτας κλάδοισι.

v. 107. Choriambi ſyllabæ longæ in quatuor breves reſolvuntur. Verſus 109. acatalectus eſt, finali iambo in tribrachyn ſoluto.

Dimetri acatalecti nonnunquam puri reperiuntur, nonnunquam dipodiis Iambicis admixti. Prioris generis ſunt Æſchyl. Agam. 202.

μάντις ἔκλαγξεν προφέρων
Ἄρτεμιν ὥστε χθόνα βάκ-
τροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-
δας δάκρυ μὴ κατάσχειν. Catalecticus.

S. Theb. 930.

παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐ-
τᾶ θεμένα τούσδ' ἔτεχ' οἱ δ'
ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλ-
λαλοφόνοις Monometer five Bafis.
χερσὶν ὁμοσπόροισιν. Catalecticus.

In Euripid. Bacch. 375. feptem continui occurrunt choriambi, nefcio an fic diftribuendi,

τὸν Σεμέλας
τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις
εὐφροσύναις δαίμονα πρῶ-
τον μακάρων; ὃς τάδ' ἔχει.

et in fine,

κισσοφόροις δ' ἐν θαλίαις
ἀνδράσι κρα- Bafis.
τὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ.

Cæteri verfus funt Ionici. Similiter cum Ionicis copulantur Choriambi in Sophocl. Œd. Tyr. 483. Cantus fic videtur difponendus;

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσ-
σει σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσ-
κονθ', ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐν- Ion. a minori dimetr.
θάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω. Idem catalecticus.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ Ion. a min. dim.
τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ'
οὔτε πάροιθεν πότ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω ἔμαθον
πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βασάνῳ Ion. min. trim. cat.
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον Ion. min. dim. brachycat.
φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα, Ion. min. dim. cat.
Λαβδακίδαις ἐπί- Dactyl. dim.
κουρος ἀδήλων θανάτων.

Antiftropham pro fe quifque nullo negotio dividet.

Alterius formæ fpecimen dabit Ariftophanes Equit. 548.

Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ὦ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασιν,
καὶ βαρυδαιμονούντων.

Nub. 563.

Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν

πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαί-
νης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλ-
μυρᾶς θαλάσσ-
ης ἄγριον μοχλευτήν.

Sophocl. Philoct. 687.

πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκ-
των ῥοθίων μόνος κλύων,
πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕ-
τω βιοτὰν κατέσχεν.

et in Antiſtropha,

παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθή-
νας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
χει πόρῳ, ἁνίκ' ἐξανί-
η δακέθυμος ἄτα.

repoſui πόρωι pro πόρων, leniore medicina uſus ea quam adplicuere Hotchkiſius et Wakefieldius, εὐμαρὴς—πόρος emendantes. Adde quod ι finalis et alibi ſæpenumero cum ν fuerit permutata. Vide Salmaſium *De Modo Uſurarum* c. 2. p. 41. Electr. 1066.

ὦ χθονία βροτοῖσι φά-
μα κατά μοι βόασον οἰκ-
τρὰν ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρεί-
δαις ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη. Logacedicus.

Speciem utramque miſcet Æſchylus S. Theb. 727.

ξένος δὲ κλήρους ἐπινω-
μᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι-
ος κτεάνων χρηματοδαί-
τας πικρὸς, ὠμόφρων σίδα-
ρος χθόνα ναίειν διαπή-
λας ὁπόσαν
ἂν καὶ φθιμένους κατέχειν Proſodiacus.
τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Logacedicus.

De verſibus iſtiuſmodi, qualis eſt Æſchyleus modo allatus,

ξένος δὲ κλήρους ἐπινω
⏑ - ⏑ - | - ⏑ ⏑ - |

quos Glyconeos Polyſchematiſtos nuncupant Grammatici, plenius agetur ſuo loco.

Invenitur, ſed rarior eſt, dimeter hypercatalectus, Soph. Aj. 226.

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
- ⏑ ⏑ - | - ⏑ ⏑ - | -

Ibid. 701.

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
- ⏑ ⏑ - | ⏑ - ⏑ - | -

P. 51, 13. Trimeter Catalecticus, Servio *Anacreontius*, Mario Victorino p. 2532. *Aphrodiſiacus*, eſt Soph. Antig. 608.

μῆνις ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας.
– ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – –

Euripid. Med. 431.

σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἐπλεύσας.
⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – –

et hæc poſtrema ſpecies cum diiambo in primo pede, quæ Sapphico Epichoriambico ex altera parte reſpondet, plus ſemel in Tragicorum melicis reperitur.

Trimeter acatalectus eſt Sophocl. Philoct. 1138.

μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἡ-
– ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – |

cui in Antiſtropha opponitur

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμ-
– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – |

quem locum Brunckius peſſumdedit [a]. Euripid. Iph. Aul. 1042.

τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος.
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – |

Trimetrum hypercatalectum uſurpabat Anacreon Athenæi XI. p. 475. F.

ᾠνοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον.
– ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | –

ſequens verſus, qui Logaœdicus eſt, Barneſii commentis minime indiget.

Sed uſu omnium tritiſſimi fuiſſe videntur tetrametri catalectici quos *Sapphicos* appellat Servius, quoſque in Sapphus et Alcæi imitationem uſurpabat Horatius. Romanus autem poeta in prima ſede Epitritum ſecundum collocavit. Qua de re audiendus Atilius Fortunatianus p. 2683. *Quartum metrum eſt Horatii de quo nihil adhuc diximus,*

Lydia dic, per omnes
Te Deos oro, Sybarin cur properas amando.

Quod metrum et ipſe Horatius ignorando quale eſſet, laborioſa obſervatione ſemel omnino facere conatus eſt, et in eo tamen parum decenter erravit; nam fecit illud aſperius, uno immutato pede. Quod ſi ſciſſet choriambicum eſſe et habere clauſulas certas, non in illam ſalebram incidiſſet. Nam primum comma ex choriambo et antibacchio compoſitum eſt,

Lydia, dic, per omnes.

Secundum colum, quod eſt longius, tres habet choriambos, et unum antibacchium ſcilicet, clauſulæ gratia, quod metrum Alcæus ſic ordinavit,

---

[a] Potes et ſic diſtribuere
μύρι' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἡ-
ut ex Dimetro conſiſtat cum baſi. Et hæc ſane ratio priori videtur anteferenda.

homo in Muficis exercitatiſſimus, at Horatius primum choriambum duriſſimum fecit, pro iambo ſpondeum infarciendo ſic,

Te deos o | ro Sybarim.

Nam ſi ſecutus eſſet Alcæum, ſic ordinaſſet,

Hoc dea ve |

Error tamen illius habet excuſationem, quod in ea perſeveraverit lege, quam ipſe ſibi aliquo caſu fecerat, uſque ad ultimam partem non mutando. Horatii patrocinium ſuſcepit Bentleius p. 710. Quod ſi autem Grammaticis tribuatur fides, exhibuiſſe in textu debebam δεῦτέ νυν. An ad hoc metri genus referendus ſit Sapphus verſiculus apud Athenæum XIII. p. 571. D.

τάδε νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω.

⏑ ⏑ ⏒ | ⏑ – | – – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – –

confidenter pronunciare meum non eſt. Hæc ſpecies Tragicorum melicis aliquoties videtur redonanda; v. g. Euripid. Herc. F. 639.

ἁ νεότας μοι φίλον ἄχθος, τὸ δὲ γῆρας ἀεί.

Heracl. 354.

εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς ἕτεροι σοῦ πλέον οὐ μέλονται.

Anacreon et Comici hac etiam forma ſunt uſi,

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – | ⏑ – –

Præclarum exemplum præbet Eupolis ἐν Κόλαξιν apud Athenæum VI. p. 236. Chorus Aſſentatorum loquitur.

ἀλλὰ δίαιταν, ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες, πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ
ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ.
ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
οἶν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν· ἐκεῖ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα,
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί.
κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.
εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν,
μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον· οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ φέρεται θύραζε.
οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτὸ, τὸν στιγματίαν, παθόντα·
σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγὲς, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ.

v. 2. ἅπαντα pro ἅπαντες dedit Hermannus de Metris p. 389. v. 3. ἄνδρες ὅτοισι pro ἄνδρες τοῖσι Porſonus. Idem v. 4. τὸ κάμνον pro τι καμόν. (κάμον Ald.) vv. 5. 6. τούτω οἶν μ. pro τούτοιν μ. 15. ubi edd. Ald. Caſaub. εἶπας ἔλεγεν MS. A. εἶπας ἔλεγες, idem ſagaciter eruit εἶπ' ἀσελγὲς, remittens ad ſchol. Ariſtoph. Veſp. 57. Aſpaſium nobis plene exſcriptum ſupra p. 97.

P. 53, 2. Pentametro frequenter uſum eſſe Cratinum tradit Marius Victorinus p. 2532. Hoc genus ab aliis *Callimachium* voca-

tur; vide Plotium p. 2655. Servium p. 1823. et sic fortasse in Mario Victorino, qui alibi sæpe in nominibus auctorum excitandis sive ipse sive per librarios falsus est, reponendum. Terentianus Maurus p. 2424. eleganter:

Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius hymnos
Dicitur; hinc metron dixere Phalæcion istud.
Necnon et memini pedibus quater bis repetitis
Hymnum Battiaden Phœbo cantasse Jovique
Pastorem Branchum; quem captus amore pudico
Fatidicas sortes docuit depromere Pæan.
Qui multos legere, negant hoc corpore metri
Romanos aliquid veteres scripsisse poetas.
Dulcia Septimus qui scripsit opuscula nuper
Ancipitem tali cantavit carmine Janum.
Jane pater, bina tuens, dive biceps, biformis,
O cate rerum sator, o principium deorum,
Stridula cui limina, cui cardinei tumultus,
Cui reserata mugiunt aurea claustra mundi.
Ecce vides ta mugiunt *esse duos Iambos:*
Temporibus namque pares sæpe sibi vicissim
Cedere, vel tribrachyn admittere sæpe possunt.
Tibi vetus ara caluit ab origineo sacello:
Hic quoque succedere sic tribrachyn adnotabis,
Longa quod est in geminas prima breves soluta.
Tibi similis nec minus alter a pede consequenti
Ra ca: *monui jam satis has sæpe solere solvi.*
Pro chorio tribrachys hic bis datus invenitur,
Nec minus hoc, ra caluit ab origineo sacello
Ut chorius solvitur, et tribrachys est iambus.

Edidi *bina tuens*, pro vulgato *Jane tuens*, ex conjectura Hotchkisii, licet vir ille doctissimus hariolationem suam nulla auctoritate confirmarat. Poterat adhibuisse Ovidium Fast. I. quem aperte imitatur Septimius. Sic v. 65. *Jane biceps.* 70. et *resera nutu candida templa tuo.* 89. *Jane biformis.* 95. *Tum sacer ancipiti mirandus imagine Janus Bina repens oculis obtulit ora meis.* 119. *Me penes est unum vasti custodia mundi, Et jus vertendi cardinis omne meum est.* Septimii *Principium deorum* fortasse ex his derivantur: v. 125. *Præsideo foribus cœli cum mitibus horis: It, redit officio Juppiter ipse meo.* Emendationem *bina tuens* et hæc egregie stabiliunt v. 144. *Cernere non moto corpore bina licet.* Sed horum satis. Hoc autem notabit diligens lector, Terentianum sic de Callimachi carmine loqui, ac si ex tetrametris constaret. Quod falsum esse locus Hephæstione citatus satis demonstrat. Errat quoque in *Hymnorum ad Cererem* mensura, ut ex eodem abunde liquet.

P. 53, 5. De hexametro Atilii Fortunatiani verba habes suo loco p. 53. ubi Salmasius *Philicum* reponit pro vulg. *Phalæcium.*

Emendandus simili modo Victorinus p. 2532. *Quod genus si hexametrum sit, Phrynichium* (l. *Philicium*) *de authoris Tragœdiographi nomine nuncupabitur, aptum canendis laudibus Cereris et Liberi.* Adde Plotium p. 2655. Sed his emendationibus admissis quomodo expedies verba supra allata Terentiani,

Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius hymnos
Dicitur, hinc metron dixere Phalæcion istud?

Confer Dawesii M. C. p. 25. qui in vulgata lectione acquiescit. Mihi quidem minime dubium est quin in priore versu *Philiscus*, in posteriore reponi debeat *Philiscion*. Adtende modo Suidam: ΦΙΛΙΣΚΟΣ, Κερκυραῖος, Φιλώτου υἱὸς, τραγικὸς, καὶ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου γεγονώς, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ΦΙΛΙΣΚΙΟΝ ΜΕΤΡΟΝ προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύσατο. Levi itaque vv. *hymnos, dicitur* trajectione facta, sic non incommode locum constituas;

Dicitur hoc Cereri metro cantasse Philiscus
Hymnos; *hinc metron dixere* Philiscion *istud.*

Scriptor scilicet nonnumquam *Philicus* nonnunquam *Philiscus* audiebat. Nam ut *Philiscus* mediam corripiat, quæ Toupii sententia Em. T. II. p. 348. nemo sanus affirmaverit.

CAP. X.

De Antispastico.

P. 55. MARIUS Victorinus p. 2533. *Scio quosdam super Antispasti specie recipienda inter novem prototypa dubitasse. Nam raro admodum veteres integrum ex eo carmen, quod sit natura scabrum inter Rhythmos atque asperum, composuisse perhibentur. Verum cum idem pari cognatione, qua et inter se alii pedes de quibus supra dictum est, cum Choriambico copuletur, siquidem Antispastus duabus utrinque brevibus duas longas in medio sitas habeat: Choriambus autem duabus utrinque longis medias breves teneat, consentanea ratione locum eidem auctoritatemque inter principalia, id est, primiformia novem metra, ipsa parilitatis, qua inter se congruunt, contemplatione, vindicandam esse dixerunt. Quid ergo super hoc in dubium primos auctores deduxerit, plenius referam. Conjugatio Antispasti, ut Juba noster atque alii Græcorum opinionem secuti referunt, non semper ita perseverat, ut in principio pedis Iambus collocetur. Indifferenter enim auctores lyrici metro Antispastico initia præstiterunt, sæpe enim pro Iambo primo aut Spondeus, aut Trochæus, aut Pyrrhichius ponitur. * * Quæ commutatio plerumque inter initia versuum fit, nec facile in medietate, nisi in eo genere versuum, quæ ἀσυνάρτητα, id est, inconnexa sunt, reperitur.* Paulo post ait,

quæ admixta sunt Iambicis conjugationibus Antispastica et jucundiora sunt, et sonora. Et in fine: *Memineris sane, ne te forte confundat in quibusdam Antispastis colis numerus plurium syllabarum, nam ubi solutio longæ syllabæ fit, syllabarum quidem numerus augetur, temporum autem perseverat. Vitat hoc metrum suis pedibus concludi; nihil enim hac pedum clausula asperius, nihil durius.* His adjungas Plotium p. 2656. Atilium Fortunatianum p. 2694. Diomedem p. 505. Sed antequam ad præcipuas metrorum Antispasticorum formulas describendas accingemur, proderit fortasse ut pedis, qui in illis regnat potissimum, a nobis breviter explicetur ratio.

Itaque, Antispastus pes est ex iambo et trochæo coagmentatus: formamque puram habet,

u - | - u

sed cum res esset immensi, fortasse etiam infructuosi, laboris antispastos puros et illibatos jugiter versibus intexere, hanc sibi veniam haud gravatim concedebant poetæ, ut in priore pedis parte quævis Iambi, in posteriore quævis Trochæi varietates admitterentur. Hinc enascuntur species novæ, ex subjecto schemate facillime eliciendæ;

1. 2.

u u u | u u u

\- - | - -

u u - | u u -

\- u u |

Quinetiam, utpote prioribus licentiis, illis quidem potiore quodam jure sumtis, nequaquam contenti, ulterius prorumpere aggressi sunt, et pro antispasto vel diiambum vel ditrochæum adhibere:

u - | u -

\- u | - u

Hoc præterea notandum, secundam diiambi sedem commode et patienter dactylum sibi adsciscere.

u - | - u u

Antispasti hisce legibus rite perceptis, versuum genus in tota re metrica intellectu omnium difficillimum, nullo negotio animis poterunt comprehendere lectores studiosi. Postquam itaque monuero vocalium longarum et diphthongorum hiatus nonnunquam permitti; et in carminibus antistrophicis pedes eosdem non semper sibi invicem accurate respondere, ita veruntamen ut metrum strophæ metro antistrophæ nec dissonum sit prorsus neque incongruum, ad species singulas, earundemque specimina quædam enotanda accedam.

P. 55, 10. δοχμιακόν. Versus Dochmiacus, (a dochmio pede sic vocatus, vide Quintilianum IX. 4.) sive Antispasticus mono-

meter hypercatalectus, frequens est tam in Tragicorum reliquiis, quam in Aristophane et Pindaro.

Soph. Œd. Tyr. 650. ἄναξ λίσσομαι.

υ - - υ | -

Adde Col. 1075. Electr. 1388. Antig. 1144. Aj. 879. 883. 910. Euripid. Orest. 144. 1347. Bacch. 145. 989. 991. 1019. Pindar. Ol. I. 11.

Soph. Œd. T. 1334. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν.

υ υ υ - υ | -

Similes sunt 1334. 1341. 1342. 1343. 1345. Aj. 394. Phil. 402. Euripid. Or. 142. 314. 1251. 1260. 1282. 1355. Phœn. 137. 149. 355. 1307. Hippol. 127. Alcest. 402. Ion. 514. 691. Nota autem hanc speciem ejusdem mensuræ esse cum Trochaico monometro hypercatalecto.

Soph. Electr. 483. Ἑλλάνων ἄναξ.

- - - υ -

vide et 485. 510. Euripid. Phœn. 696.

Soph. Œd. T. 1346. ἐχθρότατον βροτῶν.

- υ υ - υ | -

Vide 1360. 1363. 1366. Potes et hoc pro dimetro dactylico accipere, syllaba finali pro communi habita,

Pindar. Nem. VI. 2. μιᾶς δὲ πνέομεν.

υ - υ υ υ | -

qui et pro dimetro iambico hypercatalecto æstimari potest.

Euripidis Orest. 174. πότνια, πότνια νύξ.

υ υ υ υ υ υ -

Pind. Pyth. V. 5. πολύφιλον ἑπέταν. Similis videtur Eurip. Bacch. 987. soluta est syllaba dochmiaca in Orest. 151.

Orest. 143. ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

υ υ υ - - | -

Confer 172. 1280. 1281. 1283. Phœn. 109. 188. 1308. Hæc forma nonnumquam non sine causa inter Trochaicos dimetros hypercatalectos recensetur. Alias species facile enumerare possem, sed, in re aperta, brevitati potius consulendum est.

Ex duobus dochmiis exoritur dochmiacus dimeter, quem nonnulli ad asynartetos referre maluerunt. Forma pura talis est[a]:

υ - - υ - | υ - - υ -

Euripid. Hec. 1021. δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπίτνει.

solutissima,

υ υ υ υ υ υ υ υ | υ υ υ υ υ υ υ υ

Orest. 149. κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι,
λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ τι χρέος ἐμόλετέ ποτε.

[a] Plotius, p. 2643. versum ex Æschyli S. Theb. 287. similis formæ excitans, ad genus iambicum relegare duxit. *Trimetrum*, inquit, *Iambicum brachycatalectum colurum, quod Alcmanium nuncupatur, percutitur sic, cum novissimus pes debens et ipse sicut duo ante se quatuor habere syllabas, duas habet, ut est,* μέλει φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ.

Jam loca indicabo, ex quibus pleniorem horum verſuum cognitionem tirones derivare queant. Sophocl. Œd. Tyr. 656. 657. Col. 698. 700. 834. 836. 841. 842. 1455. 1480. 1481. 1484. Electr. 155. 156. 166. 1089. 1385. 1387. Antig. 852. 973. 976. 1261. Tota ſtropha ſic videtur diſponenda;

ἰὼ (extra metrum.) φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
υ - - υ - | υ - - υ -
στερεὰ θανατόεντ'.
υ υ υ υ υ υ -
monometer.
ὦ κτανόντας τε καὶ
- υ - | - υ - |
Creticus dimeter.
θανόντας βλέποντας ἐμφυλίους.
υ - - υ - | υ - - υ -
ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
- υ υ - υ - | υ - - υ -
ἰὼ παῖ, παῖ νέος, νέῳ ξὺν μόρῳ
- - - υ - | υ - - υ -
ἔθανες, ἀπελύθης,
υ υ υ υ υ υ -
monometer.
ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.
υ - - υ - | υ - - υ -

Trach. 826. Aj. 348. ἰώ.
φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
υ - - υ - | υ υ υ - υ -
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ.

ibid. 364. 365. 366. 395. 888. Euripid. Hec. 1018—1021. 1024. 1025. Oreſt. 146. et ſeqq. 313. et ſeqq. 959. 976. 1247. 1252. 1258. 1351. 1352. 1358. 1359. 1470. 1498. 1552. ſeqq. Phœn. 195. 328. 329. 332. 354. 365. Med. 991. 1250. 1270—1289. cum Iambis. Hippol. 161. 365—377. 576—600. 821. ſeqq. Suppl. 81. 87. 787. 1146. Bacch. 977. 978. 980. 984. Heracl. 776. 779. Ion. 690. 695. 696. 732. Herc. Fur. 409. 773. Electr. 160. 589. ſeqq. 1154. Ariſtoph. Acharn. 357. ſeqq. 488. ſeqq. 565—570. Av. 1188—1195. 1262. ſeqq.

Frequens eſt inter Antiſpaſtos dochmiacus hypercatalectus, ejuſdem ſcilicet menſuræ cum Choriambico dimetro catalectico;

- υ υ - υ - -

quare ex cap. præcedenti de Choriambicis petenda eſt ejus notitia.

Pes dochmius etiam cum antiſpaſto diverſimode copulatur; v. g.

υ - - υ | υ - - υ -

Eurip. Bacch. 994. 996. φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ
Ἐχίονος γόνον γηγενῆ.

u - - u - | u - - u

Æschyl. S. Theb. 90. ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαός.
Admittitur fortasse nonnunquam antispastus inter duos dochmios, ut et dochmius inter duos antispastos; quorum tamen exempla ex omni parte integra et perfecta non sunt ad manum.

P. 56, 3. Φερεκράτειον. Pherecrateus, a Poeta Comico Pherecrate ita vocatus, quem ἐν Παραβάσει hac specie jugiter usum credibile est, sic enim verba ipsius συμπλέκτοις ἀναπαίστοις interpretari malim, siquidem vere dixerit Pollux loco supra citato p. 131. Parabases plerumque ex anapæstico metro constare; quod si autem ex alio quopiam impleantur, anapæstorum nihilominus appellationem retinere. Hunc versum efficiunt pedes Antispastus et Bacchius, qui Antispastus est novissima minor syllaba. Prioris Antispasti iambus indiscriminatim cum spondeo, et trochæo, rarius etiam fortasse cum tribracho [b], permutatur; in ceteris pedibus nulla conceditur licentia. Sex Pherecrateos continuos usurpat Æschylus S. Theb. 295. ex quibus omnes formas nullo negotio elicias:

- - - u | u - -
- u
u -

τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
πανδημεὶ, πανομιλεὶ
στείχουσιν. τί γένωμαι;
τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
ἰάπτουσι πολίταις
χερμάδ' ὀκριόεσσαν.

Huc etiam referri potest Anacreon qui dicitur n. 30. ed. Barnes. Non sum nescius autem hunc posteriorem locum inter numeros Ionicos a minori ab Hermanno recenseri. Frequens est Pherecrateus ἐν καταλήξει Glyconicorum, ut Anacreonte Athenæi XIII. p. 564. D. Barnes. 67. p. 599. C. Barnes. 101. mire turbavit omnia. XIV. 634. C. 635. C. Barnes. 84. Strabonis III. p. 151. A. ed. Paris. Barnes. 68. Ejusdem tres Glyconicos, sed Pherecrateo destitutos, ex Herodiani MS. protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 93.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δ' ἐσιδεῖν ποθῶ.

Chori cantus est Aristoph. Equit. 969. ex sex tetrasin compositus, quarum uniuscujusque priores tres versus sunt Glyconici,

[b] Veteres, opinor, lyrici, ut Anacreon, quem in carminibus æmulatus est Horatius, nec in Pherecrateis neque in Glyconicis pro antispasti iambo trisyllabum pedem unquam adhibebant. Tragici, utpote qui solutiora carminum genera persecuti sint, non raro tribrachum, parcissime dactylum vel anapæstum admittebant.

quartus ubique Pherecrateus. In Ranis 1286. Antiſpaſti iambus in tribrachum videtur ſolutus. Sed præſtabit carmen integrum huc transferre.

τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω
    τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
    σαντι τῶν ἔτι νυνί.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ' ὅπη
    μέμψεταί ποτε τοῦτον
    τὸν Βακχεῖον ἄνακτα,
    καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

In v. 1286. edd. habent μέμψιν γ', ſed particulam, ſenſui inutilem, metro noxiam, delevi, auctoritate fultus codicis optimi ſeculo duodecimo exarati, et in Bibl. Bodl. ſervati, Barocc. 127. In v. 1289. Edd. et quantum ſciam MSS. τῶν ἔτι νῦν ὄντων. Nemo, opinor, vocem gloſſematicam e textu dejicere gravabitur. Verſum ſimiliter claudit Ariſtophanes ibid. 1120. ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί. hoc eſt, ἀγυμνασίας τῆς νυνὶ οὔσης. Alia ſpecimina dabunt Sophocl. Œd. Col. 670. 706. 1242. 1243. Antig. 109. 813. 843. 946. Aj. 229. 631. 632. Phil. 172. 179. 1143. Euripid. Hec. 448. Oreſt. 1477. Phœn. 211. 214. 220. 235. Hippol. 143. 551. 559. 744. 763. Alceſt. 115. 463. 588. 986. 988. 989. 990. Iphig. Aul. 170. 175. 181. 184. 209. 210. 215. 220. 221. 576. 757. 779. 791. 1050. (cum tribracho) 1059. 1103. Iphig. Taur. 399. 434. 435. (cum tribracho) 1098. 1102. Rheſ. 344. 346. Troad. 570. Bacch. 119. 146. 147. 401. 406. 409. 412. 575. 909. Helen. 1126. 1475. 1478. Ion. 192. 210. 466. 1099. 1108. Herc. Fur. 348. 357—360. 362. 388. 390. 418. 420. 676. 683. 686. 688. (cum tribracho) 785. 789. 791. Electr. 119. 124. 145. (cum tribracho) 166. 177. 179. 183. 187. 189. 457. Aliæ Antiſpaſticorum dimetrorum catalecticorum ſpecies, ſicubi occurrunt, non ſunt inter Pherecrateos numerandæ. Harum vero inveſtigationem ſtudioſis lectoribus relinquendam putavi.

P. 56, 7. Γλυκώνειον. Verſus Glyconeus, ſive Glyconicus, a Diomede, nec hoc ſine cauſa, *Anacreonticus* etiam nuncupatus, conſtat ex Antiſpaſto et ſyzygia Iambica. In priore Antiſpaſti parte eaſdem recipit licentias, quas, cum de Pherecrateo ageremus, modo enarravimus. Schema igitur eſt iſtiuſmodi :

υ - - υ | υ - υ -
- -
- υ

Soph. Philoct. 140. Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
1124. πόντου θινὸς ἐφήμενος.
1126. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν.

In edd. vulg. male diſtributi ſunt Euripidis Androm. 502. ſeqq.

AN. ἃ δ' ἐγὼ χέρας αἱματη-
ρὰς βρόχοισι κεκλῃμένα
πέμπομαι κατὰ γαίας.
MO. μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾷ
πτέρυγι συγκαταβαίνω
θῦμα δάϊον. Ὦ χθονὸς
Φθίας κράντορες, ὦ πάτερ,
μόλε φίλοις ἐπίκουρος.
AN. κείσει δὴ, τέκνον, ὦ φίλος,
μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς,
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ, σὺν νεκρῷ τε. hypercatalectus.
MO. ὤ μοι μοι, τί πάθω; τάλας
δῆτ' ἐγὼ, σύ τε, μᾶτερ.

Antiſtropham pro ſe quiſque facile digeret. Quicumque hujus metri ampliora vult exempla, is ſequentia loca non ſine fructu conſulet. Sophocl. Œd. Col. 124. 126. 127. 131. 132. 671. (ἔνθα λίγεια μινύρεται, ubi notandus in priore antiſpaſti parte dactylus, cui in antiſtropha ſpondeus opponitur ἀρχαῖον στεφάνωμ' ὅτι) (tribrachus) 704. 705. 1211. 1212. 1215. 1216. Antig. 100. 101. 102. 333. 334. 335. Aj. 196. 231. 695. 696. Philoct. 169. 170. 171. 173. 174. 178. 1083. 1084. 1087. 1088. 1090. 1124—1129. Euripid. Hec. 472.. Phœn. 102. (cum tribracho) 209. 210. (cum tribracho) 218. 219. 233. (cum tribracho) 234. 237. (cum tribracho) 239. 240. (υ υ υ - υ υ υ υ υ - νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, οὐ-) 241. 242. (ut 241.) 244. 653. Hippol. 743. 745. 761. 762. Alceſt. 586. 984. 985. 987. 1009. Androm. 800. Suppl. 975. 976. (cum tribracho) Iph. Aul. 164. (ut Phœn. 240.) 165. 166. (cum dactylo) 169. 213. 299. (cum tribracho) 544. 756. 765. 778. 790. (cum tribracho) 796. 1089. 1091. (cum tribracho) 1101. Iph. Taur. 423. 1097. 1101. Troad. 1067. 1070. Bacch. 111. 118. 154. (cum tribracho) 156. 400. 404. 405. 862. 868. 870. 871. (cum tribracho) Helen. 1481. 1508. Ion. 120. 121. (cum dactylo) 190. 191. 214. 1104. Hercul. Fur. 347. 356. 361. 645. 653. 654. 678. 783. 784. (cum tribracho) Electr. 115. 117. 118. 120. 123. (cum tribracho) 146. et 147. et 152. et 154. et 156. et 164. 458. Sequentem cantum ex Ariſtoph. Theſmoph. 1147. inter Glyconicos adnumerat Hermannus.

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν,
παρθένον, ἄζυγα κούρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ', ὦ τυράννους
στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός. } Bacchiaci.
δῆμός τοι σε καλεῖ γυναι-

κῶν, ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.

Glyconicis puræ formæ ſæpe immiſcentur, et in Antitheticis opponuntur Polyſchematiſti, ex Antiſpaſti variis ſpeciebus et Choriambo compoſiti. Horum verſuum explicatior dabitur recenſio infra ad Cap. XVI. 2. Interim ſingulari exemplo, quæ modo dicta ſunt, libet confirmare. Euripid. Electr. 175.

Stropha.

οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι,
– ∪ – ∪ | ∪ – ∪ –
θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις
– ∪ – ∪ | ∪ – ∪ –
ὅρμοις ἐκπεπόταμαι
– – – ∪ | ∪ – –
τάλαιν', οὐδὲ στᾶσα χοροὺς
∪ – – – | – ∪ ∪ –
Ἀργείαις ἅμα νύμφαις,
– – – ∪ | ∪ – –
εἱλικτὸν κρούσω πόλεμον.
∪ – – – | – ∪ ∪ –
[c]δάκρυσι χνύω, δακρύων δέ μοι μέλει
– ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – | ∪ – ∪ –
δειλαίᾳ τὸ κατ' ἦμαρ.
– – – ∪ | ∪ – –
σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν,
– – – ∪ | ∪ – ∪ –
καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων,
– – – ∪ | ∪ – ∪ –
εἰ πρέποντ' Ἀγαμέμνονος
– ∪ – ∪ | ∪ – ∪ –
κούρᾳ, τᾷ βασιλείᾳ,
– – – ∪ | ∪ – –
τᾷ Τροίᾳ θ', ἅ μου πατέρος
– – – – | – ∪ ∪ –
μέμναταί ποθ' ἁλοῦσα.
– – – ∪ | ∪ – –

Antiſtropha.

οὐδεὶς θεῶν ἐνοπᾶς κλύει
– – – ∪ | ∪ – ∪ –
τᾶς δυσδαίμονος, οὐ παλαι-
– – – ∪ | ∪ – ∪ –
ᾶν πατρὸς σφαγιασμῶν.
– – – ∪ | ∪ – –
οἴμοι τοῦ καταφθιμένου,
– – – ∪ | – ∪ ∪ –
τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,
– – – ∪ | ∪ – –
ὅς που γᾶν ἄλλαν κατέχει
– – – – | – ∪ ∪ –
μέλεος, ἀλαίνων ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν,
∪ ∪ ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – | ∪ – ∪ –
τοῦ κλεινοῦ πατρὸς ἐκφύς.
– – – ∪ | ∪ – –
αὐτὰ δ' ἐν χέρνησι δόμοις
– – – – | – ∪ ∪ –
ναίω ψυχὰν τακομένα,
– – – – | – ∪ ∪ –
δωμάτων πατρῴων φυγὰς
– ∪ – ∪ | ∪ – ∪ –
οὐρείας ἀν' ἐρίπνας.
– – – ∪ | ∪ – –
ματὴρ δ' ἐν λέκτροις φονίοις
– – – – | – ∪ ∪ –
ἄλλῳ ξύγγαμος οἰκεῖ.
– – – ∪ | ∪ – –

Sunt aliæ dimetrorum Antiſpaſticorum formæ a Glyconico diverſæ, ut Sophocl. Antig. 103.

ἐφάνθης ποτ' ὦ χρυσέας
∪ – – ∪ | – – ∪ –

cui reſpondet in Antiſtropha Glyconicus Polyſchematiſtus. Plura in præſenti miſſa facio.

---

[c] Verſus eſt Choriambicus trimeter. Choriambi prior longa in Antiſtropha ſolvitur. Vox δάκρυα primam ſimiliter producit et corripit Troad. 605.

P. 56, 12. Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον. Hic verſus una ſyllaba Glyconico eſt procerior. Sæpiſſime in tragicorum melicis invenitur. Exempla ſunto Sophocl. Œd. Col. 133. 668. 672. 674. 680. 1213. 1217. Antig. 105. 604. Aj. 596. 1206. Philoct. 139. Euripid. Hec. 449. 451. 635. 906. 907. Med. 830. Hippol. 746. Alceſt. 1015. Suppl. 957. (cum tribracho) Iph. Aul. 545. Iph. Taur. 1131. Rheſ. 342. 345. Troad. 1068. 1071. Bacch. 402. 873. 902. 904. 906. Heracl. 359. 372. 375. 751. 758. 897. Ion. 113. 186. 208. 1069. Herc. Fur. 354. 391. (cum tribracho) 651. 655. 679. Electr. 171. 442. 466. 489. 710. 740.

P. 56, 15. τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν,—Φαλαίκειοι. Specimen hujus metri præbet ipſe Phalæcus in Brunckii Analectis T. I. p. 421.

τοῦτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνισμα,
τοῦ κωμῳδογέλωτος εἰς θρίαμβον,
κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθὲν,
ἕστασ', ὄφρα Λύκωνι σᾶμ' ἐπείη.
ὅσσα γὰρ κατέπραξε λαμπρὸς ἀνὴρ,
μνᾶμα τοῦ χαρίεντος ἔν τε λέσχᾳ
ἔν τ' οἴνῳ τόδε κῆπὶ τοῖς ἔπειτα
ἄγκειται, παράδειγμα τᾶς ὀπωπᾶς.

In Tragicis ſequentia obſervavi loca. Sophocl. Phil. 136. 683. 1140. 1145. Euripid. Hec. 457. Or. 823. Rheſ. 361. Heracl. 761.

Atilius Fortunatianus p. 2676. *Hendecaſyllabus, quem Phalæcium vocamus, apud antiquos auctores ſolebat incipere alias a ſpondeo alias ab Iambo, alias a Trochæo; ut apud Catullum,*

Arida modo pumice expolitum.

ab iambo

Meas eſſe aliquid putare nugas.

quæ omnia genera hendecaſyllabi Catullus, et Sappho et Anacreonta et alios auctores ſecutus, non tanquam vitioſa vitavit, ſed tanquam legitima inſeruit. Obſervat Hermannus p. 214. Catullum et ſpondeo pro dactylo uſum eſſe,

Oramus ſi forte non moleſtum eſt.

Sed errat vir doctiſſimus cum Sophocli Phil. 1147. tanquam Glyconeum affingit

ἔθνη θηρῶν οὓς ἔχει.

omnes enim edd. Brunckiana ſolum excepta, legunt

ἔθνη θηρῶν οὓς ὅδ' ἔχει.

De hoc metro plura quærentibus dabunt Diomedes p. 509. Marius Victorinus pp. 2566. 2595. Terentianus p. 2440.

Eſt alia hendecaſyllabi antiſpaſtici ſpecies a ſuperiore diverſa, quæ in ſecunda dipodia antiſpaſtum purum habet. Iſtam ſic deſcribit Terentianus p. 2426.

Si πενθημιμερὴς *talis præmiſſa tome ſit,*

Quæ primo spondeon habet, mox dactylon addit;
Tum post semipedem veniant duo sine revulsi
Incolumi sermone pedes, sine parte priorum,
Postquam res Asiæ *veluti, tunc* primus ab oris,
Fiet hendecasyllabos, sed alter;
Namque hic de genere est phalæciorum
Cujus mox tibi regulam loquemur;
Nunc hic talis erit versus, ut hic est,
Postquam res Asiæ, primus ab oris.
At regina gravi, saucia cura.
Sic fatur lacrimans, mittit habenas,
Et tandem Euboicis, labitur oris.
Istum semipedem prima sequentis
Spondeum medium reddit utrinque:
Quartus dibrachys est, quintus in imo
Spondeum faciet, sive trochæum.

Similia Marius Victorinus p. 2576. qui addit, Sapphonem hoc frequenter usam esse. An inter reliquias istius Poetriæ exemplum hujus metri exstet, nolim adfirmare. Sed huc refer Anacreontem apud Etymolog. M. p. 713.

τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης.

Et *Anacreontium* vocat Servius. Nonnunquam usurpabant Poetæ scenici; ut Sophocl. Antig. 944.

ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς.

Loca quædam indicavit Porsonus in addendis ad Euripid. Hecub. p. 82. ed. secundæ. quæ hic plenius exscribi, uti spero, nemo gravabitur.

Sophocl. Aj. 628. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς.
640. ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
Œd. Col. 696. οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ.
701. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.
703. σημαίνων ἀλιώσει χερὶ πέρσας.
709. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν.
714. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινόν.
716. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-
Phil. 203. φωτὸς ξύντροφος, ὡς τειρομένου του.
212. ὡς οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.
710. πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων.
722. ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει.
Aristoph. Equit. 556. δεῦρ' ἔλθ' εἰς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν' ὦ.
557. δελφίνων μεδέων σουνιάρατε.
586. νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα.
587. τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.

Alia forma est Euripid. Orest. 1501.

ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε βάκχαι.
υ - - - | υ - υ - | υ - -

P. 58, 2. *ἀκατάληκτον*. De Asclepiadeo consulendi Diomedes p. 508. Servius p. 1824. Marius Victorinus p. 2557. Trimetri acatalecti videntur Sophocl. Antig, 951.

ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά.
- - - ∪ | ∪ - - ∪ | ∪ - - -

Aj. 195. *στηρίζει ποτὶ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ.*
- - - ∪ | ∪ - ∪ - | ∪ - ∪ -

Hypercatalectus est Rhesi 366.

Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος παρ' ἀκτᾶς.
- - - ∪ | ∪ - - ∪ | ∪ - ∪ - | -

P. 59, 2. Tetrameter catalecticus Soph. Œd. Col. 694.

ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω.
- - - ∪ | ∪ - - ∪ | ∪ - - ∪ | ∪ - -

P. 59, 6. Metrum Priapeium, ut cum verbis Marii Victorini p. 2598. loquar, *constat duobus metris, quorum prius est Glyconium octosyllabum, sequens Pherecration syllaba diminutum, ita tamen, ut novissima Glyconii, id est octava syllaba, longa sit, si natura brevis fuerit, velut,*

Nereus ut caneret fera | grato Pyrrha sub antro.

Igitur, quod hoc versu Priapi laudes plerique canendo prosecuti sunt, Priapeium metrum nuncuparunt, quod genus hexametri adeo abhorret ab Heroi lege, ut utraque pars commatis nonnunquam trochæis et iambis, aut pro spondeo anapæstis incboetur, aut et cretico prius comma pro dactylo terminetur, ut est apud Catullum,

Nam te præcipue in suis,

Dehinc,

Hellespontia cæteris.

quando bina sunt cola, mora distinctionis intercedente; quod genus versuum apud Græcos Comœdiarum veterum scriptores plurimum est, et magis apud eos qui Satyrica scripserunt, unde a nonnullis Satyricum prius vocabatur, verum postea abiit in consuetudinem ut Priapeium appellaretur. Atilius Fortunatianus p. 2675. *Ex hac divisione et Priapeius nascitur versus. Cujus exemplum apud Catullum,*

Hunc locum tibi consecro, dedicoque Priape.

Nam cum in duo commata hic versus dividatur, superius comma octo syllabarum, et insequens septem, diminuta superiore commatis parte; ut si facias,

Mater sæva Cupidinum, mater sæva Cupido.

Sed adeo totus hic ex heroo venit hexametro, ut et apud Homerum nullo immutato verbo complures inveniantur Priapei, et apud Virgilium, quorum unum in præsentia posuimus, qui forte succurrit. Credo et alios inveniri posse complures.

Cui non dictus Hylas puer, et Latonia Delos.

quod apparet ita esse, quoniam ita hujus versus exigit natura; ut inter duo commata exiguam pronunciando interponas moram. Nam,

Cui non dictus Hylas puer,

par est huic,

Hunc lucum tibi dedico.

sequens autem comma,

Et Latonia Delos,

huic,

Consecroque Priape.

Non ignoro autem variari primas et secundas syllabas utriusque in Priapeio commate, ut modo ab Iambo incipiat, modo a Trochæo; tanquam,

Hunc lucum tibi dedico, consecroque, Priape.

et,

Libens hoc tibi dedico, libens sancte Priape.

Adde eundem p. 2696. Diomedem p. 512. Servium p. 1825. Terentianus Maurus p. 2444.

Ergo hinc nascitur altera
Metri regula, ceu duas
Partes hexametri secans,
Quæ ternos dirimit pedes,
Quos si reddideris sibi,
Hexametrum pedibus cernes constare receptis:
Qui tamen heroon factis indignus habetur.
Namque tome media est, versu non apta severo:
Fitque soluta magis, quotiens spondeus inest pes
Tertius, et quartus: nolunt hunc incolumem ergo,
Sed de commatibus tradunt constare duobus:
Ipse etenim sonus indicat esse hoc lusibus aptum:
Et ferme modus hic datur a plerisque Priapo:
Inter quos cecinit quoque carmen tale Catullus:
Hunc lucum tibi dedico, consecroque Priape,
Qua domus tua Lampsaci sita est, quaque Priape:
Nam te præcipue in suis urbibus colit ora
Hellespontia, cæteris ostreosior oris.
Et similes plures sic conscripsisse Catullum
Scimus. Usque adeo hoc genus lex heroica pellit,
Ut sit utraque portio cœpta sæpe trochæis:
Nam discrimine nullo ponit hunc, vel iambum.
Nec mirabere syllabæ finem commate primo
Tanquam de pede dactylo fiat tertia longa:
Nam quia commata bina sunt, sumunt ambo supremas.
Versus ergo magistri vocant hos Priapeos.

Plotius p. 2635. *Priapeium metrum monoschematistum est. Constat enim spondeo, duobus dactylis, et spondeo, dactylo et spondeo, ut est apud Homerum versus ille,*

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι.

Inveni et apud Virgilium hac divisione, in qua tamen observandum

eſt, ut in utraque verſus diviſione finita ſit pars orationis, ut eſt illud Virgilianum,

Externum tulit, aut cruor hic de ſtipite manat.

P. 60, 7. ἀκατάληκτον. Integrum carmen hoc metro conſcriptum extat inter Theocritea n. XXVIII. Sapphonis duo fragmenta reſtituit Bentleius in Epiſt. ad Hemſterhuſium p. 104. Athenæi p. 564.

στᾶθι κἄντι φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσ' ἀμπέτασον χάριν.

Pollucis,

ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρίαν περρέμενον χλάμυν.

Inſignius ſpecimen præbet Stobæus Tit. IV. quomodo recte diſpeſcuit Grotius p. 29.

κατθανοῖσα δὲ κεῖσ'· οὐδέ ποκα μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ' οὐδέ ποκ' εἰς ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων
τῶν ἐκ Πιερίης, ἀλλ' ἀφανὴς κὴν Ἀΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμένα.

cum Pyrrhichio, ſive Pæone tertio in prima ſede eadem in Argum. ad Theocrit. XXVIII. apud Fulv. Urſinum;

ῥοδοπήχεες ἁγναὶ χάριτες δεῦτε Διὸς κοραί.
⏑ ⏑ - ⏑ | ⏑ - - ⏑ | ⏑ - - ⏑ | ⏑ - ⏑ -

et ſic Steſichorus apud Strabonem VIII. p. 534=505. Oxon.

ἄγε, Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατῶν ὕμνους
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

Ad hoc caput refer Alcæum Athenæi X. p. 430. B.

τέγγε πνεύμονας οἴνῳ, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἁ δ' ὥρα χαλεπά, πάντα δὲ δίψᾳ ὑπὸ καύματος.

Ibid. C.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.

Ibid. D. XI. 481. A. confer Porſonum ad Eurip. Med. 494.

πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα·
[καδδ' ἄειρε (ἀνάειρε 430.) κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλλης (ποικίλα 430)]
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχει κέρναις ἕνα καὶ δύο
πλέαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθείτω.

Eundem apud Ariſtotelis Polit. III. 10.

τὸν κακοπάτριδα
Πιττακὸν πόλεως τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Scolion apud Athenæum XV. p. 695. B.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Ibid. D.

σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Quomodo recte citavit Bentleius ad Menandrum p. 56.

Ibid. D.

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ μή σε βάλῃ, τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

Ibid. D.

ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

Ibid. E.

πόρνη καὶ βαλανεὺς ταὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν, τόν τε κακὸν λόει.

Ibid. F.

ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν μεγάλην ἔχει
τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

Cæterum obſervatione digniſſimum eſt, hanc verſuum Antiſpaſticorum ſpeciem, una cum Glyconico, et Aſclepiadeo, inter Choriambicos a Terentiano Mauro p. 2441. numerari:

Carmen Pierides dabunt.
Hoc metrum choriambicum eſt,
Quod pars bacchiacum vocant.
Hinc primas capiti duas,
Necnon et totidem ultimas,
Excrementa magis putant,
Nec ducunt numero pedum;
Sunt hæc carmen, *item* dabunt.
Solum Pierides *manet,*
Quod reddit geminum pedem,
Dicunt quem choriambicon:
Quia longam ſequitur brevis,
Claudit longa brevem alteram;
Nam des *longa ſit, altera*
Juncta poſt ſibi conſona.
Sic ponunt medium pedem
Primas inter et ultimas,
Carmen Pierides dabunt.
Pars prima hic varie ſolet
Spondeum modo ſumere:
Idem ſæpe et iambus eſt:
Hoc de Septimii potes
Junctis noſcere verſibus:
Geritque intus in oppidum
Anhelos Panope greges.
Alter conſimiles dedit:
Opima adpoſui ſenex
Amori arma feretrio.
Trochæum quoque ſic locat;
Purpuræ leguli ſenes
Intus hic ibi conſitum eſt.

Utque est mobilis hic locus,
Immotus manet ultimus:
Namque hic semper iambus est:
Tendunt latius hoc genus,
Duos ut choriambicos
Includant medios pedes;
Et fit versus ad hunc modum,
Carmen Pierides dulcisonum dabunt.
Duplex hic choriambus est,
Primus Pierides, dulcisonum *sequens*;
Sic carmen *prius est*; *finis item* dabunt.
Ut pes hæc habuit prior,
Sunt qui tradiderint ultima versui
Tanquam pentametro syllaba dempta sit;
Quam si restituas pentametrum fore
Carmen, Pierides dulcisonum dabunt,
Carmen Pierides dulcisonum dabitis,
Ut versus quoque sic constet Horatii,
Mecænas atavis edite regibus,
Mecænas atavis edite remigibus.
Usque autem videas hoc procul a fide,
Ut metri genus hoc vatibus inclytis
Non uno, aut gemino constiterit pede,
Verum in tres etiam consimiles eat,
Clausos in medio partibus exteris,
Quod jam pentametri non patitur modus;
Nam sic tres videas esse pedes datos,
Carmen Pierides dulcisonum si mereor dabunt.
His est omnibus in suis
Libris usus Horatius.
Quo dicam et quotiens modo.
Nam primum minime suo
Solum carmine protulit,
Ut vates alii solent.
Exemplum Senecæ dabo;
Thebis læta dies adest,
Aram tangite supplices:
Pingues cædite victimas.
Tales continuos legis.
Hunc præponit Horatius,
Epodum ex geminis subjicit alterum:
Exemplum sat erit semel
Nos hoc ponere; *cæterum*
Bis in carminibus suis
Hunc servat stabilem modum,
Sic te Diva potens Cypri,
Sic fratres Helenæ, lucida sidera,

Sic te Diva potens Cypri,
Hic unus choriambus eſt:
Sic fratres Helenæ, lucida ſidera,
Hic interpoſiti duo.
Talem quem geminis perſpicis effici,
Servat carminibus perpetuum tribus;
Quorum exordia quum prædita videris,
Stabit continuum conſimili modo,
Mecænas atavis edite regibus.
Exegi monumentum ære perennius.
Donarem pateras grataque commodus.
Nec non continuos tres pariles dedit
Verſus, et cecinit poſt alium brevem,
Ex uno ſimili pede:
Uſuſque eſt genere hoc carminibus novem,
Quæ ſunt talia, quale eſt modo quod dabo:
Scriberis Vario fortis, et hoſtium
Victor, Mæonii carminis alite,
Quam rem cumque ferox navibus aut equis
Miles te duce geſſerit.
Tres binis pedibus cernimus editos,
Unum quartus habet pedem:
Hanc docti tetracolon vocitant ſtrophen:
Nam poſt quatuor hos altera vertitur
Ad legem ſimilem conſimilis ſtrophe:
In qua ſunt alii quatuor hoc genus
Verſus, ex quibus hi ſunt ſibi tres pares.
Præmiſi, binos qui capiant pedes,
Unum quartus in omnibus.
Jam quem perficiunt tres medii ſic choriambicum,
Tales continuos carminibus compoſuit tribus.
Tu ne quæſieris, ſcire nefas, quem mihi, quem tibi.
Nullam, Vare, ſacra vite prius ſeveris arborem.
O crudelis adhuc, et Veneris muneribus potens.
Binas hic capiti, totque itidem deme noviſſimas,
Fient in medio perſpicui tres choriambici.
At verſus meus eſt quem ſimilem compoſui ex tribus:
Carmen Pierides dulciſonum, ſi mereor, dabunt.
Et ſupra poſiti ſic quoque ſunt duo,
Carmen Pierides dulciſonum dabunt,
Ex uno quoque ſic fuit,
Carmen Pierides dabunt.

P. 61, 2. Neſcio an inter pentametros numerari debeat Alcæi fragmentum apud Athenæum XIV. p. 627. A. B. hac menſura;

- - - ᴗ | ᴗ - ᴗ - | - - - ᴗ | ᴗ - ᴗ - | - - ᴗ -

μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ· πᾶσα δ᾽ Ἄρῃ κεκόσμηται στέγη . .

λαμπραῖσιν κυνίαισι, κατ τᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λόφοι
νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τἀγάλματα· χάλκεαι δ' αὖ πασσάλοις
κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ κναμῖδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς·
θώρακές τε νέω λίνω, καὶ κοῖλαι δὲ κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι·
πὰρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπαττίδες.
τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρώτισθ' ὑπὸ Ϝέργον ἔσταμεν τόδε.

CAP. XI.

De Ionico a Majore.

P. 62. IONICUM *metrum*, inquit Plotius, p. 2658. *duplex est. Unum* a majore, *quod spondeo constat et pyrrhichio, alterum* a minore, *constans ex pariambo et spondeo. Ionicum majus interdum puro Ionico scanditur,*

μή μοι λέγε.
– – ∪ ∪

Interdum soluta longa prima componitur, ut sit ex anapæsto et pyrrhichio,

ἑκατόνζυγε.
∪ ∪ – | ∪ ∪

Interdum duabus longis solutis, ut sit compositum ex proceleusmatico et pariambo,

ἑλικοβλέφαρε.
∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪

commiscetur huic metro et ditrochæo, et chorio, sed tribrachy,

κάλλος ἄμαχον.
– ∪ ∪ | ∪ ∪

et a chorio, sed tribrachy, et trochæo,

φιλοχορεύτα.
∪ ∪ ∪ | – ∪

Sed omnibus pedibus temporum sex, finem tamen habet aut in spondeum, aut in trochæum, quod etiam Sotadeum metrum dicitur, de quo sub exemplo postea tractabimus. Interdum et Molossos omnes habet, unde et Molossicum metrum hoc dicitur; nam prima longa molossi soluta facit Ionicum minorem novissima majorem. Marius Victorinus p. 2536. *Ionicus a majore, quem Musici* ἀπὸ μείζονος *vocant, constat, ut supra docuimus, ex duabus longis subjectis sibi totidem brevibus; id est, ex Spondeo, et Pyrrhichio, vel ex Molosso novissima ejus longa in duas breves divisa, quem merito utraque Ionica admittunt. Ex quo intelligitur in his Arsin et Thesin non in æqualitatis, sed in dupli ratione consistere. Nam supra docuimus ea esse optima metra, quæ æqua-*

litatis ratione constant, propter quod utrumque hoc Ionicum quando ex dupli ratione subsistit, magis Rhythmis quam metris proximum est. Admittit autem solutionem duarum praecedentium longarum, varie: nam primae longae solutio syllabae facit ex Anapaesto et Pyrrhichio conjugationem; secundae vero ex Dactylo et Pyrrhichio habebit copulationem, quae sunt communes utrisque Ionicis. Nam si tertiam longam minoris Ionici in duas breves dividas, fit ex Pyrrhichio et Anapaesto conjugatio; si autem quartam, ex Pyrrhichio et Dactylo, temporibus dumtaxat in sua mensura ac spatio, quo censentur Ionici, permanentibus. Recipit, ut diximus, et Hippium, id est Molossum, e tribus longis dumtaxat in fine, et appellatur metrum Cleomachium, nam si majoris Ionici duas breves in unam contrahas longam, pari etenim lege ut longa in duas breves solvitur, ita duae breves in unam longam connectuntur, ergo si breves in unam longam contrahas, eveniet ut sequentibus aliis longis duabus ejusdem pedis quinque continuae longae syllabae fiant, et incertum sit, utrum Molossus an spondeus prior positus habeatur. At in eo qui a minori est Ionicus, idem contra est. Primae enim ejus duae breves conciliatae molossum facient, dehinc sequens Ionicus a brevi initium sumet, ex quo fit, ut quinque longarum continuatio ejusdem interjectione secernatur. Ergo observabimus pedem Molossum majori Ionico in fine, minori autem intra initia ponere, et cavere, ne in medietate collocetur. Recipit hoc metrum Trochaicas Bases, id est, duplicem Trochaeum, qui totidem temporum est, sicut Iambica basis, Choriambicam et Anapaesticam, quod fieri dicunt, sed et vocant, κατὰ συμπάθειαν. Similiter Anapaestum et Pyrrhichium geminatos recipit, adaeque et Tribrachyn cum Trochaeo, seu contra mutato situ, sociatos dumtaxat admittit, quod fit, ut supra ostendimus, cum longae solvuntur in breves, etiam in Trochaica conjugatione, quam familiariter suscipit, quae conjugatio pedem tetrasyllabum Ditrochaeum, id est, duplicem Trochaeum, quem Dichorion in Oratore Cicero noster appellat, efficit. Ionicum metrum quidam a genere hominum vocabulum accepisse existimarunt, quod in Rhythmo et satis prolixum et satis molle, sicut ejusdem gentis homines asseverantur. Scanditur autem per dipodias. Plura vide in Terentiano p. 2428. Atilio Fortunatiano p. 2694. Diomede p. 505. Nunc exempla quaedam pro more excitabimus; hoc tamen in antecessum monentes, primam horum versuum syllabam pro arbitrio poetarum tempore uno vel duobus constare.

Ac primum, dimeter brachycatalectus, Servio *Hipponactius*, Sophoclis Œd. Tyr.

896. τί δεῖ με χορεύειν.
υ - υ υ | - -
910. ἔῤῥει δὲ τὰ θεῖα.
- - υ υ | - υ

Alia specimina praestabunt Soph. Œd. Col. 673. 1048. 1056. 1696. Aj. 914. Phil. 717. Euripid. Hec. 903. δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν. υ υ - υ υ | - - Orest. 808. 1000. μονόπωλον ἐς ἀῶ. υ υ - υ υ | - - Phoen. 182. Med. 154. 438. 650. Hippol. 167. 534. Troad.

1069. 1072. Bacch. 403. 567. Heracl. 753. 757 760. 903. Helen. 1372. Ion. 115. 470. 472. 476. 483. 506. 1105. Herc. F. 382. 392. 644. 656. 799. Pindarum confulas cum alibi, tum Olymp. IX. 5. 7. 9. 11. 13.

Epodi vicem gerit in Ariftoph. Nub. 1348.

σὺν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις. κ. τ. λ.

vide et Antiftropham. Confer etiam Theocriti Epigr. XVII. in Epicharmum. Sed frequentiffime cum dimetris catalecticis copulatur, quorum lex et ratio cuivis patebit percurrenti fequentem ex Ariftoph. Eccleſ. 289. ſqq. cantum, partim ex MS. Ravennatis lectionibus, partim ex Dawefii et Porfoni conjecturis emendatum.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ἄνδρες, ἠπείλησε γὰρ
ὁ θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος,
στέργων σκοροδάλμῃ,
βλέπων ὑπότριμμα, μὴ
δώσειν τὸ τριώβολον.
σὺ δ', ὦ Χαριτιμίδη,
καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης
ἕπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι.
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καίτοι τί λέγω; φίλους
γὰρ χρή μ' ὀνομάζειν.

Antiftroph.

ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος
ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ
μὲν ἡνίκ' ἔδει λαβεῖν
ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον
καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασιν.
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν, ἀργύριον φέρων,

ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον αὖ,
καὶ (πρὸς) δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινὸν, ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

Si plura quæres, adi Ariſtophanem Ran. 451—462. Equit. 1108 —1147. Av. 1730—1739. Pac. 1329. ad finem. Recte autem monet Daweſius, p. 298. "Hoc metrum eorum in numero ve- "nire, quorum ultimis ſyllabis nulla permiſſa eſt licentia præ- "terquam in clauſula catalectica."

Ex Tragicis ſequentia loca merentur conferri; Sophocl. Œd. Tyr. 661. 1096. Col. 675. 1044—6. Electr. 486. Antig. 789. Trach. 647. 953. Aj. 600. 881. 1208. Euripid. Hec. 470. 471. 899. 905. Phœn. 216. Med. 850. Hippol. 556. Bacch. 158. Heracl. 373. 752. 759. 775. 916. Helen. 1123. 1124. 1369. Ion. 480. 481. Herc. Fur. 355. 652. 687. Electr. 439. 711. 732. Pindarus Olymp. IX. init.

τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
υ υ - υ υ | - υ -
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ.
- - υ υ | - υ -

P. 62, 10. Dimetros acatalectos exhibet Euripides in Med. 152.

τί τοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν·
μηδὲν τόδε λίσσου.

vide et Antiſtropham. Adde Soph. Œd. Tyr. 885. 887. Col. 1214. Antig. 605. 783. 784. 790. 840. Trach. 633. 957. Aj. 598. 625. 1207. Eurip. Hec 452. 454. 455. 474. 475. 638. 654. 904. Oreſt. 180. 807. 833. Med. 433. 435. 436. 437. 644. 645. 651. 845. 846. 848. 849. Hippol. 555. 764. 766. Heracl. 360. 361. 376—380. 898. 914. 915. 917. 918. 921. Ion. 187. 209. 1097. Herc. Fur. 353. 646. Electr. 734. 735. 737.

P. 63, 13. Trimeter brachycatalectus, Servio *Praxilleus*, eſt Sophocl. Œd. Col. 669.

ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα.
- - υ υ | - υ - υ | - -

Antig. 139.

ἄλλοις ἐπινώμα στυφελίζων.
- - υ υ | - - υ υ | - -

Euripid. Hec. 450.

θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας.

∪ - ∪ ∪ | - ∪ - ∪ | - -

Ibid. 921.

ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.

∪ ∪ - ∪ ∪ | - ∪ - ∪ | - -

ſimilis eſt Med. 648. Alia dabunt Hippol. 531. 532. 533. Bacch. 571.

P. 63, 6. Trimetrum acatalectum habes Soph. Antig. 606.

τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως.

- - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - ∪ - -

Vide ejuſdem fabulæ 614.

P. 63, 13. Ceteras omnes Ionicorum ſpecies celebritate ſua præſtinxit Tetrameter brachycatalectus, qui ex Sotade, Poeta Alexandrino, (vide not. ad I. 3. p. 8.) nomen traxit. Ac primum huc transferam Terentiani Mauri verba, p. 2427. ſub eadem verſuum forma præcepta ſua ſuaviſſime canentis. Qui, poſtquam monuerat verſum hexametrum cæſuram habentem Hephthemimerim, in duo commata ſic diſſecari,

Arma virumque cano Trojæ | Qui primus ab oris,
Multa quoque et bello paſſus | Dum conderet urbem.
Inde toro pater Æneas | Sic orſus ab alto.

ita pergit;

Comma ad poſterius verſus ſi do pariambum,
Ipſum et rurſus comma loco, ac ſic expleo verſum;
Fiet Ionicon hoc ἀπὸ μείζονος *ut modo cernes,*
Si pariambus ego, *aut* modo, *vel* puto (*quem dabimus*) *ſit,*
Qui primus ab oris, *ego* qui primus ab oris:
Dum conderet urbem, *modo* dum conderet urbem:
Sic orſus ab alto, *puto* ſic orſus ab alto.
Jam porro tenes quod tibi dico bis locandum,
Non verba eadem dicere, ſed pedes eoſdem.
Tres ergo pedes perſpicis in commate primo;
Spondeon enim ſubſequitur pes pariambus,
Spondeos item clauſula ſit commatis hujus.
Hæc ſi repetens talia cola copulabis,
Spondeus erit tertius, idem quoque quartus.
Dum conderet urbem dum conderet urbem.
Cernis pariter quatuor adſonare longas:
Has ſi veniens in medium pes pariambus
Diſcriminet ipſas, licet ex ſe tamen ambas,
Non hic erit extrinſecus interſitus illis:
Sed qui medius jam ſedet in commate primo,
Dum conderet urbem, medius ſit pariambus,
Fiatque neceſſe eſt, iterum commate juncto.
Ergo in medium rite datus cola ligabit:

Namque efficit ut quæ modo cola diffidebant,
Alterna simul tempora dent bina quaternis.
Nunc redde mihi, quod volo te tenere semper,
Longam in geminas sæpe breves solere solvi.
Nam sæpe cadit dactylus hic, sæpe anapæstus:
Ut posterior syllaba, vel prior soluta est.
Cedit quoque vel longa brevi, brevisque longæ;
Nam quæ vicibus tempora commodant, resumunt;
Miscentque trochæos sine fraude sæpe plures;
Spondeon enim duo faciunt, et pariambon,
Versoque dabunt ordine et hi duos trochæos.
Nec tres modo, sed quinque etiam videbis esse.
Dabo versiculos quo tibi res magis probetur:
Urbem tenu | em fovent o | pum benigni | tate.
Hostem tege | re est paratus | et stat ipse | nudus.
Est unus Ion hic datus, et quinque trochæi,
Vel quatuor insunt; quoniam suprema semper
Et longa brevi sufficitur brevisque longæ.
Nil autem oberit temporibus vicissitudo,
Nec enim numero pendere metra syllabarum,
Sua sed pedibus tempora sufficit referre.
Sic tribrachus intervenit in locum trochæi:
Nam quo fuerint crebrius hi pedes minuti,
Vibrare sonum versiculos magis videmus.

Marius Victorinus p. 2569. *At vero in Sotadium versum plerique pedes qui eum faciunt molliorem, contra quam Ionicorum lex se habet, incidunt. Nam idem et dactylum et anapæstum et trochæum duplicem recipit, qui cum interveniant faciantque hunc versum satis mollem ac lubricum, tamen non excedit viginti duo tempora * * * Lego præterea apud quosdam Sotadium admisisse in loco trochæi tribrachyn, utpote mensura temporum parem.*

Quæ sequuntur exempla ex superstitibus Sotadis ipsius fragmentis hic congesta sunt.

Stobæi Flor. XXII. p. 115. ed. Grot. p. 188. Gesn.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίῳ κρατεῖ περισσῷ.
ἂν εὐιματῇς, ταῦτα πρό σου προβάτιον εἶχεν.
ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.
ἂν πλούσιος ᾖς, τοῦτο χρόνου ἄδηλος ἰσχύς.
ἂν ἀλαζονῇς, τοῦτ᾽ ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.
ἂν δὲ σωφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
ἡ σωφροσύνη πάρεστιν, ἂν μετρῇς σεαυτόν.

Ib. XCVI. 528. Gesn. 397. Grot. Quod primus typis vulgavit Aldus in præfat. ad Aristot. Ethic. Venet. 1498.

Αὐτὸς γὰρ ἐὼν παντογένης ὁ πάντα γεννῶν,
οὐ κρινεῖ δικαίως τὰ κατ᾽ ἄνθρωπον ἕκαστον.

καὶ γὰρ κατὰ γαῖαν τὰ κακὰ πέφυκεν ἀεὶ
καὶ τοῖς μεγάλοις ἀεὶ κακοῖς γέγηθ' ὁ κόσμος.
ὅτι πάντες, ὅσοι περισσὸν ἠθέλησαν εὑρεῖν,
ἢ μηχανικὸν ποίημα, ἢ σοφὸν μάθημα,
οὗτοι κακὸν εἰς τὸν θάνατον τέλος ἐποίησαν,
ὑπὸ τοῦ γεννήτορος κόσμου κακῶς παθόντες.
Σωκράτην ὁ κόσμος πεποίηκεν σοφὸν εἶναι,
καὶ κακῶς ἀνεῖλεν τὸν Σωκράτην ὁ κόσμος,
ἐν τῇ φυλακῇ κώνειον ὅτι πιὼν τέθνηκε.
πουλύποδα φαγὼν ὁ Διογένης ὠμὸν τέθνηκεν.
Αἰσχύλῳ γράφοντι ἐπιπέπτωκε χελώνη.
Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς, πνιγεὶς τέθνηκε.
κύνες οἱ κατὰ Θράκην Εὐριπίδην ἔτρωγον.
τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησεν.

Ibid.

Ἀγαθὸς, εὐφυὴς, δίκαιος, εὐτυχὴς ὃς ἂν ᾖ,
τοῦ φθόνου λαβεῖν δεῖ μερίδα. μῶμον ἔχειν δεῖ.
πλουτεῖ τις ἄγαν, ἀλλὰ πάθος παρέλαβεν αὐτόν.
εὐσεβής τις ἐστὶν, πενίαν δίδωκεν αὐτῷ.
μέγας ἐστὶ τεχνίτης τις, ἀτυχῆ πεποίηκεν αὐτόν.
κἂν ἐπὶ τὸ μέγιστον δίκαιος κριτὴς ὑπάρχῃ,
δεῖ τὸν φύσει νικώμενον, ἄδικον αὐτὸν εἰπεῖν.
πλούσιός τις ἐστὶ, τὸ μέγα πτῶμα φοβεῖται.
ἰσχυρὸς ὑπάρχει, νόσου πεῖραν εὐλαβεῖται.
ἡμέρας μιᾶς ἀλυπία, μέγ' ἐστὶ κέρδος.
τί γὰρ ἐσμὲν ὅλως, ἢ ποδαπῆς γεγόναμεν ὕλης;
στόχασαι κατὰ σεαυτὸν τὸ βιωτικὸν νοήσας,
ἐκ τίνος ἐγένου καὶ τίς εἶ, καὶ τίς πάλι γίνῃ.

Tit. CI. p. 552. Gesn. CIII. p. 427. Grot.

ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται.
ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.
αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία.

Tit. CVI. p. 570. Gesn. CVIII. 455. Grot. Male appictum est lemma in ed. Gesner.

πλειστάκις ἀδικούμενός τις ἐν ἀδικοῦντι καιρῷ
ἀνέχεταί τις ὃ μὴ θέλει, διὸ φέρει γενέσθαι.

Tit. CXIX. p. 602. Gesn. CXXI. 493. Grot.

πάντων (δὲ) λιμὴν τῶν μερόπων ὁ θάνατός ἐστιν.

Athenæi XIV. p. 621. B.

ὁ δ' ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθε λαύρης,
ἐκ δενδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βροντὴν
ἠλέματον, ὁκοίην ἀροτὴρ γέρων χαλᾷ βοῦς.

Lycophronides Athen. XIII. p. 564. B. οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος, οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων, οὐδὲ γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πέφυκε.

CAP. XII.

De Ionico a minori.

P. 66. DIOMEDES p. 505. *Ionicus minor constat ex homonyma dipodia, in qua antecedit Pyrrhichius, sequitur Spondeus, vel Anapaestus, vel dactylus* (sic repono pro lect. vulg. *et pyrrhichius*) *Nonnunquam et κατὰ συναίρεσιν brevium syllabarum Molossus interponitur; et in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, id est, temporum quinque, erit sine dubio secunda heptasemos, i. e. temporum septem. A dimetro in trimetrum ampliatur.* Marius Victorinus p. 2539. *Ionicus minor, quem Musici ἀπὸ ἐλάσσονος vocant, contrario quam superior situ temporum, priorem habet pariambum, sequentem spondeum, et hoc invicem. Ut superior sine fine currens adaeque Spondeo terminatur, ut Ionico congruit: nam semper affectant hi longis syllabis terminari, qui cum divisus est, integris Syzygiae, ex qua constat, temporibus efferatur. Quae si velut ad Rhythmum digesta decurrunt, aptior ac pulchrior habebitur. Nam solutis longis, sive utraque ejus, sive alterna in duas breves, seu contra connexis in unam longam duabus brevibus, vim propriae naturae modumque corrumpit, atque ex se diversa genera, speciesque producit. Unde plerumque recipit in principio versus Bacchium longis incipientem, et Paeonem tertium, quorum uterque quinque temporum spatio extenditur. Catalectum autem fit Anapaesto, aut eo qui Amphibrachus vocatur. Huic cum esse sena tempora in singulis conjugationibus, utpote Ionicorum, oporteat, necessario Trochaeus aut ejus Basis annectetur, ea contemplatione imminuta, ut Dipodiae superioris tempora ex subditis compleantur. Id Graeci ἐπίζευξιν, id est, conjugationem, vocant, eo quod priorum pedum Basin uno tempore breviorem sequentis Syzygiae compleat syllaba, quae pro brevi, licet natura longa sit, utpote prior Trochaei, accipienda est, si quidem unius temporis supplemento Ionica basis indigere videatur, etenim huic metro rhythmica natura accidit. Hujusmodi autem inter se συζυγίας passionem, sive communionem, Musici ἀνάκλασιν vocant, et metra, si qua forte adverterint talia, ἀνακλώμενα appellant, quod retrorsum inclinantur, ut in quibusdam saltationum gesticulis nostra corpora pone pandantur. Sed ut exemplo doceam, erit hoc colo ἀνακλώμενον,*

Cybele rotabo crines.

Hic ro, *licet sit brevis, pro longa accipietur,* Cybele ro. *Nam detractum unum tempus sequentis syzygiae ex initiali syllaba huic impartietur, ne fiat prima syzygia πεντάχρονος, sequens ἑπτάχρονος. Igitur secundae conjugationis prima syllaba quae debet esse brevis, mutatur, ea lege, ut vim suae proceritatis quartae syllabae brevi, quae est ultima primae conjugationis, impartiat, et ipsa quidem brevis remanet facta unius temporis, superiorem autem a se syllabam, quae fuerat brevis, commerito suae proceritatis extendit. Ac ita fit Ionicum ἀνακλώμενον; ut est,*

Paphias amor columbas.

Nam mor, *secundæ conjugationis initialis syllaba, quæ brevis natura, utpote in Ionico a minore esse deberet, derivato in se superioris syllabæ tempore* ἀνακλάσει *inter Syzygias facta, Trochaicam Basin Ionico subdidit; quæ Basis secundum utrasque Syzygias, id est, primam et secundam, sub hac lege versabitur. At Juba noster, qui inter metricos autoritatem primæ eruditionis obtinuit, insistens Heliodori vestigiis, qui inter Græcos hujusce artis antistes aut primus aut solus est, negat hoc vitium, ut quidam asserunt, Rhythmicum fore, sed mage metrica ratione contingere, quod per* ἐπιπλοκὰς, *id est, metrorum inter se amplexiones, ut supra docuimus, plerumque evenit. Nam* τετραδικὴ ἐπιπλοκὴ *et* δυαδικὴ, *id est, quadra et binaria amplexio, huic versui, qui Ionicus* ἀνακλώμενος *vocatur, diversitatem varietatemque fecerunt. Etenim Antispastica et Choriambica et utraque Ionica metra de quadra amplexione subsistunt: Iambica vero et Trochaica, sicut supra docuimus, duaria. Evenit autem ut Choriambica et Antispastica Iambicis conjugationibus, Ionicis vero Trochaicæ, quæ sunt diversarum amplexionum, misceantur. Unde accidit, ut confusione eorum metrorum, quæ ex diversis amplexionibus informantur, hujusmodi inter Syzygias passio sive communio, quæ* ἀνάκλασις *a Musicis dicitur, merito eveniat, et varietas versui de amplexionum differentia fiat. Nam si puro Choriambo primam decutias syllabam, fit omne, quod residuum est, Ionicum a minori: et rursum, si Ionico a minori syllaba una mutiletur, quod remanet Antispasticum deprehendas. Item ablata Antispastico prima syllaba Ionicum a majori perficiet. Verum hoc tunc accidit, cum purus est Choriambicus versus. At enim contra cum interpositæ Iambicæ conjugationes reperiuntur, lex illa quadræ amplexionis infringitur, diversique generis admixta amplexione nascitur ista varietas, ut præcedens colum cum esse sena tempora in singulis conjugationibus oporteat, pentasemum fiat, sequens vero heptasemo subsistat. Recipit autem Molossum et Anapæstum, sed raro, juncto Pariambo, et Dactylum, feritur autem per Dipodiam. Est itaque Dimetrum Acatalectum tale,*

Viret alte coma lato.

u u - - | u u - -

Trimetrum vero hujusmodi,

Procerum quis Cererem non colat agris.

u u - - | u u - - | u u - -

Tetrametrum vero hujusmodi,

Modo quæ prona per Æmi fugit et pascua tondet.

u u - - | u u - - | u u - - | u u - -

Tetrametrum autem catalecticum copiosum est apud Phrynichum autorem veteris Comœdiæ, quod est tale,

Vocat Ætnæ super altum caput acris choreas.

u u - - | u u - - | u u - - | u u -

Trimetrum sane hypercatalectum non reperias purum quando in fine Antispastus occurrit, unde ob hoc ejus vitatur asperitas. Itaque hoc metrum et ex puris Ionicis, ut ostendimus, constat, et admixtis quibusdam

pedibus conjugatur: hoc Græci ἐπίμικτον, nos mixtum dicimus, quo frequentius veteres quam juniores usi noscuntur, cujus pauca exempla subjiciam. Trimetrum autem Acatalectum inconditæ compositionis tale est,

Salamina agit æquoris procellis.

Item qui a Ditrochæo incipit,

Cæde puberes meos Siciniæ colonos.

Item quod primam conjugationem integram habeat, sequentem autem temporum quatuor, tale est,

Sacerdonio gradivo.

Item quod inter initia facta collectione brevium pro Ionico Molossum accipit, erit tale,

Ararin sic super altum.

Plurimi autem tam Tragici quam Comici, sed et Lyrici poetæ hujusmodi compositionum diversitate libere abusi sunt. Inter hæc si Tetrametri versus Catalectici, qui in hujusmodi metro habendi sunt, longas in breves solverint, metrum efficient Galliambicum, dictum, quasi γάλλων ἴαμβοι, id est, maledicta, quibus nonnunquam convitiantur. Idem et metroiacon, seu, ut quidam, Baccbiacon ἀνακλώμενον. Cujus exemplum,

Tremulos quod esse Gallis habiles putant modos.

Qui ex duobus colis, id est, dimetro Acatalecto subjuncto dimetro Catalectico connexus habetur, ut est,

Segetes meum laborem. Segetes meus labor.

Subsistit ex pariambis admixtis Trochæis, sicut dictum est, alterna vice, cum longis breves, aut brevibus longæ subjiciuntur. Memineris tamen et Tribrachyn loco Trochæi hoc metrum, si necessitas postularit, admittere, neque accrescentis syllabæ numerum, cum in temporibus omnis ratio custodiatur, officere, ut hoc Galliambicum, quod solutione complurium syllabarum compositum est. Ut,

Volat agiliter, sunt * * * *

Bentleius ad Horat. Carm. III. xii. 1. "Pes metricus ex quatuor syllabis constans, quorum priores duæ breves, posteriores "longæ sunt, ut *Diomedes*, *metuentes*, *Cytbereæ*, Græcis Ἰωνικὸς ἀπ' "ἐλάσσονος, Latinis *Ionicus minor* appellatur. Hoc unico pede to-"tum carmen ab initio ad finem usque decurrit: quale unum ab "Alcmane olim compositum esse narrat Hephæstion p. 66. cujus "hoc initium:

Ἕκατον μὲν Διὸς υἱὸν τάδε μῶσαι κροκόπεπλοι.

"Et a Sappho alterum, quod sic incepit,

Τί με Πανδίονις ὤρανα χελιδών.

"ab Alcæo vero πολλὰ *multa* conscripta esse idem testatur. Præ-"terea et duo genera fuisse ait (p. 120.) horum carminum Ionico-"rum: unum (id ἐξ ὁμοίων vocat) quod nullo certo pedum nu-"mero claudebatur: sed ubicumque auctori visum est, vel pedem "sistebat, vel pari tenore ultra procedebat: quale crediderim Alc-"manis illud et Sapphus fuisse, solis Ionicis constans, cætera legi-"bus solutum. Atque hujus generis unum exhibet Terentianus

" Maurus, suumne an forte Septimii Sereni equidem nescio, p.
" 2428.

Diomedem modo magnum dea fecit, dea belli
Dominatrix, Phrygas omnes ut in armis superaret.
Patulis agmina campis jacuerunt data leto,
Pavidi tergaque dantes petierunt trepidæ mœnia Trojæ.

" Ubi vides pedum numerum non esse definitum, sed carmen per " synaphiam, ut vocant, quousque velit, progredi. Quod et antea " nos docuerat p. 2416.

Non versibus *istud*, numero aut pedum, *coarctant*:
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Urgent brevibus tot numero jugando longas:
Idcirco vocari voluerunt συνάφειαν.

" Alterum Ionicorum genus, quod κατὰ σχίσιν vocat Hephæstion, " certo eorundem pedum numero incedebat; quo simul ventum " erat, claudebatur sententia: atque inde rursus exordiens pari " iterum numero decurrebat: quæ *redditio* et *revolutio* (ἀνταπόδοσις " καὶ ἀνακύκλησις) toties iterabatur, quoties voluit auctor carmi- " nis; ea lege, ut neque pauciores neque plures pedes habuerit in " clausulis sequentibus, quam in prima habuit. Tale, inquit, " erat Alcæi carmen, cujus hoc initium,

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πόδ' ἔχοισαν.

" qui locus obiter corrigendus est: MSti quos vidi, παῖδ' habent, " non πόδ'· solenni errore αι pro ε, quia eodem sono efferebantur: " lege igitur,

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.
Me miseram, me omnium calamitatum expertam.

" πεδέχοισαν Æolensium dialecto pro μετέχουσαν. Addit Hephæ- " stion: Ἄπειρος μὲν ὤν τις φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς " ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπεὶ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑ " ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας γεγραμμένον, κατὰ σχίσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν· " Hoc est, *Imperitus quidem aliquis hoc carmen Alcæi solutum legibus* " *esse crediderit; nos vero, cum* DECEM *ubique pedibus decurrere vi-* " *deamus, lege id constrictum esse pronunciare possumus.* Ubi in pri- " mis observandum, omnes ejus carminis clausulas fuisse *decem pe-* " *dum.* Inde etiam luce ipsa clarius constabit, ad Alcæi exemplar " hanc, de qua agimus, Odam ab Horatio compositam esse. Quip- " pe hæc similiter decem pedibus Ionicis decurrit: inde rursus initio " capto, stadium idem metitur, et quatuor ejusmodi decapodiis " tota finitur. Porro et illud ex verbis Hephæstionis discimus, " nullum versiculi finem aut divisionem esse, donec ad *decimum* " pedem deventum sit: et proinde nihil referre, utrum tribus, an " duabus, aut unica, si fieri posset, linea, decapodia quæque scriba- " tur: cum nulla pausa aut incisio sit ante decimum pedem. Sed " quandoquidem chartæ paginæque spatium tam longam lineam " admittere et continere non posset; et proinde necesse esset, ut " decempedalis versus in partes divideretur; inde dubium ortum

" eſt, quibuſnam in locis commodiſſime fieri poſſet inciſio. Ubi " ridiculum plane et inſulſum ſe præbuit ſcriptor Cruquianus, qui " in medio pede Ionico cæſuram poſuit, et præterea ſexies in tam " brevi carmine verſum exire fecit in dimidiatum verbum. At " pleriſque placuit, ut in tria membra diſcerperetur, quorum duo " priora trimetra Ionica eſſent, tertium tetrametrum; quo modo " omnes hodie Editiones præter Cruquianum exhibent:

Miſerarum eſt nec amori dare ludum
Neque dulci mala vino lavere aut ex-
animari metuentes patruæ verbera linguæ.

" Ita dividunt Marius Victorinus p. 2618. Diomedes p. 510. et " 524. Atilius Fortunatianus 2704. Plotius 2660. et Scholiaſtes " Acron. Verum in ea diviſione illud incommodi accidit, quod in " medio verbo ter fiat inciſio, inconcinne prorſus et odioſe:

Neque dulci mala vino lavere aut ex-
Simul unctos Tiberinis humeros la-
vit in undis eques ipſo melior Bel-

" quæ deformitas nebuloni cuidam anſam porrexit, ut immane " facinus aggrederetur, de quo mox plura dicemus. Nos potius in " his Græcum Hephæſtionem ſecuti ſumus, qui, ut jam vidimus, " primam in Alcæo cæſuram fecit τετράμετρον,

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

" cui accedit Marius Victorinus p. 2538. 2507. et 2496. ubi ex- " emplum Ionici ἀπ' ἐλάσσονος tetrametri acatalecti hoc adducit:

Miſerarum eſt neque amori dare ludum neque dulci.

" Quorum exemplo priores duos in hac noſtra editione ſcripſimus " tetrametros, tertium autem dimetrum, hoc modo:

Simul unctos Tiberinis humeros lavit in undis,
Eques ipſo melior Bellerophonte, neque pugno
Neque ſegni pede victus.

" Atque hoc pacto, ut in libro ipſo videre eſt, nulla linea dimi- " diato vocabulo clauditur; neque aliter ab Horatii manu profec- " tum eſſe quovis pignore contenderim. Illud tamen ſemper me- " mineris, utcumque ſcriptionis commodo verſus dividatur, uni- " cum tamen revera eſſe, et continuato curſu properare uſque ad " decimum pedem.

" Cæterum ineptus eſt ſcholiaſtes Acron, cum *metrum hoc Sota-* " *dicum dici* tradit; unde deceptus vir cetera pereruditus mirum " ſomnium habet de ſcopo et propoſito Poëtæ: quaſi Hebrus ille, " quem tantopere laudare videtur noſter, *turpis et vetulus mœchus* " eſſet, et *Sotadico hoc Satyricoque rhythmo* ironice ſugillaretur. " Quippe numquam hoc verſu uſus eſſe traditur maledicus ille So- " tades: Ionico quidem pede ſcripſit, unde lapſus eſt Acron: ſed " Ionico ἀπὸ μείζονος, ſive majore, qui contrarius plane eſt hujus " Carminis pedi, nempe Ionico minori. Hic poſt duas breves " totidem longas habet ſyllabas; ut *Fruticeto*: ille vice verſa a " duabus longis exit in totidem breves, ut *Contendere*. Sotadicorum

" hæc exempla notissima sunt (præter eos Terentiani Mauri hic
" obiter citatos)

Σείων μελίνην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον.
Εἷς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς.

" Ubi vides non Iambeum ab Heroico magis dissonum esse, quam " Sotadicum ab hoc Horatii. Neque levius falluntur ii, qui hanc " Oden *pede parum elaborato procedere* dictitant, adeo ut bene " factum sit, quod semel duntaxat Noster hoc metrum adhibuerit. " Imo vero et in primis dulce est metrum, et longe omnium ope- " rosissimum. Geminas enim breves et geminas longas, repetita " identidem vice, paucissima verba suppeditabunt; ut agnoscet, si " quis Musarum cliens in hoc metro periculum sui fecerit. Unde " magis credibile est, difficultate operis offensum Horatium non " amplius semel hoc conatum esse. Nam magister ejus Alcæus " πολλὰ, ut jam vidimus, *multa* carmina hoc metro detexuit; et " profecto, si ad lyram canatur, ut omnia hæc chordis socianda " erant, mirum quendam leporem habet Ionicus minor κατὰ σχέσιν " iteratus et revolutus: ut jure de hac Oda dixerit Terentianus " Maurus p. 2428.

Simili lege sonantes numeros ad Neobulen
Dedit uno modulatus lepide *carmine* Flaccus."

Dimetros catalecticos usurpat Euripides in Bacch. 370.

ὁσία, πότνα θεῶν,
ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν
πτέρα χρύσεα φέρεις,
ἀΐεις οὐχ ὁσίαν
ὕβριν ἐς τὸν Βρόμιον.

Versum tertium ad Hotchkisii mentem exhibui, quomodo et correxit Hermannus. In eodem Choro deinceps sequuntur Choriambi septem continui, deinde duo Ionici dim. cat. quos excipiunt duo acatalecti, cum catalectico. Cantum claudunt Choriambi quatuor cum bacchio. Vide præterea Euripid. Iph. Aul. 1052. Bacch. 78. 86. 519. 556. 557. 559. Soph. Aj. 398. Hanc speciem *Timocratium* vocat Servius.

Dimetrorum Acatalectorum exempla suppeditabit Æschylus Pers. 64—113. Supplic. 1015. ad finem. Euripides Suppl. 42. quos enucleate accurateque expositos reperies in nupera Cantuum Choricorum Æschyli editione, quam procuravit vir longe eruditissimus mihique amicissimus, Carolus Burneius Grenovicensis. His adjice Soph. Œd. Col. 697. legendum enim cum Aldo πέλωρος πώποτε βλαστὸν, et in Antistropha reponendum ex emendatione Porsoni χθονὸς αὔχημα μέγιστον. Euripid. Suppl. 974. Bacch. 80. 82—85. 520. sqq. 558. 560—564. quæ decapodia est Ionica. Anacreontici ex anaclomenis Cycl. 495. seqq. Dimetris nonnunquam interponuntur brachycatalecti, hac mensura

υ υ - υ υ | - -

Vide Burneium ad Æsch. Pers. p. 5. Similes sunt Aristoph. Ran. 335. 336.

ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμάν.

Anacreon Athenæi XV. p. 671. E. 673. D. sic, ut puto, dispescendus est:

ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων,
δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
στεφανοῦταί τε λύγῳ, καὶ
τρύγα πίνει μελιηδέα.

Ejusdem metri videtur versus quidem ἀδέσποτος, sed fortasse Sapphus, apud Etymol. Magnum p. 666, 50. ἵππον κυπρογενῆας. Et sic Timotheus Milesius apud Athenæum III. p. 122. D. cujus nonnulla mendosa arbitror. Hoc metrum Servio audit *Anacreontium*. Eodem Servio teste, Sappho trimetrum tam catalecticum, quam acatalectum; Alcman tetrametrum acatalectum usurpabat.

Specimen tetrametri catalectici dedit Eupolis in Schol. Æschyli Pers. 65.

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρίκας.

quod genus copiosum esse apud Phrynichum, auctorem veteris comœdiæ, præter Hephæstionem notavit Marius Victorinus p. 2542. Diogenis Laertii versus in vita Eudoxi Lib. VIII. sub finem, quos ut hexametros mensus est H. Stephanus, quosque emendandi studio mire corrupit Salmasius, sic disponendos me monuit Porsonus;

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην
Εὔδοξόν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλικέρω
ταύρου, κοὐδὲν ἔλεξεν· βοὶ γὰρ πόθεν λόγος;
φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἄπιδι στόμα.
παρὰ δ' αὐτὸν λέχριος στὰς ἐλιχμήσατο στολήν,
προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσῃ βιοτὴν
ὅσον οὔπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος,
δεκάκις πέντ' ἐπὶ τρισσαῖς ἐσιδόντι πλειάδας.

P. 67, 10. γαλλιαμβικόν. Terentianus Maurus p. 2446. de hendecasyllabo antispastico agens, ita fatur;

Juverunt segetes meum laborem.
Juverunt *caput est id hexametri:*
Si cures reliquos pedes referre,
Juverunt animum versus ex carmine Flacci.
Quod restat, segetes meum laborem,
Tale est, ceu, triplici vides ut ortu
Triviæ rotetur ignis,
Volucrique Phœbus axe
Rapidum pererret orbem.
Nonnulli metron hoc magis putarunt
Quod sit postera pars ionicorum,

Quos dicunt ἀπὸ μείζονος vocandos,
Ut versus reparetur inde plenus:
Segetes meum laborem:
O quam relevarunt segetes meum laborem:
Triviæ rotetur ignis,
Cernis quotiens hic Triviæ rotetur ignis.
Nec pars hæc anapæston, atque iambos,
Nec non et catalecticam supremam,
Sed sumat pariambon, et trochæos,
⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
Segetes meum laborem:
Quod metro soleant pedes Ione,
Hunc (longas brevibus, brevesque contra
Alterna vice commodando longis)
Versum claudere sæpe de trochæis.
Nec mirum puto, quando Varro versus
Hos, ut diximus, ex Ione natos
Distinguat numero pedum minores.
Hoc si sic repetamus, ut secundo
Supremam dare syllabam negemus,
Juncto commate Galliambos exit;
Segetes meum laborem | segetes meum labo:
Sonat hoc subinde metro Cybeleium nemus:
Nomenque Galliambis memoratur hinc datum,
Tremulos quod esse Gallis habiles putant modos:
Adeo ut frequenter illum prope ab ultimo pedem,
Mage quo sonus vibretur, studeant dare tribrachyn:
Anapæstus esse primus, spondeus et solet;
Duo post erunt iambi, tribrachysve subicitur:
Linquitque comma primum catalecticam brevem.
Pariambus, et trochæi duo comma posterum,
Tribrachysve continebunt, super atque semipes;
Servasse quæ Catullum probat ipse tibi liber,
Super alta vectus Atys celeri rate maria,
Phrygium nemus ut citato cupide pede tetigit.

Consimilia his dant Marius Victorinus p. 2601, 2602. Atilius Fortunatianus p. 2677.

CAP. XIII.

De Pæonico.

P. 72. DIOMEDES p. 506. *Pæonicum metrum, quod plerique rhythmicum esse dixerunt, constat priore Pæone. Admittit vero et quartum, et Creticum, et Bacchium, a brevi qui est, ad metri finem. Hoc ἐν παραβάσει Aristophanes composuisse creditur. Elegantissimum est igitur cum per singulos pedes pars orationis impletur.* Putschius dederat *a brevi qui est : a dimetri hoc enparabase A. c. c.* ed. Med. sic: *a brevi qui est adimetri finem composuisse creditur.* Unde Putschium emendavi. Atilius Fortunatianus p. 2679. *Pæonicus versus quadratus ab Aristophane Comico compositus est, ex eo pæone, qui constat longa syllaba et tribus brevibus, cluditur autem cretico.* Sequentia videntur corrupta. Marius Victorinus p. 2543. *Pæonicum metrum, sive Creticum, ut quidam ferunt, asserentes Pæonas originem ex Cretico seu Amphimacro traxisse, longis ejus prima et suprema in breves solutis, quibus Pæon primus et quartus creari noscuntur, quod etiam ex Bacchio et Palimbacchio adæque fit, unde et Bacchiacum a quibusdam hoc metrum dicitur, quidam ultimo loco posuerunt, Proceleusmatico repudiato. Quod tamen magis Rhythmo, i. e. numero, quam metro congruere varietas ipsa compositionis ostendit. Nam recipit nonnunquam in breves solutos Amphimacros, quorum etiam clausula, qua fit carmen ejus Catalectum, terminatur, adeo huic familiaris est, ut plerique hoc metrum Rhythmum Creticum dixerint, quod cum ejusmodi sit, tamen usus ejus apud Lyricos, sed et Tragicos et Comicos frequens est, et præcipue de Bacchiacis et Creticis solutionibus.*

Idem mox;

Hexametrum autem Aristophanes composuit tale, ut sint Pæones primi tres, et insequantur totidem Cretici, tanquam

Ver agere purpurea te Venus amoribus diva pollens jubet.
- ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ ∪ | - ∪ - | - ∪ - | - ∪ -

Sed et hic Tetrameter Pæonicus Catalecticus, is duntaxat qui maxime in usu est, ex longa et tribus brevibus ab Aristophane compositus est, totus, ut vides, ex Pæone primo, ultimo Amphimacro, syllabis quidem minor, temporum tamen totidem.

Et paullo post;

Quod autem post tres Bacchios postremo Pæone concluditur, metrum Bassaricum *appellatur, ut est,*

Ab euro sonorum quis Ætnæ per maria.
∪ - - | ∪ - - | ∪ - - | - ∪ ∪ ∪

Id vero quod tribus præcedentibus Creticis diiambo clauditur, fiet Rhythmus concurrens ex duobus Amphimacris et Trochaico Dimetro Catalectico, quod Euripidion nominatur, tanquam

Aureo sub toro tollit æmulas faces.

\- ∪ - | - ∪ - | - ∪ | - ∪ | - ∪ | -

Nam ferme Tragicis carminibus Bacchiaca compositio familiaris est.

P. 72, 6. κρητικόν. Sic etiam Aristoph. Eccles. 1157. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε καὶ σὺ κίνει. Cratini locum sic constituit, et ex conjectura supplevit Porsonus:

χαῖρε δὴ μοῦσα, χρονία μὲν ἥκεις· ὅμως δ'
ἦλθες οὐ πρίν γε δεῖν ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως
(εὔτονον τοῖς θεατταῖσιν αἴσει μέλος.)

Sed exempla uberiora pro more proferenda sunt. Ac primum, monometrum non raro trochaicis interponitur; et hoc quidem summo jure, pes enim creticus versum efficit trochaicum monometrum catalecticum. Vide Æschyli Eumenid. 914. Suppl. 1064. et confer supra p. 261. Invenitur quoque aliis metrorum generibus conjunctum. Syllabas primam, et tertiam, aliquando etiam utrasque simul, in duas breves solutas habet.

Dimetrorum, frequentissimi generis, sed ab Hephæstione, nescio quo pacto, prætermissi, leges et indolem ex Aristophanis locis infra subjectis pro se quisque facillime eruet. Hoc tantum in antecessum monebo me neutiquam Hermanno p. 189. adstipulari, ultimam cujusque versus syllabam pro ancipiti habenti. Ac ipse Hermannus errorem suum postea p. 359. agnoscere videtur, quippe qui exempla ad istam rem facientia inter hexametros adnumeravit. Aristophanes itaque Equit. 303.

ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
\- ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ ∪ |
καὶ κεκράκτα θράσους
\- ∪ - | - ∪ - |
πᾶσα μὲν γῆ πλέα,
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη καὶ γραφαὶ,
καὶ δικαστήρι' ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακώς.

Citavit Hermannus ejusdem fabulæ 323—325. 381—387. 396—398. Lysistr. 1193—1198. 1207—1210. Acharn. 286—291. 296—301. 335. 337—339. 341. 343—345. 665—675. Pac. 350—359. 391—398. 1131—1135. 1163—1167. Av. 1069—1071. 1099—1101. Vide et Sophoclis Œd. Tyr. 653. 665. Electr. 1384. 1418. Aj. 880. 887. 903. Phil. 392. Euripid. Or. 311. 1417—1422. Ph. 330. 1302. Med. 1248. Hipp. 365. Iph. Aul. 212. 239. 286. 297. Bacch. 988. Ion. 736. Herc. F. 133.

Hujus metri specimen Choriambico dimetro catalectico terminatum dedit Bacchylides apud Dionysium Halic. περὶ Συνθέσεως p. 240. ed. Upton.

οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ'
ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυ-
σαιγίδος Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον
ναὸν ἐλ-
θόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

Trimetri rariores ſunt, neque hujus generis legitimum ſyſtema uſpiam reperiſſe memini. Tetrametrorum inſigne exemplum præſtabit Ariſtophanes in Veſp. 1266. ab Hephæſtione laudatus. Adde et Acharn. 970—998. qui tamen locus etiamnum medicam manum poſtulare videtur. Apud Suidam v. ἀπ' ἀκροφυσίων.

ῥήματά τε κομψὰ, καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
- ∪ ∪ ∪ | - ∪ - | - ∪ ∪ ∪ | - ∪ -
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, κἀπὸ κιναβρευμάτων.
- ∪ ∪ ∪ | - ∪ - | - ∪ ∪ ∪ | - ∪ -

apud Athenæum VII. p. 285. E.

μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

Sic enim voces turbatas in metri legem redegit Porſonus. Solutionum exempla pete ex Av. 312.

ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε; τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται;
- ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ -

et 316.

τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρός γ' ἐμὲ φίλον ἔχων πάρει.
∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ - | ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | - ∪ -

Sic enim optime MS. Ravennas.

Pæon quartus, etſi raro, nonnunquam erat in uſu, ut in ſcriptore apud Ariſtotelem Rhet. III. 8.

μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ.
∪ ∪ ∪ - | ∪ ∪ ∪ - | ∪ ∪ ∪ - | ∪ ∪ ∪ -

Incertus apud Rufinum de metris Comicis p. 2711.

παρὰ σοφοῦ μάθε κλύων ὅσα τίς ἂν καταμάθοι.

P. 74, 9. In Simmiæ verſu ultimo legendum cenſebat Porſonus,

Δῶρι, κυμοκτύπων Ἡρακλείων μύχων

i. e. δέσποτις. Et in ejuſdem p. 75, 3.

δῶκεν αἰχμὰν ἔχεν Ἐνυάλιος εὔσκοπον.

P. 76, 5. Hexametros eſſe Ariſtoph. Acharn. 207.

ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος. οἴμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον.

arguit ultima vocis φορτίον ante ſequentem ἠκολούθουν producta. Sic etiam in Antiſtropha ἐσπείσατο ante οἷσιν eliſionem non patitur.

P. 77. Pes Bacchius, qui verſum efficit Iambicum monometrum catalecticum, locum habet in clauſulis v. c. Sophocl. Œd.

Tyr. 1468. 1471. 1475. Col. 318. 1271. Phil. 785. 787. 804. Duplicatur Aristoph. Acharn. 735. Euripid. Orest. 173. 1286. 1438. 1439. Phoen. 1321. Hippol. 552. Troad. 1099. Rhes. 697. 708. 709. Ion. 193. 1467. 1468. Trimeter est fortasse Rhes. 710.

Tetrametri sunt Æschyl. Prom. 115.

τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής.

scriptoris apud Dionysium Hal. περὶ Συνθ. p. 132.

τίν' ἀκτὰν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ.

Soph. Phil. 396. 397.

ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει.

Pentameter Euripid. Helen. 650.

πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω.

CAP. XIV.

De metris inter se κατ' ἀντιπάθειαν conjunctis.

DECURSIS *metrorum*, inquit Marius Victorinus p. 2547. *per novem species fastigiis, elementisque principalibus, quae Graeci πρωτότυπα, velut primas figuras appellando, nominarunt, scilicet artis hujusce prima, ut ita dixerim, semina, dicendum dehinc secundum ipsam disciplinae originem consentaneum reor, quae ex iisdem veluti fontibus derivata ad innumerabiles metrorum species, nunc per adjectionem, nunc detractionem, aut transmutationem, vel concinnationem, processisse videantur. Et cum non queant omnia ob immensam sui copiam comprehendi, utpote cum sint innumerabiles figurae compositionum, seu quas prisca aetas dedit, seu quas sequens aemula imitatione excogitando produxit, tamen ex his quas aut frequens usus celebrat, aut potior authoritas recipiendo commendat, prout potero sollicita investigatione comprehensa depromam; quo subinde ea quae fallunt apud Poetas metra praeceptis disciplinae instruendis facilius intelligantur, qua metrorum origine exorta, qua specie figurata aut situ temporum digesta, aut copulatione connexa videantur. Habet enim metrorum inter se ratio summam in cognoscendo voluptatem, qua et veterum sub quacumque lege tradita celeriter comprehendere, et multa ipsi aemulante studio nova concipere animo, atque informare possimus.* Paullo infra rem sic prosequitur. *Dicemus de mixtis ac mutua connexione sociatis metrorum generibus, quorum bifariam ratio dispergitur. Namque alia consentanea, et veluti cognata inter se ratione junguntur: alia ex diffidenti et contraria, quae Graeci κατὰ συμπάθειαν et κατὰ ἀντιπάθειαν appellant. Erunt ergo per συμπάθειαν, id est, per consentaneum affectum, mixtae inter se Iambicae bases Choriambicis et Antispasticis; nam quotiens copulantur, sub quacumque sede, videas veluti ex una eadem specie id compositum metrum*

ſtare, et quaſi uniforme, quod μονοειδὴς Græci dicunt, procedere. Adæque et Trochaicæ Baſes Ionicis pari conſenſione ſociantur, cum Epiplocarum, quas amplexiones metrorum diximus, mutuo inter ſe ſucceſſione variantur. Et cum non ſolum Trochæum, et ſolutionem ejus Tribrachum, ſed et ſpondeum cum ſuis ſolutionibus, id eſt, Dactylum et Anapæſtum, admittat, tamen uniformia metra ſentiuntur, cum ex ſimilibus et familiaribus pedibus ſit iſta conjunctio. Similiter Dactylicis Anapæſtica incidunt.— Qua viciſſitudine et ex Trochaicis Iambica, et ex Anapæſticis Dactylica metra inter ſe formantur. Per ἀντιπάθειαν vero, id eſt, per contrarium affectum ſeu paſſionem, jungunt ea, quorum inter ſe contrariæ ſpecies haud facile copulantur. Eſt enim conjunctionis genus nimis ſcabrum atque aſperum, ut ſunt Ionica ἀπὸ μείζονος cum Iambicis, vel Dactylica cum Trochaicis ſemper diſſentientia inter ſe atque abhorrentia, unde et ἀσυνάρτητα a Græcis, id eſt inconnexa *appellantur; ut eſt,*

Beatus ille qui vagans | mente vivit integra.

Nam compoſitus apparet verſus ex Dimetro Iambico Acatalecto, et Dimetro Trochaico Catalectico ex diverſis et contrariis amplexionibus: hi enim, etiamſi genere congruunt, ſpecie tamen diſcrepant. Item, ex Anapæſto Acatalecto, et Iambico Dimetro Catalectico, ut eſt,

Age nunc comites rabidæ Cybeles | vocant choros ad aras.

Intelligis igitur, atque ipſo ſenſu abhorrentium aurium percipis, duo metrorum cola diffidentia inter ſe, ita confragoſe atque aſpere coiſſe in unitatem connexionum, ut ſuperiora lene ac liquidum nequaquam conveniſſe videantur. Item, ſi quatuor dactylis tres trochæos, quod vocant Ithyphallicum, jungas, erit ἀσυνάρτητον, ut eſt illud,

Tunc et amoris amor venit improbus | aliger Cupido.

*Præterea per mixtiones colorum, id eſt, membrorum, in metris quadripartita e . . . * . . . ex duobus colis imperfectis conciliantur, aut duobus perfectis, aut ex perfecto et imperfecto, aut contra: id eſt, ex imperfecto et perfecto, quod ἀσυνάρτητον appellavimus metrum, quale eſt ex Iambico dimetro catalectico et Ithyphallico compoſitum, ita,*

Jubar ſuperne fulgida | lucet arce cæli.

Aut contra, ex Trochaico dimetro acatalecto, et Iambico dimetro catalectico, velut,

Cæruli monarcha ponti, | ratiſque rectitator.

In hujuſmodi verſibus membrorum manifeſta diſcretio eſt, quæ autem ex duobus imperfectis colis, id eſt, membris conciliantur, vix eſt eorum ſeparationem diviſionemque cognoſcere, in his præcipue, quæ minimæ proceritatis connexa junguntur: exempli gratia, ſi ſit Iambicum dimetrum catalectum, et ſequatur Dactylicum dimetrum brachycatalectum, ita,

Dicata eſt vario.

Cum ſit traditum colum ita demum juſtæ proceritatis accipi, ſi decem et octo temporibus ſuppleatur. Cum autem nec coli menſuram brevitas iſta conficiat, quantum a perfecti verſus menſura diſcordet, utique manifeſtum eſt, cum colum portio verſus eſſe tradatur. Sunt item quæ pri-

mam Trochaicam, secundam choriambicam, tertiam Trochaicam, sed et quartam syllaba breviorem conjugationem habeant, quorum exempla plerumque apud Comicos Diphili et Menandri Comoediis reperiuntur. Verum haec hactenus noscenda sunt, ne quid per imperitiam praeteriisse videamur: alioquin et vitanda et respuenda sunt. Nam profecto Poetae levia et sonora sectanda sunt, quae autem fragosa et aspera, discendi causa, non ut imitentur, sed ut vitentur, noscenda sunt. Quorum, sicut et aliorum complurium, auctor et parens fertur Archilochus, singularis artificii in excogitandis et formandis novis metris, qui primus Epodos excitavit alios breviores, alios longiores, detrahens unum pedem seu colum metro, ut illi subjiceret id quod ex ipso detractum esse videbatur, ut in Heroo, a quo primum coepit, tanquam,

Diffugere nives, redeunt jam gramina campis.

Dehinc Epodus sui generis,

Arboribusque comae.

Et illud cum Heroi versus secundo colo, Ithyphallico Epodo par ἀντιπάθεια respondet, ut,

Priamique evertere gentem | fata jam parabant.

P. 78. Metrorum, quae hoc capite recenset Hephaestio, paucissima ad nostram usque aetatem perduravere specimina. Et quod ad Sapphicum Epichoriambicum attinet, Odam integram hujus moduli servavit Dionysius Halicarnasseus περὶ Συνθεσ. p. 206. magnam partem alterius Longinus cap. X. Paucos versus dedere alii; e. g. Eustathius ad Il. Θ. p. 729.=621, 42.

ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν
ἂψ ἀποκρύπτοισι φαεννὸν εἶδος,
ὀππόκαν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν——

sic enim citat Scaliger ad Manilium p. 66. Hermogenes περὶ ἰδεῶν II. p. 323. ed. Crispin. καὶ τὰς μὲν οὐκ αἰσχρὰς (ἡδονὰς) ἔστιν ἁπλῶς ἐκφράζειν· οἷον, κάλλος χωρίου, καὶ φυτείας διαφόρους, καὶ ῥευμάτων ποικιλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα, καὶ τῇ ἀκοῇ, ὅτι ἐξαγγέλλει τις. ὥσπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελάδει δι' ὄσδων μηλίνων. καὶ αἰθυσσομένων δὲ φύλλων Κῶμα καταῤῥεῖ. In versus sic ordinat idem Scaliger ad Tibullum p. 113.

. ὕδωρ
ἀμφὶ δὲ ψυχρὸν κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων· αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταῤῥεῖ.

Strabo I. p. 69=58.

ἤ σε Κύπρος, ἢ Πάφος, ἢ Πάνορμος.

Athenaeus XIII. p. 599. D.

κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς

Ψᾶιος χρύσεος ἐν ἄνθη τερπνῆς
περίσβεος ἀγανός.

meminerit autem lector postremos hosce versus, Athenæo judice, a Sapphone non esse conscriptos.

Etymologus M. p. 335, 37. *τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ·*

τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν.

Recte insuper notat Hephæstio, hoc genus brevibus strophis trium versiculorum solere contineri, quibus in fine quartus erat adjectus, *Adonius* Servio p. 1820. Plotio p. 2640. choriambico monometro hypercatalecto, sive dactylo et spondeo, constans. Ultimum hunc perpetuo carmine usurpasse Sapphonem testantur Grammatici Latini. Terentianus p. 2431.

Cætera pars versus, pedibus finita duobus,
Tale solet colon subjungere, primus ab oris.
Continuasse pedes istos in carmine solos
Dicitur hæc eadem praeclara poetria Sappho.
Fingere nobis
Tale licebit :
Primus ab oris
Troius heros,
Perdita flammis
Pergama linquens,
Exul in altum
Vela resolvit.
Sæpe repulsus
Ausone terra
Mœnia fessis
Sera locavit.
Unde Latinum
Post genus ortum
Altaque magnæ
Mœnia Romæ.

Adde Marium Victorinum p. 2564.

Magnam inter hunc et tertium cujuslibet strophæ Epichoriambicum necessitudinem intercedere, exinde satis liquet; quod vocabula haud raro inveniantur sic divisa, ut prior eorum pars Epichoriambicum terminet, posterior Adonei initium faciat.

πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.

Vocabulorum divisio in ceteris versibus nullum locum habet. Reperitur Epichoriambicus aliquoties, etsi parcius, in Tragicorum melicis: v. g. Euripid. Med. 649. Iph. Aul. 219. Sophocl. Œd. Col. 1241. Nec prætereundum est, in Sapphicis Horatii quartam syllabam ubique produci, et cæsuram penthemimerim curatius servari; quorum utrumque, Græcorum poetarum vestigiis pressius insistens, negligit Catullus.

P. 79, 10. ἀπὸ ἀντισπαστικῆς. Confer Euripid. Hippol. 558. Nec inepte fortaſſe huc retuleris verſus iſtiuſmodi, quos ſupra inſerui inter choriambicos p. 295. primo pede diiambum habentes. Vide Euripidis Herc. Fur. 352. 353. Helen. 1472. Cum diſpondeo Helen. 1484.

P. 79, 17. Ἐπιώνικον. Niſi mutilus hic loci eſſet Hephæſtio, pergeret proculdubio dicere, verſus hoſce ab Alcæo ſemper comprehendi peculiari ſyſtemate, ad ſequentem normam compoſito:

1. et 2. Epionici.
3. Iambicus dimeter hypercatalectus.
4. Logaœdicus. Vid. p. 43, 7.

Sequentia exempla rem clariorem facient.

Alcæus apud Heraclidem Ponticum p. 413.

τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· καλὰν
πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.
χαλᾶσι δ' ἄγκυραι——

quæ ſequuntur ibidem ad metri ſaltim formam ſic apte redigas,

τόδ' εὖτε κῦμα τῷ προτερώνέμῳ
στίχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολὺν
ἄντλον.

Idem apud Athenæum X. p. 430. A.

ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὠρανῶ μέγας
χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί.
* * * *
κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κιρναὶς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα
μαλθακὸν ἀμφιτιθεῖ γνάφαλλον.

Ibid.

οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπειν,
προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσώμενοι,
ὦ Βυκχί· φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθυσθῆν.

et,

νῦν χρὴ μεθύσκειν καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

Apud Ariſtotelem Rhet. I. 9. ix. 3.

θέλω τιν εἰπῆν, ἀλλά με κωλύει
αἰδώς——
αἰ δ' ἦχε σ' ἐσλῶν ἵμερος, ἢ καλῶν,
καὶ μηδὲν εἰκῆ γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν,

αἰδώς κεν οὐχί σ' εἶχεν ὄμματ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

quemadmodum citat Scaliger ad Virgilii Cirin p. 63. (cf. ad Eusebium p. 85.) probantibus viris doctissimis Gatakero ad Marc. Antonin. p. 69. et Toupio ad Longinum p. 301.

Versum ejusdem, apud Harpocrationem et Suidam v. πιτύφωμαι, Photii auxilio adjutus, sic corrigit Toupius, Em. T. III. p. 177.

πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

Aliud fragmentum in Plutarcho Erot. T. II. p. 765. E. Etymologi MS. ope apud Valckenærium Diatribe Euripid. p. 161. detexit Porsonus.

(Ἔρωτα) δεινότατον θεῶν
ἐγέννατ' εὐπέδιλος Ἶρις
χρυσοκόμα Ζεφύρῳ μιγεῖσα.

Valckenærii verba sunt: "In Etymologico MS. Parisiis ista legit "D. Ruhnkenius in v. Ἵμερος—τὰ ἄνθη λέγουσιν Ἵμερα, ἐπεὶ ἐν "τῷ ἔαρι φύονται, ὅτι καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ "ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν. Scripsisse Gram"maticus Ἔριδος videbitur L. Gyraldi comparanti Hist. Deor. "Synt. XIII. p 405. F. et Michaëlis Fourmontii Dissert. de Ve"nere insertam Actis Academ. Reg. Inscript. T. VII. p. 25, 26." Conjecturam suam viro doctissimo male cessisse demonstrat locus ipse Alcæi supra positus. Ac miror sane Valckenærium, quo nemo diligentius Eustathium perlegerat, in sequentia verba, quæ nuper mihi magni istius critici commentarios perlustranti obvenere, non incidisse, ad Il. Ε. p. 555=421. 39. φασὶ δὲ τὴν Ἶριν ἐρωτικὴν καὶ αὐτὴν εἶναι. καὶ μήν τινες ὡς καὶ προεγράφη (Il. Γ. p. 391=296, 26.) αὐτῆς καὶ Ζεφύρου παῖδά φασι γενέσθαι τὸν Ἔρωτα.

Iambicus dimeter hypercatalectus exstat in Etymologo M. p. 639, 31. αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον, δὲν, χωρὶς τῆς ου παραθέσεως, ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ,

καί κ' οὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο.

sic enim MS. D'Orvillianus.

Notandum est autem, Horatium in Epionico cæsuram penthemimerim fere semper inviolatam servare; quintam quoque syllabam semper longam adhibere; in dimetro etiam iambico, tertio pede semper spondeo usum esse.

P. 81, 19. Locum Alcmanis sic emendavit, et ex conjectura acutissime supplevit Porsonus;

Ἰνὼ σαλασσομέδοισ', ἂν ἀπὸ μασθῶν
ῥίπτειν φάτις γαλασηνὸν Μελικέρταν.

Versuum speciebus in hoc capite ab Hephæstione prolatis, unam libet adjicere cum Poetis scenicis, tum Pindaro satis familiarem. Ea nempe constat ex dipodia Iambica et Trochaica; et a plerisque vocatur *Periodicus*. Pindar. Olymp. II. init.

ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι.
υ - υ - | - υ - ⏓

Vide Sophocl. Œd. Tyr. 649. Electr. 249. Trach. 132. 498. Aj. 221. Eurip. Orest. 971. Suppl. 376. Iph. Aul. 291. Troad. 562. 1098. Catalecticus reperitur Œd. Tyr. 652. 664. 892. Col. 1453. Electr. 1085. 1417. Euripid. Med. 1249. 1252. Hippol. 1136. Alcest. 924. Suppl. 781. 800. 809. Herc. Fur. 410. 412. Quod superest, ut Hermanni verbis p. 400. utar, "Versuum κατὰ ἀντιπάθειαν μικτῶν ingens adhuc multitudo commemorari poterat, "sed horum rationem facile quivis intelliget, qui eas, quæ omnium numerorum communes sunt leges, didicerit."

CAP. XV.

De Asynartetis.

VERSUUM asynartetorum indolem et artificium optime declaravit Bentleius ad Horatii Epod. XI. "Sub primis Poeticæ artis "initiis simplici pede versus decurrebant, Heroicus Dactylo, Trochaicus et Iambicus uterque suo; nisi ubi, pes omnibus illis "cognatus, Spondeus interponebatur, quo versus, ut Noster ait, "*tardior paullo graviorque ad aures veniret.* Postea, ut varietatis "gratiam aucuparentur, cola quædam sive partes Heroici versus "cum colis Trochaici generis vel Iambici, et vicissim, in unum "versum miscebant; unde magnus novorum versuum numerus "illico nascebatur; quos Græci magistri ἀσυναρτήτους, hoc est, *in-*"*connexos* vocabant; quia alterum colon altero diversi generis "connecti et coagmentari non potest, utcumque uno versiculo "utrumque sit conclusum. Horum ἀσυναρτήτων numerum ad "LXIV. usque exsurgere narrant Scholiastes Hephæstionis p. 52. "(83.) et Marius Victorinus p. 2552. Parens autem et inventor "horum erat Archilochus. Πρῶτος ἀσυναρτήτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται, ait Hephæst. p. 48. (83.) *Primus inconnexis versibus Archilochus usus est:* ubi et diversa eorum genera profert; quorum ea "tantum hic memorabo, quæ Flaccus imitatus est. Unum ergo "ait p. 50. (88.) constare ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ τοῦ Ἰθυ-"φαλλικοῦ, hoc est, prius colon esse tetrametrum Heroicum; posterius tres trochæos; quale illud Archilochi;

οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα | κάρφεται γὰρ ἤδη.

"Quod semel duntaxat Flaccus expressit, Carm. I. 4.

Solvitur acris hiems grata vice | veris et Favoni.

"Ubi iterum Cruquius ex Blandiniis suis profert συναρτικῶς pro

" ἀσυνάρτητος; atque idem inepte ex duobus colis duos versus
" constituit in hunc modum,

Solvitur acris hiems grata vice
Veris et Favoni:

" eodem plane errore, quo in hisce Epodis peccavit Lambinus.
" Ea enim ἀσυναρτήτων ratio ipsa et definitio est, ut *δύο κῶλα ἀνθ'*
" *ἑνὸς μόνου παραλαμβάνονται στίχου duo cola pro unico versu acci-*
" *piantur*, p. 48. (83.) Alterum Archilochi ἀσυνάρτητον, p. 51.
" (89.) constabat ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου
" ἀκαταλήκτου, sive prius colon erat pars Elegiaci, posterius pars
" Iambici; quale illud,

ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς | ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος.

" et ad hoc exemplum semel tantum decurrit Horatius in hoc
" ipso Epodo XI.

Scribere versiculos | amore percussum gravi.

" Tertium autem Asynarteti genus, quale nullum ex Archilocho
" profert Hephæst. est illud Epodi XIII. ubi ordine inverso, pars
" Iambici præcedit, et pars Elegiaci subsequitur; tanquam si
" scriberes,

ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος | ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής.
Nivesque deducunt Jovem | nunc mare, nunc siluæ.
Occasionem de die | dumque virent genua.

" Utrum autem hoc invenerit Horatius, an ex Archilocho acce-
" perit, nescias hodie; quandoquidem hujus opera ad nostram
" ætatem non perennaverunt. Si Attilio Fortunatiano credis,
" Horatii inventum est, sic enim ait p. 2684. *Omnia metra va-*
" *riantur,—aut permutatione, tanquam*

Occasionem de die | dumque virent genua.

" *Nam cum Archilochus Heroi partem priorem cum Iambici priore parte*
" *composuerit, ita ut antecederet Heroum, in hunc modum;*

Scribere versiculos | amore percussum gravi.

" *Horatius immutavit, ut antecederet Iambici pars, sequeretur Heroi,*
" *sic,*

Occasionem de die | dumque virent genua.

" Eadem fere habes apud eundem p. 2699. Tamen, opinor, Ho-
" ratio ipsi de se potior fides habenda est; qui clare negat se ul-
" lius carminis modos immutasse; Epist. II. 19.

Parios ego primus Iambos
Ostendi Latio, numeros *animosque secutus*
Archilochi, *non res et agentia verba Lycamben.*
Ac ne me foliis ideo brevioribus ornes,
Quod timui mutare modos *et carminis artem.*

" Et certe hunc ipsum versum *Archilochium* vocat Diomedes p.
" 515. et Scholiastes Blandinius de Metris apud Cruquium in
" fine libri. Sed utcumque hoc fuerit; utrumque Epodon, et
" hunc XI. et alterum XIII. alternos versus ἀσυναρτήτους habere
" ex duobus colis constantes; atque ea cola intra unum versicu-

"lum concludenda esse, non, ut Lambinus voluit, in binos disse-
"canda, jam certo, puto, compertum tibi est, ex iis quæ modo
"attulimus. Atque illis concinunt omnes ubique Grammatici,
"quotiescumque de his metris agunt, ut Diomedes p. 511. et 528.
"Marius Victorinus p. 2549. 2619. 2622. et Attilius Fortuna-
"tianus p. 2706. Sic et auctor Carminis de Pasiphaë (apud
"Blandinium de metris scriptorem, et Pithœum) quo omnia Ho-
"ratiana metra eleganter complexus est, singulis versibus singula
"Asynarteta exhibuit,

Cecropides juvenis | quem perculit fractum manu
Filo resolvens Cnossiæ | tristia tecta domus.

"Denique disertissimus ille de metris scriptor, Terentianus Mau-
"rus, in ipso fine operis, ex duobus colis *unum versum fieri* bis
"clare testatur: cujus locum, ob singularem viri auctoritatem et
"elegantiam, integrum hic subjiciam: ubi de Flacco loquitur,

Nec non trimetro talem Epodum comparat.
Pentametri partem dactylicam subicit,
Atque dimetron ad hoc; | unumque versum *reddidit:*
Petti, nihil me, sicut antea, juvat
Scribere versiculos | amore perculsum gravi.
Semelque et istud functus est.
Idemque Epodon non trimetro reddidit;
Sed versum heroum voluit præmittere totum,
Dein dimetrum conlocat | *commaque dactylicum*;
Et hic, ut ante, versus unus *ut foret:*
Horrida tempestas cælum contraxit, et imbres
Nivesque deducunt Jovem | nunc mare, nunc siluæ.

"Quid ergo? jamne vides, in quanta harum rerum ignoratione
"versati sint, qui per integrum jam sæculum, duce Lambino,
"editiones suas hoc emblemate dehonestarunt. Nam quod ar-
"guit optimus Torrentius; si unico versu duo cola illa conclu-
"dantur, inverecunde nimis Flaccum nunc brevem syllabam pro-
"duxisse, nunc vocalem ante vocalem non abjecisse, ut in illis,

Arguit et latere | petitus imo spiritus.
Fervidiore mero | arcana promorat loco.
Levare diris pectora | sollicitudinibus:

"in eo ostendit se versus Ἀσυναρτήτου indolem non omnino per-
"cepisse. Diserte enim docet Hephæstion, optimus metrorum
"auctor, syllabam ultimam prioris coli perinde esse communem,
"ac si integrum Hexametrum vel Iambicum clauderet: unde et
"Archilochum ait in illo, de quo jam egimus, Asynarteto,

οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

"etiam Creticum pedem διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον pro dactylo
"posuisse, ut in hoc,

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους | οἷος ἦν ἐφ' ἥβης.

"Vides tamen, nihilo minus, tam hæc cola apud Archilochum,
"quam illa apud Flaccum, in unum versum coalescere."

P. 83. In Asynarteto, cujus hic mentionem facit Hephæstio, primus pes est vel [1] iambus, vel [2] spondeus, vel [3] anapæstus; sequuntur duo anapæsti, iambus vel spondeus, duo iambi et syllaba.

⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ ⏑ - | ⏑ - | ⏑ - | ⏑ - | -
- - | | | - - | | | ⏑
⏑ ⏑ - | | | | | |

sequentia loca Porsoni indicationi debeo:

Aristoph. Vesp. sub finem:

[1] στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σεαυτὸν,
[2] ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει,
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ τοῖς τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

Phrynichus Athenæi XIII. p. 564. F. 604. A.

λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Euripides Athenæi IV. p. 158. F.

ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης,
[3] τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν τόδ' ὑπερβαλλόν τε μὴ προσείμαν.

Diphilus ibid. XI. p. 499. C.

λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν.

Cratinus Athenæi VIII. p. 344. F. Κρατῖνος δ' ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ, Λάμπωνα τὸν οὐ βροτῶν

ψῆφος δύναται φλεγυρᾶ δείπνου φίλων ἀπείργειν.
βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

Vide et eundem XII. p. 553. E.

Eubulus ibid. III. p. 105. F.

καρῖδα καθῆκα κάτω, κἀνέσπασ' αὖθις ⏑ -

His adde Aristoph. Eccles. 576 Nescio an Euripid. Med. 986. 987. in unum compingi debeant,

σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, κηδεμὼν τυράννων.

sed de hoc, et si quæ alia occurrant similia, ampliandum censeo.

Huic versui affinem judicavit Bentleius Diss. Phalarid. p. 227. Latinorum metrum Saturnium, quod sic describit Terentianus Maurus p. 2439.

Aptum videtur esse
Nunc hoc loco monere,
Quæ sit figura versus,
Quem credidit vetustas
(Tanquam Italis repertum)
Saturnium vocandum.
Sed est origo Græca,
Illique metron istud

Certo modo dederunt :
Nostrique mox Poetæ
Rudem sonum secuti,
Ut quæque res ferebat,
Sic dispari figuræ
Versus vagos locabant :
Post rectius probatum est,
Ut tale colon esset
Junctum tribus trochæis :
Ut si vocet camœnas *Quis novem sorores,*
Et Nævio poetæ *Sic ferunt Metellos*
Cum sæpe læderentur *Esse comminatos :*
Dabunt malum Metelli Nævio poetæ.
Dabunt malum Metelli *Clauda pars dimetri.*
Adest celer Phaselus,
Memphitides puellæ,
Tinctus colore noctis.
Post Nævio poetæ *tres vides trochæos :*
Nam nil obstat trochæo longa quod suprema est.

Plura desiderantibus præstabunt Diomedes p. 512. Marius Victorinus p. 2586. Plotius p. 2650. Atilius Fortunatianus p. 2679. Hermannus Lib. III. c. 9.

P. 84, 11. Marius Victorinus p. 2580. *Dimetro Anapæstico catalectico, sive Heroo Penthemimeri, si Phalæcii colon, id est, partem e tribus Trochæis seu Syzygiam ejus adjunxeris, Prosodiacum metrum efficies.* Plotius p. 2664. *Prosodiacum Hyporchematicum fit syllaba, et penthemimeri dactylico et tribus trochæis.* Confer locos allegatos viris doctis infra ad Proclum. Versus similes istis,

αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα.
- - | ∪ ∪ - | ∪ ∪ - |
Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.
∪ - | ∪ ∪ - | ∪ ∪ - | ∪

aliquoties in melicis Tragicorum reperiuntur et in Pindaro.

P. 88, 13. Hanc Archilocheorum asynartetorum speciem, *Logaœdicum Archilochium Ithyphallicum* Plotio p. 2663. imitatus est Horatius Carm. I. 4. cui, ducem secutus, subjunxit Iambicum trimetrum catalecticum. Archilochus ipse apud Stobæum Gesneri p. 399, 21. Grotii p. 263.

τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς,
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε,
κλέψας ἐκ στήθεων ἀπαλὰς φρένας—

Similiter Simonides in Analectis Brunckii T. I. p. 143.

μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν,
Ξανθίππην Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψίπυργον

σήμασιν. Λαοῖς ἄρα ἔχειν Κορίνθου.

Theocritus iisdem usus est Epigr. XVIII. in Archilochum, trimetro tamen iambico acatalecto interposito.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν,
τὸν τῶν ἰάμβων· οὗ τὸ μύριον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
ἦ ῥά μιν αἱ Μοῖσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
ὡς ἐμμελής τ' ἐγίνετο κἀπιδέξιος
ἔπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Idem versui hendecasyllabo Phalæcio postposuit,

ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
ἕξει τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων
ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε· τί μάν; ἔτι ΧΡΗΣΙΜΑ καλεῖται.

eidem præfixit Callimachus Ep. XLII.

Alio asynarteto, qui ex Iambica penthemimeri et logaœdico dactylico constat, præfixit Simonides Brunck. Anal. I. p. 141.

πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
θῆκαντο. κείνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς,
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρουθωνος υἱὸς, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεὶς,
αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν, ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν, θεῶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.

Versus ultimus fortasse mendosus est.

P. 89, 12. Plotius p. 2662. *Encomiologicum Archilochium fit penthemimeri dactylico præposito, et quatuor pedibus disyllabis iambicis subjunctis*, (Horat. Epod. XI.)

Fabula quanta fui, conviciorum pœnitet.

Dipodia minor est Euripid. Med. 414.

ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'.
‒ ◡ ◡ ‒ ◡ ◡ ‒ | ‒ ‒ ◡ ‒ |

P. 90, 4. Hoc metrum *Encomiologicum Stesichorium* vocat Plotius p. 2662. Vide Euripid. Orest. 1292. Troad. 805. Ion. 1067. De loco Alcæi ab Hephæstione prolato multa argutantur viri docti. " Ἦρ' ἔτι Δινομένει &c.] Hæc perquam obscura sunt et non leviter " forsan corrupta: visne tamen suspicionem meam? Legendum " forte: Ἦρ ἔτι Δινομένει τῷ Τυῤῥακήῳ, *Ver adhuc est Dinomeni Tyr-* " *raciensi.* ἦρ pro ἔαρ notissimum est: et hoc metaphorice accipi- " tur hic; quicquid scilicet eximium est ac lætum, ἔαρ dicitur " propter ipsius veris indolem eximiam ac lætam: οἱ ἔφηβοι τῆς

" πόλιος ἴαρ ex Athenæo innotuerunt omnibus; alia prætereo " sponte. *Ver* hic fortuna prospera est, et rerum status maxime " lætus: id omnes intelligunt statim. Dinomenes ex Historia " celeberrimus est, quia filium habuit Gelonem, de quo inter alios " Herodotus Musa septima: hunc tangere potuit Alcæus, nisi " fallor; τῷ Τυῤῥακήῳ certe Siculum nobis prodit: apud Stepha- " num Byzantinum legimus, Τυρακῖναι· πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, " εὐδαίμων δ' ὅμως. quod Cluverio aliisque displicet, quia nusquam " alibi reperitur nomen: corrigunt igitur Τιρακίη, de qua Diodo- " rus, et cujus cives a Plinio dicuntur *Tiracienses*. Non impro- " vide quidem, sed ita, ut tamen maluerim ego Τυρακίη vel Τυρα- " κίαι: nam similem scripturam, quam sibi literarum ordo postu- " lat, habemus hoc ipso loco, nihilque facilius est, quam mutatio " literæ υ in literam ι: quanquam utroque etiam modo nomen " efferri potuit olim. Certe et *Tyracienses* apud Plinium non dis- " plicerent mihi: quicquid sit, de eadem urbe Alcaicum hoc ac- " cipi potest: geminavit enim Poeta literam caninam in gratiam " versus, et sic nomen sibi fecit morigerum. Quæ sequuntur, ne " litera fere mutata, ita constitui possunt, Τάρμενα λαμπρὰ κίατ' ἐν " μυρσίνῃ οἱ, *in Myrto instrumenta egregia reposita sunt ei*: pro τὰ " ἄρμενα scriptum τάρμενα; omnia intellige, quibus familia est " instructior: κίαται est κεῖνται, et de præsenti cogitandum hic: " ἐν μυρσίνῃ arcas et loculos designat ex myrto, in quibus instru- " menta illa magnifica quiescebant; et hoc sarcasticum est, nisi " fallor, et potentiorum Mastix scripsit, ut patrem Tyranni lude- " ret; scis, quid de Alcæo circumferatur in Antiquorum scriptis. " Attende: non displicebunt forte hæc Nostra, quæ tamen nihil " aliud sunt, quam conjecturæ meræ. Illud certum est, eleganter " Alcæi Poemation ab his potuisse incipere: nam eo sane tendit " eorum indoles." *Pauwius*.

" Locus perobscurus, ad quem se fere caligare fatetur Pauwius, " neque ego audacter idem de me negavero: id tamen, quod mihi " se obtulit, in medium proferam. Ἦρ non in Ἦρ, *ver*, sed in " ἦ ῥ', quod est pro ἦ ῥα, *anne*, mutandum videtur. Non placet " Τυῤῥακήῳ; a Τιρακίη enim vel Τυρακίη non potest derivari genti- " litium Τυῤῥάκηος; accedit quod Plinius lib. iii. c. 8. fine dubio " de Tiraciæ civibus loquens, mentionem faciat *Tiracienfium*. *Ti-* " *racienses* autem Græce sunt Τιρακιεῖς, neque ab analogia alienum " est, a Τιρακία fieri Τιρακιεύς, ut ab Ἀλωπεκία, Ἀλωπεκιεύς. Οἰ- " χαλία, Οἰχαλιεύς. Ἀμαντία, Ἀμαντιεύς. Ἀμαξία, Ἀμαξιεύς. Ἀν- " δανία, Ἀνδανιεύς. Ἀνδρία, Ἀνδριεύς. Ἀπία, Ἀπιεύς. Ἀρία, Ἀριεύς. " Ἰκαρία, Ἰκαριεύς. Quæ omnia, et sexcenta alia exempla, videre " licet apud Stephanum Byzantinum. Pro Τυῤῥακήῳ igitur lege- " rem Τυρακίνῳ; primus enim pes versus iambici dactylus esse " potest. In versu secundo pro μυρσινήῳ legi posset μυρσινείῳ, " quod est a μυρσίνη, *myrtus*. Sensus loci, si quem hoc abruptum " fragmentum habet, hic erit; *Anne adhuc Dinomeni Tyraciensi in-* " *strumenta jacent in myrtea* sc. arca." *Arnaldus*.

" Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι οὗ ἡ ἀρχὴ] Α. ἐν ᾄσμασιν, οὗ ἡ ἀρχή. Si
" ᾄσμασιν probum, ὧν legendum: et tum hi duo sequentes ver-
" sus initium duarum odarum constituerint: quod notes, Lector.

Ἦρ' ἔτι Δινομένει τῷ Τυῤῥακήνῳ
Τ' ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

" Non miror hæc perquam obscura fuisse visa illiterato huic lite-
" ratori: doctis enim hæc etiam difficultatem creaverint: cor-
" rupta esse non negarim: forte tamen non adeo, atque ipse pu-
" tarit: videamus primo varias lectiones in hoc loco.

" ἦρ'] Flor. ἢ ῥ ἔτι. *sane adhuc.* Ursinus ἦρ' ἔτι: eodem redit.
" Arnaldus etiam accipit pro ἢ ῥά. sed interpretatur *anne:* eodem
" et id redit. Vide Vannum de hac particula, p. 144. Theocrit.
" Idyll. Ϊ. 6. 20. 114. Pavus hinc extudit substantivum ἦρ. *Ver*
" *adbuc est Dinomeni Tyrraciensi: nam* ἦρ *notissimum.* Potius docuis-
" set Alcæum hac voce ipsa uti p. 100. Ursini: ' ἔαρ *autem omne*
" *eximium et lætum:* οἱ ἔφηβοι τῆς πόλεως ἔαρ *innotuerunt ex Athe-*
" *næo omnibus:*' scilicet Athenæus ipsi ex Scapula. Miseret me
" aridi tophi; cui nullum usquam exemplum suppetit nisi ex
" Lexicis. Mox rursus *ver* significat *fortunam prosperam* et *rerum*
" *statum maxime lætum.* At hæc significatio, Pave, nondum omni-
" bus vel ex Athenæo vel alio innotuit: illa tibi probanda fuerat:
" sed in Lexicis non habebatur.

" Δινομένει.] Δινομένῃ. Flor.

" Τυῤῥακήνῳ. admirabilia comminiscitur hic: primum fingit
" Dinomenen hunc esse Gelonis, Tyranni Syracusani, patrem,
" quem tetigerit Alcæus. Mirare, mirare CHRONOLOGUM in
" Græca historia peritissimum Pavonidem. Nam ἀκμὴ Alcæi sta-
" tuitur Olympiade XLIV. jam Gelo occupavit Tyrannidem Gelæ
" circa Olympiadem LXXII. quando fingit Noster Dinomenen ad-
" huc vixisse, et ab Alcæo fuisse perstrictum: at vide quam im-
" mane intervallum inter ἀκμὴν Alcæi et Gelonem Tyrannum
" Gelæ factum: fere triginta Olympiadum, atque ideo centum
" fere et viginti annorum: ut necesse fuerit Alcæum ætatem pro-
" duxisse ad centum et quadraginta ad minimum annos, et ea in
" ætate adhuc carmina condidisse. Nam ponamus Alcæum ges-
" sisse trigesimum annum ἐν ἀκμῇ Olympiade XLIV. si huc addas
" XXVIII Olympiadas sive CXII annos, tantum continges tempus,
" quo Gelo factus Gelæ tyrannus; et quando Alcæus natus de-
" buerit esse CXLII annos. O mira commenta! homines una vi-
" vere et inimicitias gerere credendum, qui fere centum annorum
" intervallo sejuncti sunt: nam Alcæum ponit vivum vigentem-
" que tempore Gelonis jam tyranni: jam illi id non accidit nisi
" CXII fere annos ab ἀκμῇ Alcæi. Quin ponamus Alcæum ad-
" huc LX annos post annum, cui ἀκμὴ adsignatur, vixisse: sive
" anno XC obiisse: tamen intervallum inter Alcæi mortem et
" Gelonis Tyrannida erit plus quam quinquaginta annorum: et
" longe magis etiam peccavit, si tum jam Syracusis ponit Gelo-

"non potitum: quod post id tempus aliquot annis accidit: ipsum marmor Arundellianum primum versu LXIX. Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου· ἀφ' οὗ Γέλων ὁ Δεινομένους . . ἐτυράννευσεν. jam Olympiade LXXV hic Xanthippus Archon fuit. Nonne hæc egregie peritiam CHRONOLOGICAM Criticastri indicant?

"At si jam tempora congruerent, non minus absurda his adjungit: nam hunc Dinomenen facit *Tiraciensem*: dabimus ei in aliquot momenta hanc urbem: sed veteris ævi imperitissimus homo rursus nescit Gelonis majores ex Telo, insula maris Carpathii, oriundos, et inter illos fuisse, qui deducti sunt in Coloniam Geloam: et ibi sacerdotio fuisse potitos: uti non paucis verbis declarat Herodotus eodem illo libro, quem laudat noster Melitides ipse. L. VII. C. 153. 154. sed non inspexit vel non intellexit: en verba Musæ septimæ. *Viri Geloi, in seditione inferiores, in Mactorium urbem, sitam supra Gelam, profugerunt: hos Telines Gelam reduxit, pactus ut posteri sui illic Antistites Deorum essent: mox Hippocrate Tyrannidem Gelæ obtinente, Gelon inter posteros Telinis vatis, declaratus est equitatus præfectus . . . Geloorum imperium adeptus est: post hoc Syracusis etiam potitus.* Secundum ergo Pavonem noster Dinomenes duobus locis est natus Gelæ et Tyraciæ. Rursus hoc vere egregium: sed forte contenderit instar Apollonii, qui Rhodius dicitur, licet esset Alexandrinus, hunc Dinomenen fuisse dictum Tyraciensem, licet Gelous.

"Nunc videamus magnificam illam urbem, quam exædificavit eo fundamento, quia hic Siculum hominem invenisse sibi visus fuit: vel e contrario Dinomenen putavit Siculum, quia hic urbem Siculam invenisse sibi persuasit. Sed vereor, ne urbs ipsa cum cive brevi disspareat. Cluverius p. 388. '*apud Diodorum L. XII. p. 89. urbs memoratur,* Τρινακρία. *id forte corruptum ex* Τιρακία: *inde apud Plin. Tiracienses: apud Steph.* Τυρακῖναι: *an idem sit cum Diodori* Trinacia *ac Plinii* Tiracia, *haud temere dixerim.*' Vides omnia hæc incertissima esse: et hinc tamen materiam arcessit ad urbem suam excitandam Pavo: nec magis certum aliquid, ut decebat, hic addit. Sed porro: detur urbs Τυρακῖναι, Τιρακία, Τρινακία. Quid? an vel ex ullo horum vocabulorum fiat Τυῤῥακῖνος. nam prius facit Τυρακιναῖος, secundum et tertium Τιρακινὸς, Τρινακινὸς, vel Τιράκιοι et Τρινάκιοι. (quam difficultatem recte movit Arnaldus: et emendat igitur Τυρακινός: addens Dactylum posse locum habere in prima Iambi sede. Sed, pace viri eruditissimi, nullo modo locum habere statuerim in κώλῳ Iambico: κῶλα enim non ita libera sunt, atque ipsi versus: sed hoc leve: et quoniam ipsa Τυρακία locum hic jam non habet; de ceteris possumus esse securi) unde igitur hic Τυῤῥακῖνος! unde geminatum Ρ! et tamen audacter vocat *Tyrraciensem*: quasi Τυῤῥάκινος esset Tyrraciensis: ut adeo hoc nomen urbis incertissimum hic nullo modo locum habere possit. Sed omnes

" has forte difficultates facile superarit redivivus noster Amphion, " Tiraciæ conditor. Hæc sunt re vera plus quam Romanensium " nugatorum deliramenta, ita homines, ita urbes in aëre fingere.

" Pergamus ad alterum versiculum : mox nostram sententiam " declarabimus. Τ'ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ. Priora verba " minimum difficultatis haberent, modo de ultimi vocabuli sensu " et Orthographia constaret : in Cod. videtur Μυρσιννήῳ, quod in " metrum peccat : in Flor. Μυρσίνῃ, item contra metrum : sic " quoque Ursinus. H. vero Stephanus in tertia Lyricorum edit. " Μυρσινίῳ, quod P. Stephanus correxit in Μυρσινήῳ. Pavus miri- " fice corrigit ἐν μυρσίνῃ οἱ : *in arca myrtea ei : ei* id est, Dinomeni. " Ride veram Pavoninam elegantiam in illo οἱ in fine versus : sed " si duo sunt initia duorum versuum, ubi tum illud bellum οἱ ! " Arnaldus Μυρσιναίῳ : eodem modo intelligit *in arca :* si modo " Μυρσιναῖος aliquo exemplo stabiliri posset, in sequenti versu forte " substantivum κιβώτιον vel simile expressum fuerit.

" Videamus jam an aliquid magis probabile in medium adferri " possit. Et magni sane momenti esset, si cognoscere hunc Dino- " menen liceret : et mihi non Siculus : non Tiraciensis : sed civis " Alcæi fuisse videtur, vel certe in civitate una versatus. Novi- " mus, quem locum Lycus apud Alcæum obtinuerit, qui secun- " dum Horatium Lib. i. 32.

Liberum et Musas, Veneremque, et illi
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum, nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

" Novimus non uno Bathyllo contentum Anacreonta carminibus " quoque celebrasse Cleobulum et Smerdian. Si eodem genio " fuerit Alcæus : forte an Lyco addendus hic Dinomenes : at ta- " lia suspicari æque incertum atque injuriosum in poetam est. Si " tamen huic suspicioni aliquod pondus addere! si Dinomeni huic " adsidentem Alcæum tibi spectandum dare possemus ! et nisi " animi fallor, id quidem fiet : inspice Athenæum Lib. XI. c. 1. " p. 460. D. ibi lego : Καὶ Ἀλκαῖος, Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης ΔΙΝ- " NOMENH παρίσδον. An agnoscis ibi Διννομένη plane scriptum, " ut in Florentina ? Quid ais, Lector, huncne ego fingo Δεινομένην " [Διννομένη]: an ibi ante me natum in carmine Alcæi spiravit : " sed ægre ? Rescribe. Δεινομένῃ, *e poculis * * Dinomini adsidebam.* " Audi Casaubonum ad hunc locum : ' *at testimonium Alcæi pro* " *deposito non injuria babuerim : sed tentare quid vetat ? scribo* ἐκ δὲ " ποτηρίων πίοντες Δεινομένῃ παρίσδον *vel* Δεινομένει. *Dinomenes est* " *usitatum Græcis nomen.*' Videsne magnum Animadversorem hic " agnoscere Dinomenen ? Quid ? sic dudum ante istud tempus " ediderat Ursinus. Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Δεινομένει παρίσδω : ubi " addit, *Dinomenis et alibi meminit Alcæus.* Hæc verba ab illis Sap- " phus forte sensu non multum abierint.

Φαίνεταί Ϝοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν

Ἔμμεν ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοῦ
Ἰζάνει, καὶ πλάσιον ἀδὺ φωνεύ-
σας ὑπακούει.

" Quicquid fit, videmus in Alcæi Carminibus Dinomenen non " femel celebratum : et ambo loca magis eo tendunt, ut credamus " amicum Dinomenen quam inimicum Alcæo. Sed quid! fubito " e manibus ille in fecundo loco elabitur : ὤχετο. φρεῦδος ἐστι. et " Pavonina Magia Dinomenes nofter in tria quatuorve pocula " transformatus eft : ' *legendum enim in isto loco:* Ἐκ δὲ ποτηρίων " τ' ὄνυξ, δῖνος, μάνης παρίσδον' *ergo dicit Alcæus. E variis poculo-* " *rum generibus affidebant hæc pocula,* ὄνυξ, δῖνος, μάνης· *de poculis* " *eleganter dixit* παρίζον, *affidere et jacere una.*' Eleganter me her- " cule et plane Pavonικῶς. quin Lector, qui nefcit unde hæc pe- " tita, dejerarit, Pavonis hoc effe commentum. Reftabat, ut Criti- " cus fermones nobis narraffet, quos habuerunt Alcæus cum hifce " poculis et pocula inter fe, ubi aliquantum incaluerant mero. " Doleo fane quando ingenium humanum hifce ludibriis expofi- " tum video : eft enim S. Petitus Lib. vii. Mifcell. 1. qui nobis " hæc, atque utinam hæc iftius generis fola, narravit. Dinome- " nes ergo utroque loco maneat : an vero fuerit Alcæi παιδικὰ, in " medio relinquo : fufficit notiorem tibi hunc Dinomenen reddi- " diffe : quid autem faciam voci μάνης nefcio.

" Sed quid faciemus vocibus τῷ Τυῤῥάκήῳ : pro quo Florent. " Τυῤῥάκκῳ : H. Stephan. Τυῤῥακίῳ : unde fuum Τιρακίῃ et Τυῤῥα- " κίῃ furatus eft Pavo : fi velis urbem aliquam hic intelligi, latif- " fimus jam tibi campus patet : nec una Sicilia concluderis. Sed " quia nihil eo in genere mihi fuccurrit, quod probabile fit, a con- " jecturis vanis abftineo : levem fufpicionem proponere tamen li- " ceat : in Florent. legitur τῷ Τυῤῥάκω· fine fubfcripto Ἰῶτα· ef- " fetne igitur Genitivus Doricus et nomen patris Dinomenis, cui " nomen Τυῤῥάκηος ? mirabor fi plumbeus Pavo acutius quid ex- " cogitarit.

" Secundum verficulum, fi quidem cum primo cohæfit, ita ca- " perem, ut τ' ἄρμενα λαμπρὰ reftringerem ad inftrumenta convi- " valia : ad pocula : de quibus λαμπρὸς, et λάμπειν non incom- " mode adhibetur : five accipias, ut illud Horatianum : *ne non et* " *cantharus et lanx Oftendat tibi te :* five potius ad materiam et " opus inftrumenti convivalis referas : et in μυρσινίῳ vel μυρσιναίῳ " latere putes Myrteum abacum.

" Si vero, ut Florentina innuit, duorum carminum funt initia: " ἐν ἄσμασιν enim habet : ultimum verfum effe adjectum a docto " alio grammatico quodam, qui ejufdem generis ex alio poeta " metrum adjicere voluit : vel aliquid intercidiffe, quo fignifica- " batur non effe ejufdem Alcæi, liceat in re obfcura hariolari : nec " tamen id fufpicari auderem, nifi aliquo modo huc impulfus " effem a Florentina Editione. Illud fi dederis, in hoc carmine " actum putarem de Harmodio et Ariftogitone, qui Tyrannum

"Atheniensem Hipparchum occiderunt, celantes gladios in myr-
"teis ramis: et cujus facti Scolion meminit apud Athenæum
"XV. 15.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτι τὸν τύραννον κανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

"De metro non respondeo: libuit tamen versuum specie hæc
"proponere: vide Kusterum ad Suidam in ἐν μύρτου κλάδῳ. Ne-
"scio autem, qua auctoritate H. Stephanus hoc ipsum Scolion
"Alcæo adscripserit in Lyricis suis p. 16. cum ista tempora Al-
"cæus minime adtigerit: quin vocem κλαδὶ ita Alcæo attribuerit
"in Lexico: sed etiam in pluribus sequentibus errat: quæ omnia
"sunt Carcini, ut patet ex Athenæi loco laudato, et recte omissa
"ab Ursino: de historia notissima possunt consuli Interpretes
"Thucyd. lib. vi. c. 54. si hæc suspicio non plane vana, ἄρμενα
"hic *arma* significabunt, quæ λαμπρὰ dici posse nemo dubitat.
"Alcæus p. 105. Ursini λαμπραὶ κναμίδες.

"Hæc ad locum hunc sane difficillimum: in quo conjecturis
"aliquantum indulsimus. Id vero certum in dictis, Pavonem
"crassissime erraffe in HISTORIA et CHRONOLOGIA Græca, cum
"Alcæum facit Geloni Tyranno æqualem: nugatum cum de
"urbe Tyrracia cogitat: ineptiisse, cum Poetam Alcæum, qui
"patriæ suæ tyrannis et vicinis fuit inimicus, odia quoque exer-
"cuisse fingit cum Gelone, Syracusarum tyranno: et id quidem
"tam ridiculo modo, ut non ausus ipsum Gelonem tangere, eum
"in patre Dinomene lædere voluerit: cui stultissime quoque ἦς
"contribuit: *florentem statum:* cum hic Dinomenes procul dubio,
"ut ipse filius, antequam tyrannidem invaserat, fuerit ἰδιώτης, ut
"Gelonem ipsum vocat Diodorus lib. xiii. p. 151. Γέλων ἐξ ἰδιώ-
"του, τῆς Σικελίας ὅλης ἡγεμὼν ἐγένετο.

"Ex omni parte igitur hic se turpiter dedit Thrasonides noster:
"qui et in eo errat, quod Carmen hoc vocet *Alcaicum.* Nam licet
"ab Alcæo sit conditum, a Technicis ita non vocatur. Quis enim
"non rideret Grammaticum, qui Sapphus aliquam Elegiam vo-
"caret *Sapphicum?* at eodem jure, quo hic Pavo, uteretur: sic
"mox p. 145. Φ vocat literam *duplicem:* quam Grammatici no-
"minant adspiratam: ζ. ξ. ψ. duplices, Pave. θ. φ. χ. aspiratæ:
"*quid nunc te, asine, literas doceam,* Cicero rogabat olim L. Piso-
"nem, virum consularem: id te ego, hominem nihili, majori
"jure rogo: quod si fustibus, ut ille ibidem ait, minus pepercis-
"sent, qui tibi συλλαβίζειν monstraverunt olim, verbis tot ego pe-
"percisse potuissem, nec pæne senex ignorasses, quæ pueri sciunt.
"Recte equidem Θ ex TH. Φ ex ΠΗ. X ex KH compositas literas
"dicere possis, adeoque duplices vocare, ut pulchre ostendit J. Bu-
"herius in doctissima Dissertatione de priscis Græcorum et Lati-
"norum literis p. 561. 565. in calce Palæographiæ Montefalco-
"nianæ: vide quoque Arnald. in Animadv. p. 4. Sed nemo,

"nisi intelligi non velit, Grammaticas vel Prosodicas tradens disciplinas, hæc elementa duplicium appellatione designavit: hæc "subjunxi, ne cavillationi locus pateret." *D'Orvillius.*

Scaliger Poet. II. 17. citat,

ἤ ῥ' ἔτι δινομένη τῷ τυράννῳ
τἄρμινα λαμπρὰ χίαι' ἐν μυρίῳ.

Hermannus p. 385. quod mirere, Arnaldi conjecturam adoptat, Τυραννικῷ.

P. 91, 1. *Iambelegus*, inquit Plotius, p. 2662. *nomen accepit, quod iambico et elego constat.* Exempla vide Sophocl. Aj. 178. 179. Trach. 95. 99. 821. Euripid. Hec. 937. 8. 942. Orest. 1259. Androm. 767. 8. 776. 7. 793. 1027—9. Helen. 1116. Ion. 781. 2. Electr. 867. Pindar. Pyth. IV. 3. et alibi. Dactylicum Penthemimeres Trochaicæ dipodiæ subjungitur Oda Pindari modo citata vv. 1. 2. 4. Euripid. Med. 413. 416. Sed talia persequi infinitum esset.

P. 91, 11. Plotius p. 2663. *Compositum Pindaricum fit penthemimeri Iambico ex utraque parte posito, et in medio penthemimeri dactylico,*

ὅς καὶ τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.
- - ᴗ - - | - ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - | - - ᴗ - -

Subjungit Plotius: *Compositum Susarionium fit quatuor pedibus trochaicis præpositis, et subjuncto penthemimeri dactylico,*

χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν τὰν θέμιν οὐρανίαν.
- ᴗ - ᴗ - ᴗ - ᴗ | - ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -

Sed aqua mihi hæret in hoc exemplo, quod natum est proculdubio ex locis supra citatis pp. 91, 4. 95, 5.

P. 92, 1. Versuum elegiacorum leges atque indolem plene enucleateque descripsit Noster, neque necesse puto in re notissima plura congerere. Nemo tamen, uti spero, gravabitur, si Terentiani Mauri quædam huc pertinentia, in eorum præcipue gratiam quibus elegantis istius grammatici denegatur copia, deinceps protulero.

Pentametrum dubitant quis primus finxerit auctor;
Quidam non dubitant dicere Callinoum.
Hexametro quum quinque pedum subjungitur iste,
Partes heroi dupliciter recipit,
Quas πενθημιμερὴς possit disjungere forma;
Has si quis geminet, pentametrum faciet.
Sed refert duo sint, an dactylus unus in illa:
Quum duo sunt, eadem bis repeti poterit.
Subjungam exemplum quo fiat planius istud:
Desine Mænalios—desine Mænalios.
Dactylus ut duplex, non bis sententia currat;
Desine Mænalios—musa referre jocos.

Hoc nec præpositum peccat, nec parte sequenti;
Talis utrique loco convenit una tome.
Si primo spondeus erit, tum dactylus alter
Stabit, comma prius non poterit repeti.
Talis erit versus hac portio, quam modo trunco;
Postquam res Asiæ—*claudicat ut repetas:*
Ut stet comma sequens, bis dactylus adsit oportet,
Postquam res Asiæ—desine Mænalios.
Dactylus in primo positus, spondeus adhærens
Non oberit primis, officiat reliquis.
Exemplum ponam parti quod congruat isti:
Musa mihi causas—*discrepat hoc iterum.*
Dactylus ergo duplex redeat mihi parte sequenti;
Musa mihi causas—desine Mænalios.
Spondeum duplicem, quæ pars prior est, bene sumet,
Peccat enim tantum posteriora tome.
Spondeos ante ergo dabis, pars cætera curret,
O fortunati, desine Mænalios.
Pars prior ergo pedum admittet quemcumque duorum,
Dactylus in reliqua bis repetundus erit.
Scandunt pentametrum, duo sint quasi commata, quidam,
Ut pedibus binis semipedes superent;
Hos sibi conjunctos spondeum reddere quintum:
Postquam | res Asi | æ || desine | Mænali | os ||
At quidam in medio spondeum reddere malunt,
Semipedem et primum cum capite alterius
Jungunt, dactylico quæ sit de commate, longa:
Inde duas promptum est sic remanere breves:
His longam adnectunt, qua dactylus incipit alter:
Cernis et hinc alias tot remanere breves:
Has ad semipedem jungunt in fine relictum,
Ultima nec refert longa sit, anne brevis.
Sic spondeus erit medius, duo post anapæsti,
Postquam | res Asi | æ de | sine Mæ | nalios.
Idcirco primo curabis commate semper,
Ne brevis incurrens syllaba semipedis
Spondeum mediis nequeat conjungere longis:
Et fiat talis, incipe Mænalios.
Nam lis, *quæ brevis est, jungat sibi sive supremum*
Os, *vel quæ prima est* in: *caput hoc etenim est.*
Quia nec producta est, geminat nec consona vires,
Spondeus minime pes, sed iambus erit.
Exemplum idcirco vocali a parte locavi,
Longa foret ne lis, incipe Mænalios.
Quidam, quia gemino constat de commate versus,
Cludere comma prius non timuere brevi:
Ut sit pentameter talis, qualem modo fingo,

Hoc mihi tam grande munus habere datur?
Aut qualis supra versus peccare videtur
Si *fiet talis* incipe Mænalios.
Nam referre nihil sit qualis syllaba fini,
Commataque hoc ipsum juris habere volunt;
Idcirco et verbo nunquam uno cola ligari,
Ut constet parti finis utrique suus.
Nam vitiosus erit sic pentameter generatus,
Inter nostros gen .| tilis oberrat equus.
Spondei duo sunt, quos dixi commate primo
Posse dari; verum syllaba quæ sequitur
Nec πενθημιμερῆ verbi cum fine relinquit:
Quæ data pentametris regula prima sonis.
Nec post, dactylico debet quæ commate jungi,
Esse caput versus dactylici patitur.
Hoc ipsum melius mutata parte coibit,
Gentilis nostros inter oberrat equus.
Tantam nostra nequit mensura absolvere litem;
Malo tamen longa cludere comma prius.
Hos elegos dixere, solet quod clausula talis
Tristibus, ut tradunt, aptior esse modis.

De Callinoo, cujus meminit Terentianus, consulas Athenæum XII. p. 525. C. et ibi notata. Adde Meursium in Bibliotheca Græca apud Thesaur. Antiq. Gronovii T. X. p. 1286. Ruhnkenium in Callimacho Ernesti T. I. p. 439. eundem in Historia Critica Oratorum Græcorum p. XLIII. sive in Orator. Gr. Reiskii T. VIII. p. 128. Kulenkampium in Specimine emendationum &c. ad Etymologum M. p. 33.

Pentametrum hoc versui heroico fere semper subjungi nemo ignorat. Dionysius Atheniensis cognomine *Æneus* hexametro præfixit teste Athenæo XIII. p. 602. C. ad instar Delphici istius, quod sequitur, oraculi:

εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μιλάνιππος ἔφυ
θείας ἀγητῆρες ἐφαμερίοις φιλότατος.

Elegiacos continuos reperisse memini tantum apud Heliodorum in Æthiopicis Lib. iii. p. 129. ed. Commelin. et Philippum Thessalonicensem in Brunckii Analectis T. ii. p. 212.

P. 93, 11. Ἱερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.
" Hephæstion hic, ut obiter id notem, errat in exemplo. Nam
" id excusari potest eodem colore, quo p. 11. usus est ipse, ubi ra-
" tionem reddit, cur excusari possit secundam corripi in χαμαιευ-
" νάδες, idem hic obtinet in Διός. ὡς μία ἡ Διὸς ἀκούεται. et sic
" optimi Poetæ vocem compositam in ἀσυναρτήτοις adhibent, quasi
" re vera essent duæ voces: aliter id non licet: quare erravit hoc
" nomine Scaliger etiam in Catulli Carm. XVII. legens *assuli-*
" *tantis:*

Crura ponticuli assuli | tantis, irredivivus.
" Et Vossius ad metrum longe melius,
Crura ponticuli asculis | stantis, irredivivus.
" id optime quoque animadvertit inter alios R. Bentleius ad Ho-
" ratium Od. IV. viii. 17.
Non incendia Car | thaginis inpiæ..
" docetque aliam plane rem esse in his exemplis Horatianis
" II. 12.
Dum flagrantia de | torquet ad oscula.
" et I. 18.
Arcanique fides prodiga per | lucidior vitro.
" quibus exemplis adde L. I. 16.
Hostile aratrum ex | ercitus insolens.
" et I. 37.
Antehac nefas de | promere Cæcubum.
" II. 17.
Utrumque nostrum in | credibili modo.
vide quoque lib. III. xii. 2. 12. Non ob hanc causam tamen
" rejiciendum docet illum versum Al. Cuningamius p. 104. ex-
" emplo ex lib. IV. 14.
Spectandus in cer | tamine Martio.
" cui adde I. 37.
Mentemque lympha | tam Mareotico.
" debuerat igitur aptius exemplum adduxisse Hephæstion, si da-
" batur." *D'Orvillius.*

Marius Victorinus p. 2561. *Hoc quoque notandum in enuntiatione Pentametri Elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo Græco versu,*

ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπεπλέομεν.

Nam si conjunctum Ἑλλήσποντον *enuntiarimus, effugerit aurium sensum, ut nequaquam versus esse credatur. At si per Hemistichium pronuntiemus, ipsa subdistinctione genus metri declarabimus, ita,*

ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης.

dehinc,

πόντον ἀπεπλέομεν.

Unde Pentametrus duobus pedibus et semipede colon terminare debet, ut qui audierit, antequam percutiat, versum intelligat; velut,

Labitur hinc Helles, pontus in Oceanum.

Item,

Venerunt inter, lunia sancta polo.

Nam si per se dicas inter, *et per se* lunia, *media subdistinctione interposita, recipiet formam Elegiaci.*

Pentametro Elegiaco subnectunt grammatici *metrum Chœrilium,* seu *Diphilium.* (*Delphicum* Plotius p. 2633.) Marius Victorinus p. 2558. *Chœrilium seu Diphilium metrum ex eodem Pentametri ortum esse genere res ipsa indicat, est enim e Dactylica specie derivatum, suprema tantum versus syllaba, qui sex pedibus profluat, brevius. In-*

cipit autem a duobus Dactylis, tertia regione Spondeo semper manente, et rursus ex duobus Dactylis et syllaba una. Huic duo cola, quæ Penthemimere diximus, accrescente media syllaba, qua Spondeus gignitur, formam dedisse noscuntur, qua detracta, ad Elegiacum pentametrum versus reverteretur; veluti,

Nunc age Pierios versus dea Calliope.

– ∪ ∪ – ∪ ∪ | – – | – ∪ ∪ – ∪ ∪ | –

Chœrilium autem ἀμφιλιπὴς *dicitur, quod initio et fine imminutum est, ut,*

Tibi namque decens, lucet rosa vertice.

Angelicum nuncupat Diomedes p. 512. *Angelicum metrum, celeritate nuntiis aptum, Stesichorus invenit.* Stesichori versus hujus moduli exstat Aristoph. Pac. 797.

τοίαδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων.

cui similes videntur Antiphanis Athenæi XI. p. 471. C.

τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

Idem ibid. XIV. p. 642. A.

εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν, ἢ τράπεζαν δευτέραν,
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.

Confer Hermannum Comment. de Metris Pindari apud Heynium T. III. p. 222.

P. 94, 5. Hephæstionis locum, opinor, ab oculos habuit Atilius Fortunatianus, cum hæc scriberet, p. 2680. *apud Euripidem et Callimachum inveni tale genus,*

Turdis edacibus dolos comparas amice.

Exemplum dabit Aristophanes Vesp. 248—272. ed. Brunck.

P. 100. Ad hanc metri speciem verba Eupolidis apud Athenæum p. 656. F. redigenda esse vidit Heringa Observat. p. 224. Sequentes induit formas in duobus Pherecratis locis apud Athenæum XV. p. 685. A. B.

– ∪ ∪ – | ∪ – ∪ – | ∪ ∪ ∪ – ∪ | ∪ – –

– ∪ – ∪ | – ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – |

∪ – – ∪ | | – – – ∪ |

– – – ∪ | | – ∪ – ∪ |

∪ ∪ ∪ – ∪ | | ∪ – – ∪ |

ὁ Φερεκράτης δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ δρᾶμα τοὺς Πέρσας, μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινων στεφανωτικῶν, φησίν·

ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσηρώς·
ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἱπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,

ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.

ὁ δὲ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Μεταλλεῖς φησίν·

ὑπ' ἀναδενδράδων ἁπαλὰς ἀσπαλάθους πατῶντες
ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρόν τε δροσώδη,
κἀνθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου.

Hephæstionis asynartetis unum addit Hermannus ex trochaico dimetro, et pæonico dimetro catalectico compositum, Aristoph. Lysist. 1014.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον.
- ∪ - ∪ - ∪ - ∪ | - ∪ ∪ ∪ - ∪ ∪

CAP. XVI.

De Polyschematistis.

P. 106, 1. GLYCONEUS Polyschematistus[a] ex Antispasto varie formato componitur, et Choriambo. Choriambus fere semper purus servatur. In hac specie enucleanda multus est Hermannus *De Metris* Lib. II. c. 24. studioso lectori accurate pertractandus. Nobis in præsens saltim sufficiet schema proposuisse, scenicorum poetarum locis munitum, ex quo versuum, in choris passim occurrentium, naturam atque indolem tirones nullo negotio queant percipere.

∪ - - ∪ | - ∪ ∪ -
Euripid. Hec. 636. Iph. T. 1135. Bacch. 865. Helen. 1326.

∪ ∪ ∪ - ∪ | - ∪ ∪ -
Euripid. Orest. 797. 798. 799. 1370. Iph. Aul. 549. 552. 553. 759. Helen. 1324. 1325.

∪ - ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ -
Euripid. Or. 1356. Helen. 1156.

∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ -
Sophocl. Antig. 108. Euripid. Or. 832. Iph. Aul. 1043. 1098. Herc. Fur. 684. 685.

---

[a] Hoc versu, qui comma est prius Eupolidei Polyschematisti, Porsono judice, in παραβάσει Κραπατάλων usus est Pherecrates. Locum quantivis pretii servavit Photius Lexico nondum edito:

Φίλιος Ζεύς· ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν· Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ·

Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράτων, Δία.

Φερεκράτης Κραπατάλοις·

— τοῖς δὲ κριταῖς
τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω
μὴ 'πιορκεῖν, μηδ' ἀδίκως
κρίνειν, ἢ, νὴ τὸν Φίλιον,
μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
Φιλοκράτης λέξει, πολὺ τού-
του κακηγοριστότερον.

⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Soph. Antig. 781. Trach. 117. Aj. 375. 1199. Phil. 1136. Euripid. Hec. 655. Oreſt. 1382. Phœn. 243. Hippol. 1156. Suppl. 980. Iph. Taur. 427. Helen. 1357. 1358. 1474. Ion. 726. Herc. Fur. 767. 768.

– – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 785. 838. Trach. 116. Aj. 390. Phil. 1137. Euripid. Iph. Aul. 578. Helen. 1477. Herc. F. 675.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Trach. 118. Euripid. Herc. F. 641.

– – – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Phil. 1141. 1144. Euripid. Phœn. 236. Hippol. 142. Iph. Aul. 550. Iphig. T. 431. 1132. Bacch. 866. 872. Helen. 1510. 1512. Ion. 212. 508. Eleċtr. 733.

⏑ – – – | – ⏑ ⏑ –

Eurip. Suppl. 978. 979. Iph. Aul. 547. Iph. T. 1103. 1137. Ion. 464. 467. 471. 477. Eleċtr. 178. 180. 441.

⏑ ⏑ ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Oreſt. 827. Phœn. 217. Iph. A. 551. 758. 1062. 1087. Bacch. 408. Ion. 117.

– – – – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Eleċtr. 121. 122. Antig. 137. Trach. 841. Phil. 1081. 1142. 1164. Euripid. Hec. 478. Suppl. 961. 963. Iphig. A. 224. Iphig. T. 1110. Bacch. 407. 880. Helen. 1332. 1336. 1337. Ion. 213. 504. Herc. F. 349. Eleċtr. 165. 706.

⏑ ⏑ – – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Helen. 1334.

– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Alceſt. 471.

– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Iphig. Aul. 168.

– ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Oreſt. 826.

– ⏑ ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Phœn. 178. Iph. Aul. 577.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Med. 989. Suppl. 973. Iph. Aul. 180. 574. Ion. 475. Sophocl. Antig. 966.

– ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 107. Aj. 232. 1187. Euripid. Eleċtr. 163. 707.

– ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 585. Phil. 1167. Euripid. Med. 632. 821. Iph. Aul. 554. Iphig. T. 1138. Herc. F. 792. 794.

His exemplis plura, quæ ſciens prætermitto, lector diligens pro ſe quiſque facile adjiciet. Alia forma, (⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –) no-

tante Burneio Præf. ad Chor. Cant. Æſchyli p. xl. frequentatur in ſcoliis quibuſdam apud Athenæum XV. p. 694. Confer etiam Hermannum Lib. III. c. 10. Hæc ſcolia ſyſtemate conſtant verſiculorum quatuor; quorum duo priores Phalæcii ſunt hendecaſyllabi, tertius Glyconeus polyſchematiſtus; quartus dochmiacus eſt, ex dactylo et cretico, dactylo et cretico, ſive ob ultimæ ſyllabæ indifferentiam, duobus dactylis.

αἶ αἶ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τοτ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

Ultimum *ἔσαν* debetur Etymologi M. p. 361, 37. MS. D'Orvilliano; quomodo etiam citat P. Leopardus Emend. XII. 8. Addit præterea Hermannus Ariſtoph. Eccleſ. 933.

Choriambus aliis quoque pedibus ſæpenumero ſubjungitur. Verbi gratia;

⏑ - | - ⏑ ⏑ -

Sophocl. Antig. 950. Aj. 605. 606. Euripid. Suppl. 962. Herc. F. 379. Electr. 440.

- ⏑ | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Hippol. 535. 550.

⏑ ⏑ ⏑ | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Iph. Aul. 1060. Bacch. 528.

- - | - ⏑ ⏑ -

Sophocl. Electr. 472. Antig. 136. 787. 811. 968. Euripid. Hec. 477. Med. 976. Helen. 1500. Electr. 162.

- ⏑ - | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Alceſt. 605. Helen. 1360. 1361.

- - - | - ⏑ ⏑ -

Sophocl. Trach. 638. Euripid. Hec. 476. 639. Phœn. 212. Iphig. A. 763. 1058. Iph. T. 433. 1107. 1109. Bacch. 869. Cycl. 45. 71. 72. Ion. 114. 116. 1100. Herc. F. 648. 650. 677. Electr. 172. Helen. 1359. 1363. 1366. 1502.

- - ⏑ | - ⏑ ⏑ -

Sophocl. Antig. 809. Euripid. Hippol. 146. 149. Iphig. A. 217. 781. 793. 1056. Iph. Taur. 430. 1106. Bacch. 879. Cycl. 64. Helen. 1322. 1330. 1365. 1483. 1503. 1511. Ion. 468. 1103. Herc. F. 790.

⏑ - ⏑ | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Iphig. A. 208. 556. 772. Ion. 112. 1076. Phœn. 172.

⏑ - - | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Oreſt. 825. Iph. Aul. 584. Bacch. 565. Ion. 465. 505. Helen. 1323. Electr. 708.

- ⏑ ⏑ ⏑ | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Oreſt. 1429. Cf. Iphig. T. 426. 443.

⏑ ⏑ ⏑ - | - ⏑ ⏑ -

Euripid. Iph. A. 1061.

P. 109, 3. Eupolideus Polyſchematiſtus admittit 1. [1]trochæum, [2]ſpondeum, [3]tribrachyn, [4]iambum. 2. [5]trochæum, [6]ſpondeum. 3. [7]choriambum. 4. ut in primo, [8]trochæum, [9]ſpondeum, [10]tribrachyn, [11]iambum. 5. ut in ſecundo, [12]trochæum, [13]ſpondeum. 6. [14]dactylum vel [15]creticum.

1	2	3	4	5	6
- ∪	- ∪	- ∪ ∪ -	- ∪	- ∪	- ∪ ∪
- -	- -		- -	- -	- ∪ -
∪ ∪ ∪			∪ ∪ ∪		
∪ -			∪ -		

Ariſtoph. Nub. 531. 525. 539. 529. 549.

[1]ἐξέ | [5]θηκα | [7]παῖς δ' ἑτέρα | [8]τις λα | [12]βοῦσ' ἂν | [14]εἵλετο.
[2]ἥττη | [6]θεὶς οὐκ | ἄξιος ὤν. | [9]ταῦτ' οὖν | [13]ὑμῖν | [15]μέμφομαι.
[3]ἐρυθρὸν | ἐξ ἄ | κρου, παχὺ, τοῖς | παιδί | οις ἵν' | ᾖ γέλως.
[4]ὃ σώ | φρων τε | χ' ὢ καταπύ | γων ἄ | ριστ' ἦ | κουσάτην.
ὃς μέ | γιστον | ὄντα Κλέων' | [11]ἔπαισ' | εἰς τὴν | γαστέρα.

Sequentia hujus metri exempla mihi indicavit Porſonus. Aſtydamas Athenæi X. p. 411.

ἀλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν, καὶ πιὼν, ὅπερ λαβὼν
χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.

Alexis ibid. p. 417. F.

——νῦν δ' ἵνα μὴ παντελῶς Βοιώτιοι
φαίνησθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμένοις
ὡς ἀνίκητοι νῦν εἶναι βοᾷν καὶ πονεῖν μόνον,
καὶ δειπνεῖν ἐπιστάμενοι [10]διὰ τέλος τὴν νύχθ' ὅλην,
γυμνοῦθ' αὑτοὺς θᾶττον ἅπαντες——

Verſus tertii, quem corruptum nemo non ſentit, nullam mihi prolatam fuiſſe a viro doctiſſimo emendationem ex animo et vere doleo. Eupolis Δήμοις apud Harpocrat. v. ὀξυθύμια.

ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις, κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις
προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι τετριγότα.

Ariſtoph. Ἀναγύρῳ apud Suid. v. ἀπλήγιος.

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

et in παραλοῦσθαι,

ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾷν.

Aliud Cratini dedit Hermannus p. 380. ex Athenæo XV. p. 685. B.

παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι,
λειρίοις, ῥόδοισι, κρίνοις, κοσμοσανδάλοις, ἴοις,
καὶ σισυμβρίοις, ἀνεμώνων κάλυξί τ' ἠριναῖς,
ἑρπύλλῳ, κρόκοις, ὑακίνθοις, ἑλιχρύσου κλάδοις,
οἰνάνθῃσιν, ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ,
ἀνθρύσκου φόβῃ——

τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κάρα πυκάζομαι,
καὶ κύτισος αὐτόματος παρὰ μίδοντος ἔρχεται.

Versus ultimus medicam manum postulare videtur. Huc quoque referendus Pherecrates Athenaei XIII. p. 612. A.

CAP. I.

De Poemate.

P. 111. MARIUS Victorinus p. 2500. *Poematum seu carminum species sunt tres: alia enim Graecis κατὰ στίχον, alia συστηματικὰ, alia μικτὰ dicuntur, quae etiam ἀμετάβολα et μεταβολικά. Igitur κατὰ στίχον sunt, quae eodem metro constant, ut metrum epicum Homeri, et Maronis nostri: vel quod ex trimetris ac tetrametris continuis subsistit, aut colis aut commatibus ejusdem metri. Systematica autem quae ex plurimis metris, neque ex uno versu aut eodem colo vel commate continentur, ut sunt ἐπῳδοὶ, et quae apud Lyricos invenimus, quae Syzygiis gradiuntur. Mixta autem quae partim sunt κατὰ στίχον, partim ex trimetro et tetrametro mixta, quamquam non in uno versu semper versus expleatur, ut in Elegia vel Epodis. Nam neque per se versus hexameter sine sequente pentametro Elegiacum metrum implebit; neque in Epodis singuli versus sine clausulis suis et assequelis audiri poterunt ἐπῳδοὶ, quia similiter κατὰ διστιχον fiunt, eadem ferme ἀμετάβολα et μεταβολικὰ erunt. Nam ἀμετάβολα dicta sunt, quod sui generis qualitatem, mensuramque semper obtineant, ut sunt Homeri carmina, et ea quae κατὰ στίχον appellari diximus.* Μεταβολικὰ *autem, quae ab aliis metris ad alia genera transitum faciunt, qualia esse Tragica et Comica paulo ante memoravi. Nam et Menander in Comoediis frequenter a continuatis Iambicis versibus ad Trochaicos transit, et rursum ad Iambicos redit. Haec etiam in carminibus quae mutuo annexa ita ex se pendent, ut alterum sine altero audiri non possit, προῳδικὰ et ᾠδικὰ vocaverunt, id est,* [a] *ante cantativa, et prae cantativa ut sit in hexametro προῳδικὸν ipsum Epos, et ᾠδικὸν versus pentameter, qui ei subjungitur in Elegiis. Item cantativum erit trimeter Iambicus, ut*

Ibis Liburnis inter alta navium

erit dimeter postcantativum

Amice propugnacula.

---

[a] Legendum *antecantativa et cantativa* vel *postcantativa*. Et forte scriptum fuit προῳδικὰ, ᾠδικὰ et ἐπῳδικὰ, i. e. *antecantativa, cantativa, et postcantativa*: ut paullo post, προοίμνια, ἐφύμνια, vel μεθύμνια. *Edit. Sanct.* Burettus Mem. Litt. T. X. p. 247. sic emendat: *προῳδικὰ et ἐπῳδικὰ vocaverunt, id est* antecantativa *et* postcantativa, *ut sit in hexametro προῳδικὸν ipsum, et ἐπῳδικὸν versus pentameter, qui ei subjungitur in Elegiis. Item* antecantativum *erit &c.*

Et quæque alia qualia et metro scripta sequentes clausulas quorumlibet metrorum ad se trahunt, ita appellabuntur, quia pro odicis versibus ἐπᾴδονται, id est, accinuntur.

CAP. IV.

P. 116. MARIUS Victorinus p. 2497. *Colon est membrum quod finitis constat pedibus; Comma autem in quo vel pars pedis est. Erunt itaque Cola particulæ solutorum metrorum, ut,*

Arma virumque cano.

Omnis autem versus, κατὰ τὸ πλεῖστον, in duo cola dividitur. Abusive autem etiam comma dicitur colon. His quidam adjungunt Stichum, id est versum, sub hujusmodi differentia, ut sit versus qui excedit Dimetrum, unde et hemistichium dicitur, Colon autem et Comma intra Dimetrum. Erit itaque Colon cum integræ fuerint syzygiæ: Comma vero cum imperfectæ. Atilius Fortunat. p. 2689. *Colon est pars sive partes versus integris pedibus impletæ, ut,*

Defecisse videt sua;

habet enim tres pedes similes. Comma pars versus sive partes imperfectæ, ut,

Arma virumque cano.

Habet enim duos integros pedes et dimidium. Et Colon dictum quasi a corpore abscissum integrum membrum: Comma vero quasi trunca pars membri a corpore amputata.

CAP. VII.

P. 120, 1. ΜΑΡΓΕΙΤΗΣ. Marius Victorinus p. 2524. *Hexametro Dactylico trimeter Iambicus comparatur, quem Latine* senarium *nominamus, veluti Hexametron, sex enim pedes Iambos habet, ut ille dactylos, cum uterque purus ex se figuratur. Trimetrus autem appellatur a Græcis, quia tribus percussionibus per dipodias cæditur. Ideoque dicitur et Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tanquam pares.* Idem p. 2572. *Hoc genere versuum, ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit, nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subjiciens copulavit, quod postea Archilochus interpolando composuit.* Atilius Fortunatianus p. 2692. *Sequitur ut de Iambico dicere debeamus, cujus auctorem alii Archilochum, alii Hipponactem volunt. Sed primus Homerus hoc usus est in Margite.* Veterum loca, quibus citatur Margites, collegit Tyrwhittus in nota ad Aristot. Poet. sect. vii. et in indice.

CAP. VIII.

P. 122. PRO diversa Epodi collocatione choricis carminibus diversa nomina imposuere Grammatici. Ex sequenti schemate Nostri mens uno intuitu statim perspicietur.

Epodica.	*Palinodica.*
Stropha.	Stropha.
Antistropha.	Epodus.
Epodus.	Epodus.
—	Antistropha.
Proodica.	—
Epodus.	*Periodica.*
Stropha.	Epodus, 1.
Antistropha.	Stropha.
—	Antistropha.
Mesodica.	Epodus, 2.
Stropha.	
Epodus.	
Antistropha.	

Deinceps agetur de Stropha, Antistropha, et Epodo verbis Marii Victorini p. 2501. *Pleraque Lyricorum carminum, quæ versu colisque et commatibus componuntur, ex Strophe et Antistrophe et Epodo, ut Græci appellant, ordinata subsistunt, quorum ratio talis est. Antiqui deorum laudes carminibus comprehensas circum aras eorum euntes canebant, cujus primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextra,* στροφὴν *vocabant. Reversionem autem sinistrorsum factam, completo priore orbe,* ἀντιστροφὴν *appellabant: dein in conspectu Deorum soliti consistere, cantici reliqua consequebantur, appellantes id* ἐπῳδόν. *Nam Epodus est tertia pars aut periodus Lyricæ odes. Igitur quæ post* στροφὴν *et* ἀντιστροφὴν, ἐπῳδὸν *dicebant:* ἐπᾴδειν *quidem est supercanere. Hinc sumptum vocabulum in has Epodos, quæ binos versus impares habent. Nam ut illæ canticum finiebant, sic hæ sensum versu insequenti. Hoc quia e tribus subsistit, appellatur* τριάς. *Ita ut omnis et* στροφὴ *et* ἀντιστροφὴ *et* ἐπῳδὸς *totidem habeant syllabas in proxima periodo, quæ subjicitur priori, ut sit aut* ἰσόμετρος *aut* ἰσόχρονος; *quolibet metro seu Rhythmo subsistens. Nam sicut dextra manus impares habet digitos, sed numero pares sunt sinistræ manus, si conferas digitis,* [a] *sic strophes cola, cum sint dissimilia in proxima Epodo subjectæ Triados. Observabis autem, ut temporibus, non syllabis, pedes dividas; ut solvantur duæ*

[a] Locus mendosus: sensus autem est, ad Strophen et Antistrophen et Epodon, quarum unaquæque dissimilia metra complectatur, respondere tamen proximæ periodi strophen, antistrophen, et epodon, et paritatem efficere vel metri, vel temporum, quod in Pindaricis odis manifestum est. *Camerarius.*

longæ in quatuor, et disyllabo pede pro tetrasyllabo utaris, parique vice quatuor syllabarum brevium tempora in duo contrahantur, quod per necessitatem fieri licet, ut aut divisæ numero respondeant, aut conjunctæ temporum spatiis occurrant, quod et in cæteris metris generali præcepto servabimus. Inter hæc sunt quædam carmina quæ Monostropha appellantur, quod duas periodos et eas pares habeant, neque Epodo, ut alia, concludantur. Præterea reperitur nonnunquam hujusmodi compositio versuum in carminibus, non ut prima compositio secundæ compositioni, sicut in στροφῇ *et* ἀντιστροφῇ, *respondeant, sed ut prima tertiæ, secunda quartæ similis habeatur; quæ compositio* κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ *dicitur: est enim* περικοπὴ *carmen subsistens ex Strophe, Antistrophe, et Epodo,* [b] *vel bis, vel ter, vel sæpius carmen concludat* * μονοπερίκοπον *nominatur. Si vero dissimilia inter se in Epodis cola jungantur,* πολυπερίκοπον *nuncupatur, quando non solenni continuatione, sed per distantiam et varietatem in Epodis periodi compleantur, id est, tres partes, eas e quibus* περικοπὴ *subsistit, quæ* ἀνομοιομερῆ *merito diximus: et est dissimilium partium copulatione Periodi conclusio, si quidem inducta prima Strophe et Antistrophe, rursus aliam Strophen et Antistrophen præcedentibus dissimilem afferant, et rursus tertiam, nihil duabus præeuntibus similem, et quartam æque a cæteris discrepantem: cui varietati solent illud adjungere, ut postrema Epodos cunctis dissimilis aliquando jungatur; quod non tantum Tragici, sed et Lyrici auctores in Epodis sæpe fecerunt. Hoc loco non supersederim dicere esse brevia cola, quæ post Strophen et Antistrophen supercini moris est, quæ jam non* ἐπῳδοὶ, *sed* ἐφύμνια *dicentur, ut est* ἰὴ παιάν. *Hæc enim vel Hymnis vel Dithyrambis supercini moris est, quæ Epodicis carminibus, si quando præponuntur* προύμνια, *si autem post Antistrophon collocentur,* μεθύμνια *nuncupabuntur. Hoc genus in sacris cantilenæ ferunt quidam instituisse Theseum, qui occiso Minotauro cum apud Delum solveret vota, imitatus intortum et flexuosum iter Labyrinthi, cum pueris virginibusque, cum quis evaserat, cantus edebat, primo in circuitu, dehinc in recursu, id est* στροφῇ *et Antistropho. Alii tradunt hunc sacrorum concentum, mundi cantum cursumque ab hominibus imitari. Namque in hoc quinque stellæ quas Erraticas vocant, sed et sol et luna, ut doctiores tradunt philosophorum, jucundissimos edunt sonos, per orbes suos nitentes. Igitur concentum mundi cursumque imitans chorus canebat: dextrorsumque primo tripudiando ibat (quia cœlum dextrorsum ab ortu ad occasum volvitur) dehinc sinistrorsum redibat, quandoquidem sol lunaque et cætera erratica sidera, quæ Græci* πλανήτας *vocant, sinistrorsum ab occasu ad ortum feruntur. Tertio consistebant canendo, quia terra (circa quam cœlum rotatur) immobilis medio stat mundo.*

---

[b] Forte legendum *si vel bis* &c. *Edit. Sanct.*

CAP. XI.

P. 126, 9. ΕΦΥΜΝΙΑ. Vide Suidam v. ἰή. Athenæum XV. p. 696. F. 701. C.

CAP. XII.

P. 129, 10. EPODORUM, ut par eſt credere, inventor extitit Archilochus. Marius Victorinus p. 2588. *Archilochum ferunt, quem parentem artis Muſicæ juxta multiformem metrorum ſeriem diverſamque progeniem omnis ætas canit, acceptum ab his, qui ante ſe inſpexerant, ſummatimque tractaverant, Dactylicum, quod eſt omnium caput ac principium, per abjectiones detractioneſque vertiſſe. E quo primum Iambicum metrum per detractionem unius temporis formavit, adæque Hexametrum, qui per dipodias Trimeter efficitur, dehinc ab his duobus exorſus multa metrorum genera, variaque produxit, mutata per tranſlationem, ut in utroque longa ſyllaba. Rurſus per inciſionem ſingulorum atque conjunctionem pleraque metrorum genera commentus eſt. Jamque Iambico trimetro detracta parte tertia, id eſt, dipodia, dimetrum Iambicum edidit, ſic,*

Beatus ille, qui procul negotiis,
Ut priſca gens mortalium.

Terentianus p. 2437.

Nec non dimetrus ex trimetro redditur,
Quacunque partem tertiam ſi detrahas,
Stabitque verſus octo tantum ſyllabis,
Niſi quando ſumet dactylum aut contrarium,
Loco vel iambi qui probatur tribrachys :
Taliſque verſus hic erit,
Phaſelus ille quem vides.
Plerumque nec carmen modo,
Sed et volumen explicat :
Ut pridem Avitus Alphius
Libros poeta pluſculos,
Uſus dimetro perpeti,
Conſcripſit Excellentium.
Tales trimetris ſubdidit Flaccus ſuis,
Ut carmina oſtendunt decem.
Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.
Archilochus iſto ſævit iratus metro
Contra Lycambem et filias.

Terentianum respicit M. Victorinus p. 2585.

Egregium Archilochi fragmentum hoc metro conscriptum legitur Stobæo Ecl. Phys. I. p. 9. ed. Canter. p. 125. Grot. Clement. Alex. Strom. V. p. 725, 10. Euseb. Præp. Evang. XIII. 13. p. 687.

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

N. B. In marg. ed. Canter. lemma appingitur Αἰσχυλ. sed μὴ addit codex Farnesianus. Archilocho diserte tribuit Clemens. V. 1. Sic Grotius. ὦ Ζεῦ π. ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κ. Cant. πάτερ Ζεῦ omittit Clemens. V. 2. Sic Cant. σὺ δ' ἔργα ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς Clemens. ἐπ' ἀνθρώπους ῥεῖς Euseb. σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς Grot. V. 3. Sic Grotius. λεοργὰ κἀθέμιτας· οἱ δὲ θηρίων Cant. καὶ ἁ θέμις Clemens, sed κἀθέμιστα Euseb.

Photius Lex. MS. κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος·
κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

Idem, λέως ἐστι τελέως· Ἀρχίλοχος·
λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

Quæ duo loca ex eodem carmine provenire, in ultimo corrigendum insuper ἐφρόνευν, me docuit Porsonus.

Pergit Marius Victorinus: *Similiter a dactylico eadem parte adempta, id est, duobus retractis pedibus, Tetrametram de Hexametro versum protulit*; *ut*,

Cantabunt mihi Damœtas et Lyctius Ægon.

Dehinc,

Damœtas et Lyctius Ægon.

Vide supra ad p. 273. Marium Victorinum p. 2562. Tertiam speciem illustravimus breviter ad XV. 2. p. 342. Dimeter iambicus heroico hexametro subnectitur versibus quos rectissime Archilocho assignat J. Douza fil. ad Propert. II. xxxiv. 60. apud Stobæum Gesneri p. 399, 24. p. 263. Grot.

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Vide Horatii Epod. xiv. xv. Dactylicum penthemimeres trimetro iambico postponitur apud Ammonium v. αἶνος.

ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη.
ἀχνυμένη σκυτάλη.
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν,
τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῇ συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

In Horatii Epod. xvi. Hexametrum heroicum subsequitur Senarius Iambicus; ad Archilochi proculdubio exemplar. Hujus metri specimen dabit perelegans in Cratinum Epigramma, sed auctoris incerti;

Οἶνος τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις·
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.
τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
μέτωπον, οἷα καί συ, κεκροκωμένον.

V. Bentleium ad Horat. Epist. I. 19. 10. Brunck. Analect. I. p. 255. II. p. 62.

Sed, ut verbis Marii Victorini finem faciam, *Adeo fœcundus varietate carminum, et singularis artificii in excogitandis novis metris hic auctor est, ut et cæteris vatibus imitationis suæ in componendis metris observantiam parem studiosa æmulatione præstiterit. Nam plerique sequentis ævi his informati metrorum figurationibus, et quibusdam viis auctore Archilocho, varias numerorum species et ipsi commenti posteris tradiderunt, unde innumerabilis, incomprehensibilisque venit in manus copia.* Conferendus etiam Plutarchus de Musica T. II. p. 1140. F.

LONGINI PROLEGOM. p. 139. *de Rhythmo.*

MARIUS Victorinus p. 2484. *Rhythmus est pedum temporumque junctura velox divisa in Arsi et Thesi: vel, tempus quo syllabas metimur, Latine numerus dicitur: ut Virgilius,*

Numeros memini si verba tenerem.

Differt autem Rhythmus a metro, quod metrum in verbis, Rhythmus in modulatione ac motu corporis sit: et quod metrum pedum sit quædam compositio, Rhythmus autem temporum inter se ordo quidam; et quod metrum certo numero syllabarum vel pedum finitum sit, Rhythmus autem nunquam numero circumscribatur: nam, ut volet, protrahit tempora, ita ut breve tempus plerumque longum efficiat, longum contrahat. Unde et Rhythmus, id est, a ῥύσει *et fluore quodam, nuncupatur.*

Atilius Fortunat. p. 2689. *Inter metrum et rhythmum hoc interest, quod metrum circa divisionem pedum versatur, rhythmus circa sonum, quod etiam metron sine psalmate prolatum proprietatem suam servat, rhythmus autem nunquam sine psalmate valebit. Est etiam rhythmus et in corporali motu, cum histrio indecenter signum aliquod expressit* ἄῤῥυθμος *dicimus, decenter* εὔρυθμος.

Maximus Victorinus p. 1955. *Metrum est rei cujusque mensura, Metrum vero poeticum est versificandi disciplina, certa syllabarum ac temporum ratione in pedibus observata. Inde autem sic dictum est, quod veluti mensuram quandam præstituat, a qua si plus minusve erit, pes sive versus minime constabit; cui Rhythmus est consimilis, qui sic definitur: Est verborum modulatio et compositio, non metrica ratione, sed numeri sanctione ad judicium aurium examinata; veluti sunt cantica Poetarum vulgarium. Ergo is in metro non est, nec potest ullo pacto inesse, sed hoc distat a metro, quia rhythmus sine metro esse potest, sine rhythmo metrum non potest, quod liquidius ita definitur: Metrum*

est ratio cum modulatione: Rhythmus sine ratione. Plerumque tamen casu quodam invenias etiam rationem metricam in rhythmo, non artificii ratione observata, sed tono et ipsa modulatione ducente.

His consimilia tradit Beda p. 2380. Nonnulla congessit Spanhemius ad Aristoph. Nub. 638. 651.

De Arsi et Thesi.

MARIUS Victorinus p. 2482. *Arsis et Thesis, quas Graeci dicunt, id est, sublatio et positio, significant pedis motum: est enim Arsis sublatio pedis sine sono, Thesis positio pedis cum sono. Item, Arsis est elatio temporis, soni, vocis: Thesis, depositio et quaedam contractio syllabarum. Nam in Pyrrhichio tollitur altera brevis, altera ponitur: in Spondeo quoque vicissim longa tollitur ac ponitur syllaba. Trochaeo autem et Iambo contraria inter se ratio est. Alterius enim prius longa tollitur, dehinc brevis ponitur: alterius secundum suam legem sicut supra dicti ordinis immutatur. In Dactylo vero tollitur una longa, ponuntur duae breves. In Anapaesto contra, sicut in Trochaeo et Iambo ostendimus. Et ita in simplicibus pedibus Arsis et Thesis, aut simplici, aut duplici, aut sesquipli ratione taxatur: et in simplo quidem erunt Pyrrhichius, Spondeus, Dactylus, Anapaestus. Horum enim par est sublationi positio, cum tantundem morae in duarum brevium positione, quantum in unius longae sublatione habeatur. In duplo autem, Iambus, Trochaeus, Tribrachys, Molossus. Horum enim duplex sublatio, simplex positio est; et contra. Nam modo sublatio dimidio plus habet, modo positio. At in sesquiplo pedes quatuor, Bacchius, Palimbacchius, Amphibrachus, Creticus. Et in Cretico nunc sublatio longam et brevem occupat, positio longam: vel contra, positio longam et brevem, sublatio unam longam, prout syllaba se obtulerit, id fiet. In Bacchiis etiam haec divisio est. Nam Bacchius a brevi incipiens in sublatione semper brevem et longam retinet, in positione longam. Palimbacchius autem, in sublatione longam et brevem, ne in quadruplum ratio temporum protendatur, si duae longae adversus unam brevem copulentur, qua ratione sesquipli et Paeones continebuntur. Molossi ratio aeque duplex: nam idem valent duo contra quatuor, sicut quatuor adversum duo, ut modo sublatio unam longam habeat, positio duas: nunc positio unam, sublatio duas longas. Amphibrachys, in quo duae breves, media longa est, in Arsi tria, in Thesi unum tempus accipiet: rursusque Arsis unum, Thesis tria sibimet vindicabit, non dupli seu sesquipli, ut in reliquis, ratione diducta, quippe cum tribus temporibus unum, et contra unum tribus insequentibus repugnare videantur, unde minus aptus pes in metris, Musicis autem consentaneus aestimatur. Nam licet minor temporum spatio sit, respondet tamen imagini Hippiorum, quos Epitritos vocamus, qui sunt Heptachroni, id est, e prima brevi et tribus longis: neque enim syllabarum numero, sed ratione temporum Arsis Thesisque pensatur.*

SCHOL. CAP. V. p. 163. *De Epiploce.*

MARIUS Victorinus p. 2506. *Nunc de metrorum connexionibus, quas* Epiplocas *Græci appellant, dicemus. Adjectione enim et Detractione per syllabas et tempora his accidentia metra variantur. Dicta autem Epiploce, id est, amplexio, a metricis, eo quod copulari metra metris diversa his adjectionibus, detractionibus, aut etiam translationibus videantur. Harum species sunt tres, quarum prima Trisemos, secunda Tetrasemos, tertia Hexasemos dicitur, ex eo quod e tribus, et quatuor, et sex temporibus subsistant, quæ, detractis ab initio versus primis syllabis, diversa metrorum genera informant. Quarum prima erit* ἐπιπλοκὴ δυαδικὴ τρίσημος, *id est, cum iambicis Trochaica connexa variantur in species duas, utrasque Trisemas, ut diximus, temporum trium: in conjugatione vero sunt* ἑξάσημοι, *id est, temporum sex. Nam Iambico versui, ut est,*

Paratus omne Cæsaris periculum,

si adjeceris longam, efficies trochaicum, ut,

O paratus omne Cæsaris periculum.

Rursus, Trochaico si detrahas primam syllabam, Iambicum efficies, velut est,

Celer Phaselus ille quem videtis.

Aut cum Dactylicis Anapæstica sociantur, similiter ἐπιπλοκὴν δυαδικὴν τετράσημον *faciunt, ut,*

Arma virumque cano.

Huic si accesserint duæ breves, fiet Anapæsticus, ut,

Ades arma virumque cano.

Rursus adjecta longa fiet Dactylicus, ut,

Proh! ades arma virumque cano.

Quod adæque ut supra per duas species variatum est Dactylici et Anapæstici, et ideo δυαδικὴ, *id est, duarum amplexio, Tetrasemos autem propter quatuor tempora, quibus uterque pes extenditur, appellatur, qui in conjugationem copulati Octasemi fiunt. Observabis autem in hac specie semper duas breves aut adjicere, aut detrahere longam unam, quod est uterque pes trisyllabos. Tertia* ἐπιπλοκὴ *est in Ionicis duobus, et Choriambico, et Antispasto, quæ* τετραδικὴ *hexasemos dicitur, id est, amplexio quadra, quatuor enim pedes sibi mutuo connectuntur. Temporibus autem sex constant. Nam cum sit hic versus Ionici minoris,*

Dea fecit, dea belli dominatrix Phrygas.

Adjecta longa fit Choriambicon, ut,

Cur dea fecit, dea belli dominatrix Phrygas.

Rursus, adjecta alia, efficiet Ionicum majorem, sic,

Hoc cur dea fecit dea belli dominatrix Phrygas.

Item adjectio brevis quartam speciem in pede Antispasto procreabit, ita,

Et hoc cur dea fecit dea belli dominatrix Phrygas.

Adæque et hic versus apud Horatium,

Miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Constat ex Ionico minore, huic si copulaveris longam, erit Choriambicum,

Quam miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Item longa alia apposita facit Ionicum majorem, ut,

O quam miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Brevis autem prælata antispastum informabit, sic,

Et o quam miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Ad summum, omnis ἐπιπλοκὴ *propriis pedibus nulla intermixtione aliorum subsistens, suis usque ad ultimum pedibus, terminabitur: sin autem alios admiserit, variabitur. Nam familiare est utriusque Ionici Trochaicas sibi bases admiscere. Ergo sincerum* μονοειδὴς, *mixtum autem* ὁμοειδὴς *vocabitur.*

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΦΩΤΙΟΥ ΕΚΛΟΓΑΙ.

EX PROCLI

CHRESTOMATHIA GRAMMATICA

PHOTII PATRIARCHÆ C. P.

EXCERPTA.

CUM NOTIS

A. SCHOTTI, P. J. NUNNESII, ET F. SYLBURGII.

ACCEDUNT

INTEGRIORIS OPERIS FRAGMENTA

EX

TYCHSENII BIBLIOTHECA LITT. VETT. ET NOV.

CUM ANIMADVERSIONIBUS

C. G. HEYNII.

ANDREÆ SCHOTTO

ANTIQUITATIS PROPAGATORI DILIGENTISSIMO

FRID. SYLBURGIUS

S. P. D.

QUAS ad Xiphilini et Herodiani editionem ſuppetias miſiſti, SCHOTTE præſtantiſſime, ſerius quidem accepi; tum ſcilicet cum meas in auctores iſtos notationes abſolviſſem. Tamen ne beneficio tuo fraudaretur reſpublica, telam redorſus, effeci, ut quæ mecum communicaſti, ſuis quæque locis digeſta, cum ceteris in publicum prodirent; et quidem nonnuſquam cum aliqua acceſſione. Cum ergo id eſſet reliquum, ut etiam Procli χρηστομαθία, quam Græce ac Latine in Hiſpania editam ἐν προσθήκης μέρει ad me cum ceteris mittebas, per has citeriores regiones diffunderetur, commodiorem ei locum non inveniri poſſe judicavi, quam ſi Apollonio, quem eodem tempore præ manibus habebam, annexa, una cum eodem in lucem exiret. Atque ut hoc ipſum plenius ac luculentius a me præſtaretur, pervolutatis chartis meis, ejuſdem χρηστομαθίας quæſivi exemplum, quod a me ante XX annos, e magiſtri mei Henrici Stephani bibliotheca deſcriptum memineram. Quo reperto, et collatione inſtituta, deprehendi Stephani exemplum, quod ad duos codices vetuſtos collatum eſſet, tuo et plenius eſſe multo, et emendatius. Itaque per iſtam exemplarium ἀντεξέτασιν, quæ in tua editione deerant, ſupplevi; uncis

tamen, ut eo facilius discerni possint, inclusa; quæ vero διττογραφίαι occurrebant, eas in marginem Græci textus retuli; sicut tu ad Latini textus oram tua et Nunnesii apposueras scholia; idque ea religione feci, ut quædam etiam mendi vel suspecta, vel plane rea, non prætermiserim; quippe quod talia vestigia veræ lectionis viam τοῖς εὐστόχοις sæpenumero patefaciant. Eam opellam ut publicæ studiosorum utilitati navandam esse duxi, ita tuæ imprimis censuræ subjicere volui, et qualecumque ad te ἀντίδωρον remittere. Tu pro tua humanitate id in meliorem partem interpretare, et ad alias etiam editiones, quas moliri me intelligis, pari promtitudine, quæ vel in tuis thesauris habes, vel ex amicorum bibliothecis impetrare potes, communicare perge. Vale. Francof. III Non. April. anno Christi MDXC.

SYLBURGII PRÆLOQUIUM AD SUAS IN PROCLUM NOTATIONES.

STEPHANI exemplar, e quo meum me descripsisse supra sum præfatus, cum duobus vett. codd. collatum erat; quorum alter cum Schotti editione consonat; alter ab ea non paucis in locis discrepat. Ad quas diversitates quod attinet, quæ Schotti editioni deerant, ea inde supplevi, uncis, ut discerni possent, inclusa: quæ vero diversam scripturam habebant, pleraque omnia in marginem retuli. Itaque hic ea tantum attingentur, quæ marginis angustia capere istic non poterat. Principio igitur, Stephani codicum alter hoc habet initium; Ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς. Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διῃρημένον λόγους. λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν ἀρ. et quæ sequuntur. Et exordio huic præfixus numerus λδ'. XXXIIII. forsan Photianæ collectionis ordinem significans: hoc sensu, *Trigesima quarta collectio, excerpta est ex eo Procli libro, qui* χρηστομαθία γραμματική

inscribitur. Nam Photii Bibliotheca (ea enim libri est inscriptio) ex cxc scriptoribus congesta est, ut e catalogo, quem ad me Schottus misit, numerando cognoscitur. Praeterea in Stephanei exemplaris margine adnotatum, in indice Bibliothecae Photianae, pro Πρόκλου χρηστομαθίας γρ. legi Πρόκλου πολυμαθίας γρ. quae lectio et ipsa ferri potest; quia verum grammaticum πολυίστορα et fere πανίστορα esse oportet; eum videlicet qui cum laude veterum scriptorum enarrationem profiteri velit. Χρηστομαθίας autem vocabulum probat is libellus, qui χρηστομαθείαι ἐκ τῶν Στράβωνος γεωγραφικῶν inscribitur, videnturque eo nomine significari *utiliores doctrinae ex auctoribus excerptae:* hoc est, *Notatu digniora cujusque scriptoris capita;* quae alibi generalius ἐκλογαὶ nominantur.

DE PROCLO JUDICIUM HEN. VALESII *DE CRITICA* I. xx.

PROCLUS quoque Platonicus Philosophus Criticus fuit non ignobilis: docet id commentarius in Homeri Iliadem et Odysseam, cujus meminit Suidas, et commentarius in Hesiodi opera et dies, qui etiamnum exstat. Quod vero Suidas γραμματικῆς χρηστομαθείας libros eidem Proclo Philosopho tribuit, in eo, mea quidem sententia, graviter labitur. Sunt enim hi libri alterius [a] Procli longe antiquioris, ut didici ex commentariis Alexandri Aphrodisiensis in

[a] Hoc primus, quod sciam, observavit Valesius. Erravit igitur Andreas Schottus, a quo haec Procli Chrestomathia cum illius et Nunnesii notis edita legitur post ejus Observationes Humanas, qui p. 15. in notis, ubi ex Suida recenset Procli scripta, et hoc opus etiam ad Proclum Philosophum retulit; in qua sententia etiam est Fabric. B. G. V. c. 26. p. 521. Casaubonus autem in notis ad Diogenem Laert. III. p. 37. testatur penes se exstare χρηστομαθείας ἐκ τῆς Φωτίου βιβλιοθήκης non adspernandas, quas lucem non vidisse putat. Sed forte eaedem fuerint cum Procli aut Helladii Chrestomathiis ex Photii Bibliotheca excerptis. *P. Burmannus Secundus.*

Ariſtotelis Elenchos. Hic enim non procul ab initio illius commentarii utitur teſtimonio Athenæi Grammatici et Procli in Chreſtomathia. Cum igitur conſtet Alexandrum Aphrodiſienſem diu ante Procli Philoſophi cognomento Diadochi ætatem vixiſſe, Proclum, qui Chreſtomathiam ſcripſit, a Proclo Philoſopho differre neceſſe eſt. Suppetunt etiam alia argumenta, ut Proclum Philoſophum in Criticis exercitatum fuiſſe credamus. Nam quicumque commentarios illius in Timæum et in Remp. Platonis attente perlegerit, eum Criticum fuiſſe minime dubitabit. Solet enim primo quidem exponere, quod ſit argumentum operis, deinde quis character, et quæ forma dicendi, quod Critici munus eſſe nemo eſt qui ignorat. Præterea cum in libris Theologicis et Myſticis, cujuſmodi ſunt Platonis libri, duo fere ſint ſenſus, alter ſimplicior et apertior, qui ex verbis elicitur, alter ſecretior et profundior, qui vulgo anagogicus et allegoricus vocatur: Proclus quidem hunc ubique ſectari ſe profitetur, et Longinum Philoſophum, alioſque reprehendit interpretes, qui verbis Platonis nimium erant addicti, et res ipſas, ſic enim loqui ſolet, id eſt arcana myſteria, negligebant. Idem tamen ſenſum illum verborum exponit diligentiſſime, tametſi illum ſpernere videatur, ac præ altero nihili ducere; et quoties aliqua vox occurrit obſcurior, quæ lectorem antiquitatis ignarum poſſit morari, eam ſtudioſe explicat. Argumento ſit quod de Bendidiis et de Apaturiis ac de ſolemnitate, quæ κουρεῶτις ab Athenienſibus dicebatur, obſervat in Timæum.

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑ.

[a]ΑΝΕΓΝΩΣΘΗΣΑΝ ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί.

Τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν ἀρεταὶ [b]τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μέν ἐστιν ἰσχνόν· τὸ δὲ, ἁδρόν· τὸ δὲ, μέσον· καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν, ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικὸν [c]ἐμφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνὸν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει· ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον [d]συνήρτηται· ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστά πως [e]ἐφαρμόζει. Τὸ δὲ μέσον, καὶ τοὔνομα μὲν δηλοῖ, ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν· ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι

---

[a] Incipit MS. H. ἀνεγνώ ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς, omisso ἐκλογαί. Deinde, Ἔστι δὲ τὸ βίβλιον εἰς τέσσαρας διῃρημένον λόγους. Λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν κ. τ. λ.

[b] τοῦ deest R.

[c] ἐπιφαῖνον H. in textu.

[d] συνῆρεται H. marg. Mox pro γοεροῖς Schottus conjicit γεωργικοῖς.

[e] ἐφαρμόττει H. textu.

πλάσμα, ἀλλὰ συνεκφέρεται [f] καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἁρμόζει δὲ τοπογραφίαις, καὶ λειμώνων [g] καὶ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν. Οἱ δὲ τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες [h] εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἁδροῦ, εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνοῦ, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον.

β. Διαλαμβάνει δὲ [i] καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος· ἐν ᾧ παραδίδωσιν ἤθους καὶ πάθους διαφοράν. Καὶ ὅτι ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΣΤΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚΟΝ, ΤΟ ΔΕ ΜΙΜΗΤΙΚΟΝ· καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται ΔΙ' ΕΠΟΥΣ, ΙΑΜΒΟΥ τε, καὶ [k] ΕΛΕΓΕΙΑΣ καὶ ΜΕΛΟΥΣ· τὸ δὲ μιμητικὸν, ΔΙΑ ΤΡΑΓΩιΔΙΑΣ, ΣΑΤΥΡΩΝ τε, καὶ ΚΩΜΩιΔΙΑΣ.

γ. Καὶ ὅτι τὸ [l] ΕΠΟΣ πρῶτον μὲν ἐφεῦρε [m] Φημονόη

[f] καὶ συμμέμικται ex H. marg. qui hoc amplectitur deleto συνεκφέρεται.

[g] ἢ ἀλσῶν H. textu.

[h] ἰδεῶν H. marg.

[i] καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος desunt H. textu, et R. Nunnesius conjicit Διαλαμβάνει δὲ ἐν τῷ β, καὶ παραδίδωσιν.

[k] ἐλεγείου H. textu, R.

[l] H. ἔπος cum μέλος marg. Mox Φημονόη repositum pro Φιμονόη Schotto auctore. Eustathius Proem. ad Il. p. 2.=3, 12. ἰδίως ἔπος, ὁ ἔμμετρος λόγος. οὕτω καὶ ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ. ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψῳδούντων, κατά τι ἐξαίρετον, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ συνηθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος, καὶ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν συνήθως ἐποποιοὺς, τοὺς ἐν ἁπλότητι λεγομένους καὶ ποιητάς. μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ ἡρωΐζοντας. ὧν κατάρξαι λέγεταί τις Φημονόη γυνὴ προφῆτις Ἀπόλλωνος, ἐφευροῦσα, φασὶν, αὐτὴ πρώτη τὸ ἔπος, κληθὲν οὕτως κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον καθ' ὑπεροχὴν δι' ἣν τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἕπονταί φασι τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. εἰ δὲ ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορῆσαι καὶ τῇ ψιλώσει τούτου πιθανῶς εἴ τις βουληθείη. τίς δὲ ἡ ἐποποιΐα, καὶ ὅτι ποιήσεως εἶδος καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τραγῳδία καὶ ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τῶν κυκλίων ποιημάτων, καὶ ἡ λυρικὴ καὶ ἕτεραι,

ἡ Ἀπόλλωνος προφῆτις, ἑξαμέτροις χρησμοῖς χρησαμένη· καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἵπετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἔπος τὸ ἐκ [n] τῶν μέτρων κληθῆναι. Οἱ δέ φασιν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν, τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην, τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς τοῦ λόγου, τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο, καὶ ἐκλήθη ἔπος· καθάπερ καὶ ὁ Ὅμηρος τὸν ποιητὴν, καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν ῥήτορα [o] ᾠκειώσατο· ἐπεὶ καὶ [p] τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον. (A.) Γεγόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταὶ, [q] κράτιστος μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, [r] Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμα-

---

ζητητέον ἐν ἄλλοις. καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ ποίησις· καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει, τὸ ποιητικῶς, ἤγουν ἐμμέτρως, ἀείδειν καὶ γράφειν. ὡς τὸ, ἐποίησάς ποτε, ὦ Εὐριπίδη, ἀντὶ τοῦ, ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. καὶ τοίνυν καὶ ποιητὴς, ὁ οὕτω γράφων, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη εἴτε κωμικὸς, εἴτε ὁστισοῦν ἕτερος. ἐξόχως δὲ, Ὅμηρος. ὡς γὰρ εἴ τις εἴπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη, κἂν τὸν λυρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διὰ τί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως. καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς τοῦ εἶναι ὅπερ λέγονται. Nonnumquam vero voce ἔπος ad alia carminum genera denotanda utebantur Grammatici, ut Galenus T. V. p. 457. ed. Baſil. τὸ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις οὔτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν Ἀνὴρ λέοντ' ἴδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν, Μοῦνος στεινυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ. Legi merentur Diomedes p. 480. Marius Victorinus p. 2493.

[m] De Phœmonoe ſatis dabit Fabricius Bibl. Gr. Lib. I. 25. 4.

[n] Forte leg. τὸ ἐκ τῶν ἑξαμέτρων, quod ex hexametris conſtat. *Sylburgius.*

[o] ᾠκειώσατο om. H. in textu.

[p] τὰ om. H. marg. R.

(A.) Vide Excerpta ex Procli opere dum adhuc integrum eſſet a nobis recuſa ad calcem hujus libri.

[q] κράτιστοι H. in textu.

[r] Πίσανδρος deeſt H. marg. et R. De Piſandro vide Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 590. IV. p. 265. VIII. p. 63. De Panyaſi ibid. I. p. 734. De Antimacho ibid. II. p. 104. Plura dabunt Scaliger ad Catullum p. 99. Pierſon. ad Herodian. p. 439.

χος. Διέρχεται δὲ τούτων, ὡς οἷόν τέ ἐστι, γένος τε [s] καὶ πατρίδας, καί τινας ἐπὶ [t] μέρους πράξεις.

δ. Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου [u] ΕΠΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς [x] αὐτῷ καὶ τρεῖς παῖδας γεννῶσιν ἑκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους ἀποτίκτουσι Κύκλωπας. [y] Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν, τά τε
341 ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. Καὶ περατοῦται [z] ὁ ἐπικὸς κύκλος ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, [a] μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσέως τῆς εἰς Ἰθάκην· ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [b] Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς, οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. [c] Λέγει καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον.

ε. (B) Λέγει δὲ καὶ περί τινων [d] ΚΥΠΡΙΩΝ ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέρουσι Κύ-

---

[s] καὶ πατρίδας om. H. marg. et R.

[t] ἐπιμέτρους R. edd. Sylburg. et Schott.

[u] Vide Fabricii Bibl. Gr. II. 2, 24. T. I. p. 378. ed. Harles.

[x] αὐτοὶ pro αὐτῷ Heynius, qui et γεννῶσιν probavit. Editi habent γινώσκουσιν, ut et H. in marg. qui tamen in textu vocem omittit, et mox pro τρεῖς ἑ. ἀποτίκτουσι fubftituit τρεῖς γεννῶσι.

[y] H. in textu διαπορεύεται δὲ τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ε. cum vulg. in marg.

[z] Sic H. in textu. Alii ὁ ἐπικὸς λόγος σ. ε. δ. π.

[a] Sic H. in textu. Alii μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσέως.

[b] Sic H. textu. Alii Τηλέγονος ἀγνοούμενος.

[c] Λέγει καὶ τὰ—ποιημάτων. Defunt H. marg. R.

[d] Fabricii Bibl. Gr. II. 2. 16. T. I. p. 382. ed. Harles.

πριαν, οἱ δὲ [e]Ἡγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν· οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνῳ· καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα, [f]Κυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ [g]τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

ϛ. Τὴν δὲ ΕΛΕΓΕΙΑΝ συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου στίχου· ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις· ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. Τὸ γὰρ ΘΡΗΝΟΣ [h]ΕΛΕΓΟΝ ἐκάλουν οἱ παλαιοί· καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μέντοι μεταγενέστεροι [i]τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ [k]Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον, καὶ [l]Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον· ἀλλὰ καὶ τὸν Τηλέφου [m]Φιλητᾶν τὸν Κῷον· καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

ζ. Ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ΙΑΜΒΟΝ τάττεσθαι μὲν ἐπὶ
λοιδορίας τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἰαμβίζειν κατά 342
τινα γλῶσσαν λοιδορεῖν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπό τινος Ἰάμβης
θεραπαινίδος Θρᾴττης τὸ γένος. Ταύτην φασὶ, τῆς Δή-
μητρος ἀνιωμένης ἐπὶ τῇ τῆς θυγατρὸς ἁρπαγῇ, προσελ-

---

[e] H. Ἡγησῖνον, alii Ἡγησίον.

[f] Margo H. sic: "In Alt. "κύπρια legitur utrobique." In altero Stephani codice Κύπρία scriptum, accentu gemino, in prima pariter et secunda, qua duplicatione alibi quoque notari solent ambigua; et accentus variationem hic probant quae mox sequuntur. *Sylburgius.*

[g] τίθεσθαι pro *assentiri*, frequens est etiam apud Zosimum. *Sylburgius.*

[h] ἔλεγος H. in marg.

[i] τοῖς ἐλεγείοις H. marg.

[k] Vide Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 726. IV. p. 468. ed. Harles.

[l] Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 733. ed. Harles.

[m] φίλητα H. marg. et edd. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 874. IV. p. 490. ed. Harles.

θεῖν [n] ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα ἐπὶ τῇ νῦν Ἀγελάστῳ καλουμένῃ πέτρᾳ καθημένην· καὶ διὰ τινῶν χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τὴν θεόν. Ἔοικε δὲ ὁ ἴαμβος τὸ μὲν παλαιὸν ἐπὶ τῶν εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον γραφομένων ὁμοίως λέγεσθαι· ἐπεὶ δέ τινες ἐπλεόνασαν ἐν ταῖς κακολογίαις τὸ μέτρον, ἐκεῖθεν τὸ ἰαμβίζειν εἰς τὸ ὑβρίζειν ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐκπεσεῖν· ὥσπερ ἀπὸ τῶν κωμικῶν, τὸ κωμῳδεῖσθαι. Ἰάμβων δὲ ποιηταὶ, [o] Ἀρχίλοχός τε ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ [p] Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Σάμιος· καὶ Ἱππώναξ ὁ Ἐφέσιος· ὧν ὁ μὲν πρῶτος, ἐπὶ Γύγου· ὁ δὲ, ἐπ' [q] Ἀνανίου τοῦ Μακεδόνος· ὁ δὲ [r] Ἱππώναξ, κατὰ Δαρεῖον ἤκμαζεν.

η. Περὶ δὲ ΜΕΛΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ, φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς· ἃ δὲ ἀνθρώποις· ἃ δὲ, εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ΥΜΝΟΝ, ΠΡΟΣΩιΔΙΟΝ, ΠΑΙΑΝΑ, ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ, ΝΟΜΟΝ, ΑΔΩΝΙΔΙΑ, ΙΟΒΑΚΧΟΝ, ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ· εἰς δὲ ἀνθρώπους, ΕΓΚΩΜΙΑ, [s] ΕΠΙΝΙΚΙΑ, ΣΚΟΛΙΑ, ΕΡΩΤΙΚΑ, ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ, ΥΜΕ-
343 ΝΑΙΟΥΣ, ΣΙΛΛΟΥΣ, ΘΡΗΝΟΥΣ, ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ· εἰς θεοὺς δὲ καὶ ἀνθρώπους ΠΑΡΘΕΝΙΑ, ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ΟΣΧΟΦΟΡΙΚΑ, ΕΥΚΤΙΚΑ. Ταῦτα γὰρ, εἰς θεοὺς γραφόμενα, καὶ ἀνθρώπων περιείληφεν ἐπαινούς.

---

[n] περὶ H. in textu.

[o] Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 16. T. II. p. 107. ed. Harles.

[p] Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 55. T. II. p. 142. ed. Harles.

[q] leg. Ἀμύντου ex Eusebii Chronico. *Sylburgius.*

[r] Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 32. T. II. p. 122. ed. Harles. Ἱππώναξ δὲ H. in textu.

[s] ἐπινίκιοι. Congruentius ἐπινίκια, vel potius ἐπινίκιον sc. ὕμνον, ut infra. *Sylburgius.* Edidi ἐπινίκια.

Τὰ δὲ εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις, οὐκ ἔστι μὲν εἴδη τῆς μελικῆς, ὑπ' αὐτῶν δὲ τῶν ποιητῶν ἐπικεχείρηται. Τούτων δέ ἐστι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ, ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, ΓΕΩΡΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ.

θ. Καί φησι τὸν ΥΜΝΟΝ ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ [t] ὑπόμνησίν τινα εἶναι, καὶ οἱονεὶ εἰς μνήμην τινὰ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων· ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδειν αὐτὰς, ὅπερ ἐστὶ λέγειν. Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς [u] ὑπηρέτας γραφόμενα, ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσῴδιον καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἴδη πρὸς γένος: καὶ γάρ ἐστιν [x] αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνους προσῳδίους, καὶ ὕμνους ἐγκωμίους, καὶ ὕμνους παιᾶνας, καὶ τὰ ὅμοια.

ι. Ἐλέγετο δὲ τὸ ΠΡΟΣΩιΔΙΟΝ, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς· καὶ ἐν τῷ προσιέναι, ᾔδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος, πρὸς κιθάραν ᾔδετο [y] ἑστώτων.

ια. Ὁ δὲ ΠΑΙΑΝ, ἔστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν, ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ

---

[t] H. sic. * ὑπὸ μῶμον τινα εἶναι καὶ τοῦτον εἰς μνήμην ∆ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν. * γρ. ὑπόμνησιν τινα ∧ οἱονεὶ τινα. Sylburgius in margine sic: ὑπόμονόν τινα εἶναι, καὶ οἷον εἰς μν. Et in notis: In marginali lectione, alter Stephani codex habet ὑπόμωμον τινα, quæ ſcriptura, quoniam contrarium quendam ſenſum habet, ego ex Etymologo ὑπόμονον repoſui; quamquam aptius fortaſſis ὑπόμνημον.

[u] f. ἐναρέτους. *Sylburgius.*

[x] Alter Stephani codex habet, αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, Ὕμνος προσῳδίου, Ὕμνος ἐγκωμίου, Ὕμνος παιᾶνος, abſolute ſcilicet poſitis titulis. Προσῴδιον autem etſi unanimi conſenſu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσόδιον per omicron ſcripſiſſe innuit etymologia quæ mox ſequitur. *Sylburgius.*

[y] ἑστῶσαν H. in textu.

νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδια τινὲς παιᾶνας λέγουσιν.

344 ιβ. Ὁ δὲ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ, γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ, ἤτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσαν ἐπ' ἄντρῳ διθυράμβῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον· ἢ διὰ τὸ, λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς, εὑρεθῆναι αὐτόν· ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι· [z] ἅπαξ ἐκ τῆς Σεμέλης, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ μηροῦ. Εὑρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει· τὸν δὲ ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς, Ἀριστοτέλης [a] Ἀρίωνα [b] λέγει· ὃς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν.

ιγ. Ὁ μέντοι ΝΟΜΟΣ, γράφεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ· [c] νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη· ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων, καὶ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾀδόντων τὸν νόμον, Χρυσόθεμις ὁ Κρὴς, πρῶτος στολῇ χρησάμενος ἐκπρεπεῖ, καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν, εἰς μίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, μόνος ᾖσε νόμον. [d] Εὐδοκιμήσαντος δὲ αὐτοῦ διαμένει ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίσματος. Δοκεῖ δὲ [e] Τέρπανδρος μὲν πρῶτος τελειῶσαι τὸν νόμον, ἡρώῳ μέτρῳ χρησάμενος· ἔπειτα Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος οὐκ ὀλίγα συναυξῆσαι, αὐτὸς καὶ ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς γενόμενος. [f] Φρύνις δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἐκαινοτόμησεν αὐτόν· τό τε γὰρ ἑξάμετρον τῷ

---

[z] ἅπαξ μὲν—δεύτερον δὲ H.

[a] Fabric. Bibl. Gr. II. 15, 16. β. T. II. p. 110. ed. Harles.

[b] φησὶν εἶναι Margo Sylb.

[c] H. in textu, νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· νόμιμος δὲ ἐκλήθη. Pro νόμιμος alibi legitur νόμιος, cujus vocabuli varias rationes e Græcis pariter et Latinis auctoribus affert Giraldus in Deorum historia. *Sylburgius.*

[d] καὶ εὐδοκιμήσαντος H.

[e] Fabric. B. G. T. I. p. 292. II. p. 158. ed. Harles.

[f] Fabric. B.G. T. II. p. 134. ed. Harles.

κεκλασμένῳ συνῆψε, καὶ χορδαῖς τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο. [g] Τιμόθεος δὲ ὕστερον [h] εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν.

ιδ. [i] Ἔστι δὲ ὁ μὲν διθύραμβος, κεκινημένος, καὶ 345 πολὺ τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἐμφαίνων, εἰς πάθη κατασκευαζόμενος, τὰ μάλιστα οἰκεῖα [k] τοῦ θεοῦ· καὶ σεσόβηται μὲν καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, καὶ [l] ἁπλουστέραις δὲ κέχρηται ταῖς λέξεσιν. Ὁ δὲ νόμος τοὐναντίον διὰ τῶν [m] θεῶν ἀνεῖται τεταγμένως καὶ μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ἀνεῖται, καὶ [n] διπλασίαις ταῖς λέξεσι κέχρηται. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκείαις ἑκάτερος χρῆται. Ὁ μὲν γὰρ [o] τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται· ὁ νόμος δὲ, τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν Λυδίῳ. Ἔοικε δὲ ὁ μὲν διθύραμβος, ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς ἀγροὺς παιδιᾶς, καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὑρεθῆναι· ὁ δὲ νόμος, δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ παιᾶνος ῥυῆναι. Ὁ μὲν γάρ ἐστι κοινότερος, εἰς κακῶν παραίτησιν γεγραμμένος· ὁ δὲ ἰδίως εἰς [p] Ἀπόλλω· ὅθεν τὸ μὲν ἐνθουσιῶδες οὐκ ἔχει ὡς ὁ διθύραμβος. Ἐκεῖ μὲν γὰρ [q] μέθη καὶ παιδιά· ἐνταῦθα δὲ ἱκετεῖαι, καὶ πολλὴ

---

[g] Vide Fabric. B. G. T. II. p. 158. ed. Harles. Tyrwhittum, Twiningium, et Hermannum ad Ariſtot. Poet. cap. 2.

[h] εἰς τὴν νῦν αὐτὸν ἤ. τ. H.

[i] ἔστιν οὖν H. in textu.

[k] τῷ θεῷ H. textu.

[l] ἁπλουστέρως omiſſo δὲ H.

[m] θεῶν deeſt H. marg. θεῶν alter Stephani codex agnoſcit, alter pro eo vacuum habet ſpatium, ut et Schotti editio: Schottus ipſe legit ἠθῶν, ut ſupra. *Sylburgius.*

[n] διπλασίοις H.

[o] Etſi cum maſc. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ſubaudiri poteſt ῥυθμόν: fortaſſis tamen rectius fœm. gen. legemus τὴν Φ. ſubaudito e præcedentibus ἁρμονίας vocabulo. *Sylburgius.*

[p] Ἀπόλλωνα H. textu.

[q] μέθαι καὶ παιδιαὶ H. textu.

τάξις· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ [r] θεὸς ἐν τάξει καὶ [s] συστήματι κατεσταλμένῃ περιέρχεται τὸν χρουσμόν.

ιε. [t] ΑΔΩΝΙΔΙΑ δὲ λέγεται, τὰ εἰς Ἄδωνιν ἀναφερόμενα.

ις. Ἤιδετο δὲ ὁ ΙΟΒΑΚΧΟΣ ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι.

ιζ. ΥΠΟΡΧΗΜΑ δὲ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ΥΠΟ ἀντὶ τῆς ΜΕΤΑ πολλάκις ἐλάμβανον. Εὑρετὰς δὲ τούτων [u] φασὶν οἱ μὲν Κουρῆτας· οἱ δὲ Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέως· ὅθεν καὶ Πυῤῥίχην [x] τι εἶδος ὀρχήσεως λέγουσιν.

346 ιη. Ὁ δὲ [y] ΕΠΙΝΙΚΙΟΣ, ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς [z] πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο.

ιθ. Τὸ δὲ ΣΚΟΛΙΟΝ μέλος, ᾔδετο [a] παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ αὐτὸ ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ, καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Σκολιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἐνίοις [b] ἤρεσε, κατὰ ἀντίφρασιν· [c] τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν, ὥς ἐπίπαν, τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν [d] μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων, καὶ παρειμένων οἴνῳ τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια· καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς, συγκύπτεσθαι περὶ

---

[r] ὁ θεὸς deest H. marg.

[s] Hermannus ad Aristot. Poet. p. 90. legit σχήματι κατεσταλμένῳ *modesto ornatu.*

[t] Ἀδωνίδεια Bentleius ad Horatii Serm. I. iii.

[u] λέγουσιν H.

[x] εἶδός τι H.

[y] ἐπίνικος H. textu.

[z] προτεροῦσιν H. textu.

[a] παρά. Sic H. Alii περί.

[b] ἔδοξε H.

[c] τὰ κ. ἀντίφρασιν delet H. marg.

[d] μεταβάλλει H.

τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς. Ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον.

κ. Τὰ δὲ ΕΡΩΤΙΚΑ, δῆλον ὅτι γυναικῶν, καὶ παίδων, καὶ παρθένων ἐρωτικὰς ᾄδει περιστάσεις.

κα. Καὶ τὰ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ δὲ τοῖς ἄρτι θαλαμευομένοις ἅμα οἱ ἠΐθεοι καὶ αἱ παρθένοι ἐπὶ τῶν θαλάμων ᾖδον.

κβ. ΥΜΕΝΑΙΟΝ δὲ ἐν γάμοις ᾄδεσθαί φησι, κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρας· ὅν φασι γήμαντα, ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ, κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ Ὑμεναίου. τοῦτον γάρ φησι ποτὲ διώξαντα ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικὰς λῃστῶν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι βίου [e] τινὸς εὐτυχοῦς προαναφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεύχεσ- 347
θαι τοῖς [f] συνοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτῳ, οἷον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους, ἀεὶ ὁμόσε [g] μένοντας.

κδ. Ὁ δὲ ΣΙΛΛΟΣ [h] πεφασμένως λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς ἀνθρώπων ἔχει.

κε. Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρῆνος· ὅτι τὸ μὲν ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ, παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος [i] προκειμένου, λέγεται· ὁ δὲ ΘΡΗΝΟΣ, οὐ περιγράφεται χρόνῳ.

κϛ. Τὰ δὲ λεγόμενα ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ, χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο· οἷς καὶ τὰ ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ὡς εἰς γένος, πίπτει· δάφνας γὰρ [k] ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνναετηρίδος εἰς τὰ

[e] τινὰ H.

[f] συνιοῦσι H.

[g] ναίοντας H. textu.

[h] πεφυσμένως H. cum Etymolog. M. p. 713, 13.

[i] προκειμένου Sic H. in textu. In marg. ut alii, κειμένου.

[k] ἐν Βοιωτίᾳ desunt H. marg.

τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς, ἐξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων· καὶ ἡ αἰτία· τῶν [l] Αἰολέων ὅσοι κατῴκουν Ἄρνην καὶ τὰ [m] ταύτῃ χωρία, κατὰ χρησμὸν ἀναστάντες ἐκεῖθεν, καὶ προσκαθεζόμενοι, Θήβας ἐπόρθουν [n] προκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν. [o] κοινῶς ἀμφοῖν ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης, ἀνοχὰς ἔθεντο. καὶ δάφνας [p] τέμνοντες, οἱ μὲν, ἐξ Ἑλικῶνος· οἱ δὲ, ἐγγὺς τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ, ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος, ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινὰ πανοπλίαν αὐτῷ διδόναι· καὶ εὐχὰς ποιεῖσθαι [q] προστάττειν τῷ Ἀπόλλωνι, δαφνηφοροῦντας διὰ ἐνναετηρίδος· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπιθέμενος, κρατεῖ τῶν πολεμίων· καὶ αὐτός
348 τε τὴν δαφνηφορίαν ἐτέλει, καὶ τὸ ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. Ἡ δὲ δαφνηφορία· ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἄνθεσι· καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῆ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου, περιθέντες [r] ἐλάσσονα τῆς ἐπ' ἄκρου σφαίρας, καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα· τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῷ. Βούλεται δ' αὐτοῖς ἡ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν· ἡ δὲ ὑποκειμένη, τὴν σελήνην· τὰ δὲ προσηρτημένα τῶν σφαιρίων, ἄστρα τε καὶ ἀστέρας· τὰ δέ γε στέμματα, τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξέ ποιοῦσιν αὐτά. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφο-

ut mox διὰ χοροῦ παρθένων. Paullo supra edendum curavi παρθενεῖα. Conf. Arist. Av. 920.

[l] Sic H. ἰώων ut al. marg.

[m] ταύτῃ sic H. cum ταύτης suprascripto.

[n] προκατεχομένας H. textu. προσκαθεζομένας marg.

[o] κοινῆς alii.

[p] τεμόντες H. marg.

[q] προστάττειν post ἐνναετηρίδος H.

[r] Sic H. in textu. In marg. ἐλάσσονας τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου.

ρίας παῖς ἀμφιθαλής· καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ [s] κωπὼ καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἑπόμενος, τῆς δάφνης ἐφάπτεται· τὰς μὲν κόμας καθειμένας, χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδήρη ἐστολισμένος, [t] ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων· παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος [u] Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου.

κζ. Τὸ δὲ ΤΡΙΠΟΔΙΦΟΡΙΚΟΝ μέλος, τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο. Ἔσχε δὲ καὶ τοῦτο αἰτίαν τοιαύτην. Πελασγῶν τινες Πάνακτον τῆς Βοιωτίας ἐπόρθουν· Θηβαῖοι δὲ ἤμυνον· καὶ πέμψαντες 349
εἰς Δωδώνην, περὶ τῆς τοῦ πολέμου νίκης ἐχρῶντο· χρησμὸς δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν, ὡς, εἰ μέγιστον ἀσέβημα ἀσεβήσουσι, νικήσουσιν. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀσεβημάτων εἶναι μέγιστον, [x] τὸ τὴν χρησμῳδήσασαν αὐτοῖς τὸν χρησμὸν ἀνελεῖν· καὶ ἀνεῖλον. Αἱ δὲ περὶ τὸ τέμενος συνε-

[s] κόπω H. κόπω non satis clare legebatur in altero Stephani codice; nec κωπὼ, quod in altero est, evidentem habet nominis rationem. *Sylburgius.*

[t] ἐπικρατίδας H. textu.

[u] ἰσυνίου καὶ χαλαζίου H. Ismenii Apollinis meminit etiam Giraldus in Deorum historia: sed γαλαξίου, sive χαλαζίου nulla ibi mentio; quamquam illud, a lacteo candore; hoc a grandinis immissione tribui ei potuit. Nam ut lacteum candorem, ita et grandines interdum spargit: et ἑκηβόλος atque ἑκατηβελέτης cum aliis, tum hac ipsa de causa dictus videri potest. *Sylburgius.* Hesychius, Γαλάξια, ἑορτὴ ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν. ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐν γάλακτι. Hoc festum Apollinis τοῦ γαλαξίου fuisse opinatur Meursius Gr. Feriat. p. 68. Sed frustra; ut ex MS. Rhet. apud Ruhnken. in Auctar. ad Hesych. abunde liquet. Γαλάξια· ἑορτὴ Ἀθήνησι ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ ἀγομένη.

[x] τὸ τὴν χ. α. desunt H. marg.

ρειαι, δίκην λαβεῖν ἀπῄτουν τοῦ φόνου τοὺς Θηβαίους. Θηβαῖοι δὲ, οὐκ ἐπιτρέπουσι γυναιξὶ μόναις τὴν περὶ αὐτῶν [y] δίκην· κοινῆς δὲ κρίσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γεγενημένης, καὶ τῶν ἀνδρῶν λευκὰς αὐτοῖς ἐπενεγκόντων ψήφους, ἀπέφυγον οἱ Θηβαῖοι· ὕστερον δὲ ἐπιγνόντες αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ προσταασσόμενον, βαστάσαντες τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἱερῶν [z] τριπόδων ἕνα, καὶ κατακαλύψαντες, ὡς ἱερόσυλοι, ἀνέπεμψαν εἰς Δωδώνην· εὐπραγήσαντες δὲ ἐξ ἐκείνου, τοῦ λοιποῦ τὴν πρᾶξιν ἑορτὴν ἐποίουν.

κη. [a] ΟΣΧΟΦΟΡΙΚΑ δὲ μέλη, παρὰ Ἀθηναίοις ᾔδετο· τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, [b] κλῆμα ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων, (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχην· ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασὶ πρῶτον τοῦ ἔργου· ἐπεὶ γὰρ ἑκούσιος ὑποστὰς τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν, ἀπήλλαξε τὴν πατρίδα τῆς κατὰ τὸν δασμὸν συμφορᾶς, χαριστήρια ἀποδιδοὺς Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἳ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὴν Δίαν ἐπεφάνησαν, ἔπραττε τοῦτο δυσὶ νεανίαις ἐσκιατραφημένοις χρησάμενος πρὸς τὴν ἱερουργίαν ὑπηρέταις. ἦν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ παραπομπὴ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἱεροῦ, εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς [c] Σκιριάδος τέμενος. εἵπετο δὲ τοῖς νεανίαις ὁ χορὸς, καὶ ᾖδε τὰ μέλη· ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἔφηβοι διημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους δρόμῳ· καὶ τούτων ὁ πρότερος ἐγεύετο ἐκ τῆς πενταπλῆς λεγομένης φιάλης· ἣ συνε-

[y] δίκην ἀξιοῦν H. sed deest marg.

[z] τριπόδων Sic H. al. τρίποδα.

[a] ὠσχοφορικὰ H. et mox ὤσχην.

[b] κλήματα——μεστῶν. Alii. κλῆμά τι—μεστὸν Meursius Gr. Fer. p. 220.

[c] κειριάδος H. in textu.

κιρνᾶτο ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ, καὶ μέλιτι, καὶ τυρῷ, καὶ ἀλφίτοις.

κθ. ΕΥΚΤΙΚΑ δὲ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι.

λ. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ δὲ, ἃ τινῶν περιεῖχε πράξεις.

λα. ΕΜΠΟΡΙΚΑ δὲ, ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ [d] ἐμπορίας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη.

λβ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ δὲ, ὅσα [e] διαπεμπόμενοι πρός τινας ἐποίουν.

λγ. Τὰ δὲ ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει.

λδ. Καὶ τὰ ΓΕΩΡΓΙΚΑ δὲ, χώρας καὶ φυτῶν καιροὺς καὶ [f] ἐπιμελείας.

λε. Καὶ τὰ ΕΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ δὲ, ὅσα κατ' ἐντολὰς πρός τινας ποιοῦντες, [g] διέπεμπον.

Οἱ δὲ δύο λόγοι τῆς Πρόκλου γραμματικῆς χρηστομαθίας, ἐν [h] τούτοις.

---

[d] ἐμποριίας H.

[e] διαπεμπόμενα H. marg.

[f] Post ἐπιμελείας subaudiendum ἔχει, aut aliud hujusmodi verbum. *Sylburgius.*

[g] Sic H. textu. ἐξέπεμπον marg.

[h] Post clausulam hujus ἐκλογῆς in altero Stephani codice nihil vacabat; in altero vacabat pagina integra; deinde sequebatur, Ἀνεγνώσθη τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου. Imperfectam sane hanc ἐκλογὴν esse id declarat, quod cum Procli χρηστομαθία γραμματικὴ in quatuor λόγους divisa dicatur initio, hic duorum dumtaxat summa exposita esse perhibetur. Nisi forte pro δύο Photius scripsit δὴ, *ergo*. *Sylburgius.*

IN PROCLUM

ANNOTATIONES.

IN PROCLUM

ANNOTATIONES.

P. 375. ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ *lectum est*, vel ἀνεγνώσθησαν *lecta sunt*. Sic de singulis a se cum judicio lectis Photius Constantinop. ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν ἀνεγνωσμένων αὐτῷ βιβλίων loquitur, ut oculato testi fides habeatur. Nec enim ex aliorum sermone, vel obiter, et tanquam per transennam inspecto opere, de toto opere judicium sibi ferendum existimabat, sed a capite ad calcem perlecto, libere judicat censor et Criticus gravissimus, summi et ingenii et judicii de scriptoribus ducentis amplius et septuaginta *Philologis*, *Poetis*, *Historicis*, *Oratoribus*, *Philosophis*, et *Theologis*: qui maximam partem, temporumne injuria, an majorum incuria, perierunt: et quidem de styli charactere, scriptorum numero, et titulis: quae γνήσια, quae ψευδεπίγραφα: quid laude, et imitatione, quid contra vituperatione dignum in singulis deprehendisset, sine fuco et odio, more majorum enumerat. Denique qua quisque tempestate floruerit, cæteraque (longum esset enim ire per singula) audacter dijudicat. *Bibliothecam* autem inscripsisse putant, exemplo Diodori Siculi, de quo in Præf. Plinius major, et Agellius in extremo Noctium Attic. Tertullianus in Apologet. et Eusebius de Præp. Evang. Apollodori item Atheniensis exemplo, cujus extat *Deorum Bibliotheca*. *Schottus*.

Ibid. Χρηστομαθίας.] *Electa* verti: nam et *Electorum* commentarios 160 reliquit Plinius major Plinio sororis F. ut ipse ait Lib. iii. Ep. 5. et *Laudabilia* potius reddidi, quam *Epitomen* vel *utilem doctrinam*: ne erres. Χρηστὰ enim et χρήσιμα erant in Scriptoribus loca non oscitanter legenda, quod utilia essent, quæ et X figura, decussatim scripta, notabantur. Latini *Laudabilia* vocabant, et his signulis L L. hoc est *Locus Laudabilis*, ut Valer. Probus ait, designabant. Contra, quæ culpanda, damnandave videbantur, Græci ferali litera Θ, et utrinque obelo fodiebant, quod ὀβελίζειν erat; ut monuit vir doctissimus Pet. Pithoeus Lib. 2. Adversariorum subsecivorum c. 3. et in M. Varronem de Re Rus-

tica Pet. Victorius, se L literam, vel τὸ *laudabilia* in vett. libris persæpe reperisse; quæ et Jos. Scaliger argute explanavit (ad Varron. p. 210. ed. H. Steph. 1581.) et ad Laertium (III. 66.) Is. Casaubonus, ac denique in Polymathia Joannes a Wouwere, Belga. *Schottus*.

Ibid. Φωτίου. Nomen hoc semel iterumque ex nominis affinitate apud sæculum prius in Photini hæretici degenerarat, librariorum vitio, cum Photii reponendum sit, in Gratiano c. 1. et 2. 63. distinct. *Schottus*.

Ibid. Χρηστομαθία.] Ut Epitoma Strabonis est Χρηστομαθία ἐκ τοῦ Στράβωνος, id est, *Loci laudabiles ex Strabonis Geographicis collecti*; sic quatuor hi libri Procli inscribuntur Χρηστομαθία Γραμματικῆς Πρόκλου, hoc est, *Selecta aurea a Proclo ex Grammaticis.* Nam quod Grammaticorum fuerit illa disputatio de generibus Poematum, unus Diomedes * testis erit ἀξιόπιστος, qui tertium librum suarum Institutionum Grammaticarum magna ex parte ex eo consumpsit. His accessit opera Photii, qui ex illis Grammaticorum selectis a Proclo, hæc ipse quoque seposuit. Fuerat autem Proclus studiosissimus τῶν Ἐπιτομῶν, ut ejus auditor, et in professione Platonicæ scholæ successor, Marinus Neapolitanus in ejus vita observavit. Nec mirum: didicerat enim a puero studiosissime Mathematicas apud Heronem, quæ contentæ suo pulvere erudito τὰ περιττὰ repudiant: et Hero ipse, ut ex ejus monumentis apparet, brevitatis fuit amantissimus. Hinc illa Procli στοιχείωσις admirabilis Theologiæ Platonicæ, qua nihil brevius, nihil in eo genere perfectius. Simillima huic et illa ejusdem, quæ vulgo circumfertur, et a Themistio primo de Anima (p. 68, 14. ed. Ald.) videtur citari, σύνοψις τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει, μαθηματικωτέρα tamen: qua nil aptius ad librum VI. Physicorum Aristotelis, et alia ejusdem de motu Theoremata plane percipienda, et memoriter retinenda: quin et ad omnes scientias certo cognoscendas et firmiter memoria conservandas, nulla Epitomæ ratio accuratior, nec sensibus Aristotelis intimis congruentior. Sed hæc alibi copiosius. De generibus Poematum Aristoteles et Horatius vulgo noti, præter Diomedem cujus supra meminimus. Nam illa Tulliana initio Præfationis, quam adhibuit orationibus Demosthenis et Æschinis a se conversis, exilia sunt, neque satis integra: plura Fabius Quinctilianus libro X. multo plura Donatus aut quicunque ille interpres Terentio prælucet. Ex Græcis posterioribus aliqua ἐν τοῖς προλεγομένοις Scholiorum ad Poetas; omnium tamen copiosissime Tzetzes in Lycophronem. Hephæstio alia genera Poematum persecutus est, quæ ad Metricam spectant. Satis præfati pergamus ad Proclum. *Nannesius.*

* [Operæ pretium existimavi locum Diomedis integrum, etsi in nonnullis aperte mendosum, oculis lectorum subjicere.

De Poematibus,

POEMATIS genera ſunt tria. Aut enim activum eſt vel imitativum, quod Græci δραματικὸν, *vel* μιμητικόν: *aut enarrativum vel enunciativum, quod Græci* ἐξηγητικὸν *vel* [a] ἀναγγελτικὸν *dicunt: aut commune vel mixtum, quod Græci* κοινὸν *vel* μικτὸν *appellant.* Δραματικὸν *vel activum eſt, in quo perſonæ agunt ſolæ, ſine* [b] *ulla Poetæ interlocutione, ut ſe habent Tragicæ* [c] *et Comicæ fabulæ; quo genere* [d] *ſcripta eſt prima Bucolicon, et ea cujus initium eſt,*

Quo te Mœri pedes?

Ἐξηγητικὸν *eſt vel enarrativum, in quo Poeta ipſe loquitur, ſine perſonæ ullius interlocutione, ut ſe habent tres Georgicæ, et prima pars quarti. Item* [e] *Lucretiana carmina, et cætera his ſimilia.* Κοινὸν *vel* [f] μικτὸν *eſt, in quo Poeta ipſe loquitur, et perſonæ loquentes introducuntur, ut eſt ſcripta Ilias* [c] *et Odyſſea tota Homeri,* [g] *et Æneis Virgilii, et cætera his ſimilia.*

De Generibus Poematos Dramatici vel Activi.

Poematos [h] *Dramatici vel Activi genera ſunt quatuor. Apud Græcos, Tragica, Comica, Satyrica, Mimica. Apud Romanos, Prætextata, Tabernaria, Atellana, Planipes.*

Exegetici vel enarrativi ſpecies ſunt tres, Angeltice, Hiſtorice, Didaſcalice. Angeltice eſt, qua ſententiæ ſcribuntur, ut eſt Theognidis liber: item [i] *Chriæ. Hiſtorice, qua narrationes et genealogiæ componuntur, ut eſt Heſiodi* [k] Γυναικῶν κατάλογος, *et ſimilia. Didaſcalice eſt, qua comprehenditur philoſophia,* [l] *ut libri Varronis, Empedoclis et Lucretii. Item aſtrologia, ut* φαινόμενα *Arati, et Ciceronis, et Georgica Virgilii, et his ſimilia.*

De Specie Poematos Communis.

Κοινοῦ *vel communis poematos ſpecies prima eſt Heroica, ut eſt Iliados et Æneidos. Secunda Lyrica, ut eſt Archilochi et Horatii* [m].

Epos dicitur Græce [n] *carmine hexametro divinarum rerum et heroicarum humanarumque comprehenſio; quod a Græcis ita definitum eſt:* [o] ἔπος ἐστιν ἐμπεριοχὴ θείων καὶ ἡρωικῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. *Latine paulo* [p] *communius Carmen auditur. Epos* [q] *Latinum primus*

---

[a] *ἀπαγγελτικὸν* Med.

[b] Sic Med. *ullius* Putſch.

[c] *vel* Med.

[d] *ſcripta eſt Bucolicon ea.* Med.

[e] *Lucretica* Med.

[f] *Commune* Med.

[g] *Vel activi et exegetici vel enarrativi.* Med. pro Putſchianis *et Æneis — ſimilia.*

[h] *Grammatici* Med.

[i] deeſt Med.

[k] *Theogonia* Med.

[l] Voces *ut libri Varronis* ex Med.

[m] H. l. addit Med. *poematos characteres ſunt quatuor.*

[n] *carmen oxametron* Med.

[o] Corrupte Med. *υιπεριοχηθιων και ηρωικων.*

[p] *communis* Med.

[q] *Latine* Med.

digne scripsit [r] *Livius is, qui* [s] *res Romanorum decem et octo complexus est libris, qui et Annales* [t] *inscribuntur, quod singulorum fere annorum actus contineant, sicut* [u] *publici annales, quos Pontifices scribæque conficiunt de Romanis,* [x] *quod Romanorum res gestas declarant. Epos autem appellatur, ut Græcis placet,* παρὰ τὸ ἔπεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ἑξῆς [y] μέρη τοῖς πρώτοις. *Præcipue vero Hexameter versus Epos dicitur, quoniam quidem hoc versu, verba responsi in mutuam, ut sic dixerim, consequentiam primus Deus vates comprehendit, unde postea abusive verbum, et solutæ orationis ipsa scriptura consequens, ab aliis Epos dictum.*

Ῥαψῳδία *dicitur Græce* ποιήσεως [z] μέρος, *aliqua particula discreta atque divulsa; dicta* παρὰ τὸ ῥάπτειν, *quod versus in unum volumen velut* [a] *consuantur et comprehendantur, vel quod olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id est, virga pronunciabant, qui ab eodem Homero dicti sunt Homeristæ.*

Poematos characteres sunt hi, μακρὸς, βραχὺς, μέσος, ἀνθηρός. Μακρὸς [b] *est,* [c] *ut apud Virgilium cum* [d] *narratione character, ut in* [e] *undecimo ubi de Metabo facit narrationem sic:*

Pulsus ob invidiam regno viresque superbas.

Aut ut se habent secundi et tertii libri. Βραχὺς *est ut in quinto, ubi de Ganymede strictim narrat sic:*

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura mæandro duplici Melibœa cucurrit,
Intextusque puer frondosa regius Ida
Veloces jaculo cervos.

Μέσος *est, ut in primo,*

Huic conjunx Sichæus erat ditissimus agri
Phœnicum, et magno miseræ dilectus amore.

Est enim castigata narratio, sic tamen ut omnia complexa sit.

Ἀνθηρὸς, *ut in septimo, ubi amœnitatem luci ac fluminis describendo facit narrationem sic:*

—Hunc inter fluvio Tyberinus amœno
Vorticibus rapidis et multa flavus arena,
In mare prorumpit, variæ circumque supraque
Assuetæ ripis volucres et fluminis alveo,
Æthera mulcebant cantu, lucoque sonabant,

---

[r] *Livius* deest Putsch.
[s] *Romanorum gesta* Med.
[t] *scribuntur* Med.
[u] *puta* Med.
[x] *quidem* Med.
[y] Ita Scaliger. Putsch. μέτρεις. Totus locus in Med. sic: *παρα το επω το λεγω. Proprie enim επος est εμμετρος λογος vel ακλουθω. Præcipue vero hexameter versus epos dicitur, quoniam hoc versu verba respondent mutuo, ut sic dixerim,* Deinde exhibet *Poematos characteres—fluminis alveo*—quæ exhibemus paullo infra ex Putschio.
[z] om. Med.
[a] *consumantur* Med.
[b] om. Med.
[c] *cum* Med.
[d] tres voces om. Med.
[e] *decimo de Camilla* Med.

De Poematis Generibus.

Elegia est carmen compositum, hexametro versu pentametroque [f] *ad invicem positis: ut,*

Divitias alius fulvo sibi congerat auro,
Et teneat culti jugera [g] multa soli.

Quod genus carminis præcipue scripserunt apud Romanos, Propertius et Tibullus et Gallus, imitati Græcos Callimachum et Euphorionem. Elegia autem dicta, sive παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνειῶτας *(fere enim defunctorum laudes hoc carmine* [h] *comprehendebantur) sive* ἀπὸ τοῦ ἐλέους, *id est, miseratione, quod* [i] θρήνους *Græci isto metro scriptitaverunt. Cui opinioni consentire videtur Horatius, qui ad Albium Tibullum elegiarum auctorem scribens, ab ea, quam diximus, miseratione,* elegos miserabiles *dicit, hoc modo:*

Neu miserabiles
Decantes elegos.

Apud Romanos autem id carmen quod cum lamentatione extremum atque ultimum mortuo accinitur, Nenia dicitur, [k] παρὰ τὸ νέατον, i. ἔσχατον: [l] *unde et in chordis* [m] *extremus nervus appellatus est* νήτη. [n] *Nam et Elegia extrema mortuo accinebatur, sicut nenia, ideoque ab eodem Elegia videtur* [o] *cognominari tractum, quod mortuis vel morituris adscribitur novissimum.*

Iambicum est carmen maledicum, plerunque trimetro versu et epodo sequente compositum: ut,

Mala soluta navis exit alite,
Ferens olentem Mævium.

Appellatum est παρὰ τὸ ἰαμβίζειν, *quod est maledicere. Cujus carminis præcipui scriptores apud Græcos Archilochus et Hipponax, apud Romanos Lucilius, et Catullus, et Horatius, et Bibaculus.*

[p] *Epodi dicuntur versus quolibet modo scripti, et sequenteis clausulas habentes particularum, quales sunt* [p] *Epodi Horatii, in quibus singulis versibus singulæ clausulæ adjiciuntur, ut,*

Nox erat, et cælo lucebat luna sereno.

Deinde,

Inter minora sidera.

et,

Altera jam bellis teritur civilibus ætas.

Deinde,

Suis et ipsa Roma viribus ruit.

et quicunque sunt similes. Dicti autem [p] *Epodi* συνεκδοχικῶς, *a parti-*

---

[f] Sic Med. *alternis vicem* Putsch.
[g] *magna* Med.
[h] *comprehendebant* Med.
[i] *tyrenus Græcique* ἰλεγίας Med. θρήνους *Græci aea eia* Putsch.
[k] παρατενητον τεσχατον Med.
[l] om. Med.
[m] *extremis* Med.
[n] desunt Med. *Nam et—eodem.*
[o] *tractum cognominari* Med.
[p] *Epodos* Med. in eodem mox desunt *Deinde*—ætas.

bus versuum, quæ legitimis et integris versibus [illegible], *id est, accinuntur.*

[q] *Satyra dicitur carmen apud Romanos, nunc quidem maledicum, et ad carpenda hominum vitia archææ Comœdiæ charactere compositum; quale scripserunt Lucilius et Horatius et Persius. Et olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satyra vocabatur; quale scripserunt Pacuvius et Ennius. Satyra autem dicta; sive a Satyris, quod similiter in hoc carmine ridiculæ res pudendæque dicuntur, quæ velut a Satyris proferuntur et fiunt: sive a satyra lance, quæ referta variis multisque primitiis,* [r] *in sacro apud priscos Diis inferebatur,* [s] *vel a copia et saturitate rei Satyra vocabatur; cujus generis lancium et Virgilius in Georgicis meminit, cum hoc modo dicit,*

Lancibus et pandis fumantia reddimus exta.

et;

Lancesque et liba feremus

sive a quodam genere farciminis, quod multis rebus refertum, [t] *Satyram dicit Varro vocitatam. Est autem hoc positum in II. libro Plautinarum quæstionum.* Satyra est, [u] uva passa et polenta et nuclei pinei [x] mulso consperfi. *Ad hæc alii addunt et de malo punico grana. Alii autem dictam putant a Lege Satyra, quæ uno rogatu multa simul comprehendat; quod scilicet et Satyra, carmina multa simul et poemata comprehenduntur, cujus legis Lucilius meminit in primo,*

Per Satyram ædilem factum, qui legibu' solvat.

et Sallustius in Jugurtha, Deinde quasi per Satyram sententiis exquisitis in deditionem accipitur.

Bucolica dicuntur poemata [y] *secundum carmen pastorale composita. Instituta autem sunt, sicut quidam putant, in Laconia, vel, ut alii, in Sicilia. Nam inter Lacedæmonios et Siculos varia fuit conditio. Sed* [z] *quod ad Laconas pertinet, hæc eorum fuit origo. Quo tempore adventante Xerxe in Græciam, omnes, deserta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diversas partes fugisse creduntur, et cum virgines timore laterent, ex hoc evenisse, ut eo die, quo solitus erat chorus virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, nemo ad solenne sacrum inveniretur. Tunc itaque pastores ex rure in urbem convenerunt, et ne ritus sacrorum interrumperetur, pastorali carmine composito Deæ honorem celebraverunt, unde etiam βουκολισμὸς dictus. A Siculis autem origo quæ trahitur, hæc est. Antequam Hiero rex Syracusas expugnaret, morbo Sicilia laborabat: variis et assiduis ceremoniis Dianam placantes, finem malis invenerunt, eandem Lyen cognominaverunt, quasi solutricem malorum. Inde res in consuetudinem tracta est, ut greges rusticorum theatrum ingrederentur, et* [a] *de victoria canerent. Habitus vero hujusmodi*

[q] *Satyra est carmen apud Romanos, nunc quidem apud Græcos* Med.

[r] *in sacris discordis inferebatur* Med.

[s] *et* Med.

[t] *Satyram Varro vocitat* Med.

[u] *ubi* Med.

[x] *ex mulso conspersis* Med.

[y] *carmine pastorali* Med.

[z] *quid hoc* Med.

[a] *victoriam* Med.

videbatur. Erat panis magnus omnium ferarum imagine [b] *completus, et* [c] *uter cum vino, et* [d] *follis cum omnium leguminum genere: inerat* [c] *et corona in capite, et in manu pedum clavatum; atque ita victorum omnium fores multitudo* [e] *circuibat, carmen in victoriam, quam adepti fuerant, canebant, et de eo folle limina frugibus spargebant: nonnulli et in Italiam, et in Lydiam et Ægyptum transiisse creduntur, quos Lydiastas et Bucolistas appellaverunt. Quanquam est et alia opinio, circum pagos et oppida solitos fuisse pastores, composito carmine precari* [f] *pecorum et frugum omniumque* [g] *rerum proventum, atque inde in hunc diem manere nomen et ritum Bucolicorum. Putant autem quidam hoc genus carminis primum Daphnim composuisse, deinde alios complures, inter quos Theocritum Syracusanum, quem noster imitatur.*

Tragœdia est heroicæ fortunæ in adversis comprehensio. A Theophrasto ita definita est. Tragœdia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. *Tragœdia, ut quidam dicunt, a* τράγος *et* ᾠδὴ *dicta, quoniam olim actoribus Tragicis* τράγος, *id est, hircus, præmium cantus proponebatur, qui Liberalibus, die festo Libero patri ob hoc ipsum immolabatur, quia, ut ait Varro, depascunt vitem: et Horatius in arte poetica,*

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.
Mox etiam agrestes Satyros nudavit.

et Virgilius Georgicorum secundo, cum et sacri genus monstrat, et [h] *causam talis hostiæ reddit his versibus,*

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur.

Alii putant a fæce, quam Græcorum quidam τρύγα *appellant, Tragœdiam nominatam, permutatione literarum v in a versam, quoniam olim nondum personis a Thespide repertis, tales fabulas peruncti ora fæcibus agitabant, ut rursum est Horatius testis, sic,*

Ignotum tragicæ genus invenisse Camenæ
Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent agerentque peruncti fæcibus ora.

Alii a vino arbitrantur, propterea quod olim vinum dictitabatur τρὺξ, *a quo* τρύγητος *hodie quoque vindemia est, quia Liberalibus apud Atticos, die festo Liberi patris, vinum cantoribus pro corollario dabatur, cujus rei testis est Lucilius in XII.*

Comœdia est privatæ civilisque fortunæ, sine periculo vitæ, comprehensio, apud Græcos ita definita: κωμῳδία ἐστὶν ἰδιωτικῶν [i] καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀκίνδυνος περιοχή. *Comœdia dicta* ἀπὸ τῶν κωμῶν. κῶμαι *enim appellantur pagi, id est, conventicula rusticorum. Itaque juventus, ut ait Varro, Attica circum vicos ire solita fuit, et quæstus sui causa, hoc genus carminis pronunciabat. Aut certe a* [k] *ludis vici-*

---

[b] *complexus* Med.
[c] om. Med.
[d] *foliis omnium* Med.
[e] *carmen circuibat, victoriam.* Med.
[f] *corporum* Med.
[g] om. Med. Mox Putschius *Tragœdia, ut quidam, dicitur a* τράγῳ *et* ᾠδῇ.
[h] *carmen* Med. Mox idem, *permutatione literarum in adversum.*
[i] duæ voces ex Med.
[k] *vicibus* Med.

nalibus. Nam posteaquam ex agris Athenas commigratum est, et hi ludi [l] *instituti sunt, sicut Romæ Compitalitii, ad canendum prodibant, et ab urbana* [m] *comice oda comœdia dicta est,* [n] *vel quod in ea viculorum, id est, humilium domuum fortunæ comprehendantur, non ut in Tragœdia publicarum regiarumque. Vel* ἀπὸ τοῦ κώμου, *id est, comessatione,* [o] *quod olim in hujusmodi fabulis amantium juvenum* κῶμοι *canebantur.*

Comœdia a Tragœdia differt, quod in Tragœdia introducuntur duces, heroes, reges: in Comœdia humiles atque privatæ personæ. In illa luctus, exilia, cædes: in hac amores, virginum raptus. Deinde quod in illa frequenter et pene semper lætis rebus exitus tristes, et liberorum fortunarumque priorum in [p] *pejus agnitio.* [q] *In hac tristibus lætiora succedunt. Quare varia definitione discretæ sunt. Altera enim* [r] ἀκίνδυνος περιοχὴ, *altera* τύχης περίστασις *dictæ sunt. Tristitia namque Tragœdiæ proprium. Ideoque Euripides petente Archelao rege, ut de se Tragœdiam scriberet, abnuit, ac precatus est, ne accideret Archelao aliquid Tragœdiæ proprium, ostendens nihil aliud esse Tragœdiam quam miseriarum comprehensionem.*

Poetæ primi Comici fuerunt, Susarion, [s] *Mullus, et Magnes. Hi veteris disciplinæ joculatoria quædam minus scite et venuste pronunciabant, in quibus hi versus fuerunt:*

[t] Ἀκούετε λέξιν, Σουσαρίων λέγει τάδε.
Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ᾽ ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν οὐσίαν ἄνευ κακοῦ.

Secunda ætate fuerunt Aristophanes, Eupolis, et Cratinus: qui et principum vitia [u] *insectati, acerbissimas Comœdias composuerunt.*

Tertia ætas fuit Menandri, et Philemonis, qui omnem acerbitatem Comœdiæ mitigaverunt, atque multiplicia argumenta Græcis [x] *autoribus secuti sunt. Ab his Romani fabulas transtulerunt, et constat apud illos primo, Latino sermone Comœdiam Livium Andronicum scripsisse. Sunt qui velint Epicharmum in insula* [y] *Co exulantem, primum hoc carmen frequentasse, et sic a* [y] *Co Comœdiam dici.*

Antea itaque galeris non personis utebantur, ut qualitas coloris indicium faceret ætatis, cum essent aut albi, aut nigri, aut rufi. Personis vero uti primus cœpit Roscius Gallus præcipuus histrio, [z] *quod oculis obversis erat, nec satis decorus in personis nisi parasitus pronunciabat.*

Initio Togatæ Comœdiæ dicebantur, quod omnia in publico honore confusa cernebantur, quæ Togatæ postea in Prætextatas et Tabernarias dividebantur. Togatæ fabulæ dicuntur, quæ scriptæ sunt secundum

---

[l] *constituti* Med.
[m] *come et odo* Med.
[n] *vel απο των viculorum* Med.
[o] *quæ* Med.
[p] *pœnis* Med.
[q] *In hac—succedunt* desunt Med.
[r] *διυνων περιοχη* Med.
[s] *Nullus* Med.
[t] Ita exhibet Med. *Suffarion cantalogica enigine cecalimoso odemate ut esti euratimiana neutatu.*
[u] *sectati* Med.
[x] *erroribus* Med.
[y] *Ceo* Med.
[z] *qui* Med.

ritus et habitus hominum togatorum, id est, Romanorum. Toga namque Romana est, sicut Græcas fabulas ab habitu æque Palliatas Varro ait nominari. Togatas autem, cum sit generale nomen, specialiter tamen pro Tabernariis, non modo communis error usurpat, quia [a] *Fauni togatas appellant, sed et Poetæ, ut Horatius, qui ait,*

Vel qui prætextas, vel qui docuere togatas.

Togatarum fabularum species tot fere sunt, quot et Palliatarum. Nam prima species est togatarum, quæ Prætextatæ dicuntur, in quibus imperatorum negotia agebantur, et publica, et reges Romani vel duces inducuntur, personarum dignitate et [b] *argumentorum sublimitate Tragœdiis similes. Prætextatæ autem dicuntur, quia fere regum vel magistratuum, qui prætexta utuntur, in hujusmodi fabulis acta comprehenduntur.*

Secunda species togatarum, quæ Tabernariæ dicuntur, humilitate personarum et argumentorum similitudine, Comœdiis pares, in quibus non magistratus regesque, sed humiles homines et privatæ domus inducuntur; quæ, quod olim tabulis tegerentur, communiter Tabernariæ vocabantur.

Tertia species est fabularum Latinarum, quæ a civitate Oscorum Atella, in qua primum cœptæ, Atellanæ dictæ sunt, argumentis dictisque jocularibus, similes satyricis fabulis Græcis.

Quarta species est planipedis, qui Græce dicitur Μῖμος. *Ideo autem latine* [c] *Planipes, quod actores planis pedibus, id est, nudis, proscenium introirent, non ut Tragici actores cum cothurnis, neque ut Comici cum* [d] *soccis, sive quod olim, non in suggestu scenæ, sed in plano orchestræ positis instrumentis mimicis* [e] *actitabant. Cujus planipedis* [f] *Atta togatarum scriptor ita in Ædilitia fabula meminit:*

[g] Daturin' estis aurum, exultat planipes.

Si quas tamen ex soccis fabulas fecerant, palliati pronunciabant.

Togata prætextata, a Tragœdia differt, [h] *quod in Tragœdia heroes* [i] *inducuntur. Pacuvius Tragœdias nominibus heroicis scripsit* [k] *Dulorestem, Chrysen, et his similia. Item Accius. In Prætextata autem scribitur Brutus, vel Decius,* [l] *vel Marcellus. Togata tabernaria a Comœdia differt, quod in Comœdia Græci ritus inducuntur, personæque Græcæ, Laches, Sostrata. In illa vero Latinæ. Togatas tabernarias in scenam* [m] *ductaverunt præcipue duo, Afranius et* [n] *G. Quintius. Nam Terentius et Cæcilius Comœdias scripserunt.*

Latina Atellana, a Græca Satyrica differt, quod in Satyrica fere Satyrorum personæ inducuntur, aut si quæ sunt ridiculæ similes Satyris, Autolycus, Burris. In Atellana, [o] *oscæ personæ, ut Maccus.*

---

[a] *Fannius t. appellat* Med.
[b] *personarum* Med.
[c] *Planipedes,* Med.
[d] *socios olim* Med.
[e] *agitabant* Med.
[f] *Actius* Med.
[g] *datum inest aurum* Med.
[h] tres voces om. Med.
[i] *introducuntur ut* Med.
[k] *Horestem. Chysoem* Med.
[l] *item* Med.
[m] *dictaverunt* Med.
[n] *Quintus Ennius* Med.
[o] *obscenæ* Med.

Dramata autem dicuntur Tragica aut Comica παρὰ τὸ δρᾶν, *id est, agere. Latine Fabulæ appellantur, sive fatibulæ. In Latinis enim fabulis plura sunt cantica, quæ canuntur. Vel a faciendo, nam et* agi *fabula, non* referri ab actoribus *dicitur. Itaque Horatius utraque significatione interpretatur, cum ita de fabula dicit,*

Aut agitur res in scenis, aut acta refertur,

[p] *sicut in chorum. In Græco dramate fere tres personæ solæ agunt. Ideoque Horatius ait,*

Nec quarta loqui persona laboret.

quia quarta semper muta. At Latini scriptores, complures personas in fabulas introduxere, ut speciosiores frequentia facerent.

Satyrica est apud Græcos fabula, in qua item Tragici [q] *Poetæ, non reges aut heroas, sed Satyros induxerunt, ludendi causa jocandique simul, ut spectator inter res Tragicas seriasque, Satyrorum quoque jocis et lusibus delectaretur, ut et Horatius sentit his versibus:*

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestes Satyros nudavit, et asper
Incolumi gravitate jocum tentavit, eo quod
Illecebris erat, et grata novitate morandus
Spectator.

Mimus est sermonis cujuslibet motus sine reverentia, vel factorum [r] *et turpium cum lascivia imitatio.* [s] *A Græcis ita definitus:* Μῖμός ἐστιν μίμησις βίου, τάτε συγκεχωρημένα, καὶ ἀσυγχώρητα περιέχων. *Mimus dictus* παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, *quasi solus imitetur, cum et alia poemata idem faciant; sed solus, quasi privilegio quodam, quod fuit commune, possedit. Similiter atque is, qui versum facit, dictus* ποιητής; *cum* [t] *tamen artifices,* [u] *qui æque quid faciunt, non dicantur poetæ.*

Membra Comœdiarum tria sunt, diverbium, canticum, chorus. Membra Comœdiæ diversa sunt, definito tamen numero continentur, a quinque usque ad decem. Diverbia sunt partes Comœdiarum, in quibus diversorum personæ versantur. Personæ autem diverbiorum, aut duæ, aut tres, [x] *raro autem quatuor esse debent, ultra augere numerum non licet. In Canticis autem una tantum debet esse persona: aut si duæ fuerint, ita debent esse, ut ex occulto una audiat, nec* [y] *conloquatur, sed* [z] *secum, si opus fuerit, verba faciat. In Choris vero numerus personarum definitus non est, quippe junctim omnes loqui debent, quasi voce confusa, et concentum in unam personam reformantes. Latinæ* [a] *vero Comœdiæ chorum non habent, sed duobus tantum membris constant, diverbio et cantico. Primis autem temporibus, ut asserit Tranquillus, omnia quæ in scena versantur in Comœdia agebantur. Nam Pantomimus* [b] *et*

---

[p] *Sicut Græco in choro. Dramate vero tres personæ solum a.* Med.

[q] *potest* Med. et mox *Satyros ornavit* et *Illecebris spectator erat et novitate movendus.*

[r] *et turpium* desunt Med.

[s] *a Græcis*—περιέχων. et mox παρὰ τὸ μιμεῖσθαι om. Med.

[t] *et* Med.

[u] *cum* Med.

[x] *aut raro* Med.

[y] *loquatur* Med.

[z] ita Med. *secus* Putsch.

[a] *igitur* Med.

[b] *et Pithaules* om. Med.

Pithaules et Choraules in Comœdia canebant. [c]*Sed quia non poterant omnia simul apud omnes artifices pariter excellere, si qui erant inter actores Comœdiarum pro facultate et arte potiores, principatum sibi* [d]*artificii vendicabant. Sic factum est, ut, nolentibus cedere nimis* [e]*in artificio suo cæteris, separatio fieret reliquorum. Nam dum potiores inferioribus, qui in omni* [f]*ergasterio erant, servire dedignabantur, seipsos a Comœdia separaverunt: ac sic factum est, ut exemplo semel sumpto, unusquisque artis suæ rem exequi cœperit, neque in Comœdiam venire: cujus rei indicia produnt nobis antiquæ Comœdiæ, in quibus invenimus,* acta tibiis paribus, aut imparibus, aut sarranis. *Quando enim Chorus canebat, Choricis tibiis, id est, choraulicis, artifex concinebat. In Canticis autem Pithaulicis responsabat. Sed quod* paribus tibiis, *vel* imparibus *invenimus scriptum, hoc significat, quod si quando monodio agebat unam tibiam inflabat, si quando synodio* [g]*utramque.*]

P. 375, 3. διαιρεῖται εἰς δ'.] Εἰς δύω legendum reor, itaque scripsisse Photium arbitror; nam ex duobus tantum Procli libris hoc fragmentum concinnatum est: et Suidas tres duntaxat libros χρηστομαθίας agnoscit: et vero in numerorum notis singulis facilis errandi ansa librariis objici solet, ut β in δ commutarit, vel primam in δύω literam oscitans scriba reliquisse contentus, properarit. Sexcenta id genus σφάλματα in ipso Suida, et Laertio, ut reliquos taceam, deprehendas. Non procul abiero: in eo ipso Suida, Μουνυχιὼν, δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις: reponendum enim δέκατος. Natum mendum suspicor, ex compendio δεκ quod in δεύ migravit. Munichion enim mensis, quem Martio respondere putant, decimus a Junio, qui primus erat Atticorum mensium, in quem solstitium æstivum caderet, ut Theod. Gaza observavit. Sed quoniam in manibus Suidæ liber est, non pigebit de [h]Procli scriptis reliqua describere, sed Latine: *Proclus Lycius Syriani discipulus, auditor item et Plutarchi Nestorii F. Philosophi, Philosophus et ipse Platonicus. Hic Scholæ Athenis præfuit: ipsius discipulus et successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plurima tam Philosophica, quam Grammatica. Commentarium in integrum Homerum, in Opera item et Dies Hesiodi. Laudabilium locorum Libros γ'. De educatione lib. duos. In Platonem de Rep. lib. iv. in Orphei Theologiam, et de consensu Orphei, Pythagoræ, et Platonis. De Oraculis libros* 10. *De Diis apud Homerum, aliaque.* Hæc Suidas. Extant et in Euclidem, et Ptolomæum comment. ut Mathematicum summum agnoscas: in Peripatetica vero disciplina, libellus de motu, quo Aristotelem a libro 3. Physic. et deinceps in compendium redegit. Platonicæ vero doctrinæ, Platonis Theologica elementa, et Physica nuper edita.

[c] *Sed quia—qui erant* om. Med.
[d] *artificia* Med.
[e] *cum* Med.
[f] *magisterio.* Med. et mox *Seranis.*
[g] Sic Med. *utriusque* Putsch.
[h] Plura de Proclo dabit Fabricius Bibl. Gr. Lib. V. cap. 26.

In Italicis vero Bibliothecis, in Timæum, in primum Alcibiadem, in Cratylum, in Parmenidem dialogos commentarii adhuc latent. *Schottus.*

P. 375, 4. *Ὡς αὗται εἰσὶν ἀρεταὶ λόγου καὶ ποιήματος.*] Quænam? Non ſunt hæc genera *τοῦ πλάσματος*, quæ, Procle, proxime ſubjungis? neque enim diceres *καὶ ὅτι* &c. Suſpicor locum mutilum et decurtatum a Photio de quatuor virtutibus *παντὸς λόγου καὶ ποιήματος*: de quibus Tzetzes Chil. XII. c. 428. et alibi, et *ἀνώνυμος* Græcus in extrema *συνόψει* Rhetoricæ, et alii. Anonymus addit auctoribus quos laudat Tzetzes hujus ſententiæ Jamblichum, niſi locus depravatus, et ſapientiores ex recentioribus. Jamblicho autem magiſtro in Philoſophia quidem uſum Proclum legimus apud Ammonium: quin et idem Proclus in Euclidem hoc ipſum profitetur, quamvis apud Marinum nulla ejus mentio. Leonam audiverat quidem in Rhetoricis, ſed publica illa erat opinio de quatuor virtutibus orationis; quæ ſunt *συντομία, σαφήνεια, μεγαλοπρέπεια, καὶ πιθανότης*: cum quibus fortaſſe conſentiunt illæ Peripateticorum, quas ex Theophraſto commemorat M. Tullius: *Ἑλληνισμὸς* ſcilicet, *σαφήνεια, κόσμος, καὶ τὸ οἰκεῖον*. Nam *τὴν συντομίαν* accommodabo *τῷ Ἑλληνισμῷ*, quia, ut docet Ariſtoteles Rhetor. III. 5. *μὴ τοῖς περιέχουσι* (quod pugnat *τῇ συντομίᾳ*) *ἀλλὰ τοῖς ἰδίοις δεῖ γίγνεσθαι τὸ ἑλληνίζειν*. *Ὁ κόσμος* reſpondebit *τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῷ πιθανῷ τὸ οἰκεῖον*. Aliter recenſent quatuor virtutes *τοῦ διηγήματος*, aut certe *τοῦ μυθικοῦ διηγήματος* Hermogenes et Apthonius in Progymnaſmatis; illi tamen non de omni Oratione, ſed de Narratione tantum loquuntur. *Nunneſius.*

Ibid. 6. *Καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος*] Plutarchus in Homeri vita (cap. LXXII. T. V. p. 751. B. ed. Wyttenbach. 4to.) *Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρες εἰσὶ τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται.* Vides hic aperte, *τοῦ πλάσματος* nomen pro *χαρακτῆρος* poſitum, quod eſt inſigne. Nam quod *χαρακτῆρες* et Ideæ vocentur, plena teſtium antiquitas, et de tribus illis etiam generibus: quamquam ab ea ſententia diſſentiunt Demetrius Phalereus, aut quicumque auctor libelli *περὶ ἑρμηνείας*, et Dionyſius Halicarnaſſeus *ἐν τῷ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων*, et Macrobius Saturn. V. I. Sed de his alii viderint: nos ad Proclum. *Nunneſius.*

Ibid. 8. *καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα*] Quam belle his reſpondent illa Plutarchi, quamque illuſtriora! *Ἁδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων, καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις.* Nam *τὸ κάλλος* non accipio hoc loco pro una idea Orationis, quam ſeparatim docuit Hermogenes, ſed de ea venuſtate, quæ toti Poemati adſperſa eſt: quam *τῷ μεγέθει καὶ τῇ γλυκύτητι* voluit idem Hermogenes temperari. *Nunneſius.*

Ibid. 9. *ἰσχνόν.*] De tribus dicendi formis, humili, mediocri, et ſublimi, Cornificius lib. iv. Rhetoricorum ad Herennium, M. Tullius de Oratore, et Agellius Noct. Attic. VII. 14. qui cum

tribus Athenienſium legatis comparat, Carneade Academico, Critolao Peripatetico, et Diogene Stoico (de quibus legatis idem XVII. 21. Plinius VII. 30.) De Græcis vero Hermogenes Libro *De Ideis:* et Περὶ Ὕψους Dionyſius Longinus, valde ab Eunapio Sardiano laudatus, libro ſingulari; omnis denique Rhetorum Schola. *Is enim eloquens eſt*, inquit Cicero, *qui poterit parva ſubmiſſe, modica temperate, magna graviter dicere.* Cumque omnis oratio vel ad docendum, vel delectandum, vel denique ad incitandum ſit comparata, attenuato generi propoſitum docere, mediocri delectare, ſublimi vero animos impellere, rapere, et inflammare. Eadem vero in Poetica, tamquam numeris vincta oratione, ratio, quod illi ἀντίστροφος eſſe videatur. Nam, *Aut prodeſſe volunt, aut delectare Poetæ, Aut ſimul et jucunda, et idonea dicere vitæ.*

Eſt igitur omnis oratio, vel	*Humilis*, tenuis, ſeu attenuata,	Contrarium et propinquum vitium, Cornificio,	Exile, humi ſerpens, aridum, et exſangue,
	Mediocris, media ſeu æqualis,		Fluctuans et diſſolutum,
	Sublimis, gravis, ſeu grandis.		Turgidum, inflatum, et horridum.

Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. ἐσχηματισμένων, Harmoniam orationis ſic dividit, et auctores ſingulis attribuit:

Harmoniæ communis.	*Floridæ.*	*Duræ.*
Homerus Epic.	Heſiodus Epicus.	Antimachus Colophonius } Epici.
Steſichorus, Alcæus } Melici.	Sappho Melica.	Empedocles Phyſicus } Epici.
Sophocles Trag.	Anacreon, Simonides } Melici.	Pindarus Melicus.
Herodotus Hiſt.	Euripides Trag.	Æſchylus Trag.
Demoſthenes Orat.	Ephorus, Theopompus } Hiſtorici.	Thucydides Hiſt.
Democritus, Plato, Ariſtoteles } Philoſophi.	Iſocrates Orator.	Antiphon Politicus.

Sed hic minuenda opinio eſt minutorum Rhetorum, qui, dum grave, paucíſque cognitum dicendi et dijudicandi munus ſuſcipiunt, nimium quantum onus ſuſtinent, et in quot ſe errorum laqueos induunt. De quo genere toto recte dividendi, quanta inter Platonem et Ariſtotelem concertatio? quanta a Theophraſto, ut illud perficiat, contentio adhibetur? ut ante nos diligenter Galenus, Medicorum princeps, admonuit. Sic enim vulgares illi:

Humilis oratio, ut Philoſophorum, et Comicorum,
Mediocris, ut Hiſtoricorum,
Sublimis, ut Tragœdiarum, et invectivarum.

At Platonis, Philoſophorum prope Dei, oratio, ita aſſurgit, ut M. Tullio, et Halicarnaſſeo poema potius, quam oratio ſoluta videatur. Sic enim Dionyſius, Criticorum maximus, eleganti illa Epiſtola ad Cn. Pompeium, (T. VI. p. 764. ed. Reiſke.) qui de reprehenſo

Platonis ſtylo queſtus erat, cenſet, exemplis ex Phædro allatis, a Dithyrambicis minime Platonem abhorrere: ἐν τούτοις γὰρ τῆς λέξεώς τι μόριον τὸ περὶ τὴν τροπικὴν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπέπτον· ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου κ. τ. λ. quia et apud Laërtium in Platone, Ariſtoteles orationis ejus ideam inter poeticam et ſolutam collocat. Phrynichus vero apud Photium noſtrum: Εἰλικρινοῦς τε καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κάνονας καὶ σταθμὰς καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην. De Comicis autem nemini dubium, quin Terentio, ut refert Agellius, tribuerit τὸν μέσον χαρακτῆρα M. Varro, cui et Julius Cæſar gravitatem adſcripſerat, ut legimus ἐν προλεγομένοις Donati. In Hiſtoricis vero, de Thucydide ἐπισκεπτέον, legenduſque Suidas in χαρακτῆρες. Nam τὸ ἀξίωμα in illo elucet, ut obſervant Critici; quod unum genus eſt idearum magnitudinis Hermogeni Rhetorum acutiſſimo. *Schottus.*

Ibid. ἰσχνόν.] Τὸ ἰσχνὸν video Diomedem βραχὺ appellare, ut τὸ ἁδρὸν, μακρόν. Hoc autem intelligendum videtur de Tropis, quos et plebeios agnoſcunt Rhetores, non de illis qui plus juſto efferuntur. Notum etiam in Bucolicis, quæ hujus generis ſunt, multa eſſe Allegorica. *Nunneſius.*

P. 375, 11. φιλοκατάσκευον σύνθεσιν.] Videtur appellare τὴν φιλικὴν, quæ neceſſario ἁπλῆ eſſe debet, ut in Epiſtolis fieri oportere Demetrius præter alios docuit. Huic repugnat τὸ μεγάλας ἔχειν ἐμφάσεις. *Nunneſius.*

Ibid. 11. τοῖς γοεροῖς.] Luctus enim non patitur κατασκευὴν illam accuratam Iſocratis, nec granditatem illam Pindari. *Nunneſius.*

Ibid. τοῖς γοεροῖς.] Non video hoc qui verum ſit, niſi fortaſſe quia luctus curam minuit. Sed γοεραὶ multæ elegiæ, et tamen graves, ut et τὰ παραμυθητικά. Equidem epiſtolas M. Tullii conſolatorias et γοερὰς eſſe agnoſco, nec tamen ἰσχνῷ genere, ſed grandi pleraſque ſcriptas. Cenſeo itaque hoc in loco legendum potius inverſis literis γεωργικοῖς, aut certe γεωργοῖς, quibus, ut paſtoriciis et piſcatorum poematis, nihil aptius tenui genere. Quapropter Virgilius, cum aſſurgendum illi contra conſuetudinem ejus carminis eſſet, præfatus eſt, *Sicelides Muſæ, paullo majora canamus.* *Schottus.*

Ibid. ult. ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι.] Hoc in Plutarchum appoſite dicetur, qui in Homeri vita hoc genus ἀνθηρὸν a ceteris ſeparavit. In eadem hæreſi ſunt Macrobius et Diomedes. Quin et Demetrius ille auctor περὶ ἑρμηνείας hoc, et τὸ δεινὸν a duobus contrariis ſejunxit; affirmat tamen, cum utroque τὸ γλαφυρὸν et χαρίεν, quod idem eſt atque ἀνθηρὸν, poſſe copulari. M. certe Tullius libro *De optimo genere dicendi*, videtur medium illud, quod ipſe *modicum* nominat, ἀνθηρὸν intellexiſſe; nam illi tribuit multa ornamenta et lumina orationis; in quo Demetrium Phalereum floruiſſe ſcribit, atque illud expers utriuſque contrarii facit. *Nunneſius.*

P. 376, 2. τοπογραφίαις καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν.] Floridum etiam inter Poematis characteres (ſic enim vocat Plutarchus in vita Homeri) numerat Diomedes lib. iii. Inſtit. Gramm. p. 481. *Poematis*, inquit, *characteres*, βραχὺς, μέσος, καὶ ἀνθηρός. Sed hic auctor magno alioqui ſubſidio futurus, monſtroſe nimis, in Græcis præſertim, depravatus eſt. Ceterum et hæc Poetarum fuiſſe argumenta, his auctoribus diſcere licet: Virgil. Eclog. IV. 3. Horat. A. P. 14. ſqq. Perſius Sat. I. 68. ſeqq. Juvenal. Sat. I. 7. ſq. *Schottus.*

Ibid. 3. ἀποσφαλέντες.] Auctor ad Herennium lib. iv. Rhetoricorum: *Erit et attenuata verborum conſtructio quædam, et item alia in gravitate, alia poſita in mediocritate. Eſt autem cavendum ne, dum hæc genera conſectamur, in finitima et propinqua vitia veniamus &c. Schottus.*

Ibid. 4. εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον.] Demetrius hoc vitium ψυχρὸν nominat. Auctor ad Herenn. *turgentem et inflatam orationem* hanc dicit, et verbis duriter aliunde tranſlatis eam fieri voluit. Dionyſius Longinus et alii his finitima afferunt. *Nunneſius.*

Ibid. 5. εἰς τὸ ταπεινόν.] Demetrius ξηρὸν vocat. Auctor ad Herennium, *Aridum* et *exangue*, quod et *exile* nominari non eſſe alienum ait. *Nunneſius.*

Ibid. 6. ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον.] Sic auctor ad Herennium, *Fluctuans et diſſolutum. Nunneſius.*

Ibid. 7. διαλαμβάνειν δ' ἐν ᾱ.] Corruptus locus. Quid ſi διαλαμβάνει δ' ἐν τῷ β. quaſi ſuperiora ſint ex lib. i. Procli: quæ ſequuntur ex ſecundo excerpta; nam ex tertio et quarto nihil repetitum. *Nunneſius.*

Ibid. 9. καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς τὸ μέν ἐστι διηγηματικὸν, τὸ δὲ μιμητικόν.] At Plato de Repub. III. p. 394. B. ed. H. St. cujus tu, Procle, ſectam ſequeris, tria facit genera Poeſeos. Unum, διὰ μιμήσεως, qualis Comœdia et Tragœdia: alterum, δι' ἐπαγγελίας μόνης τοῦ ποιητοῦ, tale Dithyrambicum: tertium, ex utroque genere conflatum, cujuſmodi Epicum. Ariſtoteles etiam in Poeticis tres differentias facit Poeſeos, ex modo vario quo fit imitatio; unam, ἀπαγγελτικήν: alteram, in qua omnes qui imitantur πράττοντες καὶ ἐνεργοῦντες inducuntur, quæ recte a Grammaticis Græcis et Latinis δραματικὴ nominatur; tertiam, ex utraque concretam. Mitto gregem Grammaticorum, qui eandem ſententiam ſequuntur; quamquam in eo videntur ab Ariſtotele multum diſſentire, quod ſuo Dramatico, aut Exegetico ſubjiciunt παραγγελτικὴν ποίησιν (ſic enim apud Diomedem reponendum puto) Hiſtoricam, et Didaſcalicam, quas diſerte negat Ariſtoteles Poemata eſſe, quia non imitantur, quod proprium eſt Poetæ, ſed monent tantum, aut narrant, aut docent. Ex his perſpicuum fit, fruſtra torqueri explanatores Poeticorum Ariſtotelis, quaſi a magiſtro Platone in his diſceſſerit; cum Plato genus ἀπαγγελτικὸν, ut Dithyrambum, videatur imitatione privaſſe, Ariſtoteli autem non ſit Poeta, niſi is qui imitatur. Non

enim vident μίμησιν a Platone vocari κατ' ἐξοχὴν eam tantum quæ fit παρὰ τῶν δρώντων: apud Ariſtotelem vero latius patere: cui imitatio etiam eſt ea quæ fit rhythmo tantum, ut ψιλὴ ὄρχησις, et quæ fit Rhythmo et Harmonia: cujuſmodi erant chori Dithyrambici, quamquam non inducerentur πράττοντες. Hæc genera Characteres vocantur in prolegomenis Theocriti. Quanto prudentius Ariſtoteles, qui nec genera quidem illa nominavit, ſed differentias. Sed o miſeros ἀμιθόδους, quam multis laqueis irretiti tenentur, quibus nullo ſe conſilio explicare poſſunt! quam vere dignum immortalitate ingenium Ariſtotelis! qui vidit, τὰ γένη καὶ εἴδη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πολλῶν ſumi oportere, tum differentiis diſtinguenda eſſe. Sic ille in Animalium diſputatione Piſcem, Avem, Hominem, et cetera propoſuit; quorum differentias poſt perſequitur. Sic et Theophraſtus in ſtirpibus quatuor illa ſumit, δένδρα, θάμνους, φρύγανα, πόας. Ita Ariſtoteles in Poeticis πρῶτα καὶ μέγιστα tantum illa tria adfert vulgo nota, Epopœiam, Tragœdiam, et Comœdiam. Reliqua namque verius horum μέρη, ἢ ἀποσπασμάτια, aut certe ex his concreta: ſed de his alibi. Dixerit aliquis, quorſum hæc diſputatio? Quorſum? Primo, ne quis ſibi falſo perſuadeat hæc genera eſſe Poeticæ, ut videtur Proclus ſignificare, qui in multos errores eum induceret: deinde, quod permagni hoc loco interſit, aliter τὸ διηγηματικὸν a Proclo atque a reliquis accipi. Proclo etenim Diegematicum eſt κατ' ἀπόφασιν, quod non eſt Mimeticum, ſive Dramaticum: ceteris quod nec Dramaticum eſt, neque miſtum aut commune. Quam recte Ariſtoteles irridet in Platonicis ſtudium illud τῆς διχοτομίας lib. 1. de partibus Animalium. Ut illuderet, ſi reviviſceret, idem τοῖς πανσόφοις hujus ſeculi, qui omnium artium explicationem ταῖς ἀλληλουχίαις τῶν διαιρέσεών τε καὶ ὑποδιαιρέσεων, tamquam σκελετὸν quoddam a Medicis conglutinatum oculis ſubjiciunt. Sed quid σκελετὸν dico? immo ut monſtrum illud Horatianum, aut ſi quid deformius poteſt excogitari. Sed ne longius a Proclo abeamus. *Nunneſius*.

P. 376, 9. τὸ μέν ἐστι διηγηματικόν.] Eadem fere apud Diomedem lib. iii. Gramm. diviſio poeticæ. Ariſtoteles vero diſerte, ex differentiis modorum, quibus imitantur Poetæ, elicit hæc tria genera: ἀπαγγελματικὸν, μιμητικὸν, atque tertium illud ex utroque concretum. *Schottus*.

Ibid. 10. τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται.] Species diegematicæ quatuor facit, Epicam, Iambicam, Elegiacam, et Melicam; quam recte aliorum eſto judicium. Diomedes has ſubjicit generi communi, ſeu miſto, et præterea Satyram Latinorum, et Bucolica. In ſcholiis Theocriti Bucolica ad tria genera referuntur, quod etiam Servius ſequi videtur. Quam diſcrepantes hominum ſententiæ! Tzetzes uterque cautius, qui innumerabilia genera Poematum fecerunt. *Nunneſius*.

Ibid. 12. διὰ τραγῳδίας σατύρων τε καὶ κωμῳδίας,] De Tragœdia

atque Comœdia, qua conveniunt, qua difcrepant inter fe, et a Satyris, multa apud Ariftotelem, (quamquam magna ejus pars intercidit) in Poeticis legas, et nonnulla in prolegom. If. Tzetzæ in Lycophronis Alexandram, et interprete Terentii. Ceterum de Satyra, nemo, quem viderim, legerim, audierim, fatis accurate. Errant enim, et vehementer errant, qui nuperam illam Latinorum Satyram, quæ in manibus eft puerorum, ex prifca Comœdia natam, cum veteri Satyra, de qua hic fermo, et Sicinnis olim etiam vocabatur, temere confundunt. Difces de veteri Satyra ex Julio Polluce Onomaft. IV. 14. 18. 19. ex Athenæo I. c. 16. XIV. c. 12. Dionyf. Halicarn. Antiq. Rom. III. extr. Plutarch. v. Caton. Arrian. de rebus Indicis p. 523. ed. Blanc. Laertio in Platon. III. 56. Menedem. II. 133. de Achæo. Euftath. Od. Σ. p. 1850, 35=673, 17. Inter Latinos vero, ut et hi fymbolam conferant, ex Livio VII. init. Valerio Max. II. 4. Vitruvio V. 8. Diomede lib. III. Gramm. p. 482. et prifcis Horatii interpretibus in Artem Poeticam.

Qui vero Satyram fabulam docuerint, hos fere Athenæus fuggeffit: Achæus Eretrienfis, Anaxandrides, Aftydamas, Chamæleon Heracleotes Ponticus, Ecphantides, Lycophron Chalcidicus, (de quo Gul. Canterus Nov. Lect. VI. 17.) Phrynichus, Sophocles, Sophron, Sulla Rom. Imperator, Timocles, et Alexander Rex (XIII. p. 586. D.) Unum Pratinam nominat Satyricum Ifacius Tzetza in Prolegom. ad Caffandram Lycophronis. Ælianus V. H. II. 8. de Euripidis fatyris (cujus et Cyclops extare in hoc genere creditur) et Xenoclis: idem et de Satyris, Tityris, et Silenis V. H. III. 40. Cum hoc pridem adnotaffem, comperi poft If. Cafaubonum præclare multa de Satyra Græca et Latina obfervaffe. *Schottus.*

| Ibid. De Tragœdia quædam protulit Villoifonus Anecd. Gr. p. 178. ex Diomedis MS. Commentario in Dionyfium Thracem. Ipfi nonnulla dabimus de Comœdia ad fidem MS. Barocciani 116. fol. 29. b. Κωμῳδία λέγεται τὰ τῶν Κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου, καὶ τῶν ὁμοίων· εὑρέθη δὲ ἡ Κωμῳδία ὥς φασιν ἐκ τινὸς τοιαύτης αἰτίας. βλαπτόμενοι τινὲς γεωργοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἐν Ἀθήνησι, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κατήεσαν ἐν τῇ πόλει, καὶ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ καθεύδειν περιϊόντες περὶ τὰς ἀγυιὰς, ἔλεγον ἀνωνύμως τὰς βλάβας αὐτῶν. ἵνα δὲ σαφέστερον εἴπωμεν, τοιαῦτα τινὰ ἐβόων· ἐνταῦθα μένει τις, τάδε καὶ τάδε καὶ τάδε ποιῶν τισὶ τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ μικρὰς τινὰς βλάβας ἐπιφέρων αὐτοῖς, ὥστε τοὺς γειτνιῶντας ἀκούοντας, ἡμέρας γενομένης, πρὸς ἀλλήλους λέγειν, ἃ νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. ἐπονείδιστον δὲ ἦν τῷ ἀδικοῦντι. τὸν δὲ ἐμφανιζόμενον τοῖς ἐπὶ τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι, καὶ παύεσθαι τῆς τοιαύτης ἀδικίας. τούτοις πολλάκις παρακολουθήσαντες πολλοὶ τῶν ἀδικούντων ἀνέστειλαν. Ὅθεν τοῖς τῆς πόλεως ἔδοξεν ἐπ' ἀγαθῷ γεγονέναι τὸ ἐγχείρημα τῶν Κωμικῶν. καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς, ἠνάγκασαν καὶ ἐπὶ θεάτρου τοῦτο ποιεῖν. οἱ δὲ αἰδούμενοι, μᾶλλον δὲ φοβούμενοι, τρυγὶ

περιχρίοντες αὐτῶν τὰς ὄψεις, οὕτως εἰσίεσαν. καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλεγχομένων τῶν ἀδικούντων ἐπὶ θεάτρῳ, ἀνοχὴ τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο, τῆς αἰδοῦς ἔτι συνοικούσης τοῖς ἀνδράσιν· ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, τῆς πόλεως τὸ ἐγχείρημα καλῶς ὑπάρχειν, καὶ λογίους ἄνδρας αὐτὸ μετιέναι. πρῶτον οὖν [1] Σουσαρίων τὶς τῆς ἐμμέτρου Κωμῳδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο. οὗ τὰ μὲν δράματα λήθῃ κατανεμήθησαν· δύο δὲ ἢ τρεῖς ἴαμβοι τοῦ δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι·

ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει
υἱὸς Φιλίνου Γεγαρόθου τριποδίσκος.
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ᾽ ὅμως ὦ δημόται
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

ἀρχὴν οὖν δεξαμένου τοῦ πράγματος πολλοὶ γεγόνασι κωμῳδοὶ, ἐλέγχοντες τοὺς κακῶς βιοῦντας, καὶ τοὺς ταῖς ἀδικίαις χαίροντας, ἀναστέλλοντες τὰς ἀκαίρους καὶ ἀδίκους αὐτῶν πράξεις, καὶ ὠφέλουν κοινῇ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν παράνομον ἐπὶ τὰ χείριονα νικᾷ, τὸ δὲ καλὸν τάχεως ἀφίπταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας, οὐ μετὰ πόλυν χρόνον, οἱ ἄρχοντες Ἀθήνησιν ἤρξαντο κωλύειν τοὺς Κωμικοὺς τοὺς φανερῶς οὕτως καὶ ὀνομαστὶ ἐλέγχειν τοὺς ἀδικοῦντας. αὐτοὶ γὰρ θέλοντες ἀδικεῖν καὶ μὴ ἐλέγχεσθαι τούτου χάριν ἐπετίμων αὐτοῖς. ὅθεν ὥσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ φανερῶς ἠλέγχοντο ὑπὸ τῶν κωμικῶν· ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον προϊούσης καὶ κρατούσης τῆς κακίας, ἐκωλύθησαν τοῦ καὶ αἰνιγματωδῶς ἐλέγχειν, καὶ ὑβρίζειν τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως. Διὸ καὶ τρεῖς διαφορὰς ἔχειν ἔδοξεν ἡ κωμῳδία. καὶ ἡ μὲν καλεῖται παλαιὰ, ἡ ἐξ ἀρχῆς φανερῶς ἐλέγχουσα. ἡ δὲ μέση τὶς καὶ αἰνιγματώδης. ἡ δὲ νέα μηδόλως τοῦτο ποιοῦσα πλὴν ἐπὶ δούλων ἢ ξένων. Καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γεγόνασι. Ἐπίσημος δὲ Κρατῖνος, ὃ καὶ πραττόμενος· μετίσχον δέ τινος χρόνου· τῆς δὲ παλαιᾶς κωμῳδίας Εὔπολις τε καὶ Ἀριστόφανης. τῆς δὲ μέσης καὶ αὐτοὶ μὲν πολλοὶ γεγόνασιν. ἐπίσημος δέ τις Πλάτων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ᾽ ἕτερός τις. ὁμοίως κἀκείνου τὰ δράματα οὐ φαίνεται. τῆς δὲ νέας ὁμοίως πολλοὶ γεγόνασιν· ἐπίσημος δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμῳδίας, ὡς μεμαθήκαμεν. Εἴρηται δὲ κωμῳδία οἱονεὶ ἐπὶ τῷ κώματι ᾠδὴ, καὶ γὰρ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ ὕπνου

---

[1] Bentleius Differt. Phalarid. p. 202. five p. 109. verfionis Lennepianæ: "Sunt, fateor, quinque verfus "iambici, qui Sufarioni adfcribantur, et forte revera funt ejus:

ἀκούετε λεώς· Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλ.·ου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
κακὸν γυναῖκες, ἀλλ᾽ ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

"Exftant quatuor verfus antecedentes in commentario Diomedis Scholaftici in Dionyfium Thracem MS. qui nunc eft in bibl. Regia; ultimus, cum tribus aliis apud Stobæum tit. LXVII. primus, tertius, et quartus, apud Diomedem, III. p. 486. ac tertius et quartus apud Suidam v. οὔτε σύν. Secundum v. emendavit Pearfonus, Vind. Ignat. ii. 11. nam valde corruptus eft in MS. Sed in primo verfu, ut edidit ille,

Ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει,

"duo vitia funt, contra numerum verfus iambici. Quod mendum ut elueretur, pro λέξεως in Diomede repofitum eft λέξιν. Sed verum eft, Ἀκούετε λεὼς, ut eft apud Stobæum, i. e. *Audite, populus, &c. &c.*"

ἐφευρέθη· ἢ ἡ τῶν κωμητῶν ᾠδή· κῶμαι γὰρ λέγονται οἱ μείζονες ἀγροί· ταύτην οὖν τὴν κωμῳδίαν δεῖ βιωτικῶς ἀναγινώσκειν. τουτέστιν ὡς ἐν τῷ βίῳ μιμουμένους τὸ παρεισαγόν πρόσωπον, καὶ τὴν ἐκείνου σχέσιν ἀναματτομένους. Δεῖ δὴ οὖν τῷ τὴν κωμῳδίαν ὑποκρινομένῳ μετὰ γέλως καὶ πολλῆς ἀστειότητος, καὶ πολλοῦ τοῦ προσώπου φέρεσθαι· ἢ βιωτικῶς, κατὰ μίμησιν τοῦ βίου, ἵνα, ἐὰν μὲν ὑπόκειται γέρων, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ἡ (l. εἰ) δὲ γυνὴ, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τῆς γυναικος. Διαφέρει δὲ κωμῳδία τραγῳδίας ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία ἱστορίαν καὶ ἐπαγγελίαν ἔχει πράξεων γινομένων· ἡ δὲ κωμῳδία πλάσματα περιέχει βιωτικῶν πραγμάτων.]

P. 376, 12. Recté Proclus, ſed Ariſtot. rectius, qui Κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ὡς μέγιστα μέρη καὶ πρῶτα ſepoſuit. De Satyro vero, qui Tragœdia παίζουσα eſt, ut de concreto ex utraque in extremo fortaſſe libro ſecundo diſputavit: ſed, quod dolendum vehementer eſt, et illa Ariſtotelica de Comœdia et Satyro, atque hæc Procli de eodem argumento perierunt; quæ ſi extarent, minuti iſti Philologi Satyram Romanam non confunderent turpiter cum Satyro Græcorum. Nam primo Satyra apud Romanos fuit carmen ex variis poematibus, ut ait Diomedes: quale ſcripſerunt Pacuvius, Ennius; ſimile fortaſſe Chæremonis Hippocentauro. Deinde carmen illud maledicum, imago parva antiquæ Comœdiæ, ſed quæ pulpita non conſcendit, et ornatu incedit graviori, Heroico ſcil. Satyrus autem Græcorum plane eſt Cyclops Euripidis: licet multæ ejuſmodi fabulæ a Græcis Tragicis editæ legantur, quorum tantum nomina apud Grammaticos legimus. De hoc Satyri genere Græco Horatius, et ex Horatio Diomedes. *Nunneſius.*

Ibid. ult. καὶ ὅτι τὸ μέλος πρῶτον μὲν] Hic diſputat de quatuor generibus diegematici, eo ordine quem propoſuerat. Ordo quidem legitimus, ſi originem metricam ſpectemus. Nam cum duo capita ſint et quaſi fontes omnium Metrorum, Heroïcum, et Iambicum, ut Metrici diſputant, ex heroica penthemimeri iterata, nata eſt Elegia: ex Epodis autem Iambicis Lyricorum carminum varietas profecta videtur. Eundem ordinem, et cauſam illius præfert auctor illius fragmenti, quod Cenſorini de die Natali libello adhæret, tibi, mi Schotte, a Lud. Carrione I. C. inſcriptum, et a nobis etiam illuſtratum. Sed quid de Diomede? qui primam item facit Epicam, ſecundam tamen Lyricam: (etſi totus ille locus depravatus et mutilus pleriſque locis videtur) tertiam Elegiacam; quartam Iambicam. Metrici alii alium ordinem ſecuti. Sed quid metris cum Poemate? Poematis enim vis et natura non in metro, ſed in imitatione conſiſtit, ut docet Ariſtot. qui propterea prudentius de Tragœdia prius diſſeruit: e qua detractis duabus partibus, intelligitur, ut fiat Epopœia: tum de Comœdia, quæ numero partium ſimillima Tragœdiæ. Ad extremum de ceteris, ut ſuſpicor: quia ex illis tribus, qualia ſint facillime percipitur, cum aut illorum ἀποσπασμάτια ſint, aut certe ex illis fiant, et proficiſcantur. Ac de ordine ſatis. *Nunneſius.*

P. 376. ult. τὸ μέλος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φημονόη] Libenter reponerem Ἔπος: nisi quis dicat, τὸ μέλος ἀντὶ τοῦ Ἔπους γενικῶς positum: quod vix mihi umquam probabitur, quia prisci τοὺς ἐποποιοὺς maxime opponebant Lyricis, ut refert Eustathius. Phemonoes nescio quod κυνοσόφιον olim legi circumferri: numquam in illud incidi, nec in aliquem qui illud carmen laudaret. Cetera nota ex Philologis, et aliis scriptoribus. *Nunnesius.*

Ibid. Φιμονόη ἡ Ἀπόλλωνος] Sic erat in veteri cod. Plurima enim, licet exiguum sit ἀποσπασμάτιον, κακ' ἀράχνια ἔχειν deprehendi. Restituo tamen Φημονόη per η in prima, etymon et Pausaniæ fidem secutus, qui de hac in Phocicis: X. 5. p. 809. μεγίστη καὶ παρὰ πλείστων ἐς Φημονόην δόξα ἐστὶν, ὡς πρόμαντις γένοιτο ἡ Φημονόη τοῦ θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὰ ἐξάμετρα ᾖσε. Mox ejusdem oraculum hoc consulentibus datum senariis longioribus apponit, ἀγχοῦ δὴ βαρὺν ἰὸν ἐπ' ἀνέρι Φοῖβος ἐφήσει Σίντη Παρνησσοῖο· φόνου δὲ Κρήσιοι ἄνδρες Χεῖρας ἀγιστεύουσι, τὸ δὲ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται. Donatianus vero sic in re Metrica: *Hexametrum carmen, quod Ennius longum vocat, Græci Deliacon; quia hoc genere Phemonoe, Apollinis vates, vaticinata est.* De Ennio vero idem refert M. Tullius Legg. II. 27. Heroicos versus *longos* appellasse, et Ovid. Eleg. III. *et longis versibus adde breves.* Servius in Virgil. Æn. III. 46. et ex eo Isidorus Etymol. VIII. 8. inter Sibyllas hanc numerat, et Horatii interpres vetus in illud Artis Poeticæ, *Dictæ per carmina sortes.* Quo refero et illud Tibulli II. 5. *Te duce, Romanos numquam frustrata Sibylla est, Addita quæ senis fata canit pedibus.* Plinius vero Apollinis non fatidicam tantum vatem, sed et filiam facit, X. 3. et 8. quæ primum hexametrum carmen commenta sit: idemque Pythio oraculo Heroicum carmen acceptum referri debere, VII. 56. auctor est: in cujus codd. male quoque *Phœmonoe* cum *æ* dipthongo in prima legitur. Eusebius in Chronicis, annis xxv ante Linum, et Orpheum, Acrisio oracula cecinisse refert. Huic certe Pythii illud quidam attribuunt, γνῶθι σεαυτόν: quod e cœlo descendisse Satyricus (Juvenal. XI. 27.) ait, laudatque M. Tullius Legg. I. 22. Tuscul. I. 22. Meminit et Phemonoes Strabo IX. p. 642=608. in Pythii oraculo his verbis: πρώτην Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν, κεκλῆσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι. Synesius item, et Tatianus adversus gentes. Latinorum quoque Poetæ, Lucanus V. 126. et Statius Papinius Silv. II. ii. 39. sed non pigebit Hieron. Vidæ elegantes versus huc transferre, Poet. I. *Sed nullum e numero carmen præstantius omni Quam quo post divos Heroum facta recensent: Versibus unde etiam nomen fecere minores, Munere concessum Phœbi venerabile donum, Phemonoes, quæ prima dedit, si vera vetustas Ex adyto haud aliis numeris, responsa per orbem. Schottus.*

P. 377, 1. ἐξαμέτροις χρήσμοις] *Hexametris* reddidi, retenta voce Græca, potius quam *Senariis*, quibus fere Iambica designantur: et Cicero ab illa voce non abhorret. Sic enim De Oratore III. 50.

Antipater ille Sidonius solitus est versus hexametros, aliosque variis modis numerisque fundere ex tempore. Schottus.

P. 377, 3. ἔπος κληθῆναι] Ab εἰπεῖν, ἔπος, ut et Latini a *dicere*, *dictionem* derivant. Propria quidem Oratorum *dictio*, est enim bene dicendi facultas; sed et Jurisconsultorum est, *jus dicere:* Geographorum pro *describere*. Pomponius Mela sic orditur: *Orbis situm dicere aggredior, impeditum opus, et facundiæ minime capax.* Tum et Poetarum est: Horat. Carm. I. *Diceris Vario fortis &c.* Idem alibi, *Prima dicte mihi, summa dicende Camœna.* Homerus Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, et Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, *Dic mihi Musa virum.* Et apud Agellium XVIII. 9. Ennius: *Inseque Musa manu Romanorum induperator*, ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Maro: *cui non dictus Hylas. Diductum dicere carmen.* Dictio ergo quod τὸ ῥητὸν, aut ῥῆσις Græce: cui accidit, aut, quod Græce melius dicitur, κατὰ συμβεβηκὸς ὑπάρχει, esse oraculum, ut, species generi συμβαίνει, ut animali hominem esse. Horat. *Dictæ per carmina sortes.* Et Poeta vetus in Armorum judicio, apud auctorem ad Herennium II. 26. *Aperte fatur dictio, si intelligas: Tali dari arma, qualis, qui gessit, fuit, Jubet, potiri si studeamus Pergamo.* Lege, si vacat, J. C. Scaliger. Poet. I. 41. Turnebi Adversar. XXX. 1. *Schottus.*

Ibid. 7. ὁ Ὅμηρος ποιητὴν] Nimirum κατ' ἐξοχήν. Seneca Ep. 58. Theophilus antecessor lib. I. Institut. tit. de Jure nat. Gentium, et Civili: ἡνίκα ποιητὴν εἰπόντες, καὶ μὴ προσθέντες τὸ κύριον ὄνομα, παρ' Ἕλλησι μὲν δηλοῦμεν τὸν Ὅμηρον, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸν Βιργίλλιον. Eadem fere de Epicis Poetis Isacius in Alexandram Lycophronis. *Schottus.*

Ibid. 8. Ἐπεὶ καὶ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον] Quin et omne genus carminis hoc nomine olim appellatum observat interpres Aristophanis ἐν Ἱππεῦσι, 39. et Eustathius quosvis poetas vulgo ἐποποιοὺς nominatos: ab elegantioribus autem solos Heroicos eo nomine comprehendi. Idem tamen Scholiastes Aristophanis ἐν βατράχοις observat, cum de Euripide loquitur, ἐπῶν nomen positum ἀντὶ τῶν Ἰαμβείων, quod hoc nomine Iambi etiam appellarentur. Ex his illustrari posse videtur locus ille Aristotelis in Poeticis, cum disputat de nominibus Poetarum, quæ vulgus Græcum ἐκ τοῦ ποιεῖν καὶ τοῦ μέτρου componens, quosdam Ἐλεγειοποιοὺς, alios Ἐποποιοὺς vocabat, cum proxime τῶν τριμέτρων etiam meminisset, qui κατ' ἐξοχὴν Iambici sunt. *Nunnesius.*

Ibid. ult. Πίσανδρος] Sic amplius est in schedis F. Sylburgii. Quinque autem, non quatuor, Heroici carminis principes numerat uterque Tzetzes, Scholiastæ diligentissimi. Joannes quidem proleg. Hesiodi, Isacius vero in Cassandram Lycophronis; Homerum, puta, Hesiodum, Antimachum Colophonium, Panysim (lego Panyasim) et Πείσανδρον Καμιρέα, cujus etiam meminit Stephanus in Κάμιρος. De Antimacho et M. Tullius in Bruto, ubi *Clarium* emendavit Lambinus pro *Clarum*, nam Claros in insula Colophone

urbs eſt. Ovid. Triſt. I. vi. 1. *Nec tantum Clario Lyde eſt dilecta poetæ: Nec tantum Coo Battis amata viro.* *Schottus.*

P. 378, 2. τινὰς ἐπιμέτρους πράξεις] Quale illud certamen vulgo notum Homeri et Heſiodi. *Nunneſius.*

Ibid. 3. ἐπικοῦ κύκλου] Τὸ κύκλου nomen ambigue dici ἐπὶ τῶν ἐπῶν Ariſtoteles teſtis Anal. Poſter. I. 9. [p. 215. ed. Sylb.] et alibi. Philoponus lib. I. Poſter. [p. 34. b.] multa colligit de ſignificatione hujus nominis in carminibus, ſed quod ad hunc locum pertinet illud eſt: ἔστι δὲ καὶ ἄλλοτι κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον ὁ ποίημα τινὶς μὲν εἰς ἑτέρους, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσι. Κυκλία apud Ariſtophanem plerumque pro Dithyrambicis tantum, propter genus chori quo utebantur; unde et κυκλιοδιδάσκαλοι Cineſias, Philoxenus, et alii Dithyrambici ab illo appellati. Sed hæc ſignificatio nil ad hunc locum: licet illam ad omnia Lyrica producat Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων ſignificationem eſſe voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quæ idem docet ex Porphyrio de Vitis Philoſophorum, nomine iſto contineri ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc eſt, quas vulgus *Liberales* appellat ſeptem artes, et præterea philoſophiam. De hac ἐγκυκλοπαιδείᾳ edidit libellum elegantiſſimum flos patriæ et ornamentum Octavianus Ferrarius, de quo quid ſentiam, alibi exponam. Ita interpres Ariſtoph. Nub. 638. κύκλια μαθήματα vocat Metricam, et Rhythmicam, et alias. Sed videndum, an apud eundem ἐν ταῖς ὄρνισι 919. intelligi poſſit hoc genus poematis, de quo nunc loquitur Proclus, cum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἐστὶ δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poematis, ut hic ait Proclus, a Chao ad reditum uſque Ulyſſis perpetua ferie hiſtoriarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellet, ſed potuit γενικώτερον τὸ μέλη uſurpari. Alia item erant ἐγκύκλια φιλοσοφήματα, de quibus Ariſtoteles de Cœlo. I. [9. p. 25.] et Simplicius. Domum redeamus. Utinam extaret hoc genus poematis Epici. Videtur Ovidius illud adumbraſſe ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι: progreditur tamen ultra reditum Ulyſſis, et multa intermittit. Poſſent hæc expleri a viris doctis ex Apollodori et Diodori Bibliothecis, et aliis. Hoc optare eſt, non notas adſcribere. *Nunneſius.*

Ibid. 6. ἑκατοντάχειρας] Æolicῶs, ut annotat incertus Homeri Scholiaſtes. Familiare namque Æolibus ἐπένθεσιν adhibere, ut docent qui de Dialectis ſcripſerunt. Ἑκατόγχειρον vocat Briareum Homerus, unum ex tribus Gigantibus, Cœli, Terræque filiis, de quo Virgil. Æn. VI. *Et centumgeminus Briareus.* Heſiodus Theog. 149. Apollodorus init. Horatius Od. II. 17. Ovid. Triſt. IV. vii. 18. *Centimanumque Gyen, ſemibovemque virum.* De quo Naſonis carmine, ſimilibuſque, nuper diſſerui notis uberioribus in Suaſorias Senecæ Patris. Illud ἐν παρόδῳ admonebo, in libris, qui in vulgus editi circumferuntur, depravate fere legi in his locis *Gyges* pro *Gyes*, ut Lambinus et Muretus admonent. Κοῖος item pro

Κόττος, et Γύης leg. ex Apollodori Bibliothecæ principio apparet. Torrentius vero noster *Gigas* etiam suo in Horatium commentario tuetur. *Schottus*.

P. 378, 6. καὶ τρεῖς ἑτέρους Κύκλωπας] Quorum nomina ibidem recenset Hesiodus. Virgil. Æn. VIII. 425. *Schottus*.

Ibid. 8. τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα] Græcia enim fabulosos deos primum superstitiose coluit: et quidem quos ex hominibus natos, vitiisque diffluere non ignoraret. Hinc Juvenal. Sat. 10. *Et quicquid Græcia mendax Audet in historia.* Hinc et Cretenses mendaces habiti, vel Epimenide Cretensi teste, quod Jovem apud se natum jactarent, sepulchrumque ostenderent. De horum fide, vanitate, Cicero ad Q. Fratrem: *Totque proverbia in mundo sunt. Sed in Diis fingendis poetis usa est, tamquam figulis peritissimis:* qua de re qui adversus Gentes, pro Christianorum fide decertarunt, multi multa: Tertullian. Apologet. c. 14. B. Cyprianus, Arnobius libris septem, totidemque Lactantius, ejus discipulus, stylo tamen præstantior, Minutius Felix in Octavio, octavus Arnobii liber falso olim habitus, et alii. De Græcis vero, Clemens Alexandrinus, quem studiose imitatur Arnobius: Justinus, Philosophus et Martyr, Gregor. Naz. in στηλιτευτικοῖς contra Julianum Imperatorem παραβάτην: Tatianus, Eusebius Pamphili, Theodoretus, Theophilus, ceterique. Plutarchus item in Erotico, deorum architectos fuisse Poetas, Philosophos, et Legislatores diserte docet. Apud illos vero Scriptores Græcos hodie passim peccatur, dum τοὺς Ἕλληνας *Græcos* potius vertunt, quam *Gentes*, vel *Gentiles*, quibuscum digladiantur ipsi Græci; quod propter imperitiores moneo. In hoc genere fictorum Deorum opus conscripsit, ut suo ipsi gladio confodiantur, (Lucianum enim, ut impium, prudens prætereo) [k] Palæphatus Parius, vel ut quidam malunt, Prieneus, περὶ ἀπίστων, hoc est, incredibilium historiarum: de quo Virgil. in Ciri, 87. *Infamem tali meritorum more fuisse Docta Palæphatia testatur voce papyrus.* Priorem versum emendat Paullus Leopardus Belga X. 24. *Infamem tali merito rumore fuisse.* In altero vero Fabricius et Jos. Scaliger *Pachynus* reponunt, pro poemate aliquo Palæphati; ego vero editam lectionem retineo restituta in possessionem suam, ex edicto *unde vi*, vera et prisca scriptura, *papyrus*. Palæphatum enim poetam fuisse, superstitibus præsentibus, non facile evincent: sed Grammaticum unum, Historicum alterum, et nescio utrum χρησμολόγον, hoc est, μάντιν, vatem: tertium denique Philosophum Peripateticum, vel, si Isacio Tzetzæ in Lycophronem fidem habebimus, Stoicum: ut idem huic accidisse videatur, quod Phormioni, quem M. Tullius de Oratore II. 18. in Peripateticam familiam refert, Stobæus in Stoicam. Τὰ μυθολογικὰ sunt ἄπιστα, de quibus ille scripsit; atque in fragmento quod exstat illius,

---

[k] Vide Fabricii Bibl. Gr. I. 21.

Scyllæ fabula legitur. Citant, ut idoneum auctorem, Athenæus, Suidas, et Eustathius in Od. Τ. p. 1859=688. Theon item in Progymnasm. Παλαιφάτῳ τῷ Περιπατητικῷ ἔστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται. *Schottus.*

P. 378, 12. ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλέγονος] Male erat in veteri Τιλέγονος, qui imprudens patrem Ulyssem interemit, pastinacæ piscis telo, a Circe matre venefica accepto. Qua autem ratione, variæ sunt et repugnantes Græcorum sententiæ; quas hic colligam: Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. 16. (adv. Grammat. I. 12. p. 273. ed. Fabric.) εἰ συστατικὸν τὸ ἱστορικὸν, inquit: τινὸς μὲν λέγοντος ὅτι Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου παιδὸς κατὰ ἄγνοιαν ἀνῄρηται· τινὸς δὲ ὅτι λάρου κέντρον θαλασσίας τρυγόνος ἀφέντος αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ διεφώνησεν· ἄλλοι δὲ ὅτι εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφὴν, θέλειν ἐν οὕτως ἀπεῤῥωγόσι πράγμασιν εὑρεῖν τἀληθές. Homeri quoque Scholiastes, seu Didymus, seu quisquis est, ut Eustathium omittam, in illud Odyss. Λ. 133. θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ, hæc notat: Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονον ἀνέπλασαν τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἐλθὼν, ὑπ᾽ ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχρήσασθαι τρυγόνος κέντρῳ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ψυχαγώγοις ἰδίως λέγει· Ἐρῳδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτωμένος[1] Ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν· Ἐκ τοῦδ᾽ ἄκανθα ποντίου βοσκήματος Σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχοῤῥυές. Aristoteles quoque in Poetica, Tragœdiam citat Ulyssis vulnerati, in qua Telegonus inducitur, ubi doctissimus P. Victorius notat, citari ab antiquis Grammaticis Sophoclis Tragœdiam, quæ inscribitur Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ, quod spina ictus materiem dederit Poetis scribendæ Tragœdiæ. Habes et in Euripidis Rheso, meminitque Parthenius Erot. III. p. 349. Schol. Aristoph. Plut. 303. Denique Oppianus Halieut. II. 497. sic canit de Trygonis piscis venenoso osse, quo cæsus sit Ulysses: Κεῖνό ποτ᾽ αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπηέσσῃ Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ, Αἰχμάζειν δήοις ἅλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ Αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων Πατρὸς ἑοῦ, γεραρῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα. Ἔνθα τὸν αἰολομῆτιν Ὀδυσσέα μυρία πόντου Ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις, Τρυγὼν ἀλγινόεσσα θοῇ κατενήρατο ῥιπῇ. Hunc et Tusculum, oppidum in Latio, condidisse ferunt Propertius II. 32. 4. Ovid. Fast. [III. 92.] IV. 71. Pont. III. i. 123. Hor. Carm. III. 29. *Et Telegoni juga parricidæ.* ubi vetus interpres, quisquis is est, *Tusculum* interpretatur. Plutarchus vero Præneste ab illo conditum ait in Parallelis, (T. II. p. 316. A.) cujus tamen originem Maro ad *Cæculum* refert Æn. VII. 681. unde Cæciliorum gentile nomen manavit. Sic *Formiæ* a *Lamo* quodam conditæ, ut Hom. Od. Κ. 81. idemque Horat. Carm. III. xvii. ad Ælium Lamiam. Tusculanus autem Octavus Mamilius fuit, qui Tarquinium Superbum socerum urbe

[1] Sic edidi ad Valckenærii mentem in Diatrib. Euripid. p. 286.

exactum restituere tentavit, de quo T. Livius I. 49. *Qui, si famæ credimus, ab Ulysse, deaque Circe oriundus.* Clarius vero Dionys. Halicarn. Antiq. IV. 45. p. 753 ed. Reiskii. Ὀκτάϊος Μαμίλιος ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον, τὸν ἐξ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, κατῴκει δὲ ἐν πόλει Τύσκλῳ. Sed in utroque *Octavus* trisyllabum prænomen, ut *Tullus, Marcus*; non *Octavius* quatuor syllabis legendum est; nam *Octavius* gentis nomen, ut *Mamilius*. Festus Pompeius: *Mamiliorum familia a Mamilia Telegoni filia, quam Tusculi procreaverat, quando id oppidum ipse condidisset.* In nummis apud Ant. Augustinum Archiep. Tarrac. omnis eruditionis promum condum, scriptum vidi C. MAMILIVS. LIMETANVS. Quo nomine quidam apud Sallustium Tr. Pleb. in Jugurthino. In aversa parte Ulysses cum scipione et pileo (de quo Plinius XXX. x.) cum cane qui eum solus agnovit, cum domum ab Ilio cessim, ut Varronianis utar, revertisset. *Schottus.*

P. 378, 13. τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα.] Quæsitum a nonnullis observavi, quænam apud Proclum nostrum ἐν χρηστομαθείᾳ, quæ in Photii C. P. legitur Bibliotheca, τὰ ἐπικοῦ κύκλου ποιήματα vocentur. Κύκλια carmina, quasi trivialia, quæ in triviis canebantur. Isidorus lib. VI. Originum c. XVII. An forte quia orbem efficiunt, et in corona hominum accinebantur? Unde et artes *Cyclicæ* dictæ, Græce, κύκλια quidem semper apud Aristophanem pro Dithyrambicis sumuntur tantum, propter genus chori, quo utebantur. Unde et κυκλιοδιδάσκαλοι Cinesias et Philoxenus et alii Dithyrambici ab eo appellati: et *pueri Cyclici* Plutarcho in Aristide fortasse pro choro, qui dithyrambos canebat; sed hæc significatio nihil ad Procli locum, licet illam ad omnia Lyrica traducat Jo. Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quibus idem docet ex Porphyrio *de vitis Philosophorum*, isto nomine contineri τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *liberales* appellat *septem artes*, et præterea Philosophiam. Ita interpres Aristophanis in Nebulis, κύκλια μαθήματα vocat metricam et rhythmicam, et alias: sed videndum an apud eundem ἐν ταῖς ὄρνισι intelligi possit hoc genus Poematis, de quo loquitur Proclus, dum ait, κύκλια δὲ καλοῦντα μέλη τὰ ἐπιτεταμένα, ἔστι δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poematis, ut ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis, perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellat; sed potuit γενικώτερον τὰ μέλη usurpari. Veriorem tamen sententiam existimo Joannis Philoponi, in lib. I. Analyt. Poster. Aristotelis, [p. 34. b.] cujus verba, non Græce, (sunt enim plurima) neque ut vulgo inepte versa circumferuntur, sed ut ipse reddenda censeo, apponam: Κύκλον *ait Aristoteles*, τὰ ἔπη, *Carmina, hoc est Epigrammata sic conscripta, non ut ultima primi versus voce incboet sequens, et tertius, sicque deinceps, sed ut liceat idem carmen, nunc initio, nunc in fine, collocare. Quale est illud:*

Χαλκῆ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
ἀγγελέω παριοῦσι Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

Vides enim tanquam in circulo, licere a quolibet verſu initium ducere, hoc modo:

αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ.

Deinde χαλκῆ παρθένος, *et deinceps. Vel ſic,* χαλκῆ παρθένος, *deinde* αὐτοῦ τῇδε μένουσα, *mox* ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, *et quod inde excurrit. Refert autem in Homeri vita Herodotus, Homeri eſſe hoc carmen in Midam Phrygiæ Regem conſcriptum. Unde nunc talia Epigrammata* κύκλον *appellant. Eſt et aliud* κύκλος, *poema proprie dictum, quod alii aliis tribuunt, nonnemo Homero &c.* Hæc Philoponus, e quorum extremis verum ſenſum Procli eruo, de quodam certo poemate et opere ſic dicto. Themiſtius item eruditus Ariſtotelis explanator, in eundem librum: εἰ δὲ λέγεται καὶ ἔπη τινα κύκλος, ἀλλ' οὐκ ἐᾷ ταῦτα κύκλον ὑπολαβεῖν τὸν γεωμέτρην ὁ τοῦ κύκλου λόγος. *In Ethicis Nicom.* idem Philoſophus *Encycliorum* a ſe ſcriptorum meminit, lib. I. 5. ibidemque, et in *Analyticis*, Homero *Cyclica* tribuit; in ποιητικοῖς vero ἀνωνύμου eſſe ait. Et in libro *de Cœlo*, ubi Simplicius, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα laudat. Hoc etiam nomine *artes liberales* comprehenduntur; ut in Oppiani vita incerti auctoris; καὶ ἐγκύκλιον ἅπασαν παίδευσιν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας. Idcirco fortaſſe, quod univerſim totum artium κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, hoc eſt, a Grammatica et Logicis, quas in ſcholis vocant, diſciplinis, et deinceps Mathematicas complecterentur. Has ſimul connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Plutarchus περὶ παιδῶν ἀγωγῆς p. 7. C. ἐγκύκλια παιδεύματα appellat. M. Fabius I. 10, 1. orbem *diſciplinarum* vertit. Seneca Epiſt. LXXXVIII. ἐλευθερίας *artes* nominat. Reponit vero ibidem M. A. Muretus, haud ſcio an de veteri libro, ἐγκυκλίους. Προβλήματα item *Encycliorum* citat Agellius Lib. XX. c. 3. quæ hodieque reperiuntur ad verbum in Ariſtotele Probl. IX. ſect. xxx. qui et Politic. c. IV. ἐγκύκλια διακονήματα et mox διακονίας ἐγκυκλίους dicit, *Encyclia miniſteria.* Item in Ethicis Nicomachiis, hærente ibi aqua Dion. Lambino, cætera accurato. Hinc etiam planius intelligi queat, quod eſt a grege interpretum Horatii diligenter quæſitum, a pauciſſimis tamen hactenus intellectum, quem in Arte Poetica *patulum orbem* nominet, cum ait,

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

Nam per *orbem patulum* poema κύκλος dictum intelligit; quod cyclicus ille ſcriptor τὰ ἰλιακὰ κύκλῳ ſcripſerit, quaſi a gemino ovo, belli Trojani reliqua καθολικῶς *univerſe* complectens. *Vilem* vocat, quia projecti eſt animi κατὰ πλάτος, καὶ παχυλῶς docere; quomodo interpretatur Auſonium Joſ. Scaliger, Epiſt. ad Cl. Puteanum, opuſculis poſthumis, et Iſ. Caſaubonus ad Athenæum, Ani-

madv. lib. VII. c. 3. Pet. Victorius in Aristotelis Politica; Fr. Patricius lib. VI. Discussionum Peripateticarum, et singulari, ut audio, libello, Octavianus Ferrarius Mediolan. *Schottus* Obs. Hum. II. 1.

P. 378, ult. εἰς Στασῖνον.] Sæpe in auctoribus corruptum hoc poetæ nomen, forte quod infrequens esset et insolens. *Stasimum* per *M* hic scriptum erat depravate, ut et in Athenæo VIII. p. 334. B. XV. 682. E. *Stasinius* quatuor syllabis, et in Homeri Scholiaste [forte Schol. min. Il. A. 5.] Tarasinus cum sit trisyllabum, et scribendum *Stasinus*. Hunc vero Cyclicum Scriptorem reprehendere Flaccus putatur in A. P. ubi κύκλον, *orbem*, vertit: *Nec circa patulum vilemque moraberis orbem.* Sic Jos. Scaliger in Catull. p. 100. Turnebus vero *orbem* pro circumstantium corona interpretatur Advers. XIX. 9. Verum enimvero Proclus noster *Stasinum* Cypriorum poetam diserte a Cyclicis distinguit. Non ergo *Cyclicus* Horatio erit *Stasinus*, sed alius quispiam ex Cyclicis, ut optime in Athenæum VII. 3. Casaubonus animadvertit. Acroni itaque potius assentiar, qui in Antimachum dictum notat, cujus Thebais κυκλικὴ citatur a Grammaticis: *Qui reditum Diomedis ab interitu Meleagri* libris quatuor et viginti continua serie deduxit; cujusque operis hoc initium fuisse Græci produnt: Ἔννεπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θυγάτρες. Quo de et Catullus, XCIII. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho.* Talis et ille [m] μικρῆς Ἰλιάδος auctor ἄδηλος: *Qui gemino bellum Trojanum orditur ab ovo.* Quem citat incerto nomine Pausanias Phoc. p. 862. Lac. p. 278. ut et Is. Tzetzes, non semel allatis ex ea versibus in Lycophronis Cassandram; semel vero Leschen auctorem illius laudat: alii Homero tribuunt, sed, ut mox apparebit, falso. Adeo verum illud, *Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est.* Quæ Ilias minor, et Κυπριακὰ inscribebatur; cujus initium; Ἴλιον ἀείδω, καὶ Δαρδανίην ἐρατεινήν. De qua et in Poetica Aristoteles. Eam Iliadem parvam, Lævius vetustissimus poeta Latinis versibus reddiderat; cujus Cypriæ Iliados nomine citatur a Charisio Sosipatro Grammat. I. p. 118. in quo tamen vulgo sic legitur, *C. Nævius lib. I. Cypriæ Iliados:* pro *Lævius. Cælum marmoreum torques aurata coronat.* Priscianus item Gramm. X. p. 881. ex lib. ii. *Fecundo penetrat penitus, thalamoque potitur.* Ceterum ex Cypriacis Stasini poetæ, quo de hic agitur, versus de Dioscuris laudat idem Tzetzes in Lycophronem v. 511. præter Androclis, et Philostephani historiam Cypriam. Versus autem hi sunt: —— αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς, Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα. Similiter ex parva Iliade Leschæ undecim hos

[m] Vide Tyrwhittum ad Aristot. Poet. sect, xxxviii, et in indice.

versus ab interitu vindicavit, ad v. 1263. Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγεν κοίλας ἐπὶ νῆας· Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης, Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή. Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί, Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν, Ἐκ πάντων Δαναῶν ἄγεμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων. Verum operæ pretium fore confido, et in his bellorum civilium tempestatibus alloquium consolationemque allaturum spero, cum toto sævit Mars impius orbe, referre: Stasini elegans carmen, de Terra communi omnium parente, quæ tot inutilia improborum pondera sustineat, ut ingratissimorum hominum impietatem detestans cum elementis omnibus, mortalium scelera exosa esse videatur. Hinc officium suum detrectare, et fame, peste, bellorumque calamitatibus sublevari: bonos vero constantesque ut in fornace aurum ostendi declarat apologus ille nimis verus: atque utinam, quod precibus assiduis obtestandum, Deus O. M. nostri aliquando misertus, scelera condonando, hæc mala ab Europæ finibus longe averruncet, in hostesque fidei convertat. Nostris enim meritis atque peccatis (quod et T. Attico sua tempestate questus est Cicero) in has ærumnas incidimus. Poetæ versus, ad verbum ediscendos, appendere libet ex collectis in Homeri Iliadem commentariis, lib. I. geminamque Euripidis sententiam, quæ Oreste extremo legitur: [n] Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ, Καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν Πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα, Γνωτόν τε θεῖν τὸν καλλιστον Ἑλλάδος. Sic Stasinus. Apud Tragicum vero Apollo ad Menelaum, ne de Helena in deos translata, sit sollicitus, tamquam ex tripode oraculum fatur: Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον, Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς Ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος. *Schottus.*

- P. 378, ult. Ex his emendo Scholia antiqua illa et erudita Il. A. 5: ubi cum aliquot carmina ex his Cyclis citantur, male legitur ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ταρασίνῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι. Στασίνῳ plane reponendum et Κυπρίων πεποιηκότι, nisi nos fallit Proclus. Hunc locum expressit Philoponus loco supra citato. *Nunnesius.*

P. 379, 1. Οἱ δὲ Ἡγήσιον] Ἡγησίαν leg. haud dubie ex Athenæo XV. p. 682. D. Hegesias quoque Maronites Georgicῶν poeta laudatur a Varrone I. de R. R. quamquam mendose illic [o] *Ægesias* legitur. Alterius item *Hegesiæ Magnesii* dictum frigidum in A-

---

[n] Hic locus est ex Euripid. Helen. 38. Stasini versus, quos præ nimia festinatione omisit Schottus, ex Schol. ad Il. A. 5. suppleantur. Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμενα —βαθυστέρνου πλάτος αἴης. Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε, καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο, Ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ Ἥρωες κτείνοντο. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

[o] Hegesias diserte edit. Scalig. 1619. p. 4.

Alexandri natalem refert Plutarchus in Alexandro p. 665. E. et Dionyſ. Halic. περὶ Συνθ. ὀν. p. 126. *Schottus.*

P. 379. 1. Quid ſi Ἡγησίαν legamus? quod nomen magis receptum. *Nunneſius.*

Ibid. 2. οἱ δὲ Ὁμήρου.] Cypria, ſeu Cypriaca, et Cyclica, pro iiſdem habita hinc apparet. Homero autem attributa fuiſſe a quibuſdam e Philopono jam docui: ut et illud in Midam auctore Herodoto in ejus vita. Idem tamen Homero Cypria abjudicat in Euterpe, cap. 117. Verſibus enim ex Iliad. Z. 289. et Od. Δ. 227. Paridem probat, cum Helenam abduceret, in Ægyptum delatum tempeſtate. Itaque ait, hi verſus, tum vero locus non minimum, immo vero maxime probant Cyprios verſus, non Homeri ſed cujuſpiam alterius eſſe: in quibus dicitur Alexander ex Sparta Helenam ducens, triduo Ilium perveniſſe, ſecundo vento uſus, et tranquillo mari, cum in Iliade dicat, cum Helenam abduceret, erraſſe. Sed ſuaviſſimi ſcriptoris Ionici verba Græca apponam: ταῦτα τὰ ἔπεα, καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κυπρία ἔπεά ἐστι, ἀλλ' ἄλλου τινός· ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος, καὶ θαλάσσῃ λείῃ· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν. Ariſtoteles in Poeticis Dicæogenis Κυπρία citat: poſt tamen, tamquam nomen ignoretur, ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Niſi, ut nomine, ita et re diverſi auctoris fuerint poemata. Pauſanias quoque in Laconicis p. 246. de Hilaira et Phœbe, dubitans et ipſe de auctore, ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι. Et Athenæus VIII. p. 334. B. eoſdem quos Proclus Cypriorum auctores nominat, hærens interim cui attribui ea vindicarique jure Quiritium debeant: ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη εἴτε Κύπριός τις ἐστιν, ἢ Στασῖνος, ἢ ὅστις δή ποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διός, καὶ εἰς ἰχθὺν μεταμορφουμένην. Quem locum explicat erudite H. Junius Animadv. I. xv. Rurſum vero Athenæus XV. p. 682. D. in magno illo fragmento, quod Gul. Canterus, amicus, dum vixit noſter, primus protulit, Nov. Lect. III. 31. Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται μὲν ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας, ἢ Στασῖνος. Δημοδάμας γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, Κύπρια Ἁλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα, λέγει δ' οὖν, ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ια'. οὑτωσί. κ. τ. λ. Ceterum Lilius Gyraldus ab Eucloo Cyprio *Cypria* primum carmina condita tradit, neſcio quem auctorem ſecutus. *Schottus.*

Ibid. ὑπὲρ τῆς θυγατρός.] Homerus, inquit Proclus, duxit uxorem, Staſini poetæ filiam, cui Κύπρια poema donavit; auxitque munus inſcriptione, qua nomen patriæ Staſini, qui Cypro oriundus erat, præferret. Non igitur gloriæ perinde ſtudioſus Homerus, atque Ariſtoteles, qui cum Rhetorica ſua Theodectæ pro ſuis edenda obtuliſſet, poſt pro ſuis laudando repetiiſſe viſus eſt; auctor

Valerius Max. VIII. 15. Sed, ne erres, ab hac narratione Procli dissensit Ælianus; Homerum cum propter rei familiaris inopiam elocare dotatam satis filiam suam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse; quod et Pindarum memoriæ prodidisse sic narrat Var. H. IX. 15. λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. Cui adstipulatur Joan. Tzetzes Chil. XIII. 496. v. 638. qui et Ἀρσιφόνην Homeri filiam nominat. Suidas item Homeri filiam Stasino Cyprio nupsisse auctor est, in Homero: et Cypria, Cyclum, parvamque Iliadem inter opera enumerat, quæ attribui illi solent; ut hinc non idem opus fuisse utrumque intelligas: incertumque relinquatur generne an socer Stasinus Homeri fuerit; sed, ut ille dicebat, *non in eo positæ sunt fortunæ Græciæ*. Veritatem alius, cui majus otium suppeditat, ex Democriti puteo eruet; cujus est, eritque semper, investigatio præstantissima. *Schottus*.

P. 379, 4. οὐ τίθεται ὁ συγγραφεύς.] Pro συντίθεται, id est, Proclus non assentitur huic sententiæ. Sed cur Κυπρία παροξυτόνως inscribendum deest, quod ἐπισκεπτέον. Sed antequam a Cyclicis abeamus, videndum an Horatius Cyclicum Antimachum vocet, non quod Cyclica scripserit, sed quod Episodia Episodiis addens, ut in Cyclo Epico viginti quatuor libros implevisset, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret, quod refert Porphyrio, aut quicunque ille Interpres. Mihi hoc πιθανώτατον. De Epicorum autem digressionibus, et Cyclo, Philostratus in Epist. XIII. ad Juliam ita scribit: αἱ δ' ἀποστάσεις εἴτε προσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δ' ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ. *Nunnesius*.

Ibid. 7. τὴν δὲ [p] Ἐλεγείαν συγκεῖσθαι.] Ovidius ad Cupidinem

---

[p] Ἐλεγείαν. Sequentia ex Scholiis in Dionysum Thracem MSS. legi merentur. Barocc. 116. fol. 30.

ΤΑ ΔΕ ΕΛΕΓΕΙΑ ΛΙΓΥΡΩΣ] Ἐλεγεῖον ἑξάμετρός ἐστι στίχος ἐλλείπων ἑνὶ ποδὶ τοῦ ἡρωικοῦ στίχου, εἰς δύο πενθημιμερῶς (l. ρῆ) τεμνόμενος. οἷον, νήϊδες αἱ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι. οὗ τὸ μὲν πρῶτον τμῆμα (ά) διαφόρως καὶ σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἐπιδέχεται· τῆς δὲ μετὰ τοὺς δύο πόδας περιττευούσης συλλαβῆς καὶ τὴν πενθημιμερῆ τομὴν ἀποτελεματιζούσης πάντως μακρᾶς οὔσης φύσει ἢ θέσει. τὸ δεύτερον τμῆμα τοὺς μὲν δύο πόδας πάντως δακτύλους θέλει ἔχειν. τὴν δὲ τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον τῷ λόγῳ τῶν μέτρων ὡς μεμαθήκαμεν. παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστι ἡ τελευταία συλλαβή. τούτῳ οὖν τῷ μέτρῳ πολλοὶ ποιηταὶ τινὰ γεγραφήκασιν ἃ τινα καλεῖται ἐπικήδεια· πρὸς γὰρ παραμυθίαν τοῦ τετελευτηκότος τῶν καλῶν μνημονεύ-

σ'

οντες τῶν συγγενῶν του καὶ φίλων τῇ παραινέσει τὴν λύπην ἀνέστελλον. διὸ καλεῖται καὶ ἐλεγεῖα, παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα, ἢ παρὰ τὸ ἔλεγος, ὃ δηλοῖ τὸν θρῆνον. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐλεγεῖν ὥσπερ ἐλεοῦντες γὰρ τοὺς ἀποιχομένους, τοῦτο ἐφεῦρον τὸ μέτρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει. ἐλεγεῖον γάρ ἐστι ὅταν εἰς στίχους ὑπάρχει καὶ πεντάμετρος· Ἐλεγεία δὲ ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἀμοιβαῖα ἔχει τὰ μέτρα. λιγυρῶς δὲ οἷον ὀξέως ἀναγινώσκειν ἡμᾶς δεῖ τὰ ἐλεγεῖα ὡς ἂν συμπεπνιγμένους καὶ ἐκπεπληγμένους τῷ πλήθει τῶν κακῶν. ἢ λιγυρῶς δὲ ἢ γλυκερῶς, λιγὺς γὰρ ὁ γλυκύς. τῇ γὰρ λύπῃ ἡ παρατροπὴ τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ παρακλαυθμοῦ ὀξυτερά τινα παρεισάγει. Ἔπος λέγεται πᾶς στίχος ἰαμβικός τε καὶ τροχαϊκὸς καὶ ἀναπαιστικὸς καὶ δακτυλικὸς, καὶ οἷῳ δήποτε ποδὶ μετρούμενος. κατ' ἐξοχὴν δὲ, τοῦτ-

De Ponto III. iii. 29. *Tu mihi dictasti juvenilia carmina primum, Apposui senis, te duce, quinque pedes.* Sidonius Apollinaris, de laudibus Narbonis XXIII. 22. *Ibant Hexametri superbientes, Et vestigia juncta, sed minora Per quinos Elegi pedes ferebant.* *Schottus.*

P. 379, 8. τοῖς κατοιχομένοις.] Κατ' εὐφημίαν, pro mortuis. Sic Latini, *ad plures abiisse*, vel *fuisse*, *vixisseque* aliquem dicere solebant. [q] Terent. *Pene fuit Phronesium.* Et Virgil. Æn. II. 325. *Fuimus Troes, fuit Ilium et ingens gloria Teucrorum.* et M. Tullius sumpto de conjuratis Catilinariis, more majorum, supplicio in carcere, egressus, *vixerunt*, inquit: auctor Plutarchus. Idemque Cicero in Pisoniana, c. 25. *argentum* οἴχεται, dixit: de quo rixantur multi. Vide M. A. Muretum Var. Lect. IV. 19. Sed in sacris literis *dormire*, et *quiescere* mortui dicuntur; et vero *mors somni consanguinea* Homero et Virgilio: ut jam ad Lycophrona σκοτεινὸν neoretici annotarunt, et κοιμητήριον pro quiescentium sede, ut notat Victorius Var. Lect. VIII. 11. *Schottus.*

Ibid. 9. τὸ γὰρ θρῆνος.] Hinc Ovidius Art. III. El. 1. *Flebilis indignos Elegëia solve capillos, Heu nimis ex vero nunc tibi nomen erit.* Et Epist. Sapph. *Flendus amor meus est, elegëia flebile carmen.* Et ad A. Tibullum Elegiacum poetam Hor. Carm. I. 33. *Albi ne doleas plus nimio, memor Immitis Glyceræ, neu miserabiles Decantes elegos.* Ubi Porphyrio ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ derivat; Diomedes vero lib. III, p. 482. aliique παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας, vel παρὰ τὸ ἔλεος. Boethius Severinus in erudita illa Satyrica miscella consolationis Philosophicæ, sic auspicatur: *Carmina qui quondam studio florente peregi, Flebilis heu! mœstos cogor inire modos. Ecce mihi lacero dictant scribenda camœnæ, Et veris Elegi fletibus ora rigant.* *Schottus.*

Ibid. 11. πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις.] Idem Ovidius, et amores conscribi Elegis ait: *Inter quos vultu petulans Elegia vocatur.* Quem versum per parodiam imitatus est Statius Silv. I. ii. 7. *Quas inter vultum petulans Elegeia propinquat.* *Schottus.*

Ibid. 13. Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον.] Hunc Elegiaci carminis inventorem facit Terentianus Maurus. Sed metri, ut equidem interpretor, necessitate, *Callinoum*, quatuor syllabis, vocat. Alii vero Theoclem, Naxium seu Eretriensem; alii Midam, nonnulli Terpandrum. In Pausania Bœot. IX. p. 729. ΚΑΛΑΙΝΟΝ scriptum repperi, dubitare itaque cœpi, Calanumne, ex Indiæ Brachmanis Sophistam intelligat (de quo Arrianus Exped. VII. 3. Ælianus V. H. II. 41. V. 6. Diodorus Siculus XVII. 107. Plutarchus Alexandr. p. 668. 703. Cicero de Divin. I. 23. Tusc. Disp. II. 21. Valerius Max. I. 8. et Strabo XV. p. 1045=1017. aliique) an Καλλῖνον, quo magis inclinat animus; nam et in antiquis inscrip-

---

ἐστι κατὰ τιμὴν, καὶ ὑπεροχὴν τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἔπος ἐκάλεσεν, ὅσπερ διδάσκει ἡμᾶς εὐτόνως ἀναγινώσκειν· τουτέστι συντόνῳ φωνῇ καὶ μὴ ἐκλελυμένῃ ὡς ἡρώων ἀνδρῶν περιέχον ἱστορίας.

[q] Immo Plautus Truculento I. ii. 94.

tionibus, litteratisque marmoribus Græce inscriptis, A pro Δ, et retro sæpenumero commutari solent, ob magnam figurarum similitudinem; et ita Terentianus idem docuit. Male quoque in Nicandri explanatore Græco, χαλῖνος vocatur, pro Καλλῖνος. Hujus Cimmeria, et Sminthii Apollinis fabula laudatur a Strabone XIII. p. 901=870. et semel iterumque XIV. p. 930=899. p. 984=953. *Schottus.*

P. 379, 13. De his in notis dixi ad Fragmentum ἀδέσποτον Censorino additum, et hactenus, ante Lud. Carrionem, adscriptum. *Nunnesius.*

Ibid. Μίμνερμον Κολοφώνιον.] Ligyrtiadæ Colophonii F. fuit, et tibicen, auctore Strabone XIV. p. 952=921. Ἄνδρες δ' ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων, Μίμνερμος αὐλητὴς ἅμα καὶ ποιητὴς ἐλεγεῖος. Nam sunt qui Smyrnæum faciant, a quibus stare Pausanias videtur, cujus hæc in Bœoticis sunt, Smyrnæorum bellum conscripsisse (quod et Strabo ibidem significat) elegiaco carmine, IX. xxx. p. 766. Μίμνερμος δὲ ἐλεγεῖα ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδοὺς, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ, θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Astypaliensem quidam faciunt. Vocatus etiam Λιγυαστάδης paullum deflexo nomine paterno Λιγυρτιάδου, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγὺ, ob singularem ejus industriam et suavitatem, auctore Suida. Laudat plenas amoris elegias Horatius, Propertius, Solinus, et Stobæus, sermone De Vitæ brevitate. *Schottus.*

Ibid. 14. Τὸν Τηλέφου Φίλητα, τὸν Κῷον.] Coum facit et Ælianus[r], qui adeo exili corpusculo fuisse refert, ut plumbum calceis insutum gestarit, ne ventorum turbine raperetur. V. H. IX. 14. X. 6. at quomodo plumbeos gestaret calceos homo tam imbecillis? Fides sit itaque penes auctores. Theocriti[s] Scholia Rhodium, non Coum faciunt. *Telephi,* patris sui nomine poema inscripsit, ut ex erudito Apollonii Rhodii Argonaut. interprete IV. 1141. didici. Huic secundas tribui auctor est Fabius, censor gravissimus, Inst. Or. X. i. 58. Laudat Ovidius, et Propertius amatoria illius; Claudianus vero hanc γνώμην Epist. IV. 9. *Fors juvat audentes,* [t]*Coi sententia vatis.* Quam alii sic extulere, *Audaces fortuna juvat, timidosque repellit.* *Schottus.*

Ibid. 14. Καλλίμαχον τὸν Βάττου.] Hinc *Battiades* dictus a Poetis, a patre: aliis a Batto rege, Cyrenes conditore. Ovid. I. Eleg. extr. *Battiades toto semper cantabitur orbe.* Ceterum de *Cyrene* Sallustius in Jugurth. (19.) 22. *Ad Catabathmon,* inquit, *qui locus Ægyptum ab Africa dividit, secundo mari primum Cyrene est,*

---

[r] Athenæi scrinia, ut solet, compilavit Ælianus. Vide Lib. XII. p. 552. B.

[s] Philetam bis citat Scholiastes Theocriti II. 118. VII. 6. sed neutro in loco Rhodium appellat.

[t] NB. Libri habent *Cei,* vel *Chii,* vel *prisci:* nullus, quod sciam, *Coi.* Sic tamen conjecit Heinsius.

edentia Theream, ac deinceps duas Syrtes. Sed de patria sua ipse Callimachus Epig. 27. Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη, Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης. Floruit Olymp. CXXVII. regnante Ptolemæo Philadelpho, auctor Suidas. Imitatur Callimachum studiose Propertius, unde et *Callimachus Umber* dictus: qui et hos fere poetas simul nominat. II. xxxiv. 31. *Tu satius memorem* (fort. *mollem*) *Musis imitere Philetam, Et non inflati somnia Callimachi.* III. 1. *Callimachi manes, et Coi sacra Philetæ, In vestrum, quæso, me finite ire nemus.* Et III. 3. ult. *Ora Philetæis nostra rigavit aquis.* Rursum, III. 9. 13. *Inter Callimachi sat erit placuisse libellos, Et cecinisse modis, Coe poeta, tuis.* Et IV. 6. 3. *Cera Philetæis certet Romana corymbis, Et Cyrenæas urna ministret aquas.* Et Statius Silv. I. 252. *hunc ipse choro plaudente Philetas, Callimachusque senex, Umbroque Propertius antro.* Exstant hodieque *hymni*, et de *coma Berenices*, cum scholiis Græcorum, doctorumque hominum, quibus hoc seculum abundat. Quæ in hunc poetam, ceterosque lusit Ang. Politianus in *Silvis*, non vacat describere. *Schottus.*

P. 379, 18. ἰαμβίζειν.] Alii παρὰ τὸ ἰάπτω: quidam a θριάμβῳ, hoc est, *Baccho triumphante*, alii aliunde. Vide Schol. Hephæstionis p. 157. Nos *maledicere* dicimus Latine. Vide Aristotelem ex quo Strabo desumsit. Inde et nostrum *jacere* παρὰ τὸ ἰεῖν ἄχος, inde *jacere maledicta* apud Livium: *jacere contumeliam*, atque etiam *injuriam* apud Ciceronem; ex quo ad eandem notionem *objicio* compositum putat Jul. Scaliger Poet. I. 12. *Schottus.*

Ibid. 19. ἀπό τινος Ἰάμβης.] Hanc vetulam, Meganiræ et Celei ancillam fuisse annotat Caper in Virgilium; vel ut apud Nicandr. in Alexipharm. [Schol. p. 48.] Hippothoontis serva, quæ Cererem, de raptu filiæ Proserpinæ sollicitam, contumeliose acceperit, conviciis, contumeliis, atque injuriis. Aliter paullo Ovidius Met. V. anum quandam fessæ de via Cereri Deæ, dum a Plutone raptam filiam, accensis in Ætna facibus, dies noctesque anquirit, polentam bibendam dedisse; puerumque qui tum propter astans arrisisset, eo liquore aspersum, in stellionem transformatum; quod et Diomedes narrat lib. III. Hanc anum *Baubonem* ab Arnobio V. contra gentes, ex Clement. Alexand. Protrept. T. I. p. 17. unde pleraque transcripsit, vocatam existimo. Uterque Orphei hos versus ponit, ut etiam Eusebius ex Clemente Præp. Evang. II. 3. p. 66. Ὣς εἰποῦσα, πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα Σώματος, οὐδὲ πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἴακχος, χειρί τέ μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις. Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε, θεὰ μείδησ' ἐνὶ θυμῷ, Δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο. De his Apollodorus Atheniensis Bibl. I. 5. Δήμητρα μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῄει. Pausanias Attic. puteum illum *floridum* vocat I. xxxix. p. 94. Φρέαρ ἐστὶν ἄνθινον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τούτῳ τῷ φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς παιδὸς, γραῒ εἰκασμένην· Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν ἅτε γυναῖκα Ἀργείαν

ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ κομισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα, καὶ οἱ τὴν Μετάνειραν οὕτω πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροφήν. *Schottus.*

P. 380, 1. ἀγελάστῳ πέτρᾳ.] Παροιμίαν esse admonet Zenobius (ut Suidas collectaneorum illum auctorem vocat, sive Zenodotus is est, ut in Nebulas Aristophanis interpres nominat) ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθίσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο· μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Sic ille Prov. Cent. I. Ad. 7. quem et lege Prov. Cent. IV. Ad. 20. Apollodorus et ipse aliter paullo. *Schottus.*

Ibid. 4. εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον.] Vide Scholiasten Hephæst. p. 28, 8. *Schottus.*

Ibid. 8. Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος.] Archilochum Iambici carminis inventorem quidam faciunt. Velleius Paterculus [I. 5. ubi omnino conferendus Ruhnkenius] *Neque quenquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, præter Homerum et Archilochum reperiemus.* Alii ad Simmiam Rhodium, (cujus esse putantur Ovum, Alæ, et Securis, poemata falso Theocrito attributa) referunt: quidam Simonidem, nonnulli Arium vel Ananiam auctorem faciunt. *Parius* autem a patria dictus etiam a Theocrito, seu potius Moscho in Epitaphio Bionis: in quo et de aliis Elegeiographis. Hinc Horatius, qui se primum Iambica Latine scripsisse gloriatur, *Parios numeros* dixit, pro Archilochiis Epist. I. xix. 23. *Parios ego primus Iambos Ostendi Latio, numeros animosque secutus Archilochi, non res, et agentia verba Lycamben.* Et in A. P. 79. *Archilochum proprio rabies armavit Iambo.* Lycamben enim socerum, et sponsam ad laqueum adegit, ut in eadem epist. Horatius, et Epod. VI. Itemque Hephæstionis enarrator p. 170. et Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. xiii. 197. οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες, προσεκκαίονται· οἱ δὲ ὀργίλοι, Ἱππώνακτα καὶ Ἀρχίλοχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Julianus quoque παραβάτης ἐν Μισοπωγ. init. Anacreontis versuum vetustatem et leporem laudans: Ἀλκαίῳ δ' οὐκέτι οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μοῦσαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι, τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου τῇ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορίᾳ. Ceterum tam acerbo, moroso, et amarulento fuisse ingenio Archilochum ferunt, ut, quod atra bile laborantium est, seipsum non ferret, seque ipse odisset, suaque probra palam accusaret: quæ refert Ælianus V. H. X. 13. Vide et Eusebium Præp. Evang. V. 12. Antholog. Gr. I. 67. III. 25. ubi et in Hipponacta ludit. *Schottus.*

Ibid. 10. καὶ Ἱππώναξ ὁ Ἐφέσιος.] Qui amaritudinem carmi-

num diſtrinxit in Bupalum et Anthemum ſculptores; propterea quod vultus notabilem deformitatem ridentium oculis propoſuiſſent, inquit Plinius N. H. XXXVI. v. T. V. p. 271. legunturque lepida Epigrammata Antholog. Gr. III. p. 271. ed. Steph. Julianus item ad Alypium, et Horatius Epod. VI. *Qualis Lycambæ ſpretus infido gener, Aut acer hoſtis Bupalo.* Hipponactis verſum in Hephæſt. p. 30. hunc repperi: Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. In ſcholiis vero illud Archilochi, ut puto; Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; Τίς σὰς παρήειρε φρένας; Hunc non exiguo ſolum et deformi, ſed et gracili admodum corpore fuiſſe, ut et de Phileta Heroico poeta ſupra retuli, auctor eſt Ælianus V. H. I. 6. Mox *ſub Amynta* non *ſub Anania*, ut in noſtro cod. ſcriptum offendi, caſtigandum vidit doctiſſimus Sylburgius ex Euſebii Chronicis. Eſt et *Ananias* unus de tribus Iambographis apud Iſacium Tzetzen Prolegom. Lycophr. nec, ut ſuſpicor, mendoſus locus eſt. Nam et Hephæſt. p. 30. ejus meminit. Plura de Archilocho Joan. Goropius Becanus in Chronic. *Schottus.*

P. 380, 9. [u] Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργος.] Vitioſum id: Ἀμόργιος ſcripſerat Proclus, aut Ἀμοργῖνος, ut ex Stephano didici: Ἄμοργος, inquit, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη, καὶ Ψυχία. Ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐρυκῖνος. Λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὥς φησι Χάραξ. *Schottus.*

Ibid. 13. περὶ δὲ μελικῆς [x].] De *Melicis*, et *Epodis* verſibus, præter ea quæ a multis collecta ſunt (ne me aliorum ſcrinia compilaſſe putes:) Galenus extremo lib. XVII. de uſu partium, Turnebus Adverſ. I. 4. ut et variis *odarum* 22. generibus Athenæus XIV. p. 618. et Pollux IV. 7. *Schottus.*

Ibid. 14. Ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς τοῖς θεοῖς, ἃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις.] Videtur hic deeſſe tertium membrum, ex his quæ paullo poſt ſubjungit, τὰ δὲ εἰς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Illud autem extremum ἃ δ' εἰς

[u] Notabit diligens lector ἰάμβων nomine ſæpiſſime ſcazontas deſignari; e. g. Etymolog. M. p. 270, 46. Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. Loca quædam congeſſit Bentleius fragm. Callimachi p. 455. ed. Erneſti. Ejuſdem conjecturam fr. xcvi. in Etymologo χωλίαμβος firmatur Cod. MS. D'Orvilliano. Sed vox ἴαμβος aliquando videtur latius patere. Trochaicum Archilochi, quod ex Stobæo clarum eſt p. 580, 21. Geſn. p. 461. Grot. ſic deſcribit Ariſtoteles Rhet. III. 17. καὶ ὡς ὁ Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς, ἐν τῷ ἰάμβῳ,

χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον.

Vide Tyrwhittum ad Poetic. Sect. xxxviii. Explicatu difficilior eſt Athenæus VIII. p. 355. A. μελλόντων ἤδη δειπνεῖν ἐπισχὼν ἐκέλευσεν ὁ Δάφνος, εἰπόντα τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὔρων Μεταγένους ἰαμβεῖον,

ὥσπερ ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Iambographis, quorum nomina recenſet Proclus, adjiciendi Solon (v. Brunck. Gnom. p. 83. Anal. I. p. 73.) Æſchrio Samius, Phœnix Colophonius, Cercidas, Hermeas, Archelaus, Hermippus, Parmeno, Callimachus, Scythinus, Timon, Samus.

[x] Ad h. l. conferendus Voſſius Inſtit. Poet. L. III. c. xiii.

τὰς προσωπικὰς περιστάσεις non satis considerate additum: quod et infra agnoscens idem negat illa Poemata formas esse Melicæ. Quanta inconstantia in hac φιλοτιμίᾳ τῶν διαιρέσεων Platonica, ut supra monui. Sed quam multa harum formarum in indicibus illis Odarum Horatii, qui nunc editi a Jac. Cruquio Brugensi: quam multa etiam horum apud Menandrum Laodicensem in disputatione de genere Epidictico. *Nunnesius.*

P. 380, 17. προσῴδιον.] Hesychius, Suidas, et [y] Etymol. M. a προσίεναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς derivant, qua ratione per ο scribendum esset: quo ordine idem Suidas in lexico collocat, et ita in Athenæo scribitur VI. p. 253. C. Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ Ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως. Sed de Prosodiaca et Apostolica saltatione plura Is. Casaubonus ad Athenæum XIV. 7. *Schottus.*

P. 381, 6. τὸν ὕμνον ὀνομᾶσθαι.] Hymnos scripsisse fertur et Aristoteles. (Orphei enim, Homeri, et Callimachi sunt in manibus) nam de virtute exstat elegans apud Stobæum Serm. I. Elegiam ejusdem ad Eudemum adfert Olympiodorus minor, Platonicus, comment. in Platonis Gorgiam, (praxi 41.) nondum typis, quod sciam, edito: legiturque, sed mutila, apud Franc. Patricium, Peripateticarum discussionum lib. VII. Quæ lacuna sic expleri potest ex Aristotelis vita, quæ præmittitur Comment. Ammonii in Categorias: Βῶμον Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, Ἀνδρὸς, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις. Ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς, Οἰκείῳ τε βίῳ, καὶ μεθόδοισι λόγων, Ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ· Οὐ νῦν δ' ἐστὶ λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ. *Schottus.*

Ibid. 10. τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας.] Accipio τὸ ὑπηρέτας παθητικῶς, h. e. τοὺς ὑπηρετουμένους, i. e. in eos qui a Poetis colerentur, et observarentur, sive numina, sive homines essent. *Nunnesius.*

Ibid. γραφόμενα ὕμνους.] Menander dum accurate partitur, et a capite arcessit genera τῶν ἐπαίνων, ὑμνοὺς censet vocari proprie τοὺς ἐπαίνους τῶν θεῶν γενικῷ λόγῳ: quamquam videtur innuere ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς εἰς τὸν Δία sic appellatos: ceteros aliis propriis nominibus, ut in Apollinem Pæanas, et Hyporchemata; in Bacchum Dithyrambos, et Iobacchos; in Venerem Ἐρωτικούς. *Nunnesius.*

---

[y] Locus Etymologi p. 690, 41. integer debet excerpi. Προσῴδιον λεγόμενα μετὰ ὕμνων· παρὰ τὸ προσίεναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν καλεῖται προσῴδια· τὰ δὲ ὑπορχήματα· τὰ δὲ στάσιμα. Καὶ προσῴδια μὲν, τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ, προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. Ὑπορχήματα δὲ, ἅ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δὲ, ἃ ἱστάντες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Ὅτε δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπῄεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστέρου μέρους ἐπὶ τὰ δεξιά, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ᾖεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. De differentia vv. προσῴδια προσόδια v. Burettum H. A. T. T. x. p. 225.

P. 381, 13. ὕμνους προσοδίους.] In epitoma anonymi, quae accessit Hephaestioni, docetur Palimbacchium vocatum προσοδιακὸν, quod in προσοδίοις ὕμνοις adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi non explicatur. *Nunnesius.*

Ibid. 15. ἐλέγετο καὶ προσόδιον.] Julius Pollux IV. 64. τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδὰς ἀρέσκει Κριτίᾳ ΠΡΟΣΩΙΔΙΑΣ καλεῖν: sed melius Etymolog. M. ex Didymo de Poetis Lyricis, Προσῴδιαι παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδειν. Διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἱστῶντες ᾖδοντο. Qui locus germanissimus hujus: sed ille videtur sic restituendus, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων. Quod hic planius ὁ δὲ κυρίως ὕμνος &c. Quanto melius tamen apud eundem Etymol. nescio ex quo auctore, illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, Προσῴδια, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα. Ut Προσῴδια essent τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. Ὑπορχήματα autem ἅ τινα ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα vero, ἃ ἱστῶντες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ; quae tria deinceps accommodat Strophis, Antistrophis, et Epodis, de quibus Metrici multa, et interpretes Poetarum. De genere etiam carminis Prosodiaci quale esset, in Scholiis Aristophanis, et apud Metricos, multa legere licet. *Nunnesius.*

Ibid. 18. * εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς.] Latini etiam de quovis carmine *Paean* διὰ καταχρῆσιν usurpant. Virgil. Æn. VI. 657. *Vescentes, laetumque choro paeana canentes.* Et Abronius Silo apud Senecam Rhetorem Suasor. 2. p. 23. *Ite agite, o Danai, magnum paeana canentes, Ite triumphantes: belli mora concidit Hector.* De diis inferis paean apud Xenophontem usurpatur Helen. IV. 7, 4. ὑμνησὰν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα: saepe etiam Marti, et quidem ante bellum, ut post bellum Apollini, apud eundem Xenoph. Hellen. II. 4, 17. VII. 4, 36. et Plutarchum in Romulo et Lycurgo quem vide, et in T. Quinctio Flaminino, quaeque infra ex Erotiano ejusdem adscripsi. Ceterum de paeane, vel paeone pede, videndus est Fr. Salinas De Musica V. 9. *Schottus.*

Ibid. pen. ἰδίως—τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι.] Juvenalis Sat. VI. 171. *Parce, precor, Paean, et tu depone sagittas &c.* His Jovis et Latonae filiis *carmen* etiam *seculare* Romae decantabatur; semel a Catullo, bis ab Horatio Carm. IV. 6. et in fine Epodῶν. Sic itaque Flaccus: *Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem Pestemque*

---

* Παιάν. Schol. Venet. ad Hom. Il. A. 473. Παιᾶνα καὶ παιὰν ὕμνος ἐστὶν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾀδόμενος, πολλάκις καὶ προσδεχομένου τοῦ δεινοῦ. Πάντι δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί συμφρονιστικὸν, ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας ἐγκωμιαστικὸν, εἶτεν Ἀχιλλεὺς εὕρηται ᾄδων παιανικὸν, ὡς νῦν θρηνητικὸν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον πέφυκεν καὶ ὑπορχηματικόν. Cum his conferas Valckenaerium ad Schol. Euripid. Phoen. 1109. Plura de hisce carminibus quaerenti dabit Burettus H. A. I. T. x. p. 302.

a populo, et principe Cæsare, in Persas atque Britannos Vestra motus aget prece. Apollo vero pestis auctor depulsorque sub imagine Solis, credebatur: ut ex Homeri Il. A. cognoscitur; idemque ἀλεξίκακος, et *Averruncus* priscis Latinis; καὶ λοίμιος. Παιὰν autem ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τοῦ παίειν. Unde ἄναξ παιὰν, pro ὦ ἄναξ dictus Apollo. Orpheus apud Hesych. ἄναξ παιὰν, ὦ βασιλεῦ, ὦ κακὰ παύων Ἄπολλον. Elegans ἀκρόστιχις ἀδήλου, ordine alphabetico exstat apud Girald. Syntag. 7. cujus hoc initium. Ὑμνέω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα,. quem hymnum explanandum duxit homo eruditiss. Jo. A. Brassicanus. Lege Macrob. Saturn. I. 17. Ἀρτέμιν vero Lunam, quasi ἀεροτόμον vocant Græci, quod aera secet. Idem Macrobius VII. extr. ex Plutarcho, et Plato in Cratylo p. 266. E. Dianæ etiam hymnus sacer, *hypæpus* vocabatur, auctore Theodoreto. *Pæanis* et *minuritionis* mentio in Cicerone de Oratore I. extr. quem locum illustrat H. Turnebus Adverſ. I. 12. ex Alexandro Aphrod. qui παιανίζειν dixit, quod *pæanem citare* M. Tullius. De Minuritione vero, et Plutarchus ὑγιεινοῖς, et Seneca Philosophus Ep. XIII. Pæana etiam Aristoteles lusit in Hermiam, tamquam Apollinem alterum: ut Laertius refert, emendante ibidem εὐστόχως Casaubono, et de Hermia eunucho Suidas: cujus sive filiam, sive neptem uxorem duxit, et sacra illi, ut Cereri Eleusinæ Athenienses solent, fecit: quod merito reprehendit Eusebius P. E. XV. c. 2, in Græco quidem Rob. Steph. exemplari, ut nos in vitis Aristotelis et Demosthenis admonuimus Ol. CVIII. an. 1. Ex Bacchylide quoque ἐν παιᾶσιν hanc παροιμίαν attulit Zenobius Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει. Refert et Laertius Aristotelis de Empedoclis versibus hoc judicium Homerico stylo conscriptos videri. Et in Apollinem scripsisse προοίμιον, forte παιᾶνα melius legeretur, si veteres libri faverent; nihil tamen demuto. Scio enim procemia cantuum esse. *Schottus.*

P. 382, 3. Διθύραμβος[a] εἰς Διόνυσον.] In Bacchi laudem *Dithyrambus* a Lyricis decantabatur, furore quodam Bacchico concitatis, et quasi temulentis; idque a Græcis potissimum: *minus enim est hoc genus poematis tractatum a Latinis* inquit Tullius, De Perfect. Or. (sic enim legendum vidit Romulus Amasæus, contra atque Turnebus emendat Adverſ. I. 4.) *Poematis,* inquit, *Tragici, Comici, Epici, Melici etiam, ac Dithyrambici, quod minus est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis.* Equidem tertius in M. Tullio minore vi reponere audeam, *Melici,* ac dehinc *Iambici.* Meminit et lib. III. de Oratore ad Q. Fratrem, *ab Anapæstis licentior ille, et divitior fluxit Dithyrambus.* Legend. Cœl. Rhodig. Ant. Lect. VII. 5. *Dithyramborum* autem Scriptores hi fere ab Athenæo nominantur: *Licymnius Chius, Amphis Cornicus, Anaxandrides, Cleomenes Rheginensis, Lamprocles, Melanippides Mile-*

---

[a] Vide Burettum H. A. I. T. x. p. 306. Vossium Instit. Poet. III. xvi.

sius, *Philoxenus Cytherius*, et *Telestes*. Aristoteles in [b] Poet. c. 4. Dionys. item Halicarn. περὶ Συνθ. ὀν. (p. 132. ed. Reisk.) insignem in hoc genere fuisse aiunt *Philoxenum Cytherium*, atque *Timotheum*. His adjecit If. Tzetzes in Lycophronem *Chalcidium*, *Rasemum* poetam, *Ariona Methymnæum*; his posteriores extitere [c] *Labines*, *Lasus* (cujus et meminit Ælianus H. A. VII. 47.) *Hermioneus*, *Melanippides Milesius* Dithyramborum libros reliquisse, quos et Xenophon sit admiratus, dicitur: et *Pericletes Lesbius* primus concinuisse. *Pindarus* quoque in his excelluit, ut auctor est Scholiastes et Flaccus; sed interciderunt omnia. *Diagoram* etiam *Melium* primum Dithyrambicum fuisse Sextus Empiricus πρὸς μαθηματικοὺς refert. Sic enim elegans scriptor IX. 53. p. 561. Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος διθυραμβοποιὸς, ὥς φασι, γενόμενος, ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον. Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. Ἀδικηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος, μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεόν. Quem eo libentius Græce, hoc est, sua, quam aliena, lingua loquentem induxi, ut videant, quanto eruditionis fructu careant, qui Græcarum literarum inscientia non contenti, ab hac etiam et abhorreant vehementer, et alios improbe deterreant. Ceterum *Philoxeni* illius, cujus et *Cyclopa* poema adnotat Zenobius, Prov. οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν, et Telestæ Dithyrambos ab Harpalo missos Alexandro Regi, una cum Tragicis Æschylo, Sophocle, et Euripide, magni muneris loco, in ejus vita narrat Plutarch. p. 668. D. De quibus etiam Tragœdiæ principibus, ut obiter admoneam, Ptolemæo Ægypti regi Alexandriam dono missis, legant poeticæ studiosi Galenum, in Hippocrat. Epidem. III. (T. V. p. 412. ed. Basil.) ut quo in pretio haberi debeant, hic discant. Tantum de Dithyramborum scriptoribus; nunc reliqua videamus. *Schottus.*

P. 382, 5. κατὰ τὴν Νύσσαν.] Νύσαν unico σ scriptum vidi in Stephano, qui decem urbes cognomines collegit: inter quas Euboica una eademque die vitem florentem fert, et racemos maturos producit. Pomponius Mela III. 7. de India: *Urbium, quas incolunt, sunt autem plurimæ, Nyssa est clarissima et maxima; Montium Meros, Jovi sacer; Famam hinc præcipuam habent, quod in illa genitum; in hujus specu Liberum arbitrentur esse nutritum; unde Græcis auctoribus ut femori Jovis insutum dicerent, aut materia ingessit, aut error.* Ad quem locum olim plura annotata memini, quæ non repeto: Herodoti tantum in Euterpe c. 146. geminum locum adscribam, ut Græca cum Latinis conjungendo, Lector fructum referat: Διόνυσον λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς αὐτίκα γενόμενον, ἐς τὸν μηρὸν

---

[b] Vide Hermanni Comment. p. 99.

[c] Perperam hæc; legendum enim cum Menagio ad Diog. Laert. I. 42. Λάσος, Χαβρίνου, Ἑρμιονεύς. Inter dithyrambicos *Polyidum* recenset Diodorus Siculus XIV. 46. T. I. p. 679. cf. Athenæum VIII. p. 352. A.

ἐνεῤῥάψατο Ζεὺς, καὶ ἤνεγκεν ἐς Νῦσαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτου οὖσαν ἐν τῇ Αἰθιοπίῃ. Theocritus Id. XXVI. 33: quod Bacchae inscribitur; *Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.* *Sabettus.*

P. 382, 5. ἐν ἄντρῳ διθυράμβῳ.] *In antro bifori*, reddidi: δίθυρον enim *bivalvem*, seu *bipostem portam* significat. Vide Phornutum, et Lexicographos Græcos. Δίθυρα, hoc est, *bivalvia*, in foliis dixit Aristoteles lib. De Juventute et Senectute c. 1. p. 62, 16. ed. Sylburg. In antro autem nutritum Bacchum, Pausanias in Laconicis c. 24. p. 272. auctor est, campumque ipsum, Διονύσου κῆποι, hoc est, *Bacchi hortum* appellatum. Διθύραμβος igitur, vel quod bis natus, duabus januis egressus in lucem Bacchus, semel ex utero materno, Semeles fulgure ictæ; iterum ex Jovis femore; ut ex ejusdem cerebro Pallas; ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θύρων ἐξελθόντος, inquit interpres Pindari, dithyrambici summi; et Isacius in Lycophronis Proleg. vel quod ex Jove, et Cerere natus, discerptus a Titanibus sit; a matreque recoctus, et in vitam revocatus; ut Diodorus Sic. III. 62. Origenes contra Celsum p. 171. ed. Spencer. et Eusebius narrant. Hinc et Βιμάτωρ est Orpheo; ab Ovidio vero *bimater* redditur Metamorph. IV. 11. *Turaque dant Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.* Phornutus vero a Rhea Deum matre secundo compositum ait: qui et διθύραμβον dictum putat, quod *arcanum demens detegat ebrietas*: ebrius enim et temulentus, vas est rimarum plenum, hac illac perfluens. Ridet hæc deliramenta, et quidem merito, Arnobius Adv. Gentes I. et V. Tu vide et Macrobium in Somnium Scipionis I. 12. *Schottus.*

Ibid. 6. λυθέντων τῶν ῥαμμάτων.] Esset itaque διθύραμβος quasi λυθίραμβος, per ι scribendum; quod dum Bacchum parturiret femori assutum, acclamarent Nymphæ, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, *solve ligaturam*. Sed in his compositionibus ludentes nimium quantum sibi indulgent, acuti, (tum vero præcipue Stoici) originationum interpretes, et sæpe etiam φλυαρώδεις. Sed hic lege Etymologum Magnum. [Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. Ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη. Καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. Ἢ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τήν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός· ἵν᾽ ᾖ ὁ δὶς θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμβον. (T. III. p. 66.) καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα—ἵν᾽ ᾖ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.] *Schottus.*

Ibid. 9. Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει.] Locus Pindari est Olymp. XIII. 26. et βοηλάτην eum nominat, vel quod cum clamore accinebatur, vel quia victoribus bos erat præmium, ut interpreti placet [d]. *Tripodem* autem præmio dari solitum in Prolegom. Tzetzæ

---

[d] Vide Bentleii Dissert. Phalarid. p. 302. cf. [illegible] p. 295.

in Lycophronem lectum est; qui et primum dithyrambum Corinthi a Philoxeno Cytherio institutum ait; ab Arione Aristoteles, ut hic Proclus refert. Locum enim adhuc requiro, nisi forte in iis, quæ extremo lib. 3. Poeticæ interciderunt. Nunc Dircæi vatis lyram jucundam audiamus: ἄναν. δ' εὑρόντος ἔργον. Διονύσου πόθεν ἐξέφανεν Σὺν βοηλάτᾳ χάριτες. Διθυράμβῳ. Ubi Scholiastes, quisquis is est, primum in Naxo, deinde Thebis, post Corinthi, repertum primum Dithyrambum; ejusque sententiæ auctorem facit Pindarum ipsum Dithyrambopœum, optimum eorum, qui temporis injuria perierunt. Quid est, si hoc non est, pugnantia dicere? *Schottus.*

P. 382, 10. Ἀριστοτέλης Ἀρίονά λέγει.] Philoxenus primus hoc reperit, si credimus Tzetzæ in Lycophronem. Nusquam autem in his quæ exstant, quod sciam, Aristotelis libris de Arione legitur. Scripserat fortasse tribus illis libris de Poetis, qui citantur a Plutarcho in Homeri vita; aut in Poeticis quas perierunt; nam tantum habemus primum eorum librorum; aut certe ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, ubi et Dithyrambici commemorabantur. Vide Harpocrationem in Διδάσκαλος. Multa autem legitur de eo argumento scripsisse apud auctorem optimum ejus vitæ anonymum, qui per me lucem aspexit. Ex quo decurtato vita illa descripta, quæ præponitur Comment. Ammonii in Categorias. Sed quid propero? Arionem auctorem fuisse hujus chori prodiderat antea Hellanicus in Cranaicis, et post Aristotelem Dicæarchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων. Antipater tamen, et Euphronius ad Lasum Hermioneum referunt. Scholiastes Aristoph. ἐν ὄρνισι. v. 1403. *Nunnesius.*

Ibid. τὸν κύκλιον χορόν.] Tzetzes in Lycophr. Cyclios, in choris conficere circulum constantem viris quinquaginta, totidemque et in dithyrambicis; commune enim id esse utrisque, sed de choris Suidas legendus, et quæ de Cyclicis supra observanda docui. *Schottus.*

Ibid. 12. Νόμος [e].] *Nomus*, modus, seu modulatio quædam carminis. J. Pollux IV. 9. περὶ ἁρμονικῶν αὐλητικῶν, Aristoteles in Poetica, et Problem. XIX. 28. (cf. 15.) ubi nomos exponunt *odas.* Plutarchus Sympos. VII. quem et lege De Musica p. 1132. et Athenæum XIV. apud Suidam alia significatio in νόμοι κιθαρῳδικοὶ ex eodem Aristotele, alia item notione Aristophanis interpres doctissimus Equit. init. in hunc versum συναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον. Athenæus XIV. p. 619. C. tradit *cantionem nomium* ab Eriphanide Menalcæ venatoris amore capta vocari. *Schottus.*

[e] De Nomis consulendus J. C. Bulengerus De Theatro Lib. II. c. xxviii. Thesaur. Antiq. Graevii. T. IX. p. 1036. cap. xlii. p. 1054. necnon Spanhemius ad Callimachi H. Del. 304. Adde Burettum in *Mémoires de Littérature* Hist. de l'Acad. des Inscript. T. X. p. 218. 238.

P. 383, 13. νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων.] Νόμιος vocatur, una dempta litera, apud Macrobium et Phornutum; sed et hi sententiis variant. A pastorali cura παρὰ τὸ νέμω, Νόμιος, Phornutus; nam et Admeti regis pecora pavisse fabulantur poetæ; ille vero, *quia Sol, qui Phœbus est, pascit omnia, quæ terra profert, unde non unius generis pecorum, sed omnium pastor canitur.* Sic enim Macrobii verba leniter immutanda putavi Saturn. I. 17. Theocritus Id. XXV. 21. Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο Ἱερὸν ἀγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο. Callimachus H. Apoll. 47. Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρύσσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. Et Maro, quem nihil Græcorum arcanorum fugit, Georg. III. init. *Pastor ab Amphryso.* Et Lucanus Pharf. VI. 367. *et flumine puro Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phœbi.* Proclus noster et Pindari Scholia a νόμῳ Νόμιον derivant, a musico nimirum modulo; M. vero Tullius a legum severitate cum Arcadibus Apollo imperaret, *Nomionem* appellat Nat. Deor. III. 23. Probus Grammat. in Virgil. Georg. I. ad illud *et cultor nemorum cui pinguia Ceæ*, Aristæum in Deorum numerum relatum ait, appellatumque *Nomium* et *Ægoros*, quod et agresti studio, et cura pecorum armentorumque non mediocriter hominibus profuisset, idque ex Varronis Attacini Argonauticis. Verum ex Apollonii Rhodii Ἀργοναυτικοῖς, quando Varronis interierunt, emendandum esse ἀγρεὺς pro *Ægoros*, quod depravatum est, primus vidit Lilius Giraldus, Syntagm. 1. in *Aristæo*, et 2. in *Jove Icmæo.* Reliqua suggerent Scholiastæ Apollonii, qui appellationis causam reddunt, ut et Pindari interpretes; qui vates in Pythiis IX. 115. Jovem et Apollinem, singulos Aristæos nominatos ait, ut et ἀγρέα καὶ νόμιον. Sed plura G. Lilius Syntagm. 7. et alibi, quæ non describo. Νόμιμος autem recipio præ illo Νόμιος. Quamvis enim Νόμιος dictus Apollo ἀπὸ τῆς νομῆς, aut ἀπὸ τοῦ νομεύς; hoc tamen loco ἀπὸ τοῦ νόμου Musicæ ducitur etymon indicio, ut dixi, Procli et Pindari Scholiastæ: quod ad Apollinis templum solus Chrysothemis absque choro *Nomon* primus cecinisset. At a nomine νόμος nullo modo νόμιος sine altero μ oriri potest, sed omnino paronymon ejus est, τὸ νόμιμος, ut νόμιμα βαρβαρικὰ liber Aristotelis a M. Varrone L. L. VI. p. 76. citatus, et ab Athenæo ejusdem Τυῤῥηνῶν νόμιμοι I. p. 23. D. Quare νόμιμος retinendum puto. *Schottus.*

Ibid. Quod Apollo quidem Νόμιος, et pastor Admeti, sexcenti testes. Sed quod Νόμιμος ἀπὸ τῶν νόμων diceretur, singulare prope est, nec alibi, quod sciam, lectum. In Schol. Aristoph. ἐν Ὄρνισι 746. cum chorus ait, Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω, sic legitur, Ἐπεὶ Νόμος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος, καὶ τῶν ὀρνίων δ' ἐν ὄρεσιν αἱ διατριβαί. Retineo tamen scripti libri lectionem. *Nunnesius.*

Ibid. 14. ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων.] Aristot. Problem. XIX. 15. docet Nomorum poema ἀγωνιστικὸν factum; ob eamque causam carere Antistrophis. Dithyrambicum item prius tantum

Choricum fuiſſe, poſt in ὑπόκριτον mutatum; quod hoc loco Nomis contigiſſe diſerte refert Proclus. *Nunneſius.*

P. 382, 15. Χρυσόθεμις ὁ Κρής.] De hoc in notis ad illud ἀποσπασματίων falſo adſcriptum Cenſorino. *Nunneſius.*

Ibid. 16. πρῶτος στολῇ χρησάμενος.] Quam belle hæc illuſtrantur illa deſcriptione citharœdi Lib. IV. ad Herennium c. 47. *Uti citharœdus cum prodierit optime veſtitus, palla inaurata indutus, cum clamyde purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata, citharam tenens exornatiſſimam, auro et ebore diſtinctam: ipſe præterea forma et ſpecie ſit, et ſtatura appoſita ad dignitatem &c.* *Nunneſius.*

Ibid. 19. Τέρπανδρος μὲν πρῶτος.] Huic Nomi inventionem plerique acceptam referunt; nonnulli Philammoni, alii Clonæ. Plutarchi verba comment. de Muſica audiamus, p. 1132. C. ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ τὰ προσόδια, ἐλεγείων τε καὶ ἐπῶν ποιητὴν γεγονέναι· καὶ Πολύμνηστον τὸν Κολοφώνιον τὸν μετὰ τοῦτον γενόμενον, τοῖς αὐτοῖς χρήσασθαι ποιήμασιν. Et Plinii VII. 56. *Citharam Amphion, ut alii, Orpheus, invenit. Septem chordis tribus ad quatuor additis Terpander: octavam Simonides addidit; nonam Timotheus. Schottus.*

Ibid. Fortaſſe ex his quæ ſequuntur de Phryne certo conjicere licet, ut Chryſothemis ſolutis numeris Nomos canere cœpiſſet: ita ſolent initia rudia et impolita eſſe; deinde Terpander perfecit illud carmen numero Heroico: poſt Phrynes ἐκαινοτόμησε addens ſoluto τὸ ἡρῷον. Hæc ſi Pet. Victorius vidiſſet, οὐχ ἁπλῶς pronunciaſſet Dithyrambicos Heroico uſos. De modis quos adjunxit Chryſothemis citharæ non ſatis exploratum ex illo ἀποσπασματίῳ quod Cenſorino falſo inſcriptum: tamen ſi quis acute conſideret, percipi ex eodem poſſe videtur, ab Apolline τρίχορδον tantum inſtrumentum repertum, qualis noſter *Rabiquete*, paſtoricium: huic additam parameſen chordam a Lino Apollinis F. (nam *nymphæ* in illo loco plane ſuſpectum) factamque citharam tetrachordon, quam noſtri flexo inde nomine *Gitarram* vocant. Illi a Chryſothemide additum alterum Tetrachordon τῶν συνημμένων, factamque citharam ἑπτάχορδον, quæ noſtris *Vibuela, o laud de ſiette cuerdas.* Poſt a Terpandro alterum huic tetrachordon τῶν διεζευγμένων adjunctum, quam noſtri *Tumbam undecim chordarum* appellant. *Nunneſius.*

Ibid. 21. Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος.] Nota in vulgus hiſtoria, ſive fabula ea eſt, de Arione delphino vecto; qui Tarento Corinthum trajicere cum vellet, a nautis in mare præcipitatus, tergoque delphini exceptus, in Tænarum delatus eſt, ex Herodoto in Clione, Plinio IX. 8. et ibi notata Dalechampio, Plutarch. Conviv. p. 161. B. Ælian. H. A. VI. 15. XII. 45. Fabii dicterio Inſt. Or. VI. 4. Agellio XVI. 19. Hygino Aſtron. II. 18. Ovid. Faſt. II. 83. Bianor in Antholog. I. p. 62. ed. H. St. Anal. Brunck. II. p. 156. IV. p. 348=154. Herodoti verba, ob ſingularem ſcriptoris amœ-

nitatem, non pigebit exscribere. Is enim in Κλειοῖ primum Corinthi dithyrambum docuisse refert (quod hic ad Aristotelem Proclus retulit) Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα, καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ. Hancque a nautis improbis in mare desilire coactum ait. στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι διεξελθεῖν Νόμον τὸν Ὄρθιον· τελευτῶντος δὲ τοῦ Νόμου, ῥῖψαί μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωυτόν. Quæ sic Agellius Latine reddidit XVI. 19. *Stansque in summæ puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Is loco et oppido Methymnæus, terra atque insula omni Lesbius fuit.* Sic ille: in quo suspecta mihi de mendo vox illa *sublatissima* dure ferit aures: tentabam *sublata et ima*: est enim dithyrambus numeris innumeris solutus, ut Flaccus canit; sed nihil absque librorum veterum auctoritate temere mutandum censeo. Porro et illud observa; Θούριον λογοποιὸν (ut Herodotum appellat Julianus Imp. in Epist.) non distinxisse videri alba, quod aiunt, linea *Nomon* et *Dithyrambum*: cum tamen Νόμος in Apollinis, διθύραμβος vero in Bacchi honorem caneretur; sitque ille canendi modulus cum certo intensæ remissæque vocis flexu. Dithyrambus vero numeris solutus feratur. *Orthius* autem modus Palladis est, argumentum bellicum habens; ut Timotheus Alexandro regi ostendit, inquit Plutarchus in Musica [f], et Eustathius Il. Α. p. 827=758, 8. τοιοῦτος γὰρ παρὰ τοῖς μουσικοῖς Ὄρθιος Νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ᾄσας τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρειος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. *Orthrium* alii vocant et Dianæ attribuunt: de quo ejus cognomento L. Giraldus Syntagm. 12. et 1. de historia Poetarum. Ὄρθριος vero quid ab illo differat Phrynichus Lexicogr. in Atticismis docet; etsi Glareanus *Orthrium* tuetur. *Orthium* vero rescribendum putat J. Hartungus Dec. III. c. x. *Schottus.*

P. 383, 1. καὶ χορδαῖς τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο.] Non Phrynio, sed Timotheo uno ore omnes attribuunt. Pausanias in Laconicis, III. xii. p. 237. ἐνταῦθα ἐκρέμασαν Λακεδαιμόνιοι τὴν Τιμοθέου τοῦ Μιλησίου κιθάραν, καταγνόντες ὅτι χορδαῖς ἑπτὰ ταῖς ἀρχαίαις ἐφεῦρεν ἐν τῇ κιθαρῳδίᾳ τέσσαρας χορδάς. Ceterum ψήφισμα a Lacedæmoniis contra Timotheum latum, etiamnum in Boethii Severini de Musica Comm. legitur, dialecto Dorica, hoc est, veteri Spartanorum lingua, ρ literam loco σ substituente, scriptum, quod communi dialecto editum a G. Lilio in historia Poetarum; castigatius vero a Paullo Leopardo Miscell. VIII. 14, quod et nos ex Boethii codice perveteri Bibliothecæ Toletanæ olim contulimus[g];

[f] An hæc historia apud Plutarchum extet, nescio. Sed eam narrant Dio Chrysostomus *De regno* Or. ii. init. et Basilius *De leg. Græc. Libris* p. 99. ante Stobæum Grotii.

[g] Conf. [illegible] ed. Oxon. 1777.

Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τὴν παλαιὰν μολπὴν ἠτίμαξε, καὶ τὴν διὰ τῶν ἑπτὰ χορδᾶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος πολυφωνίαν εἰσάγων λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νέων διὰ τῆς πολυχορδίας· καὶ γὰρ καινότητα τοῦ μέλους ἤνεγκε, καὶ ποικίλην ἀντὶ ἁπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μολπὴν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους δίεσιν ἀντὶ τῆς ἐναρμονίου ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβήν· παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διεσκευάσατο τὴν τοῦ μύθου διδαχήν. Τὴν γὰρ Σεμέλης ὠδῖνα οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους διδάσκει (aliter ἐδίδασκε) δεδόχθαι φαμὲν περὶ τούτων τοὺς βασιλέας καὶ τοὺς ἐφόρους μέμψασθαι τὸν Τιμόθεον, ἐπαναγκάσθαι δὲ καὶ τῶν ἕνδεκα χορδᾶν ἐκταμόντας τὰς περιττὰς ὑπολειπομένας τὰς ἑπτά, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἐθῶν, μή ποτε ταράττηται κλέος ἀγώνων. Athenæus quoque XIV. p. 636. E. accufatum ait Timotheum, quod veterem Muficam labefactaret, atque corrumperet; quemadmodum Plato, et ex illo M. Tullius Legg. II. 15. III. 14. Muficam mutari vetabat, quod hæc fere mutationem Reip. adferret: (ut hodie religionis immutatio: unde tot Tragœdiæ, cædes, Rerump. interitus &c.) Sic enim divinus ille Philofophus De Repub. IV. p. 447. A. εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησί τε Δάμων, καὶ ἐγὼ πείθομαι. Cumque chordas fupervacuas præcidere quidam paratus effet, oftendiffe Timotheum, ftantem apud ipfos, exiguam Apollinis imaginem; in cujus lyra tot effent fides, et eodem fitu et ordine porrectæ; ideoque abfolutum. Rurfum Athenæus VIII. p. 352. A. Polyidæ glorianti quod difcipulus ejus Philetas Timotheum canendo viciffet: *Miror*, inquit, *fi ignoras Timotheum* νόμον *condere*; *Philetam vero* ψηφίσματα, ludens in ambiguo, ut ego quidem accipio. *Lex* enim, et νόμος Græcis, et Muficis modulus eft. *Decretum* vero refpexit quo damnatus Timotheus eft. Ibidemque Dithyrambum de Semele Bacchum parturiente docuiffe refert Timotheum. *Scbottus.*

P. 383, 2. Τιμόθεος ὕστερον εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν.] De Timotheo Suidas fcribit, molliorem factam ab illo Muficam; de quo etiam legimus in eodem illo Fragmento Cenforini, auctam ab illo citharam fuiffe duobus τῷ παραμέσῳ καὶ τῷ ὑπερβολαίῳ, ut effet quatuor Tetrachordorum; quibus terminis in commune vocis humanæ remiffionem et intentionem prifci circumfcribi notarunt. Legimus tamen apud Suidam a Terpandro primum Heptachordum inventum, et a Timotheo additam decimam, et undecimam chordas; etfi in fragmento quod adjunctum legitur Nicomachi Harmonicis dicitur nona chorda addita a Theophrafto quodam Pierita, decima autem ab Hiftiæo Colophonio, at undecima a Timotheo Milefio. Apud Bryennium cap. de Tono, p. 389. ed. Wallis. hic locus exftat de his ex Ione, et Terpandro: ἐπὶ μὲν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθά-

περ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. Ὁ μὲν γάρ φησιν, Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν, Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους. Ὁ δ' ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ, τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα, Τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους, Πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες Ἕλληνες, σπανίαν μοῦσαν ἀειράμενοι. Sed de his omnium optime Franc. Salinas Salmanticæ Profeſſor, Muſicorum Homerus, in ſuis de Muſica libris. Ex hoc loco illuſtremus illum Paſicratis ἐν τῷ α' τῶν μετὰ τὰ φυσικά. [Ariſtot. p. 28, 22. ed. Sylburg] Εἰ δὲ μὴ Φρύνις, Τιμόθεος οὐκ ἂν ἐγένετο. *Nunneſius.*

P. 383, 4. διθύραμβος—πολὺ ἐνθουσιῶδες.] *Dithyrambus* enim in Bacchi, *Nomos* in Apollinis, ut dixi, honorem decantabatur. Ille in furorem agebat, cornuaque, ut Poetæ loquuntur, addere ſolet; hic vero Muſis cum præſit, unde et *Muſagetes*; et poeticæ artis auctor ſit, quietus eſt; Ille ſolutus, hic numeroſus; ille audax, hic concinnum poema poſtulat. Bacchatur in orgiis Dithyrambus, hinc proverbia, διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχειν ἐλάττονα. *Dithyrambus non eſt, ſi bibat aquam,* aliaque id genus. Vide Suidam, et Zenobium in Proverb. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, et Strabonem VIII. p. 584=552. Heliodor. Æthiop. II. p. 102, 6. ἐπεισόδιον δὴ τοῦτο οὐδέν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκυκλήσας. Character itaque diverſus. *Nomos* enim, ut et vox ſonat, legibus vinctus et adſtrictus, ſolutus contra *Dithyrambus* et liber; unde et *Lyæus*, *liberque* dictus, et *audax*, Obſervavi tamen commutari hæc nomina interdum ſolere, et, niſi quid judicans fallor, confundi nonnunquam, ut et ſupra monui, et ex Ariſtotele clarum eſt. Quærit enim Problem. XIX. 15. quamobrem *nomi* ſine converſionibus a poetis ſcriberentur, cum alia cantica chororum per converſiones ſtrophorum et antiſtrophorum, et Epodi ſcriberentur a Lyricis. Subdit, οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, πρότερον δ' εἶχον. *Schottus.*

Ibid. 7. καὶ ἁπλουστέραις δὲ κέχρηται λέξεσιν.] Atqui *Dithyrambi* verba ſunt nodoſa, compoſita, tumentia, et ut Flaccus alibi, *ſeſquipedalia:* vel, ut Græci literatores vocant, πολύπλοκοι λόγοι. Sic enim in Poetica Ariſtoteles, τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 9. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί. Hinc et *Dithyrambica oratio*, pro obſcura, Platoni in Phædro p. 341. D. Ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων φθέγγομαι. De quibus et criticus Dionyſ. Halic. Epiſt. ad Cn. Pompeium; cujus verba initio retuli. Plutarchus quoque in vitis Sophiſtarum ſæpe Διθυραμβῶδες dixit pro *tumentia et grandia dicere.* Certe talia mihi Nonni Panopolitani Διονυσιακὰ, et forte Dionyſ. Βασσαρικὰ a Stephano lib. de urbibus aliiſque laudata, et Lycophronis Caſſandra eſſe videntur: licet Epico non Melico carmine conſcripta: adeo Dithyrambicorum, hoc eſt, compoſitorum verborum plena ſunt omnia, ut ægre reddi Latine queant; cum Græci Romanis,

compositorum in vocibus felicitate longe antecellant. Talia et illa fortasse apud Latinos in elegantissimo illo Catulli Galliambo in Cybelen, a Cæsare Scaligero valde probata, *hederigeræ*, *hederifugæ*: et *ubi cerva sylvicultrix, ubi aper nemorivagus*. Quodque ejusdem, ex Vere, citat Fl. Sosipater IV. p. 248. *Concitum tetuli gradum*; pro *tuli*, aliaque sexcenta. Nec compositis tantum vocibus, sed et audacter traductis utebantur Dithyrambici. Hoc adeo verum esse didici ex Eustathio in illam Il. B. auream γνώμην. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν. Sic enim doctissimus ille interpres. Ἰστέον δ' ὅτι πάντως εὐρυκρείων ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται, καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Λάκωσι Ζεὺς Ἀγαμέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ. Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. Εἰ δὴ ταυτὸν εὐρυκρείων καὶ εὐρυμέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον, καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων.

Libet nunc et Horatium Flaccum in partes vocare, quo nemo clarius de Dithyrambis inter Latinos scripsit (Græcos enim semper excipio, in omni re diligentiores accuratioresque) idque eo libentius, quod hanc Odam IV. 2. quæ de Pindari est Dithyramborum principis laudibus, nemo satis diligenter, quem quidem viderim, explanarit. Venusinus vero Pindarus sic de Dircæo Vate, Thebis nato, quod et Bacchi natale solum Poetæ fingunt: *Fervet, immensusque ruit profundo Pindarus ore, Laurea donandus Apollinari, Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit, numerisque fertur Lege solutis*. Quo loco perinde sudant interpretes hodie, ut qui Olympia certabant, vel ad Eurotam fluvium Laconum exercebantur; quasi hic crucem posteris fixisse Poeta videatur. Hugolinus Martellius, Etruscus, singulari edito libro, τὸ *audaces* ad διανοίας, quæ materia sit: *nova verba*, ad λέξεως quæ instrumentum; *numeros lege solutos*, ad ῥύθμου καὶ μέτρου methodum refert: quæ tria fere in omni scriptionis genere considerari solent; nam et idem Horatius in A. P. *Verbaque prævisam rem non invita sequentur*. Sed non sequor; neque enim *audaces*, *verba* et *numeri*, ita opponuntur, ut tua illa διάνοια, λέξις, καὶ μέτρον, quod postulat illa ἑρμηνεία. Non me fugit J. Scaligerum, P. Victorium, et F. Robortellum, bone Deus, quos et quantos viros, audaciam dithyramborum aliter interpretari. Illi ad numerorum incertum modulum, libertatemque carminis referunt: hic vero ad verborum novationem traduxit; quæ duo a Flacco mox subjici quis non videt? Acro vetus interpres τὸ *audaces* dupliciter videtur explicasse, aut quia vehementiores ceteris rhythmis, aut propter verborum innovationem. Posteriorem explanationem secutum video Robortellum. Porphyrio ad scriptum Pindari refert, quo raptus multum sibi permisit, et ausus hoc genere metri novas historias canere; de qua Porphyrionis explicatione nihil possum existimare, quando Pindarici dithyrambi perierunt. Acronis utraque et illa Scaligeri, et Victorii consentiunt naturæ dithyramborum, quam quidem ex veterum scriptis noscere datum est. Sequor itaque aut priorem Acronis, aut posteriorem

copulatam cum illa Scaligeri; ut *audaces* quidem dicantur, et quod sint καινοτόμοι, et quod exleges et ἀθέμιστοι. Utrumque enim magnæ audaciæ argumentum. Ita non erunt tria ἀντίθετα, ut voluit Martellius; quod nec verba Horatii præ se ferunt; sed duo posteriora, quod est apud omnes Græcos, Latinosque scriptores frequentissimum, erunt ἐπεξηγήσεις prioris. Atque utinam non in reliqua odæ parte explananda eum fugisset ratio. Subjicit enim, quoniam *Lyricæ*, inquit, *poeseos finis est laudatio*; quatuor laudationum formæ totidem versibus proponuntur a Flacco. Sed o felicem illum, qui potuerit τὰ πολλὰ εἰς ἓν συναθροίζειν. Fortunatos enim eos judicat apud Platonem Socrates, qui hac facultate valerent. Censetne tot tamque varios *Odarum* Horatii judices καὶ ἐπιγραφὰς, πρὸς μίαν φύσιν pertinere? Quid autem commune ταῖς παραινετικοῖς cum Encomiasticis? Illis monemus, ut plerumque Anacreon et Horatius τὰ Ἐπικούρεια: his laudamus. At commune utriusque τὸ πείθειν esse dicit. Ἀλλὰ τὸ πείθειν est finis, non Poeticæ, sed Rhetoricæ; quem cum adhibet Poeta, Rhetoris personam induit. Ἡ διάνοια γὰρ τῆς ποιητικῆς ex Rhetorum fontibus petenda, ut in Poeticis docuit Aristoteles, Philosophorum prope Deus. Quid præterea commune his duobus generibus cum aliis Odis? ut cum quinta et 13. lib. 1. ut ceteras mittam, quæ longissime ab utroque genere abhorrent. Assentior itaque iis, qui hunc Lyricæ finem proponunt, animos hominum, qui hæc legerint, audierintve, exhilarare, et levare gravitate illa heroica, asperitate Iambica, et Comica, et acerbitate sensus Tragica, atque Elegiaca; ut ad Musicæ finem, cum qua arctissimum illi vinclum intercedit, quam proxime accedat. Nam in *Epicediis* et *Threnis*, quos canit: *dum vires, animumque moresque Aureos educit in astra, nigroque Invidet Orco.* Qui necessitudine aliqua defunctos attingunt, immensum quantum in ea etiam doloris acerbitate non solum mitigantur, verum etiam quodammodo gestiunt et exsiliunt. Sed de fine satis superque. Ad formas Lyricæ veniamus, quas quatuor esse ex Horatii locis elicere conabor. Vel enim Dithyrambicis versibus homines in Dionysiacis et Orgiis divino numine pleni, quasi ἐνθουσιασμῷ rapiebantur; vel Dii, Deorum filii reges laudabantur, ut ad imitationem alii raperentur; vel res præclare gestæ virtutesque hoc carmine celebrabantur, vel denique ut fidus amor ab oblivionis injuria vindicetur, studiose dant operam. In his fere omnis Lyricorum opera consumitur. Sic itaque Poeta: *Seu Deos, regesque canit Deorum Sanguinem &c.* Quot etiam Lyricorum argumenta 4. idem in Epistola ad Pisones complexus est. *Musa dedit fidibus Divos, puerosque Deorum, Et pugilem victorem, et equum certamine primum, Et juvenum curas, et libera vina referre.* Non enim evincit Martellius, nec mihi persuadet; fortasse nec aliis eruditioribus. Neque enim duo illi loci, quos inter se componit, quasi gemini sint, eadem volunt. Horatius certe in Odis, ut mihi quidem videtur, non est τεχνικός: nec ab illo exspectandum, ut ἀκριβέστατα genera Lyricorum (quæ poesis πολυμερεστάτη est, et δια-

φύσεως ἔχει τομὰς, ut vere noster ait Proclus) distinguat et partiatur. Satis est illi in ea Oda aliquot genera recensere eorum, quae Pindarus suis hymnis prosecuturus erat. Haec si spectasset Hugolinus, non in eos se errorum laqueos induisset, dum nimis Methodicus esse vult. Facit enim tertium genus Lyricae, *res praeclare gestas canere*. An excidit illi vetus illud Rhetorum praeceptum, in incunabulis etiam artis bene dicendi decantatum, αἱ πράξεις κυριώτατον κεφάλαιον τῶν ἐγκωμίων; qui igitur hoc genus audet a primo et secundo sejungere? partem κυριωτάτην toti detrahere? Abi; exime cor, aut cerebrum homini, quae spes reliqua erit? Illud autem ex Ep. ad Pisones —— *et libera vina referre*, quod est plane Anacreontium, ubi legitur in oda illa de Pindaro? Sed reprimam me; nec enim illi Procli Chrestomathiam legere contigit; cujus divisionem qui legerit, nae ille ἀκριβεστέραν non admodum requiret. Omnis enim poesis lyrica *aut ad Deos, aut ad homines, aut ad utrosque denique pertinet*; nam quartum idem rejicit. Horum generum formae sunt multae, quarum aliquot ab Horatio, plures a Proclo nostro recensentur. *Schottus.*

P. 383, 7. ἁπλουστέραις κέχρηται ταῖς λέξεσι.] At Aristoteles in Poeticis τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 3. χρησιμώτατον ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς, et addita ratione. Idem. Schol. Aristoph. Nub. 334. et Pac. 829. et alii. Hanc ego difficultatem sic explico ex loco illo Aristotelis Rhet. III. 3. ut sesquipedalia illa nomina, quibus utebantur Dithyrambici, dicantur ἁπλούστερα, quia minus εὐσύνθετα nec tam facilis et proclivis eorum compositio atque εὔφωνος, quam vulgarium. In Nomis vero διπλασίαι λέξεις, sed εὐσύνθετοι. Si exstarent Dithyrambi et Nomi, illustrius ista cernerentur. In Dithyrambo illo Pindari (T. III. p. 67.), qui legitur apud Dionys. Halicarn. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως (p. 180. ed. Upton.), duo illa nomina juncta ἰαριδρέπτων, et ἑλικάμπυκα. Sed illis duriora etiam et horridiora deprehenduntur, ut illud στρεπταίγλαν Philoxeni. *Nunnesius.*

Ibid. 8. ὁ δὲ Νόμος τοὐναντίον διὰ τῶν . . . ἀνεῖται.] Quid desit affirmare non possum, fortasse ἠθῶν. Sunt enim τὰ ἤθη ἀντίθετα τοῖς πάθεσι: et de Dithyrambo, quem comparat cum Hymno Nomico, dixerat εἰς τὰ πάθη κατασκευαζόμενος. *Nunnesius.*

Ibid. 10. καὶ τοῖς ῥυθμοῖς.] Dionys. Halicarn. περὶ συνθ. ὀνομ. ed. Upt. p. 156. Οἱ δὲ διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλλον, Δωρίους τε καὶ Φρυγίους καὶ Λυδίους ἐν τῷ ᾄσματι ποιοῦντες, καὶ τὰς μελῳδίας ἐξήλλαττον, τότε μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τότε δὲ χρωματικὰς, τότε καὶ διατόνους, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν. Aristoteles vero Polit. VIII. 7. *Phrygia*, non *Dorica* indigere harmonia dithyrambos ait; Phrygius enim modus vehemens appellatur, et violentus a Luciano, hominem concitat, et in furorem accendit. Hinc et materia petita a Declamatoribus apud Fabium Quinctilianum I. 10. lege et de Pythagora cum modis Musicis mutante simul etiam animi perturbationes, quae

ᾠδὴ Græci vocant, apud Plutarchum, Boethium, et Martianum Capellam; ut et Ischiadicis mederi tibiarum cantum apud Agellium N. A. IV. 13. *Schottus.*

P. 383, 12. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται.] Malim τῷ Φρυγίῳ καὶ Ὑποφρυγίῳ. De his modis Lucianus in Harmonide T. I. p. 851. τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Ex quo, ut pleraque fabulæ Milesiæ, est mutuatus Appuleius Madaurensis, Florid. p. 342. ed. Elmenhorst. *Tibicen quidam fuit Antigenidas omnis voculæ melleus modulator, et idem omnis modi peritus modificator, seu tu velles Æolion simplex, seu Iasium varium, seu Lydium querulum, seu Phrygium religiosum, seu Doricum bellicosum.* De quo tibicine etiam Cicero in Bruto, Plinius XVI. 36. Valerius Max. VII. 7. Agellius XV. 17. Plura Plutarchus Comment. de Musica, et Boethius, Musicæ item Theoreticæ princeps, Franc. Salinas Burgensis, cæcus ab octavo ætatis anno, IV. 11. et 13. de Musica Latine et eleganter conscripta; post Aristoxeni, Ptolemæi, et in ejus Harmonica Porphyrii comm. Manuelis Bryennii, et Aristidis Quinctiliani libros ἁρμονικῶν; quos ego auctores Græce in Bibliothecis Italiæ et Hispaniæ adhuc latentes videre memini. *Schottus.*

Ibid. τὸν Φρύγιον.] Libet, priusquam manum de tabula tollam, Æliani loco obscuro lucem, qua possum, adferre ex conjectura. Interpretes enim, Venetum et Germanum, rem acu non tetigisse video: adscribam autem eo libentius Græce, ut prudens lector, quantum sit fidei adhibendum alienis versionibus, intelligat, dum possit sine cortice, quod aiunt, nare, et suis, non alienis, ut cæci, oculis cernere verum. Sic enim ille V. H. XIII. 21. Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἡ δορὰ κινεῖται, ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ. Vulteius, Germanus, sic reddidit; *Si Apollini, vel ad Apollinem, quieta, mutaque videtur pellis.* Jac. Laureus, Venetus: *quasi qui ad Apollinis simulacbrum concinit Phrygium modum, immobilis fit et muta.* Reperit autem Marsyas Phryx Phrygios modos Musicæ, geminasque tibias, ut Lydios Amphion, et Doricos Thamyras Thrax: auctor Plinius VII. 56. Respexit vero Ælianus, nisi fallor, ad Marsyæ Phrygis pellem, qua illum Apollo cantando victor excoriavit: Ovid. Met. VI. et Appuleius init. Floridorum. Ille itaque Apollinis *delubrum*, hic *simulacbrum* animo concepit; ego vero, pace illorum, Musicos modos comparari existimo; *Phrygium* nimirum, et quo Pæana Apollini accinebant; estque de ἀντιπαθείᾳ sermo; qua et aquilarum plumæ avulsæ, ceterarum avium pennas consumunt: et tympana ex pelle ovina, ad corii lupini conticescunt. Variis autem modis *Pæana* et *Dithyrambum* accini solere, unus Plutarchus docebit περὶ τοῦ ΕΙ τοῦ ἐν Δελφοῖς, p. 389.[h] ᾄδουσι τῷ

---

[h] NB. Latina tantum dederat Schottus.

μὲν Διθυραμβικὰ μέλη παθῶν μεστὰ καὶ μεταβολῆς, πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης, Μιξοβόαν γὰρ, Αἰσχύλος φησὶ, πρέπει Διθύραμβον ὁμαρτεῖν Σύγκοινον Διονύσῳ· τῷ δὲ παιᾶνα τεταγμένην καὶ σώφρονα μοῦσαν, ἀγήρω τε τοῦτον ἀεὶ καὶ νέον, ἐκεῖνον δὲ πολυειδῆ καὶ πολύμορφον ἐν γραφαῖς καὶ πλάσμασι δημιουργοῦσι· καὶ ὅλως τῷ μὲν ὁμοιότητα καὶ τάξιν καὶ σπουδὴν ἄκρατον, τῷ δὲ μεμιγμένην τινὰ παιδιᾳ καὶ ὕβρει, καὶ σπουδῇ, καὶ μανίᾳ προσφέροντες ἀνωμαλίαν, Εὔιον ὀρσιγύναικα Διόνυσον μαινομέναις σύνθέοντα τιθῆναις ἀνακαλοῦσιν, οὐ φαύλως ἑκατέρας μεταβολῆς τὸ οἰκεῖον λαμβάνοντες κ. τ. λ. Sed emerſimus jam tandem ex hoc pelago dithyrambico, et ſcopulos enatavimus; in quo hic fortaſſe conſecuti, ſecuti ſaltem ſumus, ut rem a nemine tractatam, explicaremus in Proclo: (quæ nemo de hac ipſa re, aut copioſius, aut apertius) vel ſuppeditaremus ea, quæ alii majori otio, et librorum copia abundantes, augere facile queant, et quaſi calamiſtris inurere. *Schoitus.*

P. 383, 12. In Dithyrambo, modis Phrygio et Hypophrygio canebatur, quos vulgo Muſici tonum tertium et quartum vocant. Ariſtoteles Problem. XIX, 49. ἦθος δ' ἔχει ἡ μὲν ὑποφρυγιστὶ πρακτικόν. διὸ καὶ ἐν τῷ Γηρυόνῃ ἡ ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποίηται. Ex his percipitur quam aptus eſſet modus Hypophrygius Dithyrambo, cum et Dithyrambus ut ἐνόπλισις illa quæ in fabula inducebatur, πρακτικὸς eſſet. Nam de Phrygio diſerte idem Ariſtoteles Polit. VIII. extr. ὁ Διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον, quod et teſtimonio doctorum ejus artis confirmatur, et Philoxeni Dithyrambici, qui cum tentaſſet Dithyrambos modo Dorio, poſtea, re ipſa doctus, in Phrygium, Dithyrambo maxime congruentem mutavit: quin et Phrygium modum ὀργιαστικὸν καὶ παθητικὸν eſſe docet Ariſtoteles eodem libro. Hic locus me admonet obiter, quam turpiter peccatum ſit in Poeticis Ariſtotelis ab ejus explanatoribus, quo loco docet hoc differre Nomos a Dithyrambis, quod illis perſonas graves, his leves imitarentur; citatque teſtes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Perſis. Recte vero, ne otio abutar aliorum erratis commemorandis. Nam Timotheus, ut auctor Nomorum, aperte hic et alibi citatur. Perſas autem illius nominatim laudat Plutarchus in Philopœmene p. 362. C. et Suidas, qui eum Nomon ait inſcriptum fuiſſe Πέρσαι ἢ Ναύπλιον. Quod autem argumentum Perſarum grave eſſet declarant Tragœdiæ a Phrynicho, Æſchylo, et aliis Tragicis eo nomine inſcriptæ. Nam de Philoxeno quod Dithyrambicus fuerit lippis notum. Induxerat autem ille in fabula Galatea Cyclopem ut paſtorem bardum et ſtupidum, qui ſuo gregi præcineret. Videndus Ariſtophanis interpres in Pluto; quin et Zenobius in Parœmiis adagio οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν fabulam nomine Cyclopis attribuit Philoxeno, atque locum illius laudat. Ludovicus Caſtelvetrius, Italicus Ariſtotelis interpres, neſcio qua confidentia locum totum immutavit, quo invexit Ἀργᾶν quendam, μοχθηρῶν ᾀσμάτων poetam ut ait Athenæus, contra fidem omnium codicum. Ceteri mo-

deftiores, licet hæreat illis aqua. Hæc ego, et alia multa lucrifeci hoc ἀποσπασματίῳ τοῦ Πρόκλου. Revertamur ad modos, quibus hæ fabulæ fiebant. *Nunnesius.*

P. 383, 13. ὁ Νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν Λυδίῳ.] Donatus erudite in Prologo ad Adelphos: *Modulata est tibiis dextris, id est Lydiis, ob seriam gravitatem qua fere in omnibus Comœdiis utitur hic Poeta: sæpe tamen mutatis per scenam modis &c.* Nihil ergo aptius Nomis, id est, gravi poemati modo Lydio; quamvis hic modus, si intentionem soni spectes, acutior est Phrygio et Dorio, ut Musici docent, ac propterea fortasse visus quibusdam levior. Sed de his Musici disceptent. Illud tamen molestum Aristot. Probl. XIX. 48. τὴν ὑποδωριστὶ ἁρμονίαν ait convenientissimam esse citharis; de quo viderint et Musici. In Politicis certe Dorium et Lydium modos eidem usui accommodat, scilicet τῇ παιδείᾳ τῶν νεωτέρων, cum Dorius στασιμώτατος sit, et mediocritatem quandam obtineat, atque ad mores viriles sit vehementer aptus. Lydius vero κόσμον τε καὶ παιδείαν ἔχῃ. Octavus autem hymnus Nemeorum Pindari dicitur ab interprete editus modo Lydio. Nunc ad reliqua. *Nunnesius.*

Ibid. καὶ συστήματι.] Retinui vocem Græcam, quamvis non ignorem Boethium *constitutionem* reddidisse; est enim artis vocabulum, a Latinis, ut pleraque alia, retentum. Atque utinam id genus plurima, ut in Geographicis, vocabula reliquissent Græce, potius quam inepte conversa venditassent. Sed venit in mentem, et Photio eidem opem ferre, qui interpretis vitio, quantum conjicio, male acceptus est, in Synopsi septem Conciliorum generalium, ubi legitur initio *Hosius Cordubæ Episcopus:* Nicænæ enim primæ Synodo interfuit. Vulgo male legitur, *Pius Cordumbres Episcopus.* Innumera id genus in mundo sunt; sed Photio debui hanc operam. *Schottus.*

Ibid. 15. καὶ ἐν τοῖς τόποις.] Omnino legendum ἐν τοῖς πότοις, inverso ordine literarum; qui error etiam manavit in ea quæ infra leguntur, ᾔδετο περὶ τοὺς τόπους. Restituendum πότους, ut ex omnibus scriptoribus hujus argumenti liquet. *Nunnesius.*

Ibid. 16. ὁ δὲ Νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ Παιᾶνος ξυνῆναι.] Quid mirum, cum uterque Apollini potissimum fuerit consecratus; quamquam et Pani Nomos attributos, et Dianæ Pæanas legimus. Sed Pan pastor item et magister Apollinis; Diana vero soror. *Nunnesius.*

P. 384, 3. Ἀδωνίδια.] De *Adonide* Veneris amasio Eidyllium est Theocriti XV. quod inscribitur Ἀδωνιάζουσαι. Rursum legitur ex XXX. Eid. in mortem ejusdem, Anacreontico carmine. Meminit et XIX. Eid. in Epitaphio Bionis, quod Moscho verius attribuitur, quam Theocrito: item XXIV. Hanc et inter lactucas collocasse Adonim refert Athenæus II. p. 69. D. quod de Phaone tamen Lesbio Ælianus prodidit V. H. XII. 18. qua de re et Andr. Alciati I. C. doctiss. emblema elegans circumfertur. Fulgentius

Mythol. III. *Suem quoque ob cædem aversari poetæ fabulantur, sive Martem zelotypum.* Sic enim Nonnus Panopolita Dionysiac. XLI. 206. canit: Πᾶσι μὲν ἀμφιέλιξι γεγηθότα κύκλον ὀπωπαῖς Παῖδιν ὁμοῦ, μούνην δὲ συῶν οὐκ ἤθελε λεύσσειν Τερπωλὴν, ἅτε μάντις, ἐπεὶ συὸς εἰκόνι μορφῆς Ἄρης καρχαρόδων θανατηφόρον ἰὸν ἰάλλων Ζηλομανὴς ἤμελλεν Ἀδώνιδι πότμον ὑφαίνειν. Quibus etiam lucem attulit doctissimus Politianus Miscell. cap. xi. Exstat Romæ marmorea inspectio, in ædibus Cl. V. Tiberii Cevali, in qua sculptus Adonis, recens ab apro vulneratus: et minister prope astans cum Spongia, qua admota vel sanguinem sistat, vel femur detergeat, ut et Tom. I. Annal. Eccles. Baron. Card. adnotavit, et nos pluribus de Adonidiis apud Ezechiel. observationum sacrarum libris. *Schottus.*

P. 384, 5. Lugubrem hunc hymnum fuisse ex priscis conjicimus. De Adonidio autem carmine Metrici multa, quod constat Dactylo, et Spondeo, et concurrit cum Choriambico monometro hypercatalecto. *Nunnesius.*

Ibid. 5. ἦδετο δ' ὁ Ἰόβακχος [g].] Libero Patri multa genera carminum attributa a Metricis, ut comma ex tribus Trochæis, Choriambicum ex Bacchiis, item ex Palimbacchiis. *Nunnesius.*

Ibid. 6. πολλῷ φριάγματι.] Leg. omnino φρυάγματι. Natum mendum, ut innumera alia in Græcis Latinisque auctoribus, ex depravata pronunciandi consuetudine, qua η et ι et υ eodem sono male efferuntur. Erat autem hic gestus Bacchantium in Dionysiacis, et Orgiis, anhelitu quodam rapi, caput jactare, et comam rotare, *Io, Io*, ingeminando; quod vel ipsa bacchantis voce significari notum est, plenaque omnis antiquitas. *Schottus.*

Ibid. 7. ὑπόρχημα. δέ.] Saltationis varia genera Lucianus περὶ ὀρχήσεως enumerat, et Pollux. In his *Castorion* numerat Pindarus, [Pyth. II. 127. ubi v. Schol.] carminis genus ὑπορχηματικὸν, rhythmo Æolico conditum; a Castore et Polluce sic appellatum, qui et ipsi saltarunt, ut et pugiles fuerunt. Minervæ attribuit Epicharmus, quæ armata præcinuerit, Castoriumque cecinerit; unde et Lacones in bello tibiis usi putabantur. Pindari autem aliquot id genus carmina, quæ saltando in choreis canerentur, citant ejus interpretes simul et Aristophanis, item Erotianus. Legendus J. C. Scaliger Poet. I. 47. post Athenæum XIV. p. 629. sq. *Schottus.*

Ibid. De his Lucianus in τῷ περὶ ὀρχήσεων. Ex Ionicis a majori hyporchematicum (sic enim lego apud Marium Victorinum in Didascalicis p. 2539. non ὑπερχρηματικὸν) et quartus Pæon hyporchematicus appellatus a Metricis. *Nunnesius.*

Ibid. 10. Κουρῆτας.] De Curetibus, seu Corybantibus, et Cretensibus, a quibus Jupiter nutritus dicitur in fabulis Poetarum, multa Strabo lib. X. p. 713=678. seqq. Pyrrhichiam saltationem

---

g Vide Bentleium ad Horatii Serm. I. iii. 7.

ἐνοπλίην, hoc eſt, armatam reperiſſe: ἐνθουσιασμὸν quoque, et ritus ceremoniarum. De his et Diodorus Siculus V. 65. T. I. p. 382. et Plinius VII. 56. ἐνοπλίην a Pyrrhica diſtinguere videtur; *Saltationem*, inquit, *armatam Curetes docuere*; *Pyrrhichen Pyrrhus*; ut et doctiſſimus Budæus in Pandect. annotavit. Lege et J. Dalechampii in Plinium annot. VII. 56. et Pindari interpretem Pyth. II. 127. Oppianus Cyneg. III. init. in leones converſos a Saturno Curetas, Jovis altores, fabulatur, repugnantibus reliquis poetis. Eleganter vero Dionyſius Halic. VII. extr.[h] σκευαὶ δὲ τῶν ὀρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωστῆρσι χαλκέοις ἐσφιγμένοι, καὶ λογχαὶ βραχύτεραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα καὶ πτεροῖς. Ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνήρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἡ καλουμένη Πυῤῥίχη, εἴτ' Ἀθηνᾶς πρώτης ἐπὶ Τιτάνων ἀφανισμῷ χορεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι σὺν ὅπλοις τἀπινίκια ὑπὸ χαρᾶς ἀρξαμένης, εἴτε παλαίτερον ἔτι Κουρήτων αὐτὴν καταστησαμένων, ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενοι θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων, καὶ κινήσει μελῶν, καὶ ῥυθμῷ, καθάπερ ὁ μῦθος ἔχει. Δηλοῖ δὲ καὶ τούτου τὴν ἀρχαιότητα, ὡς ἐπιχωρίου τοῖς Ἕλλησιν, Ὅμηρος πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δ' ἐν ἀσπίδος κατασκευῇ, ἣν Ἀχιλλεῖ δωρήσασθαί φησιν Ἥφαιστον. *Schottus.*

P. 384, 10. Nota hæc ex aliis. Ab his Pæon tertius Curetici nomen reperit apud Metricos. Quare et hic aptus eſſet huic generi hymnorum, ut et ſecundus qui et Creticus vocatus, et Creticus ipſe his par, cum et ὑπορχήματα ipſa Κρητικὰ dicta fuerint, ut obſervaverat Soſibius [apud Schol. Pindari Pyth. II. 127.] et ὑπορχήματα canebantur Cretico, ait Marius Victorinus. *Nunneſius.*

Ibid. 11. Πυῤῥίχην[i].] De Saltationibus Pyrrhichis Euſtathius ad Homerum non ſemel, et Athenæus XIV. ad Cretenſes refert. Κρητικὰ vocat Homerus et ad Merionem refert, qui Cretenſis erat. Meminit et Herodianus H. Aug. IV. c. 3. ubi de Imperatorum ἀποθεώσει. Callimachus H. in Jovem, 52. et ibi Germanus interpres, Lucret. II. 629. de Curetibus. Strabo X. p. 680=716. Solinus cap. XVII. Appuleius Metam. X. p. 253. ed. Elmenhorſt. Tacitus Annal. XI. 31. et German. 24. Suetonius Cæſ. 39. Xiphilinus. Polydor. Virgil. de Invent. II. 13. Leonicus V. H. I. 87. Eraſmus Adag. Hieron. Mercurialis de Arte Gymnaſt. Phrynichus poeta Πυῤῥιχισταῖς edita tragœdia, adeo placuiſſe legitur, ut ab Athenienſibus belli dux, ut et Tyrtæus vates alius ſit delectus; auctor Ælianus V. H. III. 8. Idem

---

[h] NB. Schottus exhibuerat verſionem Latinam Gelenii. Mihi viſum eſt melius Dionyſii ipſius verba proferre.

[i] Vide ſupra ad Schol. Hephæſt. p. 157. Largam exemplorum meſſem dedit Meurſius in *Orcheſtra* p. 63.

tamen XIII. 17. in exfilium ab iifdem Athenienfibus actum poetam refert, dum Mileti obfidionis fabulam ageret. Sed locus eft depravatus, Ἀριθμὸν σφηκῶν πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλεκτρύων. Emendandum primus vidit P. Leopardus, Belgarum ingens in literis decus, Ἀριστοφάνης Σφηξίν. Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ Emend. II. 12. Confule Ariftoph. Vefp. 1481. ejufque Scholiaften. De *Pyrrhichio* Marius Plotius de Metris editus, fic fcribit p. 2624. *Pyrrhichius pes ex duabus brevibus conftat, temporum duûm, ut* herus; *qui a Pyrrhicha, lufus genere, nomen accepit: quia hoc fono milites ufi fub armis per ludum, ut ait ille,* ciebant fimulacra pugnarum. *Ipfa tamen Pyrrhicha dicta eft a Pyrrhicho Cydonio, qui primus Cretenfes fub armis faltare ad hujus pedis fonum inftituit. Alii dicunt a Pyrrho Achillis filio, quem primum ad tumulum patris fui armatum honoris gratia faltaviffe* [*ferunt.*] *Ariftoteles autem Achillem ait hujus lufus inventorem fuiffe. Quibufdam placet ab ardore, id eft, a velocitate fui foni nomen accepiffe hunc pedem,* ἀπὸ τοῦ πυρὸς, *id eft, a flamma. Cognatus enim fenfus ardoris ac velocitatis eft; unde,* Inftant ardentes Tyrii, *id eft feftinantes, et,* Ardet abire fuga, *id eft feftinat.* Hactenus ille. *Schottus.*

P. 384, 11. De his præter alios Diomedes in Pyrrhichio, fed omnium copiofiffime Pindari interpres Pyth. II. 127. ubi et initium cujufdam ὑπορχήματος Pindarici legitur ejufmodi: Σύνες ὅ τι λέγω ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε. Sed apud Diomedem omnia fere depravata, in quibus illud conabar obiter: *Et Cinefias effet cognominatus. Fidem hujus enarrationis facit Ariftophanes Comicus, nomen ejus dictans characterem* Πυῤῥίχην τὴν Κινησίου. ἐκ τῶν βατράχων Ariftophanis; ubi antea pro his Græcis *achenchineam* legebatur. Vide et Suidam in Πυῤῥίχαις. *Nunnefius.*

Ibid. 12. ὁ ἐπινίκιος.] Tale mihi illud carmen fuiffe videtur 1 Reg. XVIII. quod egreffæ mulieres ex urbibus Ifrael Davidi victori, cæfo Goliath, immani Gigante, cecinerunt, choros ducentes in tympanis lætitiæ et fiftris, dicentes, *Percuffit Saul mille, et David decem millia.* Legiturque mox c. 21. et 29. et Ecclef. 47. *Schottus.*

Ibid. 14. τὸ δὲ σκολιὸν μέλος.] Σκολιὸν carmen, feu obliquum, in conviviis canebatur, in laudem præftantium virorum, qui pro Republ. cecidiffent; vel virtutis aliquam faltem prædicationem continebat; idque ad citharam, quam ex Catonis Originibus Cicero Tufcul. I. 2. et Quinctilianus I. 10. in Græcorum conviviis obambulare folitam aiunt: nec ἐφεξῆς, hoc eft, *ordine* per triclinia accumbentium, fed ἐναλλὰξ, id eft *per faltum* arbitratu ejus qui proxime ceciniffet. Canebant autem vel Simonidis plerumque, vel Stefichori odas. Et myrteum ramum manu tenentes, cum Æfchyli verfus; vel laureum termitem, dum Homericos accinerent. Ab hoc ordine implexo Σκολιὰ dicta, διὰ τὸ πολυκαμπὲς τῆς περιόδου. Hæc fere ex eruditis Ariftophanis enarrationibus fimul et Plutarchi Sympofiacis convertimus; quorum et hic lib. de Mufica, Pindari auctoritate, Scolii inventionem Terpandro tribuit.

Exstarent qui de Scolio olim conscripsere, magnam nobis in his tenebris lucem attulissent. Tyrannionis enim, C. Cæsaris jussu, liber conscriptus olim exstitisse fertur. Didymus quoque, χαλκέντερος ille, συμποσιακὰ conscripserat, quorum tertius liber varia de Scolii etymo continebat, ut refert Etymologici auctor. Scripsit et Ion Chius τὰ σκολιά: Origines item, in quæ obscura et perplexa conjecerat. Scolion de Admeto Thessalo, cujus Alcestis, notæ et fortitudinis et pietatis in conjugem, uxor fuit, exstat hodieque apud Eustathium in Il. B. p. 326=247. et Aristophanem Vesp. 1231. ejusque interpretes. Item de Harmodii scholio, qui cum Aristogitone, interfecto Hipparcho, Pisistratidarum tyrannidem convellit idem meminit in Acharn. 977. et in Athenæum XV. 14. 15. explicat Casaubonus. Omitto nunc Scolia quæ apud Platonem in Gorgia leguntur, de tribus vitæ bonis, valetudine, fortitudine, et divitiis; et Timocreontis Rhodii in opulentiæ detestationem, apud Suidam: aliaque apud Eustathium Il. Δ. p. 461= 351. quæ olim sunt accurate collecta ab H. Junio Animadv. III. 7. Sed nondum viderat ille fragmentum illud ingens Athenæi XV. p. 693. seqq. quod primum est ex Italicis Bibliothecis editum nostra memoria a Gul. Cantero, familiari olim nostro, Nov. Lect. IX. in quo multa, et præclara de Scolio; legiturque nunc Latine etiam in Athenæo Jac. Dalechampii integro. De Scolio lege et Suidam, et Euthymium prolegom. in Psalm. Davidis: Chiliastem autem Batavum non uno in loco. Ceterum Scolio ὄρθιος νόμος opponi videatur, si nomina tantum spectes; at si vim et notionem nomini subjectam, non item. Nam ὄρθιος νόμος, ut scribit J. Pollux IV. c. 9. a genere rhythmi nomen duxit, ut ὁ τροχαῖος. Erat autem *rhythmus Orthius* ex tetrasema arsi, et octasema thesi compositus, ut docet Aristides Quinctilianus in Musicis; at νόμον σκολιὸν non legi, μέλος σκολιὸν legimus. Sed etymon illius ex genere rhythmi nullus, quod sciam, tradidit. Quamquam memoria teneo amphibrachyn pedem apud Diomeden *Scolion* nominari, a genere quodam citharæ *Scolio* nominato, ut idem prodidit, cui habiliter componebatur. Potest autem fieri, ut *citharam* pro melo, quod fit cithara, usurpaverit. Et videtur sane amphibrachys sæpe interpositus in illis scoliis quæ leguntur apud Eustathium ἐν τῷ η Ὀδυσσείας, p. 1574=276. Si quis appendat, hac ratione fieri potest, ut *Orthius rhythmus* repugnet *Scolio*. Orthius enim nominatus, ut voluit idem Aristides, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑποκρίσεως τι καὶ βάσεως, ut in Orthio sit gravis gestus, et incessus; in Scolio vero levis, qualis ab onustis vino potest expectari. *Schottus.*

P. 384, 14. Didymus in tertio τῶν συμποσιακῶν commemorat diversas Etymologias hujus nominis Σκολίου, ut in Etymologico legitur: de quibus Etymologiis, et hoc genere hymni multa Scholiastes Aristophanis Ran. 1338. Acharn. et Vesp. atque eadem apud Suidam ex illis Scoliis: Eustathius Od. H. observat Σκόλια

pronuntiari παροινιάζοντα, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, et tria illorum genera fuisse σκωπτικά: quale illud in Plutum ex Timocreonte Rhodio, cujus fit mentio in Scholiis Aristoph. Acharn. 531. Ran. 1337. Alias πρὸς ἔρωτα, ut illud Pindari apud Athenæum X. p. 427. E. Χάριτάς τι ἀφροδισίων ἐρώτων. Et alia σπουδαῖα, qualia illa θρηνητικὰ in Admetum, de quibus Aristophanes Vesp. 1231. et ejus interpres, atque Parœmiograph. *Nunnesius.*

P. 384, 17. οὐχ ὡς ἐνίοις ἤρεσε κατ' ἀντίφρασιν.] Idem refellunt Schol. Aristoph. Vesp. 1231. et Suidas, atque pæne ut hoc loco his verbis: ἔνιοι δὲ φασὶν ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. Ἁπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὔκολα ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα. Οὐκ εὖ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσφημα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν τοὔμπαλιν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἑξῆς ἡ λύρα τοῖς συμπόταις ἐδίδοτο, ἀλλ' ἐναλλὰξ, διὰ τὴν σκολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν, σκολιὰ ἐλέγετο. In Scholiis tamen Ran. 1337. quasi non sint ejusdem, aut non sequantur eundem auctorem, σκολιὸν τὸ ῥᾴδιον κατ' ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Eustathius item refellit hanc Etymologiam. Unde constat locum hunc τοῦ ἀποσπασματίου mutilum esse, reponendumque, dum melius exemplar non contingat, post τὸ κατ' ἀντίφρασιν, τὸ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν: aut τοῦτο γὰρ, et post τὸ εὐφημισμοῦ inserendum ἀλλά. *Nunnesius.*

Ibid. 20. διὰ τὸ προκατειλημμένων.] Quid si legas, ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι προκατειλημμένων: et mox v. 20. ἕκαστον αὐτῶν ἀκροσφαλῶς συγκύπτεσθαι. Et supra paullo, locus quoque mutilus, ὡς ἐπίπαν, addendumque fortasse τὸ, vel τοῦτο γὰρ κατ' ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται. De antiphrasi autem Servius, Fabius, Priscianus, Diomedes, Donatus, Augustinus, Dathus, et Franciscus Sanctius in Paradox. *Schottus.*

Ibid. Aliam rationem adferebat Dicæarchus Messenius Aristotelis auditor, ἐν τῷ περὶ ἀγώνων μουσικῶν, aliam item Aristoxenus et Phyllis Musici attulerunt, ut in iisdem Scholiis legimus. Ille ex ordine canentium, hi ex situ lectorum ad carmen nomen transtulerunt. Proclus ex gestu canentium. Diomedes amphibrachyn pedem scribit scolium vocatum, quia habiliter componebatur Scolio, quæ erat citharæ species. Nusquam alibi hoc legi. Fortasse citharæ speciem pro meli specie, quæ cithara fieret, posuit. Nam in conviviis cithara circumferebatur σκολιῶς, ad quam et Scolia μέλη canebantur. In exemplis autem eorum Scoliorum quæ leguntur apud Eustathium ad Od. H. loc. cit. apparent multi amphibrachi. In hoc genere Scoliorum floruisse Praxillam, Alcæum, et Anacreontem prodit Athenæus XV. *Nunnesius.*

P. 385, 4. τὰ δ' Ἐρωτικά.] Hujusmodi apud Anacreontem et Horatium multa. Epithalamii item et Hymenæi exstant aliquot veterum. Tzetzes Epithalamiorum poetas recenset Agamestorem Pharsalium, et Hesiodum in Epithalamio Pelei et Thetidis, a quo fortasse Catullus est mutuatus. De methodo autem Epithalamiorum Dionysius Hal. in Arte p. 247. ed. Reisk. et ibidem περὶ τῶν

ὑμεναίων in Methodo τῶν γαμηλίων, p. 233. quibus ſubjiciuntur Hymenæi. *Nunneſius*.

P. 385, 6. καὶ τὰ Ἐπιθαλάμια.] Heſiodus Epithalamium ſcripſerat in Peleum et Thetim, ex quo Iſ. Tzetzes prolegom. in Caſſandram Lycophronis hos verſus protulit: Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ, Ὅς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Idem alibi laudat et hæc Agameſtoris (ſive *Agametoris* legendum eſt) Pharſalii ex Pelei et Thetidis Epithalamio, de Achille: quod argumentum æmulatus ſit et Catullus: [ad Lycophr. v. 178.] Παιδὶ δ' οὔνομα θῆκε πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα Πηλεὺς κίκλησκεν χείλεος εἵνεκά μιν. Hos, vel alterutrum, imitatum credo, viciſſe fortaſſe Catullum inter Latinos, eleganti illo Epithalamio, *De nuptiis Pelei et Thetidis*. Scripſit et Lucianus lepido dialogo T. I. p. 300. Inter Eidyll. Theocriti XVIII. eſt *Epithalamium Helenæ*, quod et Steſichorum antea ſcripſiſſe Scholiaſtes ibi admonuit. Sunt et Latinorum hodie in manibus Statii Papinii in Silvis, et Claudiani *Epithalamia*: legeſque, ut aliorum Poetarum, Dionyſ. Halicarn. tradidit. *Schottus*.

Ibid. 9. Ὑμέναιον δ' ἐν γάμοις.] Hæc ratio Etymi legitur et in Etymologico M. ſed depravata, quæ ex hoc loco reſtitui poterit: ab Euſtathio tamen aliter refertur in Iliad. Σ. p. 1157=1214, 1. περικαλλῆ τινὰ νεανίαν Ὑμέναιον πρὸ ὥρας θανόντα, καὶ εἶναι τινὰ λόγον αὐτοῦ ἐν τοῖς γάμοις ὃν καλεῖσθαι Ὑμέναιον. *Nunneſius*.

Ibid. 11. Οἱ δὲ κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ.] Argivum facit Euſtathius, qui ſic commemorat hoc Etymon p. 1157=1213, 32. ἀπὸ Ὑμεναίου νεανίδου τινὸς Ἀργείου, ὃς παραπλέων Ἀθήνας ἔπαυσε βίαν, ἣν λησταὶ Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις Ἀττικαῖς, αἳ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾠδὴν ᾖσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον. *Nunneſius*.

Ibid. 10. Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης.] Quidam Muſis, γενικῶς, natum Hymenæum canunt. Claudianus Epithalam. 31. *Hunc Muſa genitum legit Cytherea, ducemque Præfecit thalamis*. Et Martianus Capella: *Tu, quem pſallentem thalamis, quem matre Camœna Progenitum perhibent copula ſacra Deûm*. *Clius* filium alii, *Uraniæ* Catullus, Aſclepiades vero *Calliopes*, et *Apollinis*. *Bacchi* vero Seneca Tragicus in Medea; ſed non eſt tanti, nec in eo poſitæ ſunt fortunæ Græciæ, ut ille ait. *Schottus*.

Ibid. 11. ἀφανῆ γενέσθαι.] Sunt qui nuptiarum die ruina domus oppreſſum interiiſſe narrent; et expiationis cauſa in nuptiis nomen frequentari cœptum. De hoc mortis genere exempla aliquot H. Magium collegiſſe memini Miſcell. III. 4. *Schottus*.

Ibid. 12. ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικάς.] Refert hanc hiſtoriam Luctatius Grammaticus, ſive is Lactantius eſt appellandus, in Statii Theb. III. 283. Atticas virgines, dum ſacris Cereris Eleuſinæ operarentur, a piratis captas: in his et Hymenæum, qui et inter illas muliebri habitu, amori ut indulgeret, verſabatur. Poſt

a perfequentibus fomno captos piratas interemptos: Hymenæum vero, qui nuncium Athenas attuliffet, quam adamaffet, præmii loco petitam, accepiffe. Quæ nuptiæ, quia feliciter cefferunt, placuit Athenienfibus nomen illud, boni ominis gratia, in nuptiis invocari: ut apud Romanos ex non diffimili eventu, *Thalaffionis*. Servius vero Honoratus in Æneid. I. 651. et Donatus in Terent. Adelph. V. vii. 7. et J. Tzetzes Chil. XIII. v. 589. fqq. aliter paullo; Hymenæum ipfum raptores piratas, fomno oppreffos, interfeciffe referunt. *Schottus.*

P. 385, 13. ἐγὼ δὲ οἶμαι.] In his verbis pro συνέχεσθαι reponendum συνεύχεσθαι. Confentanea huic illa originatio in Etymologico, ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν τοὺς νυμφίους ὁμόσε ναίοντας, τροπῇ Αἰολικῇ. Nam Æoles, quod vulgo notum, ο in υ commutant. Idem alias Etymi rationes adfert, et Euftathius, quarum nulla plane id exprimit, quod Proclus hoc loco. *Nunnefius.*

Ibid. 17. οἷον ὑμεναίειν.] ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν, a conjunctiffima viri et uxoris habitatione. Alii ἀπὸ τοῦ ὑμὴν, quæ membrana folvitur,—*audet Dum fponfus zonam folvere virgineam.* Illud memorabile apud Ælianum Hift. An. XII. 44. ex [p] Euripide paftores Hymenæos ad tibiam canentes, equas ad Venerem incitare: atque etiam equos ad ineundas feminas incendere. *Schottus.*

Ibid. 18. Σίλλος πεφασμένως.] Sic lego, quafi *aperte* dicas; legitur tametfi in Etymologico, ubi eadem reperias, πεφεισμένως. *Sillus* autem fpecie Comicæ poefeos ab aliis vocatur. Carmen erat maledicentiæ plenum, et conviciorum: mordax nimis et amarulentum, quale Timon σιλλόγραφος (nam alius hic a μισανθρώπῳ eft, Laertio, Luciano, et Suida) et Xenophanes confcripferunt, quæ citantur non raro ab eodem Diogene Laertio, Sexto Empirico, Suida, et aliis. Mnafeas quoque apud Athenæum; tu vide Euftathium in Il. Β. p. 204=154. ubi de Therfite, a quo primum hoc carminis genus deridendo natum putant. Ammianus Marcellinus XXII. extr. Didymum, Sillographos imitatum, in Ciceronem libros fex confcripfiffe ait. Nomen autem derivat Pollux, Suidas, et Euftathius, ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν τοὺς ἴλλους, *oculos irridendo movere.* Alii παρὰ τὸ σίλλω, quod eft *irrideo, cavillor.* *Schottus.*

Ibid. Totidem verbis leguntur hæc in Etymologico, ubi recte πεφεισμένως eft, quamvis poffet reponi πεφασμένως quafi aperte hoc facerent; fed et illud poteft retineri, quia τὸ σιλοῦν, ut ait Dionyfius Ælius, eft ἠρέμα παρατρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ διασύρειν. Mihi certe πεφασμένως magis arridet. Horum Poematum Homerum fuiffe auctorem et fæpe eo ufum docet Euftathius ad Il. Β. loc. cit. Xenophanes in eo excelluit, fed Timo Phliafius

[p] Vide Mufgravium ad Alceft. 588.

Pyrrhonius omnium maxime; cujus Sillorum maximam partem Diogeni Laertio debemus. *Nunnesius.*

P. 385, 19. καὶ διασυρμοὺς.] Græci etiam μυκτῆρας appellant, ut Latini poetæ *nasum* pro *irrisione*. Sed de hac voce nos agere memini in notis ad Senecæ Rhetoris Suasoriam primam, qui locus haud dubie desumtus ex Ciceronis Epist. ad Famil. XV. 19. Addam alterum ex Eunapio Sardiano: sic enim Libanii vita p. 133. Καὶ ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἁλισμὸν αὐτὸ καλοῦσιν. *Schottus.*

Ibid. 20. διαφέρει δὲ τοῦ Ἐπικηδείου[q].] Eadem quæ hic leguntur ad verbum in Etymologico de Epicedio et Threno; ex quo reponendum et hic ἔτι pro ἐστὶ, ubi et προκειμένου legitur, quod hic κειμένου. Sensus constabit utrovis modo. Dionysius H. in Methodo τῶν ἐπιταφίων p. 259. docet τοὺς Ἐπικηδείους et Θρήνους genera esse Poematum. Eustathius in Od. Λ. p. 1673, 48. hanc differentiam exponit τοῦ Ἐπικηδείου καὶ Θρήνου. Καθότι Θρῆνος μὲν φασιν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. Ὁ δὲ Ἐπικήδειος ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ· ὥστε συγγενῶς ἔχει ὁ Ἐπικήδειος λόγος τῷ μνηματίτῃ καὶ Ἐπιταφίῳ· οἱ μέντοι θρῆνοι διεκπίπτουσιν εἰς ἀλλόφυλον, προσήκοντες αὐτοὶ τοῖς παρ' Ὁμήρῳ ἀοιδοῖς θρήνων ἐξάρχοις· οἷς ἐοίκασι καὶ οἱ τοὺς ἐλεγείους ᾄδοντες. *Nunnesius.*

Ibid. τοῦ ἐπικηδείου.] Ἐπιτάφιον iidem Græci vocant: cujus et præcepta Dionysius Hal. in Rhetoricis tradidit; et, pro funere viros fortes, beneque de Rep. meritos laudari solitos, etiam matronas illustres laudatas, auctor est Plutarchus Poplicola, et Cæsare, ac Tranquillus. Causam vero reddit T. Livius V. 50. qui et his laudationibus factam esse historiam Romanam mendosiorem extremo lib. VIII. ait, ex Ciceronis Bruto c. 16. quos hic legendos censeo. *Epicedion* autem Bionis exstat in Theocriti Idylliis, quod ad Moschum potius auctorem refertur: meminit enim ibi Theocriti. Alterum item Adonidis Id. XXIII. quod et ipsum Bioni poetæ Bucolico, ademptum Theocrito, adjudicandum critici censent: meminit enim τοῦ Ἀδώνιδος φιλήματος ἐν τούτῳ Ἐπιταφίῳ, τοῦ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς Βίωνα. Est et ἐπιτάφιος λόγος Demosthenis, quam licet agnoscat Plutarchus, abjudicat tamen Halicarnasseus, *De gravi dicendi genere Demosthenis.* Et M. Tullius Philipp. XIV. extr. in funere veteranorum legionis Martiæ peroravit. Et Philipp. IX. de statua Ser. Sulpicio in legatione mortuo collocanda. Grylli item Epitaphium, et Encomium scripsisse plurimos, ut patri gratificarentur, Aristoteles ait in Xenophontis vita

---

[q] Vide Ammonium *de differentiis* in voce. p. 54. ed. Valckenærii.

apud Laertium. Hinc *Siti* dicuntur mortui: et *Siticines* in A-gellio ex M. Catone XX. 2. unde et illud: *Hic est ille situs*, apud Ciceron. Legg. II. 22. et in Republ. l. III. Seneca Ep. CVIII. de Scipione Africano: *Hic est ille situs, cui nemo civi' nec hostis Quivit pro factis reddere opræ pretium.* Ad quem locum Hieronymus Columna nobilis juxta ac doctus plura adnotavit in Ennianis fragmentis. *Schottus.*

P. 385, 20. ὁ Θρῆνος.] *Threnos*, et *Nænias* scripsit Simonides; sed longe illo prior Hieremias, vates divinus; quos Ecclesia catholica mater nostra, anniversario ritu eo tempore lugubri voce decantat, quo Salvatoris nostri mortem cum lacrymis pie religioseque colimus, *Priores duo ordines Sapphico metro decurrunt reliqui Alphabeti Hebraici literis ἀκροστιχῶς dispositi sunt*, ait D. Hieronymus Præf. Comment. in Lament. Hieremiæ. Item Epist. 105. ad Paullinum. Eadem in Job præfatur, qui et ipse *Threnos* scribit, et numeris poeticis decurrit. Gregorius quoque cognomento Theologus *Threnos* carmine elegiaco dedit, pios juxta et elegantes. De *Threnis* vero, et *Nænia* et *Hymenæo* Julius Scaliger Poet. I. 50. ejusque filius Josephus, in Sextum Pompeium Festum v. *nænia* et Catullum. *Schottus.*

Ibid. 24. τὰ δὲ λεγόμενα Παρθενεῖα.] De his Schol. Aristoph. Av. 919. in illud, κύκλιά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθένεια. Παρθένεια δὲ, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον. Non memini me plura de his legisse, sed quia sub idem genus atque τὰ δαφνηφορικὰ cadunt, non magnopere laborandum, quando τῶν δαφνηφορικῶν tam accurata afferatur a Proclo explicatio, ut nihil fere necesse sit aliis illustrari, pauca igitur et strictim attingam. *Nunnesius.*

P. 386, 2. κατῴκουν Ἄρνην.] Pausanias Bœot. c. 40. p. 793. Lebadensibus proximi sunt Chæronenses. Eorum urbs olim *Arne* est appellata. Filiam Æoli *Arnem* fuisse dicunt, a qua urbs altera etiam in Thessalia *Arne* fuerit nuncupata. Idem in Arcadicis c. 8. p. 613. fontem nominat, ab agnis, (ἄρνας Græci vocant) ducta appellatione. Porro pro Ἰώων leg. videtur τῶν Κώων. Ait enim If. Tzetzes in Lycophr. [r] *Arnem* Bœotiæ urbem *Coon* dictam. Addit igitur hoc ut *Arnem* Bœotiæ distinguat ab *Arne* Arcadiæ fonte. *Schottus.*

Ibid. 7. τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.] Idem Pausanias in eadem Bœotia c. 38. p. 787. ab Orchomeno stadia septem, Herculis templum ostendi, ubi *Melanis* fontes ostendantur, scriptum reliquit; qui fons et ipse in Cephisidem influit. Rursum et in Arcadia, c. 28. p. 659. frigidæ aquæ *Melas fluvius*, qui præter Sidam Pamphiliæ decurrat. *Schottus.*

---

[r] Parum accurate hic, ut sæpe, Schottus. Tzetzæ verba sunt, ad v. 644. Κράτων δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλοὺς ἔχειν, καὶ τὴν Κῶν ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι, παρὰ τῶν οἰκούντων αὐτὴν Καρῶν· κῶν γὰρ τὸ πρόβατον οἱ Κᾶρες φασίν.

P. 386. 20. ἄστρα τε καὶ ἀστέρας.] Notum ex Grammaticis et Aſtronomis ἀστέρας ſingulas ſtellas appellari κυρίως, ἄστρα vero quæ ex multis conſtant, ut τὰ ζώδια. *Nunneſius.*

Ibid. ult. ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς.] De hoc puero Pauſanias in Bœoticis c. 10. p. 730. quem deſcribit diligenter. *Nunneſius.*

P. 387, 2. ὃ κωπὼ καλοῦσι.] Nuſquam alibi incidi in hoc nomen. Κώπα aut κώπια περιτραχήλιος κόσμος eſt Suidæ, unde fortaſſe natum nomen. *Nunneſius.*

Ibid. 5. Ἰφικρατίδας δὲ.] *Iphicratidarum*, quod eſt Atticum calceamenti genus, ab Iphicrate ſutore patre nato (nam et Harmodius illi generis ignobilitatem objecit, in Rhetoricis Ariſtot. II. 24.) meminit præter Pollucem VII. 89. et Suidam ex Damaſcii Hiſtoria Philoſophica ap. Photium p. 1045. Diodorus Siculus XV. 44. Ἰφικράτης τὰς ὑποδέσεις τοῖς στρατιώταις εὐλύτους καὶ κούφας ἐποίησε, τὰς μέχρι τοῦ νῦν Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας. *Schottus.*

Loca Suidæ et Pollucis citat etiam *Nunneſius.*

Ibid. 7. κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν.] Εἰρεσιώνη[r] Græcis dicta, de qua non exſcribo quæ in Theſeo Plutarchus p. 10. Clemens Alexandrinus Strom. IV. c. 2. p. 566. Strabo I. p. 31=25. Suidas in v. Euſtathius Il. X. p. 1283=1389, 36. Schol. Ariſtoph. Plut. 1055. Herodotus in Homeri vita. Ut autem palma victorum erat, ſic oleæ rami ſupplicum. Virgil. Æn. VIII. 116. *ramos prætendit olivæ*, et aliis pluribus locis. Mos hic Palæſtinorum, ut Chriſto Hieroſolymam invecto occurrerent acclamantes, cum ramis palmarum, ut victori, et olivarum, ut ſupplices. Sic enim explicat Dorotheus Serm. XV. fuit et Græcorum. Livius lib. XXIX. 16. *Decem legati Locrenſium obſiti ſqualore et ſordibus, in comitio ſedentibus coſſ. velamenta ſupplicum, ramos oleæ, ut Græcis mos eſt, porrigentes, ante tribunal cum flebili vociferatione humi procubuerunt.* D. Hieronymus adverſus Luciferianos, *tu pacem cum ſcuto petis, et nos olivæ ramum gladio inſerimus*, proverbii ſpecie dixiſſe videtur. De palma victoriæ ſigno in prodigiis pugnæ Pharſalicæ in Trallibus e pavimento prodeunte refert Cæſar Bell. Civ. III. 105. *Schottus.*

Ibid. 9. Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου.] Hujus Dei ſacerdos κυρίως, δαφνηφόρος, hoc eſt, *Laurifer*, cognominabatur; quem forma et genere inſignem quotannis ſacrabant; qui a colle *Iſmeno*, ad dexteram Thebarum portam ſic dictus eſt. Pauſanias in Bœot. X. p. 730. Stephanus vero lib. de Urbibus ab Iſmenio flumine, et Heſychius appellatum tradunt. *Schottus.*

Pauſaniam citat *Nunneſius.*

Ibid. Γαλαξίου.] *Galaxius* Apollo, a Galaxo Bœotiæ loco; de quo Plutarch. in lib. *Cur Pythia oracula reddere deſierit.* p. 409. A.

---

[r] Vide Meurſii Græc. Fer. lib. V. in voce ΠΥΑΝΕΨΙΑ.

Sic *Ismenius* hic ante dicitur ab Ismenio colle, vel Ismenio flumine Bœotiæ. *Schottus.*

P. 387, 10. τὸ δὲ Τριποδηφορικὸν μέλος.] Sup. cum proponebat Hymnorum formas, non proposuit hoc genus τριποδηφορικὸν, nec alibi, quod sciam, fit ejus mentio: præterquam quod Pausanias eodem loco, cum Daphnophorum puerum descripsit, addit ab illis Daphnophoris tripodem æneam dedicari solitum Apollini, qualis unus cerneretur Amphitryonis propter Herculem, qui δαφνηφόρος fuerat, Apollini consecratus: incertum tamen esse an ab omnibus, an a filiis tantum locupletior dedicaretur. Ad eam dedicationem hoc genus Hymni factum credibile est, et quia τῆς δαφνηφορίας extremus actus erat ἡ τριποδηφορία, recte Proclus sup. non expressit nominatim hoc genus hymni, de quo multa hic, eaque elegantissima leguntur. *Nunnesius.*

Ibid. 12. Πάνακτον τῆς Βοιωτίας.] Stephano ex Androtione castellum est Atticæ, ut Pausan. I. c. 25. p. 60. non procul Salamine. *Schottus.*

P. 388, 4. λευκὰς—ψήφους.] Candida enim creta fausta signabant veteres, atro colore infausta. Persius II. 1. *Hunc, Macrine, diem numera meliore lapillo.* Et Athenienses reum morti adjudicaturi, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον: ut Romani C litera condemnabant, teste Asconio Pediano ad Ciceron. Div. in Verrem c. 7. Hinc proverbii specie Lucianus in Apolog. (T. I. p. 723. λευκὴν—ἐνεχθῆναι.) λευκὴν ψῆφον προσθεῖναι, apud Chiliasten Erasm. I. 5, 53. vide et Ovid. Metam. XV. 41. Persius Sat. IV. 12. *Et potis es vitio nigrum præfigere Theta.* Martialis VII. 36. *Nosti mortiferum Quæstoris, Castrice, signum? Est operæ pretium discere Theta novum.* Et Ausonius Ep. 120. *Tuumque nomen Theta sectilis notet.* *Schottus.*

Ibid. 11. ὀσχοφορικὰ μέλη.] De horum Oschophoricorum institutione Plutarchus in Theseo p. 10. et alii. Vocata [a] ὀσχοφορία, ἀπὸ τῆς ὄσχης, id est, palmite onusto uvis, ut Harpocratio, et ex illo Suidas, Hesychius, et alii. Sed an ἡ ὄσχη Hippocratis, et ὀσχέα Aristotelis, aut ὀσχεὸς, ut Pollux Onom. II. 172. observat, hoc est, sinus ille quo τὰ αἰδοῖα continentur, ἀπὸ τῶν βοτρύων nomen duxerit, an contra, incertum; utrumque alteri simile. Si ἀπὸ τοῦ ὀσχεύειν deducas, ut Etymologici auctor, et alii, ab animalibus ad stirpes translatum erit; de quo tamen non magnopere laborandum. *Nunnesius.*

Ibid. 12. ἐστολισμένοι.] Stola indui solere in his ludis, etiam Etymologus, qui pleraque id genus ex Proclo transcripsit, auctor est. *Schottus.*

Ibid. 15. ἄρξαι δὲ Θησέα φασί.] Plutarchus in Thesei vita id confirmat de hac apud Athenienses celebritate Oschophorio-

[a] Vide Meursii Græc. Feriat. lib. V. in voce.

rum: ſcribitque ὠσχοφόρια per ω in prima ſyllaba; ut et varie Lexicographi Græci: Julius Pollux, Heſychius, et ex Philochoro et Hyperide Harpocration. Nonnullis etiam, niſi librariorum, ut fit plerumque, vitium id eſt, ὀσχοφορία, paroxyt. Pleriſque enim proparoxytonum eſt, ὀσχοφόρια. Theophilus, ut et Proclus noſter, παρὰ τοῦ ὄσχου, hoc eſt, *uva et pampinis* derivat. *Oſchophorion* item locus Athenis; in quo Dianæ fanum; non procul a Phalero, ubi Minervæ Sciriadis templum fuit, auctore Heſychio, Nicandri interprete in Alexipharm. et Etymologici auctore: qui et ſtola indui ſolere feſtis illis diebus operatos ait; nam quod Ἰσχοφορία in eo vulgo legitur, apertum mendum eſt. Callimachi verſus, qui in extremo in Delum Hymno leguntur, huc tranſtuli: Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει. Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ Λαβυρίνθου, Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς. Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης. *Schottus.*

Plutarchum et Harpocrat. citat *Nunneſius.*

P. 388, 19. τὴν Δίαν.] Diam Stephanus inſulam et urbem Peloponneſi agnoſcit, et quatuor cognomines; unam, quæ et Naxos; alteram juxta Miletum; tertiam juxta Sarmoſſum; quartam ad Cnoſſum Cretæ. Vide Gloſſar. vetus. *Schottus.*

Ibid. 20. Δυσὶ νεανίαις ἐσκιατρεφημένοις.] Quos adoleſcentes elegerit Theſeus, qua forma, ut illos educaverit, nemo melius nec copioſius Plutarcho. Addit Harpocratio, quod et repetit Suidas, lectos illos ἐκ τῶν γένει τε καὶ πλούτῳ προεχόντων. *Nunneſius.*

Ibid. 22. ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ.] Athenæus XI. p. 495. ex Ariſtodemo lib. III. περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίῤῥοις, φησὶν, Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμῳ, τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μεχρὶ τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ. De feſto Scirrhorum et Minervæ cognomine Σκιῤῥάδος Harpocratio, et Schol. Ariſtophanis Eccleſ. init. Nicandri quoque Scholiis in Alexipharmaca hæc illuſtrantur. Ὀσχοφόροι, inquit, λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλάς· οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. *Nunneſius.*

Ibid. 23. τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σκιριάδος.] Minerva cognominata *Scirias*, aut *Sciras*; idque a Sciro, vate Dodoneo, qui vetuſtiſſimum ejus Deæ templum condidit; unde et Atticæ loco nomen datum; ut refert in Atticis Pauſanias c. 36. p. 88. Σκιῤῥάδος duplici ρ eſt in Athenæo XI. p. 495. Σκιράδος ſingulari canina litera in Schol. Alexiph. Nicandri, et Heſychius Σκιράς, inquit, ἡ Ἀθηνᾶ. Harpocration vero Ἀθηνᾶν Σκιῤῥάδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι. Stra-

bo quoque IX. p. 603=571. Eadem fere Stephanus de Urbibus. *Schottus.*

P. 388, ult. ἐκ τῆς πειντάπλῆς.] Hic *Cinnus* erat, ex oleo, vino, melle, caseo, et hordeacea farina; quæ singula mystice designabant aliud: de hoc versus leges super Eiresiona, hoc est, oleæ ramo lana coronato, in Theseo Plutarchi, qui et initio quarti Stromatum apud Clementem leguntur. Lege et Homeri carmen apud Herodotum in vita ejus, Aristophanem, ejusque interpretem doctissimum locis aliquot, Suidam, Eustathium, Favorinum, et alios. *Schottus.*

Ibid. Athenæus l. c. addit hæc ex illo loco Aristodemi: Καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πεντάπλοον, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ· πενταπλόα δ' ἡ κύλιξ καλεῖται καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρὸν, καὶ ἄλφιτον, καὶ ἐλαίου βραχύ. *Nunnesius.*

P. 389, 3. Εὐκτικὰ δέ.] *Hymnorum* species sunt Menandro Rhetori Laodicensi εὐκτικοί, [p. 30. ed. Heeren.] hoc est *precatorii* seu *votivi*, qui tenuem quandam deprecationem continent, sine aliis orationis partibus; et ἀπευκτικοὶ contra, quibus contraria precamur. Vide Lud. Cœlium Antiq. Lect. VII. 5. *Schottus.*

Menandrum citat etiam *Nunnesius.*

Ibid. 5. Πραγματικά.] Ejusmodi hymni sunt aliquot apud Horatium, non omnes tamen Odæ, quæ inscribuntur Πραγματικαί. *Nunnesius.*

Ibid. 6. Ἐμπορικά.] Περὶ ἀποπεμπτικῶν accurate idem Menander, qui ἐπιλέγοντο ταῖς ἀποδημίαις θεῶν νομιζομέναις ἢ γινομέναις. Hujusmodi refert editos a Bacchylide. Illud tamen τῶν ἐμπορικῶν, ad homines videtur potius pertinere. *Nunnesius.*

Ibid. 8. ἀποστολικά.] Cum de aliquo ad alium scribimus. Hujusmodi multæ exstant hodieque epistolæ versibus dictatæ Antholog. VII. Tale putatur Pindari Isthm. II. Sic enim nos monet Scholiastes: Οὗτος ὁ ἐπινίκιος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διά τινος Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. Tales, sed prosa oratione, non vincta, et veterum Christianorum Præsulum, jam inde ab initio nascentis Ecclesiæ, seseque propagantis, *Epistolæ* commendatitiæ pauperum, iterque facientium; de quibus diserte Gregorius Naz. cognomento Theologus στηλιτευτικῇ α' adversus Julianum Imp. καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόσην καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρήζοντας παραπέμπομεν. Harum epistolarum mittendarum ratio in Nicæna prima Synodo instituta est bono publico Ecclesiæ, de quibus Burchardus Wormaciensis II. de Eccles. Ord. c. 227. et Gratianus 73. distinct. et Ivopar. VI. de caussis clericorum c. 434. et seq. De his erudite disseruit singulari libello, amicus noster Gerardus Rodolphus, Graviensis: manum itaque de tabula. *Schottus.*

P. 389, 8. ἀποστολικά.] Hi videntur Hymni προπεμπτικοὶ, de quibus idem Menander Rhetor. *Nunnesius.*

Ibid. 12. τὰ γεωργικά.] Præter innumeros Rei Rusticæ scriptores a M. T. Varrone, Columella, Plinio enumeratos, Orphei γεωργικὰ nominat If. Tzetzes. Talia Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέραι, quod opus expressit, vel vicit potius divinus Maro, libris quatuor Georg. Sic enim de se: *Ascræumque cano Romana per oppida carmen.* Pithoclis Samii ἐν τρίτῳ γεωργικῶν meminit Plutarchus. Chrysippus vero, Pamphili, et Paxami ἐν γεωργικοῖς Laertius et Suidas. Antiphontem, Dorionem, et Æschylidem Athenæus citat III. 78. A. XIV. 650. D. E. Omitto eos, qui μελισσουργικὰ scripserunt, Philistum, Neoptolemum, et Aristomachum a Plinio sæpe laudatos; et Nicandri Colophonii τῶν μελισσουργικῶν secundum advocat Athenæus III. p. 68. C. et Menecrates Ephesius poeta *de apibus*, laudatus a Varrone R. R. III. p. 5. cujus et Nicandri Scholia meminerant. Plura collegit Camerarius junior. *Schottus.*

Ibid. 10. γνωμολογικά.] Ut Theognidis, Phocylidis, Pythagoræ, Solonis, Tyrtæi, aliorumque ἀποσπασμάτια sæpius jam in vulgus data; collecta ex Plutarcho, Athenæo, Clemente Alexandrino, Stobæo, ceteris. *Schottus.*

Ibid. Videntur Odæ Parænetica, quales Horatii multæ; nisi velis τὰς παραινέσεις Theognidis et Phocylidis accipere; quæ Hymni non erunt; quod malim, quum Proclus supra negaverit hæc Melica esse. Sic et Georgica, quorum deinceps meminit, non sunt Melica, neque etiam τὰ Ἐπιστολτικά: quales Epistolæ fortasse Ovidii, et aliorum. Plura Odarum genera legantur in Indicibus illis Horatianis, et apud Menandrum, e quibus aliqua possunt ad hæc revocari: ut οἱ κλητικοὶ (p. 33.) πρὸς τὰ Εὐκτικά. *Nunnesius.*

Ibid. 12. χώρας καὶ φυτῶν.] Primum hoc præceptum dat Maro agricolæ, ut situm, habitumque locorum diligenter contempletur; et ante illum Hippocrates, et Theophrastus sæpius περὶ φυτῶν αἰτιῶν. Διαφέρει γὰρ πρὸς τὴν τελείωσιν χώρα τε χωρῶν, καὶ ἀὴρ ἀέρος. Ex quo M. Varro R. R. I. est mutuatus, quæ non exscribo; et de his Œconomicis Xenophon, dux idem bonus, et Philosophus. Περὶ φυτῶν, de stirpibus vero, præter Theophrastum, et Dioscoridem principes, varii scripsere; Phanias Eresius ab Athenæo laudatus, et Dionysius περὶ φυτῶν a Varrone, sive ut P. Victorius emendat, εὐφυτῶν. Oppius de silvestribus arboribus, a Macrobio Saturn. III. 19. citatus. Macer quoque carmine Latino, et alii. Nec enim Nomenclaturam institui; tantum quantum sit facta, in ipsa etiam poetica, Scriptorum jactura, recenseam. *Schottus.*

PRÆMONENDA TYCHSENII.

QUÆ hic in lucem emittimus, anecdota talia ſunt, ut non valde ambitioſi eſſe videamur, ſi grata fore lectoribus noſtris confidamus, et ipſa expectatione majora. Sunt ea omnia Procli Lycii Platonici, de cujus vita et reliquis ſcriptis hic nihil attinet dicere: ſufficit de his, quæ jam prodire juſſimus, reliquiis, pauca monere, et, unde quodque petitum ſit, indicare. *Vitam Homeri* et de *Cypriis Carminibus* libellum deſcripſi e codice Iliados Homeri præſtantiſſimo et valde antiquo, qui aſſervatur in Bibl. S. Laurentii Eſcurialenſi, in quo hæc duo, e Chreſtomathia Procli excerpta, præfixa leguntur Iliadi uberrimis ſcholiis inſtructæ, de quibus alias plura fortaſſe dicentur. Sed Homeri vitam ſub Procli nomine jam olim edidit Leo Allatius in libro *De patria Homeri* Lugd. 1640. 8. p. 30. nulla tamen mentione facta unde ducta ſit, hoc ſolum addito: *Proclum meæ mihi qualeſcunque ſchedæ.* Nos jam e codice auctiorem ſiſtimus, collato inſuper alio apographo e codice Veneto, cujus deſcriptionem dedimus ſupra, ut cum ſimul reliquis Chreſtomathiæ fragmentis, ad quæ pertinuit olim, legeretur.

Quæ ſequuntur plane ſunt inedita, et, ſi quid judico, haud vulgaris pretii habenda, quippe quæ plurimorum veterum carminum ex cyclo epico argumenta exhibent, et inſignem Chreſtomathiæ Proclianæ partem reſtituunt, et in vitam quaſi revocant, de quibus omnibus, poſt renatas literas præter conjecturas et exilia Procli excerpta, vix quid-

quam legebatur. Sed de his graviorem audient lectores judicem, ill. Heynium, qui, qua eſt humanitate et in bonas literas ſtudio, curis ſuis exornare et expolire has reliquias non dedignatus eſt. Hoc tantum moneo, deberi illas omnes eidem codici Homeri Veneto, ex quo deſcripſit et mecum communicavit J. P. Siebenkees, cujus humanitati atque doctrinæ cum multa me debere gratus profitear, tum imprimis elegantem iſtius codicis deſcriptionem, quam hoc volumen exhibet, debet bibliotheca noſtra, et plura adhuc debebit.

HEYNII PRÆFATIO.

PROCLI Lycii Sec. V. philoſophi, etſi nonnulla ad nos pervenere admodum utilia, aliis tamen æquo animo careremus, modo ſervati eſſent *χρηστομαθίας γραμματικῆς* libri duo, quibus ille multa de orationis cum pedeſtris, tum poeticæ virtutibus e grammaticis congeſſerat, tum vero imprimis de diverſis carminum generibus ita egerat, ut ſimul excellentes in unoquoque genere poetas, eorumque vitas et carmina carminumque argumenta exponeret. Superſunt ex eo Excerpta, parum quidem diligenter curata, præclara tamen, in Photii Bibliotheca Cod. CCXXXIX.[a]

---

[a] Ut verba leguntur, non ipſum librum, ſed Eclogas Photius legiſſe dicendus erat: *ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί*: quod non animadverſum a viris doctis miror. Sed vitio forte inſcriptio laborat. Et ſcriptum ſane erat: *ἀνεγνώσθη ἐκ τῆς Π. χρ. γραμματικῆς.* Firmes hoc ex lectionibus, quas Sylburgius ſubjecit libello ad Apollonii Grammatici calcem edito. Quæ etſi ita ſe habent, vel ſic tamen Photius non ipſum Proclum, ſed Excerptum aliquod ſeu Eclogas ex eo, in IV. libros diremtas, habuiſſe videtur. Hoc idem de Grammatico ſtatuendum arbitror, e quo mox fragmenta appoſituri ſumus. Videtur adeo ſatis mature ipſa Procli Chreſtomathia interiiſſe: ſuperſtites manſiſſe Eclogarum libri IV.

Ceterum adjungere placet his pauca litteraria, quæ ad Procli Chreſtomathiam ſpectant. Editionem ejus habemus ſigillatim factam 1590. *Francofurti apud Andreæ Wecheli heredes Claudium Marnium et Joannem Aubrium*, et alteram 1615. *typis Wechelianis, apud heredes Joannis Aubrii*: adeoque utramque ex eadem officina: eſt tamen prior multo emendatior Fr. Sylburgii opera, quam altera hæc ignorat, And. Schotti præfatiuncula præmiſſa. Cum tamen ſatis conſtet, ab Andr. Schotto *primo* Procli Chreſtomathiam editam eſſe, cumque Sylburgii editio ipſi Schotto inſcripta ſit, mirari licet, quomodo in

Præmittam ex eo contextum verborum, ad quem illa, quæ e codd. nunc primum edita ſunt, pertinuere. Itaque, ubi de epica poeſi ex Proclo Photius agere incipit: γεγόνασι δὲ, inquit, τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. (Sunt hi quos Grammatici Alexandrini epicorum poetarum principes pronuntiarunt.) Διέρχεται δὲ (Proclus) τούτων, ὡς οἷόν τέ ἐστι, γένος τε καὶ πατρίδας, καί τινας ἐπὶ μέρους πράξεις (unde intelligitur vitam Homeri hoc loco inſertam fuiſſe) Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως· ἐξ ἧς αὐτῷ (l. αὐτοὶ) καὶ τρεῖς παῖδας γεννῶσιν (ita leg. pro γινώσκουσι) Ἑκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους (ἀποτίκτουσι) Κύκλωπας. Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τά τε ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. (Hactenus *Cyclus epicus* ipſi eſt Cyclus ipſarum rerum, quæ argumentum poetis ſuppeditabant, adeoque is quem melius dicimus *Cyclum mythicum*, h. e. complexus mythorum, quos antiquiores poetæ ſuis carminibus expoſuerant: ducit is exordium inde a deorum genealogia et coſmogonia et procedit uſque ad extrema Ulyſſis fata.) καὶ

---

nova editione ab ipſo Schotto parata et XXV annis poſt iterum in lucem emiſſa, ſubjecta quoque Schotti *Obſervationum humanarum* libris quinque *Hanoviæ typis Wechelianis apud heredes Jo. Aubrii*, deteriora iterum lectoribus obtrudi potuerint. Suſpicabar habendum hoc inter librariarum tabernarum fraudes, quibus illi nos haud raro ludificant. Verum repetenda res eſt a Schotti malevolentia. Itaque de toto hoc genere ita erit ſtatuendum: And. Schottus *primo* in Hiſpania exſcriptum fragmentum hoc ex Codice (qui tamen Photii non fuit, ut ex Schotti præfatione ad Photium aſſequi licet) bibliothecæ Antonini Auguſtini Archiepiſcopi Tarraconenſis, cum latina verſione vulgaverat. Miſſum id ad ſe *iterum* edidit in Germania et Apollonio de Syntaxi ſubjecit Fr. Sylburgius 1590. ſed adhibito alio exemplo, quod olim ex Henr. Stephani bibliotheca deſcriptum, et ad duo codd. collatum ille habebat, multo plenius et emendatius: adjectæ quoque ab eo Notationes p. 385. 6. 7. Non neglecta eſt Sylburgii opera in Photio ab D. Hœſchelio paullo poſt 1601. edito. Sed ignorare eam videri voluit Schottus primo in vertendo e cod. Rom. Photio 1606. (in quo bonorum ille obtrectator Hœſchelii nomen ſtudioſe ſilentio præterit) tum in nova editione Procli ad calcem Obſervationum humanarum, in qua ne nomine quidem Sylburgium meminit, attexuit tamen Petri Jo. Nunneſii, Hiſpani Valentini, notas.

περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος συμπληρούμενος ἐκ διαφόρων ποιητῶν μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσέως· ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. (Nunc *Cyclus epicus* paullo aliter accipitur de *ipſo poetarum numero*, qui mythos Cyclo paullo ante dicto comprehenſos *carminibus epicis* expoſuerant. Horum carmina ſecundum argumenta mythorum, quos pertractabant, ita conſtitui potuere, ut, dum aliud ex alio ſe excipiebat, contextum fabularum inde a prima rerum origine uſque ad Ulyſſis exitum haberes. Hæc *altera eſt notio Cycli epici*, cum illa priore plerumque confuſa.) Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. (Si vera hæc ſunt, quod cur dubites cauſam non video, *Procli ætate cyclici poetæ adhuc legebantur:* et Proclus ex iis argumenta ipſe conficere potuit quæ in creſtomathia perſcripſerat.) Λέγει καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευομένων τὸν ἐπικὸν κύκλον. (Proclus in ſua Chreſtomathia non modo argumenta carminum, quæ Cyclum epicum conſtituebant, verum etiam poetarum, qui ea contexuerant aut contexuiſſe ferebantur, nomina et patriam adſcripſerat: adeoque etiam v. c. Leſchei, Arctini, Staſini etc. quæ omnia ab excerptore Photio omiſſa ſunt, qui ne carminum quidem cyclicorum mentionem fecit niſi *Cypriorum* in loco qui hinc ſequitur: Λέγει δὲ καὶ περὶ τῶν Κυπρίων ποιημάτων etc. locum apponemus paullo poſt, ubi ad illa carmina perventum erit. . Nunc igitur ſic erit ſtatuendum: Proclus enarraverat carmina, caſſinumque argumenta et auctores, ex ordine, qui mythos antiquiores inde ab Urano carmine epico perſequuti erant; et quidem partim veterum grammaticorum ductu (erat enim liber χρηστομαθία γραμματική) partim lectione iſtorum carminum. Hæc quidem interiere omnia. Debuere autem eſſe in eorum numero Genealogiæ deorum, Titanomachia, Argonautica, Thebais, Heracleis, Theſeis et alia. Verum ubi in his mythis, adeoque in ipſis enarrandis carminibus, perventum erat ad *belli Trojani* tempora, ecce fuit Grammaticus, qui ex Proclo parti-

culam aliquam excerptam suo codici adscriberet: atque ex hoc servata sunt nonnulla, quæ hic apponimus: primo loco Vita Homeri jam ab Allatio vulgata, sed truncata; altero loco Cypriorum reliquorumque Cyclicorum carminum argumenta, antea prorsus ignota. Debentur illa sollertiæ et doctrinæ TYCHSENII nostri V. C. qui cum Codicem Iliadis Matritensem evolvebat, Procli nonnulla scripta animadvertit ac descripsit. Excitavit idem studium viri doctissimi SIEBENKEES, Venetiis degentis, ut e cod. bibliothecæ S. Marci alia fragmenta describeret, de quibus sigillatim monebitur.

Quæ igitur nunc primo loco hic apposita est Vita Homeri ab Allatio olim edita, emendatior ac plenior nunc exhibetur partim e codice Matritensi V. C. TYCHSENII opera, partim e cod. Veneto a viro doctissimo SIEBENKEES, exscripta. Si tamen eam modo interpolatam et aliena opera auctam, modo sub finem truncatam dixeris, non habeo quod reponam. Sunt nonnulla ex his, quæ ex aliis Grammaticorum vitis Homeri apud Allatium, Barnesium, et nuper apud Wassenbergium V. C. illustrari forte possunt: nolo tamen in his hærere, quæ satis nota sunt aut esse possunt.

Quæ de stirpe et nomine Homeri narrantur, sunt fere petita ex poetarum, qui Homeri mentionem fecerant, ornamentis ac figmentis poeticis, alia ex Grammaticorum acumine super etymo ludentium, quod et cæcum et obsidem denotat, ducta, nec pro historica veritate erant illa venditanda. Si tamen priora illa secuti sunt scriptores Hellanicus, Damastes Sigeensis, et Pherecydes, qui ad Orpheum genus Homeri retulerunt, reputandum est, eos scripto mandasse mythos, seu ea quæ mythice tradita erant: est autem hoc mythicum, si a Musis, ab Orpheo, Lino, Musæo, vates genus ducere dictus est. Antiquior ceteris fama fuisse videtur illa, quæ ad Meletem fl. natales ejus retulit.

(A) # ΠΡΟΚΛΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΗΡΟΥ.*

ΕΠΩΝ ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δέ εἰσι κράτιστοι, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Παννύασις, Ἀντίμαχος. [a]Ὅμηρος μὲν οὖν τίνων γονέων, ἢ [b]ποίας πατρίδος, οὐ [c]ῥάδιον ἀποφήνασθαι· οὔτε γὰρ αὐτός τι λελάληκεν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ περὶ αὐτοῦ εἰπόντες συμπεφωνήκασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ μηδὲν ῥητῶς ἐμφαίνειν περὶ τούτων, τὴν ποίησιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀδείας ἕκαστος, οἷς ἐβούλετο, ἐχαρίσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Κολοφώνιον αὐτὸν [d]ἀνηγόρευσαν, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, οἱ δὲ Ἰήτην, ἄλλοι [e]δὲ Κυμαῖον· καὶ καθόλου πᾶσα πόλις ἀντιποιεῖται τοῦ ἀνδρὸς, ὅθεν εἰκότως ἂν κοσμοπολίτης λέγοιτο. Οἱ μὲν οὖν Σμυρναῖον αὐτὸν [f]ἀποφαινόμενοι, Μαίονος μὲν

* Cod. Ven. Πρόκλου χρηστομαθίας τῶν εἰς δ̅ διῃρημένων τὸ α̅. Ὁμήρου χρόνοι, βίος, χαρακτὴρ, ἀναγραφὴ ποιημάτων.

[a] Hic demum incipit Allatius, Ὅμηρος ὁ ποιήτης τίνων μὲν γον.

[b] ἐγένετο addit Allatius et MS. Ven.

[c] ῥᾴδιον Allat. et MS. Ven. in MS. Esc. ῥαδίως.

[d] ἀνηγόρευσαν Allat. et MS. Ven. sed Allat. omisso αὐτόν. Escur. ἠγόρευσαν.

[e] οἱ δὲ Κ. Allat.

[f] ἀποφαινόμενοι Allat. Ven.

πατρὸς λέγουσιν εἶναι, γεννηθῆναι δὲ ἐπὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ Μελησιγενῆ ὀνομασθῆναι· δοθέντα δὲ Χίοις εἰς ὁμηρείαν, Ὅμηρον κληθῆναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τῶν [g]ὀμμάτων πηρώσεως, τούτου τυχεῖν αὐτόν φασι τοῦ ὀνόματος· τοὺς γὰρ τυφλοὺς ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὁμήρους καλεῖσθαι. [h]Ἑλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης, καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος παράγουσιν αὐτοῦ. Μαίονα γάρ φασι τὸν Ὁμήρου πατέρα, καὶ Δίον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, τοῦ Ἐπιφραδέως, τοῦ Χαριφήμου, τοῦ Φιλοτέρπεως, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐκλέους, τοῦ Δωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δὲ ὁ Λεοντῖνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν ἀνάγει. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ τοιοῦτός τις [i]φέρεται λόγος. Ἀνελεῖν φασιν αὐτῷ τὸν θεὸν, χρωμένῳ περὶ ἀσφαλείας, τάδε,

> Ἔστιν Ἴος νῆσος, μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
> Δέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύσαντα διατρίψαι μὲν παρὰ Κρεωφύλῳ, γράψαντα δὲ Οἰχαλίας ἅλωσιν, τούτῳ χαρίσασθαι, ἥτις νῦν ὡς Κρεωφύλου περιφέρεται. Καθεζόμενον δὲ ἐπί τινος ἀκτῆς, θεασάμενον ἁλιεῖς, προσειπεῖν αὐτοὺς, καὶ ἀνακρῖναι τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

> Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

[k]Ὑποτυχόντα δὲ αὐτῷ ἕνα εἰπεῖν·

At MS. Esc. καταφαινόμενοι. Mox Μαίονος melius MS. Ven. Allat. et Esc. Μαίωνος.

[g] τῶν ὀμμάτων Allat. et MS. Ven. τοῦ ὄμματος Esc.

[h] Hæc omnia usque ad ἀνάγει desunt apud Allat. Mox τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ melius MS. Ven. etiam Μαίονα et τὸν Ἡσίοδον. τοῦ Η. Escur. Porro Ἀπελλίδος dedimus, quod res postulabat, et MS. Ven. firmat: in Escur. erat ἀπὸ Ἑλλίδος.

[i] λόγος τις φέρεται τοιοῦτος Allat.

[k] Codex Escur. ὑποτυχόντες, male. Ven. αὐτῶν.

Οὓς ἕλομεν, λιπόμεσθ'· οὓς δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα, ὅτι ἐπ' ἰχθύων καταβάντες ἀφήμαρτον, φθειρισάμενοι δὲ, ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν ἀποκτείναντες ἀπολείπουσιν, ὅσοι δὲ [l] αὐτοὺς διέφυγον, τούτους ἀποκομίζουσι· οὕτω δὲ ἐκεῖνον ἀθυμήσαντα, σύννουν [m] ἀπιέναι, τοῦ χρησμοῦ ἔννοιαν λαμβάνοντα· καὶ οὕτως ὀλισθέντα περιπταῖσαι λίθῳ καὶ τριτταῖον τελευτῆσαι. [n] Ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν πολλῆς ἔχεται ζητήσεως· ἵνα δὲ μήτε τούτων ἄπειρος ὑπάρχῃς, διὰ τοῦτο εἰς ταῦτα κεχώρηκα. Τυφλὸν δὲ ὅσοι τοῦτον ἀπεφήναντο, αὐτοί μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι. Τοσαῦτα γὰρ [o] κατεῖδεν [p] ὅσα οὐδεὶς [q] ἄνθρωπος πώποτε.

Εἰσὶ δὲ [r] οἵτινες ἀνεψιὸν αὐτὸν Ἡσιόδου παρέδοσαν, ἀτριβεῖς ὄντες ποιήσεως. Τοσοῦτον γὰρ ἀπέχουσι, τῷ γένει προσήκειν, ὅσον [s] ἡ ποίησις διέστηκεν αὐτῶν. Ἄλλως δὲ οὐδὲ τοῖς χρόνοις συνεπέβαλον ἀλλήλοις. [t] Ἄθλιοι δὲ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες τοῦτο·

> Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
> Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι δῖον Ὅμηρον.

Ἀλλὰ γὰρ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν Ἡσιοδείων ἡμερῶν· ἕτερον γάρ τι σημαίνει. Τοῖς δὲ χρόνοις αὐτὸν οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχον φασὶ γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰωνίας

---

[l] αὐτοὺς Allat. et MS. Ven. recte. Escur. αὐτῶν.

[m] ἐπιέναι Allat.

[n] Totum hoc quod sequitur comma deest apud Allatium. Pro κεχώρηκα MS. Ven. κατεχώρησα.

[o] ὁ ἄνθρωπος addit Allat. et MS. Ven.

[p] ὅσον Allat.

[q] Hic ἄνθρωπος omittit Allat. et MS. Ven.

[r] Allat. τινὲς, οἵ.

[s] ἡ addidi ex Allat. et MS. Ven.

[t] Quæ sequuntur usque ad τρωικοὺς χρόνους desunt apud Allat.

ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἐτῶν ἑξήκοντα. Οἱ δὲ περὶ Κράτητα ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. Φαίνεται δὲ [u] γηραιὸς ἐκλελοιπὼς τὸν βίον. Ἡ γὰρ ἀνυπέρβλητος ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων [x] προβεβηκυῖαν ἡλικίαν παρίστησι. Πολλὰ δὲ ἐπεληλυθὼς μέρη τῆς οἰκουμένης ἐκ τῆς πολυπειρίας τῶν τόπων εὑρίσκεται. [y] Τούτῳ δὲ προσυπονοητέον καὶ πλούτου πολλὴν περιουσίαν γενέσθαι· αἱ γὰρ μακραὶ ἀποδημίαι πολλῶν δέονται [z] ἀναλωμάτων, καὶ ταῦτα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, οὔτε πάντων πλεομένων ἀκινδύνως, οὔτε ἐπιμισγομένων ἀλλήλοις πω τῶν ἀνθρώπων ῥαδίως. [a] Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν. [b] Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ, οἱ μέντοι ἀρχαῖοι καὶ τὸν Κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν· προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην καὶ [c] Βατραχομυομαχίαν· ἔντε πακτίον [d] αἶγα Κέρκωπας κενούς.

---

[u] γήρα Allat. et paullo ante ἔτεσιν ἑξήκοντα MS. Ven. qui et addit τὸ δὲ περὶ τοὺς Ἡρακλείδας λείπεται τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν ἑξήκοντα, recte. Sic et in altera vita.

[x] προβεβηκυῖαν Allat. et MS. Ven. et Escur. τελείαν.

[y] τοῦτο δὲ πρ. Allat. et MS. Escur. Quod emendaveram firmat MS. Ven.

[z] ἀναλ. δέονται Allat. In MS. Ven. exciderant αἱ γὰρ—ad ἀναλωμάτων.

[a] γέγραφε Allat. et MS. Ven. γεγράφθαι MS. Escur. nisi exciderat in hoc φέρεται, λέγεται. Paullo ante ex Ven. dedi οὔτε ἀ. πω pro πῶς.

[b] Quæ sequuntur desunt ap. Allat. qui solummodo habet: προστιθέασι δέ τινες αὐτῷ cet. Pro ξένων MS. Ven. ηὐξένων.

[c] Ita et Allat. βατραχομυομαχίαν. In Cod. Esc. βατραχομαχίαν ἢ μυομαχίαν. Ex Ven. eadem laudantur, nisi quod κυομαχίαν exaratum.

[d] ἐντεπάκτιον MS. Ven. Corruptam hanc vocem similiter exhibet Allatius, qui conjicit ἐπταπέκτιον, villosam. Hesych. ἐπταπέκτιος. ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα: scilicet est a πέκω, *tondeo*. Videtur hoc spectare ad Capram Amaltheam.

IN PROCLUM

ANNOTATIONES.

P. 465, ult. ΜΑΙΩΝΟΣ.] Melius Μαίονος. Corruptum in altera Homeri vita in Μάρωνος. v. Waſſenb. In Certam. H. et H. alia corruptela Βίωνα pro Μαίονα.

P. 466, 6. Ἑλλάνικος.] Eadem ex Charace repetita apud Suidam in Ὅμηρος. Charax illa ſeu in hiſtoriarum Græcarum libb. XL. ſeu in Chronicis tradiderat. Qui hic Ἀπελλὶς eſt, apud Suidam legitur Ἀπελλῆς, quod idem nomen avi materni ex Ephoro proditur in Vita Homeri Plutarcho adſcripta, et in altera quæ ſub Herodoti nomine fertur. Χαρίφημος ibidem Εὔφημος, et Δορίων, Δρὴς, Orphei f. Alia varietas eſt in Certam. H. et H. p. xxii. ed. Barnes. De Gorgia alibi lectum hoc, quod hic editur, non memini.

Ibid. 12. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς.] Unde abſurda hæc, per omnem tamen antiquitatem propagata, narratio ortum habuerit, non exputare licet. Valde antiquam eſſe neceſſe eſt, ortam forte ab aliquo, qui inventi a ſe vel ab alio ænigmatis graviorem auctorem ſubjicere volebat. Carmen Ἔστιν Ἴος νῆσος etiam in Plutarchi V. Homeri legitur. Quod in altero carmine θηρήτορες eſt, etiam in Plut. et in Cert. H. et H. occurrit; at ceteri legunt ἁλιήτορες accommodatiore verbo. Pro οὓς ἕλομεν—οὓς δ' (ad quod accommodari poſſet lectio apud Plutarch. loc. cit. et in Certam. H. et H. ἢ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς) iidem ὅσσ'—ὅσα δ', et Herodot. ἅσσ' melius. In Plut. τὰ δ' οὐχ ἑ. In οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα nihil variant libri. Expectabam οὐ συμβάλλοντος, etſi nec hoc ſatis convenit. Ceterum ἰχθυΐαν dixit, quam alii τὴν ἁλείαν. Pro ἀπολείπουσι debet eſſe καταλείπουσι. Sed non tam accurate loquitur auctor. Quod illiſo pede lapſus mortem contraxit Homerus, occurrit quoque in Certam. H. et H. ſub finem.

P. 467, 10. Τυφλὸν δὲ ὅσοι.] Cum acumine hoc dictum, cæcutire quicumque Homerum cæcum fuiſſe prodiderint. Homerum patruelem Heſiodi fuiſſe Ephorus tradiderat: v. Vita Homeri Plutarcho tributa. Quod Noſter id negat, feramus: ſed ratio ad-

jecta est jejuna, quod ex poematum diversitate rem manifestam esse vult, haud patrueles eos esse potuisse. Ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες. Cur αἴνιγμα dixerit, quod ἐπίγραμμα erat, non dixerim. Respuendum hoc tanquam serius fictum nemo dubitaverit. Egere de hoc passim viri docti, etiam in Hesiodi vita; vide vel Robinsoni Diss. Potuit tamen tripus in Helicone positus esse, qui ad Hesiodum referebatur, τόνδ' ἀνέθηκεν in Anthol. Steph. est τῇ δ' ἀνέθηκα. Locus in Hesiodi Ἐργ. est 654—658. Quæ paullo post de rerum copia Homero ex peregrinatione affluente subjiciuntur, aut Procli aut alterius judicium haud admodum acutum produnt, qui res non ex Homerica, sed ex sua ætate æstimare et dijudicare maluit. Non minus e pravo ad sua tempora facto judicio alii Homerum ἀλήτην aliquem et erronem stipe collecta se sustentantem exhibuerant: prorsus immemores priscæ vitæ, qua ἀοιδοὶ adire solebant urbes et cœtus hominum, et ab iis hospitio excepti invitari, ut carmina sua recitarent.

P. 468, 2. Οἱ δὲ περὶ Κράτητα.] Conveniunt Tatiani verba: Οἱ περὶ Κράτητα πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶν αὐτὸν ἠκμακέναι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ὕστερον ὀγδοήκοντα ἐτῶν. Eadem cum Dionysio (Barnes. p. xxx.) alter Grammaticus ap. Wassenberg. p. 2. Recte vero ille: τοῦτο δὲ ἀπίθανον ὑπάρχει· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὑστεροῦντα πολλοῖς χρόνοις ἑαυτὸν ἀποδείκνυται λέγων· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

Ibid. 11. Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο.] In hoc sane acutiores consentiunt: recte et alter Grammaticus ap. Allat. οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας etc. Confer Wassenb. not. p. 11.

Ibid. 12. *Xenon* sane vel *Xenion* inter historicos memoratur; sed ad h. l. vix spectare videtur. Puto *Zenon* (Ζήνων) *Citiensis*, quem in Iliadem, Odysseam et Margiten scripsisse satis constat, vel ex Dione Chrys. et Laertio. Nec tamen satis bene ille cum Hellanico jungitur. Post Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ videntur excidisse nomina; etsi retrahi ad illa verba potest e seqq. τὸν κύκλον. Illud in his animo tenendum: antiquiores multo plura tribuisse Homero quam Grammaticos Alexandrinos: quia Hellanici ævo nulla adhuc critices subtilitas aut fuit aut esse potuit.

Ibid. ult. Ἔν τι πάκτιον αἶγα.] Bentleius Diss. ad Malelam p. 63. ingeniose, sed perperam τὸν Ἑπταπάκτιον emendarat, respectu ad prædones ἐπ' ἀκτῆς in Herodot. Vit. Hom. 19. 20. et Certam. H. et H. At Allatii emendationem ἑπτάπεκτον αἶγα, *villosam, hirsutam, ita ut vel septies tonderi possit*, satis firmavit Toupius Ep. Crit. p. 142. (T. II. p. 578.) Κέρκωπας κενούς. Ultima vox nata videtur ex καὶ Νόστους, quos Homero cum Cyclo tributos esse constat. Toupius eodem loco Κέρκωπας ἐκείνους legit, quod vix probes.

(B) # ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ *τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἕνδεκα· ὧν* [a] *περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν,*

Hunc præclarum locum de *Cyprio carmine* unice Codici Efcurialenfi debemus. Argumento hoc eorum femel cognito lux affunditur multis antiquiorum poetarum et fcriptorum locis, qui de fabulis Trojanis agunt, quarum primus auctor adhuc ignorabatur. Nolo hic repetere ea, quæ ad Virgilii Æn. II. Exc. I. (fecundis curis in nova paratur editione) expofita funt cum de reliquis, tum de Cypriis: multo minus de fabulis ipfis hic recenfitis. Sufficit Cypria XI. libris complexa effe res inde a Thetidis et Pelei nuptiis ufque ad Iliadis initia.

[a] *ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν.*] Fuit *συγγραφῆς quisnam effet ejus carminis auctor fuit:* quippe de quo parum liquido conftitit, cum alii ipfum Homerum, alii Stafinum vel Hegefiam, alii alios traderent. Sed probabilior auctoritas ea eft, quæ de Stafino Cyprio habetur, a cujus patria quoque nomen ductum. Ceterum illa, quæ Proclus de auctore poft hæc adjecerat, fuppleri ex parte poffunt ex Photio: *Λέγει δὲ καὶ περί τινων Κυπρίων ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἡγήσιον τὸν Σαλαμίνιον* (Hegefias eft Athen. XV. p. 682. D.) *αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνῳ* (Homerum ea dediffe pro dote, filia ei elocata) *καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κυπρία τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.* Obfcura hæc ultima funt et perplexa: putes carmen fuiffe infcriptum *ἡ Κυπρία* fc. *ποίησις*, non *τὰ Κύπρια ἔπη.* Hoc tamen nomine cum alii

ἵνα μὴ τὸν ἑξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ περιέχοντά ἐστι ταῦτα. Ζεὺς βουλεύεται [b] μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· [c] παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾷ, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ· αἳ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἔπειτα δὲ, Ἀφροδίτης ὑποθεμένης, ναυπηγεῖται· καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ· ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένῃ παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλάγωσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφροδίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ·

---

tum ipſe utitur: ut forte inverſa ratione ſcribendum ſit: καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. Cui rationi ſcriptor (Proclus) non accedit, μηδὲ γὰρ Κυπρία παροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα: ſcilicet, ſi a Cypro dicta eſſet poeſis, ἡ Κυπρία ſc. ποίησις inſcripta eſſe deberet. Sed vel ſic argutiæ ſunt.

[b] μετὰ τῆς Θέτιδος ſcriptum erat: verum μετὰ τῆς Θέμιδος legendum: cum illa enim conſilia miſcet Jupiter; eadem ſuper eventu nuptialium fatali monuit: naſciturum eſſe filium patre potentiorem v. Pind. Iſthm. VIII. 58. ſq. 68. Apollon. IV. 800. Apollodor. III. 15, 5.

[c] Fabulæ notæ ſunt omnes, quæ hic ſequuntur. Breviorem earum texturam, cum ipſa Iliade, videbis in Vita Plutarcho tributa p. 148. Ern. Judicii dearum fundus fuit Il. Ω. 19. 30. Nonnulla alia ex antiquis petita, ſed recentioribus figmentis interpolata dabit Coluthus. Mox αὐτοῖς leg. αὐτῷ.

καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι, νυκτὸς ἀποπλέουσι· χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα· καὶ προσενεχθεὶς Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος, αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας εἰς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ [d] Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἶρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλιον στρατείας βουλεύεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, [e] ὡς Ἐπωπεύς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα, ἐξεπορθήθη· καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν· καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδνην. Ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν, ἐπελ-

---

[d] De Caſtoris et Pollucis pugna cum Ida et Lynceo præclarus locus eſt Pindari Nem. X. Alia v. ad Apollod. III. 11, 2. p. 730. Pro Λυγκέως ſcriptum erat Λυγέως et Λογεὺς, porro αἵρει, et ὑφαιρόμενοι. Reliqui mox ἀναγγέλλει. uſitatius ἀπαγγέλλει.

[e] ὡς Ἐπωπεύς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα ἐξεπορθήθη.] Obſcurior fabula, cujus tamen veſtigia reperire mihi videor apud Apollodorum III. 5, 5. Sed vitium ineſſe arbitror nomini *Lycurgi*: Λύκου legendum eſt. Lycus, Nyctei frater, regnum Thebanum tenebat. Nyctei filia erat Antiope, quæ a Jove compreſſa, ut patris minas effugeret, Sicyonem ad Epopéum regem fugit, eique nupſit. Nycteus pater, dolore victus, ſibi manus infert, fratri tamen Lyco injungit, ut filiam et Epopeum ulciſcatur. Ducit Lycus copias adverſus Sicyonem, eaque capta et Epopeo cæſo Antiopen captam abducit, e qua naſcuntur Zethus et Amphion. Hæc eſt illa narratio, cujus fundum in Cypriis fuiſſe nunc diſcimus. De Jovis amoribus nihil hic narratum eſſe videtur: cum Epopeus vitiaſſe filiam Lyci dicatur, non a Jove compreſſam in matrimonium duxiſſe.

θέντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου, τὸν υἱὸν [f] Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς· [g] ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι· καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τήλεφος δὲ [h] ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται· ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα [i] Δηϊδάμειαν· ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγενόμενος εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεύς, ὡς ἡγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ᾽ Ἴλιον πλοῦ. Καὶ τὸ δεύ-

---

[f] τὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες.] Vulgaris narratio eſt de puero Telemacho arantis Ulyſſis aratro ſubjecto: v. Hygin. f. 95. et ibi laudata. Primus auctor in Cypriis rem ita narrare debuit, ut Achivi ſe iratos Ulyſſi puerum Telemachum vi protractum necare velle ſimularent.

[g] ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι.] Habemus hic duplicem ad Trojam navigationem. Priore, qua ad Myſiæ littus eſcenſione facta, res cum Telepho geſtæ ſunt: de quibus copioſe expoſuit Dictys Cretenſis II. 1. ſq. καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν: mirus error, ſi pro Ilio habuere? Leg. ὡς Ἰλίων. quippe Myſi ſocietate cum Trojanis juncti. *Teutbrania*, Myſiæ regio. v. Pauſan. VI. 4. c. Strab. et Steph. Byz.

[h] ἐκ βοηθείας, *ut vim propulſaret*, dum opitulatur, nec neceſſe ἐκβοηθήσας ſcribere. *Therſandrum* Telephus occidit Polynicis filium. Sic et Pauſan. IX. 5. p. 722. Dictys II. 2. Mox διασκεδάννυνται ſcripſimus pro διασκεδάννται.

[i] De Achillis cum Deidamia nuptiis aliter hic traditum, quam quod ab aliis narratur ad Lycomedem, Scyri regem, puellari habitu deductus eſſe; quod forte Tragicis debetur. Mox leg. παραγενόμενος. Ibid. τοῦτ᾽ ἐπ᾽ Ἴλιον πλοῦ in codice erat.

τερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι, Ἀγαμέμνων [k]ἐπὶ θήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοὺς τοῦ πλοῦ, χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι, θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρτεμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει, καὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κόρης παρίστησι τῷ βωμῷ. Ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης, ὑφ' ὕδρου πληγεὶς, διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ κατελήφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα· ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἴργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται, ἀνελὼν [l]Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται· καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσιν. Ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς περιοίκους πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπιθυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. Εἶτα ἀπονοστεῖν ὡρμημένους τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· κἄπειτα ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου βόας, καὶ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον πορθεῖ, καὶ συχνὰς τῶν περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρωΐ-

---

[k] ἐπὶ θήραν βαλὼν f. excidit ἐπὶ θήραν ἐξιὼν, vel ἐξαγαγὼν, καὶ β. Paullo post ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι, in cod. erat αὐτῇ.

[l] De Cycno hoc inter plures hoc nomine memoratos v. ad Apollod. p. 415.

λον φονεύει· [m] Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἄγων ἀπεμπολᾷ· καὶ ἐκ τῶν λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηΐδα γέρας λαμβάνει, Χρυσηΐδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἔπειτά ἐστι Παλαμήδους θάνατος· καὶ Διὸς βουλὴ, ὅπως ἐπικουφίσῃ τοὺς Τρῶας, Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ κατάλογος τῶν τοῖς Τρῶσι συμμαχησάντων.

---

[m] Λυκάονά τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἀγαγὼν ἀπεμπολᾷ. Ductum hoc ex Il. Φ. 35. ſq. quemadmodum multarum aliarum a Staſino et aliis Cyclicis narratarum rerum prima ſtamina ex loco aliquo Homerico ducta ſunt: quæ res facile exemplis pluribus doceri poteſt.

[a]ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΤΟ Γ̄ [b]ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΙΘΙΟΠΙΔΟΣ Ē ΑΡΚΤΙΝΟΥ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ Ἰλιάδα Ὁμήρου. μεθ' ἣν ἐστὶν Αἰθιοπίδος βιβλία ε̄ Ἀρκτίνου[c] Μιλησίου περιέχοντα τάδε.

---

[a] Quæ hinc ſequuntur, exſcripta ſunt e *Cod. Veneto D. Marci* a viro doctiſſimo Jo. Pet. Siebenkees, Norimbergenſi. Codex ille eſt præſtantiſſimus Iliadis (Num. 454.) ſcholiis inſtructus, quorum editionem avide expectamus a V. C. Villoiſon. In ejus primis foliis, partim margine, partim in foliis ſingulis, Procli hæc excerpta ſunt adſcripta. Præcedebat vita Homeri titulo præfixo: Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τῶν εἰς δ̄ διῃρημένων τὸ ᾱ. Ὁμήρου χρόνοι. βίος. χαρακτήρ. ἀναγραφὴ ποιημάτων. Subjecta a Proclo eſſe debuit ſuperioribus brevis expoſitio argumenti *Iliadis:* hancque excipere *Arctini Æthiopis:* etſi in codice Νόστων argumentum præmittitur, omninoque ordo diverſus eſt, ſed haud dubie perturbatus.

Eſt in Bibliotheca D. Marci Codex 531. qui complectitur 1. Ἐξηγήσεις τινας μετ' ἀλληγοριῶν καὶ ἱστοριῶν τινων εἰς τὸν Ὅμηρον. 2. Ἐπιτομὴν νέαν γραμματικῆς ἐν βιβλίοις β̄. 3. Ἐπιτομὴν τῶν ἐννέα μέτρων. 4. Φουρνούτου ἐπιτομὴν περὶ τῶν παραδιδομένων περὶ θεῶν κ. τ. λ. 5. Αἰνίγματα καὶ ζητήματα. 6. Ἐξήγησιν εἰς τὸν Διονύσιον τὸν περιηγητήν. 7. Πλουτάρχου περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. 8. Ἡφαιστίωνος περὶ μέτρων. 9. Ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογάς. Codex eſt in folio minore, quod vocatur, papyraceus, fuitque olim inter Beſſarionis copias: inſcriptum enim eſt primo folio ab ejus manu: τοῦτο τὸ βιβλίον πολλὰ καὶ καλὰ καὶ δυσεύρετα περιέχον ἐστιν ἐμοῦ Βεσσαρίωνος Καρδινάλεως τοῦ τῶν Τούσκλων. Procli nomine allectus humaniſ-

Ἀμάζων Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾶσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεὺς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα. καὶ ἐκ τούτου στάσις γίγνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Λητοῖ, καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσέως. Μέμνων δὲ, ὁ Ἠοῦς υἱὸς, ἔχων [d] ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει· καὶ συμβολῆς

---

simus vir, Siebenkees, libro inspecto nihil aliud quam Excerptum Photianae Bibliothecae reperit. Ἐξηγήσεις vero primo loco adscriptas scholia haud contemnenda continere vidit, quorum Specimen ad nos misit. Idem Photii codicem praeclarum in eadem bibliotheca manu versaverat N. 450.

[b] Quomodo haec expediri possint, non reperio, nisi secundum ea, quae supra exposui, mecum statuas, e binis Chrestomathiae Procli libris factam esse Epitomen quatuor libris comprehensam: ex qua Excerpta aliquis codici suo adscripserat plura: e quibus derivata sunt, quae Escurialensis et Venetus nobis servarunt. Itaque cum ex Epitomes seu *Eclogarum libro primo Excerptum* appositum esset *primum* de Homero, et argumentum *Cyprii carminis*, praetermissis iis, quae altero Eclogarum libro de Iliadis argumento apposita erant, nunc *ex tertio Eclogarum libro* Τμῆμα τὸ δεύτερον, *Excerptum alterum* apponitur. Itaque ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ Eclogarum intellige. Pro Ἰλιάδα in MS. erat Ἰλιὰς, cum tamen praecessisset ἐπιβάλλει.

[c] De *Arctino* v. ad Virgil. Æn. II. Exc. I. add. ad lib. I. Exc. XIX. In iis, quae sequuntur, comparanda sunt Paralipomena Quinti Smyrnaei: quorum novam recensionem dabit Tychsen noster V. C. Complexa autem est *Æthiopis* non modo Memnonis ex Æthiopia res gestas, verum omnia, quae inde ab Iliadis argumento, Hectore caeso, ad Trojam contigerunt. Vitia scripturae codicis manifesta statim sustuli. Ita pro Θρᾶσσα erat θρασα (sic).

[d] ἡφαιστότευκτον.] Dictum de hac voce ad Apollodorum p. 52.

γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται. ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἠὼς, παρὰ Διὸς αἰτησαμένη, ἀθανασίαν δίδωσι.

Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν [e] * * εἰσπεσὼν, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ [f] μέχρι τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν [g] παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι· καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

---

[e] εἰς τὴν f. πόλιν. l. πύλην.

[f] μέχρι τοῦ πτώματος.] Puto περὶ τοῦ πτ. nisi fuit: μέχρι του [τινὸς] περὶ τοῦ πτ. *per aliquod tempus*. Mox in Cod. ἀνελόμενον.

[g] ἀδελφὰς Nereidas esse puta. Hic ille *threnus* est, de quo præclare Pindar. Isthm. VIII. 124. præter Quintum III. et Odyss. Ω. 58. *Leuce* insula Borysthenis ostio objecta, vel ex Mela et Plinio nota.

ΙΛΙΑΔΟΣ ΜΙΚΡΑΣ[a]

ΛΕΣΧΕΩ.

ΕΞΗΣ δ' ἐστὶν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μιτυληναίου περιέχοντα τάδε· Ἡ τῶν ὅπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει. Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενόμενος τήν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λάμβανει, καὶ, χρήσαντος περὶ τῆς ἁλώσεως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος, καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηΐφοβος Ἑλένην γαμεῖ· καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν, τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

---

[a] Egimus de *Iliade parva* in Exc. I. ad Æn. II. Ex Argumento hoc e Proclo ſervato intelligitur exordium illud carmen habuiſſe ab Achillis morte et armorum judicio et productum fuiſſe uſque ad urbis excidium. [Conferendus Hermannus ad Ariſtot. Poet. XXIII. 7.] In Cod. lectum erat ἐξ ἧς, et Μιτυληναίου ſolita varietate. Et pro Ὀδυσσεὺς (ſc. αὐτὰ) λαμβάνει, ſcriptum erat Ὀδυσσία: et τὴν τέλειαν et ſic al.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν Δούρειον Ἵππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται· κτείνας τε τινὰς τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται· καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.

Ἔπειτα εἰς τὸν Δούρειον Ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες, τάς τε σκηνὰς καταφλέξαντες, οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες, τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι, τόν τε Δούρειον Ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται, ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΔΟΣ Β̄

ΑΡΚΤΙΝΟΥ[a].

ΕΠΕΤΑΙ δὲ τούτοις Ἰλίου πέρσιδος βιβλία β Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες, περιστάντες βουλεύονται, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ, κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος, νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. Τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην, εὐωχοῦνται, ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου.

Ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθοροῦσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποίητος[b]· οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύ-

[a] Vide de Arctino eundem Excursum ad Æn. II. Complexum est carmen hoc novissima Trojæ, inde ab urbe capta ad discessum Achivorum. Pleraque ex his nota vel ex Virgilii Æn. II. ad quem multa illustrata dedimus. cf. Pausanias X. 26. [Hujus operis egregium exstat fragmentum in Scholiis ad Homerum Victorianis apud Heynium T. VI. p. 631.]

[b] προποίητος e cod. notatum. προσποίητος, etsi paullo duriore verborum positu, hominem fictum et simulatorem designat. Forte fuit προσποιήτως, *simulate per fraudem*.

σαντες, καὶ οἱ ἐκ Δουρείου Ἵππου, ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ, πολλοὺς ἀνελόντες, τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην, ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Δηΐφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν, συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες, καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει, καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται.[c] . . . . [d]* * * * καὶ Ὀδυσσέως Ἀστυάνακτα ἀνελόντος, Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει· καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Αἴθραν εὑρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν, Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.

---

[c] In apographo hæc ita ſcripta erant, ut deſiderari nonnulla ſignificaretur. Videtur tamen carminis argumentum in hoc ſubſtitiſſe.

[d] De hoc fragmento vero non habeo quod ſatis tuto ſtatuam. Superioris argumenti particula eſſe non potuit. Sed narrationis alterius eſt particula. Siebenkees V. C. hæc monuit: "tertium folium deſiderari, in "quarto hæc legi." Etſi non aſſequor, quomodo ea, quæ præceſſerunt, folii ſpatium explere potuerint, ſuſpicor tamen hanc eſſe particulam alterius *Excidii Ilii*, a *Leſcheo perſcripti*. Ejus enim Ἰλίου πέρσις apud Pauſaniam memoratur X. 25. 26. et ib. nonnulla ex his ipſis, de quibus hic agitur. Suſpicabar aliquando, fuiſſe illam forte eandem cum ea, quæ Arctino ab aliis eſſet tributa. Nunc probabilius videtur, diverſam eam ab illa fuiſſe: adeoque Proclum nunc ſubjeciſſe argumentum illius. Dicerem etiam tertiam Steſichori Ἰλίου πέρσιδα partem folii occupaſſe; ſi ſatis eſſe putarem apponere meras conjectationes.

[a]ΝΟΣΤΩΝ Ē ΑΥΓΙΟΥ.

ΣΥΝΑΠΤΕΙ δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία ε̄ Αὐγίου Τροιζηνίου, περιέχοντα τάδε·

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου[b]. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει. Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν διασώζονται. Μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος, μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει. Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα, Τειρεσίαν ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι[c].

---

[a] Νόστοι fuere plures a diversis auctoribus profecti: conf. Suid. et ibi Kuster. et ad Apollodorum p. 990. fuere in his *cyclici* h. e. qui ad *Cyclum epicum* referebantur. Horum auctorem nunquam alias legere memini *Augiam Troezenium*, nomen prorsus ignotum.

[b] Fundus fabulae in Od. Γ. 132. sq. sic et reliquorum, quae hic sequuntur eod. et quarto libro.

[c] Si haec recte se habent, *Tiresias* Colophonem fuit abductus; id quod alii de filia ejus *Manto* narrant, quae Thebis captis ab Epigonis Delphos pro manubiis missa (Apollod. III. 7, 4. Diod. IV. 66.) inde in Asiam ducta templum Clarium ad Colophonem constituit (vid. Schol. Apollon. I. 308. Pausan. VII. 3.) Sane jam ap. Apollod. III. 7, 3. et ap. Pausan. IX. 33. fama inter Graecos memoratur, Tiresiam ipsum Delphos abductum ad fontem Tilphussam animam efflasse: potuit nunc idem aliter ornatum esse ab aliis. Jam in Tiresiam, seu Manto, incidunt Achivi, qui eo perrexe-

Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων, Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν, προλέγον τὰ συμβησόμενα. Εἶτ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμὼν, καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ.

[d] Νεοπτόλεμος δὲ, Θέτιδος ὑποθεμένης, πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσέα καταλαμβάνει ἐν Μαρωνείᾳ· καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεῖ. [[e] ἔπειτα] Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας ἀναιρεθέντος, ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν ἀνακομιδή.

---

rant, *Calchas*, *Leonteus*, et *Polypoetes*. Calchantis quidem in hæc loca adventus nobilis eſt congreſſu cum Mopſo vate, Mantus f. facto: videndi de his laudd. Not. ad Apollod. p. 655. Incoluit idem Pamphyliam: Pauſan. VII. 3. p. 529. Strabo XIV. p. 984. A. Leonteus et Polypoetes, ex Gyrtone aliiſque Theſſaliæ urbibus copias ad Trojam duxerant: Il. Β. 138. iidem Aſpendum in Pamphylia condiderunt. cf. Euſtath. ad l. c.

[d] Plura ad hæc monita ad Virgil. Æn. III. Exc. X. et XII.

[e] Ex Cod. notatum Πηλει … τα αγαμ. Potuit eſſe ἔπειτα τὰ Α.—καὶ τούτων ὑπ' Ο.

ΤΗΛΕΓΟΝΙΑΣ Β̄

[a]ΕΥΓΑΜΜΩΝΟΣ.

ΜΕΤΑ ταῦτά ἐστιν Ὁμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε·

[a] De *Eugammonis* nomine vix satis adhuc constabat. Meminerat Hieronymus in Chron. Euseb. ad Ol. LIII. *Eugamon Cyrenæus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur:* et Syncell. p. 239. (191.) Εὐγάμων Κυρηναῖος, ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας, ἐγνωρίζετο: Eugammonem Cyrenæum integrum librum de Thesprotiis ex Musæo transcripsisse narrat Clemens Alex. VI. Strom. pr. et ex eo Eusebius Præp. Ev. X. 1. etsi in hoc Eugrammon editur. Fabulam de Telegono ad mentem Eugammonis expressam videbis apud Hygin. f. 127. Ad Odysseæ ductum, uti res ipsa ferre debuit, pleraque fuere comparata, *summa* vero *carminis ad Od.* Λ. 118—136. Alia aliunde. Ita *Musis sacrificat* Ulysses, secundum Od. Ν. 347. sq. 355. sq. Ξ. 455. *De armentis in Elide* subnata res ex Od. Δ. 635. *Polyxenus* autem ex Il. Β. 623. Episodium de *Trophonio* et *Agamede*, Ergini Minyæ filiis, fundum habere potuit in Hymno ad Apoll. 295. sq. Quæ enim de thesauro Hyriei ab ipsis exstructo clamque expilato narrata sunt v. c. ap. Pausan. IX. 37. ea transtulere alii ad Augeæ domum, qui rex Elidis fuit: diversus utique ab illo antiquiore ab Hercule cæso. *Sacra a Tiresia monstrata* sunt in Νεκυίᾳ Od. Λ. 128. sq. *Ad Thesprotos* in continente accessit sec. v. 120. sq. *Brygi* Thraces ex Herod. VI. 45. noti esse possunt. *Telegonus* ignarus patrem occidit, sec. Λ. 132. ubi v. Interpretes. Telum autem pastinacæ marinæ (τρυγόνος, marinam turturem Dictys VI. extr. dixit) aculeo erat munitum: unde Sophoclis fabula, Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ inscripta:

Οἱ μνήστορες ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται· καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις, εἰς Ἦλιν ἀποπλεῖ, ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ, δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα. Καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. Ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας, τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείσας τελεῖ θυσίας. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται, καὶ γαμεῖ Καλλιδίκην βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. Ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους, Ὀδυσσέως ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα τρέπεται, καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηνᾶ καθίσταται· τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει.

Μετὰ δὲ τὴν Καλλιδίκης τελευτὴν, τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης, ὁ Ὀδυσσέως υἱὸς, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κἀν τούτῳ Τηλέγονος ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθάκην, τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσσεὺς, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δὲ ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν, τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πενελόπην πρὸς τὴν μητέρα καθίστησιν· ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ [q] συνοι-

---

qua de re plures egere. Andr. Schottus ad Proclum p. 22. (416. h. ed.) Salvagnius ad Ovidii Ibin et al. ad Homeri l. c.

[b] συνοικισεῖ scripsi: cum e cod. notatum esset συνοικεῖ, ipsa ratione grammatica postulante: *sibi matrimonio conjungit, adsciscit.* Hyginus loc. cit. *Ejusdem Minervæ monitu Telegonus Penelopen, Telemachus Circen duxerunt*, sc. nunc deas factas.

Secundum has particulas, magno cum literarum beneficio e Proclo servatas, de poetis cyclicis longe aliter, quam vulgo factum, statuendum erit. Egimus ea de re ad Virgilii Æn. II. Exc. I. Ut, ad Procli ductum, rem paucis complectar: *Cyclus epicus* variis modis dictus est: primo, ut sit *cyclus mythorum* inde ab Urano usque ad Ulyssis reditum in Ithacam et

κειοῖ τὴν μὲν Πενελόπην Τηλέγονος, Κίρκην δὲ Τηλέμαχος.

---

mortem: hic proprie eſt *Cyclus mythicus*, dictus tamen *epicus*, quoniam plura erant carmina epica, quibus illæ fabulæ expoſitæ erant: ſecundo *Cyclus epicus* dictus eſt *ipſorum horum carminum epicorum*, quæ ita digeſta et ordinata a Grammaticis fuerant, ut contextus fabularum inde a Theogonia ad Ulyſſis noviſſima haberetur. *Carmina* hæc dicta *cyclica* et *poetæ cyclici*. Jam in hoc Cyclo extremum, nec ignobilem tamen, locum tenebant res Trojanæ, adeoque carmina, quibus illæ expoſitæ erant. Hujus partis poſterioris notionem nunc habemus pleniorem ex Procli fragmentis hic in lucem prolatis. Scilicet ſecundum hiſtoriarum ordinem comprehenſa in hoc Cyclo, parte quidem extrema, fuere hæc: *Cyprium carmen. Homeri Ilias. Arctini Æthiopis. Leſchis* ſive *Leſchei Ilias parva. Arctini Excidium Ilii*, forte et *alterum Leſchei. Noſti. Odyſſea. Telegonia*. Carmina hæc fundum fecerunt fabularum quæ hinc a Tragicis variis modis tractatæ, ab aliis poetis pro ſuo cujuſque ingenio fuere ornatæ, inter hæc etiam a rerum Græcarum ſcriptoribus pro antiquiſſima rerum memoria in fronte hiſtoriarum præfixæ ſunt. Fuit quoque *Dionyſius Mileſius*, qui in hiſtoriarum ſuarum corpore *Cyclum Mythicum* et *hiſtoricum* conſtituit. Ad quæ melius diſcernenda, dijudicanda, et ordinanda patefactam nunc eſſe viam arbitror.

INDICES QUATUOR.

I. *Scriptorum ab Hephæstione et Scholiastis laudatorum.*

II. *Vocabulorum, quæ in locis ab Hephæstione laudatis reperiuntur.*

III. *Rerum et Versuum.*

IV. *Rerum in Procli Chrestomathia memorabilium.*

INDEX SCRIPTORUM

AB

HEPHÆSTIONE ET SCHOLIASTIS

LAUDATORUM.

Numerus prior paginam, alter verſum deſignat.

INDEX VOCABULORUM

QUÆ IN

LOCIS AB HEPHÆSTIONE LAUDATIS

REPERIUNTUR.

NB. * *Stellula verbo præfixa indicat restitutam esse, aut restituendam lectionem.* † *Obelus pravam lectionem designat, notatu tamen non indignam.*

K k

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

Υ.

Φ.

Χ.

Ψ.

Ω.

INDEX

RERUM ET VERSUUM.

B.

Γ.

Δ.

E.

H.

P.

INDEX RERUM

IN PROCLI CHRESTOMATHIA

MEMORABILIUM.

FINIS.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN TEXTU.

P. 4, 2. *leg.* χεὶρ 6, 5. ἐπεὶ 9, 1. Ἀρχίλεως. * 24, 9. μακρᾶς. 25, 11. δακτυλικοῦ cum C. deletam mallem. 26, 19. μέγ' 36, 12. περιττὰς 38, 12, πεντάμετρον δὲ Turn. 40, 11. χορόν. 42, 2. δίχ' 47, 11. ἐφθημιμερὶς 61, 3. πίδ' 66, 5. ὁπόταν 69, 5, 6. γένοιτ' 73, 12. ὅμως 74, 4. χορὸν 79, 2. οἷον (Ursin. 104.) Ibid. 6. συνεμπίπτει 86, 1. ἐφαρμόζον. Ibid. 11. παίωνες 87, 12. μολοσσὸς 94, 11. χρῆν 96, 10. ιβ. Ἀνακρέων 113, 15. ἀπολελειμμένον, 119, 6. ποιητὴς Ibid. 7. γέγραπται 125, 5. καθάπερ. 128, 8. ἐν ταῖς 132, 8. φαμὲν 191, 10. προσήκοι.

IN SCHOLIIS.

P. 2, 3. *leg.* ἐκτεταμένον et λιτότατος. 24, 19. ὑπερκατάληκτον 28, 7. 9. μιᾷ 14. μακρὰ εἴη 17. μολοττός 22. ἐπεὶ 34, 3. τραγῳδίαν. 38, 3. γεγράφθαι. 47, 2. Ὡς 48, 4. ἀρχῇ; pen. δάκτυλος. 51, 8. χορίαμβός ἐστιν· οἷον 11. ἀμφίμακρος 14. μακρᾷ 60, ult. μία 67, 1. συλλαβῇ 75, 2. τετάρτου 83. pen. ἀπαρτίζον. 85, 10. μολοττὸν 105, ult. ΟΝΤΣΟΥ. 107, 4. χορίαμβος· 109, ult. ΡΟΙ ΔΕΤΡ' ΗΔΗ. 124, 1. ἀνόμοια 137, 5. ΤΟΥ. 147, 19. αἰτίη 157, 1. Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ 9. παντὸς 20. γαμετῇ 158, 2. ῥυθμῷ 159, 10. 11. 14. βραχείας. 16. ὑποβάκχειος. 160, 13. Ἕκτος 160, 15. βραχειῶν 17. ἱστορίας 167, 2. Pro εὕροις κόμμα l. εὑρισκόμενα 16. ἀκατάληκτον 168, 23. βραχυκατάληκτον 169, 17. πολλοὶ 174, 17. 21. 27. ὃ 175, 2. 6. εὐέθειρα 177, 27. αἰτίη· ἀπηρτισμένοι 178, 17. ἣ 180, 9. Ἄρτεμις 183, 10. ἄητον 22. δύναται 184, 9. ταῦθ'

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN NOTIS.

P. 2, col. 1, 12. *leg.* " desiderabit." col. 2, 3. 4. " σεσημασμένα." 4, col. 1, 25. " Acatalectus." Et ita sæpius. Forma altera *acatalecticus*, *brachycatalecticus*, analogiæ legibus repugnat. In Prisciano laudato infra p. 233. *Acatalectos*, *hypercatalecti*, *brachycatalecti* recte conservat editio Aldina. ult. χεῖρας 5, col. 2, 25. Pro verbis 10, col. 2, 17. post " indicat." adde, " Quam correctionem, Porsoni judicio auctam et confirmatam, receptæ nunc demum anteferendam censeo."

P. 14, col. 1, 27. " ὄνομά ἐστι." 35, col. 1, 2. Adde, " Lambinum ad Horat. Ep. I. 3. 14." Ibid. col. 2, 9. " εἰσάνθης" et dele " forte τ' ἄγων." 39, col. 1, 26. " πενθημιμερῆ," 44, col. 1, ult. διαιρουμένου." Ibid. col. 2, 1. " αὐτὸ" 45, col. 2, 11. " Athenæus XV. p. 699. A. γέγραφε δὲ καὶ κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον." Ibid. 12. ἀλαζονίαν jam correxerat Morellus Prof. Gr. 50, col. 2, 6. De vv. αὐτοῖς et Ἀττικοῖς permutatione vide eundem Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 256. 55, col. 2, 6. Ὑπερκατάληκτον. 57, col. 1, 18. ἐναντία." 58, 7. In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II. p. 59. =Συνθεσ. p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πὰν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos proculdubio habuit Castorio Athenæi X. p. 455. A. 61, col. 1, 2. " πίδ'" 71, col. 1, 14. ὄρνεον, 75, col. 2, 4. Nec minus esset vitiosus versiculus, si secunda vocis Ἐνυάλιος corriperetur. Pæon enim tertius ιος ενυκο numerorum legibus adversatur. 80, col. 2, 1. Vide Piersonum ad Mœrin p. 263. 93, col. 2, 4. Adde, Alio detorsit Strato in Analectis Brunckii T. II. p. 360. ἑβδόματον δὲ Καὶ δέκατον ζητεῖν οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός. 94, col. 2, 12. χορῷ 98. col. 1, ult. Προσπαλτίοις correxerat Grotius Excerpt. p. 503. et versum sic constituerat τὸ σκῶμμ' ἀσελγὲς ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα. 100, col. 1. In versibus Metagenis corrigendis rem Arnaldo longe melius gessit Elmsleius in auctario annotationum ad Aristoph. Acharn. 108. 122, col. 1, 3. " ὁπόσα" 123, col. 1, 2. Totum 131, col. 1, 7. " χορὸς" 134, col. 1, 4. Dele comma post " agit" 140, col. 1, 4. " παραδεδέγμεθα" 157, col. 1, 5. " antep." Ibid. 13. In alio ed. Turneb. exemplo penes me recte legitur διαλλάσσοντες. 159. col. 1, 13. Monuisse debueram verba φυλοκρινέω φυλοκρίνομαι in H. Stephani Thes.

IV. p. 242. 246. comparere, nullis tamen scriptorum veterum locis munita et illustrata. Mox l. 20. pro "quanta" lege "quotquot." 163, col. 1, ult. "Macrobium Saturn. V. 20." 174, ult. διανύσας Turn. 186, ult. post p. 233. "et sic MS. N." 210, 21. "V. 143." 212, 26. Hunc versum Manuscriptorum jussu delevit Heinsius. Vide ejus notam ad I. 332. 219, 2. "Ἐπικράτης." Pessime correxi. Nunc video minima vocabulorum trajectione legendum, Ἐπίχαρμος, Ὅμηρος, Χοίριλος—ib. 28. Exempla vocis ἀθάνατος prima longa protulit Elmsleius Addend. ad Aristoph. Acharn. 47. 220, 7. Emendant viri docti λυσαίμην. Mox dele "et 1140 ἀμφὶ ἐρτάν." In Simylo pro ἐνθεῖν forsan quis malit λεχθεῖν. 231, 9. "Amphimaros." Delendum videtur hoc vocabulum, ex "Amphimacrus" in vicinia profectum. 240, 12. "ἀνηρπάσθη" 244, 37. οὐδ' ἓν divisim scribendum observavit Elmsleius. 253, 23. Dele "lege ἔνθας." Ibid. in not. col. 2. 4. Pro "qui" lege "de quibus." 256. not. col. 2. ult. post μηδὲ adde, Et sic nunc serius video Scaligerum citasse ad Catalect. p. 268. Μηδεὶς et οὐδεὶς confunduntur in MSS. Polybii III. 42. 274, 18. Hoc metrum adhibuit Ausonius Epigr. 78. De usu dactylicæ hephthemimeris hæc Terentianus Maurus p. 2426.

Quum autem hephthemimeres fuerit divisio versus,
In tragicis plerumque choris deprehenditur unus
Insertus multis non una lege creatis.
Fabula sic Euripidis inclyta monstrat Orestes;
Nam tali versu, cunctis trepidantibus intus,
Argivum fugiens eunuchus flagitat ensem.
Cætera non simili componit lege; sed aptos
Continuo trepidos plures connectit iambos.

Confer Marium Victorinum p. 2578.

P. 300, 32. Pro "dimetros" lege "monometros." 301, 14. βλέποντες. 320, 4. et 2. ab im. οὔτε 343, 12. ὁδῷ 355. not. Locum Pherecratis ex Suida et Polluce emendate protulit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 730. 377, col. 1, 7. ὡς τὸ, (Aristoph. Thesm. 200.)

COLL · REG · OXON ·
BIBL